Lãng tử vô sỉ
tập 1
DUY HOA TÔNG TỬ

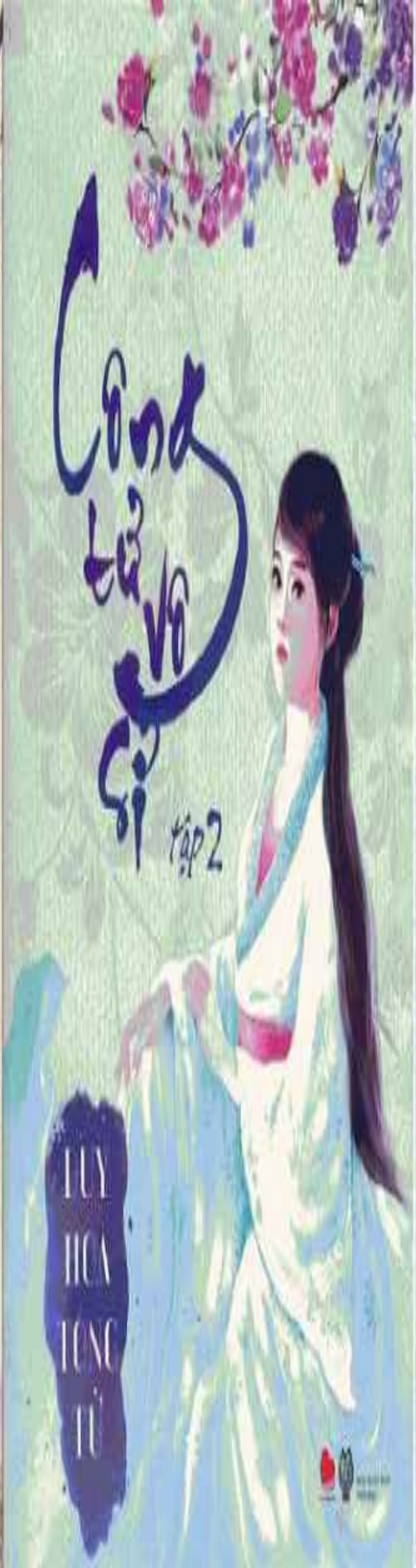
Lãng tử vô sỉ
tập 2
DUY HOA TÔNG TỬ

Lãng tử vô sỉ
tập 3
DUY HOA TÔNG TỬ

Công tử vô sỉ

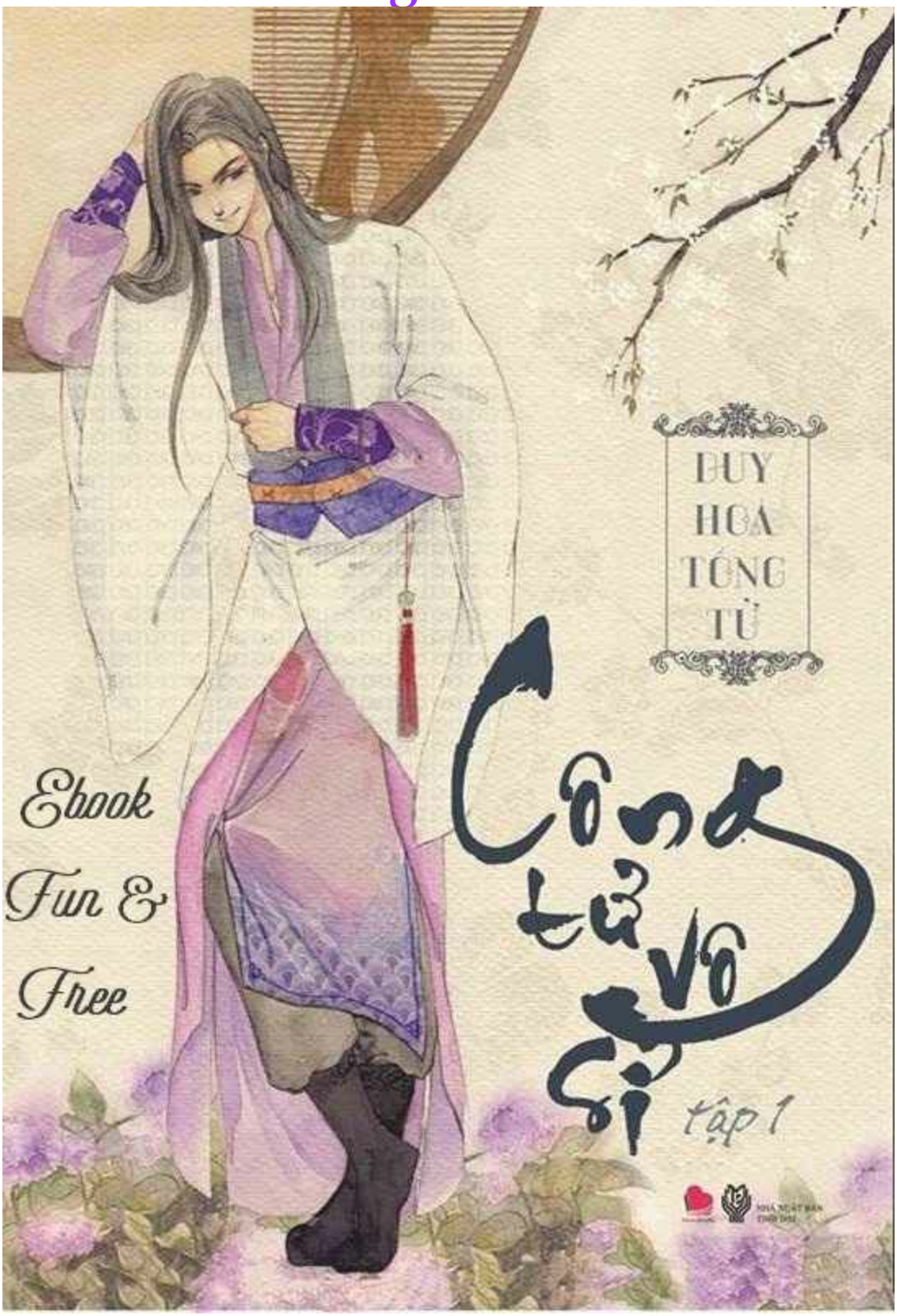

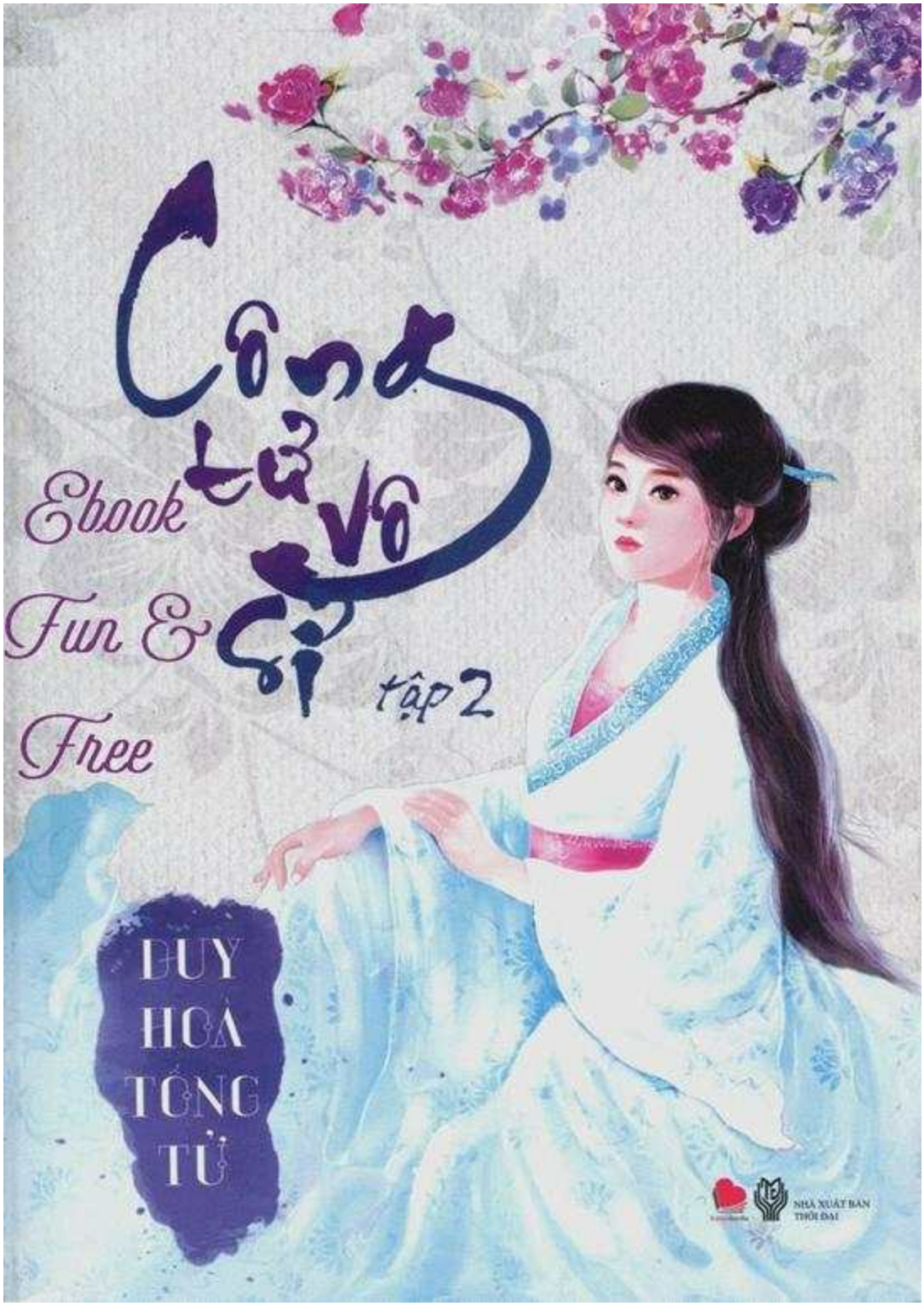
Ebook
Fun &
Free
tập 2
DUY
HOA
TỐNG
TỬ
NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Ebook Fun & Free

Thông tin sách

Tác giả: Duy Hòa Tống Tử

♥

Người dịch: Hương Nhiên

♥

Công ty phát hành: Bách Việt

♥

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

♥

Kích thước: 14.5x20.5cm

♥

Số trang: 324 - 405 - 450

♥

Giá bìa: 79.000 - 95.000 - 105.000đ

♥

Làm ebook: Horcrux

♥

Nguồn ebook: **EbookFun&Free**

https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/

(*Note:* Copy với đầy đủ nguồn, xin cám on!)

Giới thiệu

Tác phẩm *Công tử vô sỉ* là một tác phẩm mang giọng văn hài hước, thoải mái nhưng ẩn sâu trong đó lại là những câu chuyện tình vô cùng éo le. Truyện xoay quanh 3 nhân vật là chính là Thẩm Tri Ly - Cốc chủ Hồi Xuân Cốc, Tô Trầm Triệt - Thập Nhị Dạ công tử và Hoa Cửu Dạ - sư huynh của Thẩm Tri Ly.

Mở đầu tác phẩm là cảnh Tô Trầm Triệt - Thập Nhị Dạ công tử nổi danh trong giang hồ bị người mình yêu thương ám hại đẩy xuống vách núi mà trọng thương. Tô Trầm Triệt được thuộc hạ đưa tới Hồi Xuân Cốc - nơi mà được khắp nơi biết đến bởi sự thần kỳ về y thuật, cốc chủ Hồi Xuân Cốc là Thẩm Tri Ly, một đại phu tài giỏi nhưng lại mắc tật là vô cùng hám tiền. Và cũng bởi vì tiền, khi Tô Trầm Triệt tỉnh lại, bị mất trí nhớ và một mực nhận Thẩm Tri Ly là thê tử của mình, nàng đã nhận lời chăm sóc cho y.

"Thuộc hạ của công tử nọ: "Thẩm cốc chủ… cốc chủ có thể… đi dỗ công tử trước được không?".

Thẩm Tri Ly: "Không có hứng".

Thuộc hạ của công tử nọ: "Phí khám bệnh hay các khoản khác không thành vấn đề! Chỗ chúng tôi có vô khối bạc!".

Thẩm Tri Ly: "Trông ta giống hạng con gái dễ dàng bị tiền bạc mua chuộc hay sao?".

Thuộc hạ của công tử nọ: "Kéo tay một chút, một vạn lượng!".

Thẩm Tri Ly: "… Thành giao!"…"

Và thế là vô số những tình tiết éo le tiếp tục sảy ra khi vị sư huynh - Hoa Cửu Dạ của Thẩm Tri Ly quay về Hồi Xuân Cốc cướp vị trí Cốc chủ lại còn cợt nhả muốn lấy nàng làn vợ khiến Thẩm Tri Ly phải vội vàng vơ vét của cải rồi chạy trốn. Thế nhưng thoát khỏi một Hoa Cửu Dạ thì lại xuất hiện một Tô Trầm Triệt, nhưng câu chuyện dở khóc dở cười trải dài theo hành trình chạy chốn của Thẩm Tri Ly.

Liệu tình cảm của Tô Trầm Triệt có là thật lòng khi mà trước khi mất trí nhớ người hắn yêu thương tha thiết lại là một kẻ khác?

Mối thù to lớn của Hoa Cửu Dạ là gì?

Ai mới là người có thể cho nàng gửi gắm cả đời?

Hãy cùng đọc Công tử vô sỉ để theo dõi cuộc hành trình đầy tiếng cười của nàng ấy nhé!

"Tri Ly, từ giây phút đầu tiên ta tỉnh lại nhìn thấy nàng, dường như trong tiềm thức có người mách bảo ta..... đây chính là người ta muốn gần gũi, là người mà ta muốn ở bên suốt đời. Cho nên ta phải giữ chặt nàng, kiếp này không bao giờ buông tay".

~♥~

Duy Hòa Tống Tử

Là một tác giả có tiếng trong dòng Văn học mạng Trung Quốc, với giọng văn nhẹ nhàng hài hước, được rất nhiều người yêu thích và đón đọc.

Tác giả thích viết truyện trên mạng, mê đọc sách, giao lưu với mọi người, ưa dùng ngôi thứ ba và chuộng nhân vật nữ chính anh hùng.

Mục tiêu của tác giả là trở thành một người hạnh phúc và viết ra được những áng văn hay.

Mục lục

Quyển 1: Hồi Xuân Cốc
Chương 1: Công tử mất trí nhớ rồi
Chương 2: Sư huynh trở về rồi
Chương 3: Sư huynh thật đáng sợ
Chương 4: Tình địch rất bá đạo
Quyển 2: Minh Nguyệt cung
Chương 5: Trong đại hội võ lâm
Chương 6: Rơi xuống Minh Nguyệt cung
Chương 7: Giãn dỗi cái gì chứ
Chương 8: Minh Nguyệt cung chết yểu
Quyển 3: Nam cương cổ độc sư
Chương 9: Sư huynh là yêu nghiệt
Chương 10: Ca Xuy là boss
Chương 11: Nam Cương rất nguy hiểm
Chương 12: Vào ngục cùng sư huynh
Chương 13: Quá khứ của sư huynh
Chương 14: Huynh đệ ly tán
Chương 15: Tô công tử giả đáo
Chương 16: Kết cục ở Nam Cương
Quyển 4: Trở lại Hồi Xuân cốc
Chương 1: Ăn sạch sành sanh mà
Chương 2: Phải từ biệt rồi sao?
Chương 3: Từ biệt thật rồi
Chương 4: Thập Nhị Da Hoa
Quyển 5: Ma giáo
Chương 5: Ma giáo rất kỳ quái
Chương 6: Gặp lại Tô Trầm Triệt
Chương 7: Vũ Liên rất biến thái
Chương 8: Thôi miên và mất trí
Chương 9: Thế thì ở bên nhau
Chương 10: Hết lần này đến lần khác
Chương 11: Lời hứa và đau lòng
Chương cuối: Hoa nở rực rỡ
Ngoại truyện
Chương 1: Lịch sử trưởng thành của họ Tô
Chương 2: Hôn lễ và sinh con
Chương 3: Độc thoại của họ Tô
Chương 4: Ngoại truyện của các nhân vật khác
Chương 5: Năm mươi câu hỏi dành cho Tô - Thẩm

Hâu ký

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

Ebook!
Ebook
Fun and Free
https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free

Quyển 1: Hồi Xuân Cốc

Chương 1: Công tử mất trí nhớ rồi

Nhìn một đống bê bết máu không ra người cũng chẳng ra ngợm trên giường, Thẩm Tri Ly thấy khó mà tin được đó chính là Thập Nhị Dạ công tử danh chấn thiên hạ.

Nhưng thật không may, đó lại là sự thật.

Trước ánh mắt cầu xin tha thiết của đám nam tử vận đồ đen phía sau lưng, Thẩm Tri Ly hơi quay đầu lại, đằng hắng một tiếng: "Thanh đường chủ, có thể cứu được, nhưng phí chữa trị của Hồi Xuân cốc rất đắt...".

Nàng còn chưa nói xong đã nghe "soạt" một tiếng.

Đám người vận áo đen dạt sang hai bên để lộ một hàng mấy chiếc hòm gỗ đỏ xếp thẳng tắp, một nam tử vận áo xanh bước ra, chiếc bút phán quan(*) trong tay vừa giơ cao, nắp mấy chiếc hòm liền đồng loạt nâng lên, bên trong chất đầy vàng phát sáng lấp lánh, chói lòa cả mắt, xem ra tỷ lệ nguyên chất rất cao.

(*) Bút phán quan: Hay còn gọi là bút trạng nguyên, là một loại binh khí cổ được xếp vào dạng ám khí có hình dạng giống cây bút với một đầu nhọn và thân tròn dài khoảng hai tấc tám dùng để điểm huyệt.

Gương mặt Thẩm Tri Ly bỗng chốc giãn ra.

Có ngân lượng thì dễ rồi.

Chịu ảnh hưởng của vị sư phụ keo kiệt nổi danh Thẩm Thiên Hành, Thẩm Tri Ly thậm chí còn vượt xa cả thầy trong cái khoản vơ vét của cải này.

Vừa tiếp quản Hồi Xuân cốc nàng liền ra quy định, đã vào cửa tìm đến nàng cầu y thì dù có chữa trị hay không, phí chẩn bệnh một phân cũng không thể thiếu, sau đó là các khoản phí khác cứ nối đuôi nhau mọc ra: phí chữa tận gốc, phí thuốc men, phí thuê trọ ở cốc... Về cơ bản, trừ phi là thời khắc thập tử nhất sinh, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, không thì trong giang hồ hiếm có người nào muốn đến chẩn trị ở Hồi Xuân cốc lần thứ hai.

Nhưng càng như thế, độ thần kỳ của y thuật Hồi Xuân cốc càng được lan truyền rộng khắp giang hồ.

Thẩm Tri Ly đeo bao tay chuyên dụng vào, đến xem xét thương thế của cái đống đang nằm trên giường.

Chà chà chà, vết thương mới cũ chằng chịt thật chẳng thể tìm ra được một chỗ lành lặn, nhưng may thay, bảy tám cái xương gãy lại không có cái nào đâm vào tâm phế.

"Hắn sao lại ra nông nỗi này?"

"Té ngã." Ngập ngừng một lát, Đường chủ Thập Nhị Dạ vũ đường Thanh Hạnh mới thở dài, "Ngã từ vách núi xuống".

"Sao lại ngã xuống đó?"

"Bị người ta đẩy xuống."

"Bị người ta đẩy?" Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, giọng nói có vài phần kinh ngạc, "Ai?".

Thẩm Tri Ly nghe danh nhân vật phong vân tiếng tăm lẫy lừng này đã lâu, giang hồ thịnh truyền rằng Thập Nhị Dạ công tử hành hiệp trượng nghĩa, văn võ song toàn, lại thêm tướng mạo xuất chúng, nói năng ôn tồn, nho nhã, người người khen ngợi...

Điểm này Thẩm Tri Ly gần như chắc chắn, vì nàng đã từng chữa trị cho không ít người bị Thập Nhị Dạ công tử đánh trọng thương, nhưng chưa có ai thua mà không tâm phục khẩu phục, thậm chí có người vừa xuýt xoa kêu đau khi điều trị thương thế vừa nói tốt cho Thập Nhị Dạ công tử, đại ý là "Thập Nhị Dạ công tử đúng là long phụng chốn nhân gian, thật khiến ta phải hổ thẹn", "Ta kiếp này chưa từng gặp ai phong hoa xuất chúng như Thập Nhị Dạ công tử, sau này chắc chắn sẽ làm nên nghiệp lớn, lúc đó, lúc đó thật... không thể tưởng tượng được đâu".

Người làm được đến cảnh giới ấy, cơ bản chỉ có hai khả năng.

Một loại là lòng dạ thâm sâu khó lường, một loại là... ngu ngốc.

Thanh Hạnh lại buông tiếng thở dài: "Tả hộ pháp của Ma giáo Diệp

Thiển Thiển, còn gọi là Bách Thiển".

"... Là cái vị hồng nhan tri kỷ vô cùng có cá tính mà Thập Nhị Dạ công tử xem như bảo bối, Bách Thiển cô nương đó chăng?"

Thanh Hạnh khẽ gật dầu.

Tiếng tăm không thua gì mối thâm thù sâu tựa biển cả giữa Thập Nhị Dạ công tử và Ma giáo chính là nữ tử mà hắn vô cùng yêu thích khiến cho bao cô nương trong thiên hạ ngưỡng mộ, ghen ghét, căm hận: Bách Thiển.

Thẩm Tri Ly không phải là người nhiều chuyện, nhưng vẫn không nén nổi hiếu kỳ mà cất tiếng hỏi: "Công tử nhà các ông thay lòng đổi dạ chăng?".

Sắc mặt Thanh Hạnh hơi khó coi, lắc đầu, rõ ràng không muốn bàn thêm về đề tài này nữa.

Đối phương không muốn nói, Thẩm Tri Ly cũng không tiện hỏi thêm.

Chỉ là trong đầu nhanh chóng gạch bỏ suy đoán ở trên. Nếu đã khó mở miệng như thế, rõ ràng người bị lừa là công tử nhà họ rồi, vị Thập Nhị Dạ công tử này có lẽ, không, chắc chắn... là một tên ngốc...

"Ông không cần lo lắng, bạc đã nhận, các ông lại không phạm vào luật cầu y của Hồi Xuân cốc, người ta nhất định sẽ cứu." Nhận bạc của người giúp người trừ nạn, Thẩm Tri Ly an ủi lấy lệ vài câu, "Ông yên tâm về đi".

"Yên tâm... về đi?"

"Ừm, có vấn đề gì ư?", Thẩm Tri Ly nhướng mày.

"Không có... Vậy xin nhờ cậy Thẩm cốc chủ."

Thẩm Tri Ly tuy nhân phẩm không tốt cho lắm nhưng y đức thì vẫn có.

Xem qua một lượt thương thế, mổ ngực, chỉnh xương, nối liền, khâu lại, làm một mạch không ngừng nghỉ, linh đan diệu dược dùng không tiếc tay, luôn tay luôn chân đến trời tối mới băng bó được vị công tử

này thành một đòn bánh tét.

Xong xuôi, Thẩm Tri Ly vừa rửa tay vừa ra hiệu cho y đồng giúp việc lau người cho bệnh nhân trên giường.

Mảng tóc bết máu rủ trước trán bệnh nhân kia được nhè nhẹ vén lên, lộ ra vầng trán sáng bóng, Thẩm Tri Ly đưa mắt nhìn theo bản năng, bất giác ngẩn ra.

Người bình thường trong những lúc thế này sắc mặt sẽ trắng bệch thảm hại, nhưng gương mặt trước mắt lại vẫn khôi ngô, thanh thoát, hệt như dòng nước ấm thấm vào lòng người, sạch sẽ như thể không nhiễm chút bụi trần, tình trạng xanh xao do mất máu lúc này lại toát lên vẻ yếu ớt khiến người ta đau lòng, chỉ muốn khẽ khàng gọi hắn tỉnh lại.

... Thật là vẻ ngoài tốt mã, chẳng trách nhiều cô nương cảm mến đến vậy.

Cảm khái là thế, nhưng cũng không phải là chưa từng gặp nam nhân nào khôi ngô hơn hắn, Thẩm Tri Ly nghĩ, đợi hắn khỏi bệnh rồi, lần sau không biết đến khi nào mới gặp lại.

***

Dưới tác dụng của các dược liệu rất đáng đồng tiền bát gạo, thương thế trên người của Thập Nhị Dạ công tử dần dần hồi phục. Tuy có vẻ rất nghiêm trọng nhưng dù sao vết thương không sâu, không phạm vào chỗ hiểm, cơ thể của người luyện võ này lại cực tốt, phỏng chừng không quá hai tháng là lại có thể chạy nhảy tung tăng được rồi.

Cứ như thế, ngoài những lúc thay thuốc ra, Thẩm Tri Ly cũng chẳng buồn đi thăm hắn.

Hôm Thập Nhị Dạ công tử tỉnh lại vừa khéo đúng vào ngày Thẩm Tri Ly thay thuốc cho hắn.

Cởi hết y phục trên người Thập Nhị Dạ công tử ra, Thẩm Tri Ly dùng ngón tay chầm chậm lướt qua những chỗ bị thương, kiểm tra tỉ mỉ tình trạng lành miệng của chúng. Là một danh y, dù là phận nữ nhi

thì nàng cũng đã không còn lạ lẫm gì cơ thể của người khác.

Đầu ngón tay ấn ấn xương cùng, ừm, liền lại rất tốt... da dẻ cũng không tồi.

Phía dưới...

Thẩm Tri Ly liếc ngang thì bắt gặp ngay một đôi mắt mang vẻ mệt mỏi.

Nàng chớp mắt, đôi mắt đó cũng chớp chớp.

Trong đôi mắt đó không có cái vẻ mơ màng thường thấy của người vừa mới tỉnh dậy, rõ ràng là đã mở ra được một lúc lồi.

Gian phòng rơi vào im lặng.

Thẩm Tri Ly mặt không biến sắc, tim không đập nhanh, thu lại ngón tay đang đặt ở vị trí nhạy cảm, nét mặt vô cùng nghiêm túc, chuẩn bị đánh trống lảng: "Ta...".

Người bên đó đã cất lời trước, giọng hơi khàn: "Cô nương, hân hạnh".

Trong tịnh thất, đôi đồng tử màu hổ phách trong trẻo lạ thường, mắt từ từ nheo lại, nụ cười tỏa ra ngời sáng ấm áp, tựa như ánh mặt trời mùa đông.

Thẩm Tri Ly lãnh đạm: "Không hân hạnh, ta đã thấy ngươi mấy ngày nay rồi".

"Đây là..." Đối phương lại chớp mắt, hình như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, nói: "Có thể mạo muội hỏi một câu, nàng là... nương tử của ta phải không?".

Bàn tay dơ bẩn!

Thẩm Tri Ly vốn có bệnh sạch sẽ quá mức vội vàng rụt tay lại, lạnh lùng quả quyết: "Không phải!".

"... Vậy cô nương đây là...?"

"Cốc chủ Hồi Xuân cốc Thẩm Tri Ly."

Hàng mi dài cụp xuống, dường như có ý xin lỗi, rồi cười có chút

ngượng ngùng: “Xin lỗi, ta hình như đã mất trí nhớ rồi”.

Thẩm Tri Ly day day ấn đường: “Ta biết”.

“Còn nữa... cô nương, tuy nói thế này có chút thất lễ, nhưng... ta cảm thấy ta hình như đã trúng tiếng sét ái tình với nàng rồi.”

Tuy đường đột, nhưng ngữ khí của hắn vô cùng chân thành.

Thẩm Tri Ly nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt một lát.

“Thì ra ngã đến hỏng cả đầu rồi.”

Rồi như thở phào, nàng nghiêng đầu gọi vọng ra ngoài: “Thanh đường chủ, công tử nhà ngươi có vấn đề rồi!”.

Tịnh thất nhỏ nhanh chóng đứng đầy người, Thập Nhị Dạ công tử ngồi trên giường đảo mắt nhìn khắp một lượt, trên mặt thoáng nở nụ cười ngô nghê.

Thẩm Tri Ly đưa năm ngón tay ra, hỏi: “Mấy đây?”.

“Năm.”

“Rất tốt.” Cô lại đưa ra ba ngón, “Mấy?”.

“... Ba.”

“Cộng lại thì sao?”

“... Tám.”

Thẩm Tri Ly quay đầu cười với Thanh Hạnh: “Thanh đường chủ, xin chúc mừng, công tử nhà ông chỉ bị mất trí nhớ, chưa đến nỗi mất trí khôn, quả là đáng mừng, đáng mừng”.

Thanh Hạnh lại không cười nổi, mặt vô cùng căng thẳng hỏi: “Thẩm cốc chủ có cách nào chữa trị không?”.

“Vẫn chưa.”

“Tại hạ nguyện đưa thêm một vạn lượng bạc nữa, không biết...”

“Có!”

Thanh Hạnh mừng rỡ: “Cách gì?”.

Thẩm Tri Ly liếm môi: “Để ta mở sọ kiểm tra xem, ta nắm chắc ba phần có thể giải quyết được...”.

“Mở sọ... vậy, không biết khả năng nguy hiểm đến tính mạng là...?”

“Bảy phần.”

“...”

“Chủ thượng, người tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, có thật là người không nhớ gì nữa không? Thử nghĩ một chút xem, thuộc hạ là Thanh Hạnh đây! Vũ đường Đường chủ Thanh Hạnh! Còn có các đường khác nữa ngài còn nhớ không?”

“Chủ thượng, tiểu nhân là Trương Viễn ở Hoa đường đây ạ...”

“Chủ thượng, tiểu nhân là...”

“Không nhớ, nhưng...”, người ngồi trên giường nghĩ một lát, cười nhìn Thẩm Tri Ly, “Nàng có thật không phải là nương tử của ta không?”.

Căn phòng bất giác im phăng phắc.

Nam nhân trên giường nhìn thấy cảnh tượng đó, có chút hối hận hơi cụp mắt xuống, không giấu nổi vẻ thất vọng trên nét mặt: “Xem ra đúng thật là không phải rồi, vậy thì trước đây chắc chắn ta đã một mình tơ tưởng đến cô nương, nếu không sẽ không vừa gặp cô nương đã cảm thấy...”.

Thần thái này nếu là ở nam nhân khác có lẽ sẽ rất kỳ dị, nhưng ở hắn lại khiến người ta bất giác nảy sinh mối thương cảm.

“Đợi đã...” Thanh Hạnh đột nhiên cắt ngang, quay sang nói với Thẩm Tri Ly, “Đúng rồi, Thẩm cô nương, thuốc cô nương sắc vẫn đang ở ngoài, tại hạ cùng cô nương đi lấy”.

Thẩm Tri Ly hiểu ý bước ra ngoài.

Cửa vừa khép lại nàng đã nghe lời khẩn cầu có chút gượng gạo của Thanh Hạnh: “Thẩm cốc chủ, cô nương... có thể... dỗ dành ngài trước được không?”.

Dỗ dành cái gì, còn không rõ ràng sao?

Thẩm Tri Ly dứt khoát: "Không hứng thú".

Thanh Hạnh nói: "Chi phí chữa trị bao nhiêu cũng không thành vấn đề! Chỗ chúng tôi ngân lượng nhiều vô kể!".

Thẩm Tri Ly nổi giận: "Nhìn ta giống hạng nữ nhi có thể bị ngân lượng mua chuộc sao?!".

Thanh Hạnh đau khổ nói: "Nắm tay một vạn lượng!".

Thẩm Tri Ly: "... Thành giao".

***

Mười ngày sau.

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, Thẩm Tri Ly xé toạc cả dải băng quấn quanh người còn đang dính máu trên vết thương hắn ra.

Nhắm mắt mím môi, cơ thể nam nhân nằm trên giường bỗng giật nảy lên một chút rồi lại ngoan ngoãn nằm im.

"Đừng cử động, ừm, xương lành lại rất nhanh."

Đâu chỉ nhanh, phải gọi là thần tốc mới đúng. Thương thế mức này, người bình thường ít nhất cũng nằm liệt giường ba bốn tháng, vậy mà chưa đến mười ngày, đoạn xương gãy của hắn đã gần như liền lại rồi.

Xem xét những chỗ đang kéo da non hồng hồng, Thẩm Tri Ly không chút khách khí ấn ấn nắn nắn cơ thể đầy nội lực, rắn rỏi không chút mỡ thừa đó, trong lòng khẽ cảm thán, thật đúng là thể chất có thể đọ với gián, đối tượng thử nghiệm dược liệu tốt nhất chính là đây.

"Còn đau không?"

"Không đau... không đau lắm."

Nam nhân nằm trên giường để mặc nàng muốn làm thì làm, chỉ chớp chớp đôi mắt màu hổ phách nheo lại như ánh trăng lưỡi liềm, miệng hơi nở nụ cười, ánh mắt sáng rực.

Thẩm Tri Ly bị nhìn chằm chằm đến sởn gai ốc, định ra tay làm chút chuyện gì đó khiến người ta không nỡ nhìn thì một giọng nói rành rọt

vang lên bên tai, hệt như sấm nổ.

"Một vạn lượng."

Câu nói này giống như bùa mê, Thẩm Tri Ly nghiêm mặt lại, cánh tay đang giơ lên trong không khí chuyển hướng thuận thế vuốt ve gương mặt trơn nhẵn, nở một nụ cười chẳng lấy gì làm tự nhiên, nghĩ lại thành quả kiếm được kha khá mấy hôm nay, thỏ thẻ nói: "Không sao, sau này có ta rồi"

Nói xong, ngay cả nàng cũng thấy buồn nôn.

Chàng trai trước mặt lại chẳng nhíu mày nhăn mi, nắm lấy tay nàng, đôi mắt trong veo lại càng cháy bỏng, nhưng rất nhanh sau đó trở nên u ám: "Nàng đang thương hại ta ư?".

Giọng nói hắn trầm khàn, mang chút tổn thương.

Tổn thương!

Thẩm Tri Ly đột nhiên rất muốn ném túi thuốc bên cạnh vào mặt hắn.

Có gì đáng thương hại chứ?

Quyền lợi, thân phận, địa vị, tiền tài đều không thiếu, cứ cho là xui xẻo bị người ta đá đi, vẫn còn có một đám thuộc hạ trung thành phò chủ tất tả ngược xuôi vung tiền mua chuộc người đến dỗ dành hắn!

Thấy sắc mặt nàng không tốt, nam nhân như bỗng nhiên hiểu ra điều gì, buông bàn tay đang nắm lấy tay nàng ra, đôi mắt sáng trong tựa ánh sao nhìn thẳng nàng, thành khẩn nói: "Nàng đang giận ta ư? Nói gì đi nữa, ta nhất định sẽ cố gắng nhớ lại, đừng lo".

Ai lo chứ!

Hắn nhớ lại hay không thì có liên quan gì đến, nàng chứ?!

Liếc mắt một cái, nhìn thấy Thanh Hạnh đang nháy mắt đá lông nheo ra hiệu, hai gã vận đồ đen phía sau nhanh chóng móc tờ ngân phiếu một vạn lượng ra, phẩy qua phẩy lại trước gió.

Thẩm Tri Ly: "...".

Vừa ra khỏi cửa, Thẩm Tri Ly lập tức lấy từ trong tay áo quyển *Phong tình mật ái bảo điển*, vứt cho Thanh Hạnh: "Thanh đường chủ, ông nên tìm người khác đi. Ta tuy có hứng thú với những vật ánh kim ánh bạc nhưng những việc vượt quá giới hạn cho phép của bản thân, xin thứ lỗi bản cô nương không làm được".

"Hà tất phải như thế, Thẩm cốc chủ vừa rồi không phải làm rất tốt sao?"

Thanh Hạnh vừa dứt lời thì nhìn thấy một con cóc miệng há to, bốn chân đạp loạn xạ bị kẹp bởi hai ngón tay trắng muốt xuất hiện trước mặt mình.

Sắc mặt Thẩm Tri Ly đanh lại: "Nếu ta bảo ông nuốt sống con cóc này, ông có làm được không?".

Thanh Hạnh vẫn chưa hiểu mô tê gì: "Làm thì làm được, chỉ là không tránh khỏi..." *Quá tởm lợm!*

Thẩm Tri Ly khẽ gật gù: "Cho nên ông hiểu cảm giác của ta rồi chứ".

Cách ví von này thật là...

Nhìn con cóc đang gí sát trước mặt, Thanh Hạnh nuốt nước bọt: "Chủ thượng nhà tôi chắc hẳn ngon hơn con cóc này nhiều".

Vứt con cóc đi, Thẩm Tri Ly lạnh lùng: "Dù sao việc này ta không làm nữa, đạo bất đồng bất tương vi mưu(*)".

*(*) Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Là một câu trích trong thiên **Vệ Linh công, Luận ngữ** của Không Tử. Câu này có nghĩa là: Không cùng chí hướng, quan điểm thì không thể hợp tác hay bàn luận.*

Thanh Hạnh vẫn chưa nghĩ được đối sách, đột nhiên thấy Thẩm Tri Ly giơ tay ra.

Đôi bàn tay của đại phu.

Trắng muốt, sạch sẽ, thuôn dài, linh hoạt.

Thanh Hạnh ngẩn ra.

Thẩm Tri Ly nói: "Nắm tay một vạn lượng", ý nhắc đến việc Thập

Nhị Dạ công tử vừa rồi nắm tay nàng.

"Cái này cũng tính?"

Thẩm Tri Ly nhướng mày: "Định quỵt?".

Người ngốc đến mấy cũng biết, nhất thiết không được ăn quỵt lúc đại phu còn chưa chữa lành bệnh.

Thanh Hạnh vừa móc ngân lượng vừa đau khổ nói: "Xin Thẩm cốc chủ suy nghĩ lại, ngân lượng tại hạ nguyện tăng gấp đôi".

Thẩm Tri Ly cự tuyệt: "Ta không phải vì ngân lượng, đây là nguyên tắc của ta".

"Thêm một vạn nữa."

"Ta đã nói rất rõ ràng..."

"Năm vạn lượng, thật không thể nhiều hon."

"Ta..."

Thanh Hạnh cắn răng: "Mười vạn lượng!".

Thẩm Tri Ly thở hắt ra: "... Được rồi, ta sẽ cố xem sao".

Thanh Hạnh lộ vẻ mừng rỡ, do dự một lát lại nói: "Thẩm cốc chủ, cốc chủ có muốn nghe chuyện của chủ thượng với ả yêu nữ họ Diệp đó không?".

***

Đây là câu chuyện có chút khác với chuyện anh hùng mỹ nhân thường thấy.

Thập Nhị Dạ công tử thời niên thiếu đắc tội với Nhị đương gia của Trấn Nam tiêu cục, bị tróc nã với giải thưởng rất lớn, số tiền đó quả thật khiến người ta sáng mắt. Bách Thiển cô nương xé lệnh tróc nã, lúc sắp giết được Thập Nhị Dạ công tử thì lại thay đổi chủ ý, đưa công tử xông vào tổng đà của Trấn Nam tiêu cục. Tổng đà ngày thường trang nghiêm uy vũ là thế bị chém đến kêu khóc thảm thiết, trong tiếng kêu khóc đó, hai người nảy sinh tình cảm sâu đậm.

Qua lời tường thuật của Thanh Hạnh, Thẩm Tri Ly đã có thể tưởng

tượng ra tình cảnh lúc đó.

Bên ngoài cửa sổ gió rít từng hồi.

Một cô nương diêm dúa rút thanh đại đao Cửu Hoàn giắt sau lưng ra chém mạnh xuống trước mặt Thập Nhị Dạ công tử, nheo mắt lại, nâng cằm hắn lên, giọng ma mị: "Mỹ nhân, ta đến là để giết chàng, nhưng bây giờ ta đã đổi ý", liếm môi, "Ta đã thích chàng rồi".

"Thế là công tử nhà ngươi từ đó đổi tên Tả hộ pháp Ma giáo Diệp Thiển Thiền thành Bách Thiển?"

Thanh Hạnh rầu rĩ gật đầu.

"Còn xem như bảo bối nắm tay nhau du ngoạn giang hồ?"

Thanh Hạnh lại càng rầu rĩ gật đầu, nói: "Ai cũng không ngờ ả lại là Tả hộ pháp của Ma giáo".

"Chẳng lẽ ả nhìn không giống sao?"

"Không... chính bởi vì quá giống, nên không ai nghi ngờ." Nói đoạn, Thanh Hạnh không kìm được, nắm chặt quyền, giọng điệu vô cùng phẫn nộ, "Ả đùa cợt tấm chân tình của chủ thượng không nói, lại nói đẩy chủ thượng xuống vực, nếu không phải phát hiện sớm, e rằng...".

... Xem ra không phải chỉ là ngu ngốc mà còn là đần độn nữa.

Thẩm Tri Ly mang tâm trạng phức tạp chuẩn bị đẩy cửa bước vào xem tên ngốc xui xẻo đang dưỡng thương trong phòng thì đụng phải dược đồng mang thuốc đến.

Thẩm Tri Ly phủi phủi tay: "Đưa ta, ta mang vào".

Dược đồng khép nép, sợ sệt đưa thuốc cho nàng rồi vội vàng lui đi.

Lúc bước vào nàng liền thấy vị công tử đang bệnh trên giường khẽ trở mình, thần sắc u ám nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã chiều tà, vài tia nắng hoàng hôn phác họa những đường vòng cung tuyệt mỹ trên mặt hắn, lại thêm đôi môi tái nhợt, ánh mắt mệt mỏi, càng gợi lòng trắc ẩn.

Nhìn thấy nàng bước vào, vị công tử đang bệnh trên giường khẽ nở

nụ cười miễn cưỡng mà đầy vẻ cô đơn với nàng: "Ta đã nghĩ cả buổi chiều, vẫn chưa nhớ ra nàng".

Ngươi đương nhiên không nhớ.

Bởi vì trước đây ta và ngươi chẳng hề quen biết nhau!

Thẩm Tri Ly cố kìm lại những lời cạn tàu ráo máng, gắng sức dịu dàng bê chén thuốc lại: "Đừng nghĩ những chuyện không quan trọng ấy nữa, mau uống thuốc đi".

"Tri Ly, nàng không cần phải an ủi ta, ta biết đều là ta sai, ta nên nhớ mới phải... Sao ta có thể quên nàng được cơ chứ?"

Ngữ khi ai oán này, giọng điệu "thê tử cô đơn chốn khuê phòng" này, thật đúng là...!

Tay Thẩm Tri Ly vừa run lên, thuốc trong chén sóng sánh rơi xuống tay, nóng đến mức nàng khẽ kêu lên một tiếng, chén thuốc cũng rơi đánh "xoảng" xuống đất.

Nóng quá, đau quá!

Không được, phải đi tìm thuốc trị bỏng!

Thế nhưng phút tiếp theo, tay nàng đã nằm gọn trong bàn tay của kẻ khác.

Vị công tử vừa nãy còn yên ổn nằm trên giường lúc này đã đứng trước mặt nàng, hai hàng lông mày thanh tú nhíu lại, mặt không giấu nổi vẻ xót xa: "Sao lại không cẩn thận thế chứ?".

Sau đó, sau đó...

Sau đó, hắn ngậm ngón tay nàng vào miệng!

Khoang miệng ấm nóng của hắn bao bọc, đầu lưỡi hắn cẩn thận liếm liếm ngón tay bị bỏng của nàng.

Thẩm Tri Ly trong thoáng chốc mặt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, nhưng không phải xấu hổ mà là tức giận... Hắn không biết miệng hắn dơ như thế nào sao, lại còn nước bọt... Nước bọt! Ngón tay nàng dính đầy nước bọt!

Nhìn thấy nàng như thế, công tử kia hơi lùi lại, nhưng vẫn nắm chặt tay nàng xuýt xoa, nói: "Vừa nãy... mạo phạm rồi".

Biết mạo phạm mà ngươi vẫn liếm, lại còn liếm cật lực thế nữa chứ!

Ngươi tưởng đây là chân giò hầm tương chắc!

Không được, còn có mười vạn lượng... Thẩm Tri Ly hít sâu mấy lượt, lấy lại tinh thần nói: "Ừm... không sao, nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài trước đây".

Nàng vừa dợm bước thì đã bị gọi lại.

Thẩm Tri Ly cố gắng kìm nén, quay đầu dịu dàng hỏi: "Có chuyện gì?".

Nam nhân chớp đôi mắt màu hổ phách: "Nàng có thể gọi tên ta một lần được không? Từ lúc tỉnh lại đến giờ ta luôn có chút cảm giác lạ lẫm, nàng gọi một tiếng có lẽ sẽ khiến ta thấy thân thuộc hơn chăng...".

"Tên?"

Thẩm Tri Ly nghĩ một hồi, người trong giang hồ chỉ coi hắn là Thập Nhị Dạ công tử, rất ít ai nhắc đến tên hắn, ngay cả Thanh Hạnh cũng quên nói với nàng.

Nàng chỉ nhớ hình như là họ Tô.

"À... ừm..."

"Tô Trầm Triệt, ta tên Tô Trầm Triệt." Hàng mi dài cụp xuống in bóng lờ mờ lên mặt hắn, âm sắc trầm lắng dịu dàng như một dải lụa mềm khẽ sượt qua tim.

Có lẽ âm thanh đó quá êm tai, ma xui quỷ khiến thế nào, Thẩm Tri Ly cũng lẩm nhẩm đọc theo: "... Tô Trầm Triệt".

Ánh hoàng hôn nhuộm mắt người đối diện, Tô Trần Triệt nheo mắt mỉm cười, đẹp đến nỗi khiến người ta ngây ngất.

Thẩm Tri Ly đột ngột cụp mắt xuống, lúc ánh mắt chạm mặt đất bỗng nhiên sửng sốt.

Vị thuốc không đúng!

Đơn thuốc nàng kê sắc ra sẽ không có vấn đề, vậy thì nhất định là người sắc thuốc có vấn đề.

Nhớ lại y đồng đưa thuốc khi nãy, hình như có gì đó bất thường, chẳng những cúi đầu không dám nhìn nàng mà ngay cả giọng nói cũng nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, toàn thân đều toát ra vẻ căng thẳng. Không đúng, tên đó không phải là y đồng trong cốc.

Nếu không phải mình làm đổ, nếu hắn uống chén thuốc này xong... Ý nghĩ này khiến Thẩm Tri Ly toát mồ hôi lạnh...

Nàng sải bước nhanh ra ngoài, Thanh Hạnh đang đứng chặn trước cửa.

Thẩm Tri Ly đi vòng qua ông ta, dặn dò tỳ nữ Điệp Y đang đứng canh ngoài cửa: "Lập tức gọi tất cả y đồng đến tập hợp ở sảnh đường".

Điệp Y vâng lệnh, đang định đi thì đột nhiên hỏi một câu: "Tiểu thư, người bị thương ạ?".

"Ngón tay bị bỏng một chút thôi, nhanh đi đi."

Điệp Y giậm chân bình bịch: "Tiểu thư, người không thể bị thương".

"Ta biết rồi, đi nhanh lên."

Thanh Hạnh nghe mà không hiểu chuyện gì, hỏi: "Đã xảy chuyện gì rồi sao?".

Thẩm Tri Ly nói: "Không có gì, chuyện riêng của bản cốc", ngừng một lát, nàng nói tiếp, "Phải rồi, Thanh đường chủ, có một chuyện ta muốn hỏi ông".

"Có chuyện gì Thẩm cốc chủ cứ hỏi."

Thẩm Tri Ly ngập ngừng một chút, chau mày, dùng thái độ ghê tởm nói: "Ông nói nắm tay một vạn lượng, vậy nếu ta bị công tử nhà ông liếm tay thì thế nào?".

Thanh Hạnh: "...".

***

Kẻ không được phép dám đột nhập vào cốc, không cứu.

Người chết hoặc kẻ một lòng muốn chết, không cứu.

Kẻ tội ác tày trời, oán nghiệt chồng chất, không cứu.

Hồi Xuân cốc xưa nay không tham gia ân oán giang hồ, chỉ cần không phạm phải ba luật định trên, đưa đủ ngân lượng là Thẩm Tri Ly lập tức cứu chữa. Dù có là kẻ thù vừa gặp nhau mắt đã tóe lửa hay huynh đệ tương phùng sau bao năm xa cách thì đều phải ngoan ngoãn xếp hàng chờ đến lượt chẩn bệnh.

Người phiêu bạt giang hồ, sao có thể không trúng đao thương, đắc tội với ai cũng được, tuyệt đối không thể đắc tội với đại phu.

Bởi thế, cứ cho là người của Ma giáo biết rõ Thập Nhị Dạ công tử đang ở Hồi Xuân cốc thì cũng không dám to gan đến làm loạn.

Thẩm Tri Ly quan sát tỉ mỉ từng y đồng một, khẳng định chắc chắn kẻ mình nhìn thấy khi nãy không có trong số này.

Nàng bóp trán, e là người của Ma giáo đã trà trộn vào.

Vấn đề có chút hóc búa rồi đây. Dù sao cũng đã nhận ngân lượng của người ta, chí ít nàng phải đảm bảo sự an toàn cho bệnh nhân trong Hồi Xuân cốc này.

"Tiểu thư, vết thương trên tay người...", Điệp Y mím môi, lấy thuốc giúp chủ nhân băng bó vết thương.

Thẩm Tri Ly lúc này mới để ý thấy ngón tay bị bỏng trước đó đã phồng rộp lên của mình. Chút đau đớn này thật ra chẳng đáng gì nên nàng cũng không bận tâm, có điều thể chất của nàng không tốt, một khi đau ốm bị thương thì tình trạng luôn vô cùng nghiêm trọng.

Lúc bước ra ngoài, Thanh Hạnh vẫn đang đứng đợi trước cửa, quay lưng lại phía nàng đưa ngón tay lên, một chú chim bồ câu lượn vòng rồi từ từ đáp xuống.

"Khụ, Thanh đường chủ..."

Thanh Hạnh gỡ cuộn giấy bé xíu dưới chân chim bồ câu, cười

gượng: “Thẩm cốc chủ, nhờ phúc của cô nương, mấy hôm nay chỉ sợ ta đã bị bọn người ở Hoa Đường nguyền rủa đến chết đi sống lại rồi. Cô nương có thể viết cho tại hạ biên lai nhận ngân lượng không?”.

“Không thành vấn đề, nhưng...”, Thẩm Tri Ly nhìn con chim bồ câu ngốc nghếch đang tự rỉa lông mình một cách vô cùng khoái trá, “Dùng chim đưa thư không phải rất dễ bị tóm sao?”.

“Không hề.” Thanh Hạnh cười với nàng, nhấc chú chim bồ câu trong tay lên cao, ngón tay tạo thành hình chiếc ná, búng một cái, chú chim lập tức cụp cánh, đôi chân nhỏ rụt lại, rơi thẳng xuống đất, hai chân co giật một hồi, mắt trợn lên, rồi bất động.

Thẩm Tri Ly bước tới xem xét một lúc, đúng là giống hệt như một chú chim đã chết.

“Bồ câu của chúng tôi đã được huấn luyện đặc biệt, một khi gặp nguy hiểm sẽ lập tức giả chết.”

Thẩm Tri Ly nhìn chú chim bồ câu khi nãy còn tỏ ra đần độn, ngờ nghệch, bất giác có chút nể phục: “Phương pháp nay là ai dạy thế?”.

Thanh Hạnh ngập ngừng: “Là chủ thượng nhà tôi”.

Thẩm Tri Ly: “...”.

... Đúng là không nên nhìn bề ngoài để đánh giá một con người.

Thanh Hạnh lại đằng hắng một tiếng: “Thẩm cốc chủ, tôi đã suy nghĩ rồi, chủ thượng mất trí nhớ là do não bị va chạm mạnh...”.

Thẩm Tri Ly ngạc nhiên: “Ngươi định để hắn ta bị va chạm mạnh lần nữa ư? Ầy, tuy là có chút nguy hiểm, làm không tốt hộp sọ bị nứt ra muốn lành lại thì càng phiền phức đấy, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể...”.

Vừa nói nàng vừa sờ cằm đăm chiêu, bộ dạng hệt như đang nghĩ ngợi nghiêm túc lắm.

Thanh Hạnh vội vàng cắt ngang suy nghĩ đáng sợ của Thẩm Tri Ly: “Không phải! Lần này chủ thượng tỉnh lại, e đã lầm tưởng Thẩm cốc chủ là ả yêu nữ đó. Ý tôi là Thẩm cốc chủ nếu không ngại có thể giả vờ

làm ả yêu nữ đó, thử xem liệu có khơi gợi lại trí nhớ cho chủ thượng được không...".

Ngoài dự đoán, Thẩm Tri Ly không cự tuyệt ngay mà chỉ buông một câu: "Đợi vài ngày nữa hẵng nói đi, ngày mai ta xuống núi có việc. Thương thế của chủ thượng ông chỉ cần uống thuốc đúng giờ là khỏi, tạm thời cũng không cần đến ta".

"Nhưng..."

Thẩm Tri Ly mỉm cười: "Người của Ma giáo hình như đã trà trộn vào đây rồi", nàng vỗ vỗ vai Thanh Hạnh, "Vì sự an toàn của chủ thượng ông và Hồi Xuân cốc, nhanh chóng đi đi. Hồi Xuân cốc có bán xe ngựa, chỉ cần nói tên ta, ông có thể được giảm giá một phần trăm đấy".

***

Xoa xoa ngón tay bị bỏng rất lâu chưa khỏi, Thẩm Tri Ly lên xe ngựa đi thẳng đến một thôn gần đó.

Trời vừa vào thu, ánh nắng mặt trời chiếu xuống mặt đường đá xanh trông có chút lười nhác.

Cửa hiệu hai bên đường đều đã mở, đủ loại đủ kiểu cần gì có đó, tiếng rao hàng không ngớt bên tai, xe chậm chầm chậm dừng ở một tửu lâu đầu thôn.

"Ấy, Cốc chủ, biết người sắp đến, bữa sáng tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ."

Thẩm Tri Ly vỗ vỗ vò rượu, đưa cho nữ tỳ bên cạnh, đang định gọi tính tiền thì một cánh tay chặn ngay trước mặt, lấy ra một thỏi bạc năm lượng.

Nàng liếc nhìn, là một gương mặt với nụ cười tuyệt đẹp, dịu dàng, nhã nhặn, lại mang một tia lấy lòng.

Thẩm Tri Ly cố nén, nhìn Thanh Hạnh mặt đầy vẻ vô tội đứng phía sau hắn.

"Có thể giải thích một chút không?"

Lại là Tô Trầm Triệt ôn tồn lên tiếng trước: “Tri Ly, không liên quan đến Thanh đường chủ... là ta quả thật không yên tâm để nàng một mình ở bên ngoài, nếu gặp nguy hiểm thì phải làm sao”. Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, hai đường chân mày hơi nhíu lại, nỗi lo âu ngập tràn lời nói.

Ai bảo ta một mình ở bên ngoài chứ?

Mấy người hầu bên cạnh ta chết hết cả rồi sao!?

Còn nữa...

“Ai cho phép ngươi gọi ta Tri Ly?'

Tô Trầm Triệt ngớ ra: “Chẳng lẽ trước đây ta không gọi nàng là Tri Ly ư? Thế thì là... A Ly? Ly Nhi? Tri Tri? Ly bảo bối?”.

“... Ta có họ, ngươi gọi ta Thẩm Tri Ly được rồi.”

Thẩm Tri Ly quay người lại cố nén giọng, nói, “Còn nữa, thôn này thuộc Hồi Xuân cốc, rất an toàn, ngươi không cần phải lo lắng, mau về đi...”.

Vừa đi được hai bước, Thẩm Tri Ly lại phát hiện hình như Tô Trầm Triệt căn bản không hiểu được những gì nàng nói, cứ lẽo đẽo theo sau.

“Ngươi...”

Tô Trầm Triệt cụp mắt xuống, vài phần tổn thương: “Có phải vì ta không nhớ gì nên không tiện đưa ta theo đúng không?”.

Lại thế rồi!

Hắn ngoài giả vờ tội nghiệp, giả vờ tổn thương ra, còn biết làm gì nữa đây!

Nhưng, công tử quyền quý thế này...

Thẩm Tri Ly nhếch khóe miệng lên thành một nụ cười: “Không phải là không thể, nhưng ngươi có chắc là muốn đi theo ta không?”.

Tô Trầm Triệt ngạc nhiên nhìn lên, vội vàng nói: “Chắc chắn!”.

Một ngôi nhà cũ nát xuất hiện trong tầm mắt, ngoài diện tích lớn ra, bất luận là vị trí hay khung cảnh xung quanh đều chẳng khiến người ta

muốn lưu lại.

Bước vào lại phát hiện khung cảnh bên trong còn vượt quá sức tưởng tượng hơn nữa.

Mấy trăm đứa bé không quá mười tuổi chen chúc trong một cái sân lớn, đứa thì đang đọc sách, đứa thì đang la hét, nhưng đa số đang xử lý đống dược liệu chất đầy sân.

Mùi người chen chúc bốc lên ngột ngạt, thật sự là một thứ mùi khó ngửi.

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly bước vào, đám trẻ gần như là xông thẳng đến vây lấy nàng.

Thẩm Tri Ly đưa tay chỉ về chiếc xe ngựa đằng sau, đám trẻ cúi người trước nàng rồi chạy như bay đến chỗ xe ngựa, xếp thành hàng nghiêm chỉnh trước xe.

Nữ tỳ trên xe bước xuống, vén rèm, bên trong đầy chật, ngoài quần áo mùa đông còn có ít đồ chơi và quà vặt, nhưng đều không quá quý giá, đắt đỏ.

Từ lúc bước vào, Thẩm Tri Ly luôn để ý đến tâm trạng của Tô Trầm Triệt.

Thật bất ngờ là hắn chẳng có biểu hiện chán ghét nào, chỉ tỏ ra nghi hoặc.

Thẩm Tri Ly mím môi cười: "Đây đều là các con của ta, mỗi tháng ta sẽ lưu lại đây vài ngày, dạy chúng đọc sách. Đúng lúc vị tiên sinh dạy võ vừa nghỉ, ngươi có bằng lòng nhận nhiệm vụ này không?".

Bởi y thuật xuất thần nhập quỷ, công tử gia thế theo đuổi nàng không phải không có, muốn dập tắt nhiệt tình theo đuổi của một người, đôi khi cũng chẳng quá khó khăn.

Tô Trầm Triệt trầm ngâm hồi lâu.

Thẩm Tri Ly cũng không hỏi nữa, nàng cười rồi bước thẳng vào nhà trong.

Giọng nói của Tô Trầm Triệt vang lên sau lưng: "Ta vốn đã định

gánh vác cùng nàng, chỉ là sao không cho bọn trẻ một môi trường tốt hơn? Nếu có thể, ta sẵn sàng bỏ...".

Đến lượt Thẩm Tri Ly ngẩn ra, sau đó mới phì cười.

Đúng là một thiếu gia chưa từng chịu khổ...

Thẩm Tri Ly quay đầu lại nói: "Ta không phải là Bồ Tát, chẳng lẽ ngươi muốn ta nuôi chúng suốt đời ăn ngon mặc đẹp hay sao?".

Nếu không ở trong một môi trường như thế này thì làm sao có thể dốc hết sức nghĩ đường thoát thân, học khả năng tự lực cánh sinh chứ?

Mười năm trước nàng từng là một thành viên ở đây, nếu không phải gặp được sư phụ...

Tô Trầm Triệt ra vẻ trầm tư một lát, nghiêm túc nói: "Nàng nói đúng, nuôi chúng không bằng dạy cho chúng một cái nghề".

Thẩm Tri Ly cười: "Ta không hề vĩ đại như ngươi tưởng đâu. Năm đó ta cũng sống như thế này, có thể cho bọn chúng cơm ăn đã là tốt lắm rồi, ta đương nhiên không thể để bọn chúng sung sướng hơn mình được".

Thanh Hạnh đứng đằng sau Tô Trầm Triệt nhíu mày trợn mắt ra hiệu liên tục.

Không đợi Tô Trầm Triệt trả lời, Thẩm Tri Ly thở dài, cố lấy lại giọng dịu dàng: "Tô... Trầm Triệt, đồ đạc đã phát xong rồi, chúng ta đi thôi".

"Đi đâu?"

"Đến nhà trọ chứ đi đâu", Thẩm Tri Ly cười dịu dàng, "Ngốc ạ, chẳng lẽ ngươi tưởng những lời nói của ta lúc nãy là thật à? Bây giờ ta có nhiều tiền như thế hà cớ gì phải chịu khổ như chúng chứ?".

Nói rồi quay người bước đi, đúng lúc này một bé ôm chiếc áo mùa đông chạy tới đâm sầm vào Thẩm Tri Ly. Nàng không kịp trở tay lùi một bước, tay chống vào bức tường phía sau để giữ thăng bằng.

Đứa bé ngã sõng soài ra đất, bánh xe của cối xay gió bằng gỗ vừa mới lĩnh bị gãy rời, không thể chơi được nữa.

Thẩm Tri Ly đỡ đứa bé dậy, còn đứa bé lại cứ nhìn chằm chằm vào chiếc cối xay gió rơi dưới đất, cắn chặt môi, bộ dạng muốn khóc nhưng lại cố nén, líu ríu nói: "Cháu nhặt dược liệu mấy ngày mới đổi được đấy, định cho muội muội chơi...".

Thẩm Tri Ly nhìn một cái, nhặt cối xay gió lên, lại tìm một thanh gỗ mảnh, muốn gắn nó trở lại vị trí cũ, nhưng vật lộn hồi lâu mà không làm sao gắn vào được.

Một ngón tay thuôn dài sạch sẽ lấy món đồ từ trong tay nàng, loay hoay một chốc, chiếc cối xay gió đã có thể chuyển động. Đứa trẻ đón lấy chiếc cối xay gió đã được sửa xong, vui mừng phấn khởi chạy vào nhà trong.

Thẩm Tri Ly ngượng ngùng nói: "Cảm ơn".

Ngước mắt lên, đối diện với đôi mắt màu hổ phách, chứa đầy dịu dàng và chân tình như thể muốn tràn ra ngoài, Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng nói: "Rõ ràng là một người rất dịu dàng, sao khi nãy lại nói xấu mình đi như thế chứ?".

Thẩm Tri Ly lại một lần nữa bị những lời sởn gai ốc của hắn làm cho đờ người, thậm chí còn không phát hiện Tô Trầm Triệt đang nâng tay mình lên.

Một luồng điện theo lòng bàn tay truyền vào tim.

Cúi xuống nhìn, Thẩm Tri Ly nổi đóa: "Ngươi tuổi chó à, sao lại liếm tay ta?".

Tô Trầm Triệt ngước mắt lên, vô tội nói: "Tay nàng chảy máu rồi".

Đến cả nàng cũng không phát hiện, vừa rồi vịn tường, dùng lực quá mạnh nên sượt rách da lúc nào không biết.

Nàng vừa lấy lọ Kim Sang dược đặc chế từ trong áo ra chưa kịp mở nút thì đã bị Tô Trầm Triệt giằng lấy, cẩn thận nặn thuốc ra, bôi đều trên lòng bàn tay nàng.

Từ góc độ của Thẩm Tri Ly có thể nhìn thấy đầu hắn hơi cúi xuống, vài lọn tóc mềm mại khẽ lay động trước trán che đi gương mặt tuấn tú, hàng mi cong dài đổ bóng trên mặt, nét mặt vừa nghiêm túc vừa tỉ

mẩn, như thể đang làm một việc vô cùng quan trọng vậy.

Thẩm Tri Ly dậy lên nỗi xúc động mơ hồ.

"Có thật lúc trước nàng từng sống ở đây không?"

Thẩm Tri Ly vô thức "ừ" một tiếng.

Tiếp theo đó lại bị người ta dịu dàng ôm vào lòng, giọng nói trầm ấm lay động lòng người của Tô Trầm Triệt vang lên bên tai: "Tri Ly, ta rất xót xa, phải chi quen biết nàng sớm hơn thì tốt biết mấy".

Thẩm Tri Ly: "..."

Này... Thanh đường chủ, chúng ta hình như chưa thảo luận đến trường hợp bị ôm thì phải trả bao nhiêu ngân lượng đấy!

Chương 2: Sư huynh trở về rồi

Ánh tịch dương đã lặn sau núi, màn đêm bao phủ vạn vật.

Lúc Thẩm Tri Ly bước ra từ quán trọ, bên người chỉ có tỳ nữ hầu cận Điệp Y.

Cả hai đi bộ khoảng nửa canh giờ, dừng lại trước một cái đình nghỉ mát phía ngoài cổng thành. Thẩm Tri Ly xếp tay áo lại, ngồi chếch trong đình, Điệp Y đặt vò rượu đang ôm trong lòng xuống rồi lặng lẽ lui ra.

Thẩm Tri Ly nở nụ cười: "Lão đầu tử, dậy uống rượu nào".

Bỏ lớp niêm phong bằng đất phía trên vò rượu ra, Thẩm Tri Ly lấy hai chung rượu, một chung tự rót tự uống, một chung rót đầy rồi rưới xuống nền đình.

Chẳng mấy chốc, men say bắt đầu ngấm.

Thẩm Tri Ly nuốt hớp rượu cuối cùng, vịn lan can ợ lên một cái, men rượu làm đôi đồng tử híp lại, rồi như nhớ ra điều gì, rầu rĩ nói: "Sư phụ, người đó nhận được tin tức chắc cũng sắp về đến nơi rồi. Mấy năm nay huynh ấy lăn lộn bên ngoài rất có tiếng tăm, không biết bây giờ thế nào rồi nhỉ...".

Nàng bóp trán: “Lần này muốn lừa huynh ấy chắc là khó hơn rồi...”.

Trong mái đình trống trải ngoài tiếng gió ra, chỉ có tiếng của nàng vang vọng cô liêu.

Ai có thể ngờ thần y vang danh thiên hạ Thẩm Thiên Hành khi chết lại được chôn cất ở mái đình nhỏ xập xệ thế này.

Men rượu bốc lên, Thẩm Tri Ly về đến quán trọ là ngả lưng ngủ ngay.

Bị giấc mộng dọa tỉnh giữa đêm, vừa ngồi dậy nàng đã bắt gặp đôi đồng tử trong vắt sáng quắc, trong bóng tối lại càng rõ rệt.

Thẩm Tri Ly giật nảy mình lùi ra sau, gáy đập vào thành giường.

Binh!

Cố nén đau, không đợi đối phương phản ứng, Thẩm Tri Ly rút ra chiếc nỏ ngắn giấu dưới nẹp giường, ngắm chuẩn đối phương lạnh lùng nói: “Xin hỏi các hạ cướp của hay cướp sắc? Của quá năm lượng thì đừng mơ, nếu là sắc thì phòng bên cạnh có một người còn đẹp hơn tên là Tô Trầm Triệt, đi cẩn thận không tiễn”.

Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên: “Tri Ly, làm nàng giật mình rồi ư?”.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ in lên mặt người đối diện, quả đúng là khuôn mặt của Tô Trầm Triệt.

Thẩm Tri Ly xoa xoa gáy thở phào, rồi lập tức cảnh giác dịch ra phía sau: “Ngươi nửa đêm canh ba chạy vào phòng ta làm gì?”.

Bị Thẩm Tri Ly giữ khoảng cách, Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, oan ức nói: “Ngủ không được”.

Ngươi ngủ không được mắc mớ gì đến ta!

“Tự đi ra hay muốn ta gọi người đuổi ngươi ra?” Thẩm Tri Ly tức giận, “Còn nữa, sao ngươi vào đây được, ta rõ ràng...”.

Ánh mắt quét qua ổ khóa đã bị phá một cách không thương tiếc, Thẩm Tri Ly nuốt nước bọt.

Tô Trầm Triệt dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Thẩm Tri Ly, dịu dàng nói: "Nàng ngủ mơ thấy ác mộng, ta rất lo lắng", ngập ngừng một lát, lại tiếp: "Thấy nàng ngủ yên rồi ta mới ngủ được".

Cái gì gọi là thấy ta ngủ rồi ngươi mới ngủ được chứ!

Bàn tay lạnh ngắt áp vào trán nàng, Tô Trầm Triệt như thể không nghe thấy những lời nàng nói: "Khi nãy nàng mơ thấy ác mộng hình như rất đau buồn, có thể nói cho ta biết đã mơ thấy gì không?". Cầm lấy tay nàng, Tô Trầm Triệt hơi nhíu mày, "Còn nữa, tay nàng lại chảy máu...".

Lời chưa nói hết, Thẩm Tri Ly vội vàng rụt tay mình lại.

Nhìn xuống, lòng bàn tay bị xước trước đó lại rướm máu, nàng cũng đã quen: "Chỉ là vết thương chậm lành một chút, không có gì đâu, ta sẽ tự mình rịt thuốc".

Đợi đã...

Thẩm Tri Ly đột nhiên có một dự cảm rất không tốt, nàng do dự một lát, hỏi: "Lúc ở Hồi Xuân cốc ngươi không thế này chứ, nửa đêm mò vào phòng ta...".

Tô Trầm Triệt gật đầu không chút né tránh: "Ta không yên tâm".

Nể tình ngân lượng, ta không tính toán với ngươi!

Thẩm Tri Ly cố nén giận, dẫn dắt từng bước: "Ngươi có biết xông vào khuê phòng nữ nhi như thế là không đúng không?".

Tô Trầm Triệt: "Ta biết".

Thẩm Tri Ly gằn giọng: "Biết mà ngươi vẫn làm!".

Tộ Trầm Triệt nghiêm túc: "Cho nên ta sẽ chịu trách nhiệm".

Thẩm Tri Ly: "...".

Ngươi chắc hẳn rất kỳ vọng được nói ra câu này đúng chứ?!

"Được rồi", Thẩm Tri Ly ôm đầu, "Cút xéo ra khỏi đây ngay".

***

Đợi Tô Trầm Triệt đi xa rồi, Thẩm Tri Ly mới chậm rãi nằm xuống, nhắm mắt lại.

Vừa nãy mơ thấy gì thế nhỉ?

Những mảnh ghép vụn từ từ xâu kết lại thành chuỗi trong đầu.

Ánh trăng trong vắt, gió khuya hây hẩy.

Mặt hồ trong veo, sóng sánh lấp lánh.

Ngay giữa hồ, một đài hoa sắc tím đậm lạnh lẽo đỡ lấy những cánh hoa tím nhạt, búp hoa óng ánh như dát bạc, ánh trăng lấp lánh chiếu xuống mặt hồ.

Dưới ánh trăng trắng bạc bao phủ, khung cảnh bên hồ nhuốm màu thê lương.

"Tri Ly, nhận lời ta con hối hận chăng?" Giọng nói cao ngạo của nam nhân có chút khàn khàn.

Nàng nhếch khóe miệng, để lộ một nụ cười nhàn nhạt: "Người nuôi dưỡng con không phải vì ngày này sao, con có gì phải hối hận chứ?".

Yên lặng rất lâu, nam nhân mới nói: "Xin lỗi, thiệt thòi cho con rồi".

"Không thiệt thòi." Nàng lắc đầu cười, "Sinh mạng của con là do người cho, y thuật của con đều là do người dạy, người nuôi con bao năm như thế, con chẳng qua là trả ơn thôi, có gì đáng nói đâu...".

Nam nhân bỗng cười, đưa tay phác họa từ xa hình dạng cánh hoa, hệt như đang vuốt ve người mình thương yêu, nét mặt dịu dàng, âm sắc ôn tồn: "Sau khi ta chết, Hồi Xuân cốc sẽ giao lại cho con, giúp ta tiếp quản nó thật tốt nhé".

"Con sẽ làm như thế, đến khi con chết."

Khoảnh khắc tiếp sau đó khung cảnh chuyển ra bên ngoài Hồi Xuân cốc, ba chữ lớn màu đen khắc trên phiến đá to chọc trời nhuộm đầy máu tươi.

Người thiếu niên tướng mạo anh tuấn, đẹp ma mị thảm hại ôm

cánh tay bị trọng thương, trên gương mặt lạnh lùng, dữ tợn là vết thương dài cắt ngang một bên má, máu chảy ròng ròng, hắn liếm môi, cười lạnh rồi nói bằng giọng khiến người ta rùng mình: "Thẩm Thiên Hành, ngươi đợi đấy, ta sẽ còn quay lại nữa, sau đó tự tay ta sẽ hủy diệt Hồi Xuân cốc này".

Thẩm Tri Ly mở bừng mắt, thở dài.

Nghĩ lại mới thấy, dường như đã rất nhiều năm trôi qua.

Lão đầu tử chết tiệt, người thật biết đem phiền phức đến cho con đấy...

***

Thẩm Tri Ly lưu lại thôn ba ngày, nàng nói dạy đám trẻ không phải là nói suông nhưng chỉ là những kiến thức dược liệu đơn giản.

Nếu đứa trẻ nào có hứng thú với nghề y, đến tuổi gia nhập Hồi Xuân cốc tự nhiên sẽ có người dạy chúng y thuật một cách có hệ thống.

Điều nằm ngoài dự liệu là Tô Trầm Triệt lại đến dạy võ nghệ cho bọn trẻ thật.

Tin đồn về Thập Nhị Dạ công tử trong giang hồ không ít, nhưng tất cả đều có chung một ý: Võ nghệ của Thập Nhị Dạ công tử rất phi phàm, có thể nói là đã đạt đến cảnh giới biến ảo khôn lường.

Người không biết võ công như Thẩm Tri Ly dĩ nhiên không hiểu gì, chỉ thấy Tô Trầm Triệt múa thanh gỗ trong tay thật đẹp mắt, hoàn toàn không thể nhận ra đây chính là đống thịt bê bết máu của nửa tháng trước.

Chạm vào vết thương vẫn chưa lành ở lòng bàn tay, Thẩm Tri Ly nảy sinh lòng ngưỡng mộ xen lẫn ganh ty hiếm có.

Về đến Hồi Xuân cốc, Thanh Hạnh nhắc lại chuyện cũ.

Ông ta nhăn mặt đau khổ, làm ra vẻ không biết phải làm sao: "Thẩm cốc chủ, cốc chủ giúp đi mà, chủ thượng đến nay vẫn chưa nhớ ra được gì, đừng nói đến việc lớn việc nhỏ không thế xử lý, lỡ đâu

bị kẻ có ý đồ xấu dắt mũi, e rằng càng phiền phức hơn".

Thẩm Tri Ly bình thản nói: "Đừng lo, ta thấy chủ thượng nhà ông dù có mất trí cũng hoàn toàn có thể dắt mũi người ta mà".

Thanh Hạnh khổ sở: "Thẩm cốc chủ thật không chịu giúp?".

"Chúng ta cũng đã thân quen như thế, cũng không phải là không thể...", Thẩm Tri Ly nhởn nha nói, "Để tất cả ngân lượng ông mang theo lại đi, chính là mấy cái rương hôm đầu tiên khiêng đến ấy".

Cây bút phán quan trên tay Thanh Hạnh run run: "Thẩm cốc chủ, cô... cô... cũng ác quá đấy".

Thẩm Tri Ly mỉm cười, khoát tay nhún vai: "Vậy tại hạ lực bất tòng tâm rồi".

Thanh Hạnh đấu tranh tư tưởng rất lâu, lòng đau như cắt nói: "... Được rồi".

Nuốt cục nghẹn vào trong, ông ta lại nói: "Thẩm cốc chủ, tôi đã nói cô và chủ thượng rất xứng đôi chưa nhỉ?".

Thẩm Tri Ly trừng mắt: "Sao có thể, hắn vô sỉ hơn ta nhiều!".

***

Người vô sỉ hơn nào đó lòng hơi phấp phỏng đi đến viện chỗ Thẩm Tri Ly ở.

Đẩy cửa bước vào chỉ thấy hành lang ngoằn ngoèo ngang dọc, đình viện sâu hun hút. Phóng mắt nhìn ra xa, phía cuối hành lang là những lầu các xây trên mặt nước nối tiếp nhau, những dòng suối nhỏ xanh mát chảy róc rách qua những hòn giả sơn, vòng vèo bao bọc xung quanh lầu các, tiếng nước tiếng gió hòa lẫn tạo nên âm thanh trong trẻo nghe rất vui tai, kéo dài bất tận khiến không gian nơi đây mang hơi thở mây khói lững lờ của chốn tiên giới.

Đúng là một nơi ở rất hợp với nàng, ừm.

Người nào đó đang nghĩ như thế, vừa quay người lại đã nhìn thấy Thẩm Tri Ly đang gắng sức dùng một thanh Cửu Hoàn đao to bản chém hắn.

Thở hổn hển, Thẩm Tri Ly dùng hết sức bình sinh bổ đao xuống ngay trước mặt hắn.

Ngay lập tức, Tô Trầm Triệt xót xa nói: "Tri Ly, thứ nặng thế này để ta giúp nàng cầm nhé".

Thần Tri Ly: "...".

Cái đó, lời thoại thế nào ấy nhỉ.

Ồ, đúng rồi!

Thẩm Tri Ly dùng một ngón tay nâng cằm Tô Trầm Triệt lên, giọng lẳng lơ: "Mỹ nhân, ta đến để giết ngươi, nhưng bây giờ ta đổi ý rồi", liếm liếm môi, "Ta thích ngươi".

Tô Trầm Triệt chớp mắt hai cái.

Thẩm Tri Ly cũng chớp mắt hai cái.

Mắt to cong thành trăng khuyết, Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng đoạt thanh đao trên tay Thẩm Tri Ly vứt sang một bên, dang tay ôm chặt lấy nàng, giọng nói không giấu được niềm vui: "Nàng cũng thích ta như thế thì còn đợi gì nữa, chúng ta mau chóng thành thân đi...".

Thẩm Tri Ly: "...".

Đây là tình huống gì chứ!

Thanh đường chủ, chúng ta chưa đề cập đến chuyện này thì phải!

***

Bầu trời trong xanh, không gợn bóng mây.

Thẩm Tri Ly nhìn chằm chằm nữ nhân đang đứng trước mặt vừa đến cốc hôm nay.

"Thẩm cốc chủ, tiểu nữ là Đường chủ Thập Nhị Dạ Hoa đường Trạch Phượng, chủ thượng không hiểu chuyện nhà tôi thật là đã làm phiền cô quá."

Trạch Phượng nâng tay áo màu xanh dài quét đất lên che miệng, chiếc trâm kim phượng trên đầu đung đưa theo từng động tác, vô cùng xinh đẹp, yêu kiều.

Đẩy một chiếc hộp gấm màu xanh đến trước mặt nàng, Trạch Phượng cười duyên nói: "Đây là chút lòng thành, cũng không đáng giá gì, mong Thẩm cốc chủ đừng chê".

Thẩm Tri Ly di chuyển ánh mắt ngẩn ngơ từ làn da ngà ngọc trắng như tuyết của nữ tử, lướt qua bầu ngực kiêu hãnh và chiếc eo thon chưa đầy một vòng tay, rồi dừng ở chiếc hộp gấm trên tay nữ nhân đối diện.

Không nén được cúi xuống tự nhìn mình, Thẩm Tri Ly chỉ cảm thấy một niềm bi phẫn bỗng chốc trào dâng.

Tuy Thẩm Tri Ly chưa bao giờ thấy mình khó coi, nhưng so ra...

Không đợi Thẩm Tri Ly phản ứng, ngón tay thon của nữ nhân nọ vừa chạm vào, chiếc hộp gấm đã mở ra, một viên dạ minh châu to bằng nắm tay đang tỏa ra ánh sáng mê hoặc và phát ra tín hiệu kiểu "Ta rất đắt, ta rất đắt!".

Thẩm Tri Ly chăm chú nhìn viên dạ minh châu, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Thế này thật ngại quả...".

Trạch Phượng phóng khoáng nói: "Có gì đâu mà ngại, Thẩm cốc chủ chăm sóc chủ thượng nhiều ngày, đây là lễ tạ".

Thanh Hạnh đang đứng ở một góc không nhịn được lên tiếng xen vào: "Chủ thượng nói đây là sính...".

Trạch Phượng quay phắt lại, lạnh lùng nói: "Sính, sính, sính, sính cái đầu ngươi, dù sao lão nương cũng không có tiền, muốn đưa sính lễ thì ngươi tự đi mà lo!".

Thanh Hạnh bị chặn họng, vẫn cố nói: "Nhưng chủ thượng nói...".

"Chủ thượng nói, chủ thượng nói, sao ngươi biết là chủ thượng nói, một chút chủ ý cũng không có, ngươi có phải là nam tử không đấy, chẳng trách nhiều tuổi thế rồi mà đến một bà vợ cũng không tìm được!"

Lời lẽ mới sắc sảo làm sao, miệng mồm mới độc địa làm sao!

Thẩm Tri Ly bỗng thấy bản thân thường ngày sao mà hiền lành thế.

Đang lúc nghĩ ngợi thì Trạch Phượng quay đầu về phía Thẩm Tri Ly nở một nụ cười duyên dáng phong tình: "Không biết chủ thượng nhà tôi bệnh tình thế nào rồi ạ, bao giờ thì có thể cùng chúng tôi trở về?".

Thẩm Tri Ly ngắm nghía viên dạ minh châu rồi nở nụ cười đáp lễ: "Lúc nào cũng được".

Trạch Phượng quay mặt sang Thanh Hạnh, dữ dằn quát "Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!".

Thanh Hạnh đang định nói gì thì một nữ tỳ áo tím mặt đầy vẻ hoảng hốt xông vào: "Cốc chủ, cốc chủ, không xong rồi, Thập Nhị Dạ công tử xảy ra chuyện rồi".

Thẩm Tri Ly vội vàng theo nữ tỳ đến Xuân Hương các nơi Tô Trầm Triệt đang ở.

Mùi thuốc lan tỏa trong phòng, Tô Trầm Triệt hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái, rõ ràng là triệu chứng trúng độc.

Bên giường vẫn còn bát thuốc vừa được uống cạn, đưa ngón tay lấy ít cặn thuốc, Thẩm Tri Ly vừa ngửi đã biết có chuyện không hay.

"Thuốc này là ai cho hắn uống?"

Nữ tỳ áo tím run rẩy: "Là nô tỳ".

"Là ngươi sắc ư? Trong lúc sắc có rời khỏi chỗ thuốc này không?"

Nữ tỳ áo tím siết chặt hai tay vào nhau, cố sức nhớ lại: "Hình như có một lúc. Khi nô tỳ đang sắc thuốc thì nghe bên ngoài có người gọi nên mới ra xem sao, nhưng nhìn mãi chẳng thấy ai nên nô tỳ lại trở vào...".

"Được rồi, ta biết rồi", Thẩm Tri Ly nói, "Ngươi lui ra đi".

Không nghĩ cũng biết là ai làm.

Mối cừu hận giữa Ma giáo với hắn sâu như thế sao, hay là ả Tả hộ pháp Diệp Thiển Thiển đó...

Thanh Hạnh đỡ người Tô Trầm Triệt dậy, nhấc cánh tay lên để Thẩm Tri Ly bắt mạch, hai hàng chân mày của nàng càng lúc càng nhíu sát vào nhau.

“Thẩm cốc chủ, chủ thượng nhà tôi bị trúng độc gì vậy? Rốt cuộc thế nào rồi?”

Thẩm Tri Ly mím môi nói: “Rất phiền phức. Hắn mới trúng độc chưa lâu, rửa dạ dày cho hắn trước xem sao đã, nhược bằng không được, ta phải tìm cách giải độc khác...”.

Nàng vừa định đứng dậy thì đột nhiên phát hiện cánh tay mình không biết tự lúc nào đã bị Tô Trầm Triệt nắm chặt, không cách nào vùng thoát ra được.

Thẩm Tri Ly đành chịu, quay sang nói với tỳ nữ Điệp Y: “Ngươi đi chuẩn bị những thứ cần thiết để rửa dạ dày”.

Lời nàng chưa nói xong thì đã bị cắt ngang.

“Đợi đã.” Trạch Phượng trợn đôi mắt phượng dữ dằn, ra chiều suy tính, “Chuyện này thật trùng hợp quá đấy, sớm không trúng độc, muộn không trúng độc, lại trúng độc ngay lúc tôi định đưa người về, Thẩm cốc chủ, cô không cảm thấy có chút vấn đề sao...”.

Trạch Phượng vừa dứt lời, Thẩm Tri Ly vội vàng bắt lại mạch lần nữa, lầm bầm: “Nhưng hắn quả thật trúng độc không sai mà”, ngập ngừng một lát, rồi lại như không thể tin được nói: “Chẳng lẽ hắn tự hạ độc mình?”.

Trong lúc đang nói thì có người bước vào.

“Trạch đường chủ, chúng tôi vừa mới bắt được một người có hành tung mờ ám đáng nghi.”

Hai gã vận áo đen áp giải một tiểu đồng vận áo xanh mặt mũi bị đánh thâm tím đến, một người nói: “Chúng tôi vừa nãy nhìn thấy tên này lượn lờ quanh đây, vẻ mặt mờ ám bèn giữ hắn lại. Ai ngờ hắn vùng vẫy dữ dội, chúng tôi bèn trói lại, còn tìm được cái này trên người hắn”.

Người còn lại xòe tay, một gói bột màu trắng hiện ra.

Thẩm Tri Ly đón lấy gói bột kiểm tra, lập tức nói: “Chủ thượng các ngươi chính là bị trúng loại độc này”.

Trạch Phượng tung chân ngọc giấu sau lớp áo dài, chỉ một cước đã khiến tiểu đồng áo xanh ngã nhào, sau đó hét lớn: "Ai phái ngươi đến đây?".

Tiểu đồng áo xanh nằm sõng soài dưới đất bỗng nhiên đồng tử trợn ngược, miệng nôn ra chất dịch trắng, tứ chi co rút lại. Trạch Phượng thất kinh, hạ chân xuống định tiến lại quan sát kỹ thì tiểu đồng áo xanh vặn người, dưới chân như được bôi mỡ lướt ra khỏi cửa nhanh như gió.

Đuổi theo ra ngoài, bóng áo xanh đã mất hút.

"Chết tiệt!", Trạch Phượng gằn giọng mắng một câu.

Thẩm Tri Ly phóng mắt nhìn theo hướng tiểu đồng biến mất, cảm thấy chiêu này có gì đó quen thuộc.

Thanh Hạnh đang đỡ Tô Trầm Triệt nói: "Tên đó là người của Ma giáo chăng?".

Thẩm Tri Ly gật đầu: "Nhìn thì chắc là vậy... Điệp Y, không cần rửa dạ dày nữa, có thuốc độc ở đây bào chế thuốc giải không khó".

"Chưa chắc." Đôi mắt phượng của Trạch Phượng chuyển hướng nhìn Tô Trầm Triệt cổ ngoẹo về một bên đang mê man bất tỉnh, "Ta nghi ngờ ngay cả tên vừa nãy cũng là do chủ thượng bày mưu".

"Hắn không phải mất trí nhớ rồi sao..."

Trạch Phượng quả quyết nói: "Cứ cho là mất trí nhớ đi nữa thì có một số bản năng vẫn còn tồn tại".

Thẩm Tri Ly cất gói thuốc độc đi, không nén được hỏi: "... Trạch đường chủ, hắn trước đây là như thế ư?".

Trạch Phượng nhìn về phía mặt trời xa xa, lộ ra nét mặt khiến người ta thương tiếc: "Bây giờ tốt hơn trước nhiều rồi...".

... Vị Thập Nhị Dạ công tử này trước đây chắc đáng sợ lắm đây!

Đang lúc nói chuyện thì bỗng một tiếng "uỳnh" long trời lở đất vang lên, tiếp theo đó là tiếng đá vỡ không ngừng rơi xuống, vô số âm thanh hỗn tạp nối tiếp nhau liên tục không dứt, vô cùng chấn động.

Thẩm Tri Ly định đứng dậy ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra, không ngờ Tô Trầm Triệt vẫn đang giữ chặt lấy tay nàng.

Theo sau tiếng bước chân gấp gáp, hỗn loạn, hai tên lính canh mặt đầy máu xông vào.

"Cốc chủ, nguy rồi, có người phá lối vào cốc, cửa cốc đã đổ ập xuống rồi ạ!"

"Cốc chủ, bên ngoài rất nhiều người của Ma giáo đang xông vào!"

Thẩm Tri Ly mặt biến sắc.

Từ lúc nàng ở Hồi Xuân cốc đến nay, đừng nói là có người dám phá cửa cốc, đến ngay cả người dám ngang nhiên xông vào cũng rất ít.

Lối vào Hồi Xuân cốc rất đặc biệt, là một con đường gồm những bậc thang đá được xếp xéo với nhau, cực dốc và cũng cực khó đi. Chẳng cần phải đợi đối phương lên đến nơi, hộ vệ Hồi Xuân cốc đã lợi dụng cơ quan trên thang đá này mà tóm gọn bọn chúng.

... Nhưng lại có người cả gan dám phá nát nó rồi!

Trạch Phượng và Thanh Hạnh đưa mắt nhìn nhau, Trạch Phượng rút từ đai áo ra một sợi dây thừng màu đỏ chói, quất nhẹ vào không khí rồi tiên phong xông ra ngoài.

Thanh Hạnh để đầu Tô Trầm Triệt dựa vào vai Thẩm Tri Ly, trịnh trọng nói: "Thẩm cốc chủ, chúng tôi ra ngăn cản người của Ma giáo trước, chúa thượng xin giao lại cho cô".

Cơ hồ là ngay khi Thanh Hạnh vừa rời đi, cả Hồi Xuân cốc vang vọng một giọng nói được nội lực khuếch đại.

"Ta về rồi đây."

Bốn từ ngắn gọn vang lên khô khốc khiến người ta rùng mình, âm cuối hơi run, dường như có một nhát đao chưa kịp chém xuống đã khựng lại ở vị trí gần tim nhất.

Thẩm Tri Ly đột nhiên hiểu ra vì sao người của Ma giáo lại dám mạo hiểm xông vào đắc tội Hồi Xuân cốc.

Y thuật của độc y Hoa Cửu Dạ không thua gì Hồi Xuân cốc, độc thuật lại càng không hổ là thiên hạ đệ nhất.

Chết tiệt, sao đến nhanh thế nhỉ...

Cũng chẳng quản được gì khác, Thẩm Tri Ly hạ giọng nói với Điệp Y: "Mục đích của Ma giáo là Thập Nhị Dạ công tử, giúp ta đỡ hắn vào mật thất".

Điệp Y vâng lời, hai người vừa dìu vừa lôi Tô Trầm Triệt vào gian thủy tạ trong viện của Thẩm Tri Ly.

May mà sự chú ý của tất cả mọi người đã dồn hết ra cửa cốc, rất ít người để tâm đến động tĩnh bên trong.

Thẩm Tri Ly dùng ngón tay liên tục điểm chỉ trên chiếc bàn đá trong gian thủy tạ, chỉ nghe "ầm" một tiếng, một cửa động chỉ đủ một người đi qua lộ ra trong gian thủy tạ được phủ bằng bức màn che bằng lụa mỏng, Thẩm Tri Ly ước đoán độ sâu bằng mắt rồi giơ chân chuẩn bị đẩy Tô Trầm Triệt xuống dưới.

Phía ngoài cửa viện, giọng nói lạnh lùng mỉa mai vang lên: "Tri Ly sư muội".

Sao huynh ấy vừa đến lại chạy thẳng vào đây rồi?

Mình bây giờ thật sự không muốn gặp huynh ấy chút nào!

Thẩm Tri Ly bi phẫn, ánh mắt chậm rãi nhìn Điệp Y.

Điệp Y hiểu ý, nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, bày ra bộ dạng xem cái chết như không, gật đầu nói: "Tiểu thư, tỷ cũng cùng xuống mau lên, việc ở trên này cứ giao cho nô tỳ!".

Tiếp sau đó, Thẩm Tri Ly chỉ cảm thấy người mình nhẹ hẫng, rồi rơi mạnh xuống đất, cơ quan trên đầu đóng lại, trước mắt chỉ là một màu đen kịt.

May mà không bị thương, bởi người nàng... đang đè lên một đống thịt.

Thẩm Tri Ly tuy có tiếng là thần y, nhưng trên thực tế vẫn là một đại phu trói gà không chặt. Nàng thận trọng từ trên người Tô Trầm Triệt

bò xuống, mới phát hiện bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng vẫn chưa buông ra... Đúng là tên này mặt dày ngoài sức tưởng tượng...

Nhưng vẫn còn sức nắm chứng tỏ là vẫn chưa bị ngã chết...

Lại thận trọng đẩy vai lật ngửa Tô Trầm Triệt ra, quả nhiên nhìn thấy mặt hắn đầy máu, ngón tay Thẩm Tri Ly lần mò trên người hắn một lúc... Chết tiệt, xương sườn vừa lành hình như lại muốn nứt ra rồi...

Nàng dùng hết sức lực kéo lê Tô Trầm Triệt vào sâu trong mật đạo, bên trong có một thạch động nhỏ để sẵn một ít thuốc thông dụng và lương khô đủ dùng trong vài ngày, bên cạnh có một con lạch nhỏ nước trong vắt róc rách chảy qua.

Thuốc bên trong thạch động không đủ để giải độc cho Tô Trầm Triệt, nhưng đủ để chữa vết thương đơn giản.

Thẩm Tri Ly dùng tất cả các loại thuốc có thể giúp Tô Trầm Triệt xử lý vết thương, rồi lại lấy nước lau vết máu, vết bẩn trên người hắn. Làm xong những việc này Thẩm Tri Ly đã mệt nhoài, người đầy mồ hôi.

Trong mật đạo vẫn tối om, không nghe được tiếng động ở bên ngoài, Thẩm Tri Ly cũng không biết đã ở trong đó bao lâu.

Hình như đã là ban đêm, mật đạo mỗi lúc một lạnh, nàng bất giác ôm chặt hai cánh tay.

Vài luồng gió u ám thổi qua liên tiếp va đập vào tường đá, hệt như tiếng khóc của hài nhi, nghe mà sởn gai ốc.

... Thẩm Tri Ly muốn khóc mà không có nước mắt, thầm nghĩ nếu biết trước phải chịu cảnh này thì thà ở lại trên kia cho Hoa Cửu Dạ bắt còn hơn!

Đúng lúc này, Thẩm Tri Ly phát giác một cánh tay lạnh ngắt chầm chậm đặt lên vai nàng.

Nàng nuốt nước bọt không thành tiếng.

Cánh tay đó từ bả vai trượt xuống eo, bên tai là một giọng nói kèm theo hơi thở yếu ớt: "Tri Ly, nàng giẫm lên ta rồi".

***

“Báo cáo Diệp hộ pháp, đường chủ Hoa đường, Vũ đường của Thập Nhị Dạ đã bị thương tháo chạy, Thập Nhị Dạ công tử vẫn chưa tìm thấy, còn nữa...”, ngừng một lát, gã áo tím đang bẩm báo bỗng phẩy tay một cái, một cỗ quan tài bằng gỗ tử đàn được khiêng lên.

Hai người được bẩm báo, mí mắt còn chẳng thèm động.

“Hoa công tử, không tìm thấy sư muội của ngươi ư?”

“Ừ.”

Vung vẩy con dao găm trước khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi của cô gái đang bị trói, Hoa Cửu Dạ liếm môi, thờ ơ nói: “Sư muội không muốn gặp ta, thật khiến người ta đau lòng mà”.

Đôi mắt nhỏ dài híp lại, đuôi mắt hếch lên, hệt như một lưỡi dao mỏng lóe tia sáng sắc lạnh mà mê hoặc. Một vết sẹo chạy từ đuôi mắt kéo dài xuống phía dưới, chẳng những không làm mất đi vẻ đẹp của gương mặt đó mà ngược lại, còn càng lộ rõ vẻ ma mị khiến người ta kinh ngạc.

Rõ ràng là khẩu khí tiếc nuối, nhưng càng nghe càng nhận ra một sự phấn khích khó lòng kiềm chế trong đó.

Giống như kiên nhẫn chờ đợi rất lâu, cuối cùng cũng có thể ra tay với con thú săn mà mình đã thèm thuồng.

Giáo chúng Ma giáo đi theo bên cạnh đồng loạt dạt ra, lùi vài trượng, nét mặt đều khác lạ không tự nhiên.

Một con mãng xà vân tím đậm từ trong cốc thong thả trườn ra, cái đầu cực lớn ngoan ngoãn ngóc lên dưới tay Hoa Cửu Dạ. Hoa Cửu Dạ dịu dàng vuốt ve đầu rắn, thở nhẹ một tiếng: “Hình như đúng thật là không có. Diệp hộ pháp, vậy thì giết sạch đi”.

Phía bên kia là một thiếu nữ áo đỏ, bất luận y phục hay dung mạo đều vô cùng xinh đẹp, một tay nàng cầm thanh đại đao Cửu Hoàn, một tay cầm một cây mía, tỏ vẻ cụt hứng.

Rắc.

Khúc mía bị cắn mạnh một phát, mạnh bạo đến nỗi tất cả các giáo chúng Ma giáo đang có mặt cảm thấy sau gáy lạnh buốt.

Mỹ nhân như thế nào thì không nên đụng vào? Trước mặt chính là ví dụ điển hình nhất!

Không ít giáo chúng Ma giáo trong lòng thầm bái phục vị Thập Nhị Dạ công tử đó, nhãn quang đặc biệt như thế, phẩm vị cũng thần kỳ như thế, nói chuyện yêu đương dưới áp lực mất đầu bất cứ lúc nào chắc vất vả lắm...

Diệp Thiển Thiển nhai rôm rốp hết khúc mía, ngáp dài một cái nói: "Tìm lại đi. Bọn chúng tuyệt đối không có thời gian ra khỏi cốc, làm thì cũng đã làm rồi, dù có phải lật cả cái Hồi Xuân cốc này lên cũng phải tìm cho bằng được".

"Người tình cũ ư?" Hoa Cửu Dạ nheo mắt, cười không chút hảo ý: "Ta luôn rất hiếu kỳ, Thập Nhị Dạ công tử đã làm gì cô khiến cô hận đến mức đẩy hắn ta xuống vực núi?".

Soạt!

Giáo chúng Ma giáo bất giác lùi vài trượng.

Diệp Thiển Thiển chầm chậm chầm chậm quay đầu sang, cũng không chút hảo ý nói: "Ta cũng rất hiếu kỳ, Cốc chủ đời trước của Hồi Xuân cốc rốt cuộc làm gì với ngươi mà khiến ngươi bao nhiêu năm rồi vẫn thương nhớ không nguôi, chết rồi mà vẫn còn muốn quật mộ người ta lên".

***

Cùng lúc đó.

"Hắt xì!"

"Tri Ly, nàng lạnh lắm ư?"

Thẩm Tri Ly nói: "Tránh xa ta ra".

"Ta không cố ý hù dọa nàng đâu." Tô Trầm Triệt xoa xoa vết thương bị đấm đầy hung bạo, khe khẽ rên lên một tiếng rồi mới lại oan ức cất giọng: "Là tự nàng xông qua chỗ ta đó chứ".

Thẩm Tri Ly nổi giận: "Ngươi còn dám nói!".

Thời gian quay ngược trở lại một tuần nhang trước.

Thẩm Tri Ly bị cánh tay thình lình vỗ lên vai làm cho giật nảy mình, hồn lìa khỏi xác, chỉ cảm thấy tóc tai dựng đứng tay chân lạnh ngắt, không nghe rõ đối phương nói gì, cứ thế nhào tới, cưỡi thẳng lên người đối phương, siết nắm đấm thụi tới tấp.

Dù hắn đang bị thương thì ưu thế về thể lực giữa hai người cũng chẳng có gì khác trước.

Tô Trầm Triệt hơi ngớ ra, liền sau đó chỉ cần dùng chút sức đã dễ dàng xoay người đè Thẩm Tri Ly xuống dưới.

Thẩm Tri Ly đột ngột bị đè xuống, phản xạ có điều kiện ngóc đầu dậy.

Vừa đúng lúc chạm vào mặt của vị công tử nào đó đang trờ đến, thế là trong bóng tối...

Thiên lôi địa hỏa, sét đánh ầm ầm.

Thẩm Tri Ly bó gối ngồi ở vị trí cách xa Tô Trầm Triệt nhất có thể, muốn khóc mà không khóc được, hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường.

Một màn vừa rồi vẫn lượn lờ trước mắt nàng, rất rõ ràng.

Da thịt tiếp xúc, cảm giác bờ môi mềm mại ẩm ướt, hơi thở hổn hển nóng hổi, còn nữa... A... a... a... aaa, thật là buồn nôn!

Rốt cuộc là sợi dây thần kinh nào của mình có vấn đề mới theo hắn vào trong này!

"Hắt xì!"

Nàng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt xem chừng cực kỳ chân thành, hàng mi dài chớp chớp, che đi đôi đồng tử màu hổ phách, trong trẻo không nhiễm chút bụi trần.

"Tri Ly, đừng bướng bỉnh như thế, nhỡ đâu cảm lạnh thì sao. Nếu như nàng vẫn giận...", Tô Trầm Triệt ngừng một lát, mắt lại khẽ chớp,

"... Ta để nàng đè lại ta là được chứ gì".

Thẩm Tri Ly: "... Cút!".

Đồ chết tiệt! Trọng tâm là cái này sao!

***

Tuy trong thạch động có đủ thức ăn đề cầm cự mấy ngày, nhưng Thẩm Tri Ly cảm thấy tuyệt đối không thể ở đây thêm được nữa.

Bình thường cứ cho là bị sàm sỡ, dù sao cũng còn có thể bịp được một khoản ngân lượng lớn ở chỗ Thanh Hạnh.

Còn tình thế bây giờ...

Thẩm Tri Ly nắn nắn tay chân bị tê cứng, vịn tường đứng dậy.

Liếc mắt nhìn thấy một bóng đen cao lớn, Thẩm Tri Ly vội vàng hét lên: "Ngồi xuống!".

Bóng đen động đậy một hồi rồi lại thu người ngồi xuống.

Mật đạo này trước khi lâm chung sư phụ mới cho nàng biết. Hồi Xuân cốc nói cho cùng cũng chỉ là nơi chữa bệnh, một khi gặp phiền phức thì xem như đại họa giáng xuống đầu, có điều nghĩ lại chắc ít nhiều cũng liên quan đến Hoa Cửu Dạ...

Hồi ức bỗng ùa về.

Chưa đầy tám chín năm trước, mùa đông năm đó, trời rét buốt, tuyết đóng đầy mặt đất. Trong cái giá lạnh khiến vô số người chết ấy, nhìn người tỷ tỷ góa bụa chăm sóc nàng ngày xưa lạnh đến nỗi mặt mày tím tái, ôm gối run lên cầm cập, đấu tranh tư tưởng rất lâu nàng mới xông vào một hiệu thuốc cầu cứu, lại bị người ta đuổi ra ngoài không chút nương tình.

Nằm trên lớp tuyết dày lạnh buốt, nàng cứ nghĩ mình sẽ chết.

Lúc tỉnh lại, nàng thấy mình được nằm trên một chiếc giường ấm áp, một thiếu niên đẹp đến ma mị mỉm cười đưa cho nàng một bát canh gừng nóng hổi.

Nàng mãi mãi khắc ghi bát canh gừng ngon đến nỗi nàng suýt chút

nữa nuốt cả lưỡi mình và dung mạo đẹp thiên phú mà mình chưa bao giờ nhìn thấy ấy.

Nàng uống xong, thiếu niên đó bẹo má nàng không chút nương tay, cười nham hiểm: "Tuy ngươi vừa xấu vừa ngốc người lại bẩn thỉu, nhưng Thẩm Thiên Hành nói sau này ngươi có thể theo bọn ta kiếm cơm ăn".

... Bỏ qua những lời hắn nói, nàng lúc đó thật ra vẫn còn cảm động chút chút, nhưng sau này đến ngay cả chút chút cảm động đó cũng mau chóng tiêu tan.

Bị túm tóc, bị nhét rắn vào túi, bị vẽ lên mặt, bị bắt nuốt bã đậu nhiều nhiều nhiều nhiều đến nỗi có chặt hết tre cũng không ghi hết tội.

Cái tên này từ nhỏ đã lấy việc hiếp đáp nàng làm niềm vui!

Nếu bây giờ rơi vào tay hắn... lại còn là sau khi chuyện đó xảy ra...

Nghĩ đến đây, Thẩm Tri Ly không nén nổi tiếng thở dài.

"Tri Ly, nàng vẫn còn giận ta sao?"

Thẩm Tri Ly đã mất hết kiên nhẫn, nói không chút khách khí: "Đừng lắm mồm, ngồi yên đó đi!".

Nói đoạn, nàng dùng tay dò dẫm trên tường, lần mò từng bước một. Sư phụ nói với nàng mật đạo này ngoài để ẩn nấp ra còn có một thông đạo có thể thoát ra ngoài, chỉ là thời gian quá lâu rồi nàng cũng chưa từng thử nên khó mà nhớ rõ nó ở đâu.

Không biết là đã qua bao lâu.

Phụt!

Ngọn đuốc đính chặt trên bức tường đá được đốt lên, cửa đá từ từ mở ra, để lộ một lối đi nhỏ.

Thẩm Tri Ly thở phào, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Nàng bảo hắn câm miệng là hắn câm miệng sao, Tô Trầm Triệt ngoan ngoãn như vậy từ lúc nào thế nhỉ?

Quay đầu lại nhìn, Tô Trầm Triệt đang ngồi nghiêng người tựa vào

bức tường đá, đầu hơi cúi xuống, hơi thở nhè nhẹ, tóc mái che khuất đôi mắt, ngọn lửa đỏ sáng rực từ ngọn đuốc làm nổi rõ đường nét anh tuấn trên gương mặt hắn, sắc mặt trắng bệch như giấy, môi tím tái, rõ ràng vẫn đang bị trúng độc.

Lúc nãy tối quá không nhìn thấy, sao nàng có thể quên được nhỉ... Độc trên người hắn vẫn chưa được giải!

Thẩm Tri Ly chạy đến bắt mạch Tô Trầm Triệt, sắc mặt từ từ đông cứng lại.

Chút độc này nếu lúc bình thường nàng căn bản chẳng coi ra gì, nhưng bây giờ không có thuốc, đúng thật là không có bột đố gột nên hồ.

"Tri Ly..."

Tô Trầm Triệt cố sức nhấc nửa mí mắt lên, khóe miệng khẽ nhếch: "Nàng dữ thật đấy".

Thẩm Tri Ly tự kiểm điểm một lát, nghiêm túc nói: "Ta đã rất kiềm chế rồi đấy".

Tiếng cười khẽ vang lên, Tô Trầm Triệt đột nhiên nói: "Tri Ly, có thể cho ta ôm một chút được không?".

Thẩm Tri Ly: "... Không đời nào".

Lời chưa nói dứt cả người Tô Trầm Triệt đã ngã vào người nàng, hơi thở nóng hổi phả bên tai nàng, quyến rũ khác lạ.

Giọng nói yếu ớt nhẹ nhàng cất lên bên tai nàng: "Tri Ly, tìm lối thoát ra ngoài trước đi, không cần ở đây cùng ta đâu".

Rõ ràng Tô Trầm Triệt không dùng chút sức nào nhưng Thẩm Tri Ly lại chẳng thể đẩy hắn ra.

Sững sờ một hồi nàng mới định thần lại.

Môi khẽ động đậy, Thẩm Tri Ly hạ giọng: "Ta nói muốn ở lại đây với ngươi hồi nào?".

Tô Trầm Triệt cười: "Ừm, vậy thì không ở nữa, nàng đi đi", nặng nhọc dựa vào tường đá, ánh đuốc soi bóng hắn, ánh mắt dịu dàng đến

nỗi Thẩm Tri Ly cảm thấy chột dạ.

Ngập ngừng một lúc, Thẩm Tri Ly hỏi: "Ta đi rồi, còn ngươi thì làm thế nào?".

Tô Trầm Triệt vẫn cười: "Ta ngồi ở đây... Rồi cũng sẽ có cách ra ngoài thôi".

Thẩm Tri Ly chăm chú nhìn hắn, do dự trong giây lát mới hỏi ra điều trong lòng thắc mắc bấy lâu: "Tô Trầm Triệt, tại sao người lại trúng tiếng sét ái tình với ta?".

Tô Trầm Triệt nghĩ ngợi: "... Ta cũng không biết nữa".

Thẩm Tri Ly sờ mặt mình: "Chẳng lẽ do ta đẹp chăng?".

Tô Trầm Triệt: "...".

Thẩm Tri Ly nheo mắt nham hiểm: "Sao, ngươi có ý kiến à?".

Tô Trầm Triệt cúi đầu, có chút thẹn thùng: "Dĩ nhiên không có, trong mắt ta, Tri Ly là đẹp nhất rồi".

Thẩm Tri Ly: "...". Sao càng nghe càng giống nói dối thế nhỉ?

Trầm tư một lát, Thẩm Tri Ly hỏi: "Nếu muốn ra ngoài, ngươi biết đây là đâu không?".

Tô Trầm Triệt lắc đầu.

Thẩm Tri Ly lại hỏi: "Ngươi có biết sao chúng ta lại ở đây không?".

Tô Trầm Triệt lại lắc đầu.

Thẩm Tri Ly tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi biết ra ngoài bằng cách nào không? Bên ngoài có những ai không?".

Tô Trầm Triệt vẫn lắc đầu.

Thẩm Tri Ly phát điên.

Cái tên ngốc nghếch này cái gì cũng không biết mà đòi làm anh hùng cái nỗi gì!

Thẩm Tri Ly thở dài: "Được rồi, ngươi ngoan ngoãn ngồi yên ở đây cho ta, ta lên một chút rồi lập tức xuống ngay".

Còn chưa bước được một bước thì góc áo bị ai đó nắm chặt, nàng quay đầu nhìn liền thấy Tô Trầm Triệt hơi nhíu mày: "Trên đó rất nguy hiểm đúng không, không cần vì ta...".

Thẩm Tri Ly gỡ ngón tay của hắn ra khỏi áo, nói: "Người từng thấy có đại phu nào mà bỏ bệnh nhân một mình tháo chạy chưa? Chút y đức này ta vẫn có đấy. Còn nữa cũng không hoàn toàn là vì ngươi... có lẽ người trên đó cũng đã bỏ đi rồi không chừng".

Tô Trầm Triệt liêu xiêu đứng dậy: "Ta cùng đi với nàng".

Trong đôi mắt trong veo tràn ngập sự cố chấp đó còn thấp thoáng một nỗi lo âu.

Dư vị được người khác quan tâm cũng không đến nỗi nào.

Thẩm Tri Ly cười lắc đầu: "Đừng làm ta thêm vướng víu, ta chỉ đi thám thính thôi, không có gì nguy hiểm đâu, ngươi ở đây đợi đi, ta quay lại nhanh thôi".

***

Mật đạo ở trong viện của Thẩm Tri Ly, nàng muốn vào phòng mình lấy thêm thuốc thật ra không có gì khó khăn, nhân tiện có thể lấy vài bộ quần áo để thay đổi. Suy tính như vậy, Thẩm Tri Ly thận trọng mở cửa cơ quan lần mò đi lên.

Ngạc nhiên là trong viện của nàng lại không có một bóng người canh gác.

Nàng bước vội vào phòng, ngoài tìm thuốc và quần áo ra, còn cầm theo hai hộp bánh. Lấy túi vải gói hết lại xong, Thẩm Tri Ly vừa định đi ra thì nghe thấy bên ngoài loáng thoáng có tiếng người, ôm đầu nghĩ ngợi một lát, nàng trèo lên giường.

"Quả nhiên cái viện này vẫn là nơi thư thái nhất."

Giọng nói quen thuộc khiến Thẩm Tri Ly lập tức đề cao hai mươi vạn phần cảnh giác.

Tiếp đó là giọng nữ lạ hoắc: "Hồi Xuân cốc trên dưới đều đã dọn sạch rồi, nếu không còn việc gì nữa thì việc hợp tác giữa chúng ta đến

đây là kết thúc".

"Thập Nhị Dạ công tử hình như mất trí nhớ đã yêu sư muội của ta rồi thì phải", giọng nói đầy vẻ châm chọc, âm cuối kéo dài, "Diệp hộ pháp, không lo lắng ư?".

Một tiếng hứ lạnh lùng: "Hoa công tử, ngươi thấy ta cần phải lo lắng sao?", nói rồi nện gót bỏ đi.

Diệp hộ pháp... Đó chẳng phải là Diệp Thiển Thiển sao?

Ý trung nhân thật sự của Tô Trầm Triệt?

Thẩm Tri Ly cuộn mình trên giường, bất giác có gì đó thật khó chịu.

Nàng len lén kéo một góc rèm lên, dáng hình một cô gái vận áo đỏ lập tức lọt vào tầm mắt.

Đường nét ngũ quan vô cùng tinh tế, đôi môi đỏ mọng không cần trang điểm, đôi mày như vẽ, phục trang nổi bật, cả người toát ra vẻ quyến rũ, mê hoặc, nét cao ngạo, lạnh lùng toát ra từ ấn đường lại càng làm tăng vẻ bí hiểm của mỹ nhân.

Đúng thật là một mỹ nhân!

Thẩm Tri Ly không cam tâm soi mình trong chiếc gương đặt ở đối diện giường.

Trong gương lập tức hiện ra một cô gái nhan sắc xinh tươi rắn rỏi, tuy ngũ quan cân đối, đường nét thanh tú, cũng có thể coi là một giai nhân xinh đẹp, nhưng... Thẩm Tri Ly bi phẫn nghĩ, so ra thì khoảng cách rõ ràng là quá lớn mà!

Cái ả Diệp Thiển Thiển đó chắc chắn là hồng nhan họa thủy "một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son"(*) đây mà.

*(*) Một câu trích trong **Trường hận ca** của Bạch Cư Dị.*

... Tô Trầm Triệt rốt cuộc thích mình chỗ nào chứ? Tiêu chuẩn của hắn sao lại xuống cấp thê thảm như vậy...

Sau tiếng bước chân, căn phòng từ từ rơi vào yên tĩnh.

Hoa Cửu Dạ gãi gãi cằm mãng xà, hoa văn màu tím đậm trên thân mãng xà từ từ uốn lượn nhịp nhàng, đẹp mắt vô cùng.

Không biết là bao lâu, Hoa Cửu Dạ bỗng nhiên cất giọng, giống như đang tự nói một mình, lại giống như...

"Ta dĩ nhiên cũng chẳng cần phải lo lắng." Hoa Cửu Dạ không hề nhìn về phía Thẩm Tri Ly, ôn tồn nói: "Tri Ly sư muội, muội còn muốn núp đến khi nào nữa?".

***

Màn đêm không biết đã buông xuống tự bao giờ.

Nhánh cây bên ngoài cửa sổ đung đưa xào xạc, hệt như tiếng thở dài.

Giọng nói của Hoa Cửu Dạ dịu dàng như tiếng thì thầm với tình nhân, nhưng cả người Thẩm Tri Ly cứng đờ ra, cảm thấy gai ốc sởn sau lưng.

... Hắn chắc không phải là gọi nàng chứ.

Giọng nói bên kia vẫn thong thả từ tốn: "Muội không biết ta nhớ muội nhiều thế nào đâu, sự ngu ngốc và trẻ con của muội thật khiến ta nhớ mãi. Quan tài của Thẩm Thiên Hành đang ở ngoài cửa, thật muốn xem thi thể ông ấy ra sao, nếu làm thành hình nhân thì như thế nào nhỉ...".

Thẩm Tri Ly rùng mình.

Nếu trong quá khứ Hoa Cửu Dạ chỉ có tính tình xấu xa thì bây giờ đã biến thái triệt để rồi!

Tiếng giày nện trên nền đất đột ngột vang lên, hướng về phía nàng mỗi lúc một gần.

Bị phát hiện rồi!

Thẩm Tri Ly sờ thấy thuốc độc giấu ở trên giường, ngón tay nắm chặt, bất giác lùi lại.

Tiếng bước chân vang lên đều đặn.

Tim nàng đập nhanh hơn, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

... Nếu hết cách, có khi trực tiếp cầu xin hắn sẽ tốt hơn. Không được, đầu hàng chắc chắn sẽ càng thảm hơn!

Biết sớm thì đã không đi lấy thuốc rồi, dạo gần đây muốn làm người tốt sao mà khó thế!

"Sư muội... Ngươi là ai?"

Chớp nhoáng, phía ngoài rèm giường bỗng có một cánh tay thò vào, dùng sức lôi nàng ra.

Thẩm Tri Ly loạng choạng mấy bước suýt ngã, phải vịn cửa để lấy lại thăng bằng. Phía bên kia đã động thủ.

Sau vài tiếng "cheng cheng" binh khí giao nhau, nàng mới nhìn rõ mặt người mới đến.

Tấm áo trắng nhuốm máu và gương mặt vẫn trắng bệch.

Tô Trầm Triệt.

Tay hắn cầm một thanh trường kiếm, ánh kiếm lấp lánh trong mắt, khí thế lạnh băng không hề kìm nén, chẳng còn dáng vẻ dịu dàng vô hại như lúc trước, cả người hệt như thanh bảo kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ.

Thế nhưng, sắc môi tím tái vẫn tiết lộ tình trạng sức khỏe của hắn.

Màn giao đấu vừa rồi dường như đã làm cạn kiệt chút sức lực còn lại của Tô Trầm Triệt, thân người đứng không vững muốn quỵ, nhưng trước sau vẫn không chịu đầu hàng.

"Chạy mau", giọng nói khẽ truyền vào tai Thẩm Tri Ly.

Biết rõ giờ không phải là lúc đôi co, nhưng Thẩm Tri Ly vẫn không nén được nói: "Đồ ngốc, sao lại ra đây, không phải bảo ngươi đợi ở dưới đó sao?".

"Cắt ngang một chút." Hoa Cửu Dạ xoay xoay thanh đoản đao trên tay, cười ma quái: "Đừng nói về ta như thể phe đối nghịch thế chứ, dù gì cũng là sư muội của ta, ta không giết muội ấy đâu. Thập Nhị Dạ công tử, thấy ngươi đối với sư muội ta tình thâm như vậy, ta cũng rất

cảm động, chỉ là không biết một người khác thì nghĩ thế nào... Ngươi không phải là đã mất trí nhớ rồi sao, có muốn biết ký ức lúc trước của ngươi như thế nào không? Sư muội không làm được, có lẽ ta có thể giúp ngươi hồi phục trí nhớ đấy".

Cùng với những lời sau cùng của Hoa Cửu Dạ, lòng Thẩm Tri Ly bất giác chùng xuống, đấu tranh tư tưởng hồi lâu, nàng mím môi không nói.

Hơi thở Tô Trầm Triệt có chút hỗn loạn, nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng: "Không cần".

"Vì sao?", Hoa Cửu Dạ lấy làm lạ.

"Bởi vì không cần." Ánh mắt hắn phân tán trong tích tắc rồi lại trong trẻo trở lại.

Hoa Cửu Dạ khẽ cười thành tiếng: "Ngươi quả thật rất thích sư muội ta đấy, có điều...".

"Đi!"

Sau câu nói gọn lỏn, tay Thẩm Tri Ly đột nhiên tỏa ra một làn khói xám, tiếp đó nàng kéo tay Tô Trầm Triệt chạy về hướng gian thủy tạ.

Hoa Cửu Dạ vừa thấy đã biết không xong, phất tay áo tạo gió, thổi tan đám khói xám.

Thẩm Tri Ly đã cùng Tô Trầm Triệt chui vào mật đạo.

Hoa Cửu Dạ cười lạnh, búng tay "tách" một cái, con mãng xà vân tím bên cạnh kêu lên một tiếng rồi trườn người vào khe cửa chưa đóng chặt của mật đạo.

Vừa định xuống theo, Hoa Cửu Dạ lòng bỗng dậy lên một dự cảm không tốt.

Hít một hơi thật sâu, một tiếng huýt sáo đanh gọn sắc bén vang lên.

Đầu con mãng xà lớn vừa thò ra khỏi mật đạo, chỉ nghe một tiếng inh tai!

Bùm!

Cả mật đạo bị phá nát, cát bụi đổ sụp xuống lòng đất!

Đầu tóc, mặt mũi dính đầy bụi đất, thần sắc Hoa Cửu Dạ bỗng trở nên u ám.

***

Bầu trời tối mịt, mảnh trăng lưỡi liềm treo giữa trời

Mặt đất ẩm thấp, mùi đất xộc vào mũi, mí mắt khẽ mấp máy mở ra, bầu trời lấp lánh sao ùa vào trong mắt.

"Đây là đâu?"

Thẩm Tri Ly vừa nhỏm dậy đã cảm thấy toàn thân ê ẩm... Chết chắc rồi, không biết lần này trên cơ thể mình có bao nhiêu thương tích, phải dưỡng bệnh bao lâu mới khỏi nữa!

Rất lâu sau cũng không có ai trả lời nàng.

Tay chống xuống đất định ngồi đậy thì nàng bỗng dưng sững người.

Thứ nàng chạm vào không phải là nền đất mà là một tay đã lạnh ngắt, cảm giác còn có máu dính bết lại.

Thẩm Tri Ly bỗng nhớ lại chuyện xảy ra trước đó.

Chui vào mật đạo, nàng không chút nghĩ ngợi vội lấy thuốc nổ từ trong thạch động ra, châm lửa đốt rồi ném ra ngoài.

Không ngờ thuốc nổ lại có uy lực mạnh đến vậy, sức công phá cực lớn hệt như quả cầu lửa ập tới, Tô Trầm Triệt nằm đè lên người nàng, rồi nàng không nhớ gì nữa.

Nhưng hiện giờ nàng lại không phải ở trong thạch động đó.

Thế thì...

Nàng quay đầu nhìn bằng ánh mắt vô cùng sợ hãi, tay run run nhấc cổ tay của Tô Trầm Triệt lên, mạch gần như đã ngừng đập.

Cơn gió làm tóc chàng bay bay, để lộ gương mặt vẫn anh tuấn, trong sáng không nhiễm chút bụi trần.

Là hắn cõng nàng ra đây ư?

Còn may.

Còn may nàng là thần y Thẩm Tri Ly.

Chỉ cần vẫn còn sống thì không có thương thế nào là nàng không chữa được.

Chương 3: Sư huynh thật đáng sợ

Nửa tháng sau.

"Tô cô nương thật là y thuật cao minh, bệnh này đã theo con tôi từ nhỏ, không ngờ lại có ngày chữa khỏi."

Vẻ vui mừng của người mẹ bộc lộ trong lời nói, "Ít đồ này nói gì thì cô nương cũng phải nhận cho, đừng ngại gì cả, cứ coi như là chi phí chữa bệnh!".

Nói rồi, người ấy dúi hai quả trứng gà cho nàng.

Thẩm Tri Ly nhìn hai quả trứng, rơi vào im lặng trong chốc lát.

Phí chữa bệnh... của nàng...

Đờ người ra một lúc, Thẩm Tri Ly mới chậm rãi nói: "Cảm ơn".

"Ồ, đúng rồi." Người phụ nữ hình như nhớ ra điều gì, lấy từ trong áo ra một chiếc khăn tay thêu hoa, tủm tỉm cười: "Tô cô nương, đây là quà nha đầu thứ hai nhà tôi tặng ca ca cô, xin nhờ chuyển giùm nó, nhất thiết đừng quên đấy nhé".

Ca ca... của nàng...

Nhìn Thẩm Tri Ly đờ đẫn nhận lấy, bà thím lại cố nén cười: "Ai dà, thấy Tô cô nương đây xinh đẹp rạng ngời, vừa biết chữ lại tinh thông y thuật, đúng thật là giỏi giang. Ở chỗ tôi vừa khéo có mấy chàng trai tốt, không biết Tô cô nương có ý muốn để tôi tác hợp cho không?".

Rèm cửa bỗng nhiên bị kéo lên, một nam nhân vận áo trắng dùng đốt tay gãi gãi mũi, ôn tồn cười nói: "Muội muội ta còn trẻ con, e rằng tạm thời vẫn chưa cần, đa tạ ý tốt của phu nhân, mong phu nhân đừng giận".

Nụ cười của hắn ôn hòa khiêm nhường, lại thêm gương mặt anh tuấn trắng trẻo hiếm có, làm cho bà thím ngây ra nhìn, hồi lâu mới thẫn thờ gật đầu: "Tô công tử nói phải nói phải, có gì đáng giận đâu, đều là lỗi của tôi, lỗi của tôi!".

Đợi bà thím đi khỏi, Thẩm Tri Ly mới kẹp chiếc khăn vào giữa hai ngón tay, không buồn không vui nói: "Ngươi lại ra ngoài dụ đỗ con gái nhà lành rồi à?".

"Ta sao có thể..." Tô Trầm Triệt thay đổi thái độ cởi mở vừa rồi, ngồi đối diện với Thẩm Tri Ly, ánh mắt màu hổ phách đau buồn đến nỗi có thể làm tim người ta vỡ vụn, "Tri Ly, đổi ca ca thành phu quân không được sao?".

Thẩm Tri Ly: "... Không được".

Tô Trầm Triệt khổ não: "Nhưng, mỗi ngày ta ra ngoài có rất nhiều cô nương đến bắt chuyện...".

Thẩm Tri Ly: "... Ngươi đang khoe khoang đấy à?".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lúc: "... Không, chủ yếu là muốn khiêu khích nàng".

Thẩm Tri Ly nổi giận: "Loại công tử bột ta phải nai lưng nuôi như ngươi không có tư cách nói chuyện với ta!".

Tô Trầm Triệt oan ức chớp mắt: "Nàng đã hứa là lấy ta mà".

Thẩm Tri Ly nhướng nhướng mày, hừ một tiếng lạnh lùng: "Ngươi thật còn mặt mũi nói ra! Dù sao chẳng có nhân chứng vật chứng, ngươi làm gì được ta?".

Lời này phải kể từ lúc họ vừa nhảy ra khỏi mật đạo.

Lối ra của mật đạo là một cánh rừng bên ngoài một thôn nhỏ.

Thẩm Tri Ly cố nén đau do thương tích trên người gây ra, tìm người khiêng Tô Trầm Triệt đến một ngôi nhà xin tá túc, dùng thuốc giải độc cho hắn, lại điều chế ra thuốc trị thương xử lý mọi thương tích trên người hắn.

Nhìn cơ thể đầy thương tích của Tô Trầm Triệt, lòng Thẩm Tri Ly hổ

thẹn đến bấn loạn.

Người khác không tốt với nàng, nàng đều có thể không để tâm đến, nhưng tự dưng có người tốt với nàng, lại là điều khiến Thẩm Tri Ly không chịu nổi nhất.

Bởi người khác tốt với nàng, nàng luôn muốn đáp trả lại.

Thẩm Tri Ly ngồi canh bên giường Tô Trầm Triệt ba ngày, Tô Trầm Triệt vẫn trong trạng thái hôn mê. Nàng bón nước lau người, đổi quần thay áo, chăm sóc hắn suốt ba ngày.

Đến ngày thứ tư Thẩm Tri Ly cuối cùng không thể gắng gượng được nữa, ngất đi bên giường Tô Trầm Triệt.

Lúc tỉnh lại, Tô Trầm Triệt vẫn nhắm mắt, phía dưới mắt bị bao phủ một màu đen tối.

Thẩm Tri Ly có kiên cường đến thế nào thì vẫn là một người con gái, bên cạnh không có lấy một người thân, nói không chừng còn phải đối mặt với sự truy sát của Ma giáo và Hoa Cửu Dạ, người duy nhất có thể gánh vác với nàng lại bị trọng thương hôn mê bất tỉnh sống chết không rõ. Hoang mang và vô vọng khiến nàng không kìm được níu lấy tay áo Tô Trầm Triệt lay lay: "Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt, ngươi mau tỉnh lại đi, chỉ cần ngươi chịu tỉnh lại muốn ta làm gì cũng được, bảo ta lấy ngươi cũng không thành vấn đề!".

Sau đó...

Sau đó... Tô Trầm Triệt tỉnh lại thật!

Dù bây giờ nghĩ lại, Thẩm Tri Ly vẫn cảm thấy mình giống hệt như một con ngốc...

Đúng là ngốc hết chỗ nói!

Tô Trầm Triệt không hề tức giận khi nghe nàng chối bay chối biến như thế, ngược lại còn nheo mắt hỏi: "Tri Ly, nàng đang xấu hổ ư?.

Thẩm Tri Ly: "...".

Không thèm để ý đến hắn, Thẩm Tri Ly đứng dậy, chăm chú thu dọn đồ đạc hành nghề y của mình.

Ở đây nửa tháng, ít bạc lẻ nàng mang theo người đã dùng hết từ lâu, ngân phiếu lại không thể đổi thành tiền, nền nàng quyết định thuê một ngôi nhà nhỏ mở y quán.

Thu dọn một lúc, Thẩm Tri Ly mới hỏi: "Thương thế của ngươi cũng đã khỏi rồi, sau này ngươi định thế nào? Về Thập Nhị Dạ hay...".

"Mở một quán bán điểm tâm nhé."

Thẩm Tri Ly quay đầu lại: "Cái gì?".

Tô Trầm Triệt nheo mắt cười dịu dàng: "Quán bán điểm tâm. Nàng không phải rất thích ăn điểm tâm sao, nào là bánh hoa quế ở đầu thôn, nào là bánh nếp của nhà Lý đại thẩm, lại còn...".

Thẩm Trị Ly há miệng trợn mắt ngớ ra một hồi: "... Ngươi đang đùa đúng không, ngươi thật có ý định muốn ở lại đây à?".

Thôn không lớn, đồ dùng sinh hoạt thiếu thốn, thứ có thì chất lượng đều rất kém.

Đến cả Thẩm Tri Ly còn cảm thấy cuộc sống ở đây thật khó khăn, huống hồ một người xuất thân cao quý như Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt cười gật gật đầu: "Ừm, nàng không thích sao? Đợi chúng ta dành dụm được chút tiền thì sẽ thành thân", ngập ngừng một lát lại tiếp, "Nhưng với tình thế bây giờ, có lẽ ta không lấy đâu ra nhiều ngân lượng để làm sính lễ, Tri Ly, nàng có phiền lòng không?".

Thẩm Tri Ly: "... Tô Trầm Triệt, ngươi bị té đến nỗi thần kinh có vấn đề rồi đúng không?".

Nắn nắn ấn đường, Thẩm Tri Ly do dự một lát rồi lại nói: "Đợi đã, ngươi... ngươi thật không muốn nhớ lại những chuyện đã qua sao?".

Tô Trầm Triệt trả lời không chút nghĩ ngợi: "Không muốn".

Giống hệt câu trả lời trước mặt Hoa Cửu Dạ.

Bình tâm mà nói, nếu như Thẩm Tri Ly mất trí, nàng chắc chắn sẽ muốn biết rõ những chuyện đã xảy ra trước đây, những thứ không biết quả thật rất nguy hiểm.

Hơn nữa, Tô Trầm Triệt có thể không nhớ nhưng nàng thì biết rất rõ, người tình cảm dây mơ rễ má với Tô Trầm Triệt trong quá khứ là Diệp Thiển Thiển chứ không phải là nàng.

Nàng buột miệng hỏi: "Vì sao?".

Tô Trầm Triệt khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: "Chuyện quá khứ cứ cho nhớ lại rồi thì sẽ thế nào, hiện tại mới là quan trọng nhất không đúng sao. Hơn nữa ta cảm thấy... cho dù có nhớ lại, ta cũng không thể thích nàng hơn được nữa. Ta biết rất rõ ta bây giờ đang làm gì, điều ta muốn làm bây giờ chính là cùng nàng sống một cuộc sống bình dị".

... Giây phút này, Thẩm Tri Ly phải thừa nhận trái tim nàng đang rung động.

Nhưng... lý trí nhanh chóng nhắc nhở nàng, muốn nàng tin những lời tên ngốc này nói trừ phi nàng là kẻ đại ngốc!

Đối phương dường như chẳng nhận ra những mâu thuẫn trong lòng nàng, lại tiếp tục với ảo tưởng lúc nãy, mời mọc nàng bằng giọng điệu rất phấn khích: "Tri Ly, sự thật là ta có học làm bánh nếp với Lý đại thẩm. Ừm, nhưng chưa từng làm thử, nàng có muốn nếm thử không?".

Thẩm Tri Ly không nén nổi tức giận nói: "Ta biết ngay mà... chẳng trách con gái Lý đại thẩm ngày nào cũng mang bánh nếp sang đây".

Ngay lúc đó, một giọng nói bỗng xen vào.

"Công tử, chúng thuộc hạ... chúng thuộc hạ cuối cùng cũng tìm được người rồi!"

Thẩm Tri Ly quay người nhìn thấy một hàng mười mấy gã áo đen đồng loạt quỳ rạp xuống, cơ hồ mắt ai cũng rưng rưng.

Sau nửa canh giờ.

Ngón tay thon dài vẫn đều đều nhào nặn bột mì, nam nhân quấn tạp dề đưa mắt nhìn Thẩm Tri Ly.

"Nàng thích ngọt một chút hay nhạt một chút?"

Thẩm Tri Ly ngẩn người nhìn Tô Trầm Triệt, một giọt mồ hôi chầm

chậm lăn xuống.

Cách đó hơn một trượng, đám nam tử áo đen quỳ xuống đồng thanh nói lớn: "Công tử, để chúng thuộc hạ làm cho ạ".

"Các ngươi biết làm sao?", Tô Trầm Triệt ngước mắt lên, nghi hoặc hỏi.

Bọn nam tử áo đen đưa mắt nhìn nhau, có giọng nói ấp úng vang lên: "Chúng thuộc hạ, chúng thuộc hạ có thể học...".

Tô Trầm Triệt nở nụ cười: "Vậy thì ra ngoài mua bột mì đi, ta ở đây không có dư".

Ngay lập tức, một nửa đám nam tử áo đen tức tốc chạy ra ngoài càn quét hết tất cả các tiệm bán bột mì trong thôn, nửa còn lại tiếp tục quan sát Tô Trầm Triệt.

Đầu cúi xuống, tay Tô Trầm Triệt linh hoạt ngắt phần bột mì đã nhào xong thành từng miếng nhỏ, cho một ít đậu vào giữa làm nhân rồi vo tròn, sau đó ép dẹp thành hình bánh.

Hắn thần thái chăm chú, động tác thuần thục, như thể đã làm rất nhiều lần rồi vậy.

Nhìn hắn chăm chú làm bánh nếp thật, lòng hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt ban đầu của Thẩm Tri Ly bất giác nhạt đi vài phần.

Chỉ là, thuộc hạ của hắn đã đến rồi, sớm muộn gì cũng sẽ phân ly.

Nàng phải trở về Hồi Xuân cốc. Lần chạy trốn này, ngoài nỗi sợ hãi đối với Hoa Cửu Dạ ra, cũng là vì lo lắng cho sự an nguy của Tô Trầm Triệt. Thanh Hạnh ủy thác Tô Trầm Triệt cho nàng, mà cho dù chỉ nể mặt chút ngân lượng đó, nàng cũng không thể bỏ mặc Tô Trầm Triệt như vậy.

Nhưng, hiện tại Tô Trầm Triệt đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, cũng đã đến lúc cáo biệt rồi.

Sư phụ giao Hồi Xuân cốc lại cho nàng, dù bị Ma giáo phá nát rồi, nàng cũng phải gánh vác trách nhiệm, huống hồ trong Hồi Xuân cốc còn có thứ mà nàng tuyệt đối không thể từ bỏ.

“Tri Ly.”

Thẩm Tri Ly theo phản xạ đáp: “Hả?”.

Tô Trầm Triệt phủi phủi bột mì bám ở tay, ánh mắt theo phản xạ ngước lên nhìn: “Ta càng ngày càng thích nàng rồi, làm thế nào đây?”.

Mặt Thẩm Tri Ly bỗng đỏ lên.

Tô Trầm Triệt!

Ngươi có thể không nói ra những lời mật ngọt bằng bộ mặt thản nhiên như thế không?

Bàn tay trắng toát vì bột mì áp lên ngực trái, giọng nói Tô Trầm Triệt khàn khàn mê hoặc: “Có nàng ngồi bên cạnh, chỗ này cứ đập rất nhanh”.

Thẩm Tri Ly bóp trán, che giấu tiếng tim mình đang đập loạn xạ: “... Dầu sôi rồi kìa”.

Dầu trong chảo nóng lên, Tô Trầm Triệt thả từng chiếc bánh vào, lật tới lật lui cho đến khi hai mặt bánh đều vàng ruộm, mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Không lâu sau, bánh nếp nóng hổi mới ra lò đã đầy ắp một đĩa.

Màu sắc, mùi thơm, hình dáng đều không khác gì so với bánh mà Lý đại thẩm đã làm mười mấy năm qua, ngược lại bởi người chế biến nắm vững kỹ thuật cực tốt nên hình dạng bánh còn bóng bẩy và ngon hơn nhiều.

Thẩm Tri Ly ngờ vực nói: “Trước đây ngươi biết làm rồi đúng không?”.

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, lắc đầu: “Không nhớ”.

Hình dáng quả thật vô cùng hấp dẫn, Thẩm Tri Ly định nhón lấy một cái thì bị Tô Trầm Triệt ngăn lại, cười nói: “Nóng lắm”, rồi lấy một túi giấy nhỏ bên bếp lửa đưa cho nàng: “Đã chuẩn bị sẵn cho nàng rồi”.

Đám nam tử vận áo đen đứng một bên nhìn bánh nếp Tô Trầm Triệt làm nuốt nước bọt.

Tô Trầm Triệt bê đĩa bánh tới, cười hiền hòa: "Các ngươi có muốn nếm thử không?".

Đám nam tử vận áo đen dằn lòng lắc đầu: "Thuộc hạ không dám!".

Tô Trầm Triệt lấy một cái, cắn một miếng nhỏ: "Đâu đến nỗi dở", chớp chớp mắt, rồi cụp xuống, "Là chê ta làm không ngon đúng không?".

Cả bọn đồng thanh: "Không ạ!".

Tô Trầm Triệt nghiêng nghiêng đầu, đám tóc trước trán khẽ lay động, giống như trái tim ai đang khẽ run lên.

Ngón tay thon dài đưa đĩa bánh lên, nụ cười rạng rỡ như mùa xuân, khiến người ta không cách nào từ chối được, "Vậy thì nếm thử đi".

Đám người náo động một lát, có một gã to gan thò tay lấy một chiếc bánh, dù gì bọn chúng đã tìm Thập Nhị Dạ công tử bao ngày qua, ăn sương nằm gió, đâu có ăn được gì ngon!

Có được sự khởi đầu, sau đó thì nhanh rồi.

Bóng mấy cánh tay chuyển động, bánh nếp trong đĩa bị giành nhau ăn hết sạch.

Thẩm Tri Ly vừa nhai chiếc bánh nếp giòn tan ngon lạ lùng thơm ngây ngất vừa có chút không vui nhìn đĩa bánh nếp đã sạch trơn.

... Muốn ăn thì tự mình làm đi! Ăn bánh của người ta làm mà không biết ngại à!

Thời gian một tuần nhang trôi qua.

"Á..."

"Ấy..."

"Ối..."

Từng gã từng gã áo đen ôm bụng kêu la ngã lăn ta đất.

Thẩm Tri Ly nhai bánh: "...". Có chuyện rồi!

Tô Trầm Triệt cởi tạp dề, nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, nụ cười vẫn hiền

hòa như thế: “Đi thôi”.

“Hả?”

“Đừng lo cho bọn chúng, thuốc chỉ hiệu nghiệm trong vòng một canh giờ thôi.”

“Công tử, người không thể... đi... được...”

“Công tử...”

Châm ngôn sống của Tô Trầm Triệt.

Làm việc mình muốn làm, để thuộc hạ giằng co với cái chết.

***

Bỏ lại sau lưng tiếng rên la, Thẩm Tri Ly bất giác bị Tô Trầm Triệt kéo tay chạy trốn rất lâu.

Nuốt miếng bánh nếp cuối cùng, nàng hất tay hắn ra, nói: “Ngươi định đưa ta đi đâu?”.

Tô Trầm Triệt rờ cằm: “Đi đâu cũng được, nàng thích đi đâu? Nghe nói Vân quận rất tuyệt, non nước hữu tình, cảnh sắc mê hoặc lòng người, được xưng tụng là cảnh đẹp nhất thiên hạ, nhưng từ đây ngồi thuyền đến đó cũng phải mất hơn một tháng, có hơi xa. Tri Ly, nàng có bị say sóng không?”.

Trong ánh mắt màu hổ phách tràn ngập sự kỳ vọng.

Thẩm Tri Ly lau tay, mắt nhìn xuống đất, lựa lời một lúc, cố gắng để ngữ khí tỏ ra lạnh lùng: “Muốn đi thì đi đi, nhưng e rằng ta không thể đi cùng ngươi được, ta phải về Hồi Xuân cốc”.

Tô Trầm Triệt không chút do dự, cười nói: “Cũng được, ta đi cùng nàng”.

Hắn rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?

Thẩm Tri Ly trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói: “Không cần đâu, một mình ta về là đủ rồi. Như lời sư huynh ta nói, huynh ấy sẽ không giết ta, ngươi đến thì không biết chừng. Hơn nữa, Thanh đường chủ và Trạch đường chủ hiện giờ chắc là đang tìm ngươi, ngươi đã không sao

rồi, hà tất phải để bọn họ lo lắng...", làm ra vẻ nhẫn tâm, nàng tiếp tục nói: "Huống hồ ta chăm sóc ngươi lâu như vậy, thật ra cũng chỉ là vì bọn họ trả ngân lượng cho ta, nếu ngươi không về ta làm sao lấy tiền được đây?".

Tô Trầm Triệt vì cứu nàng đến tính mạng cũng không màng tới, nàng sao có thể chỉ vì số ngân lượng kia chứ

Nhưng... lời đã nói ra rồi.

Hắn có thể không màng đến thân phận, địa vị, trách nhiệm nhưng nàng thì không thể.

Nghe nàng nói như thế, Tô Trầm Triệt chắc cảm thấy tổn thương lắm lắm... Thẩm Tri Ly thấy lòng mình chùng xuống.

"Là như thế sao?" Giọng nói vang lên bên tai dường như đang chú tâm suy nghĩ, "Vậy thì... Tri Ly, nếu ta trả ngân lượng cho nàng, nàng có thể ở bên ta suốt đời không?".

Thẩm Tri Ly: "... Phí chữa bệnh của ta rất đắt đấy".

Tô Trầm Triệt mỉm cười: "Ta cảm thấy... ta hình như có rất nhiều tiền. Bán bọn người vừa nãy đi chắc cũng kiếm được không ít...".

Nụ cười hắn không có chút giả tạo, dường như chẳng hề để tâm đến lời nàng nói.

Thẩm Tri Ly: "...".

Được thôi, ngôn ngữ giữa nàng và Tô Trầm Triệt căn bản là không cùng một thế giới!

Thẩm Tri Ly quay người nói: "Điều đó chẳng liên quan gì đến ta, nhưng ta cảnh cáo ngươi... Nếu có nguy hiểm ngươi mà còn làm càng như trước đây, thì ta không chắc có thể cứu được ngươi đâu".

Nói rồi, nàng sải bước đi thẳng, khóe miệng nhếch lên thành hình vòng cung, làm thế nào cũng không kìm lại được.

Nơi này cách Hồi Xuân cốc không xa, ra khỏi thôn là đến một trấn nhỏ.

Thẩm Tri Ly mua một chiếc xe ngựa, đang định thuê một phu xe thì Tô Trầm Triệt đã nắm lấy dây cương, ngồi lên càng xe.

Con ngựa vừa rồi nàng thúc thế nào cũng không đi thì trong tay Tô Trầm Triệt lại ngoan ngoãn như một chú thỏ con, lại còn chốc chốc phe phẩy mớ lông ở đuôi chạm vào Tô Trầm Triệt...

Thẩm Tri Ly rất không vui: "... Sao nó lại nghe lời của ngươi?".

Tô Trầm Triệt ngớ ra, xuống xe nghiên cứu một lát, nói: "... Ầy... có lẽ bởi vì nó là ngựa cái chăng?".

Thẩm Tri Ly ôm đầu: "Được rồi, ngươi không cần kheo khoang nữa, ta biết toàn bộ giống cái trong giang hồ đều thích ngươi...".

Tô Trầm Triệt thư thái nheo mắt, tiếp lời tự nhiên như không: "Người thích ta có nhiều hơn nữa, thì ta cũng chỉ thích một mình nàng".

Rèm xe kéo "soạt" một cái.

Thẩm Tri Ly vứt ra ngoài một đồng xu, hậm hực nói: "Phu xe, chạy nhanh lên".

Bánh xe thong thả chuyển động, đi vô cùng êm ái.

Trong xe ngựa có một bộ ấm trà mới tinh, Thẩm Tri Ly rót cho mình một tách trà, mắt từ từ sa sầm xuống...

Chỉ thích ta ư...

Nếu nhớ lại ký ức trước đây, xem ngươi có còn nói như vậy không?

Thôi vậy, cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

Xe ngựa không về thẳng Hồi Xuân cốc mà dừng ở một trấn khác.

Thẩm Tri Ly xuống xe, một mình rẽ vào quán trọ đầu tiên.

"Thẩm..." Ông chủ quán trọ mặt đầy vẻ hốt hoảng nhìn ngó xung quanh, vội vàng kéo Thẩm Tri Ly vào phòng, "Cốc chủ, mọi người đều nói cốc chủ của Hồi Xuân cốc bây giờ là sư huynh của người, chuyện này là thế nào vậy? Còn nữa, người... sao chỉ có một mình, Điệp Y cô nương đâu?".

Thẩm Tri Ly đột nhiên buồn bã, sư phụ nàng Thẩm Thiên Hành ngoài y thuật độc thuật xuất chúng ra, võ công cũng thuộc vào hàng đệ nhất, kẻ nào dám náo loạn Hồi Xuân cốc thì chỉ còn nước "vào đi thẳng; ra nằm ngang" mà thôi.

Mấy năm nay nàng tiếp quản Hồi Xuân cốc đều rất thuận lợi, cứ tưởng một mình Hoa Cửu Dạ cũng chẳng dậy nổi phong ba, nên không có đề phòng gì, người trong cốc đa số đều trói gà không chặt, dù biết võ công thì cũng không phải là đối thủ của Ma giáo.

Nếu biết sớm, nàng đã bỏ ngân lượng ra thuê vài cao thủ võ lâm thì cũng đỡ hơn bây giờ rồi!

Trầm ngâm một lát, nàng hỏi: "Vậy... ngươi thấy trong cốc mấy ngày nay có thay đổi gì không?".

Nàng sợ nhất là Hoa Cửu Dạ đại khai sát giới, máu nhuộm Hồi Xuân cốc.

Chủ quán há miệng định trả lời thì bỗng dưng đờ người ra.

Một luồng khí lạnh u ám ập tới, Thẩm Tri Ly toàn thân run rẩy, đang định tránh đi thì thân mình nhớp nháp của con mãng xà đã nhanh hơn một bước quấn lấy nàng.

"Sư muội đã muốn biết thì sao không hỏi ta chứ?", giọng nói uể oải tựa gió thoảng, lại đầy ý châm chọc, "Ta vẫn đang tìm muội, không ngờ muội lại tự chui đầu vào rọ".

Tiếp đến, giọng nói đó đã gần trong gang tấc, một canh tay kéo ghì nàng vào lòng.

Điều Thẩm Tri Ly nghĩ đến là...

Cái tên ngốc Tô Trầm Triệt vẫn đang ở ngoài kia!

***

"Đang đợi gì thế?"

Hơi thở của Hoa Cửu Dạ phả vào tai Thẩm Tri Ly, khiến người ta bất giác sởn gai ốc.

Con mãng xà to lớn đã quấn vài vòng trên người Thẩm Tri Ly, lưỡi rắn màu đỏ chót chốc chốc lại thè ra...

Sự đụng chạm dịu dàng bên tai khiến Thẩm Tri Ly giật nảy mình, nàng vùng vẫy thoát ra.

Một bàn tay lạnh ngắt bịt miệng nàng lại, Hoa Cửu Dạ cười khẽ một tiếng, âm sắc mê hoặc mang chút lạnh lùng: "Hắn không đến đây đâu, Diệp Thiển Thiển đang chặn ở bên ngoài. Họ tình cũ gặp nhau, đâu còn tâm trí quan tâm đến muội, sư muội ngoan ngoãn theo ta về đi, chúng ta cùng ôn lại chuyện cũ".

Diệp Thiển Thiển...

Hắn không phải là không nhớ gì nữa ư!

Một nỗi uất nghẹn không nói thành lời trào dâng trong tim Thẩm Tri Ly.

Đầu óc nàng đờ đẫn trong giây lát, cánh tay Hoa Cửu Dạ bỗng ghì chặt hơn, cười chế nhạo bên tai nàng: "Lúc này mà thẫn thờ như thế ta sẽ tức giận đó".

Thẩm Tri Ly mấp máy môi: "... Sư huynh, huynh đừng như vậy".

Hoa Cửu Dạ hơi nhướng mày: "Vậy muội thích ta thế nào, hả?".

Thẩm Tri Ly: "... Huynh bảo mãng xà thả muội ra".

"Thả ra rồi muội sẽ về cùng ta chứ?"

Thẩm Tri Ly cảnh giác gật đầu.

Hoa Cửu Dạ nở nụ cười: "Được", rồi búng tay một cái, con mãng xà từ từ thả nàng ra.

Thẩm Tri Ly thở hắt ra, đột nhiên eo bị siết chặt, tầm nhìn xoay mòng mòng, định thần trở lại, Hoa Cửu Dạ đã vác nàng trên vai.

Ngoặt tay rút ra hai cây ngân châm mảnh như sợi bạc, Thẩm Tri Ly định đâm xuống, Hoa Cửu Dạ nhanh như cắt chụp lấy tay nàng lật lại cho nàng tự đâm kim vào người mình.

Cảm giác tê liệt xâm chiếm toàn thân, Thẩm Tri Ly bỗng chốc cứng đờ ra.

Dường như chẳng chút tức giận, Hoa Cửu Dạ vẫn cười: "Về nhà thôi sư muội, ta, muội và cả Thẩm Thiên Hành còn món nợ chưa tính đó".

Sải bước ra khỏi quán trọ, đường phố tấp nập, người qua lại không ngớt, hoa quế trồng bên đường từng cụm từng cụm nở rực rỡ, mùi hương ngào ngạt.

Duy chỉ không thấy bóng dáng Tô Trầm Triệt đâu.

Tự tác nghiệp, bất khả hoạt(*).

(*) Nghĩa là: Mình làm mình chịu.

Tay chân không thể cựa quậy, Thẩm Tri Ly bị vứt lên xe ngựa một cách dễ dàng, đành để mặc cho chiếc xe ngựa tròng trành đưa nàng về cốc.

Hoa Cửu Dạ ngồi bên kia, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, con ngươi đen thẫm tối sầm lại như đêm sâu, khóe miệng hơi nhếch lên cười mà như không cười, vết sẹo ở đuôi mắt càng làm tăng thêm vẻ quái dị.

Một tay hắn tì cằm, một tay chốc chốc gãi đầu mãng xà, con mãng xà hình như rất thích kiểu vuốt ve này nên ngoan ngoãn uốn éo dưới tay hắn.

Thẩm Tri Ly cũng bình tĩnh trở lại... Dù sao đi nữa, tính mạng nhỏ bé của nàng đang nằm trong tay Hoa Cửu Dạ, lúc này không giả vờ thân thiện thì còn đợi lúc nào nữa!

Nàng cố gắng dịu giọng nói: "Sư huynh, vết thương trên mặt huynh... bôi Bích Hà Cao, không quá ba ngày là có thể biến mất!".

"Vết thương? Muội nói cái này?" Hoa Cửu Dạ quay đầu lại, sờ vết thương trên má, liếm liếm môi, "Dĩ nhiên là có thể chữa nhưng chữa khỏi rồi thì làm sao khiến ta ghi nhớ được chứ? May nhờ có vết thương này mà ta mới nhớ các người lâu như vậy đấy".

Ngữ khí khiến người ta phải rùng mình.

Định vỗ mông ngựa thì lại vỗ ngay phải chân ngựa(*)!

(*) Trong tiếng Trung "vỗ mông ngựa" có nghĩa là nịnh bợ.

Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, giọng nói của Thẩm Tri Ly càng nhẹ nhàng hơn: "Vậy thì, sư huynh ăn cơm chưa, trong viện của muội vẫn còn một vài vò mỹ tửu chưa đào lên đấy".

"Ừm, ta biết" Hoa Cửu Dạ cười nói, "Ta đã uống hết rồi, còn nữa mấy con gia cầm quý báu mà muội nuôi thịt cũng rất ngon, đều rất hiếm có đấy... Đúng rồi, ta còn đào kho vàng của muội, không ngờ Thẩm Thiên Hành chết đi, tài kiếm tiền của tiểu sư muội còn hơn ông ta một bậc, số ngân lượng đó đủ để sư huynh tiêu pha đến khi chết, thật là rất cảm tạ...".

Ta nhịn!

Ta nhịn ta nhịn!

Ta nhịn không nổi rồi!!!

"Hoa Cửu Dạ, ngươi cứ thử đụng vào một xu trong kho vàng của ta mà xem, lão nương sẽ liều mạng với ngươi!"

Một tiếng gầm điên cuồng phát ra, Thẩm Tri Ly lúc này mới nhận ra cục diện trước mặt, lập tức nén đau cười cầu tài: "Không có gì, không có gì, vừa rồi chỉ nói đùa thôi, sư huynh vui là được rồi".

Hoa Cửu Dạ cười lớn, không chút do dự tiến lên phía trước thò tay bẹo má Thẩm Tri Ly: "Sư muội đúng là lúc nào cũng đáng yêu".

Đáng yêu cái đầu ngươi!

Cái lão già chết tiệt, ông hiển linh thì mau mau đánh chết cái tên tai họa này đi!

***

Bậc thang đã bị Hoa Cửu Dạ san bằng, xe ngựa đi thẳng đến viện của nàng.

Sau chiêu vừa rồi, Thẩm Tri Ly đoạn tuyệt hoàn toàn ý nghĩ giả vờ lấy lòng Hoa Cửu Dạ, càng giả vờ nàng càng muốn hộc máu.

Qua khe hở nơi rèm xe có thể nhìn thấy lính gác ở Hồi Xuân cốc đã bị thay đổi hoàn toàn.

Lúc xuống xe vẫn là Hoa Cửu Dạ khiêng nàng xuống, Thẩm Tri Ly tay không thể nhúc nhích, đành phó mặc.

Nơi nàng bị vứt xuống rất quen thuộc: Giường của nàng lúc trước.

Thẩm Tri Ly lấy lại tư thế rồi nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy máu trong lồng ngực sục sôi, rồi xông lên não, nàng cắn răng nhẫn nhịn: "Sư huynh, đồ đạc trong phòng muội đâu?".

Chiếc bình gốm xanh hình ốc của nàng, chiếc bát bảo minh đăng bằng vàng nguyên chất của nàng, bức bình phong thêu hoa bằng chỉ vàng của nàng...

Hoa Cửu Dạ đảo mắt một lượt, tùy tiện nói: "Bán rồi", nghĩ ngợi rồi bổ sung, "Ngoài cổng có người thu dọn rác, ta bảo hắn cân ký bán rồi".

Thẩm Tri Ly giọng run lên: "Cân... cân ký... huynh có biết những thứ đó đáng giá bao nhiêu ngân lượng không hả?".

Hoa Cửu Dạ lấy một con chuột bạch từ trong chiếc lồng để ở một góc ra, vứt cho mãng xà, nói: "Chẳng liên quan gì đến ta, dù gì đó cũng là đồ của muội".

Thẩm Tri Ly lại run lên, nhắm mắt: "... Huynh giết ta đi".

Hoa Cửu Dạ chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt sắc tựa dao dừng lại hồi lâu trên người Thẩm Tri Ly, rồi đột nhiên nở một nụ cười khiến người ta bất giác nổi da gà: "Sư muội, ta sao có thể giết muội chứ?".

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào phòng nhưng lại tránh nơi Hoa Cửu Dạ đứng.

Tia sáng loang lổ từ trán hắn trượt xuống, điểm bóng trên nền nhà.

Nét mặt của hắn chìm trong bóng tối, không thể nhìn thấy rõ.

"Để ta nghĩ coi nên làm gì muội nhỉ... chiếm đoạt muội thì thế nào?"

Giống như cố ý, âm cuối hơi lên cao giọng một chút, ngữ khí uể oải như thể thờ ơ đó không thể phân biệt được thật giả.

Thẩm Tri Ly bỗng nhiên không run lên nữa, mắt mở to bình thản nói: "Huynh trở về không phải là vì điều này chứ?".

Hoa Cửu Dạ gật đầu: "Ừ, không phải, nhưng tiện thể làm luôn cũng không hề gì".

Trong lúc nói, nệm giường chỗ Thẩm Tri Ly ngồi bỗng trũng xuống, Hoa Cửu Dạ xộc đến, bàn tay linh hoạt của người hành nghề y cởi phăng phần dây áo trước ngực nàng ra.

Ngực Thẩm Tri Ly phập phồng: "Huynh không hề thích muội, hà tất phải làm việc này?".

Hoa Cửu Dạ cười: "Sao muội biết ta không thích muội".

Thẩm Tri Ly nhếch môi: "Trước đây huynh bắt nạt muội thôi không bàn đến, dù gì chúng ta đều còn nhỏ tuổi... Cuối cùng, chắc huynh đã biết muội bán đứng huynh rồi chứ?".

"Ta biết, muội về phe Thẩm Thiên Hành." Hoa Cửu Dạ cười nhạt, một luồng khí lạnh ập đến, "Muội chọn ông ta quả không sai, lúc đó ta bất luận thứ gì cũng đều không sánh bằng ông ta. Muội xem, muội hiện nay không phải sống rất tốt sao? Điều này chứng minh sự lựa chọn của muội không tồi mà...".

Lời nói thấp thoáng sự chế giễu.

Thẩm Tri Ly cụp mắt xuống, trong mắt thoáng lóe lên vẻ không đành.

Tiếp sau đó giọng nói nàng trở nên lạnh lùng: "Nếu huynh muốn báo thù sư phụ hà tất phải làm liên lụy đến Hồi Xuân cốc, dù sao sư phụ cũng đã mất rồi, huống hồ tốt xấu gì sư phụ cũng đã dưỡng dục huynh bấy nhiêu năm, huynh sao có thể vong ân phụ nghĩa, rõ là cầm thú...".

Hoa Cửu Dạ đã cởi phăng áo ngoài của Thẩm Tri Ly, tiếp lời nàng: "Ông ta đã chết, ta bây giờ không phải đang báo thù đồng bọn của ông ta sao? Ừ, ta chính là cầm thú không sai!".

Gió lạnh khiến Thẩm Tri Ly rùng mình, ngón tay Hoa Cửu Dạ lại cởi tiếp áo trong.

“Sư huynh, huynh bình tĩnh một chút...”

“Ta đang rất bình tĩnh cởi áo muội đây”, Hoa Cửu Dạ tặc lưỡi nói, “Ta không hề xé nhé”.

Khoảng da trắng ngần chưa bao giờ thấy mặt trời ở bờ vai để lộ ra trong không khí, Thẩm Tri Ly nghĩ cách xoay xở: “Sư huynh, thật ra hôm nay muội tới tháng”.

Hoa Cửu Dạ tiếp lời: “Ta không chê muội đâu”.

Nhưng muội chê huynh!

Thẩm Tri Ly tiếp tục nghĩ cách xoay chuyển tình thế: “Không, sư huynh, thật ra mấy năm nay muội đã tu luyện ra một loại công pháp, một khi giao hợp với người nào đó sẽ hút hết nội lực của người đó”.

Hoa Cửu Dạ cười nói: “Không sao, sư huynh không cần nội lực cũng có thể ngang dọc giang hồ”.

Mắt nhìn áo đã sắp cởi gần đến ngực, Thẩm Tri Ly nghiêm giọng nói: “Sư huynh, thật ra muội đang có mang”.

Ngón tay Hoa Cửu Dạ quả nhiên khựng lại, ngẩng đầu nhìn nàng: “Của ai? Ta đi giết hắn”.

Thẩm Tri Ly ngập ngừng nói: “Muội cũng không biết”.

Hoa Cửu Dạ trầm ngâm một lúc: “Sinh nó ra, sau đó trích máu kiểm tra xem nó là con của ai, rồi ta sẽ giết hắn, ừm, đứa bé đó cũng tiện thể giết luôn”.

Lời của hắn nửa lời cũng không giống nói đùa.

Thẩm Tri Ly rơi lệ: “Sư huynh, năm đó đều là lỗi của lão sư phụ chết tiệt, không liên quan gì đến muội”.

Hoa Cửu Dạ toét miệng cười, nét mặt dịu dàng: “Đúng hay sai hôm nay ta cũng phải có cho được muội”. “

Nghĩ trước nghĩ sau nàng không tìm ra người để chửi.

Thẩm Tri Ly gào thét trong lòng, Tô Trầm Triệt đồ khốn nhà ngươi, có tình cũ rồi là quên ngay người mới, ta sắp bị người ta làm nhục rồi,

ngươi sao còn chưa tới!

Dường như nghe được tiếng nàng, một âm sắc còn dịu dàng hơn vọng đến: "Thả Tri Ly của ta ra, nếu không ta giết nó!".

Thẩm Tri Ly liếc mắt, nhìn thấy Tô Trầm Triệt bộ dạng có chút thảm hại tay cầm trường kiếm, ánh mắt lành lạnh nhìn về phía nàng.

... Thẩm Tri Ly chưa từng có giây phút này, cảm thấy Tô Trầm Triệt đẹp trai chết đi được!

Chỉ là, thứ mà hắn dùng để uy hiếp Hoa Cửu Dạ chính là...

Con rắn đó?

Thẩm Tri Ly khóe miệng giựt giựt, Tô Trầm Triệt, ngươi có thể tìm thứ đáng giá một chút được không?

Hoa Cửu Dạ đột nhiên mặt biến sắc, ánh mắt lạnh lùng liếc qua: "Được, nếu ngươi dám động đến một sợi lông của nó, ta sẽ cho ngũ mã phanh thây ngươi khiến ngươi chết không có chỗ chôn".

Ái chà...

Thẩm Tri Ly không nén được nói: "Vì sao giá trị của ta chỉ sánh ngang với giá trị của một con rắn?!".

"Không", Hoa Cửu Dạ từ từ quay lại, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, "Nó quan trọng hơn muội".

Thẩm Tri Ly: "Tô Trầm Triệt, ngươi giết con rắn đó đi...".

***

Người rắn hoán đổi.

Thẩm Tri Ly loạng choạng ngã vào lòng Tô Trầm Triệt, miễn cưỡng nói: "Mau chạy".

Tô Trầm Triệt chỉnh trang lại y phục cho Thẩm Tri Ly xong xuôi mới vận khinh công chuẩn bị rời khỏi.

"Đợi đã."

Bên giường, Hoa Cửu Dạ vuốt ve đầu con rắn, thần sắc ổn định, từ

tốn nói: "Đã đến rồi đâu có đi dễ thế được? Sư muội, xem cổ tay muội đi".

Thẩm Tri Ly cúi đầu, ở đó không biết từ lúc nào đã có một sợi chỉ màu hồng nhạt.

Đầu nàng nhanh chóng lật giở điển tịch, thẫn thờ nói: "Cổ độc Nam Cương".

Nàng tuy không ra khỏi Hồi Xuân cốc nhưng cũng biết năm đó Hoa Cửu Dạ rời khỏi Hồi Xuân cốc, sau ba năm im hơi lặng tiếng thì thành danh ở Nam Cương chỉ trong một thời gian ngắn.

Đơn thương độc mã đốt thánh điện Nam Cương, bị Nam Cương tứ đại cổ sư truy sát năm tháng trời, kết quả không những thoát được mà còn khiến tứ đại cổ sư hai chết hai bị thương, rõ ràng chiến tích kinh người, danh xưng yêu Hoa Cửu Dạ cũng dần dần lan truyền trong giang hồ Trung Nguyên.

Che giấu nỗi kinh ngạc, Thẩm Tri Ly không chút khách khí đáp trả: "Sư huynh, huynh nhìn ngực của huynh".

Hoa Cửu Dạ vạch cổ áo mình, bình thản nhìn vòng khí đen ẩn hiện trước ngực.

"Dạ dị chi độc? Ồ, chính là loại độc kinh tởm nhất vô vị nhất khó giải nhất, được điều chế từ chất bài tiết của chín chín tám mươi mốt loại độc vật đó ư? Thật vất vả cho sư muội quá...", hắn nhếch môi, "... Muội đoán chắc ta lười động thủ bào chế thuốc giải cho mình thế ư?".

Thẩm Tri Ly gật đầu: "Trao đổi thuốc giải".

Cái tên này hồi đó lười như một con lợn! Cái gì cũng bắt nàng làm!

"Sư muội đúng là hiểu ta, nhưng..."

Hoa Cửu Dạ lười nhác ngẩng đầu, huơ tay: "Nếu ta nói ta không có thì sao... Thứ hạ độc muội là ta lấy từ trong tay mấy lão súc sinh ở Nam Cương đó, đến độc tính của cổ độc ta còn không biết rõ nữa là".

Huynh xem ta là con ngốc chắc!

Thẩm Tri Ly cố kìm nén cơn tức muốn hộc máu: "Cái gì cũng không

biết mà huynh dám hạ độc!".

Hoa Cửu Dạ dịu dàng vuốt ve thân rắn, đôi mắt nhỏ dài híp lại: "Không hề gì, muội ở lại đây, sư huynh giúp muội thử từng cách một, thế nào rồi cũng tìm ra phương pháp giải độc".

Thẩm Tri Ly trong lòng chửi Hoa Cửu Dạ một trăm lần rồi lại một trăm lần nữa!

"Tô Trầm Triệt, chúng ta đi!"

Không có hồi âm, Thẩm Tri Ly ngạc nhiên quay đầu sang: "Tô Trầm Triệt...".

Tô Trầm Triệt cúi đầu suốt từ lúc nãy đột nhiên ngẩng đầu lên, Thẩm Tri Ly không kịp đề phòng, đối diện ngay với gương mặt rạng rỡ nụ cười, tim nàng bỗng thắt lại, đang định nói gì thì Tô Trầm Triệt đã bế nàng lên rồi đặt nàng ngồi tựa vào chiếc ghế ở góc phòng, lại cởi áo ngoài ra đắp lên người nàng, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Tri Ly, nàng ở đây đợi ta một lát nhé".

Thế nhưng hắn cười rạng rỡ chừng nào, Thẩm Tri Ly càng sợ hãi chừng đó.

Cái cảm giác này sao giống với... sự im lặng trước khi bộc phát vậy?

Sao có gì đó bất an...

Xoẹt xoẹt!

Thanh trường kiếm trong tay Tô Trầm Triệt đột nhắm thẳng vào người Hoa Cửu Dạ, chiếc giường bằng gỗ sưa của Thẩm Tri Ly bị chẻ ra làm đôi.

Hoa Cửu Dạ nghiêng người né sang một bên, đôi mắt như lưỡi dao đầy nguy hiểm, hắn cười lạnh nói: "Ngươi muốn đánh tay đôi với ta sao?".

Tô Trầm Triệt nở một nụ cười khiêm tốn: "Không phải là đánh tay đôi, mà là ta đánh ngươi".

Trong khi nói thanh trường kiếm đã vung lên.

Hoa Cửu Dạ giơ thanh đoản đao ra đỡ, đồng thời lật ngón tay lên,

rút ra một cây sáo sắt dắt ở thắt lưng, thổi khẽ một tiếng, con mãng xà trước đó còn nhàn nhã uể oải bỗng tóe lên tia giận dữ trong mắt, nhe nanh lao tới.

Trận chiến ác liệt, bóng kiếm và tiếng sáo giao nhau, tiếng rơi vỡ đồ đạc trong phòng không ngừng vang lên.

Trong chốc lát, có thể nghe tiếng đối thoại ngắn ngủi.

"Nếu còn chém rắn của ta ngươi có tin ta sẽ khiến ngươi cả đời này không thể làm người được không!"

"Vậy cũng mong ngươi đừng cầm cây sáo thọc vào chỗ không nên thọc."

Thẩm Tri Ly ngồi đờ đẫn như khúc gỗ, mắt mở to nhìn căn phòng thân yêu của mình bị hai thanh vũ khí với lực sát thương cực lớn phá nát, thất vọng não nề, lòng đau như cắt.

"Đồ khốn, các ngươi dừng tay lại hết cho lão nương ngay!!!"

***

Lời nói buột ra, hai bóng người xẹt qua bỗng ngừng lại.

Bóng áo trắng vút tới trước, ngón tay thon dài vuốt những lọn tóc bị rối của nàng, ôn tồn nói: "Tri Ly, khó chịu ở đâu?".

Hoa Cửa Dạ lau cây sáo sắt, lười nhác nói: "Muội ấy không phải là khó chịu mà là xót của", liếc xéo Thẩm Tri Ly một cái, chế giễu nói: "Vẫn cái bộ dạng nghèo kiết xác không dám ngẩng mặt nhìn đời ấy".

Thẩm Tri Ly mặt hơi biến sắc, cố nhịn nói: "Tô Trầm Triệt, chúng ta đi."

Tô Trầm Triệt thu kiếm, nhấc bổng Thẩm Tri Ly lên.

Hoa Cửu Dạ lần này không ngăn lại, chỉ là thần thái ung dung cười mà như không, nói: "Sư muội, muội vẫn phải quay về thôi".

"Muội chỉ có nước quay về."

Lời cuối cùng rơi vào tĩnh lặng, Tô Trầm Triệt đã bế Thẩm Tri Ly sải bước rời khỏi phòng.

Đợi bóng người đi xa khuất tầm mắt, Hoa Cửu Dạ mới chầm chậm chống tay vịn tường, đổ ập xuống.

Vài giọt máu tươi theo khóe miệng chảy ra, rơi xuống, tí tách vài tiếng, thành một vệt máu tươi loang lổ trên nền nhà.

Vừa rồi hắn dựa vào con mãng xà và chất độc có sẵn trong người nên mới cầm hòa với Tô Trầm Triệt, nếu chỉ luận võ công thì hắn chưa chắc đã đánh lại Tô Trầm Triệt.

Bây giờ lại... đáng chết thật, sao lại phát tác vào lúc này cơ chứ.

Hắn sớm muộn gì cũng phải trở về Nam Cương một chuyến giết chết lũ súc sinh đó!

Con mãng xà đang mệt mỏi nằm nghỉ ở một góc hình như nhận ra vẻ bất thường của chủ nhân, uốn éo tấm thân vân tím trườn đến chỗ hắn, cái đầu to ngóc lên gác vào tay Hoa Cửu Dạ.

Ánh mắt lạnh giá của Hoa Cửu Dạ ánh lên chút dịu dàng, bàn tay cầm đoản đao dịu dàng vuốt ve con mãng xà, giọng nói cũng bất giác mềm xuống: "Xin lỗi nhé".

Thanh đao cứa vào vảy rắn, máu theo vết cắt chảy ra.

Hoa Cửu Dạ cúi người xuống, đầu lưỡi liếm vào vết thương trên mình rắn, tham lam nuốt lấy dòng máu đỏ tươi đang ồ ạt chảy ra.

Nhịp tim đang đập loạn xạ dần dần ổn định trở lại.

Khuôn mặt trắng bệch, quái dị trong thoáng chốc hiện lên vẻ hung tợn và cuồng bạo bất chấp tất cả.

Con mãng xà khẽ vùng vẫy, Hoa Cửu Dạ bất giác bừng tỉnh, rời môi ra.

Hắn từ từ ngồi thẳng lên, mu bàn tay thô bạo quẹt vết máu rắn trên miệng, nhắm mắt lại như thể chán ghét chính bản thân mình.

Trên cổ tay chằng chịt sẹo có một sợi dây đen nhánh thắt ngang.

Không còn muốn nhớ đến những năm tháng giống như địa ngục, những năm tháng lưu lạc ở Nam Cương đó nữa.

Con mãng xà trườn đến, hắn chầm chậm ôm lấy thân rắn to lớn, áp chặt người vào, dường như chỉ như thế mới có thể tìm lại được chút ấm áp trong lòng.

Sự ấm áp từ rất lâu trước đó, sự ấm áp mà hắn muốn giữ lấy suốt đời.

Cảm giác hoang mang và bất lực chỉ xuất hiện trong chốc lát, mở mắt ra, thái độ thờ ơ và lạnh lùng lại quay trở lại trên gương mặt hắn.

Cổ độc này thật là vướng víu...

Hoa Cửu Dạ liếm dư vị tanh mặn còn đọng lại trên môi, cẩn thận bôi thuốc trị thương vào thân rắn, ngón tạy nhç nhàng tỉ mỉ, hệt như đang hoàn thành một tác phẩm thủ công.

Mỗi khi phát tác lại bị cảm giác quái lạ mơ hồ xâm chiếm, hắn từ lâu đã không còn là một Hoa Cửu Dạ yếu đuối vô dụng của ngày xưa nữa rồi.

Những việc hắn muốn làm, ai cũng không ngăn cản nổi!

***

Bế Thẩm Tri Ly đi được một đoạn khá xa, Tô Trầm Triệt im lặng không nói một lời, không khí nhất thời trầm lắng.

Lúc này là lúc nào mà còn giận với dỗi!

“Đi theo hướng bắc, hướng đó không có lính gác.” Do dự một lát, Thẩm Tri Ly lại nói: “Thuốc tê trong người ta vẫn chưa giải hết, thuốc giải đang ở nang thứ hai trong túi áo, là một chiếc bình nhỏ, đưa lên mũi để ta ngửi là được rồi”

Lời còn chưa dứt Tô Trầm Triệt đã đút tay vào trong áo nàng.

Thẩm Tri Ly mặt không chút cảm xúc: “Tô Trầm Triệt, tay của ngươi đang sờ mó gì thế?”.

Tô Trầm Triệt vô tội nói: “Tìm thuốc giải”.

Tay hắn càng thọc sâu vào trong tìm kiếm.

Thẩm Tri Ly cố nhịn: “Thôi, nể tình ngươi vừa mới cứu ta... Đồ

khốn, đừng có mà thừa nước đục thả câu!”.

Hít thuốc giải xong, chưa đầy nửa tuần nhang, tay chân Thẩm Tri Ly đã có thể cử động được.

Từ trên tay Tô Trầm Triệt nhảy xuống, cử động tay chân một hồi, Thẩm Tri Ly mới nhìn ra bên ngoài nói: “Lúc nãy ngươi làm sao vào được? Dựa vào thân thủ của ngươi nếu đưa ta ra ngoài an toàn thì có thể nắm chắc mấy phần thắng?”.

“Cổ tay nàng...”

“Ồ, ngươi nói đến cổ độc Nam Cương à”, Thẩm Tri Ly như không hề gì, cười nói, “Ta đã từng xem y thư, màu sắc của cổ độc Nam Cương càng đậm thì càng nguy hiểm, còn giống như cổ tay ta thế này thì không có gì đáng lo!”.

Lại im lặng một lúc, Tô Trầm Triệt bỗng dưng tủi thân nói: “Nàng không hề tức giận sao?”.

Thẩm Tri Ly không hiểu chuyện gì: “Cái gì?”.

“Lúc nãy sư huynh nàng...”

Chạm tay lên má, Thẩm Tri Ly nghĩ ngợi: “Có một chút, nhưng sự thật là ta có lỗi với hắn trước, hơn nữa hắn có lẽ cũng không làm hại đến ta... Cho nên cũng không tức giận cho lắm.”.

Âm cuối còn chưa kịp thốt ra hết Thẩm Tri Ly đã bị Tô Trầm Triệt ôm vào lòng.

“Nhưng Tri Ly... ta rất tức giận, rất lo lắng... lúc nhìn thấy nàng xiêm y xộc xệch, vai và nửa ngực lộ ra, lại bị hắn ta ôm trong lòng, ta thậm chí rất muốn giết chết sư huynh của nàng...”

“... Ngươi không cần phải cố ý nhấn mạnh bộ dạng của ta lúc đó như thế!”

Cái ôm ngập chìm trong tâm trạng bi phẫn cơ hồ không thể thoát ra được.

Thẩm Tri Ly vừa mới giải thuốc tê, căn bản không thể vùng ra, ngước lên nhìn trời, thở dài nói: “Thật sự để tâm đến thế ư? Vậy lúc ở

đầu trấn ngươi vì sao không đến sớm hơn... Ngươi chắc là gặp Diệp Thiển Thiển rồi chứ gì".

Tô Trầm Triệt hơi thả lỏng tay ra, ngạc nhiên vui sướng nhìn Thẩm Tri Ly: "Nàng đang ghen ư?".

Thẩm Tri Ly: "...".

Nhìn đuôi mắt Thẩm Tri Ly hơi nheo lại, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp cũng cụp xuống, nụ cười Tô Trầm Triệt có chút buồn bã: "Ta thật sự không nhận ra cô ta, cô ta không cho ta nói một câu, đã bắt đầu động thủ một cách rất ngang ngược, trên vai ta vẫn còn có vết thương bị cô ta chém đây này...". Ngừng một lát, hắn lại vừa ngẫm nghĩ vừa lấy lòng nói: "Con gái hung dữ như thế đâu thể sánh được với Tri Ly nhà ta, sao ta có thể thích cô ta được? Ta cảm thấy chắc là cô ta thầm yêu ta không thành nên mới thẹn quá hóa giận, yêu quá hóa hận thôi... Ấy, Tri Ly, nàng cởi y phục của ta làm gì thế, đang giữa thanh thiên bạch nhật mà, nếu nàng muốn...".

Thẩm Tri Ly cúi đầu, vạch áo xem vết thương: "Câm miệng".

Trên vai hắn quả thật có vết thương đang chảy máu, may mà không quá sâu...

Thẩm Tri Ly vừa lấy thuốc Kim Sang trị thương vô cùng hiệu nghiệm ra rắc lên vết thương vừa nghĩ: Đồ ngốc, bị thương rồi mà vừa nãy còn đánh với Hoa Cửu Dạ kịch liệt như thế!

Nhưng nàng lại không để ý môi mình đã nở một nụ cười từ lúc nào.

Chương 4: Tình địch rất bá đạo

Băng bó vết thương cho Tô Trầm Triệt xong, Thẩm Tri Ly mới như đột nhiên nhớ ra chuyện gì bèn hỏi: "Hôm nay là ngày mấy?".

Tô Trầm Triệt ngẫm nghĩ: "Mồng Năm tháng Chín".

Cúi đầu nhẩm tính ngày, Thẩm Tri Ly chau mày nói: "Ta phải đi đến một nơi trước, cách đây không xa".

Tô Trầm Triệt mỉm cười: "Nàng đi đâu ta theo đó".

Thẩm Tri Ly không nói nhìn sang hướng khác.

Phía Bắc viện của nàng thông với một thác nước nên lính gác được bố trí ở đây rất ít.

Đi vòng men theo thác nước có một thạch đạo bí mật, men theo cầu thang đi xuống thì đến một động đá.

Thẩm Tri Ly dẫn đường Tô Trầm Triệt vào động đá, chỉ vào một cánh cửa đá đang đóng chặt nói: "Ta vào đó khoảng nửa canh giờ, nếu không có gì gấp ngươi có thể quay lại Hồi Xuân cốc dạo chơi".

Tô Trầm Triệt chớp mắt: "Ta không thể theo nàng vào đó ư?".

Thẩm Tri Ly cự tuyệt không chút do dự: "Không được, tuyệt đối không được phép vào theo!", nghĩ ngợi một lát rồi lại bổ sung: "Bên trong không có gì nguy hiểm đâu".

Một chút thương lượng cũng không có.

Tô Trầm Triệt không biết làm cách nào, vuốt vuốt sống mũi ngồi bệt xuống đất, mỉm cười với nàng: "Được thôi, ta đợi nàng. Nhưng có chuyện gì nhất định phải gọi ta đấy".

Trong động đá không phải chẳng có thứ gì, Tô Trầm Triệt với tay lấy ra một quyển sách từ trên bậc thang đá.

Ồ, là một quyển truyện truyền kỳ.

Xem lướt qua nội dung, đại khái kể về câu chuyện một tiểu thư nhà giàu tình đầu ý hợp với một thư sinh, nhưng lại bị người nhà ngăn cấm. Tiểu thư đem theo ngân lượng cùng thư sinh bỏ trốn, thư sinh dùng số ngân lượng đó vào kinh ứng thí, đạt được công danh, sau đó được người nhà tiểu thư nọ thừa nhận, cuối cùng hai người sống bên nhau hạnh phúc đến trọn đời.

Câu chuyện không có gì mới lạ nhưng cuốn sách lại thấy một kết cục khác viết bằng thế chữ khái nhỏ nhắn, thanh thoát phóng ứng.

Thư sinh cầm số ngân lượng đó chẳng những không đi ứng thí mà còn tiêu xài phung phí, lại mưu tính bán tiểu thư vào thanh lâu để có thêm ngân lượng tiêu pha. Tiểu thư biết được, trong nỗi thất vọng ê

chề, đã giết thư sinh rồi tự vẫn.

Chủ nhân của phần chữ khải đó dường như rất hài lòng với kết cục này nên viết thêm vài chữ nữa.

"Thế nhân giai bạc hạnh, duy hữu ngân tử chân(*)."

(*) Người đời đều bạc bẽo, chỉ có ngân lượng là thật.

Tô Trầm Triệt vuốt vuốt quyển sách, suy nghĩ mông lung rồi mỉm cười.

Tri Ly của mình thật là đáng yêu.

Tô Trầm Triệt lại tìm một quyển truyện khác xem tiếp, thời gian cứ thế trôi qua rất nhanh.

Cửa động đá lại mở, Thẩm Tri Ly lảo đảo bước ra rồi đóng cửa lại, sắc mặt nhợt nhạt đi rất nhiều.

Thấy Tô Trầm Triệt vẫn còn ở đó, trên môi Thẩm Tri Ly khẽ nở nụ cười, rồi gào lên: "Đừng có làm lộn xộn sách của ta đấy".

Tô Trầm Triệt đã nhanh tay bỏ quyển sách xuống bước tới đỡ nàng.

Hắn nhíu mày, giọng nói chứa đầy quan tâm không chút giả tạo: "Tri Ly…".

Lần này Thẩm Tri Ly không đẩy hắn ra, ngả đầu vào ngực Tô Trầm Triệt: "Ta không sao, để ta ngủ một lát sẽ khỏe ngay thôi".

Nàng dường như rất mệt, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Tô Trầm Triệt dựa lưng vào bức tường đá, điều chỉnh lại tư thế, để Thẩm Tri Ly đang nằm trong lòng mình có thể ngủ một cách thoải mái nhất.

Ngón tay thon dài gạt những sợi tóc hơi rối trên trán Thẩm Tri Ly, nét mặt của nàng lúc ngủ mới an nhiên làm sao. Tô Trầm Triệt lặng lẽ ngắm nhìn, nụ cười trên môi hắn dường như bình yên trở lại, nhưng khi liếc mắt nhìn cánh cửa đá đang đóng chặt, đôi mắt màu hổ phách mới lóe lên một tia u ám.

Lúc Thẩm Tri Ly tỉnh dậy đã là nửa đêm.

Ngước mắt nhìn lên thì bắt gặp ngay đôi mắt dịu dàng đến nao lòng của Tô Trầm Triệt, hắn chớp chớp mắt nói: "Tri Ly, nàng thơm thật đấy."

Từ lúc bị Hoa Cửu Dạ bắt giữ nàng đã một ngày một đêm không tắm rửa.

Thẩm Tri Ly: "…Mắc ói quá, đổi câu khác đi".

Tô Trầm Triệt tư lự: "Thẩm Tri Ly, nàng đẹp thật đấy".

Thẩm Tri Ly: "…".

Hắn thật đã gặp Diệp Thiển Thiển rồi chứ?!

Ngọ nguậy ngồi dậy, Thẩm Tri Ly cử động tay chân tê cứng, đánh lửa thắp ngọn đuốc thạch động rồi lại nhìn ra ngoài trời, nói: "Còn chút thời gian nữa là đến giờ Sửu, mọi người đều đã ngủ, đến lúc đó chúng ta hẵng đi ra nhé".

Tô Trầm Triệt: "Được".

Thẩm Tri Ly uể oải vươn vai mới phát hiện Tô Trầm Triệt vẫn còn ngồi ở chỗ cũ: "Ngươi không đứng dậy vận động một lát à?".

Tô Trầm Triệt lắc đầu cười: "Không cần đâu".

Trực giác mách bảo Thẩm Tri Ly có gì đó không ổn, khom lưng nhìn kỹ mới phát hiện cánh tay hắn có vết máu bầm do bị đè lên, không nén nổi tức giận: "Ngươi là đồ ngốc hả? Không biết vận động hả?".

Tô Trầm Triệt vẫn cười rất dịu dàng: "Vì nàng ngủ rất say, ta không muốn đánh thức nàng".

Thẩm Tri Ly khuỵu một chân quỳ xuống, giúp Tô Trầm Triệt xoa bóp cánh tay.

Một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Này, Tô Trầm Triệt, ngươi đừng đối với ta tốt như thế, ta sẽ tưởng là thật đấy…".

Tiếng lửa tí tách.

Giọng nói Tô Trầm Triệt cũng bị chìm vào trong tiếng lửa, có chút gì đó mơ hồ: "Tri Ly, thế thì nàng cứ nghĩ là giả đi".

Thẩm Tri Ly ngớ ra: "Hả?".

Gương mặt anh tuấn của Tô Trầm Triệt vẫn trắng trẻo như lần đầu mới gặp, ánh mắt vẫn trong veo: "Nghĩ là giả thì nàng sẽ không còn áp lực nữa, đúng chứ?".

"Ta chỉ là muốn đối xử tốt với nàng, chỉ vậy mà thôi."

Giây phút đó, Thẩm Tri Ly có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập thình thịch, nhanh đến nỗi không thể khống chế.

Có thật… là có người thế này sao?

Nàng thả lỏng tay, cụp mắt xuống như muốn che giấu cảm xúc, ngồi dịch sang một bên, nhặt một thanh củi khều ngọn lửa, trầm ngâm không nói.

Giọng nói Tô Trầm Triệt lại vang lên: "Tri Ly, dù gì cũng hãy còn sớm, nàng kể những chuyện trước đây của nàng cho ta nghe có được không, ta muốn nghe".

Thẩm Tri Ly giọng buồn buồn: "Chuyện của ta chẳng có gì hay để kể".

Tô Trầm Triệt tỏ ra có chút thất vọng: "Thật không cam tâm mà, sao ta không gặp nàng sớm hơn kia chứ… trong ký ức của ta chỉ có nàng, nhưng ký ức của nàng thì ta vẫn chưa biết gì cả…".

Ánh mắt màu hổ phách khép hờ, vài phần bi thương vài phần cô đơn.

Thẩm Tri Ly nắn nắn ấn đường: "Được rồi".

Câu nói vừa dứt đã thấy Tô Trầm Triệt thu chân gập gối lại, dịch chuyển sát chỗ nàng, đuôi mắt như đang cười, hai tai dường như dựng lên, không biết từ đâu lôi giấy bút ra, nói: "Nàng kể đi!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Bây giờ hối hận có còn kịp không?

***

Chuyện trước đây của nàng…

Quả thật chẳng phải là một quá khứ huy hoàng gì…

Thẩm Tri Ly nhắm mắt nghĩ ngợi rồi mới từ từ mở ra: "Trước chín tuổi ta ở trong tạp viện, là nơi lần trước ta dẫn ngươi đến. Ở đó thu nhận những người vô gia cư, môi trường hồi đó tệ hơn lúc ngươi nhìn thấy một chút, bởi vì có không ít kẻ lưu manh lang thang du thủ du thực, nên cũng rất dơ dáy", ngừng một lát, nàng nói tiếp, "Tính ra ta sống ở đó có khoảng sáu, bảy năm… Ta chưa từng gặp cha mẹ, chỉ có mỗi ký ức ở đó…".

Cây bút trên tay Tô Trầm Triệt không hề động đậy, chỉ lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt ẩn hiện tâm trạng.

Nói ra lời mở đầu, bỗng nhiên không muốn dừng lại nữa.

Rất lâu rồi không có cơ hội kể với người khác, ngay cả ký ức của nàng cũng đã có chút mơ hồ nhưng nàng không hề muốn quên chúng.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly nhìn xa xăm, cười nói: "Thật ra cũng không khó lý giải, ta sinh ra trong một gia đình toàn nữ nhi, thân thể lại không tốt, để nuôi trong nhà chẳng khác gì một gánh nặng. Ta nên cảm ơn cha mẹ ta đã vứt ta đến nơi đó chứ không thẳng tay giết hại ta, ít ra họ còn cho ta cơ hội được sống… Vận may của ta không tồi, vứt ở đó không bao lâu thì ta được mẹ nuôi nhặt được, bà là một phụ nữ mất con đáng thương, bị phu quân của mình vứt bỏ, nhà mẹ đẻ thì nghèo túng, may mà còn có gương mặt đẹp, nên làm gái lầu xanh cũng đủ nuôi sống hai mẹ con ta. Nhưng ta lúc nào cũng bệnh tật, mỗi lần bệnh phải dùng rất nhiều ngân lượng, không có tiền bà ấy phải làm việc cực khổ hơn… Cuối cùng bà ấy cũng mất…".

"… Hôm đó là sinh nhật của ta, bà ấy thương lượng với khách mua vui đưa thêm một ít xu lẻ vì muốn mua một ít mứt ngọt làm quà sinh nhật cho ta, kết quả bị người ta chẳng nói chẳng rằng đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Không có tiền chữa bệnh, bà ấy nằm trên giường không quá một tháng thì qua đời… Lúc đó dù chỉ có một, hai lượng bạc, không, nửa quan tiền thôi có lẽ bà ấy đã không phải chết,

ngươi chắc không tưởng tượng ra nổi đúng không, mạng sống con người lại rẻ mạt đến mức ấy…”.

Tô Trầm Triệt đột nhiên đặt tay lên vai nàng, chùng giọng nói: “Tri Ly, đừng nói nữa”.

Thẩm Tri Ly đẩy hắn ra, cười nhạt như không có chuyện gì xảy ra: “Những chuyện đáng để thương cảm cũng chỉ có thế thôi mà… Sau đó nữa ta ở đại tạp viện không bao lâu thì được sư phụ cứu ra, ông ấy mang ta đến Hồi Xuân cốc, giúp ta chữa khỏi bệnh, còn truyền thụ y thuật cho ta, thậm chí giao cả Hồi Xuân cốc lại cho ta… Sư huynh nhìn bề ngoài tuy vừa hung dữ vừa xấu xa, lúc nhỏ thật ra cũng rất trượng nghĩa, tuy bắt nạt ta nhưng khi ta làm gì sai cũng không ít lần chịu phạt giúp ta, lúc ta bệnh còn đem đồ ăn vặt và đồ chơi đến cho ta, nhưng ta lúc đó không hiểu chuyện nên rất căm ghét huynh ấy…”, rồi lại cười, Thẩm Tri Ly xua tay, “Đã nói với ngươi là chuyện của ta chẳng có gì thú vị rồi mà…”.

Ngón tay nhè nhẹ chạm vào viền mắt của Thẩm Tri Ly, giọng nói Tô Trầm Triệt dịu dàng đến độ sắp hòa tan lòng người: “Nhưng nàng sắp khóc rồi kìa”.

“Làm gì có!” Thẩm Tri Ly rụt vai lại: “Ta chỉ là hơi lạnh chút thôi, ấy ấy, đừng ngồi sát như thế chứ”.

Tô Trầm Triệt vòng tay trái chậm rãi ôm lấy vai nàng, nhưng không chặt, chỉ là tạo thành vòng bảo vệ nàng mà thôi. Chỉ cần nàng muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể vùng thoát ra.

Thẩm Tri Ly đột nhiên không biết nên nói gì, chỉ thu người lại như thể cảm thấy lạnh, hai tay ôm đầu gối, đôi mi dài khẽ nhắm lại, ngân ngấn nước.

Những chuyện chưa nói ra còn rất nhiều.

Chẳng hạn như lúc mẹ nuôi lâm trọng bệnh, nàng nén bệnh trong người chạy đến không biết bao nhiêu y quán, lại cầu cứu không biết bao nhiêu khách từng ân ái với mẹ nuôi, nhưng không ai muốn cứu giúp người thân duy nhất của nàng.

Nàng thậm chí còn muốn bán mình nhưng nàng không đủ đẹp, sức khỏe lại không tốt nên chẳng ai cần.

Lại chẳng hạn như sau khi mẹ nuôi mất đi, nàng phải chịu bao nhiêu cái nhìn ghẻ lạnh khinh thường, cuộc sống trôi qua gian nan biết chừng nào. Lúc ngã trên đường đầy tuyết không đứng dậy nổi, nàng thật sự cảm thấy có lẽ chết đi cũng là một sự giải thoát.

Cho nên, nàng muốn có tiền, có nhiều tiền hơn bất cứ người nào khác.

Một lúc sau, đến tiếng gió vi vu cũng từ từ dừng hẳn, trong đêm dài tịch mịch chỉ nghe thấy tiếng tí tách từ ngọn lửa được nhóm lên bởi những cành gỗ khô.

Ngọn lửa cháy rất lâu, rất lâu rất lâu sau thì tiếng tí tách cũng dần mất hẳn.

Thẩm Tri Ly ráng sức chớp chớp mắt, lúc mở ra, đã không còn nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào của đêm qua trong đôi mắt đó.

Nàng đứng dậy, hơi do dự lúc nhìn thấy Tô Trầm Triệt, bèn xoay người thoát ra khỏi vòng tay hắn.

Rồi nàng bước tới chỗ đống lửa đã tàn, chất đầy củi xong, nhếch miệng nói: "Chúng ta đi thôi".

Tô Trầm Triệt cũng đứng dậy, trong mắt ngoài thâm tình trước sau như một ra còn ẩn hiện chút gì đó thương cảm…

Thẩm Tri Ly đau đầu: "Ngươi có thể đừng nhìn ta bằng ánh mắt thương hại đó được không? Ta không muốn nói với ngươi chính là vì sợ ngươi sẽ như thế này… Ta rất đau đầu đấy…".

Tô Trầm Triệt lắc đầu cười: "Ta không thương hại nàng".

Ánh mắt Thẩm Tri Ly tỏ vẻ hoài nghi.

Ngón tay đẹp của Tô Trầm Triệt vén gọn những sợi tóc hơi rối trên trán Thẩm Tri Ly, âm sắc trầm ấm lay động lòng người: "Sau này có ta rồi, ta sẽ không để nàng có cơ hội cảm thấy mình đáng thương nữa".

Thẩm Tri Ly ngẩn ra một lúc, hất tay Tô Trầm Triệt ra, húng hắng

ho, đang định nói gì thì bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Biết nơi này tuyệt đối không quá năm người!

***

Nhanh như cắt, Thẩm Tri Ly kéo Tô Trầm Triệt trốn ra sau cánh cửa đá.

Cửa đóng lại rồi, Thẩm Tri Ly mới tạm thời yên tâm, thở phào nói: "Ngươi không được đi lung tung… Ngươi đang làm gì đó?".

Tô Trầm Triệt gõ gõ vào một chiếc quan tài bằng đá, hỏi: "Đây là…".

Không gian phía sau cửa đá rộng vô cùng, thậm chí ở giữa còn có một cái hồ nước lạnh, bên trong trồng rất nhiều loài hoa sống dưới nước, tạo thành một dải vô cùng đẹp mắt, nhưng vì ở trong một không gian tăm tối không có ánh mặt trời nên có gì đó âm u, lạnh lẽo.

Còn quan tài đá thì đặt ngay cạnh hồ.

Tô Trầm Triệt cúi đầu, móng tay chạm vào quan tài đá, ánh mắt như đang nghĩ ngợi điều gì.

Mái tóc suôn mềm rủ xuống một bên vai, che mất gương mặt Tô Trầm Triệt, chỉ để lộ sống mũi cao và nửa mắt dịu dàng, Thẩm Tri Ly bỗng thấy hoang mang.

Trong cánh cửa đã này đã từng có một người đàn ông, ánh mắt bịn rịn chất chứa tình cảm sâu nặng vuốt ve chiếc quan tài đá này, cơ hồ có thể khiến bất kỳ người con gái nào say mê.

Người đó ngồi bên cạnh quan tài đá, đã ngồi là ngồi cả đêm, hoặc uống rượu hoặc diễn tấu.

Khó mà tưởng tượng người đàn ông ngạo mạn cả đời đó cũng có lúc yếu đuối, cũng có lúc đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Lúc đó nàng ngồi bên kia, chống cằm thẫn thờ nhìn người đàn ông tuấn mỹ và mạnh mẽ đó.

Sư phụ của nàng.

Trong lúc nửa say nửa tỉnh, người sẽ cười kể cho nàng nghe những chuyện giả giả thật thật, thật có giả cũng có nhưng đều liên quan đến người phụ nữ đó, những mảnh ghép vụn vặt, li ti từng chút từng chút thành hình trong đầu, là hình bóng mà dù có thế nào nàng cũng không thể với tới được.

"Đã nói là đừng có đi lung tung mà!" Thẩm Tri Ly định thần lại, lôi Tô Trầm Triệt về chỗ cũ, nói qua quýt: "Cỗ quan tài đá này chứa người phụ nữ mà sư phụ ta yêu nhất".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm: "Sư nương của nàng?".

Thẩm Tri Ly ngập ngừng: "Không phải, người bà ấy thích không phải là sư phụ ta".

Tô Trầm Triệt đoán: "Sư phụ nàng yêu quá hóa hận, giết người rồi giấu xác ở đây?".

Thẩm Tri Ly phì cười: "Ngươi đừng nghĩ đến những thứ kinh khủng như thế có được không hả? Làm gì có người nào lại đi giết người mình yêu chứ!".

"Không có!" Dường như muốn biện giải, Tô Trầm Triệt bổ sung thêm một câu: "Hừm, dù sao ta cũng sẽ không như thế".

… Sao lại có cảm giác giấu đầu hở đuôi thế này.

Cửa đá đúng lúc này lại mở ra.

"Tiểu thư…"

"Điệp Y…"

Thẩm Tri Ly bỗng chốc thấy nhẹ cả người, dựa vào tường cảm thán: "May quá, ta còn nghĩ là…".

Điệp Y cầm chiếc đèn bát bảo lưu ly đi xuống, nét mặt có chút vội vã lại có chút lo lắng: "Tiểu thư, bây giờ cả cốc đang đi tìm tiểu thư, nô tỳ đoán tiểu thư đang ở đây nên đến tìm… Nhanh, nô tỳ dẫn tiểu thư ra ngoài".

Lúc ánh mắt quét qua Tô Trầm Triệt, chần chừ một chút, Điệp Y nở nụ cười mờ ám như biết tỏng mọi việc: "Thì ra Tô công tử cũng ở đây

à?”

Tô Trầm Triệt cười đáp lại, ôn tồn nói: “Ta dĩ nhiên không để Tri Ly một mình rồi”, chắp tay lại, “Phiền Điệp Y cô nương dẫn đường”.

Điệp Y lại quay sang nhìn Thẩm Tri Ly.

“Nô tỳ lo lắng cho tiểu thư nhiều lắm, nhưng đã có Tô công tử ở đây, nô tỳ cũng yên tâm rồi.”

Thẩm Tri Ly: “… Muội còn nhìn ta bằng ánh mắt đó nữa có tin là ta đánh muội không?”.

Điệp Y lấy tay áo bịt miệng lại, tiếng cười lanh lảnh: “Ái dà, tiểu thư xấu hổ đấy ạ, thật đáng yêu quá”.

Thẩm Tri Ly vênh mặt: “Mới nửa tháng mà sao muội trở nên biến thái thế nhỉ!”.

Hoa Cửu Dạ rốt cuộc đã làm gì muội vậy!

“Được rồi, tiểu thư, chúng ta mau đi thôi, ngộ nhỡ bị phát hiện thì phiền toái to”, Điệp Y phe phẩy tay áo, dập tắt ngọn nến, dẫn đầu ra khỏi hang đá.

Thẩm Tri Ly chỉ trù trừ một lát rồi theo nàng ra ngoài.

Tạm thời không nói đến việc Điệp Y đã theo nàng nhiều năm, dù Điệp Y muốn hại nàng, bây giờ nàng cũng chưa nghĩ ra cách để đối phó, cùng lắm là bị sư huynh bắt, có gì lớn lao đâu.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên tay bị ai đó nắm lấy, bàn tay thật ấm áp.

Thẩm Tri Ly giật mình, quay đầu định hất ra.

Thì thấy ánh mắt của Tô Trầm Triệt chân thành nhìn nàng: “Tri Ly, ta không muốn lại nhìn thấy nàng bị bắt đi trước mắt ta”.

Thẩm Tri Ly hơi khựng lại, ngớ ra hỏi: “Ngươi không phải là đang nói đến hôm đó…”, là việc nàng một mình xuống xe ngựa bị Hoa Cửu Dạ bắt đi.

Tô Trầm Triệt gật đầu thừa nhận: “Ta luôn canh cánh trong lòng”.

Thay Thẩm Tri Ly run run, ôm đầu: "Vậy cũng không cần phải nắm tay chứ".

Tô Trầm Triệt nghĩ ngợi, thả lỏng tay, nắm lấy tay áo Thẩm Tri Ly: "Ừm, thế này được rồi".

Thẩm Tri Ly cúi xuống nhìn bàn tay đang nắm lấy tay áo của nàng, sạch sẽ thon dài, nhưng nắm rất chặt, hệt như hôm đó dù cho trúng độc hôn mê rơi xuống mật đạo hắn vẫn nắm chặt lấy tay nàng, cố chấp không buông.

Ý nghĩ lóe lên trong chốc lát, Thẩm Tri Ly lạnh lùng hất tay Tô Trầm Triệt ra, giọng nói lạnh băng: "Đừng ồn ào nữa, đi thôi".

Màn đêm yên tĩnh, trong Hồi Xuân cốc vắng vẻ chỉ có tiếng gió rít từng hồi.

Thẩm Tri Ly khép chặt áo ngoài lại, cảm giác đằng sau có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, nàng vội bước nhanh theo Điệp Y.

Điệp Y dẫn họ né lính gác suốt dọc đường đi, cuối cùng cũng đến cửa cốc.

"Tiểu thư, nô tỳ tiễn đến đây thôi, đường ra khỏi cốc tiểu thư cũng quen thuộc rồi…"

Thẩm Tri Ly khẽ gật đầu, đột nhiên ngẩn ra: "Muội không đi cùng chúng ta ư?".

Điệp Y vặn tay áo, gương mặt phản chiếu chút ánh mặt trời ban sớm, hơi đỏ lên: "Nô tỳ phải ở lại cốc hầu hạ Hoa công tử".

Huynh ấy quả nhiên đã làm gì muội rồi!

Thẩm Tri Ly tức giận: "Có phải hắn đã cưỡng bức muội rồi không?".

Điệp Y hơi nhướng mắt lên, cười e thẹn, lắc đầu: "Không có".

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Vậy muội…".

Điệp Y xấu hổ úp mặt vào tay: "Đến bây giờ, nô tỳ mới phát hiện biến thái lại có sức hấp dẫn đến vậy… Cho dù là dáng vẻ Hoa công tử ôm rắn ngủ, vẻ mặt trêu ghẹo mỹ nữ, hay nụ cười ma quái đều gợi cảm

đến mê mệt, khiến cho trái tim nô tỳ chốc chốc lại đập thình thịch".

Thẩm Tri Ly ngạc nhiên tột độ: "... Điệp Y, muội trúng gió rồi à?!".

Điệp Y lại cười khe khẽ: "Thật ra lúc nô tỳ biết được cũng rất hoang mang, nhưng rồi cũng quen dần, được ở bên cạnh hầu hạ Hoa công tử thật là hạnh phúc".

Thẩm Tri Ly nhìn chằm chằm vào mắt của nữ tỳ.

Hồi lâu, nàng mới thở hắt ra, vỗ vỗ vai Điệp Y, xót xa nói: "… Được rồi Điệp Y, sự hy sinh của muội ta ghi nhớ rồi… một ngày nào đó, ta nhất định sẽ cứu muội ra!".

Điệp Y mấp máy môi: "Tiểu thư, người đang nói gì thế, nô tỳ không…".

Thẩm Tri Ly đã quay người đi xa rồi.

"Cô ấy sao thế?"

Thẩm Tri Ly xoa ấn đường, buồn rầu nói: "Thuật tự thôi miên mình. Sư huynh ta rất thông minh, muốn lừa được hắn chỉ còn cách phải lừa luôn cả bản thân mới có thể… Chúng ta đi nhanh lên".

Sải bước đi nhanh, hồi lâu không nghe thấy tiếng ở phía sau, Thẩm Tri Ly quay đầu lại nói: "Ngươi…".

Đang nói, đột nhiên nàng thấy tim mình rạo rực, thân người đổ nghiêng, bất động.

Tô Trầm Triệt đỡ Thẩm Tri Ly: "Sao thế?".

Thẩm Tri Ly vùng vẫy ngẩng đầu lên, đôi mắt của nam nhân trước mặt đẹp như vẽ, khí chất ôn nhu, đôi đồng tử trong veo bởi tình cảm sâu nặng mà nhiễm chút hồng trần, nhưng lại thánh thiện không giống phàm nhân. Trong ánh sáng còn đẫm sương đêm buổi sớm, hơi thở của chàng nhẹ nhàng, chậm rãi, lay động lòng người hệt như tiếng thở dài, luống khí nóng thoảng qua mặt thật khiến người ta tê dại.

Thẩm Tri Ly lùi hai bước, đờ đẫn nhìn Tô Trầm Triệt, cơ hồ đứng không vững: "Ngươi làm gì…" *ta vậy hả?*

Ba từ vừa thốt ra, hệt như một lời nũng nịu.

… Lần đầu tiên trong đời Thẩm Tri Ly phát hiện ra, cổ họng mình lại có thể phát ra âm thanh đáng sợ đó.

Quả nhiên, nàng vừa nói, ánh mắt Tô Trầm Triệt đột nhiên tối lại.

Tình cảnh này, Thẩm Tri Ly muốn khóc mà không sao khóc được.

Không đúng…

Nếu Tô Trầm Triệt muốn ra tay với nàng thì trước đó đã có rất nhiều cơ hội rồi, vậy thì đó có lẽ là… Thẩm Tri Ly nhanh chóng làm phép loại trừ trong đầu, rồi rút ra một kết luận đáng kinh sợ hơn nhiều, là tác dụng của cổ độc Nam Cương?

***

"Tri Ly, rốt cuộc nàng…", Tô Trầm Triệt hơi sốt ruột hỏi, ánh mắt thành khẩn, không chút giả tạo.

Nhưng… lúc này cho dù hắn có thành khẩn thế nào, càng nhìn Thẩm Tri Ly càng thấy nguy hiểm!

Thẩm Tri Ly ôm chặt cổ áo, mắt nhìn nơi khác, tiếp tục lùi về sau: "Ngươi, ngươi… đừng qua đây".

Nàng chỉ muốn Tô Trầm Triệt đi xa ra một chút nhưng giọng nói mà nàng thốt ra… A… a… aaaaa, thật khiến người ta muốn chết mà!

Thật là quá mất mặt mà, không còn kẽ nứt nào để chui xuống!

Chần chừ trong giây lát, Tô Trầm Triệt mạnh dạn tiến tới một bước, mắt chớp chớp, nét mặt còn thành thật và nghiêm túc hơn lúc nãy: "Tri Ly, mặt nàng đỏ lắm".

Thẩm Tri Ly lùi dần về sau, đến khi sống lưng chạm phải cột đá lớn ở cửa cốc.

Trên người Tô Trầm Triệt tỏa ra mùi hương rất thơm, không giống hương hoa, nhàn nhạt nhưng quyến rũ, gương mặt hắn càng lúc càng được khuếch đại trong mắt Thẩm Tri Ly, giọng nói dịu dàng cứ vang bên tai, Thẩm Tri Ly mặt đỏ đến tận mang tai.

Muốn, muốn lại gần…

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, Thẩm Tri Ly giơ tay chặn ngay trước mặt, giọng nói hoảng loạn: "Tránh xa ta ra".

Nhưng dù là khung cảnh hay ngữ khí của nàng đều chẳng ăn nhập gì với câu nói, ngược lại còn lả lơi như một lời mời gọi.

Tô Trầm Triệt nhấc tay áo lên lau trán nàng, khoảng cách gần đến nỗi có thể nghe rõ từng hơi thở.

Giọng nói mê hoặc, Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, ngữ khí vẫn dịu dàng như mọi khi: "Cảm lạnh rồi à? Trán nàng ra nhiều mồ hôi quá…".

Đâu chỉ là mồ hôi, Thẩm Tri Ly cảm thấy toàn thân mình bây giờ đều đang tỏa khí nóng.

Miệng khô khốc.

Rất muốn rất muốn làm cái gì đó…

Nhưng phải làm gì đây…

Lý trí đấu tranh trong tích tắc, Thẩm Tri Ly cắn môi, miễn cưỡng nói bằng giọng khàn khàn: "Đừng vờ vịt nữa, ta không tin ngươi không nhìn thấy ta bất thường…".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lúc: "…Ta có thể giả vờ không biết được không?".

Thẩm Tri Ly nghiến răng: "Không được!".

Không còn gì để mất, Thẩm Tri Ly kìm nén ham muốn xích lại gần, trợn mắt nhìn Tô Trầm Triệt hổn hển nói: "Hoặc là tránh xa ta ra một chút hoặc là giúp ta nghĩ cách, thứ này phát tác chỉ có thể kéo dài được một thời gian… Khốn kiếp, cổ độc chết tiệt gì thế không biết!".

Cổ độc Nam Cương nàng cũng từng đọc qua, nhưng ở Trung Nguyên tin tức bị bưng bít, chỉ có thể biết vài loại cổ độc nổi tiếng đã từng xuất hiện và cách khống chế đơn giản. Loại độc này của Hoa Cửu Dạ rõ ràng không được nhắc đến, đừng nói là giải, ngay đến cả việc đó là chất độc gì nàng cũng không biết!

Một bàn tay ấm áp đột nhiên che mắt nàng lại.

Thẩm Tri Ly nghe thấy yết hầu Tô Trầm Triệt đang lên xuống, sau đó là giọng nói đã được dằn đến mức thấp nhất: "Tri Ly, đừng nhìn ta, sức kiềm chế của ta không tốt như nàng nghĩ đâu".

Định mở miệng nói thì Thẩm Tri Ly cảm thấy một ngón tay áp trên môi nàng.

"Đừng nói."

Không nhìn thấy, cảm quan nàng càng thêm nhạy bén, giọng nói Tô Trầm Triệt giống như sự mê hoặc của đêm sâu.

Tất cả mọi cảm giác đều lên tới cực điểm.

Ngực nàng phập phồng, hơi thở nàng gấp gáp.

"Thả lỏng người ra, hãy tin ta."

Bất giác, Thẩm Tri Ly làm theo giọng nói đó, nhắm mắt lại thả lỏng cơ thể.

Có người vòng tay ôm chặt lấy nàng.

Mùi hương nhè nhẹ bao bọc khắp người nàng, thôi miên nàng tiến về phía trước, nhưng cơ thể nàng lại cứng đờ ra, hoàn toàn không thể cử động.

Vùng vẫy hoài công, mắt Thẩm Tri Ly bắt đầu lờ đờ, vô thức lẩm bẩm gì đó mà đến ngay cả nàng cũng không biết mình đang nói gì.

Thế nhưng, vòng tay đang ôm nàng càng siết chặt hơn. Như sợ lỡ buông ra thì nàng sẽ tan biến đi mất.

Khoảng cách quá gần, Thẩm Tri Ly nghiêng đầu sang, làn môi mịn màng lướt trên gương mặt nhẵn bóng.

Thân thể đang giữ lấy nàng run lên.

Dường như phát hiện thế này rất thú vị, Thẩm Tri Ly thè lưỡi ra, liếm gương mặt tỏa mùi hương dễ chịu đó, rồi lại ngơ ngẩn cười, gọi: "Sư phụ…".

Tiếng gọi đó hệt như sét đánh.

Thân hình đó bỗng cứng đờ, tay nhanh chóng nâng cằm nàng lên.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly vẫn đờ đẫn, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, thậm chí còn cười ngờ nghệch.

Giọng nói Tô Trầm Triệt khàn đục, nhìn chằm chằm gương mặt đỏ hồng, mơ màng của Thẩm Tri Ly, nói: "Tri Ly, nàng nhớ ta là ai không?".

Thẩm Tri Ly lắc đầu.

Tô Trầm Triệt: "Nàng nhớ mình là ai không?".

Thẩm Tri Ly tiếp tục lắc đầu.

Tô Trầm Triệt: "Nàng biết nàng đang làm gì không?".

Thẩm Tri Ly vẫn lắc đầu.

Tô Trầm Triệt: "…Rất tốt".

Nói rồi, hắn ôm mặt Thẩm Tri Ly, từ từ cúi đầu xuống.

Khoảng cách càng lúc càng gần.

Trong giây phút hai bờ môi chạm nhau, một luồng sát khí đột nhiên ập đến!

Tô Trầm Triệt kéo Thẩm Tri Ly lùi mấy bước, chỉ thấy một thanh đại đao Cửu Hoàn đằng đằng sát khí đang cắm chặt ở nơi hắn vừa đứng.

Nơi mặt trời vừa nhô lên, cô nàng áo đỏ xinh đẹp, kiều diễm giựt mạnh lưỡi đao ra khỏi khe đá, một vệt sáng vừa ló lên từ đường chân trời phản chiếu trên người nàng, hệt như được dát một lớp vàng mỏng, chói lòa mắt.

Ánh mắt lành lạnh liếc nhìn Tô Trầm Triệt, như nữ vương quyền quý lạnh lùng bước, giọng nói chậm rãi như một lưỡi đao đang từ từ tuốt ra khỏi vỏ: "Tô Trầm Triệt… Đây là việc gấp mà chàng thà nhận một nhát đao của ta cũng phải quay về làm đấy ư?".

"Ta ở cửa cốc đợi chàng đã hai ngày rồi!"

Diệp Thiển Thiển nhìn thanh đao rồi từ từ vung lên cao, ánh kim loại sắc lạnh phản chiếu khiến người ta rùng mình rợn gáy.

***

Thẩm Tri Ly lảo đảo, mu bàn tay sượt qua bức tường đá phía sau lưng, ngã ngồi ra đất.

Vết thương bị xước trên mu bàn tay khiến nàng tỉnh táo vài phần, nàng nắm chặt mu bàn tay, lắc đầu, ánh mắt dưới ánh sáng mặt trời dần dần rõ ràng trở lại.

Vừa nãy…

Không đúng, cảnh tượng gì đang diễn ra thế này?

Ngược sáng, hai bóng người cao ráo một trắng một đỏ đang đứng bất động.

Tô Trầm Triệt đứng chắn cho Thẩm Tri Ly: "Xin lỗi, ta không nhớ nàng là ai".

Diệp Thiển Thiển đột nhiên vung đao, giọng đầy uy hiếp: "Quên rồi cũng không sao, ta sẽ khiến cho chàng nhớ lại".

Tô Trầm Triệt nghĩ ngợi: "Trước đây nàng thích ta ư?"

Diệp Thiển Thiển ngập ngừng: "Cũng có".

Tô Trầm Triệt: "Giữa chúng ta có hôn ước gì do phụ mẫu hai bên mai mối không?"

Diệp Thiển Thiển: "Cái này… hình như không có".

Tô Trầm Triệt: "Thế chúng ta có tình cảm sâu đậm đến nỗi nhất thiết phải nhớ lại không?"

Diệp Thiển Thiển bứt bứt mái tóc suôn dài: "Hình như cũng không có".

Tô Trầm Triệt mỉm cười: "Nếu đã như vậy, cô nương có thể đi rồi".

Diệp Thiển Thiển: "…".

"Biết ngay là không nên dông dài với người mà! Nếu còn tin người, ba chữ Diệp Thiển Thiển tên ta nên viết ngược lại!" Diệp Thiển Thiển cắm đao vào vỏ đeo sau lưng, lao tới xốc cổ áo Tô Trầm Triệt lên, dùng lực mạnh đến nỗi cổ áo như muốn rách toạc ra, đôi mắt đẹp, tinh tế

híp lại đầy vẻ nguy hiểm. "Ta không cần biết ngươi có nhớ hay không, dù thế nào ngươi cũng phải đi theo ta ngay bây giờ! Nếu không ta sẽ giết ngươi!".

Bị nắm chặt cổ áo, ánh mắt Tô Trầm Triệt bỗng chốc tối lại.

Ngón tay hắn dùng sức gỡ tay Diệp Thiển Thiển ra, khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười nhìn lại ả nói: "Diệp cô nương, chúng ta đã không thân thiết, nàng hà tất phải như vậy!".

Trong lời nói thấp thoáng sự khách sáo, hay có thể nói là sự xa cách.

Diệp Thiển Thiển từ từ thả lỏng tay, từ từ trượt xuống, gương mặt xinh đẹp thoáng vẻ tiều tụy, ánh mắt nhìn Tô Trầm Triệt cũng có chút phức tạp: "Ngươi thực sự… không nhớ gì hết sao?".

"Ừm, không nhớ gì hết", Tô Trầm Triệt trả lời rất dứt khoát.

Diệp Thiển Thiển: "Không ngờ ngươi lại… quên hết rồi… sao ngươi dám…".

Tâm trạng bị ứ lại trong lời nói, càng về cuối câu lại càng giống như tiếng thở dài não nề, mang nỗi thất vọng không thể gọi tên.

Một mỹ nhân dũng mãnh là thế vậy mà lúc này đây lại tỏ ra rất thất thần, ảo não đến vậy, thật khiến người khác không thể không động lòng.

Nhưng…

"Này, hai vị, ta có thể cắt ngang một chút không?"

Một người nào đó bị bỏ quên lặng lẽ ấn mu bàn tay bắt mình tỉnh táo trở lại.

Tuy lên tiếng lúc này không được tốt lành cho lắm nhưng Thẩm Tri Ly vẫn không nhịn được, ngẩng đầu nói: "Diệp Thiển… hộ pháp, Thập Nhị Dạ công tử bị trọng thương mất trí nhớ không phải là do chính ngươi đã đùa giỡn với tình cảm của hắn, sau đó đẩy hắn xuống núi nên mới ra cơ sự này sao?".

Bây giờ ngươi còn muốn giả vờ đáng thương cái gì!

Lời vừa thốt ra, hai người đang nói chuyện như chực cắn nhau

cùng lúc quay đầu lại.

"Ta?", Diệp Thiển Thiển chỉ vào mình, rồi lại chỉ Tô Trầm Triệt, "Đùa giỡn hắn?", trợn mắt nhìn Thẩm Tri Ly, mày liễu sắc lẹm: "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy hắn bị người ta đùa giỡn hả?".

Tô Trầm Triệt lấy tay điểm trán, ra chiều đăm chiêu nói: "Thì ra trước đây ta thảm như thế, chẳng trách bọn họ không chịu nói cho ta biết. Vậy thì Diệp cô nương, cô đến bắt ra là vì…", hắn nheo mắt, mỉm cười, "cô đùa giỡn chưa đã ư?".

Rõ ràng là hắn đang cười nhưng Diệp Thiển Thiển lại cảm thấy một sự ớn lạnh mơ hồ.

Đầu mày bỗng nhíu lại, Diệp Thiển Thiển cảm thấy khó chịu vô cùng: "Những gì ả ta nói ngươi đều tin sao?".

Tô Trầm Triệt: "Ừ, ta tin".

Diệp Thiển Thiển càng khó chịu hơn: "Dựa vào cái gì?".

Tô Trầm Triệt: "Dựa vào việc ta thích nàng ấy".

Chỉ vài từ ngắn ngủi đã khiến Diệp Thiển Thiển miệng cứng đờ.

Dáng người đỏ rực từ đầu tới chân dưới ánh mặt trời đang dần nhô lên cao bỗng trở nên ảm đạm, nhợt nhạt.

"Thích ả ta?" Diệp Thiển Thiển cười gằn, rồi cười ha hả như thể vừa nghe thấy một câu chuyện khôi hài nhất trần đời, tiếp đó ngoặt tay nắm lấy chuôi đao sau lưng như muốn tìm cứu tinh, ánh mắt dịch chuyển, chậm rãi gằn từng tiếng một, "Nhưng ngươi cũng từng nói thích ta đấy thôi! Ngươi không nhớ là có thể xem như không tồn tại ư?".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lát rồi nói: "Đối với ta, không nhớ đồng nghĩa với không còn tồn tại".

"Ngươi thật nhẫn tâm quá đấy…"

Diệp Thiển Thiển hơi cúi đầu, phần tóc trước trán rủ xuống mặt, giọng nói u ám: "… Đáng lẽ lúc đó ta nên giết ngươi chứ không phải chỉ đẩy ngươi xuống vực mới phải. Có điều, việc đã đến nước này…".

Ả từ từ ngước mặt lên, đao tuốt ra khỏi vỏ, lưỡi đao sắc lẹm, sáng quắc đầy sức sát thương vút tới.

"Ta chỉ còn cách giết nhân tình của ngươi trước, rồi tìm Hoa Cửu Dạ rửa não cho ngươi sau!".

"Ai là nhân tình của hắn chứ!?"

Thẩm Tri Ly đang ngồi bệt trên đất, ôm đầu, mắt nhìn lưỡi đao đang nhằm thẳng về phía mình, chỉ kịp né người để tránh họa.

Lưỡi đao chém vào thịt, phập một tiếng, nhưng lại là cắm trên người Tô Trầm Triệt.

Tay Diệp Thiển Thiển run lên, vội vàng rút đao.

Tô Trầm Triệt rên khẽ một tiếng, tay ôm chặt vết thương máu chảy ròng ròng, dùng toàn thân che chắn cho Thẩm Tri Ly.

Diệp Thiển Thiển nắm chặt đao: "Tô Trầm Triệt, dù ta giết ngươi, ngươi cũng tiếp tục che chở cho ả ta sao?".

Máu nhuốm đỏ áo, ánh mắt Tô Trầm Triệt vẫn trong veo: "Dù thế nào ta cũng không thể giương mắt nhìn ngươi giết người ta yêu thương".

Diệp Thiển Thiển chăm chú nhìn Tô Trầm Triệt hồi lâu, giọng nói bỗng nhiên trở nên yếu ớt: "Thì ra… lại là thật… Tô Trầm Triệt, ngươi lừa ta…".

Ả ngoặt tay giơ đao lên, dùng mười thành công lực chém xuống vách đá sau lưng, lưỡi đao cắm sâu vào trong.

"Đồ lừa đảo".

Nói rồi Diệp Thiển Thiển quay người bỏ đi, thân hình trong tà áo đỏ hiện lên vô cùng mong manh cô quạnh.

Nhìn thanh đao Cửu Hoàn cắm vào vách đá sâu đến vài thước, Thẩm Tri Ly nuốt nước bọt.

Nếu như lúc nãy ả dùng đao pháp này thì đến hai Tô Trầm Triệt cũng đỡ không nổi…

Lại nhìn bóng Diệp Thiển Thiển khuất dần, nàng mơ hồ cảm thấy hình như mình mới là kẻ thứ ba chen ngang…

Có điều chuyện vớ vẩn của hai người bọn họ, liên quan quái gì đến nàng!

Cổ độc từ từ qua thời gian phát tác, Thẩm Tri Ly tỉnh táo trở lại, nàng ngập ngừng lựa lời: "Tô Trầm Triệt, ngươi làm thế có tàn nhẫn quá không… Á, ấy ấy, ngươi đang làm gì thế hả?".

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay nàng, đầu ngón tay chạm nhẹ vào chỗ da bị xước rớm máu, rồi xót xa thè lưỡi liếm liếm.

"Tri Ly, nàng không cẩn thận gì cả, sao lại để bị thương rồi…"

Rốt cuộc ai bị thương nặng hơn chứ!

Thẩm Tri Ly rút tay về không được, nhìn Tô Trầm Triệt máu loang lổ cả thân trên, vừa tìm thuốc vừa bất lực nói: "Vừa nãy ngươi rõ ràng có thể tránh được nhát đao cả Diệp Thiển Thiển, sao…".

"À, dĩ nhiên là vì muốn thấy nàng xót xa". Nụ cười của Tô Trầm Triệt không khách sáo như lúc cười với Diệp Thiển Thiển mà ấm áp tựa ánh mặt trời mùa đông.

Thẩm Tri Ly đau đầu xé toạc áo Tô Trầm Triệt để rịt thuốc cho hắn: "Là để ta xót xa? Rốt cuộc là ngươi đang nghĩ gì vậy hả?".

Tô Trầm Triệt nghiêng đầu nhìn Thẩm Tri Ly cười: "Nếu không chịu đau một chút, sao ả ta chịu bỏ đi".

Tay Thẩm Tri Ly bỗng khựng lại: "Ngươi cố ý kích động ả ta?".

Tô Trầm Triệt: "Cứ cho là thế đi".

Trên gương mặt hắn thậm chí vẫn nở nụ cười.

Bên tai nàng bất giác văng vẳng lời của Diệp Thiển Thiển: *Thật là tàn nhẫn…*

Rõ ràng giang hồ đồn đại rằng Thập Nhị Dạ công tử coi Diệp Thiển Thiển, sau được đổi tên là Bách Thiển, như báu vật, bỏ ra ngàn vàng để mua nụ cười của nàng, thiếu điều muốn hóa thành quạt máy ngày hè, lò sưởi mùa đông để được ở bên cạnh bảo vệ, chăm sóc nàng, sẵn

sàng lên núi đao xuống biển lửa, sẵn sàng chết vì nàng.

Nhưng bây giờ thì…

Nhìn thái độ dịu dàng của Tô Trầm Triệt, những lời vốn dĩ muốn hỏi nghẹn lại trong họng, Thẩm Tri Ly nhanh chóng giúp Tô Trầm Triệt băng bó vết thương, rồi lạnh lùng nói: "Ả ta chắc trong thời gian ngắn không quay lại đâu, chúng ta mau đi thôi".

Vừa đứng dậy đã nghe thấy giọng nói của Tô Trầm Triệt: "Đợi đã…".

Thẩm Tri Ly không quay đầu: "Còn chuyện gì nữa?".

Tô Trầm Triệt nhướng mắt tủi thân: "Tri Ly, sư phụ của nàng là người như thế nào vậy?".

***

Sư phụ là người như thế nào nhỉ?

Thẩm Tri Ly hầu như chưa bao giờ suy nghĩ về điều này, đối với nàng mà nói, người đó quá hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi chẳng biết phải mô tả từ đâu.

Lần đầu tiên nàng gặp sư phụ tại góc viện nơi nàng ở trong Hồi Xuân cốc.

Bông tuyết bao phủ gian thủy tạ, nước hồ lạnh giá, thế giới đẫm màu giá rét.

Nàng ôm tâm tình lo lắng bất an được một nữ tỳ đưa vào trong viện, thậm chí chưa kịp cảm khái vẻ đẹp ở đó thì ánh mắt đã bị người đàn ông ngồi trong đó thu hút.

Chiếc cẩm bào trắng toát, ống tay áo phất phơ rủ xuống đất, mái tóc dài đen nhánh nhẹ nhàng rủ xuống, che một bên vai, những bông tuyết bay bay quanh ông, chỉ một đường phác họa cũng đủ làm nàng đờ đẫn.

Trên đời này lại còn có người đẹp như thế sao.

Tay ông cầm một chiếc cốc bằng ngọc trắng mịn màng, quay đầu vẫy tay gọi nàng, giọng nói như phun châu nhả ngọc: "Nha đầu ngốc,

lại đây".

Nàng đã ngơ ngẩn nhìn rất lâu.

Cho đến tận bây giờ nàng vẫn nhớ dung mạo như tan vào trong băng tuyết ấy, khóe môi khẽ nhếch lên trên gương mặt lạnh lùng, nhưng ấn đường lại chất chứa một nỗi u uẩn mãi mãi chẳng thể tan đi.

Hoa Cửu Dạ tuy cũng rất đẹp nhưng lúc đó vẫn còn trẻ con, càng không thể có nội tâm chín chắn ẩn sau vẻ ngoài điềm đạm như Thẩm Thiên Hành.

Sư phụ thật ra không phải là một người dịu dàng, đến ngay cả người có y thuật thiên phú bẩm sinh như Hoa Cửu Dạ cũng thường bị ông mắng nhiếc thậm tệ, nhưng trong những năm dạy nàng, một câu nói nặng ông cũng chưa bao giờ thốt ra.

Nàng hỏi vì sao.

Sư phụ xoa đầu nàng, nói như lẽ dĩ nhiên: "Nữ tử là để cưng chiều, nam tử là để đánh mắng, rất công bằng mà".

Sự cưng chiều này theo nàng gần mười năm.

Nàng được ông dạy cho sự kiêu kỳ, được truyền thụ y thuật, ngay đến cả tính keo kiệt mười phần cũng học hết cả mười.

Nhưng tiếc là hình bóng trong tim sư phụ lại không phải là nàng.

Tô Trầm Triệt cụp mắt: "Tri Ly, vậy nàng có thích sư phụ nàng không?".

"Ừm." Thẩm Tri Ly cẩn thận bôi thuốc vào vết thương ở cánh tay, khóe miệng khẽ nở nụ cười, "Sư phụ vừa tuấn mỹ vừa mạnh mẽ vừa đáng tin cậy, còn chăm sóc ta tốt như thế, hơn nữa lại là ân nhân cứu mạng ta, thích ông ấy cũng đâu có gì là lạ. Nhưng lúc đầu, ta còn thật sự tưởng rằng ông ấy cũng thích ta…".

Hình như nghĩ đến điều gì đó, Thẩm Tri Ly ngại ngùng vuốt vuốt mũi.

Thiếu nữ mới lớn ôm ấp mối tình khờ dại của tuổi thanh xuân, sinh nhật năm đó nàng mặc áo mới, không chút đắn đo phấn khích chạy

đến trước bàn của Thẩm Thiên Hành.

"Sư phụ, con năm nay đã thành người lớn rồi".

Thẩm Thiên Hành ngẩng đầu lên khỏi đống y thư lộn xộn trên bàn, gương mặt lạnh lùng khẽ nở nụ cười: "Ồ, rất tốt, thành cô nương rồi đấy".

Nũng nịu một chút, thiếu nữ nói: "Sư phụ, con có thể thành thân rồi".

Thẩm Thiên Hành cầm chung trà lên, nhíu mày nói: "Ai nói linh tinh với con thế hả? Là tên tiểu sư huynh chết tiệt của con đúng không? Quả nhiên mấy ngày không đánh nó nó đã ngứa ngáy rồi!".

"Không phải sư huynh!", thiếu nữ đỏ mặt.

"Ồ, vậy thì…"

Thiếu nữ chớp chớp mắt: "Sư phụ, con thích người, chúng ta thành thân đi".

Một ngụm trà phun ra.

"Con tính rồi, nếu con gả cho sư phụ, dĩ nhiên sính lễ và của hồi môn đều có thể bỏ qua, họ hàng bạn bè càng không cần mời, khoảng cách từ chỗ con ở đến chỗ sư phụ ở đi bộ qua là được rồi, kiệu hoa cũng không cần thiết, chỉ có trang hoàng phòng tân hôn và chuẩn bị y phục cưới là có chút phiền phức, nhưng chắc có thể ép vào trong khoảng năm lượng là cùng!"

Thẩm Thiên Hành bê chung trà ho vài tiếng, mặt mũi có chút khó coi: "Tri Ly, thành thân không cần phải tiết kiệm như thế".

Thiếu nữ hơi chau mày, nhưng lại thoải mái ngay: "Cũng đúng, con chỉ thành thân một lần thôi, vậy… mười lượng là đủ rồi", ngừng một lát nàng lại đếm đầu ngón tay nói, "Sư phụ, con đã xem bát tự rồi, mồng Ba tháng sau là ngày hoàng đạo thuận lợi trong việc thành thân, váy cưới Điệp Y đã may gấp rồi, con nghĩ đến cuối tháng là xong, ấy, còn thiếu gì nữa không nhỉ, để con nghĩ xem…".

Một cánh tay bất ngờ thò ra, vò rối tóc nàng.

Tiếng cười có chút khàn của Thẩm Thiên Hành vang lên từ phía trên đầu nàng: "Nha đầu ngốc, sao có thể gả cho sư phụ chứ? Còn nữa… sau này gả chồng, mấy chuyện này cũng không cần con phải lo lắng, Tri Ly nhà ta xứng đáng có những thứ tốt hơn kia".

Thiếu nữ còn muốn nói nữa nhưng Thẩm Thiên Hành đứng dậy lấy một vò rượu từ trong tủ rượu ra đưa cho nàng.

"Cái này làm quà sinh thần cho con năm nay vậy".

Thiếu nữ ôm vò rượu, nghi hoặc: "Đây là rượu gì?".

Thẩm Thiên Hành cười: "Nam Kha Mộng".

Thẩm Thiên Hành dẫn nàng đến gặp người phụ nữ trong quan tài đá, họ ngồi trên bậc thang uống cạn vò rượu đó.

Mới đầu có hơi đắng, sau đó mùi thơm nhè nhẹ lan tỏa, đan xen giữa vị thanh và ngọt là một cảm giác rất khác biệt, vấn vít trong miệng, lan tỏa không tan, dư vị rất lâu, uống xong cảm giác như bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài.

Mùi vị đó nàng nhớ đến suốt đời.

Giấc mộng Nam Kha, yêu lầm một đời.

Thẩm Tri Ly thấy Tô Trầm Triệt trầm ngâm không nói, bèn cười: "Này này, ngươi không phải là đang ghen đấy chứ?".

Tô Trầm Triệt mím môi, thành thật nói: "Có chút khó chịu", rồi lại mỉm cười ngay, "Nhưng ghen với người chết hình như là không cần thiết cho lắm, suy cho cùng… ông ấy cũng chẳng thể tranh giành nàng với ta nữa".

Thẩm Tri Ly bóp trán: "… Lời ngươi nói thật chẳng có chỗ nào đáng tin".

Tô Trầm Triệt mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách trong vắt phản chiếu ánh mặt trời: "Không sao, nàng tin hay không ta đều thích nàng".

Mặt trời đỏ ối nơi chân trời đã nhô lên được một nửa.

Bước ra khỏi địa phận của Hồi Xuân cốc, Thẩm Tri Ly thở dài: "Tiếp đến là đi đâu…".

Trên đường nàng đã hỏi Điệp Y, tuy hành động giết gà dọa khỉ là không thể tránh khỏi nhưng Hoa Cửu Dạ sẽ không đại khai sát giới, tàn sát hết cả Hồi Xuân cốc.

Việc nàng lo lắng không xảy ra nên cũng không cần thiết phải tự nộp mình cho Hoa Cửu Dạ… khà khà…

Mắt Tô Trầm Triệt đột nhiên sáng lên: "Tri Ly, nàng đang hỏi ta ư?".

Thẩm Tri Ly: "…Ở đây còn có người thứ ba sao?".

Tô Trầm Triệt thò tay vào trong ngực áo lấy ra một tấm vải lụa có nhuốm chút máu, giũ "phạch" một cái, tấm vải lụa trong chốc lát bày ra trước mắt bản đồ sông núi, phía trên rồng bay phượng múa đánh dấu gần trăm địa điểm.

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Đây là cái gì? Bản đồ kho báu?".

Tô Trầm Triệt: "Không phải, hình như là bản đồ địa điểm các địa sản của ta".

Bảng xếp hạng mức độ giàu có trong võ lâm Trung Nguyên mấy năm gần đây, Thập Nhị Dạ công tử liên tục giữ ngôi đầu bảng.

Quyển 2: Minh Nguyệt cung

Chương 5: Trong đại hội võ lâm

Kẻ lắm tiền!

Trên đường đi Thẩm Tri Ly đều nhìn Tô Trầm Triệt bằng ánh mắt như nhìn kho vàng, biết hắn giàu có từ lâu nhưng không ngờ lại giàu đến thế!

Hơn nữa những nơi được khoanh lại thì mười phần chắc đến tám, chín đều là địa phương giàu nứt đố đổ vách!

Tô Trầm Triệt dừng tay đánh ngựa, thẹn thùng quay đầu lại: "Tri Ly, nàng nhìn ta như thiêu đốt vậy làm ta ngại quá".

Thẩm Tri Ly đau khổ: "Tô Trầm Triệt, rốt cuộc là ngươi làm cái gì mà giàu dữ vậy?".

Tô Trầm Triệt chớp mắt: "Tri Ly, nàng biết mà… ta bị mất trí nhớ rồi".

Nhìn thế nào cũng chẳng giống người mất trí nhớ, làm gì có người bị mất trí nhớ sáng suốt hơn cả người bình thường thế này!

Thẩm Tri Ly hoài nghi: "… Nói thật đi, ngươi có phải đã hồi phục trí nhớ rồi không?".

Ghì cương ngựa, Tô Trầm Triệt lắc đầu cười, móc ra một xấp chi phiếu đặt lên tay Thẩm Tri Ly, ánh mắt long lanh thành khẩn: "Ký ức là gì ta không biết, có điều… Tri Ly, lấy ta nhé, lấy ta rồi thì tất cả đều là của nàng".

Thẩm Tri Ly cúi đầu nhìn xấp tiền trên tay.

Từ từ nuốt nước bọt, đầu óc nàng không ngừng ước đoán chừng này là bao nhiêu tiền.

… Nhiều… nhiều tiền quá… Thật… thật mê hoặc.

Đấu tranh tư tưởng dữ dội, cuối cùng nàng ném trả xấp chi phiếu: "Không sai, ta yêu tiền, nhưng ta không có ý định bán mình để đổi lấy ngân lượng".

Tô Trầm Triệt cầm xấp chi phiếu, cười rạng rỡ: "Tri Ly, không phải là bán nàng cho ta, mà là bán ta cho nàng, nàng đồng ý không?".

Thẩm Tri Ly: "Ta có thể chỉ nhận ngân lượng, không nhận ngươi được không?"

Tô Trầm Triệt có chút hụt hẫng, ngay cả tai dường như cũng rũ xuống: "Ta kém cỏi như thế sao?".

"… Cũng không phải." Thẩm Tri Ly đắn đo, "Ta cảm thấy nếu nhận lời ngươi, giống như bị rơi vào bẫy vậy, nhìn ngươi… thật sự cũng không giống người tốt lắm".

Tô Trầm Triệt càng hụt hẫng: "Là ta đối với nàng không tốt ư?".

Thẩm Tri Ly quả quyết: "Không, quá tốt là đằng khác".

Cho nên rất dễ làm người ta liên tưởng đến câu "chẳng có việc gì mà niềm nở, không phải kẻ gian thì cũng là phường đạo chích"…

Tô Trầm Triệt quay đầu suy nghĩ một lát, vẻ mặt có chút khó xử nói: "Thì ra Tri Ly thích được đối xử độc ác một chút đúng không? Ầy, cái này hơi khó đây, nhưng nếu nàng thích, ta sẽ cố gắng…".

Khóe miệng Thẩm Tri Ly giật giật: "Đừng nói xàm nữa! Đi nhanh lên!".

Tô Trầm Triệt tủi thân: "Tri Ly, dạo này nàng càng ngày càng hung dữ rồi".

Thẩm Tri Ly nghiến răng: "Bản tính vốn thế, xin lỗi nhé".

Tô Trầm Triệt thở dài: "Được rồi, nàng có thế nào thì ta cũng thích, nhưng…", mắt chớp chớp, mỉm cười, "Nhìn bộ dạng hung dữ kia lại giống như được tiếp xúc với con người thật của nàng, chí ít với những người không quen biết, nàng sẽ không có thái độ như thế".

Hắn nâng tay Thẩm Tri Ly lên, cười rạng rỡ: "Tri Ly, chỉ hung dữ với một mình ta thôi có được không?".

… Cái tên này xem ra có chút giống với những kẻ thích bị đối xử tàn tệ…

Trong đầu Thẩm Tri Ly lóe lên một cảnh tượng đáng sợ.

Dưới ánh trăng tình tứ, sắc xuân mơ màng.

Một nam tử vận áo trắng như tuyết nằm trên giường, mắt nhắm hờ, nụ cười ấm áp, trong trẻo ngoắc ngoắc tay gọi nàng: "Xin đừng vì ta là bông hoa kiêu sa mà thương hại, hãy đến đây cật lực giày vò ta đi!".

Thẩm Tri Ly đột nhiên rùng mình, nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ cặn bã trong đầu, giựt tay lại, lùi về phía sau ngồi tựa vào thành xe.

"Trời sắp tối rồi, mau đi nhanh lên!"

Cuối cùng trước lúc hoàng hôn, xe ngựa cũng dừng ở một quán trọ nhìn xa xa cũng không đến nỗi nào.

Có nhà trọ là tốt rồi, bao nhiêu năm trời sống trong nhung lụa, thật sự muốn Thẩm Tri Ly sống cảnh màn trời chiếu đất e rằng hơi khó.

Nhưng nhìn qua giá cả, vẻ mặt Thẩm Tri Ly đanh lại.

"Sao đắt thế này!"

Chưởng quỹ ngồi phía sau quầy, cười ôn hòa: "Khách quan chắc đã xem biển hiệu của chúng rồi chứ ạ!".

Thẩm Tri Ly đi lùi ra ngoài, chỉ nhìn thấy trước cửa nhà trọ viết hai chữ: Hắc điếm.

Hắc điếm có gì ghê gớm đâu, có cần phải khoe khoang thế không!

Chưởng quỹ thong thả bước ra cửa nhà trọ, tiếp tục mỉm cười: "Trong phạm vi mười dặm chỉ có một nhà trọ chúng tôi, muốn ở hay không là tùy khách quan".

Thẩm Tri Ly: "Thế thì đặt một phòng vậy".

Chưởng quỹ đẩy giá tiền về phía nàng.

Thẩm Tri Ly phẫn nộ: "Một phòng sao lại đắt hơn hai phòng thế này!!!".

Chưởng quỹ thong thả, ung dung tính giá: "Hành tẩu giang hồ, hai vị cô nam quả nữ ở cùng một phòng thì nhà trọ chúng tôi phải gánh áp lực rất lớn. Nên biết rằng lửa gần rơm rất dễ xảy ra chuyện, tuy quán trọ chúng tôi có mặt khắp đất nước nhưng lỡ liên quan đến

mạng người, hay có khả năng xảy ra nguy hiểm… Dĩ nhiên phải đắt hơn một chút rồi".

Gian thương!

Đứng chắn trước mặt Thẩm Tri Ly lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt, Tô Trầm Triệt móc từ trong tay áo ra vật gì đó bày trước mặt chưởng quỹ, cười ôn hòa: "Chưởng quỹ có thể lấy rẻ một chút không?".

Đôi mắt vốn thờ ơ của chưởng quỹ bỗng khựng lại, miệng mồm nhanh nhảu đáp: "Có thể có thể! Đến đây, tiểu nhị, mau đưa hai vị thiếu hiệp lên phòng, thu dọn phòng hạng nhất đấy! Bọn chết tiệt này sao không mau dẫn khách quý lên! Mau lên mau lên! Còn không mau lên hay để lão tử dần các ngươi một trận".

Thẩm Tri Ly đi theo sau tiểu nhị, lấy làm khó hiểu: "Tô Trầm Triệt… vừa rồi ngươi cho hắn xem gì thế? Sao hắn đột nhiên…" *quay ngoắt một trăm tám mươi độ.*

Tô Trầm Triệt: "Ầy, là một cái lệnh bài thôi mà, ta chỉ thử một chút, không ngờ lại hữu dụng".

Thẩm Tri Ly thở hắt ra, vẫn cảm thấy khó chịu: "Cũng không biết cái hắc điếm này là do ai mở, nếu để ta biết được…".

Nói đến khúc cuối thì nàng nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng là không có kết quả gì tốt đẹp…

Tô Trầm Triệt ho khục khặc vài tiếng, có chút khổ sở nói: "… Quán này hình như là do ta mở".

***

Kẻ lắm tiền kẻ lắm tiền!

Trong lòng Thẩm Tri Ly bi phẫn.

Nhìn thấy gian phòng được gọi là hạng nhất, lại càng cảm thấy bi phẫn hơn. Thảm lông cừu loại thượng hạng trải khắp phòng, tủ quần áo lớn bằng gỗ tử đàn khắc hoa, giường lớn bằng gỗ trầm hương chạm trổ… xa hoa đến chết được…

Tô Trầm Triệt: "Tri Ly, nàng không thích gian phòng này à? Vậy

chúng ta đổi nhé…”.

Thẩm Tri Ly ôm đầu: “Không cần đâu, ngươi ra ngoài bảo chưởng quỹ mang một chậu nước nóng lên đây đi”.

“Nước nóng?”

Thẩm Tri Ly: “Đi nhiều ngày như vậy, ta chưa được tắm gội tử tế lần nào”.

Tô Trầm Triệt nhìn Thẩm Tri Ly bằng ánh mắt sâu thẳm, lắp bắp nói: “Nàng muốn… tắm ở đây?”.

Thẩm Tri Ly: “Đừng có mà nhìn ta như thế, ta đâu có mời ngươi tắm chung! Gọi nước xong ngươi có thể sang phòng khác được rồi!”.

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lát: “Nhưng đây là phòng của chúng ta, nàng bảo ta phải đi đâu…”.

Thẩm Tri Ly: “Đi đâu cũng được, tóm lại là căn phòng này chỉ có mình ta ở thôi, đừng có mà mơ tưởng giống mấy ngày trước, rõ ràng là nằm cách rất xa, sáng tỉnh dậy lại thấy ngươi ôm ta ngủ!”.

Tô Trầm Triệt dẩu môi: “Đó là do ta lo lắng cho nàng…”.

Thẩm Tri Ly không chút khách khí: “Ta thấy người nguy hiểm nhất chính là ngươi! Đến hắc điếm mà cũng dám mở…”.

Còn suýt chút nữa làm thịt ta!

Tô Trầm Triệt tiếp tục dẩu môi: “Ta mất trí nhớ rồi, không nhớ gì hết cả…”.

Thẩm Tri Ly đẩy thẳng Tô Trầm Triệt ra khỏi cửa phòng: “Không nói nhiều nữa, đi ra rẽ trái, không tiễn”.

Há miệng mấy lần nhưng Tô Trầm Triệt không nói được gì, đành lủi ra ngoài, đầu rũ xuống, dáng đi thất thểu hệt bộ dạng của một kẻ bị vứt bỏ.

… Đều là giả vờ cả thôi! Cái tên này giả vờ tội nghiệp quả là không chê vào được! Thẩm Tri Ly, mày tỉnh táo chút đi!

Thời gian chưa tới nửa tuần nhang, tiểu nhị đã mang nước nóng

cùng khăn, xà phòng tắm lên.

Nhận đồ cảm ơn xong, Thẩm Tri Ly đang tính quay người thì nghe tiếng tiểu nhị làm như vô tình vang lên sau lưng: "Khách quan đúng là may mắn, đây là căn phòng cuối cùng của quán trọ này, vị công tử đó đêm nay chắc phải ngủ trong nhà chứa củi, thật tội nghiệp".

Thẩm Tri Ly hơi ngoái đầu ra sau thì nhìn thấy ánh mắt tiểu nhị đầy vẻ thương cảm, tội nghiệp, nhìn nàng thở dài rồi quay người đi xuống lầu.

… Cố ý đây mà, chắc chắn là cố ý!

Kẻ bội bạc rõ ràng đâu phải là nàng!

Trăng sáng như gương, bóng cây đan lồng nhau.

Ngâm mình trong nước nóng, mái tóc dài xõa tung, Thẩm Tri Ly ngắm nhìn ánh trăng thanh khiết ngoài cửa sổ, khẽ thở dài.

Gạt những bong bóng nước đang nổi bập bềnh, nàng thả mình vào dòng suy nghĩ mông lung.

Có người nào vô duyên vô cớ đi yêu một người không, có người nào đối xử tốt với một người mà không cần lý do cũng như sự đền đáp không?

Nếu quả thật đúng như lời đồn đại, hắn yêu Diệp Thiển Thiển như vậy, thế thì vì sao chỉ bởi mất trí nhớ mà thay lòng đổi dạ, thứ tình cảm đến quá nhanh như vậy có đáng tin không?

Thái độ của Tô Trầm Triệt đối với Diệp Thiển Thiển… quả thật khiến người ta cảm thấy nhói buốt.

Sư phụ, nếu là người, người sẽ làm thế nào?

Những việc như thế này chẳng ai dạy con cả…

Thôi, không nghĩ nhiều nữa, Tô Trầm Triệt nói thích nàng, cũng không bắt nàng phải thích hắn cơ mà!

Tắm xong, Thẩm Tri Ly xuống lầu ăn cơm

Dưới ánh mắt thấp thoáng vẻ trách móc của tiểu nhị, Thẩm Tri Ly

điềm nhiên gọi một bàn đầy thức ăn, dù sao cũng không phải là tiền của nàng.

Mỗi món ăn nàng nếm thử một chút hệt như tiểu thư nhà quyền quý rồi buông đũa.

Cảm giác tiêu tiền của người khác thật sảng khoái…

Lau miệng xong nàng nghe thấy tiếng bàn tán ở bàn bên cạnh.

Khách A: "Huynh có nghe nói tháng sau đại hội võ lâm khai mạc ở đâu không?"

Khách B: "Ta còn tâm trí quan tâm đến chuyện này sao! Mấy hôm nay chúng ta bị bọn Ma giáo phá phách ăn không ngon ngủ không yên, cái ả Tả hộ pháp không biết ăn nhầm thuốc gì lại đi đánh từng tiểu môn phái một làm trò vui cho ả".

Khách A đắc ý đáp: "Ái dà, huynh lạc hậu quá đấy, huynh muốn biết vì sao dạo này ả Tả hộ pháp lại bạo ngược như thế không?".

Khách B: "Huynh biết à? Nói nhanh lên xem nào đừng lòng vòng nữa!".

Khách A: "Còn không phải vì bị Thập Nhị Dạ công tử đá ư? Thập Nhị Dạ công tử lấy thân mình thâm nhập vào Ma giáo nhịn nhục giả vờ hữu hảo với yêu nữ Ma giáo để đổi lấy… tin tức, bây giờ yêu nữ Ma giáo phát hiện ra, dĩ nhiên… Nghe nói hôm đó Thập Nhị Dạ công tử và yêu nữ Ma giáo huyết chiến bảy ngày bảy đêm, càn khôn biến sắc, nhật nguyệt vô quang, cảnh tượng cuộc chiến đó ấy mà, ôi chao…".

Khách B cảm khái: "… Nghe huynh nói Thập Nhị Dạ công tử quả thật nghĩa khí ngút trời, khiến ta đây vô cùng bái phục, có thể nói là anh hùng hào kiệt thời nay!".

Anh hùng hào kiệt nghĩa khí ngút trời Tô Trầm Triệt ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tri Ly rồi lại lặng lẽ lui đi, bộ dạng chẳng khác gì nàng dâu bị chèn ép.

Thẩm Tri Ly: "Này… ngươi ngủ ở nhà chứa củi thật à?".

Tô Trầm Triệt ngước mặt nhìn nàng, gật gật đầu.

Thẩm Tri Ly nghiêng đầu: "Gian phòng hạng nhất rất rộng… bên ngoài có một chiếc ghế nằm rất lớn, ngươi ngủ ở ngoài ta ngủ ở trong".

Tô Trầm Triệt cúi đầu, khẽ giọng nói: "Không phải là cảm thấy ta rất nguy hiểm sao?".

Thẩm Tri Ly: "Thế ngươi không định chứng minh ngươi không nguy hiểm sao? Ta cho ngươi cơ hội đấy…".

Thấy Tô Trầm Triệt không có phản ứng gì, Thẩm Tri Ly không nén được đấm một cái: "Giận thật à?".

Một bàn tay từ phía dưới đưa lên, vuốt vuốt mặt Thẩm Tri Ly, giọng nói ấm áp dễ nghe: "Tri Ly, sự lương thiện của nàng thật khiến ta vô cùng cảm động".

Thẩm Tri Ly sắc mặt lạnh lùng đẩy bàn tay đó ra: "… Bây giờ ta thu lại lời nói ban nãy có còn kịp không?".

Tô Trầm Triệt bắt đầu ăn cơm như hổ đói, cuộc đối đáp bên kia vẫn đang tiếp diễn.

Khách A: "Ta còn biết chuyện khác nữa kia! Thập Nhị Dạ công tử hiện mai danh ẩn tích đang tu luyện bí kíp độc môn uy lực vô song, chỉ đợi đại hội võ lâm tháng sau sẽ trấn áp cả thiên hạ, bí kíp võ công này nhặt được ở dưới vách núi đấy!".

Khách B vuốt râu cảm thán: "Xem ra kỳ này phải đi Hoa Sơn một chuyến rồi!".

Cùng lúc đó.

Thẩm Tri Ly quay sang lạnh lùng nói: "Tốt rồi, chúng ta có nơi đi rồi".

***

Bước chân lên bến tàu.

Bên bờ cập hơn trăm chiếc thuyền bè lớn nhỏ, thuyền bốc dỡ và chuyên chở hàng hóa nhiều vô số kể, ngút tầm mắt vẫn không thấy điểm cuối.

Nhìn ra xa hơn là một màn sương mù dày đặc, trông mờ mờ ảo ảo, chỉ nhìn thấy một đỉnh núi cao ngút thấp thoáng, núi cao ngàn nhẫn(*), xuyên qua mây, vô cùng hùng vĩ, hiểm trở.

(*) Một nhẫn bằng tám thước.

Cuối cùng cũng đến nơi rồi!

Không uổng phí những ngày gian nan, nguy hiểm dọc đường!

Nhìn ngọn Hoa Sơn nguy nga, Thẩm Tri Ly trào dâng niềm cảm khái, khoan khoái vô hạn.

Chừng này tuổi, đây mới là lần đầu tiên nàng rời cốc đi xa như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ đến thế.

Phải cảm tạ Hoa Cửu Dạ mới phải…

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không phải huynh ấy bị trục xuất khỏi sư môn, thì e là người tiếp quản sư môn là huynh ấy chứ không phải nàng, thì ra… nàng đã giúp Hoa Cửu Dạ lao động miệt mài từng ấy năm!

Nàng ủ ê quay đầu, trên bờ hàng đoàn người nối nhau, không ít người trong tay căng một tấm vải dài.

"Mời các đại hiệp Tung Sơn đi lối này!"

"Quán trọ Duyệt Lai đây, quán trọ Duyệt Lai đây, trong kỳ đại hội võ lâm một đêm ba lượng! Bảo đảm phòng cách âm kiên cố, chỉ còn lại mười phòng thôi!"

"Danh thiếp đại hội võ lâm đây, danh thiếp đầy đủ nhất đây, ngoài ra còn tặng tập sách hình của thập đại thiếu hiệp trong giang hồ đây! Một tập chỉ mười lạng bạc thôi!"

Xách tay nải bước lên bờ, Tô Trầm Triệt mặc nguyên bộ vải thô, tóc che gần hết gương mặt. Hắn giúp Thẩm Tri Ly chỉnh lại trang phục, giọng nghi hoặc: "Tri Ly, sao nàng lại muốn đến Hoa Sơn?".

Thẩm Tri Ly cũng cải trang quê mùa thô kệch y hệt, có sao nói vậy: "… Xem náo nhiệt".

… Đối với một người trong giang hồ mười mấy năm trời chỉ ở một chỗ, nói gì thì cũng phải đến cái nơi có đại hội võ lâm vang danh đã lâu một lần cho biết!

Hơn nữa, nói không chừng sẽ tìm được người của Thập Nhị Dạ, rước cái tên suốt ngày lẽo đẽo theo nàng đi cho khuất mắt…

Tô Trầm Triệt ngập ngừng, chớp chớp mắt: "Đại hội võ lâm hình như phải có thiếp mời, nàng định…".

Thẩm Tri Ly quay sang cò kè trả giá rất điêu luyện với hàng bán danh thiếp đại hội võ lâm.

"Thứ này cũng đáng giá một lượng sao?"

Người bán hàng: "Sao không đáng, đây là do Bách Hiểu Sinh nổi tiếng giang hồ dụng công chỉnh lý, ghi chép tỉ mỉ đấy. Cô nương xem, có cả hình minh họa nữa đây này!".

Thẩm Tri Ly liếc mắt nhìn: "Chất lượng giấy thô ráp, đóng cuốn cẩu thả, hình minh họa, cái này mà ngươi gọi là hình minh họa đấy à, rõ ràng nói xàm… Cái tập sách mà ngươi chỉ bỏ vốn vài cắc lẻ ra mua, còn chưa biết có đầy đủ hay không mà cũng dám bán một lượng hử?".

Người bán hàng rong trợn mắt: "Đâu có… Ta đây rõ ràng là…".

Thẩm Tri Ly lạnh băng: "Năm văn tiền, bán không?".

Người bán rong chỉ chỉ tay run run: "Cô… Cô… cô đi cướp của người ta à!".

Thẩm Tri Ly nhe răng cười: "Thế này đi, thấy ông đứng đây hoài cũng vất vả, tăng giá cho ông một chút, sáu văn tiền chịu chưa?".

Người bán rong: "Cô đến phá rối phải không?".

Thẩm Tri Ly: "Không, tôi thành tâm mua bán với ông mà", nói rồi, vẫy vẫy tay với Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt móc từ ngực áo ra sáu văn tiền đặt lên cột gỗ ở một góc, đồng tiền đập vào mắt, người bán rong khựng lại, run rẩy rút ra một quyển nhét vào tay Thẩm Tri Ly, đến đồng cắc cũng không dám lấy, vội vàng chuồn êm.

Nhặt mấy đồng cắc cất đi, Thẩm Tri Ly mở sách ra, lật tới lật lui rồi dừng lại ở một trang: "Còn chuyện thiếp mời… Thập Nhị Dạ công tử phải nhờ đến ngươi rồi".

Trên trang đó vẽ một bức hình lớn chiếm cả hai mặt giấy hoa lệ điệu đàng, kiếm khách tuấn tú thân hình cao lớn, áo trắng tung bay, nụ cười dịu dàng nho nhã, khiến người ta bất giác đắm say.

Phía dưới đề hàng chữ nhỏ:

Người đứng đầu trong giang hồ thập đại thiếu hiệp, Thập Nhị Dạ công tử.

Tô Trầm Triệt khổ sở nói: "Nhưng ta là ai ta không còn nhớ nữa là…".

Thẩm Tri Ly ấn quyển sách cho Tô Trầm Triệt, mỉm cười: "Học thuộc đi! Cả hình và tên đều có rồi đấy, không được nhớ sai đấy. Ầy, còn nữa, bộ đồ xám xịt trên người ngươi có thể thay rồi, tóc cũng phải đổi luôn, đúng rồi, dựa vào hình trong sách mà làm".

Một canh giờ sau.

"Thập Nhị Dạ công tử đến!"

Tiếng bàn tán, nói chuyện sôi nổi trong hội trường bỗng nhỏ lại, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về hướng cửa ra vào.

Thập Nhị Dạ công tử im hơi lặng tiếng mấy tháng trời nhưng lời đồn đại trong thời gian này thì nhiều vô kể, mỗi ngày một câu chuyện khác nhau, yên hận tình thù vô cùng ác liệt.

Trước đây vị hồng nhan tri kỷ Bách Thiển của hắn hống hách, ngang ngược nổi tiếng giang hồ, Thập Nhị Dạ công tử không biết đã săn đón, cung phụng ả biết bao nhiêu, bây giờ lại nghe đồn rằng Bách Thiển lại chính là Tả hộ pháp hiếm khi lộ diện của Ma giáo Diệp Thiển Thiển, đúng là một tin động trời. Còn Thập Nhị Dạ công tử lại biến mất ngay đúng lúc dầu sôi lửa bỏng này, quả thật khiến cho người ta không thể không suy nghĩ Thập Nhị Dạ công tử rốt cuộc là đã bị…

Một cánh tay áo trắng tinh tựa mây xuất hiện trước.

Mái tóc dài được búi gọn trong mũ ngọc, chỉ để một ít tóc rơi trên vai, tóc mái hơi rủ xuống khẽ phất phơ, phía dưới là đôi đồng tử màu hổ phách trong vắt, sáng rực tựa hồ như có thể nhìn thấu tận mọi nhơ bẩn của trần thế. Chàng nheo mắt cười nhẹ, giây phút đó tựa như ngàn vạn đóa hoa thi nhau khoe sắc, thậm chí đến ngay cả sát khí từ thanh kiếm giắt ở lưng cũng tan biến đi mất.

Hữu mỹ nhất nhân, thanh dương uyển hề(*).

*(*) Câu trích trong chương **Dã hữu man thảo 1** của **Kinh thi**, dịch thơ: Đẹp thay bỗng có một người, mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng (bản dịch thơ của Tạ Quang Phát).*

Nhưng… bộ dạng này thật chẳng giống một tí nào với kẻ vừa bị người mình yêu thương ruồng bỏ!

Định thần lại, chủ trì đại hộ võ lâm, chưởng môn phái Hoa Sơn, bước lên phía trước cười nói: "Rất lâu không gặp công tử, vẫn khỏe cả chứ!".

Tô Trầm Triệt cúi đầu đáp lễ, ôn tồn nói: "Chưởng môn cũng vẫn khỏe chứ, vãn bối thời gian qua vô cùng bận rộn, may mà không bỏ lỡ đại hội lần này, nếu không thực là đắc tội, đắc tội".

Bất luận là thi lễ hay ngữ khí đều hoàn hảo đến mức không chê vào đâu được.

Khách sáo vài câu, lại có người đến, Tô Trầm Triệt khiêm tốn cụng tay với chưởng môn Hoa Sơn, rồi mới tiếp người vừa đến.

Từ đầu đến chân quán triệt trong tám chữ: Công tử phiên phiên, ôn nhuận như ngọc.

… Thuộc bài kỹ thật, giả vờ giỏi thật!

Thẩm Tri Ly yên lặng đi phía sau Tô Trầm Triệt, ngẩng đầu nhìn Tô Trầm Triệt bằng ánh mắt vô cùng xa lạ.

Nàng nên sớm biết rằng, với thái độ thường ngày của Tô Trầm Triệt làm sao có thể nhận được nhiều lời tán dương như thế chứ!

Nhưng… có cần phải giả vờ đạt như thế không…

Thẩm Tri Ly thầm cười nhạo trong lòng, có bản lĩnh thì ngươi biểu diễn bộ dạng giả vờ tội nghiệp, mặt lì, vô sỉ, lợi dụng lúc người ta sơ hở ra coi!

Hình như cảm nhận được nỗi bực dọc của nàng, Tô Trầm Triệt trong lúc bận trăm công nghìn việc bỗng khẽ ngoái đầu lại, cắn môi, nháy đôi mắt vô tội với nàng, như thể muốn nói: "Tri Ly, bọn họ thật đáng ghét".

Thẩm Tri Ly: "…".

Vừa quay lại thì nhìn thấy một đại hán vai u thịt bắp chen vào trong đám đông, dùng bàn tay mập mạp vỗ vỗ vai Tô Trầm Triệt: "Thập Nhị lão đệ, đệ biến mất lần này cũng khá lâu đấy, làm lão huynh lo lắng chết được, rốt cuộc là đã đi đâu kiếm tiền vậy? Đúng rồi, sao không thấy Thiển muội tử đâu? Muội ấy không phải thường ngày như hình với bóng với đệ sao?".

Đại hán nọ dường như không hề phát hiện ra mọi ánh mắt hóng chuyện đang đổ dồn về phía mình, cười ha hả gãi gãi đầu.

Tô Trầm Triệt ngập ngừng rồi mỉm cười đáp: "Cái đại ca, huynh nhớ nhầm rồi, đệ… đi cùng với Thiển muội tử lúc nào?".

Đại hán "í" một tiếng: "Lão đệ, đệ không phải mất trí nhớ rồi chứ? Thiển muội tử là Bách Thiển đó, là cô nương vừa xinh đẹp vừa hung dữ lại hở tí thích động đao ấy, đệ lúc trước rất thích cô ta mà… không tin, đệ hỏi mọi người xem… Này này, sao các người quay mặt đi hết thế? Đến đây làm chứng cho lão Cái ta chứ!".

Tô Trầm Triệt vỗ lại vai hắn, ngữ khí chắc nịch: "Cái đại ca, huynh ngàn vạn lần không được nói những lời như thế trước mặt người trong lòng của đệ".

Người trong lòng!

"Soạt soạt" ánh mắt thi nhau đổ dồn về phía Thẩm Tri Ly đứng sau Tô Trầm Triệt vừa nhét một chiếc bánh ngọt vào miệng.

Thẩm Tri Ly miệng ngậm bánh, đau khổ không biết nuốt vào hay

nhả ra.

Đại hán phản đối: "Không đúng, rõ ràng là…".

Người đứng xung quanh đều nhìn ông ta bằng ánh mắt kỳ dị, đại hán im miệng, nhíu mày nghĩ ngợi, rồi cười cười: "Vậy là… chắc ta nhớ nhầm rồi, nhớ nhầm rồi, ta chưa già mà trí nhớ đã kém rồi, đáng bị đòn đáng bị đòn…", rồi nghiêng đầu nhìn Thẩm Tri Ly, bắt đầu nói nhảm để khỏa lấp những lời nói hớ vừa nãy: "Em dâu, muội xem trí nhớ của huynh, đúng là… Thập Nhị là một chàng trai rất được đấy! Võ công cao cường, tướng mạo thì khỏi phải bàn, quan trọng nhất là nhân cách tốt. Bây giờ đàn ông có nhân cách tốt hiếm lắm đấy, muội nhất định phải trân trọng đấy! Sinh cho Thập Nhị lão đệ mấy đứa con trai mập mạp để kế thừa y bát(*) của đệ ấy chứ nhỉ".

(*) Y bát: Chỉ áo cà sa và cái bát của thầy tu, về sau còn mang ý chỉ chung tư tưởng, học vấn, kỹ năng… truyền lại cho đời sau.

Nhân phẩm tốt! Sinh con trai!

Kẻ mà ngươi nói tuyệt đối không phải là Tô Trầm Triệt! Hắn chỉ là gã đàn ông thối tha mở hắc điếm cướp của của người khác thôi!

"Ta… khục khục khục…"

Nàng khó khăn lắm mới quyết định nuốt miếng bánh, giờ lại bị nghẹn ngay cổ họng. Thẩm Tri Ly ho sặc sụa, mặt đỏ gay, đau khổ lắc đầu.

"A Ly, muội sao thế? Bị nghẹn hả? Nước… uống chút nước nhé?"

Một bàn tay ấm áp vuốt vuốt sống lưng Thẩm Tri Ly, giọng đầy lo lắng, xót xa.

Thẩm Tri Ly không nghĩ gì được nữa, đón lấy cốc nước uống hai hớp liền rồi phun ra…

Chết tiệt, đây đâu phải là nước mà là rượu…

Bên tai nghe có tiếng xì xào rất nhỏ.

Một người nói: "Ngươi có thấy cảnh tượng này rất quen thuộc không…".

Người kia nói: "Đúng là có một chút, Thập Nhị Dạ công tử trước đây hình như cũng lo lắng cho Diệp Thiển Thiển y như thế".

Người này lại nói: "Ta nói, không phải công tử xem cô nương này là Diệp Thiển Thiển đấy chứ".

Người kia đăm chiêu nói: "… Cái này cũng chưa biết chừng, chắc là Thập Nhị Dạ công tử ăn ngán sơn hào hải vị rồi nên muốn đổi sang cơm canh đạm bạc đây mà, cô nương này quả thật…".

Người này đập bàn nói: "… Vứt vào đám đông là tìm không ra".

Bảo người cũ của hắn tốt đẹp là được rồi sao còn tiện thể chê bai làm tổn thương người khác nữa hả!

Thẩm Tri Ly hai má đỏ gay, mắt hơi híp lại, vứt mạnh chiếc cốc sứ đang cầm trên tay xuống đất, tức giận nói: "Ai nói lão nương vứt vào đám đông là tìm không ra, mau lết ra đây cho ta!".

Tình cảnh này… Mọi người bỗng chốc đều ngộ ra chân lý.

***

Đợi Thẩm Tri Ly tỉnh táo trở lại, hối hận thì cũng đã muộn.

Ngoài rượu đặc chế của sư phụ ra, nàng uống loại rượu nào cũng tiêu chuẩn, đúng một chung là gục.

Uống hết một chung, ý thức cơ bản là không còn thuộc về nàng nữa rồi.

Ngồi ở một góc, Tô Trầm Triệt vô cùng ân cần rót trà rót nước đưa bánh cho Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly sau khi uống hết thuốc giải rượu tỉnh táo trở lại bóp bóp trán, cố gắng làm ngơ trước những ánh mắt kỳ dị chốc chốc lại hướng vào mình, đồng thời rất muốn cho cái tên tâm điểm của tin đồn đang ngồi bên cạnh một bạt tai để hắn biến đi cho rảnh mắt.

May mà tiếng nói của chưởng mộ Hoa Sơn nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

"… Cảm tạ sự có mặt của chư vị, những gì lão phu muốn nói có bấy

nhiêu thôi… Sau đây xin mời các thiếu hiệp đã báo danh đến xem thứ tự tỉ thí ở bức trướng phía tây, đúng giờ Ngọ ba khắc buổi tỉ thí sẽ chính thức bắt đầu".

Lời vừa dứt, rất nhiều thanh niên trẻ tuổi lưng đeo kiếm từ trong các môn phái bước ra.

Hành nghề y nhiều năm, Thẩm Tri Ly cũng từng gặp không ít nam tử tướng mạo xuất chúng, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp nhiều như vậy.

Người luyện võ đa phần đều có phong thái đĩnh đạc, uy phong, chững chạc với tóc dài búi cao, dù tướng mạo không đẹp như Tô Trầm Triệt nhưng chỉ cần khí chất đó thôi cũng đã đủ. Nhìn các thiếu hiệp tay cầm vũ kí đứng san sát, chen lấn nhau trước bức trướng với đủ mọi tư thế dị hợm từ xa quả thật rất sướng mắt, không ít các nữ hiệp có mặt ở đây đều tròn mắt nhìn rồi xì xầm to nhỏ với nhau.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, nhìn thấy cảnh tượng này, tâm trạng bị dồn nén của Thẩm Tri Ly cũng tốt lên vài phần.

Tay chống cằm, rút cuốn danh thiếp của đại hội võ lâm ra, nàng vừa đối chiếu với người thật vừa hỏi: "Cuộc tỉ thí này là thế nào?".

Tô Trầm Triệt bóc vỏ một trái quýt đưa cho Thẩm Tri Ly, vừa khéo che khuất tầm mắt của Thẩm Tri Ly, trả lời: "Đại hội võ lâm ba năm một lần, mỗi năm đều có hai cuộc tỉ thí, hôm nay là cuộc tỉ thí giữa các thiếu hiệp chưa đến ba mươi tuổi, ngày mai là tỉ thí giữa các tông sư. Người thắng ở cuộc tỉ thí thứ nhất sẽ nhận danh hiệu Võ lâm tân tú, người thắng ở cuộc thi sau là Minh chủ võ lâm".

Thẩm Tri Ly cho trái quýt vào miệng, muốn đẩy cánh tay choáng tầm mắt của Tô Trầm Triệt ra.

Tô Trầm Triệt rầu rầu nói: "Tri Ly, bọn họ đẹp hơn ta ư?".

Thẩm Tri Ly xem kỹ càng, thật thà nói: "Hình như là không đẹp bằng".

Tuy trong đó có vài người thật sự rất được nhưng so ra, gương mặt nhỏ nhắn hiền lành của Tô Trầm Triệt dễ nhìn hơn.

Tô Trầm Triệt lại chắn ngang: "Tri Ly, vậy chỉ nhìn ta thôi không được sao?".

Thẩm Tri Ly bực bội hất ra: "Ta nhìn mặt ngươi đã hơn một tháng rồi, có đẹp hơn cũng ngán rồi, ngươi lùi ra một chút có được không?".

Cắn môi, Tô Trầm Triệt chùng giọng lặp lại: "Ngán rồi ư…".

Thẩm Tri Ly rời mắt khỏi đám thiếu hiệp, mắt nhìn thẳng vào Tô Trầm Triệt đang bị tổn thương, hàng mi khẽ động đậy: "Ấy ấy… ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, làm như ta ruồng bỏ ngươi không bằng… Ta cũng không phải vì người ta đẹp mà nhìn, chỉ là…", lái sang chuyện khác, "A, đúng rồi, ngươi chưa đến ba mươi mà, sao không xuống đó tham gia tỉ thí?".

Tô Trầm Triệt: "… Không muốn nhìn thấy ta nữa ư?".

Thẩm Tri Ly: "Cũng không phải…".

Lời chưa nói hết, Tô Trầm Triệt đã đứng lên phẩy tay áo bước xuống.

Cắn hai phát hết trái quýt, Thẩm Tri Ly ngây người ra, hắn không phải là giận rồi chứ… Nàng rõ ràng là có nói gì đâu…

Nàng vừa định đuổi theo thì bị ai đó nắm tay áo giữ lại.

Thẩm Tri Ly quay lại nhìn thì thấy một thiếu nữ xinh xắn, ăn mặc chỉn chu đang chớp hai mắt nhìn nàng, mấy chiếc chuông giắt trên đai áo nàng ta lúc lắc vang lên tiếng lanh lảnh nghe thật vui tai.

"Cô nương có việc gì không?"

Thiếu nữ ngồi vào chỗ vừa nãy của Tô Trầm Triệt, chun mũi: "Xin cô nương vui lòng cho ta biết, rốt cuộc là phải làm thế nào mới nắm được Thập Nhị ca ca trong tay?".

Thẩm Tri Ly nhếch môi: "… Những chuyện như thế làm sao ta biết được".

Thiếu nữ bĩu môi: "Cô nương chắc chắn là nhân lúc Thập Nhị ca ca bị ả yêu nữ xấu xa đó ruồng bỏ đau đớn tột cùng, nhân lúc người ta yếu lòng mà nhảy vào đúng không?". Không đợi Thẩm Tri Ly trả lời,

thiếu nữ vẫn nhìn nàng chòng chọc tiếp tục đoán già đoán non, "Chắc chắn là như vậy rồi, may mắn thật đấy! Chết tiệt, sau khi Thập Nhị ca ca bị ả đó làm cho đau khổ, chắc chắn là sẽ không thích những cô gái xinh đẹp như ta rồi, suy cho cùng những cô gái xấu như cô biết mình cũng chẳng ai cần nên chỉ còn nước bám theo huynh ấy. Đáng ghét, chẳng lẽ ta phải làm xấu mình đi hay sao, nhưng ta vốn dĩ xinh đẹp bẩm sinh nhỡ đâu làm thế nào cũng không xấu được thì biết làm sao, nhưng vì Thập Nhị ca ca, ái chà, thật là khó nghĩ quá đi…".

Xấu xấu xấu!

Cứ cho là Thẩm Tri Ly nàng không phải là tuyệt thế giai nhân gì đó đi, nhưng vẫn cách từ "xấu" một khoảng cách rất xa mà!

Chạm phải tự ái, Thẩm Tri Ly giựt phắt tay áo đang bị thiếu nữ đó nắm chặt lại, điềm nhiên nói: "Cô nương, cô tưởng bở về mình hơi bị nhiều đấy".

Dừng một lúc, nàng lại bổ sung: "Còn nữa, so với Diệp Thiển Thiển… ta thấy cô không cần phải cải trang thì cũng đủ xấu rồi".

Nghe nói vậy, thiếu nữ trợn tròn mắt, như thể vừa nghe được một câu chuyện quá đỗi kinh ngạc.

Đối với những kẻ làm nàng không vui, Thẩm Tri Ly luôn chẳng tiếc lời làm cho đối phương tức điên lên: "Không cần phải trợn mắt to như thế đâu, nhìn còn xấu tệ hại hơn nữa đó".

Thiếu nữ: "Cô, cô dám…".

Thẩm Tri Ly: "Thì ra còn bị nói lắp nữa à, đồ gái xấu".

Thiếu nữ tức đến nỗi định rút kiếm ra.

Thẩm Tri Ly: "Tư thế rút kiếm cũng xấu nốt".

Thiếu nữ: "Ta giết ngươi".

Ngón tay vừa động đậy, cây kim dài tẩm sẵn thuốc gây mê đã xuất hiện trên tay Thẩm Tri Ly.

Một cánh tay đưa ra đúng lúc ngăn chặn kịp thời một cuộc đại chiến sắp xảy ra.

“Tiếu nhi, không được làm càn”.

Một chàng trai vận đồ trắng ấn vai thiếu nữ, đồng thời áy náy nói với Thẩm Tri Ly: “Xá muội tính tình lỗ mãng, có chỗ nào đắc tội xin được lượng thứ”.

Thẩm Tri Ly mặt không biến sắc thu lại ngân châm: “Không sao, ta luôn bao dung với những ả gái xấu”.

Thiếu nữ òa khóc, vùi đầu vào ngực chàng trai đấm thùm thụp: “Huynh, ả bảo muội xấu kìa! Hu hu hu hu! Giúp muội dạy dỗ ả ta đi!”.

Gương mặt chàng trai lộ vẻ khổ sở, nói với Thẩm Tri Ly: “Cô nương, việc này… phải xin cô nói vài câu an ủi nó rồi”. Trong lúc nói, chàng trai luôn vuốt ve lưng thiếu nữ, thỉnh thoảng lại khẽ giọng dỗ dành.

Thẩm Tri Ly đột nhiên trầm mặc.

Dưới tán cây ngô đồng, lá rơi lả tả.

Trong ký ức một đứa bé gái ngồi bó gối, mếu máo tủi thân.

Một thiếu niên ăn vận chải chuốt nhìn thấy, tiến đến bẹo má cô bé nói: “Có sư phụ và sư huynh hoàn hảo thế này, muội còn có gì đáng phải buồn cơ chứ?”.

Đứa bé gái đứng lên, đẩy thiếu niên ra, không nói lời nào đi thẳng về phòng mình.

Thiếu niên đi theo sau nàng, kiên nhẫn nói: “Muội lại sao thế, có phải có ai lại bắt nạt muội không? Mau nói cho ta biết. Mẹ kiếp, sư muội của lão tử lão tử bắt nạt được thôi, lúc nào đến lượt kẻ khác bắt nạt chứ! Ta đây đi dần cho hắn một trận để mẹ hắn nhận không ra hắn luôn”.

Thiếu nữ liếc chàng một cái: “Sư phụ nói huynh còn nói bậy sẽ đánh huynh đó”.

Thiếu niên nâng cằm thiếu nữ lên, cười ranh mãnh: “Muội không cảm thấy sư huynh có sức cuốn hút ư? Thôi, có nói thì tiểu nha đầu như muội cũng không hiểu. Haizzzz, rốt cuộc là muội buồn chuyện gì?”.

Thiếu nữ dụi dụi đôi mắt mọng đỏ: "Bọn chúng nói muội xấu, không xứng làm đồ đệ của sư phụ, còn nói sau này chắc chắn không gả đi được".

Thiếu nữ hơn mười tuổi chưa dậy thì, tướng mạo quả thật rất tầm thường.

Thiếu niên nâng cằm nàng lên, chăm chú nhìn rất lâu, nói dối lòng: "Cũng không phải là đặc biệt xấu mà, hê hê, huynh thấy bọn chúng cũng chẳng đẹp lắm đâu… chẳng ai thèm lấy… Vậy muội nói với chúng là lớn lên muội sẽ gả cho huynh, thế nào, có một vị hôn phu như huynh đây rất hãnh diện đúng chứ! Nếu thật không được thì còn có sư phụ mà, huynh sẽ xin sư phụ hạ lệnh tác hợp bọn chúng cho mấy ông già quét rác ở cửa cống, ừm, nghe cũng không…".

Chưa kịp dứt lời thì thiếu nữ đã ôm chặt lấy thiếu niên, giống như ôm người thân duy nhất trên cõi đời này vậy.

Quá khứ ngốc nghếch… Dù sao sau này cả sư phụ lẫn sư huynh đều không còn là chỗ dựa của nàng nữa.

Thẩm Tri Ly mấp máy môi, mắt hơi cụp xuống: "Đừng khóc nữa, dù sao cũng chỉ là ta nói ngươi xấu thôi chứ chưa chắc ngươi đã xấu thật…".

Thiếu nữ quay người sang, quệt nước mắt: "Đúng rồi, mắc mớ gì ta phải tin ngươi! Tiểu thư đây lúc nào cũng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, là ngươi đang ghen tị với ta!", rồi lại "hứ" một tiếng, thiếu nữ hùng hổ bỏ đi.

Chàng trai trẻ tuổi mỉm cười với nàng: "Tại hạ phái Hành Sơn Đỗ Ý Chi, vừa rồi là xá muội Đỗ Tiếu Tiếu, sau này có việc gì cần giúp đỡ, cô nương cứ đến tìm tại hạ".

Thẩm Tri Ly cười: "Nàng ấy có một ca ca tốt".

Mặt Đỗ Ý Chi hơi đỏ lên, cung tay nói: "Tỉ thí sắp bắt đầu rồi, lượng thứ tại hạ đi trước một bước".

Chẳng mấy chốc, cuộc tỉ thí phía dưới võ đài chính thức mở màn, Tô Trầm Triệt vẫn chưa quay lại.

Lúc đôi đầu tiên vừa thi đấu xong, đôi thứ hai đang định lên võ đài thì chưởng môn phái Hoa Sơn bỗng đứng lên nói: "Vừa rồi Thập Nhị Dạ công tử có một thỉnh cầu với lão phu, hy vọng có thể đổi tỉ thí thành đấu võ đài, với thân phận võ lâm tân tú của đại hội võ lâm lần thứ ba, công tử muốn được làm đài chủ, không biết ý kiến các vị khác thế nào?".

Dưới đài xôn xao bàn tán.

Đấu võ đài không giống tỉ thí, một khi đài chủ *(người giữ võ đài)* thua là sẽ bị đào thải, cho nên càng lên đài muộn càng có lợi, suy cho cùng chẳng ai cầm cự nổi xa luân chiến, nhưng ý tứ trong lời nói của Thập Nhị Dạ công tử rõ ràng là muốn giữ võ đài từ đầu đến cuối. Tuy mấy năm gần đây hắn đều giữ vị trí dẫn đầu nhưng lần này thì chưa chắc…

Tiếng bàn tán chưa dứt, Tô Trầm Triệt đã bước lên võ đài.

Áo trắng kiếm trắng.

Một người một kiếm nhưng khí thế lẫm liệt vô cùng.

Thẩm Tri Ly nhìn Tô Trầm Triệt, bóp trán. Theo những gì nàng hiểu về Tô Trầm Triệt, hắn làm thế không phải vì muốn đánh bại các thiếu hiệp đẹp trai mà lúc nãy nàng say sưa ngắm nhìn, cho từng tên từng tên một rớt võ đài đó sao?

… Một sự ấu trĩ ngoài sức tưởng tượng.

***

"Tại hạ Thập Nhị Dạ công tử, không biết…"

Tô Trầm Triệt ôm kiếm cười ôn tồn, hoàn toàn không biết trong mắt người khác nụ cười đó đáng sợ biết bao.

Người nghe lùi sau mấy bước, tay huơ trước ngực, cố sức bình tĩnh nói: "Đừng lại đây, đừng lại đây, tôi tự xuống!".

Nói rồi, chủ động nhảy khỏi võ đài.

Mười chiêu!

Mười mấy thiếu hiệp đã bước lên đài nhưng không có lấy một người

tiếp được quá mười chiêu của Tô Trầm Triệt.

Đã biết Tô Trầm Triệt mạnh từ lâu nhưng không ngờ so với những kẻ cùng vai phải lứa lại mạnh đến mức này!

Tuy chỉ mười chiêu nhưng kẻ tiếp chiêu đã thở không ra hơi, ngược lại Tô Trầm Triệt lại bình thản, nhàn nhã, rõ ràng là sức lực đang rất sung mãn.

Cũng có người thử ra tuyệt chiêu hòng giành phần thắng, nhưng kết quả không ngoài việc rơi khỏi võ đài với đủ mọi tư thế kỳ quặc.

Đám thiếu hiệp râm ran bàn tán một lúc.

Có người nhảy lên võ đài, cung tay nói: "Phái Hành Sơn Đỗ Ý Chi, mong Thập Nhị Dạ công tử chỉ giáo".

"Đỗ Ý Chi?"

Tô Trầm Triệt vẫn nở nụ cười vô hại: "Sớm nghe danh Xuân thủy kiếm pháp của Đỗ thiếu hiệp xuất thần nhập hóa, không biết có thể cho tại hạ lãnh giáo vài chiêu".

Đây là lần đầu tiên Tô Trầm Triệt nói những lời như vậy, mọi người đều hướng mắt về võ đài.

Đỗ Ý Chi nhìn vị công tử nho nhã nổi tiếng giang hồ đang đứng trước mặt, bỗng thấy lạnh sống lưng, cảm giác bất an trỗi dậy… Có lẽ chỉ là ảo giác, Thập Nhị Dạ công tử dù phẩm hạnh hay hành vi đều được người người trong giang hồ xưng tụng, sao có thể làm những việc khuất tất được chứ.

Lúc tỉ kiếm tối kỵ nhất là suy nghĩ lung tung.

Nhấc thanh kiếm Xuân Thủy tổ truyền lên, Đỗ Ý Chi vừa cầm chắc thì một luồng sát khí cuồn cuộn ập đến, hệt như những con sóng dữ liên tiếp xô vào bờ.

Đỗ Ý Chi lúc này mới hiểu vì sao những người trước đều khó xuất chiêu, đây chính là đả pháp áp chế tâm lý.

Cảm giác mỗi một chiêu mỗi một thức đều bị người khác áp chế thật sự không thoải mái chút nào, Đỗ Ý Chi cũng hiểu rất rõ mình

tuyệt đối không phải là đối thủ của Thập Nhị Dạ công tử, giơ kiếm lên đỡ, đang định nhận thua thì đột nhiên chân như bị vấp phải cái gì đó, khiến cả người lao thẳng về phía cột trụ ở một góc võ đài.

Đang lúc vận khinh công lách người sang một bên thì vai lại đột nhiên bị ai đó kéo mạnh, dưới bụng quặn đau, đau đến nỗi khiến mắt Đỗ Ý Chi bỗng dung tối sầm lại.

… Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Tiếp đó có người hối hả chạy đến đỡ thân người đang rơi tự do của y, Đỗ Ý Chi trước khi mất đi ý thức còn nghe thấy giọng nam nhân kêu lên thất thanh: "Đỗ thiếu hiệp, Đỗ thiếu hiệp… còn ngây ra đó làm gì, mau đi mời đại phu…".

Lúc Đỗ Ý Chi tỉnh lại, nhìn thấy vẫn là đôi mắt trong veo ấy.

Tô Trầm Triệt ngồi bên giường, mặt đầy vẻ ăn năn: "Đỗ thiếu hiệp, ta thấy huynh bỗng nhiên đâm vào cột trụ trên võ đài, vội vàng kéo huynh lại, không ngờ khiến bội kiếm đâm phải huynh…".

Lắc đầu thở dài hổ thẹn, trên gương mặt sáng sủa anh tuấn của hắn không chút gian tà.

Đỗ Ý Chi bỗng cảm thấy rất xúc động, lập tức nói: "Công tử hà tất phải nói như vậy, trước khi hôn mê công tử cứu ta ta vẫn còn nhớ, cảm kích còn không kịp sao có thể trách tội được?"

Tô Trầm Triệt lắc đầu cười: "Nếu ta sớm kéo huynh ra thì…".

Đôi mắt màu hổ phách cụp xuống, nét mặt vô cùng sầu muộn, ăn năn.

Quả đúng là người quân tử khiến người ta phải bái phục!

Đỗ Ý Chi cảm động càng sâu sắc, nắm lấy tay Tô Trầm Triệt, đang tìm lời lẽ hùng hồn mà tiếp thì một cái bát đặt "kịch" xuống trước mặt y.

Thẩm Tri Ly: "Uống thuốc!".

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly, Đỗ Ý Chi không cần suy nghĩ uống hết bát thuốc, quay sang định tiếp tục câu chuyện lúc nãy với Thập Nhị Dạ

công tử thì đột nhiên phát hiện người kia đã biến mất!

Nhưng, hắn vẫn còn ở trong gian phòng này!

Chỉ là…

Mới vừa rồi Tô Trầm Triệt vẫn ngồi bên mép giường y, chớp mắt một cái Tô Trầm Triệt đã ở bên cạnh Thẩm Tri Ly, miệng cười đon đả lấy lòng: "Mấy việc sắc thuốc này để ta làm thì tốt hơn! Nàng mau đi nghỉ đi".

Đỗ Ý Chi kinh ngạc, sao y lại nhìn thấy hình như có một cái đuôi cáo cực lớn đang vẫy phía sau lưng Thập Nhị Dạ công tử thế kia…

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Thẩm Tri Ly mặt lạnh lùng: "Tô… Thập Nhị Dạ công tử, đừng làm phiền bệnh nhân nữa, theo ta ra ngoài", dừng một lát, lại nói với Đỗ Ý Chi: "Đỗ công tử nghỉ ngơi cho khỏe, vết thương của công tử không nặng, đầu giường có thuốc mỡ, công tử có thể tự mình thoa vết thương ở thắt lưng!".

Ra ngoài khép cửa lại, Thẩm Tri Ly nghiến răng nói với Tô Trầm Triệt: "Ngươi có cần ra chiêu thâm độc như thế không?".

Tô Trầm Triệt vô tội nhìn nàng: "Ta không cố ý mà".

Thẩm Tri Ly trợn mắt nhìn đôi mắt trong vắt đến không thể trong hơn, gằn từng tiếng: "Là thật hay là giả?".

Không tránh được ánh mắt của Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt đành chịu: "… Là giả", rồi dẩu môi bổ sung: "Nàng cười tươi như hoa với hắn, ta ghen".

Thẩm Tri Ly bóp trán kêu trời: "… Ngươi cũng phải biết phải trái chứ, nếu dùng lực mạnh hơn chút nữa chắc cái gã họ Đỗ ấy sớm bị ngươi làm cho tuyệt tử tuyệt tôn rồi".

Tô Trầm Triệt im lặng, không tiện nói ra đó mới chính là chủ ý của mình…

Có tiếng chuông lanh lảnh vang lên, thiếu nữ xinh đẹp từ ngoài thò đầu vào, có chút ngại ngùng: "Thập Nhị Dạ công tử…".

Tô Trầm Triệt quay người, nở một nụ cười thân thiện như thường lệ: "Là tại hạ. Xin hỏi cô nương có việc gì?".

Đỗ Tiếu Tiếu vặn vặn cây trâm bạc cầm trên tay, cố che giấu nỗi e thẹn khi đối diện với người trong mộng: "Muội, muội ngưỡng mộ huynh từ rất lâu rồi… Không biết muội có thể làm quen với huynh được không?".

Tô Trầm Triệt cười: "Xin lỗi, người trong lòng ta đang ở đây, kết thân với người con gái khác trước mặt nàng, nếu chọc nàng giận thì không tốt đâu".

Đỗ Tiếu Tiếu không cam lòng, chỉ Thẩm Tri Ly: "Ả rõ ràng… rõ ràng… là không đẹp chút nào, muội đẹp hơn ả, trẻ hơn ả, muội còn biết rất nhiều thứ khác, cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh, múa hát võ công, còn nữa… Sao muội lại không được…".

Nụ cười của Tô Trầm Triệt bỗng đanh lại vài phần.

"Trong mắt ta nàng ấy là đẹp nhất, không ai sánh được."

Giọng nói của chàng vẫn bình thường nhưng trọng lượng của câu nói này lại nặng tựa ngàn cân.

Đỗ Tiếu Tiếu ngây người ra, bỗng chốc không biết nên nói gì.

Thẩm Tri Ly vỗ vỗ vai nàng ta, ngữ khí ôn hòa: "Biết tỏ tình với nam nhân mà không biết vào thăm ca ca của mình à? Vết thương của hắn tuy không nặng lắm nhưng phải nằm tĩnh dưỡng vài ngày đấy".

Cho dù không biểu lộ gì nhưng Đỗ Tiếu Tiếu có thể nghe ra vài phần trách tội trong câu nói.

Muốn phản bác lại nhưng không biết phải phản bác ra sao, Đỗ Tiếu Tiếu giậm chân hậm hực rồi đi thẳng vào phòng.

Nhìn theo bóng Đỗ Tiếu Tiếu, Thẩm Tri Ly trong lòng thầm nghĩ: Đúng là có phúc mà không biết hưởng. Từng chứng kiến thái độ Tô Trầm Triệt đối với Diệp Thiển Thiển nên nàng biết dù là thích Tô Trầm Triệt hay được Tô Trầm Triệt thích đều chẳng phải là chuyện tốt lành.

Hắn có thể đối xử tốt đến mức cả tính mạng cũng không màng với

người mình thích, nhưng lại có thể tuyệt tình "không nhớ có nghĩa là không tồn tại" với người mình từng thích, thế thì ai dám chắc nàng sẽ không phải là Diệp Thiển Thiển thứ hai?

"Tri Ly."

Thẩm Tri Ly vô thức ừ một tiếng quay đầu lại.

Bóng tối ập đến, mắt nàng bị tay Tô Trầm Triệt che khuất, bên tai là giọng nói khẽ khàng, dịu dàng, nhưng lại mang chút bất an: "Tri Ly, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó… Nó giống như nói nàng bất cứ lúc nào cũng có thể rời xa ta vậy".

Không cần nhìn nàng cũng biết lúc này Tô Trầm Triệt đang nhíu mày lại, nét mặt vô cùng tội nghiệp.

Thẩm Tri Ly cười nhẹ: "Trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn, ngươi nên biết rõ hơn ta…".

Dừng một lúc, giọng điệu nàng bỗng đổi khác: "Này này, Tô Trầm Triệt, tay ngươi đang làm gì thế! Đừng tưởng ta không nhìn thấy thì có thể làm xằng làm bậy đâu nhé, rút tay ra khỏi cổ áo ta mau đồ chết tiệt!".

Tô Trầm Triệt lì lợm: "Không thích, tiệc tàn thì ta đi theo nàng là được chứ gì… Ấy, Tri Ly, ta vừa chạm vào… của nàng… Khụ khụ…", âm thầm nghiêng đầu, "Sao nhỏ thế…".

Thẩm Tri Ly đằng đằng sát khí: "… Ngươi đi chết ngay cho ta".

***

Tuy vì sự việc Đỗ Ý Chi mà cuộc tỉ thí phải dừng lại nhưng việc Tô Trầm Triệt tiếp tục nhận danh hiệu võ lâm tân tú, tất cả mọi người đều không có ý kiến gì khác.

Hôm sau là tỉ thí cấp tông sư, người đến xem thi thố rõ ràng đông hơn hôm qua.

Vì phải giúp Đỗ Ý Chi trị thương, việc Thẩm Tri Ly là cốc chủ Hồi Xuân cốc từ từ bị truyền ra ngoài, không chỉ người hẹn đến khám bệnh dài ngoẵng mà đến cả chưởng môn phái Hoa Sơn, người tổ chức đại hội, cũng chuẩn bị riêng chỗ ngồi cho Thẩm Tri Ly, chỉ có một điểm

duy nhất không vừa ý chính là chỗ ngồi đó lại ngay cạnh chỗ của Tô Trầm Triệt.

Bị sỗ sàng là chuyện nhỏ, nhưng vừa bị sỗ sàng vừa bị chê bai… chuyện này quả thật muốn nhịn cũng không thể nhịn được!

Thẩm Tri Ly quyết định… chí ít trong kỳ đại hội võ lâm này, sẽ không thèm đếm xỉa đến tất cả những gì Tô Trầm Triệt nói nữa.

Nhưng cái gã đó rõ làm như chẳng có chút cảm giác gì, ân cần bê một đĩa trái cây màu cam đã được cắt gọt tỉ mỉ đến, đưa cho Thẩm Tri Ly, dịu dàng nói: "Tri Ly, ăn thử xem đu đủ này thế nào". Thấy Thẩm Tri Ly không thèm nhìn, Tô Trầm Triệt lại niềm nở bổ sung: "Nghe nói loại đu đủ này rất có ích cho một bộ phận nào đó của phụ nữ…", trong lúc nói, ánh mắt không ngừng quét từ cổ đến eo Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly đưa mắt, bắt gặp đúng ánh mắt Tô Trầm Triệt.

Trong đó chẳng có chút gì là dâm loạn, vẫn trong veo, nhưng… sao lại thấy có gì đó như lo lắng thế nhỉ?

Lo lắng!

Ngươi rốt cuộc có gì phải lo lắng chứ!

Thẩm Tri Ly cố nhịn nhìn sang hướng khác, coi như không nhìn thấy hắn.

Tô Trầm Triệt vẫn tiếp tục rủ rê: "Tri Ly, ta vừa nãy thử rồi, mùi vị rất ngon, nàng thật không muốn thử sao…".

Thẩm Tri Ly không nhìn.

Tô Trầm Triệt tủi thân: "Loại đu đủ này ở đây rất hiếm gặp đó, ta phải nhờ người rất lâu mới tìm được một quả...".

Thẩm Tri Ly tiếp tục không nhìn.

Tô Trầm Triệt: "… Tốn mất năm mươi lượng bạc đó".

Năm mươi lượng!!!

Thẩm Tri Ly quay lại, nổi giận đùng đùng: "Ngươi là điên hay là ngốc vậy hả? Năm mươi lượng mua một trái đu đủ! Trái này làm bằng

vàng à? Ngươi cũng chịu bỏ tiền ra mua, nhiều tiền thế ư, sao ngươi không đi cứu tế đi! Sao ngươi không đi xây đê điều đi! Không đúng, ngươi dứt khoát đi làm hoàng đế được rồi, có cần xây cho ngươi hoàng cung không hả?".

Tô Trầm Triệt kéo đĩa đu đủ lại, cúi đầu nói: "Nếu Tri Ly nàng đã không chịu ăn thì ta đem đổ nó đi vậy".

"Lãng phí!" Không đợi hắn nhúc nhích, Thẩm Tri Ly đã giằng lấy đĩa, xót của nhìn từng miếng nhỏ màu cam vàng trong đĩa, như thể nhìn bảo vật quý hiếm trên đời, lẩm bẩm nói: "Đu đủ năm mươi lượng, năm mươi lượng cơ đấy, chút xíu này mà năm mươi lượng…".

Tô Trầm Triệt nghiêng đầu, chăm chú nhìn gương mặt tiếc nuối của Thẩm Tri Ly, bất giác mỉm cười.

Cuộc tỉ thí dưới võ đài đã đấu được vài lượt.

Trên võ đài chỉ còn lại một đại thúc tuấn tú mắt sáng mày sắc chừng hơn bốn mươi tuổi, mái tóc đen mượt giấu trong mảnh vải lụa xanh buộc lỏng, trên người vận áo bào chưởng môn thêu hoa văn màu đen, miệng hơi mỉm cười, lúc ẩn lúc hiện.

Tiếng reo hò từ bốn phía đã kết thành một mối, trong đó thậm chí không thiếu những nữ hiệp đã thành gia lập thất.

"Đây là…"

Thẩm Tri Ly chỉ nói được hai chữ bỗng im bặt, Tô Trầm Triệt đã hiểu ý câu hỏi của Thẩm Tri Ly, bèn tiếp lời: "Đây là Kế Mông, chưởng môn phái Kỳ Sơn, Minh chủ võ lầm lần này chắc sẽ quyết định bởi trận đối đầu giữa ông ta và chưởng môn phái Hoa Sơn, Minh chủ võ lâm tiền nhiệm".

Thẩm Tri Ly vừa ăn đu đủ vừa xem, bỗng dưng mắt đượm buồn.

Nếu như sư phụ nàng không đóng cửa ở trong Hồi Xuân cốc chẳng chịu ra ngoài lại không mất sớm thì giờ e rằng vinh quang chẳng đến lượt những người ở đây.

Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, không có gì mà sư phụ nàng không biết.

Cưỡi ngựa, bắn tên, võ nghệ, không có gì mà không phải sở trường của sư phụ nàng.

Một người một kiếm địch lại thiên binh vạn mã, trong thế giới của người, không có gì là không thể.

Thế nhưng, một người tài hoa, tuấn mỹ nhường ấy, cuộc đời lại đoản mệnh, thậm chí còn chưa kịp chứng kiến đồ đệ yêu thích nhất đảm đương công việc của cốc thế nào thì người đã lặng lẽ qua đời.

Nàng mím môi: Lão đầu tử, con không giữ được Hồi Xuân cốc, nhưng, chỉ có người đó mới khiến con cảm thấy yên tâm khi giao Hồi Xuân cốc lại, nếu người còn sống, chắc cũng sẽ hiểu đồ nhi đúng không.

Suy nghĩ mông lung một hồi, dưới võ đài đã phân định thắng thua.

Chưởng môn phái Hoa Sơn sắc mặt hơi tái đi, cảm thán: "Sư phụ của huynh quả thật đã thu nhận được một đồ đệ giỏi, tre già măng mọc đây mà".

Chưởng môn phái Kỳ Sơn cung tay, như cười mà không phải cười: "Cũng là chưởng môn nhường nhịn, nếu không tiểu bối làm sao thắng được, mong chưởng môn tuân thủ ước định, nhường vị trí Minh chủ võ lâm".

Không đợi chưởng môn phái Hoa Sơn đáp lại, chưởng môn phái Kỳ Sơn đã thu kiếm, rời khỏi võ đài sau đó đi thẳng về hướng… hai người họ đang ngồi.

Ái chà…

Chớp mắt, chưởng môn Kỳ Sơn đã tiến gần trong gang tấc, ngõn tay gõ xuống chiếc bàn trước mặt Tô Trầm Triệt hai cái, sắc mặt biến đổi vô cùng khó coi.

"Thập Nhị…" Đến ngay cả giọng nói cũng như đang đè nén điều gì.

Tô Trầm Triệt trưng vẻ mặt vô tội: "Chính là tại hạ. Xin hỏi tiền bối có việc gì không?".

Chưởng môn Kỳ Sơn nhíu mày, nét mặt giằng xé.

Thẩm Tri Ly nghĩ, chẳng lẽ trước đây Tô Trầm Triệt đã từng đắc tội với chưởng môn phái Kỳ Sơn? Cho nên bây giờ định đánh một trận ra trò?

Võ lâm minh chủ so tài với Võ lâm tân tú, có gì đáng để so đâu…

Không hiểu vì sao Thẩm Tri Ly vừa lo lắng vừa hy vọng… Hy vọng được xem bộ dạng Tô Trầm Triệt lúc bị ăn đòn… Có đại phu danh chấn thiên hạ là nàng ở đây, Tô Trầm Triệt dù sao cũng không chết ngay được. Tân minh chủ đại nhân, ông cứ đánh thật cật lực vào nhé…

Giọng nói rít qua kẽ răng: "… Ngươi rốt cuộc khi nào mới chịu trở về nhà?"

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Chưởng môn Kỳ Sơn bóp bóp trán, đau đầu nói: "Cô cô của ngươi bảo ta truyền đạt nguyên văn 'Tên vô lại nhà ngươi, ngay bây giờ lập tức đến Minh Đô quỵ lụy, vật vã, khóc lóc nhận sai cho ta, còn phải thật thà kể ra thời gian qua ngươi đã làm được việc gì hay, còn không không quá một tháng khắp Bắc Châu trên dưới đều sẽ dán đầy hình tróc nã khỏa thân của ngươi'… Còn lại ngươi liệu mà làm".

Nói rồi, như thể sợ mất mặt, Chưởng môn Kỳ Sơn vội vã quay lưng bỏ đi.

Nhìn bóng người khuất hẳn, Thẩm Tri Ly nén không được tò mò, lấy khuỷu tay thúc vào người Tô Trầm Triệt: "Cô cô ngươi là ai vậy, khẩu khí này thật làm người ta thích thú".

Ha ha, quỵ lụy, vật vã, khóc lóc nhận sai, còn hình tróc nã khỏa thân nữa…

Tô Trầm Triệt chăm chú nhìn Thẩm Tri Ly một lúc, thở dài yếu ớt: "Tri Ly, sao nàng luôn không tin ta bị mất trí nhớ vậy?".

***

Đại hội võ lâm kết thúc, Thẩm Tri Ly cũng không thấy người của Thập Nhị Dạ đến, đành cụt hứng chuẩn bị ra về.

Trong người nàng còn kha khá ngân lượng, tạm thời cũng không cần phải lo lắng. Trả giá cò kè bên ngoài quán trọ mua được một quyển địa lý chí(*), Thẩm Tri Ly vừa giở ra xem vừa đi lên lầu.

(*) Địa lý chí: Ghi chép về các địa lý.

Vừa bước đến bậc thang cuối cùng nàng lại đối diện ngay với đôi mắt màu hổ phách.

Gấp sách lại, Thẩm Tri Ly nói: "Ngươi không đi gặp cô cô ngươi à?".

Tô Trầm Triệt lắc đầu rồi nói: "Trừ phi nàng đi cùng ta".

Thẩm Tri Ly cười: "Ngươi đi gặp cô cô ngươi, ta đi cùng với ngươi làm gì?".

Tô Trầm Triệt quả quyết: "Thế thì ta cũng không đi".

Thẩm Tri Ly húng hắng ho vài tiếng: "Ngươi không bận tâm đến hình… tróc nã khỏa thân của ngươi bị dán đầy đường à…".

Tô Trầm Triệt cụp mắt, có chút do dự: "Tri Ly, nàng có phiền lòng không?".

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Phiền lòng cái gì? Sao ta phải phiền lòng?".

Ngước nhìn lên, Tô Trầm Triệt chớp mắt, thật thà nói: "Chỉ cần Tri Ly nàng không phiền lòng, thật ra ta cũng chẳng mấy bận tâm".

Ánh mắt thẳng thắn, không có nửa phần giấu giếm.

Thẩm Tri Ly lúc này mới nhận ra… mình thật sự quá coi thường mức độ không biết xấu hổ của Tô Trầm Triệt, cái tên chết tiệt này lúc tự tình với nàng còn có thể thuận tay sờ mó nàng… khỏa thân thì có là cái gì!

Quả nhiên, ngày hôm sau Thẩm Tri Ly từ quán trọ bước ra đã thấy Tô Trầm Triệt ngồi xéo trên càng xe ngựa, khăn choàng đuôi cáo quấn quanh cổ, tà áo trắng tinh rủ xuống, ánh mắt trong veo nhìn nàng, làm tôn thêm nét tuấn tú của khuôn mặt.

Hắn hỏi: "Đi đâu?".

Thời tiết càng lúc càng lạnh, xoa xoa tay Thẩm Tri Ly nói: "Hồ Nam vậy".

Tô Trầm Triệt mỉm cười: "Được".

Lên xe ngồi xuống, kéo rèm xe, Thẩm Tri Ly hỏi, "Ngươi không định về thật à? Dù gì cũng là người thân của ngươi…".

Tô Trầm Triệt giật mạnh dây cương, giọng nói theo gió dội lại, dịu dàng mà kiên định: "Tri Ly, ta không nhớ gì hết. Đối với ta, người thân của ta chỉ có mình nàng".

Chỉ có mình nàng ư?

"Thế… nếu ngươi nhớ lại thì sao?"

Tô Trầm Triệt ngập ngừng: "Tri Ly, ta biết nàng đang lo lắng điều gì. Cứ cho là nhớ lại, ta cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu".

Rèm xe rủ xuống, Thẩm Tri Ly ngồi trong xe, thần sắc bỗng u ám.

Không, Tô Trầm Triệt, ngươi không hề biết ta đang lo lắng điều gì.

Trong xe có lò sưởi ấm đã được bày sẵn, chăn bông gối thơm đã được chuẩn bị sẵn và trà nóng vừa mới pha.

Lò hương nạm vàng hình con Ly(*) tỏa ra hương thơm nhè nhẹ.

(*) Con Ly: Con rồng không sừng trong truyền thuyết, hay dùng để trang trí các công trình kiến trúc hoặc các đồ mỹ nghệ.

Thẩm Tri Ly nhấp một ngụm trà nóng, tiếp tục giở xem quyển Địa lý chí trên tay. Dù đi đâu cũng không thể cách quá xa Hồi Xuân cốc, chậm nhất là ba tháng nàng phải trở về cốc một chuyến, nhưng nếu gần quá thì sẽ bị Hoa Cửu Dạ phát hiện, thật phiền phức. Thời tiết lại càng lúc càng lạnh, không có suối nước nóng thiên nhiên ở Hồi Xuân cốc e rằng mùa đông này khó mà chịu đựng được.

Đầu ngón tay nàng rê trên tấm bản đồ, rồi dừng lại ở một điểm trên đó.

Bên ngoài một dịch trạm.

“Vô Mặc sơn trang, cái sơn trang này bỏ hoang rất lâu rồi, lại ở nơi hẻo lánh, phải đi qua một cánh rừng và đường núi thật dài…” Ông chủ quán trà ở dịch trạm nhìn nơi Thẩm Tri Ly chỉ, nhíu mày nói, “Khách quan tốt nhất là đừng nên đến đó, tuy khung cảnh xung quanh rất đẹp nhưng từ sau khi xảy ra đại án diệt môn mấy năm trước thì chỗ này đã bỏ hoang, nghe nói buổi tối còn có ma quỷ xuất hiện. Đi đến đó mười người thì đến tám, chín người không quay trở lại…”.

Thẩm Tri Ly đau khổ móc ra hai lượng bạc: “Đa tạ ông chủ, ông nói cho ta biết đường đi thì tốt quá”.

Tô Trầm Triệt đón tấm bản đồ từ tay Thẩm Tri Ly, hỏi: “Tri Ly, nàng thật sự muốn đến đó ư? Muốn ở đó bao lâu?”.

Thẩm Tri Ly: “Tất nhiên! Bao lâu à… chừng không quá hai, ba tháng”.

Nơi gần nhất có suối nước nóng lại có thể ra vào tùy ý, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào tốt hơn, huống hồ Vô Mặc sơn trang cũng giống như Hồi Xuân cốc đều nằm dưới đáy cốc, khí hậu vào đông chắc cũng dễ chịu hơn bên ngoài rất nhiều.

Tô Trầm Triệt cụp mắt ngại ngùng: “Tri Ly, hay là chúng ta thành thân trước đã nhé…”.

Thẩm Tri Ly trề môi: “Sao ngươi lại lôi chuyện thành thân vào đây! Dạo này không phải đã không nhắc đến rồi sao!”

Tô Trầm Triệt nghiêm mặt, gương mặt hiền lành toát lên vẻ chính trực: “Tri Ly, ta tuyệt đối không làm chuyện cô nam quả nữ không chút danh phận tùy tiện sống chung một nơi mấy tháng trời! Chúng ta mau chóng thành thân đi!”.

Thẩm Tri Ly mặt không biến sắc giật phắt tấm bản đồ trên tay hắn: “Ngươi có thể đi được rồi, ta tuyển vài đứa nha hoàn, tiểu tư là được”.

Quay người ngăn Thẩm Tri Ly lại, Tô Trầm Triệt nói: “… Tuyển ta đi”.

Thẩm Tri Ly: “Thập Nhị Dạ công tử không phải vừa nói mình là chính nhân quân tử, không làm…”.

Tô Trầm Triệt cười e lệ: "Vừa nãy chỉ là nói chơi thôi".

Thẩm Tri Ly không thèm nhìn, quay đi: "… Ta đi dán cáo thị".

Nàng chưa kịp bước thì tay áo đã bị kéo lại, Tô Trầm Triệt khẽ khàng: "Tri Ly, tuyển nha hoàn tiểu tư còn phải tốn tiền, ta thứ gì cũng biết, nấu cơm giặt áo quét dọn vệ sinh, còn có thể nộp tiền nữa… Có cần suy nghĩ một chút không?".

Thẩm Tri Ly giật tay áo lại, người nào đó nắm chặt không buông, giật thế nào cũng không ra.

Lặp lại mấy lượt, Thẩm Tri Ly buông tay, bóp trán thở dài: "Ngươi định nộp bao nhiêu…".

Mắt Tô Trầm Triệt sáng lên: "Nộp ta có được không?".

Thẩm Tri Ly: "… Ngươi còn không biết xấu hổ hơn được nữa không?".

Tô Trầm Triệt im lặng cúi đầu, sau đó liếm liếm môi, rồi lập tức ngẩng đầu lên, chu môi hôn lên môi Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly cứng đờ.

***

Thẩm Tri Ly quyết định, sau này, trừ phi đầu nàng bị cửa kẹp, còn không tuyệt đối không thảo luận vấn đề xấu hổ hay không xấu hổ với Tô Trầm Triệt nữa.

Con người này căn bản là không biết xấu hổ!!!

Trước khi quen Tô Trầm Triệt, Thẩm Tri Ly tưởng mình cả ngày hám tiền đã đủ vô liêm sỉ rồi, giờ mới phát hiện thì ra so với Tô Trầm Triệt, nàng quả thật còn quá hiền lành!

Nghỉ ngơi ở dịch trạm một ngày, họ lại tiếp tục lên đường.

Đọ không lại, chí ít còn có thể tránh, Thẩm Tri Ly quấn mình trong chiếc chăn bông trong xe ngựa, ba cái lò sưởi cùng tỏa ra hơi nóng khiến cả người nàng ấm áp, lười biếng đến độ uể oải.

Giở y thư tùy tiện mua dọc đường trước đó, nàng vừa tìm lỗi y

thuật trong sách vừa thích thú cười híp mắt.

Bánh xe nện trên đường lộc cộc lộc cộc.

Thẩm Tri Ly vén một góc rèm lên, xe ngựa đang tiến vào một cánh rừng phong, tiết thu, lá phong đua nhau rơi lả tả, lấp cả lối đi, thế nhưng choáng ngợp tầm mắt là màu đỏ rực như lửa của thảm lá phong trải dài vô tận, như hòa làm một với màu sắc nơi chân trời.

Đẹp quá…

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, như mê như say ngắm nhìn khung cảnh trước mắt.

Xe ngựa đi chậm lại, như thể cố tình để nàng ngắm cảnh rừng phong lâu hơn một chút. Nàng luyến tiếc thu mắt lại, quay đầu vào thì nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách ẩn chứa nụ cười chăm chú nhìn mình không chớp.

Mái tóc dài đen dày được cột gọn gàng rủ xuống vai, tấm khăn choàng đuôi cáo theo gió bay bay, hàng mi cong vút khẽ lay động, đẹp vô cùng.

Thật ra… đấy cũng là cảnh đẹp.

Nếu chỉ nói bề ngoài, có nhìn thế nào Tô Trầm Triệt cũng là một vị công tử quý phái nho nhã, thanh tao không nhiễm chút bụi trần.

Tiếc là… Thẩm Tri Ly than thầm trong lòng, nếu như nội tâm cũng giống như vẻ ngoài thì tốt rồi, cái tên này thật ra nói không chừng còn nguy hiểm hơn cả Hoa Cửu Dạ...

“Tri Ly…”

Tri Ly lùi một bước: “Đừng gọi ta”.

Tô Trầm Triệt tủi thân: “Tại sao?”.

Thẩm Tri Ly: “… Đối với loại người bất kể lúc nào bất kể ở đâu cũng tùy tiện, vô cớ hôn người khác như ngươi, có cần phải hỏi tại sao phải đề phòng ngươi không?”.

Tô Trầm Triệt vô tội: “Rõ ràng là nàng yêu cầu ta làm việc không biết xấu hổ hơn chút nữa mà, ta cũng đã do dự hồi lâu…”.

Nhớ lại vừa nãy, Tô Trầm Triệt hỏi nàng có thể nộp chính hắn được không, nàng nói "Ngươi còn không biết xấu hổ hơn được nữa không", sau đó Tô Trầm Triệt bèn…

Thẩm Tri Ly nổi khùng: "Cái đó không phải là ta yêu cầu ngươi! Mà là ta chế nhạo ngươi! Chế nhạo ngươi! Ngươi không nghe ra à?!".

Tô Trầm Triệt lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt ngây thơ.

Biết rõ tên này là hạng người nào nhưng khi đối diện với ánh mắt trong veo đó, Thẩm Tri Ly bỗng nảy sinh cảm giác tội lỗi…

Thẩm Tri Ly hậm hực trong lòng, thứ này quả thật quá biết giả vờ!

Nàng im lặng quay mặt sang hướng khác.

Giọng nói Tô Trầm Triệt dịu dàng: "Ừm… Tri Ly, nếu nàng thích chỗ này, mai mốt ta sẽ đưa nàng đi xem khắp các cảnh đẹp sông núi chịu không?".

Mắt không thấy thì lòng không phiền.

Thẩm Tri Ly: "… Sau này hẵng nói".

"Đúng là phải để sau này nói rồi".

Giọng nói xa lạ mà hắc ám đột nhiên xen ngang, Thẩm Tri Ly quay phắt đầu lại, chỉ thấy sau lưng không biết từ đâu xuất hiện mấy gã vận áo bó sát màu đỏ sậm.

Tuy chỉ nhìn một lần nhưng Thẩm Tri Ly cũng có thể phân biệt được hoa văn trên áo của bọn người này tương tự như đám người mà Diệp Thiển Thiển dẫn đến lần trước.

Bọn chúng là Ma giáo!

Dẫn đầu là một tên đeo mặt nạ che ngang mắt, hắn cười nanh nọc, để lộ hàm răng trắng ởn: "Thập Nhị Dạ công tử, không ngờ ngươi vẫn sống khỏe, thật khiến người ta kinh ngạc, nhưng lần này…".

Lời hùng hồn của hắn còn chưa nói dứt Tô Trầm Triệt đã giật dây cương, dứt khoát, nhanh nhẹn quay đầu xe, quất mạnh roi, con ngựa hí lên một tiếng, rồi nhấc móng phi nước đại.

“Đợi ta nói hết”.

Tên cầm đầu thở hổn hển, giọng nói khàn đặc gào lên với đám thuộc hạ đang ngơ ngác nhìn nhau: “Nhìn cái gì mà nhìn, đuổi theo cho ta!”.

Thẩm Tri Ly sức trói gà không chặt ngồi trong xe ngựa xóc lên xóc xuống, dạ dày quặn lại chỉ muốn nôn ra, chịu không nổi nữa bèn trèo ra ngoài xe, mặt mày trắng bệch hét Tô Trầm Triệt: “Ngươi vứt ta xuống đây thôi…”.

Dù gì bọn chúng đến là để tìm ngươi, không liên quan gì đến ta…

Tô Trầm Triệt đang vô cùng bận rộn quay sang nhìn, ánh mắt kiên định: “Tri Ly, ta biết nàng không muốn liên lụy đến ta, ta sẽ không bỏ rơi nàng đâu”.

Cái tên này đúng là đang cố ý đây mà!

Thẩm Tri Ly khó nhọc dùng hai tay vịn vào cạnh xe: “… Cứ coi như ta cầu xin ngươi, thả ta xuống đi!”.

Tô Trầm Triệt càng thúc ngựa dữ dội hơn, quay đầu vuốt mặt Thẩm Tri Ly nói: “Tri Ly, tin ta một lần thôi, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu”.

Ta rất muốn tin ngươi nhưng ta sắp nôn ra rồi!

Thò đầu ra khỏi xe, Thẩm Tri Ly: “Ọe…”.

Mấy tên Ma giáo đang đuổi theo chỉ cảm thấy trước mặt có vật gì đang ào đến với tốc độ cực nhanh, bận giơ tay lên đỡ, mùi tanh đến buồn nôn ồ ạt ập tới dính khắp người.

“A…”

“Aaaaaaa…”

“Aaaaaaaaaaa…”

Mấy tên Ma giáo phía sau cố sức hãm lại tốc độ.

Đây là thứ gì vậy! Ám khí có sức sát thương thật dữ dội!

Nôn ọe xong, tinh thần rõ ràng sảng khoái hơn rất nhiều, Thẩm Tri

Ly thở hắt ra, lấy khăn tay lau khóe miệng, ngồi thẳng người vừa định nói thì đồng tử bỗng thu nhỏ lại.

Nàng lăn lộn lê lết bò đến kéo áo Tô Trầm Triệt, thét lên: "Dừng xe lại đồ khốn kiếp, trước mặt là vách núi!!!".

***

Thẩm Tri Ly một lần nữa khẳng định, nếu đã trân trọng mạng sống thì nên rời xa Tô Trầm Triệt.

Vách núi đã gần ngay trước mắt, Tô Trầm Triệt vội vàng ghìm dây cương, không hề có chút ý định nhảy ra khỏi xe.

Thẩm Tri Ly tuyệt vọng kéo áo Tô Trầm Triệt, gió rít quất vào mặt đau rát, nàng run rẩy nắm chặt góc áo trong tay: "Tô Trầm Triệt, ngươi bình tĩnh chút đi, đừng nghĩ quẩn…".

Cho dù nghĩ quẩn thì cũng không cần lôi ta vào chứ!

Tô Trầm Triệt dùng bàn tay còn nhàn rỗi của mình nắm lấy tay Thẩm Tri Ly.

Hơi ấm truyền sang, ấm áp mà kiên định, từ vị trí của Thẩm Tri Ly chỉ nhìn thấy một bên mặt lờ mờ của Tô Trầm Triệt, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, lời nói nhẹ tựa gió thoảng: "Tri Ly, hãy tin ta".

Biết hắn hay nói linh tinh, nói liều không chớp mắt, nhưng giờ phút này tim Thẩm Tri Ly bỗng nhói lên.

Tin hắn…

Tin hắn sẽ giải quyết được khó khăn trước mắt, tin hắn sẽ không làm nàng bị thương…

Thẩm Tri Ly nhíu mày, được thôi… lúc này ngoài tin hắn ra cũng chẳng còn cách nào khác!

Trong lúc chần chừ, vách núi đã gần trong gang tấc.

Tô Trầm Triệt đạp lên bánh xe, thân người lập tức lùi về sau, tay quơ quàng tìm kiếm trong xe hồi lâu lôi ra một thứ.

Tốc độ của hắn rất nhanh, Thẩm Tri Ly thậm chí còn chưa kịp nhìn

thấy hắn lấy ra vật gì, chỉ cảm thấy vùng thắt lưng bị một cánh tay ôm lấy, tiếp đến cả người nàng đột nhiên bị nhấc bổng lên không trung.

Cảm giác mất trọng lực khiến Thẩm Tri Ly thất thần trong chốc lát, phía sau đột nhiên nhô lên một vật cực lớn, bóng của nó như che hết cả bầu trời, tốc độ đáp xuống đất bỗng chậm lại.

Thẩm Tri Ly ngây ra hồi lâu mới tìm lại giọng nói của mình: "Tô Trầm Triệt… ngươi đang làm gì thế?".

Cánh tay Tô Trầm Triệt ôm nàng càng siết chặt hơn, vuốt ve eo nàng không muốn rời tay, mới cúi đầu xuống áp sát vào bả vai Thẩm Tri Ly, hơi thở nóng hổi phả vào hõm cổ của Thẩm Tri Ly, có chút tê dại: "Tri Ly, phong cảnh đẹp không?".

Thẩm Tri Ly lại cứng đờ… nhưng trong tình cảnh này mà đẩy Tô Trầm Triệt ra thì chẳng khác nào tìm cái chết.

Phải nhịn thôi, Thẩm Tri Ly hất hàm về phía vật mà Tô Trầm Triệt đang cầm trong tay hỏi: "Đây là cái gì?".

Tô Trầm Triệt: "Nói một cách đơn giản, đó là chiếc ô lớn bơm đầy khí", cười ngượng ngùng, "Ta phát hiện trong xe rất lâu rồi, luôn muốn lấy ra thử".

"Thử…" Thẩm Tri Ly trợn mắt, "Chẳng lẽ ngươi luôn đợi cơ hội nhảy xuống vách núi hả?".

Tô Trầm Triệt gật đầu, chớp chớp mắt: "Đây là cách nhanh nhất để đến Vô Mặc sơn trang, vốn dĩ muốn mang lại bất ngờ thú vị cho nàng".

Thẩm Tri Ly: "Đánh chết ta cũng không công nhận cái thứ này là niềm bất ngờ thú vị…".

Tô Trầm Triệt ôm Thẩm Tri Ly, cằm tựa vào đầu nàng: "Tri Ly, thưởng thức một chút đi, nàng chắc hẳn chưa từng thấy cảnh sắc thế này bao giờ đúng không…".

Tuy trong lòng có chút kháng cự, Thẩm Tri Ly vẫn không nén được mở to mắt ngắm nhìn.

Tất cả mọi vật trong không trung dường như đều được bao phủ bởi

một làn sương mỏng, mơ hồ, mông lung. Sông hồ bao quanh các thửa ruộng dọc ngang, những mái nhà mọc lên san sát, đồi núi trập trùng, cây cối xanh mướt, phóng mắt ra xa, toàn bộ là cảnh tượng mênh mông, bát ngát, rung động lòng người.

Gió nhẹ mơn man, toàn thân thả lỏng, trong cảnh sắc này, ngay đến bản thân cũng trở nên nhỏ bé.

Thẩm Tri Ly chầm chậm mở miệng, không cam lòng nói: "Rất đẹp, nhưng…".

Tô Trầm Triệt đã tiếp lời nàng, giọng nói dỗ dành vang lên bên tai nàng: "Tri Ly, ở bên ta, ta sẽ đưa nàng đi xem những phong cảnh còn đẹp hơn nữa, ừm… còn không cần nàng phải bỏ tiền ra. Ăn ở đi lại ta sẽ lo hết".

… Lời của hắn rõ ràng là… có sức mê hoặc quá đi!

Thẩm Tri Ly nghe thấy "ầm" một tiếng, trong lòng có gì đó sụp đổ ra.

Cùng lúc đó… có một vật khác cũng đổ theo.

Thẩm Tri Ly kinh ngạc: "A… cái thứ này sao lại đang rơi xuống thế!".

Tô Trầm Triệt ngước mắt nhìn lên, đánh giá ngắn gọn: "Có lẽ là… không chịu nổi áp lực, túi khí rách rồi".

Thẩm Tri Ly hốt hoảng: "Thế phải làm sao đây? Sao ngươi lại điềm nhiên như vậy!", mắt sáng lên, "Lẽ nào ngươi còn có cách khác?".

Tô Trầm Triệt suy nghĩ, lắc đầu.

Thẩm Tri Ly nổi khùng, ngoặt tay túm lấy vạt áo của Tô Trầm Triệt, gấp gáp nói: "Tô Trầm Triệt, ngươi đừng nhìn ta nữa, mau nghĩ cách đi, không còn bao xa nữa đâu! Nếu cứ rơi xuống thế này cả hai chúng ta nắm chắc chín phần chết! Ấy ấy… ngươi nắm tay ta làm gì, lúc này mà ngươi còn tâm trí lợi dụng nữa hả!".

Tô Trầm Triệt ôm tay Thẩm Tri Ly, giữ thật chặt rồi nở nụ cười: "Có ta đây".

Từng lời từng chữ, dường như thời gian trong giây phút này cũng chậm lại.

Rất nhiều suy nghĩ xẹt qua đầu Thẩm Tri Ly, nàng buột miệng nói: "… Ngươi cũng không được chết, có nghe chưa?".

Tô Trầm Triệt cười tiếp lời: "Nghe".

Tuy chốc chốc lại có các nhánh cây đỡ lại, nhưng tốc độ rơi vẫn không thể khống chế.

Cảm giác mất trọng lực mãnh liệt khiến Thẩm Tri Ly không thể nói nên lời, đành há miệng hít thở để giải tỏa cơn đau tức trong lồng ngực.

Trong khoảnh khắc, một tiếng rầm phát ra, nàng rơi xuống đất.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi hôn mê, nàng cảm thấy loáng thoáng bóng người đang cử động, nằm lót dưới người mình.

Sau đó, nàng không còn nhớ gì nữa.

Chương 6: Rơi xuống Minh Nguyệt cung

"Í, sao lại có hai người ở đây thế này?"

"Đợi đã, hình như là còn sống."

"Ấy, nam nhân này đẹp trai đấy chứ, đưa về cung chủ nhất định sẽ thích cho xem."

"Thế còn cô gái này?"

"… Cô gái này à, có thể đem về chùi hố xí mà."

Minh Nguyệt cung.

Sắc đẹp vô song Kỷ Minh Nguyệt, chính là nói đến cung chủ của Minh Nguyệt cung.

Vị cung chủ này bình sinh có ba sở thích lớn, thứ nhất, nếm tất cả các loại rượu ngon trong thiên hạ; thứ hai, xem tất cả bí kíp võ công trong thiên hạ; thứ ba, thu nhận tất cả mỹ nhân trong thiên hạ.

Hai điều trước đều tốt, còn điều sau cùng… cung chủ Minh Nguyệt

cung lại là nữ nhi.

Cũng từng có tráng sĩ chính nghĩa đến đây thảo phạt nhưng ai ngờ không chỉ Kỷ Minh Nguyệt võ nghệ cao cường, đối phó vô cùng khó khăn, mà ngay cả những mỹ nam mà nàng thu nhận đều phải lòng nàng, cứ như thế, mọi người cũng không còn ý nghĩ ăn no rửng mỡ nữa.

Sau đó, Kỷ Minh Nguyệt cũng dần dần im hơi lặng tiếng, không ai biết nàng ta ở đâu, dĩ nhiên cũng không ai quan tâm nữ ma đầu này lại đi đâu phá phách nữa rồi…

Hôm nay cung chủ Minh Nguyệt cung rất vui, bởi vì nàng vừa kiếm được một mỹ nhân mới.

Tuy mỹ nhân hôn mê ba ngày mới tỉnh nhưng điều này không chút tổn hại đến gương mặt thanh thoát, anh tuấn mà nàng rất thích của mỹ nhân. Kỷ Minh Nguyệt ngồi ngắm gương mặt đó ba ngày liền, càng ngắm càng thích, càng ngắm càng rung động, gương mặt này rõ ràng sinh ra là để dành cho nàng, nếu nàng không nắm giữ được thì rõ ràng sẽ bị trời tru đất diệt!

Nhưng, may mà nàng có đủ kiên nhẫn.

Mỹ nhân yếu ớt mở mắt ra, Kỷ Minh Nguyệt chỉnh trang lại chiếc áo bồng bềnh vàng óng ả, lại với tay giữ chiếc quạt trâm bằng ngọc lúc lắc trên đầu, nở nụ cười hí hửng như vừa nhặt được của.

“Chàng tỉnh rồi à?”

Hàng lông mi như cánh quạt khẽ chớp, mỹ nhân nhìn nàng, khẽ mấp máy đôi môi mỏng, hơi có chút hồ nghi: “Mẫu thân?”.

Kỷ Minh Nguyệt chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt vỡ vụn từng mảnh, nàng cố giữ nụ cười: “Ta không phải là mẫu thân chàng”.

Mỹ nhân đảo mắt, cặp mắt màu hổ phách lại chớp chớp, dần dần lộ ra vẻ quyến rũ khiến người ta phải đắm say: “Đây là đâu? Ta…”.

Kỷ Minh Nguyệt rung động, đỡ vai mỹ nhân dậy: “Đây là nhà chàng, ta là thê tử của chàng, chàng quên cả rồi sao?”.

Mỹ nhân nhìn nàng bằng đôi mắt trong veo hồi lâu, mới ho lên vài tiếng: "Không… ta chỉ muốn hỏi, Tri Ly của ta đâu?".

***

Minh Nguyệt cung, trong một khu vườn.

Thiếu niên đẩy chiếc xe chất đầy bô xí vào vườn, cao giọng mắng mỏ: "Ngươi đồ con gái lười biếng, mau ra đây! Đừng giả chết nữa!".

Đồ con gái lười biếng chuyển mình, đầu hướng vào trong tiếp tục ngủ.

"Dậy rửa bô xí nhanh lên!"

Đồ con gái lười biếng ngáp một cái, nói: "Rửa cái đầu ngươi".

Thiếu niên vứt xe xuống, xông đến trước giường, định lấy tay đẩy cô gái ngủ nướng trên giường xuống. Người trên giường ra tay nhanh như cắt, một thanh ngân châm dài mảnh đâm vào người thiếu niên, cơ hồ trong khoảnh khắc, toàn thân thiếu niên cứng đờ, đến lưỡi cũng không thể động đậy.

Lại ngáp một cái nữa, Thẩm Tri Ly đứng dậy, nắn nắn huyệt thái dương, nói: "Sao ngươi không từ bỏ nhỉ, ta đã nói là ta không rửa mà".

Thiếu niên trợn mắt tức giận, nửa từ cũng không nói ra được.

Thẩm Tri Ly ghê tởm lùi về sau, nửa bịt mũi: "Thối quá, tự ngươi không cảm thấy sao? Hay là ngươi thấy mùi này rất thơm… Thật là nơi kỳ quặc người cũng kỳ quặc, lại có người đi thích cái mùi kinh tởm buồn nôn này cơ đấy".

Thiếu niên giận ứa gan, mắt long lên sòng sọc.

Thẩm Tri Ly chọc chọc khuôn mặt bánh bao của thiếu niên, lát sau nói: "Ta cho ngươi nói, nhưng ngươi không được kêu um sùm, nếu không ta sẽ lột sạch ngươi ném ra đường".

Thiếu niên tiếp tục trợn mắt giận dữ.

Thấy thế Thẩm Tri Ly lại ngáp dài: "Thế ta ngủ tiếp đây", nói rồi đổ người xuống giường.

Thiếu niên hoảng hốt, ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu.

Thẩm Tri Ly cười, rút ngân châm ra: "Ngoan lắm".

Ở lâu với Tô Trầm Triệt, giờ lại ở cùng với bọn chẳng có đầu óc, thật cảm thấy… nhẹ nhõm gì đâu…

Ngân châm được rút ra, thiếu niên bỗng chốc cảm thấy người nhẹ hẳn.

Tuy chưa thể cử động nhưng nói chuyện thì không thành vấn đề: "Ngươi sao lại thế hả? Mau thả ta ra! Nếu không ta đi mách với Tiểu Diệp công tử! Công tử sẽ cho người đến đánh chết ngươi!".

Thẩm Tri Ly không nhúc nhích: "Người nhắc Tiểu Diệp công tử lâu như thế, rốt cuộc hắn là ai?".

Thiếu niên ưỡn ngực, bộ dạng rất kiêu ngạo: "Tiểu Diệp công tử là công tử được ưu ái nhất trong cung cho đến nay! Đến ngay cả cốc chủ còn sủng ái huynh ấy! Mỗi tháng quá nửa đều ở chỗ công tử ấy đấy!".

Thẩm Tri Ly chống cằm trầm tư một lúc, mới ngơ ngác nói: "Cung chủ… chẳng lẽ là Kỷ Minh Nguyệt?".

Thiếu niên hình như bị sự to gan của nàng làm cho kinh ngạc, một lúc sau mới lớn tiếng nói: "Sao ngươi dám gọi tên húy của cung chủ thế hả! Rõ là đại bất kính! Nếu bị Tiểu…".

Ồn ào quá...

Thẩm Tri Ly giơ tay điểm vào sau gáy thiếu niên, thế giới một mảnh yên tĩnh.

Nàng tiếp tục chống cằm suy nghĩ.

Sau khi rơi xuống vách vúi, lúc nàng tỉnh lại thì đã ở nơi quỷ quái này rồi, đối diện với tên nhóc vừa dở hơi vừa ngu ngốc, ngoài ra chẳng nhìn thấy người thứ ba nào.

Thở dài thườn thượt, nói ra lúc tỉnh lại trên người nàng vô số vết thương lớn nhỏ, tuy chỉ là vết thương nhẹ, nhưng tình trạng mất máu khiến nàng tuyệt vọng… Dưỡng thương vài ngày đỡ hơn được một chút rồi, cũng nên nghiên cứu xem làm cách nào thoát ra khỏi đây để

đi tìm Vô Mặc sơn trang và… Tô Trầm Triệt.

Kỷ Minh Nguyệt ư… Bản thân nàng lại không thấy lo lắng, Kỷ Minh Nguyệt trước nay chỉ có cảm hứng với mỹ nam tướng mạo anh tuấn xuất trần mà thôi…

Nhưng, Tô Trầm Triệt… haizzz haizzz, có lẽ nàng nên lo lắng cho Kỷ Minh Nguyệt?

Nghĩ một hồi, Thẩm Tri Ly giải huyệt câm cho tên nhóc: "Đây là đâu?".

Tên nhóc cắn môi không đáp.

Thẩm Tri Ly lại chọc chọc khuôn mặt bánh bao đang phồng lên vì uất hận: "Định làm trò gì thế, ta đã giải huyệt câm cho ngươi rồi mà".

Tên nhóc cắn môi đỏ tấy: "Thân người vẫn không thể cử động".

Thẩm Tri Ly: "Ngươi muốn cử động chỗ nào ta giúp ngươi cử động", nói rồi tiến lại gần tên nhóc.

Tên nhóc lại một lần nữa hoảng hốt: "Ngươi định làm gì thế… Tránh xa ta ra một chút! Ta sống là người của cung chủ chết cũng là ma của cung chủ! Ta sẽ không để cho người con gái khác khuất phục đâu! Ngươi còn lại đây, còn lại đây ta… ta sẽ cắn lưỡi!".

"Ngươi nghĩ nhiều quá đấy." Thẩm Tri Ly trề môi, "… Nhìn ta giống kiểu bụng đói vơ quàng lắm à?".

Nhìn chằm chằm Thẩm Tri Ly, dường như phát hiện trong ánh mắt nàng không có chút gì là ham muốn sắc dục, thiếu niên mới thở phào.

Thẩm Tri Ly: "Có thể nói đây là đâu được chưa?".

Thiếu niên nhìn trời, rồi lại nhìn đất, hậm hực đáp: "Minh Nguyệt cung".

Thẩm Tri Ly: "Thế ra ngoài bằng cách nào?".

Thiếu niên: "Không biết".

Thẩm Tri Ly: "Vô Mặc sơn trang ở đâu?".

Thiếu niên: "Không biết".

Thẩm Tri Ly: "Tô Trầm Triệt ở đâu?"

Thiếu niên: "Không biết"

Thẩm Tri Ly: "…"

Thiếu niên nhìn Thẩm Tri Ly xuống giường, đi về phía bô xí, không nén được hỏi: "Ngươi định làm gì? Cuối cùng ngươi cũng chấp nhận số phận chuẩn bị đi rửa bô xí đấy à?".

Thẩm Tri Ly: "Không, ta định đổ bô xí này lên đầu ngươi".

Thiếu niên run rẩy: "… Ngươi, ngươi không phải thật lòng đúng không".

Thẩm Tri Ly: "Ngươi sẽ biết nhanh thôi".

Thiếu niên khóc òa: "Ta thật không biết gì hết mà! Sau khi được bán vào đây ta luôn hầu cận Tiểu Diệp công tử, những thứ khác ta đều không… A, Tiểu Diệp công tử, mau đến cứu Lưu Ly, kẻ điên này định đổ bô xí…".

Giọng nói uyển chuyển, yểu điệu vọng lại từ bên hông, mang ba phần lạnh lùng, ba phần cao ngạo, bốn phần dịu dàng: "Ta biết rồi".

Thẩm Tri Ly bất chợt quay người lại, nhìn thấy một nam nhân tuấn tú vận áo đỏ rực, tóc đen mượt mà để rủ xuống bờ vai đang nhìn nàng chằm chặp. Nàng bất giác lùi một bước, trong lòng bỗng trào dâng một cảm giác kỳ lạ khó nói thành lời.

Nam tử liếc nhìn nàng, thè chiếc lưỡi đỏ tươi liếm vòng quanh đôi môi hồng hồng, sắc môi mọng đỏ mê hoặc lòng người.

Ánh mặt trời rực rỡ long lanh trong đáy mắt, chàng mở miệng, cười nhẹ nói: "Rất lâu rồi trong cung mới có nữ tử đến".

Trong đầu Thẩm Tri Ly bỗng lóe lên hai chữ.

Quá đẹp…

"Tiểu Diệp tìm thấy tiểu tư của ngươi chưa?"

Tiểu Diệp công tử xoay người đáp, âm sắc dịu dàng, yểu điệu: "Tìm thấy rồi nhưng ở đây vừa có một nữ tử mới tới. Có muốn đến xem

không?”.

“Được thôi, được thôi!”

“Nữ tử mới à? Ta cũng muốn xem!”

“Thế ta cũng đi xem…”

Sau vài tiếng xôn xao, từ cánh cửa hẹp ở một góc vườn xuất hiện vài ba mỹ nhân đủ các thể loại, đáng yêu có, dịu dàng có, kiêu kỳ có, hoa lệ có…

Bọn họ dùng đủ thể loại ánh mắt bao vây Thẩm Tri Ly.

Trong đầu Thẩm Tri Ly bỗng lóe lên bốn chữ.

Mỹ nam hậu cung.

Đây rốt cuộc là chỗ quỷ quái nào thế!

***

Sau khi bị cả chục ánh mắt săm soi từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, Thẩm Tri Ly nghe được những lời đánh gia như sau:

“Không đẹp.”

“Cũng thường thường.”

“Không bằng một ngón tay của cung chủ.”

“Quả nhiên vẫn là cung chủ đẹp nhất, những nữ tử rõ là chẳng lọt được vào mắt!”.

Sau đó… đám mỹ nhân một lần nữa phất tà áo rực rỡ, hoa lệ, hoặc ngúng nguẩy hoặc hùng dũng hoặc õng ẹo bỏ đi.

Thẩm Tri Ly đưa mắt tiễn họ đi xa rồi trong lòng vẫn thầm nguyền rủa tổ tông mười tám đời nhà họ.

Tiểu Diệp công tử phất tay áo, đôi mắt long lanh chứa nụ cười nhàn nhạt nhìn Thẩm Tri Ly: “Xin đừng lấy làm phiền lòng, tính bọn họ thế đấy nhưng trong cung này quả thực không có nữ tử nào xuất sắc hơn cung chủ cả”

Cung chủ… Kỷ Minh Nguyệt…

Thẩm Tri Ly không nén được bước lên phía trước kéo vị Tiểu Diệp công tử có vẻ hơi thấu tình đạt lý này lại, thổ lộ hoài nghi vừa dâng lên trong lòng: "Thế… các ngươi đều cam tâm tình nguyện ở lại Minh Nguyệt cung sao? Nhưng các ngươi xem ra còn chưa đến hai mươi, Kỷ… cung chủ chắc hẳn tuổi tác cũng hòm hòm rồi chứ… Sao vẫn…".

Lời nàng chưa nói dứt, Tiểu Diệp công tử đã giận dữ hất tay nàng ra.

"Loại nữ tử miệng còn hôi sữa như ngươi thì hiểu cái gì!"

Thẩm Tri Ly: "…"

Tiểu Diệp công tử chỉnh lại vạt áo, trong nụ cười mê hoặc chứa vài phần kiêu ngạo "Nói cho ngươi nghe ngươi cũng không hiểu, đây là lý do vì sao nàng ấy là chủ một cung còn ngươi chỉ có thể lưu lại đây rửa bô xí thôi".

Thẩm Tri Ly ngớ người ra, tiếp đó dùng ánh mắt có chút thông cảm nhìn hắn: "Ngươi bị tẩy não rồi đúng không, hay… Đây chính là tình yêu chân thành chỉ có trong truyền thuyết chăng? Thật khiến người ta cảm động muốn khóc…".

"Ngươi…" Tiểu Diệp công tử nhướng đôi mày đẹp, liếc đôi mắt đẹp, hình như là đang tức giận nhưng lại bỗng dịu lại: "Thế này đi, ta dẫn ngươi đến gặp cung chủ, ngươi sẽ biết mình nhỏ bé và ngu ngốc đến chừng nào!", rồi quay đầu nói với thiếu niên đứng cạnh: "Lưu Ly, cởi y phục ra!".

Thuốc tê vừa tan hết, Lưu Ly đang cố gắng cử động chân tay tỏ ra rất kinh ngạc: "Hả…".

***

Tà áo đỏ rực uốn lượn trên nền đất theo bước chân của chủ nó, phát ra âm thanh sột soạt khe khẽ.

"Tiểu Diệp công tử."

"Tiểu Diệp công tử."

Trên đường đi liên tục có các tiểu tư mặc đồng phục vàng nhạt

trong cung hành lễ với hắn, tư thế cung kính khiêm nhường.

Nam tử tuấn tú thận trọng khẽ gật đầu, tiến về phía trước, phía sau là một tiểu tư cũng mặc đồng phục trong cung cúi đầu nhịp nhàng bước theo sau.

Từ bên ngoài vào trong cung, phải đi qua vô số cung điện sơn son thếp vàng, hành lang xa hoa sâu hun hút, nam tử đẹp đứng lại trước cánh cửa có chạm hình bách điểu triều phượng(*), phía trước cửa có hai tiểu tư dung mạo giống hệt như búp bê sứ đứng giữ cửa.

(*) Muôn chim hướng về phượng hoàng.

Thẩm Tri Ly hơi ngước mặt lên, cảm khái: Kỷ Minh Nguyệt rốt cuộc là tìm được ở đâu mà nhiều mỹ nhân đến thế, ra ngoài mang theo hai tiểu tư này, quả thật quá phong độ… Trước đây dù gì nàng cũng là chủ một cốc, sao lại không nghĩ đến tìm vài thiếu niên đẹp để nở mặt nở mày chứ, nhưng… nuôi mấy thứ này chắc tốn tiền lắm…

Trong lúc nàng đang suy tính thì Tiểu Diệp công tử đã bị thiếu niên bên phải đưa tay cản lại.

Tiểu Diệp công tử nhíu mày: "Ta muốn gặp cung chủ".

Thiếu niên bên trái mỉm cười, lúm đồng tiền thấp thoáng: "Cung chủ hiện không tiện gặp người khác, tiểu nhân sẽ thông báo lại cho người. Tiểu Diệp công tử mời về trước, cung chủ bằng lòng sẽ tự cho người đến gọi công tử".

Chân mày giãn ra, Tiểu Diệp công tử nhếch môi cười: "Trước đây ta đều không cần thông báo. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hay là…", giọng nói của hắn bỗng đanh lại, "Cung chủ đã xảy ra chuyện gì rồi?".

Thiếu niên bên trái: "Cung chủ không có bất cứ chuyện gì, Tiểu Diệp công tử không cần phải lo lắng".

Tiểu Diệp công tử cười nhạt: "Nếu ta nhất định phải vào thì sao!".

Thiếu niên bên phải chặn lại trước: "Tiểu Diệp công tử, đừng làm loạn vô cớ ở đây, thế này chúng tiểu nhân rất khó xử".

Nam tử tuấn tú và thiếu niên xinh đẹp nhìn nhau, không ai chịu nhường ai, không khí nhất thời vô cùng căng thẳng.

…Thật ra, cảnh tượng lúc này quá đẹp, Thẩm Tri Ly nghĩ.

Cánh cửa bỗng đột nhiên bị ai đó đẩy ra.

Một cánh tay thon thả, trắng trẻo từ trong thò ra, các ngón tay thon dài, nước da mềm mịn như ngọc được mài giũa tỉ mỉ, sáng bóng như được phủ lân quang.

Thẩm Tri Ly im lặng cúi đầu nhìn tay mình, rồi lại nhìn cánh tay ấy, trong lòng dâng lên một nỗi buồn mơ hồ.

Vì sao nàng cảm thấy mình mới giống người sắp bốn mươi tuổi…

Bên kia, giọng nữ nhân có phần uể oải đã vang lên: "Tiểu Diệp chàng nhớ bản cung chủ đến thế ư?".

Tiểu Diệp công tử lập tức cúi người, cẩn thận nâng bàn tay cua Kỷ Minh Nguyệt lên, âm sắc du dương như nước chảy: "Tiểu Diệp muốn gặp cung chủ", trong lúc nói còn làm tư thế chuẩn bị đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay Kỷ Minh Nguyệt.

Kỷ Minh Nguyệt lại đẩy hắn ra không chút lưu tình, ngữ khí lạnh lùng: "Gặp bản cung chủ rồi, chàng có thể lui".

Tiểu Diệp công tử hầu như không tin vào tai mình: "Cung chủ…".

Kỷ Minh Nguyệt chậm rãi đứng thẳng lên, đến nhìn cũng không thèm nhìn Tiểu Diệp công tử, chỉ bóp bóp trán ra vẻ khổ sở: "Tâm Tả, Tâm Hữu, đi hỏi cho ta trong cung có người nào mới đến tên là Thẩm Tri Ly không? À, đi làm một ít thức ăn đem lên đây".

Hai thiếu niên sinh đôi đẹp trai dạ một tiếng rồi đưa mắt nhìn nhau, tên bên trái lập tức lui đi.

Thẩm Tri Ly chớp chớp mắt… không thể hiểu nổi vì sao Kỷ Minh Nguyệt lại muốn tìm nàng… Đợi đã, ánh mắt nàng nhìn vào trong khe cửa…

Không phải xui xẻo đến vậy chứ…

Tiểu Diệp công tử vẫn không từ bỏ, ngước mặt lên nói: "Cung chủ… nàng sao thế, có phải là chán ngấy Tiểu Diệp rồi không?".

Chiếc trâm cài hình quạt bằng ngọc rủ trên đầu Kỷ Minh Nguyệt khẽ lay động, thần sắc lại không chút thay đổi: "Sao có thể thế được, chàng nghĩ nhiều quá rồi đấy. Bản cung chủ không phải luôn có thái độ này sao…".

Tiểu Diệp công tử áp bàn tay Kỷ Minh Nguyệt vào má mình, ánh mắt đau buồn, bi thương nói: "Cung chủ, rõ ràng hôm trước nàng còn nói yêu Diệp nhi nhất mà, hơn nữa… trước đây nàng luôn kêu người ta là 'Diệp nhi thân yêu' mà…".

Kỷ Minh Nguyệt hình như cũng có chút xúc động, đôi mắt đẹp nhìn Tiểu Diệp công tử rất lâu.

Một giọng nói mừng rỡ đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí ngột ngạt: "Tri Ly".

Kỷ Minh Nguyệt và Tiểu Diệp công tử cùng quay đầu nhìn, còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì nhìn thấy một con chim to màu lông sặc sỡ vồ lấy chú gà con.

Thiếu niên vận y phục vàng nhạt của cung đưa tay ra chặn đầu kẻ vừa bổ nhào đến, đẩy hắn ra xa, mặt nghiêm nghị lắc đầu nói: "Tên này là ai, ta không quen biết hắn…".

Kỷ Minh Nguyệt nhíu mày: "Này này, chàng…".

Như thể không nghe thấy, Tô Trầm Triệt mặt đầy tổn thương nhìn Thẩm Tri Ly.

"Tri Ly lẽ nào nàng mất trí nhớ quên ta rồi ư? Còn nữa… Nàng có bị thương chỗ nào không?"

"… Ta không bị thương, ấy ấy, đừng sờ soạng lung tung trên người ta chứ!"

Phủi mạnh tay Tô Trầm Triệt ra, Thẩm Tri Ly định thần nhìn lại, mới bực bội nói: "Tô… sao ngươi lại thành ra thế này…".

Chỉ thấy Tô Trầm Triệt hai chân trần, mái tóc dài đen óng ả bị xổ ra, trên người mặc một chiếc áo bào màu sắc sặc sỡ, chất vải mềm mịn

như nước chảy chiếu sáng lấp lánh. Đuôi mắt hếch lên, dùng phấn hồng nhấn nhẹ, giữa trán điểm một nốt ruồi hình hoa lăng đỏ rực, phong cách trong sáng vốn có biến mất hoàn toàn, thay vào đó là vẻ phong lưu điệu đàng không biết dùng từ gì để diễn tả, đôi mắt đào hoa màu hổ phách chỉ cần chớp khẽ đã khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Kỷ Minh Nguyệt không vui: "Này này, ta…".

"Khó coi lắm à?" Tô Trầm Triệt cúi gằm mặt xuống.

Thẩm Tri Ly: "Cũng không phải… mà là…", vắt óc tìm lời để miêu tả, "Một con sói đuôi to cắm lông công! Rất kỳ quặc…".

Tô Trầm Triệt chớp mắt mấy lần, hình như đang suy nghĩ xem phải khen Thẩm Tri Ly thế nào: "… Một sự miêu tả, ừm, đầy trí tưởng tượng".

Húng hắng ho vài tiếng đều bị làm ngơ, khuôn mặt xinh đẹp được chăm sóc kỹ càng nhìn chưa đến hai mươi tuổi của Kỷ Minh Nguyệt tối như không thể tối hơn, giọng nói lạnh như băng: "Hắn chính là Tri Ly mà chàng muốn tìm?".

Tô Trầm Triệt hình như lúc này mới để ý đến nàng ta, nở nụ cười chân thật: "Ừ, đa tạ mẫu thân".

Kỷ Minh Nguyệt chỉ cảm thấy từng đường gân xanh trên trán mình như muốn bứt tung, không nén được gào lên: "Ta đã nói bao nhiêu lần ta không phải là mẫu thân ngươi rồi mà!".

"Ta biết rồi." Tô Trầm Triệt lại cúi đầu như vừa bị đả kích, giọng nói lạc đi.

Rõ ràng bị Tô Trầm Triệt chọc tức đến mức muốn động thủ chặt hắn ra làm tám khúc, nhưng thấy bộ dạng hắn như thế Kỷ Minh Nguyệt lại không khỏi mềm lòng, môi khẽ động dậy: "Sao chàng đã ra đây rồi, vết thương trên người chàng còn chưa…".

Tô Trầm Triệt tự nói với mình: "Có một đứa con lớn như mình quả là một việc rất mất mặt, nhất là cha dượng mà mẫu thân tìm cho mình lại còn trẻ thế này, không nhận con là hài tử cũng là chuyện thường tình".

Cha dượng...

Thẩm Tri Ly len lén nhìn Tiểu Diệp công tử…

Kẻ đó mở to đôi mắt mê hoặc hoang mang không hiểu chuyện gì, hình như không thể chấp nhận thân phận cha dượng vĩ đại từ trên trời rơi xuống này.

Kỷ Minh Nguyệt nắn nắn tay, tiến lên phía trước ấn vai Tô Trầm Triệt, lắc lắc: "Bản cung chủ đến nay vẫn chưa thành thân! Chưa thành thân! Chưa thành thân!".

Tô Trầm Triệt ngước mắt lên, giọng càng thẽ thọt: "Thì ra ta là đứa con hoang", dừng một lát, lại khẽ khàng: "Là phụ thân không cần mẫu tử chúng ta nữa ư? Mẫu thân, đừng buồn…".

Kỷ Minh Nguyệt mặt mày xám ngoét như người chết.

Thẩm Tri Ly lại len lén nhớ lại khi ở Hồi Xuân cốc lúc Tô Trầm Triệt tỉnh dậy cũng chắc mẩm nàng là nương tử của hắn. Từ một góc độ nào đó mà nói, cái tính một khi đã chắc mẩm thì có chín trâu cũng kéo không lại của Tô Trầm Triệt quả thật rất mạnh mẽ.

***

Lúc này, Thẩm Tri Ly không thể không bái phục sức chịu đựng của Kỷ Minh Nguyệt, bị dồn đến nước này mà vẫn không phát hỏa.

Bà ta gằn từng từ từng lời: "Người đâu, dẫn chàng hồi Linh Lung cung".

Tô Trầm Triệt kéo kéo tay áo Thẩm Tri Ly quay đầu sang nói với Kỷ Minh Nguyệt "Mẫu thân…".

Kỷ Minh Nguyệt bịt cái miệng tuyệt đối không nói được lời nào hay ho của Tô Trầm Triệt lại trước khi hắn kịp nói hết câu: "Tên tiểu tư này tặng cho chàng! Mãn nguyện rồi chứ?".

Tô Trầm Triệt híp mắt cười: "Đa tạ".

Nét dịu dàng lấp lánh trên gương mặt chàng tựa như một cơn gió mát vừa thổi qua, Kỷ Minh Nguyệt bất giác sững sờ.

Lúc định thần lại, Tô Trầm Triệt đã theo tiểu tư dẫn đường đi xa rồi.

Thật giống… thật giống người đó.

Cho dù là tướng mạo hay tính cách, đối với ai cũng nói nhỏ nhẹ, cử chỉ dịu dàng quyến luyến. Khi ngươi tưởng rằng có lẽ hắn đã nảy sinh tình cảm với ngươi thì mới phát hiện con người này căn bản là không hề có nửa phần thật lòng, từ đầu đến cuối chỉ là ngươi cam tâm tình nguyện.

Việc đã như vậy rồi mà vẫn không nỡ… nhẫn tâm với hắn.

Liếc nhìn tiểu tư dẫn đường đang đi cách xa một đoạn, Thẩm Tri Ly săm soi bộ y phục mình đang mặc trên người, khẽ giọng nói: "Tô Trầm Triệt… cái bà Kỷ Minh Nguyệt ấy không phải là đã phải lòng ngươi rồi đó chứ?".

Tô Trầm Triệt rờ rờ cằm suy tư nói: "Có lẽ là vậy", bỗng quay sang nhìn Thẩm Tri Ly bổ sung, "Nhưng không cần lo lắng đâu Tri Ly, cho dù bà ta làm gì ta cũng chỉ thích nàng thôi".

Thẩm Tri Ly vội vàng khỏa lấp: "… Vừa nãy ngươi gọi mẫu thân quả nhiên là cố ý".

Tô Trầm Triệt cười e thẹn, đầu hơi cúi xuống: "Có chút chút".

Thẩm Tri Ly giận dữ quay lại: "Thế ban đầu lúc tỉnh lại ở Hồi Xuân cốc ngươi gọi ta là nương tử cũng là…".

"Không phải." Tô Trầm Triệt ngẩng phắt lên, cắt ngang lời Thẩm Tri Ly, sắc mặt nghiêm túc, "Lúc đó ta thật sự tưởng rằng nàng là nương tử của ta".

Thẩm Tri Ly im lặng một lúc, giọng nói chùng xuống vài phần: "Lúc đó ngươi không biết nhưng bây giờ ngươi chắc hẳn đã biết chúng ta trước đây chưa hề quen biết nhau, còn người ngươi thích trước khi bị mất trí nhớ chính là ả Diệp Thiển Thiển đó… Ngươi…".

Tô Trầm Triệt đột nhiên lên tiếng: "Tri Ly, nàng có tin duyên phận không?".

Thẩm Tri Ly ngớ người ra, định mở miệng thì đã nghe Tô Trầm Triệt như đang tự nói với chính mình: "Tri Ly, từ giây phút đầu tiên ta tỉnh

lại nhìn thấy nàng, dường như trong tiềm thức có người mách bảo ta… đây chính là người ta muốn gần gũi, là người mà ta muốn ở bên suốt đời. Cho nên ta phải giữ chặt nàng, kiếp này không bao giờ buông tay".

Giọng nói khe khẽ phảng phất bên tai, vừa giống như lời tâm sự, vừa giống như một lời hẹn ước.

Ngoài cảm giác nổi da gà ra, hình như còn có một cảm giác khác.

Thứ cảm giác mà nàng không muốn chạm vào.

Thẩm Tri Ly ho lên vài tiếng, đánh trống lảng: "À… đúng rồi, Kỷ Minh Nguyệt đã phải lòng ngươi sao lại cho phép ta ở bên cạnh ngươi làm tiểu tư?".

Lần này đến Tô Trầm Triệt im lặng một lúc rồi mới nói: "… Nàng không phải là đang giả trai sao?".

Thẩm Tri Ly cúi xuống nhìn mình: "Ta không cố ý giả trai, đường cong của con gái cũng không giống với con trai...".

Không nghe thấy Tô Trầm Triệt trả lời, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Tô Trầm Triệt đang nhìn chằm chằm vào vị trí từ cổ đến eo nàng, ho lên vài tiếng, im lặng quay mặt đi.

Thẩm Tri Ly mặt không chút biểu cảm: "… Sao ngươi lại quay mặt đi?".

Tô Trầm Triệt nhìn trời: "Không có… ta chỉ đang nghĩ ra khỏi đây rồi không biết phải đi đâu tìm giống đu đủ đó".

Thẩm Tri Ly giơ nắm đấm: "Ta… thật sự nhỏ đến mức đó sao!?".

Tô Trầm Triệt quay đầu lại, giữ vai Thẩm Tri Ly, ánh mắt vô cùng chân thành nhìn nàng: "Không sao đâu, Tri Ly, ta không để ý cái đó đâu, to nhỏ gì ta cũng không chê nàng đâu".

Thẩm Tri Ly: "…".

Hất tay Tô Trầm Triệt ra, bỏ đi được vài bước, Thẩm Tri Ly hậm hực nói: "Hừ… cái đó cũng không phải do ta muốn nhỏ. Lúc ta còn nhỏ sức khỏe không tốt, lớn lên lại thấp bé hơn người khác, cho nên… Sau

đó sư phụ trị bệnh cho ta, cái đó cũng không phát triển theo…".

Giọng nói hàm chứa nụ cười của Tô Trầm Triệt từ sau vọng đến: "Tri Ly, lúc nàng xấu hổ trông thật đáng yêu".

"Ai xấu hổ chứ!?"

Thấy thiếu niên đi đằng trước quay đầu lại nhìn, Thẩm Tri Ly mới hạ thấp giọng: "Thôi đi, nói hiện tại đi, tiếp theo ngươi định thế nào?".

Tô Trầm Triệt: "Định thế nào?".

Thẩm Tri Ly: "Là làm cách nào ra khỏi đây ấy! Ngươi không phải muốn ở đây luôn chứ".

Tô Trầm Triệt nghĩ ngợi: "Tri Ly, nàng không phải muốn đến Vô Mặc sơn trang đó sao?".

Thẩm Tri Ly gật gật đầu, lờ mờ có dự cảm không tốt: "Đừng nói với ta…".

Tô Trầm Triệt gật đầu: "Vô Mặc sơn trang chính là nơi đây".

… Rốt cuộc là sai lầm của nàng hay là sai lầm của Tô Trầm Triệt, vì sao nàng luôn cảm thấy mình vừa gặp Tô Trầm Triệt là hàng loạt xui xẻo ập đến không ngừng nghỉ thế này?

Vô Mặc sơn trang ơi Vô Mặc sơn trang… Như thế chẳng lẽ nàng phải ở chỗ này cho đến mùa xuân hay sao?

Tô Trầm Triệt muốn an ủi nàng: "Ấy, Tri Ly, thật ra ở đây cũng không tệ, có cơm ăn áo mặc, muốn gì cứ nói một tiếng là có ngay lập tức, hơn nữa còn có phong cảnh hữu tình và suối nước nóng…".

Thẩm Tri Ly mặt xị ra, ỉu xìu: "Không hứng thú"

Tô Trầm Triệt: "… Hơn nữa ăn ở đều miễn phí, chúng ta có thể ở đây ăn không ngồi rồi lợi dụng Kỷ Minh Nguyệt".

Mặt Thẩm Tri Ly bỗng chốc tươi tỉnh hẳn, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi nói… hình như cũng đúng…".

"Công tử, đã đến nơi rồi."

Thiếu niên dẫn đường phía trước khẽ giọng nói, đột nhiên đẩy cánh

cửa trước mặt, rồi vội vàng lui đi.

Cánh cửa kêu két một tiếng rồi mở rộng ra, Thẩm Tri Ly cảm tưởng mắt mình bị lòa đi...

Nếu trước đó mấy tên xuất hiện cùng Tiểu Diệp công tử có thể gọi là mỹ nam hậu cung thì bây giờ trước mắt nàng, chính là một đại dương mỹ nam!

Mấy chục người… không, trên trăm mỹ nhân hoặc đánh đàn hoặc đánh cờ hoặc đọc sách hoặc luyện chữ, mỗi mỹ nhân đều có một tiểu tư theo hầu… Còn y phục họ mặc đều sặc sỡ, hoa lệ đến chói mắt, xanh da trời, đỏ thẫm, tím đậm, tím nhạt, đỏ nhạt, xanh lá nhạt,…

Thẩm Tri Ly siết chặt nắm tay, hai mắt tóe lửa giận phừng phừng.

Kỷ Minh Nguyệt bà ta, bà ta sao lại nuôi được, nuôi được, nuôi được…

Loại người chỉ được mẽ ngoài nuôi để làm gì, nuôi để làm gì, nuôi để làm gì…

Tô Trầm Triệt nghiêm mặt lại, kéo tay áo Thẩm Tri Ly, mắt nhìn thẳng đi xuyên qua đám mỹ nam, bước ra ngoài từ một cánh cửa khác.

Đám mỹ nam cũng chỉ ngước mắt lên nhìn một cái, thấy hai gã trai cũng giống mình bèn cúi đầu tiếp tục việc dang dở, xem như chưa từng thấy.

Lôi Thẩm Tri Ly đến một khoảnh sân trong cung Hạo Hạn, Tô Trầm Triệt mới buông tay ra quay đầu nhìn Thẩm Tri Ly hồn vẫn còn đang lơ lửng trên mây, tỏ ra vô cùng tủi thân hỏi: “Tri Ly, bọn họ đẹp đến mức đó sao?”.

Thẩm Tri Ly vừa kịp lấy lại vài phần thần trí: “Ngươi nói cái gì?”.

Tô Trầm Triệt càng tủi thân: “Nàng không thèm nhìn ta”.

Thẩm Tri Ly không hiểu: “Nhìn ngươi làm gì?”.

Tô Trầm Triệt nắm tay Thẩm Tri Ly áp vào má mình, ánh mắt đau buồn, bi thương nói: “Tri Ly, rõ ràng lúc trước nàng nói là sẽ gả cho ta, hơn nữa… chúng ta cũng đã hôn rồi, sờ rồi…”.

Thẩm Tri Ly mặt không chút cảm xúc hất tay Tô Trầm Triệt ra: "Đừng có mà học đòi theo Tiểu Diệp công tử… Còn nữa, trí nhớ của ngươi loạn xạ rồi đúng không, ta hôn ngươi sờ ngươi lúc nào?".

Tô Trầm Triệt trề môi: "Nàng rõ ràng…", giọng điệu thê tử bị ghẻ lạnh.

Thẩm Tri Ly cắt ngang, ánh mắt giận dữ: "Ngươi chờ ở đây, ta ra ngoài xem xét, không được đi theo nghe rõ chưa!", giọng điệu trượng phu phụ tình.

Nói xong, Thẩm Tri Ly đi thẳng một mạch ra ngoài.

Suối nước nóng, suối nước nóng ở đâu...

Thẩm Tri Ly đi được một đoạn, quay đầu nhìn phát hiện Tô Trầm Triệt quả thật không đi theo.

Thở phào một cái nhưng lại có chút không yên tâm… nàng vừa nãy có quá hung dữ chăng, Tô Trầm Triệt chắc không làm cái việc kiếm một góc khuất ngồi vẽ vòng tròn đấy chứ…

Khẽ nhếch miệng cười, Thẩm Tri Ly quả quyết cắt đứt dòng suy nghĩ của mình.

… Khoan dung với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình!

***

Minh Nguyệt cung rộng lớn hơn rất nhiều so với những gì Thẩm Tri Ly tưởng tượng, đi tới đi lui đến mấy vòng mà cũng không tìm thấy, cuối cùng phải giả danh tiểu tư của Tiểu Diệp công tử mới hỏi một thiếu niên mặc đồng phục màu vàng nhạt khác mới biết được.

Đẩy cửa bước vào, hơi nóng phả vào mặt, bên trong đúng thật là suối nước nóng mà nàng ngày ngóng đêm trông.

Tuy chỉ là một con suối nhỏ nhưng… có còn hơn không!

Nhìn quanh không thấy bóng người, một màn yên tĩnh, Thẩm Tri Ly thò tay thử nhiệt độ nước, làn nước ấm nóng bao bọc lấy tay nàng, ấm áp mà mê hoặc.

Nàng khó khăn nuốt nước bọt, dáo dác nhìn ra ngoài một lát, nhanh như cắt trút bỏ xiêm y rồi ngâm mình xuống làn nước ấm.

Hơi nóng mơn man da thịt, khoan khoái đến mức mắt nàng cứ híp lại.

Bất giác nhớ lại ngày xưa, trong suối nước nóng cực lớn ở Hồi Xuân cốc, được một bầy tỳ nữ tắm táp cho… nàng thở dài một tiếng, quả nhiên phải sớm thoát khỏi Tô Trầm Triệt, quay lại Hồi Xuân cốc nói rõ với sư huynh. Nàng chỉ phản bội huynh ấy một lần, cũng không phải là mối thù gì to tát nhất định phải trả cho bằng được, tuy huynh ấy hiện giờ khiến nàng cảm thấy sợ hãi, nhưng… trốn tránh không phải là cách, nàng vẫn phải về Hồi Xuân cốc đối diện với nó, thật ra sư huynh trong quá khứ đối với nàng không tệ…

Sư huynh trời sinh đã sợ nóng, mùa đông nàng lại chỉ có thể ở gần suối nước nóng, sư phụ nghiêm cấm sư huynh đến thăm nàng vào thời gian này, nhưng sư huynh vẫn trèo tường đến thăm nàng như mọi khi.

“Sư muội ngốc, hôm nay sư huynh đánh trận tuyết lại thắng nữa rồi, là một địch mười đấy nhé.”

Thiếu nữ ngồi bên suối nước nóng, chẳng chút hứng thú: “Ồ”.

Thiếu niên ngồi tựa vào nàng như không có xương, một chân thả xuống dòng suối nóng: “Muội có thể phản ứng một chút được không? Ví dụ như khen sư huynh của muội võ công xuất chúng chẳng hạn? Hoặc là hỏi xem ta thắng như thế nào chẳng hạn? Cứ đến mùa đông là lại thành cái bộ dạng muốn chết không muốn sống này… Haizzz, muội không biết ở ngoài tuyết rơi nhiều thế nào đâu, tích dày đến đầu gối luôn đó”, thiếu niên khoa trương dùng tay miêu tả, bộ dạng rất phấn khích, “Dọc hai bên đường đều là người tuyết, sư huynh của muội đắp đúng bảy con nhé”.

“Hắt xì”, thiếu nữ hắt hơi một cái, “Không phải chỉ là đắp người tuyết sao, có gì hay ho đâu”.

Thiếu niên nghiêm mặt: “Có giỏi thì muội đi đắp một con xem nào”.

Thiếu nữ giơ nắm đấm, nhưng giọng lại thoải mái, không thèm

chấp: "…Trẻ con!".

Thiếu niên xoay người lại, đè nàng xuống, ngón tay không chút khách khí véo véo má thiếu nữ: "À há? Ai trẻ con? Muội vừa nói ai trẻ con?!".

Sức lực không bì lại được, thiếu nữ chỉ còn cách khóc lóc nói ngược lại: "Muội trẻ con, muội trẻ con, muội trẻ con nhất".

"Ha ha, ngoan lắm", thiếu niên cười lớn, khoái chí véo mạnh hơn.

Cuối cùng được thả ra, thiếu nữ buồn bã ngồi ra xa, ấm ức mà không đủ sức.

Thiếu niên khều khều nàng: "Giận rồi à?"

Thiếu nữ dịch ra xa, không thèm để ý.

Thiếu niên giơ ra một thứ từ phía sau lưng, đặt trước mặt nàng, ánh mắt đắc ý: "Cầm lấy, cái này cho muội chơi, ta khó khăn lắm mới giấu được trong ngực áo mang đến đây đó, người ta sắp đông cứng lại rồi. Muội không biết mang cái thứ này trèo tường phiền phức thế nào đâu, được rồi mà, mau cười với sư huynh một cái đi…".

Thiếu nữ nghiêng mặt, trên tay thiếu niên là một quả cầu tuyết to bằng nắm tay, đã bắt đầu tan ra, nhưng trắng tinh bóng láng, thuần khiết tựa như bầu trời.

Không đợi nàng phản ứng, quả cầu tuyết đã ụp lên mặt.

Thiếu niên ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ha ha ha ha, muội ngốc thật đấy…".

Thiếu nữ mặt không chút cảm xúc phủi tuyết trên mặt mình xuống, sau đó hung dữ nhét vào mũi thiếu niên.

Sau đó, hai ngươi vật nhau lăn lộn trên nền nhà.

Chỉ là, cho dù như thế, quả cầu tuyết đó vẫn đáng yêu đến mức khiến người ta nhớ nhung…

"Công tử, công tử… người đi chậm chút ạ…"

Giọng nói đột ngột vọng đến cắt đứt dòng suy tưởng của nàng.

“Ta đi ngâm suối nước nóng, ngươi đứng hầu ở ngoài được rồi”, giọng nói có chút lạc lõng, cô tịch.

“Vâng, công tử.”

Chỉ kịp vơ vội quần áo, tiếng bước chân đã gần trong gang tấc, Thẩm Tri Ly lùi lại, cả người vẫn ngâm trong nước.

May mà nơi này hơi nóng nghi ngút, người mới đến cũng không hề chú ý, sau mấy tiếng cởi quần áo loạt xoạt, bọt nước bắn lên, cả người đã ngâm trong làn nước ấm.

Thẩm Tri Ly cẩn thận ôm quần áo, không dám phát tiếng động lớn, rón rén lội vào một góc.

Trước mặt đã là thành hồ, nàng đang định trèo ra thì đột nhiên một tràng đối đáp vang lên.

“Ngươi, ngươi… công tử ta đang ở trong đó, ngươi không được vào…”

Sau một tiếng hự đau đớn gọn lỏn, cánh cửa bật mở.

Thẩm Tri Ly nín thở, đau khổ co rúm người lại.

Người trong hồ rõ ràng có chút không vui: “Đây là hồ của ta, ngươi đến lúc này có việc gì?”.

Người mới đến khổ sở nói: “Ngươi có thể ra ngoài một chút được không?”.

Thẩm Tri Ly càng khổ hơn, nàng sắp không nín thở được nữa rồi.

Người trong hồ nén giận: “Sao ta lại phải ra ngoài? Người phải ra ngoài chính là ngươi! Ngươi đến đây bao lâu, ta đến đây bao lâu rồi, đừng tưởng cung chủ nhẫn nại bao dung với ngươi mà ngươi thích làm gì thì làm…”.

Người mới đến dường như có lòng tốt nhắc nhở: “Nếu ngươi còn không ra ngoài, ta e là ta phải ném ngươi ra… So ra, ta thấy ngươi tự đi thì tốt hơn”.

Người trong hồ cuối cùng không nhịn được, giọng nói điệu đàng,

uyển chuyển trở nên lạnh lùng, u ám: "Tâm trạng ta đang không được vui, ngươi xéo đi!".

Người mới đến thở dài: "Ta đành phải động thủ thôi".

Người trong hồ: "Ngươi định làm gì… Không được đến đây! Nếu không ta bẩm báo với cung chủ…".

Cùng với tiếng nước bì bõm, Thẩm Tri Ly không nín thở thêm được nữa cũng trồi lên mặt nước.

Thứ nhìn thấy trước tiên chính là đôi mắt vô tội, toàn thân sặc sỡ như công đang đứng ở mép suối của Tô Trầm Triệt, trong tay chàng túm một…

Thẩm Tri Ly cố sức chớp chớp mắt, để xác định mắt mình không bị hoa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt vô cùng rõ ràng.

Tô Trầm Triệt vẫn là Tô Trầm Triệt.

Còn trong tay Tô Trầm Triệt là Tiểu Diệp công tử vẫn đang trần truồng như nhộng…

Thẩm Tri Ly ngớ người mở miệng: "Ngươi đang làm gì thế?".

Tô Trầm Triệt thả lỏng tay, im lặng nhìn xuống, hai tay giấu sau lưng: "Không làm gì hết!".

Tiểu Diệp công tử bị rơi xuống đất, mái tóc dài đen bóng xổ tung, gương mặt tuấn tú đầy vẻ hoang mang, dường như không thể hiểu nổi chuyện gì vừa mới xảy ra.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly lướt từ hõm cổ tinh tế của Tiểu Diệp công tử, đến phần ngực trắng tinh, chiếc eo thon thả, hai đùi thẳng gầy dang rộng, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình, run rẩy hỏi Tô Trầm Triệt: "Ngươi… ngươi định làm thế nào?".

Tô Trầm Triệt suy nghĩ: "Giết người diệt khẩu".

***

Tô Trầm Triệt nhìn xung quanh, đau đầu nói: "Tri Ly, thanh bội kiếm

của ta không có ở đây, đành dùng thứ cùn một chút thôi".

Sau đó… hắn giơ một cái gắp than lên.

Thẩm Tri Ly lội bì bõm trèo lên từ suối nước nóng, hai tay dang ra chặn Tô Trầm Triệt lại: "Ngươi bình tĩnh lại đi… cũng không nhất định phải giết người chứ!".

Tô Trầm Triệt trừng trừng nhìn nàng, ánh mắt bỗng chốc tối sầm lại.

Thẩm Tri Ly còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Tô Trầm Triệt đã cởi áo bào bên ngoài quấn người nàng lại, tiếp theo vòng tay bế nàng đặt ở một góc yên tĩnh.

Thẩm Tri Ly vùng vẫy ngồi thẳng lên, thò đầu ra từ chiếc áo bào rộng thùng thình, thì thấy Tô Trầm Triệt lại cầm cái gắp lửa lên… hình như đang áng chừng xem nó có vừa tay không.

Tiểu Diệp công tử dường như lúc này mới tỉnh táo lại, hốt hoảng dùng tay che bộ phận nhạy cảm trên cơ thể lại, không ngừng lùi ra sau.

"Ngươi, ngươi… định làm gì đó?"

Tô Trầm Triệt mỉm cười bước tới trước một bước: "Ngươi còn không mặc y phục ư?".

Nụ cười đó trong mắt của Tiểu Diệp công tử đáng sợ chẳng khác nào gặp ma.

Tiểu Diệp công tử giống như bị kích động, nhặt vội quần áo mặc vào người rồi lùi nhanh mấy bước, cố gắng bình tĩnh nói: "Chúng ta không thù không oán, ngươi hà tất phải giết người diệt khẩu? Các ngươi đi đi, sự việc hôm nay ta coi như chưa từng xảy ra…".

Tô Trầm Triệt mặt biến sắc, chính khí lẫm liệt: "Ta không thể xem như chưa từng xảy ra".

Ngươi có gì mà phải xem như chưa từng xảy ra chứ! Người bị nhìn trần trụi là ta mà!

Tiểu Diệp công tử cố nén mong muốn tiến lên phía trước giết chết Tô Trầm Triệt: "Vì sao ngươi không thể xem như chưa có chuyện gì xảy

ra?”.

Tô Trầm Triệt: “Nếu có một người đàn ông khỏa thân trước mặt người trong lòng ngươi, ngươi có tức giận không?”.

Tiểu Diệp công tử không nén nổi giận dữ: “Có liên quan gì đến ta? Cũng đâu phải là ta muốn…”.

Giọng Thẩm Tri Ly nhẹ nhàng vang lên từ phía sau: “Này… Tô Trầm Triệt, thật ra ta cũng nhìn rất nhiều rồi, không chỉ một mình hắn ta, nếu ngươi muốn giết, chắc là giết không hết được đâu… hắt xì…”.

Tô Trầm Triệt vứt cái gắp lửa sang một bên, nhảy xổ đến: “Tri Ly, nàng không bị cảm lạnh chứ?”.

Thẩm Tri Ly: “Chắc là có một chút… hắt xì… mặc áo ướt khó chịu quá… hắt xì…”.

Tô Trầm Triệt trầm tư, rồi cởi áo ngoài, áo trong ra, quấn lên người Thẩm Tri Ly: “Đắp cái này trước đã, ta đi lấy y phục cho nàng, nhanh thôi!”.

Thẩm Tri Ly lại hắt xì thêm một cái, nhìn nửa thân trên trần trụi của Tô Trầm Triệt mà nàng đã từng nhìn rất nhiều lần khi còn ở Hồi Xuân cốc.

Không gầy ốm nhưng cũng không quá vạm vỡ, vai rộng eo thon đùi dài, đường nét cơ thể mướt mát, thật ra thân hình như thế đối với đàn ông mà nói… cũng khá… đẹp…

Có chút không tự nhiên ngoảnh mặt đi, Thẩm Trì Ly nói: “Thật ra… cái này không cần đưa cho ta…”, nói rồi trả lại áo trong trắng tinh cho Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt không đón lấy, nói thật khẽ: “Rất khó coi sao?”.

Thẩm Tri Ly bình tâm nói: “… Rất khỏe mạnh, nếu bị chém chỉ cần không vào chỗ chí mạng thì không chết được đâu… hắt xì…”.

Tô Trầm Triệt: “Thế so với cái gã già chát đằng kia thì thế nào?”.

Tiểu Diệp công tử phẫn nộ: “Năm nay ta mới hai mươi hai tuổi!”.

Tô Trầm Triệt từ từ quay đầu lại, Tiểu Diệp công tử tựa vào tường,

nắm chặt vạt áo, im bặt.

Thẩm Tri Ly dùng mu bàn tay che miệng: "… Hắt xì… hắt xì…".

Tô Trầm Triệt xoa xoa đầu Thẩm Tri Ly, định men theo suối nước nóng đi ra ngoài.

Ai ngờ Tiểu Diệp công tử đúng lúc này đột nhiên trở nên hung bạo!

Nhặt lấy cái gắp than, Tiểu Diệp công tử đột nhiên nhắm thẳng Tô Trầm Triệt đập xuống! Thân người run rẩy theo, rõ ràng là vô cùng phẫn nộ.

Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng lách người tránh đòn, tay Tiểu Diệp công tử va vào một cơ quan trong suối nước nóng, đồng thời tay còn lại điên cuồng nhặt bất cứ vật gì ném sang!

Chân khẽ nhích sang một bên, Tô Trầm Triệt cử động cổ tay, nụ cười trên mặt càng sâu sắc.

Lúc Tô Trầm Triệt đang né những thứ bị ném vào người, thì phía trên suối nước nóng bỗng phát ra một tiếng ầm cực lớn.

Một cánh cửa đá vô cùng lớn từ trên trời rơi xuống, nhanh như cắt chặn giữa hai người, Tô Trầm Triệt muốn xông qua cũng đã muộn.

Chỉ có ánh mắt đột nhiên sáng quắc, lóe lên tia lạnh lùng, miệng lẩm nhẩm nói gì đó.

Tiểu Diệp công tử lau mồ hôi, thở hổn hển, yếu ớt vịn vào tường đá, tự nói với mình: "Cuối cùng hắn muốn nói gì thế nhỉ…".

Một tiếng nói vang lên: "Hắn đại khái nói, ngươi mà ra ngoài là chết chắc… hắt xì… đúng rồi, làm sao ra ngoài đây? Hay là có cơ quan có thể mở ra?".

Sắc mặt Tiểu Diệp công tử phút chốc cứng đờ, quay đầu nhìn người nào đó bị đám quần áo màu sắc sặc sỡ quấn thành cái bánh tét mà khuôn mặt vẫn bình tĩnh, dung nhan tuấn tú nhất thời hiện lên một nét cười: "… Không ra được, có điều xem ra hắn ta rất để ý đến ngươi đấy…".

***

Cô nam quả nữ cùng ở chung một phòng, chuyện gì sẽ xảy ra?

Nếu họ tình trong như đã thì chắc chắn sẽ thổ lộ với nhau, bỏ qua mọi thù hận, lửa tình nhen lên thì khó mà dập tắt được.

Nếu họ chỉ là yêu đơn phương thì chắc chắn một bên sẽ bá đạo chiếm đoạt, gạo nấu thành cơm, từ đây tình yêu ngược đãi bắt đầu chàng yêu ta ta ngược đãi chàng, triền miên dai dẳng cho đến khi cả hai cùng chết…

Nếu họ chẳng ai thèm để ý đến ai…

Thẩm Tri Ly hắt xì, nhấc nửa mắt lên không chút thần sắc nói: "Ngươi định làm gì ta?".

Tiểu Diệp công tử từ tốn chỉnh trang lại y phục, thắt lại đai lưng đàng hoàng tử tế, sau đó tiến một bước về phía Thẩm Tri Ly, cười nhẹ: "E rằng phải phiền tới cô nương rồi…".

Hắn còn chưa nói xong thì đã thấy Thẩm Tri Ly đột ngột giơ tay lên, chưa kịp phản ứng thì một tiếng "phụt" với ánh sáng sắc lạnh đã lao tới.

… Tiếp đó, hắn cứng đờ người ra.

Lại hắt xì một cái, Thẩm Tri Ly lẩm bẩm: "Không được… Cứ thế này sẽ phát sốt mất".

Sau đó vòng ra sau lưng Tiểu Diệp công tử, thong thả cởi y phục ra.

"Tiểu Diệp công tử, cho ta mượn khăn tắm nhé, ồ, còn dầu tắm, nhưng ta dùng của ngươi có vẻ không thích hợp cho lắm. Thôi, trong tình cảnh này còn kén chọn gì được nữa… hắt xì…" Thở dài một tiếng, Thẩm Tri Ly mang chiếc yếm ướt sũng đến đặt bên lò sưởi hong khô, rồi lại thong thả tắm một cái.

Tắm xong thì chiếc yếm mỏng cũng đã được hong khô, mặc thêm trung y khô ráo của Tô Trầm Triệt vào, lắc đầu nhìn chiếc áo bào sặc sỡ như đuôi công, Thẩm Tri Ly quả quyết quay người.

"Cái đó, xin lỗi, ngươi có thể cho ta mượn được không."

Sau đó nàng thản nhiên như không lột áo choàng ngoài mới tinh và quần của Tiểu Diệp công tử mặc vào người.

Mặt Tiểu Diệp công tử từ xanh chuyển sang trắng bệch, từ trắng bệch lại chuyển sang đỏ, cuối cùng nén không nổi tức giận quát: "Đã lấy áo choàng thì thôi, quần của ta ngươi…".

Thẩm Tri Ly: "Ta để lại quần lót cho ngươi đấy thôi".

Tiểu Diệp công tử cười gằn: "Sao ngươi không lột ta trần truồng luôn cho rồi".

Thẩm Tri Ly rờ cằm: "Ngươi thật muốn ta làm thế à? Dù sao ta cũng không để tâm, suy cho cùng vừa nãy cũng nhìn hết rồi… hắt xì…", như thể muốn an ủi, Thẩm Tri Ly thêm một câu, "Vừa nãy ta nhìn thấy thân hình ngươi cũng được lắm, so với những gã ta từng nhìn thấy thì cũng ở vào hàng đầu bảng đấy, bị lột sạch cũng không cần phải tự ti đâu…".

Tiểu Diệp công tử đang giận cũng phải phì cười: "Ngươi thật xứng với tên gian phu của ngươi".

Thẩm Tri Ly không vui: "Ta xứng với tên đó chỗ nào!".

Tiểu Diệp công tử: "Hạ lưu vô sỉ giống nhau".

Thẩm Tri Ly vỗ vỗ ngực Tiểu Diệp công tử: "Là một trong những nam nhân được cung chủ Minh Nguyệt cung sủng ái, ngươi nói lời này thật chẳng có sức thuyết phục nào… hắt xì… đúng rồi…", Thẩm Tri Ly hỏi một vấn đề mà nàng hiếu kỳ từ lâu, "Cung của các người nhiều nam nhân như thế, chỉ có một mình cung chủ của ngươi là nữ… Bà ta chịu nổi sao?".

Tiểu Diệp công tử im lặng hướng mắt sang hướng khác, nhìn ra xa, buồn buồn nói: "Ngươi hiểu cái gì?".

Thẩm Tri Ly ngồi xuống, tay sờ cằm: "Ta không hiểu, ngươi nói với ta là được rồi, dù sao bây giờ có rất nhiều thời gian, nhìn bộ dạng ngươi chắc cũng nhịn lâu lắm rồi".

Tiểu Diệp công tử: "Ta không nói cho ngươi biết đâu, đây là chuyện giữa ta và nàng ấy…".

Thẩm Tri Ly hắt xì một cái rồi nói tiếp: "Không nói thì thôi, ngươi đứng đây được rồi, dù sao đợi Tô Trầm Triệt tìm đến...".

Tiểu Diệp công tử đột nhiên cười nhẹ, lạnh lùng nói: "Ngươi tin hắn đến vậy sao?".

Thẩm Tri Ly hơi ngẩn ra.

Nàng đột nhiên nhận ra, khoảnh khắc vừa rồi tiềm thức nàng đã lựa chọn tin tưởng Tô Trầm Triệt.

Cảnh tượng cuối cùng đó Tiểu Diệp công tử không nhìn rõ nhưng không hiểu sao nàng lại hiểu được Tô Trầm Triệt muốn nói gì.

Hắn nói là: *Tri Ly, đợi ta.*

Thế là nàng liền tin rằng hắn sẽ tìm đến, tin rằng hắn sẽ cứu nàng.

Đây không phải là một tín hiệu tốt.

Thẩm Tri Ly điềm tĩnh lại, bình thản nói: "Ngươi muốn nói gì?".

Tiểu Diệp công tử: "Người đời rất bạc bẽo, gặp phải người xảo trá như thế ngươi thật sự an tâm tin tưởng sao?", giọng nói của hắn u ám, vang lên trong căn phòng đầy hơi nóng, khiến cho người ta cảm thấy lành lạnh: "Bị người ta bán rồi mà vẫn giúp người ta đếm tiền…".

Thẩm Tri Ly nhìn xuống đất ra chiều suy nghĩ, lòng bỗng cô đơn.

"… Cho nên, nam nhân chẳng phải là thứ tốt đẹp gì…"

Thẩm Tri Ly đột ngột ngẩng đầu lên: "À há?".

Tiểu Diệp công tử liếc nàng một cái, ánh mắt long lanh, quyến rũ vô vàn.

Thẩm Tri Ly run rẩy, cố nén nhưng cũng không nén được: "Tiểu Diệp công tử, chẳng lẽ ngươi thật ra là… nữ nhân?", nói rồi nhìn ngực hắn… chắc không thể nào đâu, còn phẳng hơn cả mình…

Tiểu Diệp công tử lặng lẽ: "Không phải".

Thẩm Tri Ly: "Hắt xì… thế thì… ngươi từng bị một nam nhân làm tổn thương sâu sắc?".

Tiểu Diệp công tử: “Không có”.

Thẩm Tri Ly: “Còn nói cứng”.

Tiểu Diệp công tử tức giận hằn cả gân xanh: “Ta không nói cứng, ta không thích nam nhân, ta chỉ thích…”, hắn im lặng dừng một lúc rồi mới nói, “Dù sao cũng không giống các ngươi, ngươi không hiểu được đâu”.

Thẩm Tri Ly: “Ngươi không nói thì làm sao ta biết được? Thế này đi, chúng ta trao đổi nhé, ngươi nói cho ta nghe, ta giúp ngươi giải thuốc tê”.

“Thật không?”

Thẩm Tri Ly: “Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy”.

Tiểu Diệp công tử buồn rầu thở dài: “Được thôi”.

Đây lại là một câu chuyện với những tình tiết ngàn năm như một mà vẫn khiến người ta thương cảm.

Tiểu Diệp công tử là con tiểu thiếp của một gia đình thương buôn giàu có, vừa xinh xắn vừa yếu ớt, lúc cả nhà bị giết sạch may mắn trốn trong kho củi nên thoát khỏi kiếp nạn, khi ra ngoài thì nhìn thấy Kỷ Minh Nguyệt nhan sắc tuyệt trần. Lúc đó, Tiểu Diệp công tử lòng đầy thù hận vớ lấy búa chặt củi liều chết với kẻ thù, kết quả là bị Kỷ Minh Nguyệt chỉ cần một cước đã cho đo đất…

Kỷ Minh Nguyệt đạp lên lưng hắn mỉm cười, giọng uể oải: “Tiểu tử, kẻ thù của ngươi không phải là ta”.

Tiểu Diệp công tử lúc đó mới mười hai tuổi ngước mặt lên nhìn: “Vậy ngươi nói cho ta biết kẻ thù của ta là ai, ta phải báo thù!”.

Thẩm Tri Ly vô cùng hứng thú chớp mắt: “Bà ta giúp ngươi báo thù rồi à?”.

Tiểu Diệp công tử: “Không có, nàng đánh ta một trận”.

Thẩm Tri Ly: “…”.

Tên này thì ra là một kẻ thích bị ngược đãi, Thẩm Tri Ly lặng lẽ

nhích ra xa một chút…

Tiểu Diệp công tử liếc mắt: "Ngươi đang nghĩ gì thế… nàng đánh ta là để ta hiểu rõ sức lực của mình đến đâu, ta sẽ tự báo thù, nhưng…", ánh mắt hắn bỗng trở nên dịu dàng, "Là nàng ấy dạy ta trưởng thành…".

Thẩm Tri Ly lặng lẽ nhích ra xa chút nữa.

Dạy ta trưởng thành cái gì, nghe sao cứ thấy không lành mạnh…

Khẽ giọng thủ thỉ vài câu, Tiểu Diệp công tử có chút lạc lõng nói: "Chỉ tiếc là, trước nay ta đều không phải là người trong trái tim nàng ấy, gã đàn ông có phúc mà không biết hưởng đó lừa dối nàng ấy! Nếu có một ngày ta gặp hắn ta nhất định sẽ băm vằm hắn ra…".

Thẩm Tri Ly: "Hắt xì… là ai thế?".

Tiểu Diệp công tử dường như chợt bừng tỉnh, lấy lại thần sắc: "Những gì liên quan đến ta ta đều đã kể cho ngươi nghe, tới lượt ngươi thực hiện lời hứa rồi!".

Thẩm Tri Ly: "Ồ".

Sau đó nàng đứng dậy, dời Tiểu Diệp công tử đến một góc, dùng y phục bện thành dây cột lại, sau đó rút châm ra, lại nhẹ nhàng điểm vào hai huyệt đạo trên người Tiểu Diệp công tử.

"Được rồi, giải rồi."

Tiểu Diệp công tử: "… Ngươi gạt người".

Thẩm Tri Ly: "Gần mực thì đen, học được từ ai đó".

Ngay lúc ấy, bên ngoài thạch môn bỗng ầm một tiếng, dường như có một lực cực lớn tác động vào.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng người đang trò chuyện.

Hai người cùng quay sang nhìn.

Tô Trầm Triệt, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì vậy…

Tiểu Diệp công tử chau mày: "Ngươi muốn bị người bên ngoài phát hiện trong bộ dạng này sao?".

Nhìn Tiểu Diệp công tử chỉ mặc độc chiếc quần lót và trung y màu trắng, còn nàng thì mặc chiếc áo choàng rộng thùng thình chẳng vừa vặn chút nào, Thẩm Tri Ly quả quyết nói: "Không muốn!".

Tiểu Diệp công từ: "Vậy thì tốt, ngươi thả ta ra, ta dẫn ngươi ra ngoài".

Thẩm Tri Ly híp mắt: "Không phải ngươi nói không ra ngoài nữa sao?".

Tiểu Diệp công tử nhếch môi cười: "Chỉ có ngươi được gạt người, ta không được sao?".

… Đều chẳng phải là thứ tốt đẹp gì.

Thôi vậy.

Thẩm Tri Ly cởi dây trói, nói: "Ngươi tốt nhất là không nên có ý đồ đen tối, ngoài thuốc tê ra ta còn không ít cách để làm cho ngươi phải nghe lời ta".

Tiểu Diệp công tử: "Ta biết rồi".

Thẩm Tri Ly lại mơ hồ có cảm giác rất bất an.

Nếu Tô Trầm Triệt vào đây, phát hiện nàng và Tiểu Diệp công tử đã biến mất… Vậy thì… sẽ thế nào đây?

***

Không đợi nàng nghĩ nhiều, Tiểu Diệp công tử nhanh chóng, vận động tay chân, gõ hai tiếng vào thành hồ của suối nước nóng.

Hồ nước nóng lớn bỗng tách đôi, một lối đi hiện ra trước mắt, Tiểu Diệp công tử loay hoay một lúc ở một bên lối đi, từng ngọn đuốc lần lượt được thắp sáng, men theo con đường đi xuống là một mật thất.

... Mọi người đều thích đào mật thất ở dưới nơi mình ở sao?

Tiểu Diệp công tử nghiêng mặt, không khỏi tự kiêu: "Thế nào, chưa từng thấy qua đúng không?".

Thẩm Tri Ly thật sự ngại nói cho hắn biết trong vườn của mình còn có một cái to hơn.

Trong đầu bỗng lóe lên một cảnh tượng, một chàng trai vận áo trắng như tuyết, ánh mắt khép hờ đưa cho nàng tấm bản đồ bằng da trâu màu vàng nhạt, giọng nói dịu dàng.

Chất giấy thô ráp và nặng trình trịch dường như chỉ mới hôm qua.

Trong một phút mơ màng, khuỷu tay Thẩm Tri Ly hình như va phải vật gì.

Nàng vội vàng lùi lại một bước, thân người mất trọng lực, cả người ngã về phía sau, khuỷu tay đập vào một tảng đá cứng, đau thấu trời, sau lưng có tiếng loảng xoảng.

Có người kịp thời kéo nàng lại trước khi đầu nàng va vào tảng đá phía sau.

Thẩm Tri Ly còn chưa kịp hoàn hồn nắm chặt lấy bắp tay, hổn hển nói: "Hắt xì hắt xì… đa tạ".

Tiểu Diệp công tử chẳng thèm nhìn nàng, ngây người nhìn phía sau nói: "… Nếu bị cung chủ phát hiện chúng ta làm vỡ cái này là chết chắc".

Thẩm Tri Ly quay lại nhìn, ánh đuốc quá tối, thậm chí nàng không kịp để ý một tảng đá không biết xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào… ấy, con nhím?

Lúc này con nhím bằng đá đã vỡ thành hai mảnh, từng cây trâm thép cắm trên mặt đá phát ra ánh sáng sắc lạnh.

"Đây là cái gì?"

Tiểu Diệp công tử: "Đây là tượng đá của kẻ phụ tình đó".

Thẩm Tri Ly: "… Lông trên người hắn nhiều vậy sao?".

Tiểu Diệp công tử liếc nàng một cái: "Đây là do cung chủ tức tối châm vào. Cung chủ căm ghét nhất là bị phản bội, phản bội nàng ấy thì đặc biệt không thể tha thứ".

Thẩm Tri Ly: "…".

Cảm giác lạnh sống lưng này là thế nào?

Nàng chắc không phải là đang lo lắng cho Tô Trầm Triệt đấy chứ…

Thẩm Tri Ly do dự một lát: "Vậy bây giờ phải làm thế nào?".

Tiểu Diệp công tử trầm ngâm: "Dựng lên lại, coi như chưa có chuyện gì xảy ra".

Thẩm Tri Ly cúi đầu tìm nơi để kê tay, đột nhiên phát hiện bức tượng đá này có một bộ phận không bị đâm kim… là đầu

Chân khẽ đá một cái, chiếc đầu lật lại, gương mặt đàn ông khá đẹp, mũi cao môi mỏng, đôi mắt đào hoa khẽ hếch lên ở phần đuôi, cực mê hoặc lòng người.

Chỉ là… nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút quen quen.

Khó khăn lắm mới dựng tượng đá lên được, Tiểu Diệp công tử đột nhiên nhìn nàng muốn nói gì đó lại thôi.

Ngập ngừng một lúc, hắn mới nói: "Khuỷu tay của ngươi chảy máu kìa".

Thẩm Tri Ly nhấc khuỷu tay lên mới phát hiện phía cổ tay có một vệt máu giống như một con lạch nhỏ từ từ chảy xuống, đầu óc bỗng choáng váng, nàng lảo đảo người mới sực nhớ xé áo choàng bên ngoài rịt lại.

Không biết vải quá tốt hay là sức Thẩm Tri Ly quá yếu, xé mấy lần mà cũng chẳng rách.

Tiểu Diệp công tử thở dài, tiến lên xé tay áo Thẩm Tri Ly, cánh tay trắng muốt lộ ra, rồi xé áo giữa của mình một đoạn, giúp Thẩm Tri Ly buộc vết thương lại.

Trước đây nàng đùa giỡn với Tiểu Diệp công tử như thế, đối phương còn hai lần liên tiếp giúp nàng, Thẩm Tri Ly sờ khuỷu tay đã được băng bó lại, có chút ngại ngùng nói: "Đa tạ ngươi, những việc trước đây ta xin lỗi".

Tiểu Diệp công tử ho một tiếng, quay người đi tiếp, giọng nói có chút không tự nhiên: "Ta trước giờ không tính toán với nữ nhân".

Men theo mật thất đi một đoạn khá dài, Thẩm Tri Ly cảm thấy

không khí giữa họ khá là thoải mái, không nén được hỏi: "Mật thất này có đường nào thông trực tiếp ra ngoài không?".

Tiểu Diệp công tử: "Có".

Mắt Thẩm Tri Ly sáng lên: "Là lối nào?".

Tiểu Diệp công tử liếc ngang: "Ngươi muốn rời khỏi?".

Thẩm Tri Ly do dự một lát, mới chậm rãi gật đầu, Tiểu Diệp công tử cũng ngập ngừng rồi mới nói: "Không thể được, ta sẽ không nói cho ngươi biết đâu. Cả Minh Nguyệt cung chỉ có mình ta và cung chủ biết mật thất này, người từ bỏ ý định đi!".

Thẩm Tri Ly "ồ" một tiếng, hai người lại không ai nói với ai tiếng nào.

"Đến rồi, trước mặt có lối ra." Tiểu Diệp công tử dừng bước, hình như là thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt long lanh khẽ chớp, nụ cười có ba phần lạnh lùng: "Chốc nữa ta về chỗ của ta, ngươi đi tìm tên gian phu của ngươi, bảo hắn nhớ đừng đến làm phiền ta, nếu không ta không khách sáo đâu".

Nhìn Tiểu Diệp công tử đi ra Thẩm Tri Ly gọi: "Ê… đợi đã".

Nàng nhanh chóng cởi áo choàng, đưa cho Tiểu Diệp công tử: "Cái này trả lại cho ngươi… hắt xì… dù gì cũng là của ngươi, ta mặc cũng không tốt".

Tiểu Diệp công tử quét mắt nhìn nàng một cái, đẩy áo về phía nàng: "Áo người khác mặc rồi ta không mặc lại đâu".

Nói rồi sải bước đi ra, Thẩm Tri Ly đuổi theo, lại nhét vào tay hắn: "Thế cũng trả lại cho ngươi".

Chân mày của Tiểu Diệp công tử khẽ nhíu lại, phẩy chiếc áo choàng trắng tinh một cái, khoác lên vai Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly giơ tay định đẩy ra thì đột nhiên ánh mắt khựng lại, chỉ kịp thốt ra hai tiếng: "Mau tránh…".

Chỉ nhìn thấy một thứ không biết là vật gì vùn vụt lao tới, va mạnh vào vai Tiểu Diệp công tử, Tiểu Diệp công tử không kịp né, ngã nhào ra

đất.

Thẩm Tri Ly đang định xoay người đỡ thì hai cánh tay dịu dàng, cẩn thận giữ tay nàng lại.

"Tri Ly, nàng…"

Không đợi Tô Trầm Triệt nói hết, Thẩm Tri Ly hất mạnh hắn ra, giận dữ: "Ngươi vừa làm gì thế hả? Sao lại vô cớ đả thương người khác!".

Tô Trầm Triệt bị Thẩm Tri Ly quát, ngớ người ra: "Ta không phải…".

"Tránh ra." Thẩm Tri Ly đi lướt qua Tô Trầm Triệt, cúi xuống đỡ Tiểu Diệp công tử.

Tiểu Diệp công tử đau đến nỗi ngũ quan nhăn nhó, chỉ phát ra tiếng rên khe khẽ.

Thẩm Tri Ly vội vàng bắt mạch, quả quyết lật người vén vạt áo Tiểu Diệp công tử sang một bên, ngón tay luồn vào lưng Tiểu Diệp công tử ấn nhẹ, gỡ cây trâm cài trên đầu xuống vặn nhẹ, lấy một ít thuốc từ lỗ nhỏ bí mật bên trong, rồi cẩn thận xoa vào lưng Tiểu Diệp công tử.

Nàng khẽ giọng nói bên tai hắn: "Mấy ngày này phần lưng nhất định không được tiếp xúc với vật gì, buổi tối nằm nghiêng càng tốt, thuốc này chỉ hóa giải tạm thời thôi, chốc nữa ta kê đơn thuốc cho ngươi…".

Bôi thuốc xong, Tiểu Diệp công tử có vẻ đỡ hơn một chút, tựa vào người nàng thều thào nói: "Ta biết rồi, đa tạ"

Thẩm Tri Ly: "Ngươi ngồi đây đợi một chút, ta đi gọi tiểu tư của ngươi đến dìu ngươi".

Tiểu Diệp công tử thở yếu ớt nói: "Được".

"Tri Ly, ta…"

Thẩm Tri Ly không thèm quay đầu lại: "Ta hiện đang rất tức giận, không muốn nghe ngươi nói, ngươi nói một tiếng ta đánh ngươi một cái, cho nên ngươi đợi ta bớt giận một chút rồi hẵng nói".

Tô Trầm Triệt im lặng, lặng lẽ quay người bỏ đi.

Tiếng guốc gỗ nện trên nền đất lúc có lúc không.

Thẩm Tri Ly hơi nghiêng mắt nhìn, mới phát hiện thứ vừa rồi ném Tiểu Diệp công tử cũng là... một chiếc guốc gỗ.

Nàng len lén quay đầu, thì thấy bóng Tô Trầm Triệt lạc lõng, lầm lũi chân một bên thấp một bên cao, hình như vì chạy quá nhanh, y phục trên người vẫn còn xộc xệch…

Đúng là biết giả vờ mà…

Nàng cũng có nói gì nặng lời lắm đâu, làm gì đến nỗi hắn phải tự làm mình thảm hại như vậy chứ…

Chương 7: Giận dỗi cái gì chứ

Thẩm Tri Ly đoán thể nào Tô Trầm Triệt cũng giận dỗi, nhưng không ngờ tên này lại giận đến mức như thế.

Nhìn Tiểu Diệp công tử được dìu đi, kê đơn thuốc và dặn dò vài câu, Thẩm Tri Ly đã gần như hết giận, mượn Lưu Ly thêm một bộ đồng phục tiểu tư, thay xong nàng mới theo lối mà Lưu Ly chỉ đến nơi ở mà Kỷ Minh Nguyệt sắp xếp cho Tô Trầm Triệt.

Đẩy cửa bước vào, Tô Trầm Triệt ngồi ở bên bàn bát tiên(*), tay cầm một chiếc hộp ba tầng bằng gỗ đỏ.

(*) Loại bàn vuông to, mỗi phía có thể ngồi được hai người.

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly bước vào, Tô Trầm Triệt lùi về một góc, hậm hực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Tri Ly mở hộp bên trong có cơm có thức ăn, vẫn còn nóng, nàng lập tức hiểu ra…

Dùng nội lực để giữ ấm xa xỉ biết chừng nào…

Bụng quả thật đang rất đói, Thẩm Tri Ly ngồi xuống nhanh chóng giải quyết thức ăn, ăn xong nhìn xuống tầng dưới cùng, phát hiện vẫn còn một trái lê.

Trái lê rất to, một người chắc ăn không hết, nàng quả thật nhìn không quen bộ dạng này của Tô Trầm Triệt, bèn lấy dao bổ trái lê ra

làm đôi, đưa một nửa cho Tô Trầm Triệt: "Này…".

Tô Trầm Triệt chậm rãi quay đầu lại, im lặng đẩy nửa trái lê mà Thẩm Tri Ly đưa cho, rồi lại từ từ quay đầu về hướng cũ.

Thẩm Tri Ly mặt lạnh tanh: "… Ngươi oan ức lắm sao?".

Tô Trầm Triệt nhè nhẹ lắc đầu: "Không có".

… Vậy ngươi đừng có làm ra vẻ ta rất oan ức rất buồn tủi rất tổn thương được không hả!

Thẩm Tri Ly thầm thở dài trong lòng, rồi lại đưa nửa trái lê cho Tô Trầm Triệt: "Ăn lê đi này".

Tô Trầm Triệt trề môi: "Không ăn".

Thẩm Tri Ly chau màu: "Tại sao?".

Tô Trầm Triệt im lặng nhìn nàng một cái: "Lê không được bổ làm đôi"

Bổ lê… Phân ly(*)…

(*) Trong tiếng Trung, hai từ "bổ lê" (phân lý) và "phân ly" đều đọc giống nhau là fēnlí. Người Trung Quốc khi ăn lê sẽ không bổ ra chia cho người thân, vì từ bổ lê đồng âm với từ phân ly, ly biệt.

Thẩm Tri Ly cầm hai nửa trái lên, ngập ngừng một lúc: "Thôi vậy, ta ăn một mình."

Tô Trầm Triệt lại im lặng nhìn nàng một cái, rồi im lặng quay đầu đi, rõ ràng là không định để ý đến nàng nữa.

Thẩm Tri Ly nộ khí vốn đã hạ thì giờ lại có chút tăng lên. Tô Trầm Triệt tùy tiện ra tay đánh người, nàng không bắt hắn đi xin lỗi Tiểu Diệp công tử đã là nhân từ lắm rồi, hắn còn ra vẻ ta không làm gì sai hết, nàng trách lầm ta rồi nữa chứ!

Đợi đã, Tô Trầm Triệt cảm tính như thế có liên quan gì đến nàng, vì sao nàng lại tức giận!

Hắn không thèm để ý đến nàng thì thôi!

Thẩm Tri Ly gặm hết trái lê, vứt hột xuống, quay người ra gian ngoài

chọn lấy một chiếc giường, ngủ một giấc không được thoải mái cho lắm.

Sáng hôm sau chẳng thấy bóng dáng Tô Trầm Triệt đâu, nhưng bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn.

Cơn tức giận của Thẩm Tri Ly có hạn, ăn bữa sáng ngon lành xong, nghĩ không chừng hôm đó quả thật có hiểu lầm gì, muốn đi tìm Tô Trầm Triệt hỏi cho ra lẽ.

Vừa bước ra khỏi cửa thì đụng phải tiểu tư Lưu Ly của Tiểu Diệp công tử, hắn đi rất vội như đang gấp gáp chuyện gì, nghe tiếng hỏi thăm của Thẩm Tri Ly, liếc mắt khinh khỉnh nhìn nàng một cái, trả lời gọn lỏn: "Muốn tìm Tuyền Triệt công tử? Theo ta".

Tuyền Triệt công tử cái gì…

Thật ra Hắc Thủy công tử nghe thích hợp hơn…

Thẩm Tri Ly âm thầm nghĩ.

Đi theo Lưu Ly một đoạn không xa lắm lại đến cái nơi mà hôm đó nhìn thấy cả đại dương mỹ nam, Linh Lung cung.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Thẩm Tri Ly vẫn cảm thấy đôi mắt mình bị các mỹ nhân làm cho lóa hết cả.

Chỉ là lúc này có chút không giống bởi vì Kỷ Minh Nguyệt đang ngồi trên một chiếc ghế nằm cực lớn có thể chứa đến bảy, tám người đặt ở vị trí cao nhất. Bà ta vận một bộ quần áo lụa màu trắng, đơn giản mướt mát, mái tóc đen để rủ tự nhiên, vẻ õng ẹo, uể oải đặc trưng của phái nữ được bà ta diễn tả mười phân vẹn mười.

Còn bên cạnh Kỷ Minh Nguyệt là bốn mỹ nam, người bóp vai, người đấm chân, người cắt móng tay cho bà ta, còn lại một người thì đang điệu đà lột vỏ một trái nho, đút vào miệng Kỷ Minh Nguyệt, Kỷ Minh Nguyệt mày liễu khẽ chau, biểu lộ có chút không hài lòng.

... Thật là khoe khoang đến đáng hận mà!

... Đợi ta về Hồi Xuân cốc, ta sẽ khoe khoang gấp mấy lần bà ta!

Thẩm Tri Ly âm thầm nắm chặt tay.

Đúng rồi, Tô Trầm Triệt đâu…

Thẩm Tri Ly nhìn quanh quất, trước khi tìm thấy Tô Trầm Triệt, lại một lần nữa bị các mỹ nam vô tình để lộ cánh tay trắng ngần, bộ ngực trắng ngần, đôi chân trắng ngần làm cho mặt nóng dần lên.

Nàng đâu phải chưa từng thấy mỹ nam… nhưng số lượng nhiều thế này, "lượng" biến đổi sẽ dẫn đến "chất" biến đổi, khả năng sát thương mạnh hơn bình thường rất nhiều…

Thẩm Tri Ly nắn nắn mặt, sao mình không phát hiện ra bọn họ ăn mặc mát mẻ đến thế nhỉ, hay là vì…

Nàng nhìn Kỷ Minh Nguyệt…

Kỷ Minh Nguyệt đang an nhàn hưởng thụ sự hầu hạ của các mỹ nam. Bà ta lười nhác vặn eo, đột nhiên mặt bỗng biến sắc, phẩy tay ra hiệu cho đám mỹ nam đang ngả ngớn bên cạnh lui đi.

Đám mỹ nam không biết chuyện gì xảy ra, ngơ ngác nhìn Kỷ Minh Nguyệt.

Kỷ Minh Nguyệt bất chợt đứng lên, sải bước tiến về phía trước, chiếc áo lụa trắng tinh chấp chới theo từng bước đi của bà ta, bỗng chốc toát ra khí khái của một vị nữ vương, nhưng lúc này ánh mắt của bà ta lại ánh lên vài phần kích động không rõ vì sao.

Dõi theo ánh mắt của Kỷ Minh Nguyệt, Thẩm Tri Ly nhìn thấy một chiếc áo choàng màu tím nhạt, vô cùng nhạt nhưng lại làm mát lòng người.

Người vận áo tím nhạt đứng ở ngưỡng cửa, bên ngoài điện vài cây mai khẽ đung đưa, mấy cánh hoa rơi xuống, vương trên mái tóc đen như nhung của chàng, rồi trượt xuống áo chàng nhẹ tựa hồng mao, vuốt ve khuôn mặt thanh thoát của chàng.

Khuôn mặt trong trẻo như nước.

Trước khi mọi người kịp ồ lên, đôi mắt sâu như nước mùa thu bình thản nhìn sang.

Như thể trong một cái liếc mắt, tất cả mọi vật trên thế gian đều tan biến hết, chỉ còn lại ánh mắt vô cùng dịu dàng nhưng cũng vô cùng lạnh lùng đó.

Ngay trong khoảnh khắc đó, có cái gì rộn rã mơ hồ trào dâng nơi đáy lòng.

Trong lúc mọi người đang thẫn thờ thì Kỷ Minh Nguyệt mạnh bạo bước tới, hai tay ôm chặt lấy thân hình đó.

Dụi mắt mấy cái liền, khóe miệng Thẩm Tri Ly khẽ động đậy.

Tô Trầm Triệt ngươi bị kích động gì thế hả? Hay là… hắn không phải là muốn tranh giành sủng ái đấy chứ!

Nghĩ đến đây, mặt Thẩm Tri Ly bất giác tối lại vài phần.

***

Tất nhiên, cùng lúc đó, có gương mặt còn tối hơn nàng.

Nhưng Thẩm Tri Ly không còn tâm trí để nhìn, hít một hơi thật sâu, có cố mấy nàng cũng không thể nuốt nổi cảm giác khó chịu này.

Tóm lấy vật trước mặt, nàng cật lực bẻ gãy tan tành.

Một giọng nói nhẹ như gió thoảng vang lên bên tai: "… Đó là đũa ngọc của công tử, ngươi nhẹ tay…".

Liền sau đó, một tiếng xoảng vang lên.

Thẩm Tri Ly đờ đẫn nhìn chiếc đũa ngọc trong tay bị bẻ làm hai, xoa đầu Lưu Ly đang há miệng trợn mắt, nói: "Ta đi lấy một đôi khác".

Nhìn Thẩm Tri Ly lặng lẽ đi xa dần, Lưu Ly mới sực tỉnh, khẽ kêu nàng: "Này này… ngươi đi lấy ở đâu?".

Thẩm Tri Ly lần đường trở về viện của Tô Trầm Triệt, phát hiện vết thương ở khuỷu tay lại bắt đầu chảy máu.

Gỡ miếng vải băng bó ra, bôi thuốc vào, Thẩm Tri Ly hờ hững băng vết thương lại.

Một vòng...

Tô Trầm Triệt rốt cuộc lại giở chứng chỗ nào rồi!

Hai vòng…

Hay là hắn đã thích Kỷ Minh Nguyệt thật rồi?

Ba vòng…

Chắc không đâu… Tuổi Kỷ Minh Nguyệt làm mẹ hắn còn được!

Bốn vòng…

Nhưng nhìn Kỷ Minh Nguyệt chẳng khác nào một thiếu phụ đa tình mới hơn hai mươi, hơn nữa dung mạo lại xinh đẹp…

Năm vòng…

Nếu Tô Trầm Triệt thích Kỷ Minh Nguyệt mà không chịu đi, thì nàng vẫn có thể một mình rời khỏi đây chứ.

Sáu vòng...

Nhưng đi mà không từ biệt như thế có phải không được hay ho lắm không…

Bảy vòng… tám vòng… chín vòng… mười vòng…

Dùng hết cuộn vải băng, Thẩm Tri Ly nhìn khuỷu tay to uỳnh của mình, ngẩn người.

Khác lạ, nàng khác lạ.

Vì sao lúc nhìn thấy đôi cẩu nam nữ đó, nàng lại muốn hạ thủ giết người như thế?

Cẩn thận tháo băng ra, Thẩm Tri Ly lặng lẽ thở dài.

Thừa nhận đi, Thẩm Tri Ly, ngươi… đã động lòng với cái tên Tô Trầm Triệt chẳng có gì tốt đẹp đó rồi…

Thẩm Tri Ly nhức cả đầu, nhưng không ngờ rằng, sự giở chứng của Tô Trầm Triệt chỉ là mới bắt đầu…

"Hôm nay lại có rất nhiều tặng phẩm vào viện của Tuyền Triệt công tử."

“Cung chủ sủng ái Tuyền Triệt công tử thật đấy…”

“Mấy hôm nay ngoài Tuyền Triệt công tử ra, cung chủ chẳng gặp ai, đến cả Tiểu Diệp công tử lúc trước được sủng ải nhất cũng…”

Thẩm Tri Ly thản nhiên sải bước đi lướt qua.

“Ngươi xem ngươi xem, đó là tiểu tư tâm phúc của Tuyền Triệt công tử, thật đúng là… đến bước đi cũng không giống chúng ta”.

Thẩm Tri Ly bất chợt quay đầu lại, nở một nụ cười thân thiện.

Nụ cười vẫn nở trên môi nàng nhưng mọi người thì đã tản mác đi hết, như thể sợ nàng nhìn thấy.

Da mặt Thẩm Tri Ly giật giật… Ta đáng sợ đến thế sao!

Cố nén tâm trạng cáu kỉnh, Thẩm Tri Ly đẩy cửa bước vào.

Mấy hôm nay Tô Trầm Triệt ban ngày đều không có nhà, mỗi tối đúng giờ mới về báo danh.

Nhưng ai thèm quan tâm buổi tối hắn đi đâu chứ!

Còn nữa cứ tối trở về là có thể chứng minh mình trong sạch sao, có những chuyện ai nói chỉ có thể làm vào buổi tối!

Sa sầm mặt bước vào, bất ngờ nhìn thấy Tô Trầm Triệt đang đứng ở phòng khách, hai tay dang rộng, một tên tiểu tư đang chăm chú giúp hắn đo kích cỡ, bên cạnh bày hơn mười xấp vải.

Thẩm Tri Ly chẳng thèm nhấc mắt lên, đi vòng ra sau viện.

Cánh tay bị ai đó kéo lại.

Thẩm Tri Ly giằng co, khẽ kêu lên: “Đừng kéo ta, muốn kéo thì đi kéo Kỷ cung chủ của ngươi ấy!”.

Người đó hình như rất kinh ngạc, lầm bầm nói: “Ta chỉ là muốn đo kích cỡ của ngươi thôi, vải còn dư Tuyền Triệt công tử nói là có thể may cho ngươi một bộ… Ngươi đừng tức giận, không may cũng không sao mà…”.

Thẩm Tri Ly ngượng ngùng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt thỏ đáng thương đang nhìn nàng.

Nhưng không phải là Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt lúc này cũng đang nhìn nàng, từ khoảng cách xa xa, ánh mắt ai oán.

Thẩm Tri Ly xoa đầu tiểu tư, khẽ giọng nói: "Xin lỗi ta vừa rồi không cố ý đâu… Y phục, ta không cần, ngươi may cho một mình hắn là được rồi".

Tô Trầm Triệt lên tiếng: "Tri Ly…", nói được hai tiếng, lại không chịu nói tiếp.

Tiểu tư lùi một bước, tinh ý nhận ra giữa hai người ngầm phát sinh một thứ gì đó rất đáng sợ…

Là một thứ mà người ngoài chạm vào nhất định sẽ chết không có đất dung thân…

Tiểu tư vội vàng thu thước đo lại, ôm đống vải nhanh chóng chuồn êm.

Thẩm Tri Ly buồn bã nhìn bóng người vội vã đi khuất, lại một người bị nàng dọa chạy mất…

Nàng ổn định lại tâm trạng, tiếp tục đi ra phía sau viện.

Một cánh tay chắn trước mặt nàng, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, xác định là Tô Trầm Triệt, đẩy ra không chút do dự: "Đừng ngáng đường ta".

Bị Thẩm Tri Ly hất tay ra một cách dễ dàng, Tô Trầm Triệt không tiếp tục ngăn cản nữa.

Thẩm Tri Ly đi được một đoạn, lại không nén được quay đầu lại, thì nhìn thấy Tô Trầm Triệt đang đứng tựa cửa, cơ thể cứng đờ, mắt hơi cụp xuống, đôi mắt màu hổ phách tỏa ra tia lặng lẽ và buồn bã vô hạn, giống một chú mèo hoang bị chủ nhân vứt bỏ. Hắn hơi ngước mắt lên, liếc nhanh nàng bằng ánh mắt khiến trái tim người ta vỡ vụn.

Trái tim Thẩm Tri Ly mềm nhũn, nhưng…

Không phải trước mặt Kỷ Minh Nguyệt cũng giở trò này chứ?

Nàng vừa định nói thì có tiếng người từ ngoài vọng vào, hình như là đang cãi nhau.

Thẩm Tri Ly do dự một lát rồi bước ra.

Bên ngoài viện, tiểu tư vận áo xanh kênh kiệu nói: "Cung chủ nói rồi, các người thu dọn đi, chuẩn bị rời khỏi đây".

Một công tử trang điểm điệu đà mặt đầy vẻ ngơ ngác: "Ngươi nói cái gì, không thể nào!".

Tiểu tư áo xanh: "Chính miệng cung chủ nói thế, ngươi nhanh thu dọn đi, ta còn phải đi thông báo cho các công tử khác".

Thấy Tô Trầm Triệt cũng đứng gần đó, tiểu đinh áo xanh cười thân thiện: "Tuyền Triệt công tử cũng ở đây ạ, ngại quá, lại để người thấy cảnh vừa rồi. Cung chủ nói người vừa tìm được bút tích thực của Mạc Bái tiên sinh, muốn mời công tử cùng phẩm bình ạ".

Tô Trầm Triệt cười nhạt: "Ta biết rồi".

Vị công tử nào đó chỉ Tô Trầm Triệt không cam tâm nói: "Tại sao bọn ta phải đi? Hắn lại có thể ở bên cạnh cung chủ? Thật không công bằng!".

Tiểu tư giữ tay y lại, nói rất lãnh đạm: "Ngươi có khả năng khiến cung chủ vì ngươi mà giải tán Minh Nguyệt cung thì hãy nói đến chữ 'công bằng'".

Thẩm Tri Ly kéo vạt áo Tô Trầm Triệt, dùng sức kéo hắn vào trong viện.

Nàng đóng cửa, chậm rãi quay đầu, mặt đờ ra gằn từng tiếng: "Cái gì gọi là cung chủ vì ngươi giải tán Minh Nguyệt cung…".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lúc: "Đại khái là… ý nghĩa biểu hiện trên mặt chữ".

Thẩm Tri Ly không chịu đựng hơn được nữa, túm lấy cổ áo Tô Trầm triệt, mặt dí sát vào mặt Tô Trầm Triệt, ánh mắt dữ tợn nhìn hắn, những lời khó nghe đều bộc phát ra: "Mẹ kiếp, mấy ngày nay tên chết tiệt nhà ngươi rốt cuộc đã làm gì với Kỷ Minh Nguyệt sau lưng ta!".

***

Lời vừa thốt ra, Thẩm Tri Ly hối hận ngay.

Nàng là gì của Tô Trầm Triệt, mắc mớ gì Tô Trầm Triệt phải trả lời nàng?

Cứ cho là Tô Trầm Triệt nói thích nàng đi, nhưng nàng chưa từng đáp lại, Tô Trầm Triệt có thay lòng đổi dạ thì cũng đâu thể trách móc…

Đang lúc căng thẳng thì một đầu ngón tay lành lạnh chạm vào tóc nàng.

Thẩm Tri Ly chớp mắt, nhìn thấy nét mặt ai oán ủ rũ như oán phụ bị ruồng rẫy của Tô Trầm Triệt đã mất, hắn cẩn thận nâng mặt nàng lên, ánh mắt dịu dàng, giọng nói chắc chắn: "Tri Ly, nàng ghen rồi".

Cảm giác bị châm chọc bất giác trỗi lên, tâm trạng giằng co lúc nãy bỗng chốc tan biến mất.

Khoảng cách không đến một ngón tay, Thẩm Tri Ly nhắm thẳng trán Tô Trầm Triệt cụng mạnh vào một cái, kết quả…

Nàng ôm đầu ngồi phịch xuống kêu đau, còn người bị cụng Tô Trầm Triệt thì chẳng chút nhíu mày, ngược lại còn xót xa nhìn trán hơi tấy lên của Thẩm Tri Ly: "Tri Ly, có cần ta bôi thuốc giúp nàng không?".

Thẩm Tri Ly tức giận: "Đầu ngươi sao mà cứng quá vậy hả?... Nhất định là do da mặt quá dày".

Tô Trầm Triệt nặn thuốc ra, gật đầu phụ họa: "Da mặt ta dày, da mặt ta dày, da mặt ta là dày nhất!".

Thẩm Tri Ly tiếp tục ôm đầu: "Ngươi còn chưa nói ngươi và Kỷ Minh Nguyệt rốt cuộc là…".

Kéo tay Thẩm Tri Ly ra, Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng bôi thuốc cho nàng.

Hàng mi rậm dài che khuất đôi đồng tử, khuôn mặt thanh thoát, anh tuấn, hắn nói: "Tri Ly, nàng có tin ta không? Không có bất cứ chuyện gì hết. Người ta thích từ đầu đến cuối chỉ có một mình nàng,

người quan trọng nhất mãi mãi chỉ có một mình nàng".

Thẩm Tri Ly: "Nhưng vừa rồi tiểu tư đó nói…"

Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng phả hơi vào trán nàng, nhè nhẹ thở dài nói: "Tin ta có được không?".

Giọng nói của chàng tựa như chất gây mê.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly đột nhiên mơ màng, hơi nóng ve vuốt khuôn mặt, rồi bất chợt nàng lùi lại mấy bước như sực tỉnh ra, càng tức giận hơn: "Ngươi nói một thôi một hồi thật ra là chẳng nói gì cả!".

Tô Trầm Triệt vò đầu, đôi mắt màu hổ phách chớp chớp: "Phải nói gì sao?".

Cái tên này căn bản là miệng không thốt ra nổi một câu thật lòng!

Muốn hỏi ra chân tướng từ miệng hắn là một việc không thể!

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Tri Ly nói: "… Coi như ta chưa hỏi gì hết, tránh ra, ta đi xem bữa tối bao giờ được mang đến".

Nàng quay người, giọng nói Tô Trầm Triệt vang lên: "Tri Ly, thật ra hôm đó ta rất tức giận".

Hôm đó? Hôm nào?

Nghĩ một chút, Thẩm Tri Ly nói: "Ngươi nói hôm có Tiểu Diệp công tử? Đó vốn dĩ là do ngươi không đúng. Ta còn chưa giận ngươi thì thôi".

Tô Trầm Triệt oan ức: "Ta nhìn thấy tay hắn ấn vai nàng, nàng lại tỏ vẻ không tự nguyện, ta tưởng hắn có ý đồ không tốt với nàng…".

Thẩm Tri Ly lạnh tanh: "Đó không phải là lý do vô cớ đả thương người khác".

Tô Trầm Triệt: "… Được rồi, ta nhìn hắn thấy khó chịu lâu lắm rồi. Hơn nữa…", dẩu môi, "Nàng vì hắn mà hung dữ với ta".

Thẩm Tri Ly: "Ta hung dữ với ngươi đâu chỉ một lần hai lần", nói xong, dợm bước đi ra.

Giọng nói từ phía trong vọng ra: "Nhưng mà, Tri Ly, nàng đối xử

dịu dàng với người khác hơn với ta…”.

Không dịu dàng với hắn?

Thẩm Tri Ly thẫn thờ, hình như là… nàng chưa từng là một tiểu thư khuê các ăn nói nhỏ nhẹ, làm việc cũng tùy hứng rất nhiều, chỉ là trước mặt người ngoài ít nhiều cũng che giấu một hai phần, còn trước mặt Tô Trầm Triệt hình như là chưa bao giờ phải che giấu. Không, lúc đầu nàng cũng từng ngụy trang, nhưng sau khi bị sự vô sỉ của Tô Trầm Triệt hết lần này đến lần khác ép phải lộ nguyên hình, nàng cũng chẳng thèm giấu giếm làm gì nữa.

Đưa tay đặt lên ngực, bỗng nhiên nhớ đến Kỷ Minh Nguyệt, tâm trạng không vui lại dâng lên.

Bà ta rất dịu dàng với hắn sao?

***

Sau bữa tối, Thẩm Tri Ly ra ngoài đi dạo.

Nàng nhìn thấy một bóng người thập thò lén lút chui vào phòng Tô Trầm Triệt, không lâu sau lại thập thò lén lút trở ra.

Thẩm Tri Ly đứng ở cửa ngóng, có chút không yên tâm muốn đẩy cửa bước vào.

Phía ngoài đột nhiên đèn đóm thắp sáng rực.

Nàng kinh ngạc nhìn một đoàn thiếu niên mặc đồng phục vàng nhạt trong cung vây quanh Kỷ Minh Nguyệt đang mặc áo ngủ màu ánh kim nhạt, cả đoàn người hùng hùng hổ hổ bước vào phòng Tô Trầm Triệt. Một công tử áo hồng cất cao giọng: “Cung chủ, Tuyền Triệt công tử lén lút giấu vật trù ếm người khác trong căn phòng này ạ!”.

Thẩm Tri Ly đứng trước cửa, đột nhiên sực tỉnh… bị ám hại.

… Đúng là thủ đoạn cũ rích.

Qua khe cửa sổ, nhìn thấy trên chiếc ghế nằm sáng ánh đèn, Tô Trầm Triệt thong thả ngồi dậy, mái tóc đen dài buông tự nhiên, mắt vẫn còn ngái ngủ.

Hắn ngáp một cái dài: “Các ngươi nói gì?”.

Công tử áo hồng: “Đừng hòng giảo biện, vật đó chắc tám, chín phần là giấu trong phòng ngươi. Cung chủ, mau hạ lệnh lục soát”.

Tô Trầm Triệt tay chống cằm, nở nụ cười khiến người khác không thể nảy sinh ý thù địch: “Ừm, các người nói muốn lục soát thứ gì ở chỗ ta phải không, nhưng nếu không tìm được thì thế nào? Có thể lục soát trên người ngươi không?”.

Công tử áo hồng trù trừ một lát rồi nói: “Được!”.

Kỷ Minh Nguyệt chau mày lên tiếng: “Này…”.

Tô Trầm Triệt cười: “Không sao, để bọn họ lục soát đi”.

Sau hai tuần nhang.

Bẩm cung chủ, trong tủ không có, trên giường dưới giường đều không có, bàn cũng không có, toàn bộ phòng đã lục soát hết, đều không có.”

Công tử áo hồng mặt biến sắc: “Không thể nào, vậy thì ở phòng khác!”.

Tô Trầm Triệt ngồi bên bàn bát tiên, tự rót cho mình một tách trà rồi cười híp mắt hỏi mọi người xung quanh: “Các ngươi uống trà không?”.

Người đến bắt gian mặt mày ngơ ngác, đều lặng lẽ lùi về sau một bước.

Sau nửa canh giờ.

“Bẩm cung chủ, tất cả các phòng đều đã lục soát, không tìm thấy!”

Tô Trầm Triệt lại ngáp một cái, nâng khuôn mặt sạch sẽ, mịn màng lên, chớp chớp đôi mắt vô tội: “Nếu đã không tìm được ở chỗ ta, thế thì có thể lục soát ngươi được chưa?”.

Công tử áo hồng siết nắm đấm, đang định nói thì một con búp bê bị trói khắp người nhưng vẫn nhìn ra tứ chi từ trong ngực áo y rơi ra, đầu búp bê có dán một mảnh vải trắng nhỏ, trên đó viết chữ dày đặc bằng bút lông đỏ.

Nhìn thấy con búp bê, công tử áo hồng như gặp phải quỷ, mặt trắng bệch, lắp bắp nói: "Không phải của ta, không phải của ta…".

Kỷ Minh Nguyệt bóp trán: "Đủ rồi, lôi hắn ra ngoài, vô cớ ám hại công tử trong cung tội gì chắc ngươi cũng biết rất rõ…".

Công tử áo hồng im bặt, mặc cho người khác lôi đi.

Kỷ Minh Nguyệt nói là tội vô cớ ám hại người chứ không phải là trù ếm… Thế thì bà ta ngay từ đầu đã biết là ai làm rồi.

Thờ ơ nhìn một lượt bọn thiếu niên áo vàng khi nãy còn khí thế bừng bừng, Tô Trầm Triệt nheo mắt cười: "Thế ta ngủ được rồi chứ?".

Nụ cười hắn đơn giản, giống như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Kỷ Minh Nguyệt thở dài, dùng bàn tay được chăm sóc vô cùng kỹ càng xoa xoa đầu Tô Trầm Triệt, rồi lại vuốt ve mặt hắn nói: "Nếu chàng ngốc một chút thì tốt biết mấy".

Tô Trầm Triệt chỉ lặng lẽ cười, không nói tiếng nào.

Giữa hai người có gì đó rất mờ ám, như thể được bao bọc bởi một lớp lưới mỏng, khiến người ta không nhìn rõ được.

Thẩm Tri Ly đột nhiên xoay người, trong mắt nhen lên ngọn lửa phẫn nộ.

Không có gì hết, thế này mà gọi là không có gì hết!

Vùi đầu vào trong chăn, quệt phải trán còn chưa hết sưng đau, khẽ rên lên mấy tiếng, Thẩm Tri Ly cảm thấy… thay vì tiếp tục suy nghĩ lung tung, chi bằng tự mình đi tìm hiểu cho rõ ràng.

Trời gần sáng, Tô Trầm Triệt đã rời khỏi, Thẩm Tri Ly nhìn bóng hắn, rón rén đi theo sau cách một khoảng khá xa.

Nhìn thấy hắn bước vào tẩm cung của Kỷ Minh Nguyệt, Thẩm Tri Ly cố nén, im lặng tìm được một cây cột, nghe lén.

Trong cung vang lên âm thanh lả lướt xa xăm.

Không biết là bao lâu, tiếng đàn đột ngột ngưng bặt…

Thẩm Tri Ly đang hoài nghi, thì một giọng nữ dịu dàng, nũng nịu vang lên cắt ngang suy nghĩ của nàng: "Triệt nhi…".

Người bỗng run lên, tóc gáy Thẩm Tri Ly dựng đứng.

Giọng nữ lại vang lên: "Đau không? Cái này lúc trước ta từng dùng, không tốt, hay là đổi cái khác nhé…".

Dùng? Dùng cái gì? Đổi? Đổi cái gì?

Giọng nam khẽ khàng vang lên: "Cung chủ, đừng như vậy, để ta làm được rồi…".

Đừng cái đầu ngươi!!! Có cần phải dùng khẩu khí lả lơi như thế không!!!

Tiếp đó là tiếng hút nước chùn chụt…

Thẩm Tri Ly như bị sét đánh, mắt từ từ từ từ từ đỏ lên, tiếp theo là từ từ từ từ từ từ tối lại.

Giọng nữ lúc này lại vang lên: "Thế được rồi, hôm nay chúng ta thử cái này xem sao…", tiếng lật sách và cọ sát y phục vang lên.

Giọng nam cười nhẹ: "Tùy cung chủ".

Thử… Lại thử cái gì nữa đây!!!

Tiếng sột soạt cởi quần áo hòa cùng với tiếng cọ xát quần áo…

Giọng nam dường như có vẻ khổ sở: "Hình như hơi chật một chút, có thật là được không?".

Giọng nữ dỗ dành: "Không sao đâu".

Là một đại phu am hiểu rất rõ kiến thức sinh lý về độ hòa hợp không hòa hợp của cơ thể con người, nét mặt Thẩm Tri Ly… dần dần…

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, nàng chịu hết nổi rồi!!!

Thẩm Tri Ly quay người nhặt lấy một hòn đá to bằng bàn tay, cố sức rướn ra phía sau chuẩn bị ném vào!

Đúng lúc này, có ai đó đặt tay lên vai nàng.

Bị phát hiện rồi sao!

Thẩm Tri Ly giật mình quay đầu thì thấy khuôn mặt đẹp mỹ miều, mê hoặc gần trong gang tấc, chỉ là trên gương mặt hai đường chân mày đang nhíu chặt lại, rõ ràng vô cùng buồn khổ.

Thẩm Tri Ly: "Tiểu Diệp công tử?... Sao ngươi lại ở đây?".

Tiểu Diệp công tử nhíu chặt hơn: "Ta đến còn sớm hơn ngươi, nhưng ở phía đằng kia".

Thẩm Tri Ly: "Vậy ngươi cũng nghe thấy rồi?".

Tiểu Diệp công tử trịnh trọng gật đầu.

Thẩm Tri Ly nghiến răng: "Vậy thì đừng ngăn ta! Ta phải phang chết đôi cẩu nam nữ này".

Tiểu Diệp công tử: "Ta không định ngăn cản ngươi", tiếp đến, lặng lẽ rút ra một cục đá còn to hơn, nhét vào tay Thẩm Tri Ly, nói: "Ném chuẩn một chút, đừng ném xuống đất. Tuyền Triệt công tử tốt nhất là bị liệt, cung chủ…".

Thẩm Tri Ly quả quyết: "Không được, hay là ném cung chủ đi".

Tiểu Diệp công tử nhướng mày: "Ngươi dám!".

Thẩm Tri Ly: "Bà ta không cần ngươi nữa, ngươi còn muốn bảo vệ bà ta?".

Tiểu Diệp công tử: "Tuyền Triệt công tử cũng không cần ngươi nữa!".

Thẩm Tri Ly: "Đồ trai cưng bị người ta đá!".

Tiểu Diệp công tử: "Đồ gái xấu bị người ta bỏ!".

Thẩm Tri Ly: "Ngươi… hứ…".

Tiểu Diệp công tử: "Ta làm sao hả… hứ hứ…".

Giữa hai người vang lên một giọng nói yếu ớt, Lưu Ly mặt đầy vẻ khổ sở: "Cả hai… đừng cãi nhau nữa, còn cãi nữa sẽ bị phát hiện đó…".

Thẩm Tri Ly chụp lấy cục đá, hằn học nói: “Thôi đi, ta ném thẳng vào trong là được rồi! Cái đồ chết tiệt! Đồ lừa đảo!”.

Tiểu Diệp công tử cũng cầm cục đá lên, ánh mắt long lanh hằn tia giận dữ: “Ta cũng ném”.

“Các người, các người không phải nghiêm túc đấy chứ…” Lưu Ly òa khóc, thân hình nhỏ xíu cố gắng chặn giữa hai người, “Bình tĩnh chút đi mà! Kích động là ma quỷ kích động là ma quỷ mà!”.

Cùng lúc đó.

Bên trong cung.

Tô Trầm Triệt cầm chiếc áo nhỏ hơn người hắn một số lên đang định nói thì đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bên ngoài có phải có người đang nói chuyện không?”.

Kỷ Minh Nguyệt để chiếc đàn đang đánh dở sang một bên, thờ ơ đáp: “Chàng nghe nhầm rồi, mau thay áo đi, còn mấy bộ đang đợi chàng kia kìa!”.

Giơ ngón tay lên, Tô Trầm Triệt chớp mắt: “Ngón tay ta bị cứa đứt rồi”.

Kỷ Minh Nguyệt hứ một tiếng: “Là do chàng gảy đàn không cẩn thận… đưa thuốc cho chàng thì chàng nhất định tự mình bôi, ta giúp chàng liếm cũng không được…”.

Tô Trầm Triệt nghiêm mặt: “Ta không phải là người tùy tiện!”.

“Bịch!”

Cục đá lớn rơi xuống đất cùng với mấy tiếng kêu khe khẽ.

Tô Trầm Triệt lại nhìn ra cửa sổ, nghi ngờ: “Bên ngoài có phải…”

Kỷ Minh Nguyệt: “Đừng quan tâm, chắc là tên tiểu tư nào đó tay chân lóng ngóng. Nào nào, mau thay ra đi! Thay xong rồi nhớ đọc theo lời thoại đấy…”.

Tô Trầm Triệt cúi đầu: “Được rồi được rồi…”.

Bên ngoài cửa sổ.

Lưu Ly mặt mày méo xệch ôm chân đau, cắn môi không dám phát ra tiếng rên.

Thẩm Tri Ly thở dài, quay người bỏ đi.

Tiểu Diệp công tử lấy làm lạ: "Ngươi không ném nữa à?".

Thẩm Tri Ly phủi phủi tay, đầu không quay lại: "Thay vì làm một kẻ bị bỏ rơi, ta vẫn thích là người bỏ rơi hơn".

Chương 8: Minh Nguyệt cung chết yểu

Trước giờ nàng là người đã nói là làm.

Sau hôm đó, Thẩm Tri Ly ban ngày thì ngâm mình trong suối nước nóng mà Kỷ Minh Nguyệt tặng cho Tô Trầm Triệt, buổi tối về phòng ngủ, hai đường thẳng song song vô cùng có quy luật.

Tô Trầm Triệt chặn nàng mấy lượt, tiếp tục nhìn nàng bằng ánh mắt càng ngày càng ai oán.

Ánh mắt ai oán nhìn riết cũng thành vô cảm, Thẩm Tri Ly ngước mắt lên, bình thản hỏi: "Không biết Tuyền Triệt công tử có điều gì cần dặn dò?".

Với tâm tình hiện tại, cái ánh mắt này có nhìn thế nào có cảm giác… buồn nôn.

Tô Trầm Triệt oan ức: "…".

… Dù hắn có nói thế nào, Thẩm Tri Ly cũng tự động sàng lọc lời hắn, đợi hắn nói một thôi một hồi xong, Thẩm Tri Ly ngoáy ngoáy lỗ tai, lách người đi thẳng.

Chiêu này lúc nhỏ nàng đã từng dùng để đáp lại mấy lời chế giễu của những người trong tạp viện, lúc nào cũng linh nghiệm.

Công tử trong Minh Nguyệt cung càng lúc càng ít dần, kẻ ám hại Tô Trầm Triệt cũng bắt đầu nhiều lên.

Thức dậy, nàng ra suối nước nóng.

Thẩm Tri Ly ngâm mình trong làn nước ấm cảm thấy hơi đói, khoác áo choàng vào, chạy đến một thiện phòng nhỏ dành riêng cho Tô Trầm Triệt tìm ít đồ ăn, thì nhìn thấy một bóng người vận áo vàng nhạt quay ngoắt đầu lại, run rẩy nhìn nàng, trong tay vẫn nắm chặt mảnh giấy gói bột thuốc, gã lắp bắp: "Tôi, tôi…".

Quét mắt nhìn mấy chiếc nồi đang hầm trên bếp, nàng giở từng nồi ra ngửi mùi.

Thẩm Tri Ly nói: "Xuân dược? Cái này hiệu quả không tốt lắm đâu, vị lại hơi nặng, bỏ vào thức ăn phải thêm nhiều hành mới át được, hơn nữa công dụng của thuốc không rõ ràng, khi phát tác chỉ cần dội nước lạnh là có thế giải quyết vấn đề…".

Tay đối phương run lẩy bẩy, ánh mắt nhìn nàng đầy vẻ sợ hãi.

"Đừng sợ mà." Thẩm Tri Ly khoe nụ cười thân ái, tay dừng trên bếp một lúc, rồi nhấc một nồi chứa gà hầm đủng đỉnh đi ra.

Ăn uống no say, Thẩm Tri Ly tắm nắng trong viện, khí hậu Minh Nguyệt cung ấm áp, ánh mặt trời mùa đông rọi xuống người thật thư thái, tia nắng mặt trời bao lấy cơ thể Thẩm Tri Ly, nàng uể oải xoay người, sung sướng híp mắt lại.

Ngủ chưa được một khắc, thì nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ.

Thẩm Tri Ly thò đầu ra từ một gốc cây to, mắt nhắm mắt mở, nhìn thấy mấy tiểu tư đang kéo một bao gai đến.

Mở bao ra, bên trong lộ ra rất nhiều vàng bạc.

Sau đó bọn họ đào hố, chôn tất cả vàng bạc xuống đó.

Mắt Thẩm Tri Ly sáng lên, đợi họ đi xa, quả quyết đào hố, dời hố, lấp hố.

Mệt muốn đứt hơi, về tắm một cái, Thẩm Tri Ly vô cùng mãn nguyện, tiếp tục ngâm mình trong suối nước nóng.

Tinh thần thư thái nàng bơi mấy vòng trong suối.

Màn đêm cũng vừa buông xuống, Thẩm Tri Ly chuẩn bị về phòng

thì bên ngoài một lần nữa đèn đuốc sáng trưng… Nàng há miệng ngáp một cái, quả quyết về phòng đi ngủ.

Dù gì sớm ngày mai người xảy ra chuyện chắc chắn không phải là Tô Trầm Triệt…

Nhìn bầu trời xanh đen, nàng nhẩm tính ngày tháng, hài lòng nghĩ, mùa đông sắp hết rồi, nàng cũng có thể rời khỏi đây.

Nhưng, ra khỏi đây bằng cách nào là một vấn đề bức thiết...

Tô Trầm Triệt đã hoàn toàn không ở trong phạm vi suy nghĩ của Thẩm Tri Ly.

Nghĩ trước nghĩ sau, nhớ lại những người nàng quen biết, hình như cũng chẳng có lựa chọn nào khác…

Gõ cửa bước vào, nàng nhìn thấy Lưu Ly mặt mày ủ dột.

Thẩm Tri Ly xoa xoa đầu nó lấy lệ, rồi bước vào gian trong, Tiểu Diệp công tử không tiều tụy như nàng tưởng, vận áo choàng rộng, y đang đứng ở bàn đọc sách, nhấc bút uyển chuyển giống như là đang vẽ gì đó.

Tiến lại gần nhìn, Thẩm Tri Ly kinh ngạc, há miệng lắp bắp: "… Đây là Xuân cung đồ à? Vì sao…" *gương mặt nam nhân đang không ngừng chuyển động trên mặt giấy rất quen thuộc!*

Tiểu Diệp công tử "ừ" một tiếng, mài mực, ngắm nghía một chút rồi đưa bức họa cho Lưu Ly, khẽ giọng dặn dò vài câu.

Thẩm Tri Ly đằng hắng ho vài tiếng.

Tiểu Diệp công tử thẳng thắn: "Ta đang ám hại hắn". Người mà y đề cập rõ ràng là Tô Trầm Triệt.

Thẩm Tri Ly nói khéo: "…Ta cảm thấy sẽ không có tác dụng gì đâu".

Tiểu Diệp công tử bình thản nói: "Lộng giả thanh chân, không ám hại một chút thì trong lòng không thoải mái", nói đoạn liếc nhìn Thẩm Tri Ly, "Đến tìm ta có việc gì? Ngươi không phải là từ bỏ rồi sao".

… Tiểu Diệp công tử vô cùng coi thường tâm lý trốn chạy tiêu cực

của Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly cũng chẳng thèm vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Dù sao bây giờ Kỷ cung chủ cũng… khụ khụ, chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé, ngươi dẫn ta ra ngoài, ta giúp ngươi làm một chuyện".

Tiểu Diệp công tử liếc nàng: "Đừng có nằm mơ, đồ hèn nhát, cuối cùng chịu đựng không nổi nữa nên quyết định bỏ chạy đúng không?!", rồi lại hừ một tiếng, "Hơn nữa, trong Minh Nguyệt cung, ngươi thì làm được cái gì? Hứ!".

Giống như châm thuốc nổ vậy…

Mỹ nhân ma mị mê hoặc lúc đầu đâu mất rồi…

Ông trời cho ngươi đôi mắt long lanh mê hoặc lòng người không phải để ngươi trợn lên với người khác đâu!

Thẩm Tri Ly lặng lẽ thở dài, vạch ngón tay nói: "Những việc ta có thể làm đại khái có mấy loại này: Thứ nhất, cũng là đơn giản nhất, giúp ngươi hại chết bọn đáng chết; Thứ hai, giúp ngươi đầu độc cả Minh Nguyệt cung, nhưng ta không đảm bảo là không để cá lọt lưới; Thứ ba, giúp ngươi làm cả Minh Nguyệt cung hôn mê mặc ngươi muốn làm gì thì làm… Ta còn biết ba, bốn loại nữa có thể khiến cho Kỷ Minh Nguyệt không thể rời thuốc của ngươi, tuy ta hiện không có dược liệu, nhưng tìm ở đâu thì ta biết…".

Tiểu Diệp công tử: "…".

Thẩm Tri Ly: "… Sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó, được thôi, nói cho ngươi loại cuối cùng, loại này ta cũng không thể đảm bảo. Thu thập bảy thứ dâm nhất trên đời, có thể chế ra được thất tình đơn, trong đơn dược này thêm một giọt máu, nghe nói uống xong người đó sẽ yêu chủ nhân của giọt máu đó, nếu ngươi có thể dẫn ta ra ngoài tìm bảy thứ đó, ta sẽ giúp ngươi thay Kỷ Minh Nguyệt…".

Nàng ngẩng đầu lên phát hiện Tiểu Diệp công tử vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp như một kẻ ngốc…

"Không tin ư?"

Thẩm Tri Ly giả vờ ủ rũ, ngón tay khẽ động đậy, đột nhiên lấy ra

một vật phi thẳng vào miệng Lưu Ly đang đứng gần đấy.

Lưu Ly không kịp phản ứng, đành nuốt vào, ánh mắt hoang mang nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly đếm: "Một, hai, ba…".

Mắt Lưu Ly bỗng trở nên hoảng loạn, hai má đỏ lên, như kẻ uống say loạng choạng quay người ôm lấy kệ sách sau lưng, nét mặt xuân tình rạo rực, hai má mơn trớn cạ cạ vào kệ sách, hai chân thèm khát chà chà, cả người như muốn nằm đè lên kệ sách, miệng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Thẩm Tri Ly sờ cằm nhìn rồi nói: "Tửu phẩm và sức đề kháng của quý tiểu tử đây thật chẳng ra làm sao… Ồ, nhưng không cần phải lo lắng, nhiều nhất là sau một tuần nhang sẽ hồi phục trở lại, cũng không tổn hại gì tới sức khỏe, phát tiết dục vọng lúc thích hợp thật ra cũng là một việc tốt…".

Tiểu Diệp công tử: "Thứ này… là ngươi chế ra à?".

Thẩm Tri Ly ngớ ra, cười nói: "Thứ này là do sư huynh ta chế, nhưng ta cũng biết".

Tiểu Diệp công tử nhìn Lưu Ly đang rạo rực dục tình, trầm tư một lát, nói: "Được, thành giao".

***

Một ngày, lúc trời gần sáng.

Thẩm Tri Ly mở to mắt nhìn Tô Trầm Triệt đi ra khỏi viện mới quẩy tay nải lên vai, đi đến chỗ đã hẹn với Tiểu Diệp công tử.

Tiểu Diệp công tử vận áo bó, không đeo bất kỳ đồ trang sức nào, cũng không mang theo Lưu Ly, mái tóc dài chỉ dùng một cây trâm đen búi lại.

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly, y nhíu mày: "Rốt cuộc là ngươi đem hành lý gì vậy? Nhiều thế này làm sao ra ngoài?".

Thẩm Tri Ly thở dốc: "Ta gánh là được rồi, dẫn đường, mau lên".

…Tay nải này toàn là vàng đấy! Bạc và vàng tỉ lệ thuần không cao

nàng đều vứt lại! Nghĩ đến là lại thấy đau lòng.

Cũng không biết cái đám trai cưng ấy lấy đâu ra nhiều tiền đến thế, tự dưng đi lấy vàng thật bạc thật ra ám hại…

Tiểu Diệp công tử cố nén không nói gì, tay ấn nút cơ quan, dẫn đường nàng đi xuống.

Cơ quan này không ở suối nước nóng mà là ở một gian phòng chứa củi, chỉ là lối đi lần này…

Thẩm Tri Ly mắt tối sầm lại: "Sao nhiều bậc thang quá vậy?".

Tiểu Diệp công tử: "Đừng nhìn ta, hừ, ta không gánh giúp ngươi đâu…".

Rên rỉ xuống đến nơi, Tiểu Diệp công tử lại dẫn nàng đi vào một chỗ tối om rẽ trái rẽ phải, Thẩm Tri Ly mệt đến cánh tay cũng không nhấc lên được, chịu hết nổi nói: "Rốt cuộc là chừng nào mới tới?".

Tiểu Diệp công tử dừng bước: "Không đúng… Chỗ này đã đi qua rồi, hình như ta lạc đường rồi".

Thẩm Tri Ly đột nhiên cảm thấy một lúc nào đó trợn mắt thật là sảng khoái: "Sao ngươi không đi chết đi…".

Tiểu Diệp công tử cũng trợn mắt nhìn nàng: "Không thường xuyên đến, không nhớ chẳng phải là chuyện bình thường sao?".

Rẽ mấy lần nữa, Tiểu Diệp công tử đi lòng vòng thăm dò một mật thất, đẩy cửa, mắt Thẩm Tri Ly bỗng chớp liên hồi, cánh cửa đó lại đóng lại.

Thẩm Tri Ly lắp bắp: "Cái đó không phải là…".

Tiểu Diệp công tử: "Ừm, là vàng", bổ sung, "Ngươi không biết cũng bình thường thôi, dưới Minh Nguyệt cung có một mỏ vàng, nếu không ngươi nghĩ tiền chúng ta ăn mặc hằng ngày lấy ở đâu ra?".

Thẩm Tri Ly yếu ớt nói: "Chân ta mềm nhũn rồi…".

Tiểu Diệp công tử dìu Thẩm Tri Ly dậy, thở dài: "Thật không chịu nổi ngươi, sao lại có loại nữ nhân như ngươi nhỉ. Mau đi thôi, ngươi có

muốn ra khỏi đây không?".

Lưu luyến từ biệt mỏ vàng, lần này bọn họ không còn lạc đường nữa.

Thẩm Tri Ly sau khi thở phào một cái, lại có chút hơi hối tiếc… Nếu biết sớm, nàng chắc chắn đã…

Thôi, vàng của người khác không nên lấy thì không lấy.

Mật đạo càng đi càng hướng lên, Tiểu Diệp công tử chỉ đoạn dốc lên cuối cùng, nói: "Đó là lối ra, ra rồi đi một đoạn gặp một thành lớn, ngươi muốn đi đâu nữa thì có thể xuất phát từ dịch trạm".

Thẩm Tri Ly lẩm nhẩm ghi nhớ, rồi hỏi: "Ngươi không đi cùng với ta sao?".

Tiểu Diệp công tử: "Ta… đợi thêm nữa đã, đại khái chắc có một ngày ta sẽ đi tìm ngươi, ta còn muốn ở bên cạnh Cung chủ một thời gian nữa…".

Thẩm Tri Ly: "Ngươi đến thành An Bình ở Tê Châu tìm chưởng quỹ tiệm thuốc Từ Ký, bảo ông ta dẫn ngươi đến gặp ta".

Tiểu Diệp công tử: "Ta biết rồi, ngươi đi mau lên".

Thẩm Tri Ly đi vài bước, ngoái đầu lại: "Này này, ngươi không sợ ta lặn mất tăm luôn sao?".

Tiểu Diệp công tử cười nói: "Ngươi không phải là người xấu, ta tin ngươi".

Thẩm Tri Ly cười nghĩ, đến Minh Nguyệt cung chuyến này cũng không phải uổng phí, chí ít cũng quen được một bằng hữu.

Đẩy cánh cửa lối ra, Thẩm Tri Ly đang định trèo lên.

Ngước đầu lên thì thấy một gương mặt rất quen thuộc.

Thẩm Tri Ly từ từ há hốc miệng, sững sờ hồi lâu mới nói: "Sao ngươi lại ở đây?".

Tô Trầm Triệt quỳ xuống, cố kìm nén cảm xúc, trông thật đáng sợ, tưởng như có một vòng xoáy u tối mắt trần có thể nhìn thấy được

đang lượn quanh hắn, cả người hắn đang chìm vào một màn u tối đầy chết chóc.

Hắn nói: "Tri Ly, nàng không cần ta nữa sao?".

Giọng nói này nếu chỉ dùng từ ai oán căn bản là không thể lột tả được một phần một vạn…

Đau dài chi bằng đau ngắn.

Thẩm Tri Ly lạnh lùng: "Ta cần ngươi lúc nào thế nhỉ?".

Tô Trầm Triệt khẽ mấp máy môi khô khốc, hàm răng trắng tinh cắn môi dưới, nét mặt giống như sắp khóc.

Thẩm Tri Ly xoa đầu hắn giống hệt như xoa đầu một chú cún con: "Đừng thế, ngoan nào, nam tử hán đại trượng phu mà, loại nữ tử nào mà chẳng tìm được, với lại không phải ngươi còn có Kỷ Minh Nguyệt sao?".

Tô Trầm Triệt: "Ta chỉ cần nàng".

Thẩm Tri Ly: "Đừng trẻ con nữa", nàng thu tay về đi vòng qua Tô Trầm Triệt, "Ta đi thật đấy, không mong gặp lại đâu, thế nhé!".

Từ cuối cùng còn chưa nói dứt, vai Thẩm Tri Ly bị ai đó kéo mạnh về sau, tiếp đó đã thấy mình rơi vào vòng tay đau thương của ai đó.

Sau đó nữa, môi nàng bị khóa chặt.

Lưỡi Tô Trầm Triệt đã xộc vào trong rồi…

***

Tô Trầm Triệt hôn rất hung bạo, chẳng có chút nào là giống với nụ hôn chạm môi lúc trước.

Trước khi Thẩm Tri Ly kịp định thần trở lại, Tô Trầm Triệt đã dùng lưỡi rà soát hết mọi ngóc ngách trong miệng nàng, thậm chí còn muốn quyện lưỡi với nàng…

… Hắn đang làm gì vậy.

Là một xử nữ lớn từng này chưa bao giờ hôn lưỡi, hai mắt Thẩm Tri Ly đờ ra, người như mê đi.

Thấy Thẩm Tri Ly không phản kháng, Tô Trầm Triệt hôn càng dữ dội, đôi mắt đẹp khẽ nhắm hờ, không chớp lấy một cái nhìn Thẩm Tri Ly đang gần trong gang tấc, đầu lưỡi rà trên môi Thẩm Tri Ly, rồi hòa quyện với lưỡi nàng…

Ba hồn bảy vía đang lơ lửng trong không trung bỗng quay lai vị trí, trong đầu Thẩm Tri Ly chỉ có một ý nghĩ.

Để ta giết hắn cho rồi!

Thẩm Tri Ly khum tay lại, liền bị Tô Trầm Triệt dùng tay đè xuống, nhấc gối lên, thì bị chân Tô Trầm Triệt nhanh hơn một bước giữ chặt lại.

Giây phút này, Thẩm Tri Ly mới nhận ra cái người tưởng như vô hại đang đứng trước mặt này lại có một sức mạnh lớn vô cùng…

So ra chút sức lực của nàng chẳng là gì hết, cả người bị Tô Trầm Triệt khóa chặt lấy, đến cơ hội vùng vẫy cũng không có, đành để mặc cho hắn hôn.

Hắn ôm nàng thật chặt, giống như ôm ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, trong lúc giằng co tóc nàng xõa ra, che đi cả khuôn mặt của Tô Trầm Triệt, chỉ cảm nhận được tâm trạng kích động bất chấp tất cả, nụ hôn mãnh liệt mà khát khao và nỗi bi thương sâu sắc tỏa ra từ cơ thể Tô Trầm Triệt, tất cả cảm quan lúc này cũng chỉ có thể cảm nhận hơi thở của hắn…

Vì sao…

Vì sao rõ ràng là nàng bị cưỡng hôn, mà kẻ hành động hung bạo này lại tỏ ra tổn thương hơn cả nàng!

Rốt cuộc là Tô Trầm Triệt điên rồi hay là nàng điên rồi?

Nhưng… Thẩm Tri Ly không thích cái cảm giác bị người ta khống chế hoàn toàn chút nào.

Trong khoảnh khắc lấy hơi, nàng đột ngột cắn mạnh vào môi Tô Trầm Triệt, chất dịch ấm nóng tanh mặn theo kẽ răng chảy vào miệng Thẩm Tri Ly, lại phảng phất chút đắng chát khó nói thành lời.

Tô Trầm Triệt cuối cùng cũng rời môi ra, nhưng lại không rời nàng.

Hắn ôm lấy bờ vai Thẩm Tri Ly, thì thào lập lại: "Tri Ly, nàng không cần ta nữa sao?".

Vẫn là giọng điệu bi thương.

Thẩm Tri Ly có chút mềm lòng, nhưng mùi máu không phải của nàng trong miệng nhắc nhở nàng vừa bị đối xử thế nào, Thẩm Tri Ly bỗng chốc tức sôi gan: "Cần cái đầu ngươi! Ngươi biết ngươi vừa làm cái gọi là gì không hả? Ngươi có tin ta lôi ngươi đến quan phủ trị tội, khiến ngươi phải ngồi tù suốt đời không? Người khác không tự nguyện, ngươi lại dùng sức mạnh cưỡng bức, muốn khoe khoang sức mạnh của ngươi chứ gì! Hành vi của ngươi rõ ràng là của cầm thú mà, không, cầm thú cũng không bằng! Cầm thú không có đầu óc, đầu óc ngươi to như thế để làm gì hả, gắn trên cổ cho đẹp thôi hả! Hay là ngươi không có đầu óc…".

Tô Trầm Triệt ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn vào mắt Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly sững lại: "Ngươi trợn mắt nhìn ta làm gì…".

Tô Trầm Triệt cụp mắt xuống, giọng khẽ khàng: "Tri Ly, nàng cứ mắng ta đi, muốn mắng thế nào thì mắng, nếu không đủ, đánh ta cũng được, ta tuyệt đối không đánh trả".

Thẩm Tri Ly ngớ ra: "… Ngươi bị bệnh à?".

Tô Trầm Triệt buông Thẩm Tri Ly ra, một tay ôm đầu lùi một bước, tay còn lại nắm chặt tay áo Thẩm Tri Ly: "Vừa rồi là ta sai, chỉ cần nàng không vứt bỏ ta, muốn ta làm gì cũng được".

Làm gì cũng được…

Trong đôi mắt màu hổ phách trong veo đó viết đầy sự khẩn cầu.

Hắn biết nàng thích nhu chứ không thích cương ư?

Thẩm Tri Ly nhếch môi, định nói thì một chuỗi âm thanh ồn ào vang lên cắt ngang nàng.

***

“Cung chủ! Cung chủ! Vừa rồi người đã thấy cả rồi ạ! Tuyền Triệt công tử tư thông với ả giả làm tiểu tư! Đang chuẩn bị bỏ trốn!”

“Đúng đúng, lần này vật chứng nhân chứng đều đủ! Xem hắn còn chối cãi thế nào!”

Thẩm Tri Ly quay đầu lại, xung quanh có hơn chục người không biết xuất hiện từ lúc nào.

Đi đầu chính là… Kỷ Minh Nguyệt.

Chiếc váy dài vàng óng quét dưới đất, cùng với chiếc trâm hình quạt kim phụng đung đưa trên đầu, giống hệt như một đóa diên vĩ vàng nõn đang nở.

Thẩm Tri Ly bất giác cứng đờ.

Vậy là cảnh nàng bị cưỡng hôn đã bị hơn chục người nhìn thấy!

Thế nhưng điều càng làm nàng cứng đờ lại là… nàng nhìn thấy Tiểu Diệp công tử đang đứng phía sau Kỷ Minh Nguyệt.

Tiểu Diệp công tử cúi đầu, không nhìn nàng, vẻ mặt tỏ ra xa cách, lạ lẫm.

Có một khả năng hình như sắp thành sự thật.

Kỷ Minh Nguyệt dường như không hề nhìn thấy Thẩm Tri Ly, đi thẳng về phía Tô Trầm Triệt, đứng trước mặt hắn, chậm rãi nói: “Giải thích đi. Còn nữa… thứ đó đâu?”.

Tô Trầm Triệt cười, mắt nheo lại, nhìn rất đẹp, hắn nhún vai, thả lỏng tay: “Ta chẳng có gì để giải thích cả, còn thứ đó, đúng là ở chỗ ta, nhưng, nó vốn dĩ không phải của bà, ta mang đi cũng…”.

Không đợi Tô Trầm Triệt nói hết, Kỷ Minh Nguyệt đã tóm lấy cổ hắn, thần sắc bất chợt u ám: “Ngươi muốn đi?”.

Tô Trầm Triệt gật đầu nhẹ như gió thoảng, hình như bàn tay đang bóp chặt cổ hắn chẳng có chút sức ảnh hưởng nào.

Trong giọng nói của Kỷ Minh Nguyệt có thể nghe ra tiếng nghiến răng ken két: “Ngươi từng nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh ta!”.

Tô Trầm Triệt hạ giọng: "Đó là lời thoại, sao lại có thể cho là thật?", rồi hắn cười, "Ta cũng ở bên cạnh bà đủ lâu rồi".

Kỷ Minh Nguyệt: "Vậy vì sao không thể tiếp tục ở lại?".

Tô Trầm Triệt làm như đang cười: "Tri Ly của ta giận rồi, còn tiếp tục đùa nữa thì nàng không cần ta luôn, ta sao có thể tiếp tục được chứ?".

Kỷ Minh Nguyệt bất ngờ buông tay ra, di chuyển về hướng Thẩm Tri Ly tóm lấy nàng.

Tô Trầm Triệt dịch người đứng chắn trước mặt Kỷ Minh Nguyệt, vẫn cười, chỉ là nụ cười này có lẫn vài phần nguy hiểm: "Bà ra tay với ta không sao, nhưng không được đụng đến nàng ấy".

Kỷ Minh Nguyệt u ám nói: "Người đâu, bắt con tiện nữ này lại cho ta!".

Được lệnh, sau vài tiếng huỳnh huỵch, không biết từ đâu ra hai đại hán lực lưỡng vai u thịt bắp, người trái ngươi phải xốc Thẩm Tri Ly lên.

Trong lúc Thẩm Tri Ly lấy ra hai gói thuốc độc từ tay áo thì Tô Trầm Triệt đã nhấc chân dứt khoát nhẹ nhàng đạp ngã hai tên đại hán.

Ngực Kỷ Minh Nguyệt phập phồng, hiển nhiên là giận điên người: "Ngươi định đối chọi với ta thật đấy à?".

Tô Trầm Triệt cười: "Ta chỉ làm những việc ta cảm thấy đúng, những mong Cung chủ nương tình…".

Kỷ Minh Nguyệt tức quá hóa điên: "Thế thì hôm nay ta nhất định phải giết ả ta!".

Nói đoạn, một dải lụa trắng thô dài từ trong tay áo bà ta phóng thẳng ra, "xoẹt" một tiếng nhắm thẳng hướng Thẩm Tri Ly, tấn công trong lúc nàng chưa kịp phòng bị.

Tô Trầm Triệt "soạt" một tiếng dùng kiếm đỡ dải lụa. Kỷ Minh Nguyệt lật tay, một dải lụa khác phóng ra, Thẩm Tri Ly vứt tay nải chứa vàng xuống, quay người chạy.

Tiếc là chưa chạy được mấy bước, dải lụa trắng đã quàng vào mắt

cá chân, kéo mạnh khiến Thẩm Tri Ly ngã nhào, đâu gối khuỷu tay túa máu, mắt cá chân bị dải lụa móc vào cũng rướm máu, vừa định lấy thuốc trị thương đặc chế ra thì lại thấy một dải lụa khác đang phóng về phía mình…

Kỷ Minh Nguyệt nhìn Tô Trầm Triệt, cười nhạt: "Thể chất như ả ta đã từng gặp nhiều, chỉ cần giữ chân ngươi, thỉnh thoảng đột kích ả ta, thì chẳng mấy chốc, tự ả ta sẽ mất máu mà chết".

Mắt Tô Trầm Triệt có vài phần nôn nóng, mặt bỗng đanh lại: "Bà tưởng ta không dám giết bà thật sao?".

Kỷ Minh Nguyệt cười lớn: "Thế thì xem ai cầm cự được lâu hơn vậy!".

Mắt Tô Trầm Triệt lạnh lùng, tay giữ chặt chuôi kiếm, thế tay vô cùng kỳ lạ.

Kỷ Minh Nguyệt nhìn thấy, mắt đột nhiên sững lại.

Thế nhưng tiếp theo, chuôi kiếm đó nhắm thẳng Kỷ Minh Nguyệt đâm tới, trong mơ hồ hình như có vô số mũi kiếm đang lao tới, biến ảo khôn lường, phát ra tia sáng sắc lạnh. Kỷ Minh Nguyệt nhất thời thất thần, lúc kịp phản ứng dùng dải lụa trắng đỡ lấy thì mũi kiếm của Tô Trầm Triệt đã chạm vào ngực bà: "Để chúng tôi đi".

Kỷ Minh Nguyệt nhìn chằm chằm mũi kiếm của Tô Trầm Triệt, không nói lời nào.

Tô Trầm Triệt đâm kiếm vào sâu hơn nửa thốn, cười lạnh: "Để chúng tôi đi".

"Ngươi thả cung chủ ra trước!"

Tô Trầm Triệt quay đầu lại thì thấy Tiêu Diệp công tử vận trung y đỏ chói tay cầm thanh trường kiếm kề sát cổ Thẩm Tri Ly, đôi mắt nhỏ dài mê hoặc hung tợn trừng lên nhìn Tô Trầm Triệt.

Kỷ Minh Nguyệt không quay đầu lại, ngược lại còn nắm chặt lấy thanh kiếm trước ngực, máu từ kẽ tay chảy xuống, nhuộm đỏ cả chiếc váy vàng óng.

Giọng bà hơi khàn kèm nỗi chua chát: "Giết ả ta mau, Tiểu Diệp,

đừng lo cho ta, giết con tiện nữ đó đi!".

Tiểu Diệp công tử: "Nhưng cung chủ…".

"Đợi đã."

Trong tình thế cấp bách, Tô Trầm Triệt rút nửa đoạn kiếm ra, máu bắn tung tóe lên người hắn, càng tôn lên vẻ yêu kiều của dung mạo ngọc ngà.

Hắn từ từ ngước mắt lên, nói: "Kỷ cung chủ, hay là gọi Kỷ Linh Nhã nhỉ, bà nhận ra kiếm pháp này chứ… Đây là kiếm pháp đắc ý nhất mà gia phụ Tô Thận Ngôn sáng chế ra, cả thiên hạ không quá năm người biết chiêu thức này".

"Bà từng rất thân thiết với cha ta."

Kỷ Minh Nguyệt giận dữ hét lên: "Đủ rồi, ta không muốn nghe bất kỳ chuyện gì liên quan đến ông ta!".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lúc: "Ông ấy thích bà".

Kỷ Minh Nguyệt há miệng, đột nhiên cười lớn: "Nói bừa! Ông ta chưa từng thích ta, trái tim ông ta chỉ có mẫu thân đã chết của ngươi! Uổng cho ta ôm mối tình sâu, mười sáu tuổi đã không màng đến danh tiết đi theo ông ta ba năm, chỉ mong ông ta có nửa phần thật lòng với ta. Nhưng ông ta thì sao, mới vừa dịu dàng lưu luyến nói dạy ta chơi đàn, lát sau đã đuổi ta đi, ông ta đã thu xếp cho ta một nhà chồng tốt… Loại người đó, loại người đó…".

Đó là câu chuyện của hơn hai mươi năm về trước.

Tất cả đều chưa bắt đầu, chưa xảy ra.

Năm đó, Kỷ Minh Nguyệt vẫn chưa gọi là Kỷ Minh Nguyệt, người đàn ông dằn vặt cả đời bà cũng chưa xuất hiện.

Bà là cô gái xinh đẹp tuyệt trần Kỷ Linh Nhã, xuất thân danh giá, dung mạo kiều diễm, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, nên tự phụ ngang ngược không ai bằng.

Nàng cải trang nam nhân ra khỏi phủ dạo chơi, trên đường nhiều

lần nói năng lỗ mãng, chọc giận kẻ cầm đầu ở đấy, nửa đêm hắn dẫn mười mấy đại hán bắt nàng và tỳ nữ đem nhốt ở một ngõ nhỏ, còn Tô Thận Ngôn đang say bí tỷ vừa trèo tường trốn khỏi phường oanh yến, hụt chân thế nào mà rơi đúng trước mặt nàng.

Đôi mắt đào hoa long lanh khẽ chớp, chàng mỉm cười với nàng, ánh mắt vô cùng dịu dàng nhưng cũng vô cùng lạnh lùng.

Chàng nói: "Tiểu cô nương, có cần ta cứu cô không?".

Bóng hình tím nhạt phóng túng ấy đã khắc ghi trong trái tim nàng như thế.

Giống như số kiếp đã định.

Một lần gặp mặt, không cách gì thoát ra.

Chàng cứu nàng, chàng dạy nàng dạo lầu xanh, dắt nàng đến quán rượu, cùng nàng đi chùa xem vận hạn, gặp nhiều loại người khác nhau, kể cho nàng nghe vô số câu chuyện, nàng nghe như mê như say.

Sau đó, lẽ dĩ nhiên, nàng đã yêu chàng.

Đến tuổi cập kê, phụ mẫu định sẵn cho nàng một mối, từ chối không được, nàng đưa ra quyết định khiến nàng hối hận cả đời…

Nàng muốn được ở bên chàng.

Thậm chí ngay cả khi nhếch nhác, thảm hại ngồi dưới hiên của phủ Tô Thận Ngôn ăn cơm thừa canh cặn, nàng vẫn cảm thấy khoảng cách tới hạnh phúc đã rất gần…

Tiếc là, cuối cùng chỉ là hoa trong nước, trăng trong gương.

Cũng đúng, đối với Tô Thận Ngôn, nàng chẳng qua chỉ là một nha đầu chưa hiểu chuyện, sao chàng có thể yêu nàng được. Là nàng trẻ con, cho rằng dịu dàng có nghĩa là thích, cho rằng chiều chuộng có nghĩa là yêu thương… mà không ngờ rằng Tô Thận Ngôn đã đi qua bao nhiêu chuyến đò, loại nữ tử nào mà chàng chưa từng có, sao có thể để ý đến một tiểu nha đầu như nàng.

Tô Trầm Triệt không cắt ngang lời bà ta, chỉ bình thản nói: "Nếu ta nói sự việc không như những gì bà nghĩ thì thế nào?".

Hắn lặng lẽ nhìn nét mặt thẫn thờ của Kỷ Minh Nguyệt, khẩu khí băng giá khó mà dò đoán được.

Thế nhưng, không biết là do không phát hiện hay là cố ý không nhìn.

Thẩm Tri Ly đang bị Tiểu Diệp công tử khống chế lúc này cũng lặng lẽ nhìn Tô Trầm Triệt. Vết thương lớn nhỏ trên người bắt đầu không ngừng chảy máu đau đớn, nhưng Thẩm Tri Ly chỉ khẽ nhếch môi, sắc mặt nhợt nhạt, trong người lại hệt như một bao thuốc nổ đang chực nổ tung.

Tô Trầm Triệt… Ngươi không phải bị mất trí rồi sao? Ngươi không phải vì người đầu tiên nhìn thấy là ta nên mới chắc mẩm ta là nương tử của ngươi, là người yêu của ngươi sao?

Thế sao ngươi lại nhớ chuyện của phụ thân ngươi?

Lừa ta vui đến thế sao?

***

Bầu trời từ từ tối sầm lại, mùa đông vừa qua, tiết trời vẫn phảng phất dư vị của hoa tuyết chưa tan.

Lạnh giá, đông đặc.

Máu, từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất lạnh, bỗng chốc kết lại thành từng đóa hoa máu đỏ tươi.

Giọng nói vốn dĩ ôn hòa của Tô Trầm Triệt trong hoàn cảnh thế này cũng nhuốm mấy phần lạnh lẽo: “Thê tử mất đi, ông ấy một mình lưu lại Giang Nam mượn rượu tìm quên, hẹn hò vô số, nhưng mỗi người chẳng quá một tháng. Bà đi cùng ông ấy ba năm, chẳng lẽ không nhận ra điều gì sao… Ông ấy là một kẻ hèn nhát không hơn không kém, một kẻ đáng thương ngay đến yêu cũng không dám yêu…”.

Giọng điệu phảng phất vẻ khinh miệt.

Không dám chịu trách nhiệm với người kết tóc với mình, không dám đối diện với người thân, không dám thật lòng, cũng không dám nhận một tấm lòng.

Cả đời sống mệt mỏi như thế đến chết thì thôi.

Kỷ Minh Nguyệt không hề bận tâm đến vết thương đang chảy máu, gằn giọng nói: "Ông ta là cha của ngươi! Ông ta thế nào không đến lượt ngươi nói!".

Tô Trầm Triệt: "Mấy năm trước ông ấy đã chết rồi".

Kỷ Minh Nguyệt sững sờ, chầm chậm nói: "Chết rồi? Ta rõ ràng…".

Tô Trầm Triệt bình thản: "Bà giữ lại nửa mạng sống cho ông ấy đã nhanh chóng bị ông ấy phung phí hết, ta tưởng là bà biết".

Mấy năm trước.

Lúc đó nàng đã là Kỷ Minh Nguyệt, ma đầu cung chủ Minh Nguyệt cung mà người người đều muốn giết.

Nhan sắc vô song, lạnh lùng cao ngạo.

Ý nghĩ báo thù không ngừng giày vò nàng, tính nàng trước giờ rất kích động, nỗi nhục như thế làm sao có thể nuốt trôi được… Thế là, âm thầm suy tính bao năm trời, trận đánh đó, nàng dùng tất cả mọi sức mạnh của mình, sắc đẹp cũng được tiền bạc cũng xong, thậm chí thêu dệt sự thật, chia rẽ người khác, chỉ đổi lại một quả thận của chàng.

Suy cho cùng chàng vẫn còn thứ không nỡ vứt bỏ, chỉ cần là việc có thể uy hiếp được chàng, nàng không từ thủ đoạn để làm.

Vết thương bị khoét ngày một sâu bắt đầu trở thành nỗi đau khó mà chịu đựng được.

Kỷ Minh Nguyệt nhất thời đờ đẫn, gương mặt trắng bệch vì mất máu và đôi mày nhíu lại do đau đớn lại hiện lên trước mắt bà, khi đó… chàng đau biết nhường nào.

Bị niềm vui được báo thù vùi lấp, ngay đến lý trí của nàng hoàn toàn biến mất.

Kỷ Minh Nguyệt đột nhiên nắm chặt áo Tô Trầm Triệt, nhếch môi: "Lúc chết… ông ta như thế nào?".

Vì hành động này mà lưỡi kiếm trên người bà ta lại một lần nữa đâm sâu hơn.

"Cung chủ!"

Tiểu Diệp công tử kêu lên thất thanh.

Tô Trầm Triệt: "Ta có nói gì thì bà cũng không tin".

Kỷ Minh Nguyệt: "Nói ta biết!".

Tô Trầm Triệt cười lạnh nhạt: "Nói cho bà biết rồi thì sao? Dù gì ông ấy cũng đã chết rồi, đáp án cũng đã không còn quan trọng nữa".

Giọng Kỷ Minh Nguyệt khàn đục: "Ta không tin!".

Tô Trầm Triệt: "Ngay cả bản thân ông ấy cũng không tin, nhưng… nếu không phải như vậy, sao ông ấy lại vội vàng đẩy bà ra, rồi sao lại bị bà uy hiếp. Bà tưởng với mấy chiêu trò của bà, ông ấy thúc thủ không có đối sách thật sao? Ngay cả dải lụa trắng mà bà hiện dùng cũng là do ông ấy tặng, tơ tằm ngàn năm, một dải đang ở trong tay cô cô ta, một dải trong tay bà…".

"… Ông ấy chết rồi, không ai biết mối quan hệ của ông ấy với bà, nếu không bà tưởng bà có thể đứng ở đây ăn sung mặc sướng với đám trai cưng của bà hay sao… Ông ấy đến chết cũng không nói cho bất kỳ ai biết…"

Kỷ Minh Nguyệt chỉ cố chấp nói: "Ta không tin!".

Chỉ nhớ ánh mắt lạnh lùng chàng nhìn nàng vào đêm cuối cùng.

Chỉ nhớ người đàn bà mà chàng đang ôm ấp cười đắc thắng.

Chỉ nhớ cái giá của ba năm ngu ngốc…

Mà quên hết tất cả nụ cười ấm áp của chàng, quên cả lời thì thầm của chàng, quên cả những hồi ức ngọt ngào từng có.

Bà ích kỷ, bà hèn nhát, bà ngang ngược.

Bà bị sự không cam tâm và phẫn uất che mắt.

Thế nhưng kết cục lại là…

Chân khí trong người Kỷ Minh Nguyệt dâng lên đột ngột, bàn tay đẫm máu nắm lưỡi kiếm rút ra.

Trong mắt bà hiện lên vài vệt đỏ như máu, Tô Trầm Triệt nhíu mày.

Tẩu hỏa nhập ma.

Rút kiếm về chém xuống, Kỷ Minh Nguyệt đã dùng dải lụa trắng đỡ lấy rồi nhắm thẳng Tô Trầm Triệt tấn công, sắc diện có vài phần đáng sợ.

Nhìn hai bóng người đấu với nhau như ảo ảnh, càng lúc càng lùi vào sâu không địa đạo, tiếng vũ khí chạm nhau ác liệt, liên hồi không ngừng vang lên, thanh kiếm trong tay Tiểu Diệp công tử run rẩy.

Vai y bỗng nặng trịch.

Thẩm Tri Ly tựa vào vai y, cánh tay hơi rũ xuống, hình như đã quá mệt, nàng nhắm mắt lại: "Muốn đi xem thì đi đi".

Máu tươi thấm ướt áo Thẩm Tri Ly, giọng nàng lại không hề có ý trách tội, chỉ có sắc mặt trắng bệch, chân mày nhíu lại.

Tiểu Diệp công tử ngẩn ra: "Ngươi không hận ta sao?".

Thẩm Tri Ly: "Vì sao ta phải hận ngươi?".

Tiểu Diệp công tử: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy ta hãm hại ngươi…".

Thẩm Tri Ly: "Không phải ngươi làm", giọng nàng rất khẽ, nhưng rất chắc chắn, hơi ngước mắt lên, "Ban đầu ta quả thật có nghi ngờ, nhưng, ta tin phán đoán của mình hơn, lúc ngươi nói ngươi tin ta, là thật lòng".

Trong phút đau xót, lưỡi kiếm dịch ra.

Tiểu Diệp công tử cúi đầu: "Xin lỗi, ta không thể cản họ được, còn dùng ngươi để uy hiếp… Ngươi lại còn…".

Thẩm Tri Ly lấy ra một lọ thuốc cầm máu đặc trị từ trong ngực áo, vất vả bôi thuốc cho mình, cười nhẹ: "Con người luôn có những thứ mà mình hoàn toàn tin tưởng, nếu không sống rất mệt".

Tựa như nàng tin Tiểu Diệp công tử thật sự coi nàng là bạn, chứ không phải chỉ là lợi dụng, lại tựa như nàng tin rằng cho dù có trở về Hồi Xuân cốc, sư huynh cũng sẽ không giết nàng…

"Không sao, ngươi rất lo lắng cho Kỷ Minh Nguyệt đúng không, mau đi đi."

Tiểu Diệp công tử ngập ngừng một lát, cởi áo choàng khoác lên người Thẩm Tri Ly rồi xông vào trong.

Người của Minh Nguyệt cung đã theo Kỷ Minh Nguyệt vào trong từ lâu, chỉ còn lại hai tiểu tư canh chừng nàng, có lẽ nhìn thấy nàng yếu ớt, toàn thân đầy máu, ngay cả canh chừng cũng không cần phải quá nghiêm ngặt.

Thẩm Tri Ly dùng ngân châm đánh bại hai tên đó một cách nhẹ nhàng, đau xót nhìn đống vàng một cái, đầu không quay lại men theo lối định ban nãy đi ra trèo ra.

Bên ngoài gió lạnh căm căm.

Tuyết lớn đè gãy cây cối, phủ dày các nhánh cây.

Thẩm Tri Ly hắt xì một cái, rụt cổ lại, rồi lại trèo trở lại, lột sạch quần áo của hai tên tiểu đinh mặc vào ngươi, mới lại trèo ra một lần nữa.

Tuy lạnh nhưng trời quang mây tạnh.

Không khí ẩm ướt, lạnh lẽo luồn qua vào lớp quần áo xốc xếch buốt đến tận xương, nhưng cảm giác này rất thật.

Cuối cùng ra ngoài rồi!

Thẩm Tri Ly loạng choạng, chóng mặt vì mất máu quá nhiều, nàng ấn nhẹ đầu, còn may, mất máu còn trong phạm vi chấp nhận được… Tuy sẽ suy nhược vài ngày nhưng ít ra sẽ không chết.

Nàng nắm chặt tay lại, sau này tuyệt đối không đến đây nữa.

Cho dù là Kỷ Minh Nguyệt hay là Tô Trầm Triệt… đều chẳng có chút quan hệ đồng xu cắc bạc nào với nàng!

***

Ầm!

Một âm thanh cực lớn, như sét đánh từ Minh Nguyệt cung vọng ra, tiếp đến là một tràng âm thanh đổ sụp.

Mặt nàng trắng bệch, không chút nghĩ ngợi lại trèo xuống.

Tô Trầm Triệt vẫn còn ở dưới!

Trong Minh Nguyệt cung khói bụi mịt mù, không nhìn rõ bất kỳ thứ gì, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn vang lên mỗi lúc một gần.

"Cung sắp sập rồi, mọi người mau chạy đi!"

"Mau chạy thôi, Minh Nguyệt cung bị hủy rồi!"

Thẩm Tri Ly giải thuốc tê cho hai tên tiểu tư canh gác, cố gắng gượng chạy vào trong, rất nhiều người hoảng loạn gào thét chạy ra như ong vỡ tổ, nàng lách người chạy vào sâu bên trong.

"Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt… ngươi ở đâu… khụ khụ khụ…"

Tiếng nàng quá nhỏ, nhanh chóng bị át đi.

Âm thanh đổ sập càng lúc càng gần, cuối cùng nàng cũng nghe thấy tiếng người.

"Sao ngươi còn ở đây, mau đi đi!"

Thẩm Tri Ly: "Tiểu Diệp công tử… ngươi…".

Lời còn chưa dứt, trong Minh Nguyệt cung trống hoác vang vọng tiếng cười như điên dại của Kỷ Minh Nguyệt, tiếp đó là giọng nói vô cùng bình thản.

"Thế thì cùng chết vậy."

Toàn bộ Minh Nguyệt cung rúng động.

Thẩm Tri Ly ngước mặt lên, nhìn thấy Kỷ Minh Nguyệt đang đứng ở nơi cao nhất trong đại điện của Minh Nguyệt cung, bên cạnh là tượng của một người đàn ông.

Bà ta vẫn vận chiếc áo vàng óng nhuộm đầy máu.

Ánh mắt đỏ ngầu, tóc tai rũ rượi, quanh thân có khí lưu chuyển động ngược, rõ ràng là hiện tượng tẩu hỏa nhập ma.

Nghe nói sở thích của Kỷ Minh Nguyệt là thu thập bí kíp võ công, học tạp nham lại còn hấp tấp nên chẳng thứ nào đạt đến thượng thừa… Loại người này một khi bị tẩu hỏa nhập ma, hậu quả nghiêm trọng hơn người khác rất nhiều…

Tiểu Diệp công tử vội vã đẩy Thẩm Tri Ly ra ngoài, đồng thời nhét vào lòng nàng một vật gì đó: "Ngươi mau đi đi, đây là… coi như là phần thưởng ngươi tin ta, cứ đi theo đường màu xanh là có thể ra ngoài".

Đó là một tấm bản đồ, bản đồ địa đạo Minh Nguyệt cung.

"Nhưng…"

Lời nàng chưa dứt, eo đột nhiên bị siết chặt.

Có người ôm lấy nàng, môi kề sát tai nàng nói: "Tri Ly, ta đưa nàng đi".

Rút tấm bản đồ từ trong tay Thẩm Tri Ly liếc sơ qua, Tô Trầm Triệt không chút do dự bế nàng lên, chuẩn bị vận khinh công.

Thẩm Tri Ly quay phắt đầu lại.

Kỷ Minh Nguyệt đứng ở trên cao, chẳng có chút cảm giác gì trước sự sụp đổ của Minh Nguyệt cung, chỉ chuyên chú vuốt ve tượng đá.

Mắt vẫn đỏ ngầu, móng tay cứa trên bức tượng thành từng vệt máu tươi.

Đột nhiên, bức tượng chấn động, chỗ giữa thắt lưng nứt ra, nửa phần thân trên rơi xuống đất.

Kỷ Minh Nguyệt kêu lên thảm thiết, phi thẳng xuống dưới.

Thẩm Tri Ly cố sống cố chết kéo chặt vạt áo Tiểu Diệp công tử: "Kỷ Minh Nguyệt điên rồi, đừng đâm đầu vào chỗ chết! Theo bọn ta ra ngoài đi!".

Tiểu Diệp công tử gỡ tay nàng ra: "Tính mạng của ta là do nàng ấy cứu, được cùng chết với nàng ấy thật tốt quá". Y mỉm cười với Thẩm Tri Ly, ánh mắt long lanh phản chiếu ánh sáng tuyệt đẹp, "Chỉ tiếc là không còn cơ hội đi tìm loại thuốc mà ngươi nói sẽ bào chế cho ta thôi".

Tay Thẩm Tri Ly rũ xuống, nhìn theo bóng Tiểu Diệp công tử khuất dần.

Tất cả chỉ trong nháy mắt.

***

Tô Trầm Triệt ôm eo nàng, vận khinh công, bay ra ngoài.

Bóng dáng hai người đó càng lúc càng xa, chỉ thấp thoáng thấy Tiểu Diệp công tử ôm lấy Kỷ Minh Nguyệt đang điên loạn, để mặc dải lụa trắng của Kỷ Minh Nguyệt quất tới tấp vào người y. Bức tượng rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh hệt như mối tình tan vỡ, dù có lắp ghép lại thế nào cũng không còn được như thuở ban đầu.

Gạch đá rơi che khuất tầm mắt nàng, tất cả mọi thứ trong đó dần dần bị chôn vùi.

Bao gồm cả những trải nghiệm ở Minh Nguyệt cung của nàng, người đàn bà xinh đẹp mà cao ngạo, chàng trai mê hoặc mà cố chấp… và cả mối tình si tuyệt vọng của họ.

Thẩm Tri Ly đột nhiên cảm thấy sức lực cạn kiệt.

Nàng cụp mắt xuống, để mặc Tô Trầm Triệt đưa đi.

Không biết là bao lâu, gió mơn man mặt nàng, không khí tươi mới và mát lạnh mang đến một dự cảm an toàn.

Tô Trầm Triệt đặt Thẩm Tri Ly xuống với thái độ nâng niu hệt như đối với một bình sứ quý giá, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người nàng, Thẩm Tri Ly im lặng đẩy hắn ra.

Tô Trầm Triệt chớp đôi mắt to trong veo.

Giọng Thẩm Tri Ly không chút gợn: "Những gì ngươi nói lúc nãy

đều là thật ư?".

Tô Trầm Triệt trầm tư một lúc, thành thật trả lời: "Không hoàn toàn thật. Bảy phần thật ba phần giả mới có người tin".

Thẩm Tri Ly: "… Cha ngươi thích Kỷ Minh Nguyệt thật sao?".

Tô Trầm Triệt quả quyết: "Ta không phải là ông ấy, sao ta biết được ông ấy nghĩ gì", ngừng một lát, nhìn sắc mặt Thẩm Tri Ly không tốt lắm, lại oan ức bổ sung, "Với lại trước khi ông ấy mất, ta cũng ít gặp ông ấy, tính tình thì hoàn toàn không hiểu…".

Thế lúc nãy những điều ngươi nói với Kỷ Minh Nguyệt đều là lừa gạt ư?

Gió lạnh thổi lướt qua tóc Thẩm Tri Ly, nàng nhếch mép: "Ngươi đã nhớ lại tất cả rồi phải không?".

... Đã bị phát hiện rồi, có giấu nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Tô Trầm Triệt ngoan ngoãn nói: "Không phải toàn bộ, nhưng đã nhớ lại phần lớn".

Thẩm Tri Ly: "Khi nào?".

Tô Trầm Triệt khẽ giọng: "Đại khái lúc bị rơi xuống rồi tỉnh lại…".

Lúc vừa mới tỉnh lại…

Vừa tỉnh lại…

Thẩm Tri Ly trầm ngâm một hồi, ngước đôi mắt đen láy, ngoắc ngoắc Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt mừng rỡ chạy đến nghe Thẩm Tri Ly dặn dò.

Véo tai Tô Trầm Triệt, Thẩm Tri Ly gầm gừ: "Tô Trầm Triệt ngươi là đồ chết tiệt, cút đi càng xa càng tốt, đời này kiếp này ta không muốn gặp ngươi nữa!".

Quyển 3: Nam cương cổ độc sư

Chương 9: Sư huynh là yêu nghiệt

"Ngươi có thể đừng đi theo ta nữa được không hả?"

Thẩm Tri Ly bóp trán, ngoái lại, "Ngươi tưởng che tàu lá chuối là ta không nhìn thấy ngươi chắc, với lại thời tiết này, ngươi tìm đâu ra được tấm lá chuối vậy...".

Tô Trầm Triệt thò một con mắt ra từ trong tàu lá chuối, nheo nheo cười, nụ cười ấm áp hệt như ánh mặt trời mùa đông.

Hắn hơi nhếch miệng nói: "Tri Ly, tha thứ cho ta được không?".

"Được, ta tha thứ cho ngươi", Thẩm Tri Ly mỉm cười thân thiện, "Vậy ngươi có thể cuốn xéo đi được chưa?".

Tô Trầm Triệt: "... Tri Ly, con gái nói bậy không tốt đâu".

Thẩm Tri Ly day day ấn đường: "Vậy ta nói đàng hoàng với ngươi nhé. Mỗi người có con đường riêng của mình, Thập Nhị Dạ công tử, chúng ta vốn dĩ không cùng đường. Người nhà ngươi chắc hẳn giờ này cũng đang tìm ngươi khắp nơi, ngươi còn phải đi giúp đỡ võ lâm chính nghĩa, tạo ra thời đại huy hoàng mới cho võ lâm, luôn tiện giải quyết vấn đề hồng nhan tri kỷ khó dứt của ngươi. Bây giờ ngươi có thể đi làm việc đại sự của ngươi rồi, đừng đi theo một nhân vật nhỏ bé như ta nữa được không?".

Tô Trầm Triệt há miệng.

Thẩm Tri Ly tiếp luôn: "Ngươi đã nhớ ra rồi, nên biết chúng ta không quen nhau! Mà có quen cũng chẳng ích gì!".

Quay đầu lại đi chưa được một bước, đã nghe thấy giọng điệu tội nghiệp của Tô Trầm Triệt: "Tri Ly, không quen bây giờ cũng có thể bắt đầu quen mà, nàng muốn biết gì ta đều có thể nói cho nàng biết...".

Thẩm Tri Ly tiếp tục đi.

"Thập Nhị Dạ công tử, hai mươi tư tuổi, nhà ở Minh đô, tướng mạo đường đường, tính tình ôn hòa, sức khỏe tốt, không bệnh tật, xuất thân lương thiện, gia tài vạn quan, ruộng vườn vạn mẫu, kẻ ăn người ở

vô số, cha mẹ đều đã qua đời, không thê thiếp con cái, ra ngoài có thể đánh người khoe mẽ, về nhà có thể hàn huyên tâm sự…", nghĩ một hồi, hắn lại bổ sung tiếp, "Có thể bù tiền...".

Ai có hứng thú với thứ này chứ!

Thẩm Tri Ly nghiêm nghị ngoái đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn trừng trừng.

Tô Trầm Triệt ngoan ngoãn im miệng, ánh mắt trong veo thuần khiết chớp chớp vô tội.

Thẩm Tri Ly: "Ngươi đừng có ép ta...".

Tô Trầm Triệt: "Ta không có".

Thẩm Tri Ly nheo mắt: "Còn để ta nhìn thấy ngươi đi theo ta, ta sẽ bán ngươi luôn".

Tô Trầm Triệt ngớ người ra, xoa xoa đầu Thẩm Tri Ly, chẳng có vẻ gì bị uy hiếp, mỉm cười nói: "... Tri Ly, nàng thật đáng yêu".

Đáng yêu cái đầu ngươi!

Ngươi mới đáng yêu! Cả nhà ngươi đều đáng yêu!

Hất mạnh tay Tô Trầm Triệt ra, Thẩm Tri Ly quay ngoắt người không thèm ngó ngàng đến hắn nữa, đi thẳng một mạch vào thành.

Đến ngân trang đổi ngân phiếu, cất tiền rồi đi dạo quanh phố hai vòng, dạo mệt bèn chọn một quán nhỏ mua một bát hoành thánh, nhưng bất luận là nàng đi đâu... đều có thể thấy cặp mắt sáng chớp chớp.

Tiểu cô nương ở tiệm hoành thánh đỏ mặt e thẹn nói: "Công tử, ngài... ngài dùng gì?".

Để tàu lá chuối sang một bên, Tô Trầm Triệt phẩy vạt áo một cái, mái tóc đen uốn lượn trên bờ vai, mặt nở nụ cười e lệ: "Gì cũng được, tùy cô nương".

Có cần phải dùng giọng điệu mờ ám thế không!

Đầu tiểu cô nương càng cúi xuống thấp, nói nhỏ như tiếng muỗi vo

ve: “Gì... là cái gì...”.

Không thể nhịn nổi nữa, Thẩm Tri Ly húp hết ngụm canh cuối cùng, vứt đồng cắc xuống bàn, quay người tiến vào sạp bán quần áo kế bên.

Tìm một cô nương có thân hình tương tự mình, Thẩm Tri Ly lôi người ta vào phòng thử đồ, nghiêm túc nói: “Tiểu thư, ta có thể đổi quần áo với cô không?”.

Lúc nàng bước ra, trời trong gió mát.

Tâm trạng Thẩm Tri Ly cũng tốt lên, buộc tóc lại thành búi như thiếu phụ rồi mới đến một dịch quán hỏi giá tiền thuê xe ngựa về Hồi Xuân cốc.

Thỏa thuận xong, vừa bước ra ngoài thì nàng phát hiện tay mình bị ai đó chụp lấy, thì ra là một cô gái.

Cô gái đó thở phào nói: “Cô nương, cuối cùng ta cũng tìm được cô rồi!”.

Thẩm Tri Ly không hiểu: “Dám hỏi cô là ai?”.

Người đó lắc eo một cái, nhướng mày một cái: “Ta vừa mới đổi áo với cô, sao mau quên thế?”.

Thẩm Tri Ly “ồ” một tiếng, nói: “Ngân lượng ta cũng đưa cô rồi, còn có việc gì nữa sao?”.

Lời còn chưa dứt, Thẩm Tri Ly đã thấy từ sau lưng cô gái xuất hiện một vị công tử quần áo lụa là quen thuộc, nét mặt ủ ê.

Vì sao bỗng dưng nàng có dự cảm không tốt thế này!

Không đợi Thẩm Tri Ly phản ứng, cô gái đã đẩy nàng về phía Tô Trầm Triệt.

Không kịp đề phòng, Thẩm Tri Ly loạng choạng, ngã vào lòng Tô Trầm Triệt, lập tức bị ôm siết lấy.

Vùng vẫy thoát ra, Thẩm Tri Ly tức giận: “Ngươi làm gì...”.

Cô gái hai tay khoanh trước ngực, nét mặt rõ ràng còn giận dữ hơn

cả Thẩm Tri Ly: "Ta là ta ghét nhất loại phụ nữ ỷ được cưng chiều suốt ngày mè nheo! Phu quân của ngươi như thế, thả ra ngoài không biết có bao nhiêu ngươi giành giựt, ngươi lại không biết quý trọng! Để một nam tử hán chạy theo ngươi đến chân trời góc bể, ngươi có còn chút tự giác làm tròn bổn phận của thê tử không? Có phải ngươi cảm thấy đắc ý, khoái trá lắm đúng không? Ồ, một nam tử hán cả ngày chạy theo ngươi! Hừ! Nếu một ngày nào đó phu quân nhà người bị ngươi làm cho điên tiết, hoặc giả có người phụ nữ khác mà không cần ngươi nữa, ta xem ngươi còn đắc ý được bao lâu! Đúng là có phúc mà không biết hưởng!".

Thẩm Tri Ly bị rủa xả thậm tệ.

Tiếp theo đó nàng giận tím người: "Ngươi thì biết cái gì!".

"Ta không biết ư? Ngươi khoan hẵng tức giận, ta hỏi ngươi mấy câu đã", cô gái giữ vai Thẩm Tri Ly, hất hàm về phía Tô Trầm Triệt nói: "Hắn từng đánh mắng ngươi?".

Khí thế đối phương quá mạnh, Thẩm Tri Ly đành trả lời: "... Chưa từng".

... Nàng đánh mắng hắn nhiều lần thì đúng hơn.

Cô gái lại hỏi: "Hắn từng có năm thê bảy thiếp ăn chơi trác táng?".

Thẩm Trí Ly: "Hình như cũng... chưa từng".

... Lần ở Minh Nguyệt cung... là Tô Trầm Triệt bị người ta ăn chơi trác táng mới phải...

Cô gái lại hỏi: "Thế hắn từng hiểu lầm ngươi, ngược đãi ngươi, bắt ngươi làm theo ý hắn, bắt ngươi làm những việc ngươi không muốn?".

Thẩm Tri Ly gằn giọng: "Hắn dám…".

Tô Trầm Triệt lắc đầu: "Ta không làm chuyện đó đâu!"

Cô gái bỗng đập bàn: "Thế ngươi rốt cuộc làm mình làm mẩy với tướng công ngươi cái gì!".

Thẩm Tri Ly rít qua kẽ răng: "... Hắn không phải là tướng công của ta!".

Cô gái chỉ Thẩm Tri Ly, xem chừng lại muốn xổ một tràng, Tô Trầm Triệt đột nhiên thò tay cản trước mặt Thẩm Tri Ly, cười với cô gái: "Đa tạ cô nương có lòng tốt, nương tử không nhận ta cũng không sao... Chỉ cần có lòng thành sắt đá cũng phải mòn thôi, ta tin nương tử sẽ có ngày tha thứ cho ta".

Thở dài đánh thượt, cô gái nhìn Tô Trầm Triệt bằng ánh mắt cảm kích xen lẫn đồng cảm: "Phu quân tốt như công tử đây có đốt đuốc đi tìm cũng không thấy, thế mà có một số người còn bày đặt chê ỏng chê eo, thật là... Công tử, nghe tiểu nữ một câu, một thê tử ngang ngược thế này không xứng chút nào đâu, chi bằng tìm một giai nhân khác dịu dàng hơn... Haizzz, nhưng tính tình như công tử đây nhất định sẽ không tùy tiện thay lòng đổi dạ, thật khiến người ta cảm động...".

Nói xong, cô gái mới đủng đỉnh bỏ đi.

Thẩm Tri Ly mặt thộn ra quay lại nhìn Tô Trầm Triệt: "... Rốt cuộc là ngươi đã nói gì với ả?".

Tô Trầm Triệt chớp mắt cúi đầu: "Cũng... cũng không có gì".

Thẩm Tri Ly bỗng dưng nhìn hắn một cái thật sâu, thở dài: "Rốt cuộc ngươi thích ta ở điểm nào, ta sửa là được chứ gì?!".

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt: "Ta thích nàng vì không thích ta, nàng sửa đi, sửa đi...".

Thẩm Tri Ly: "…"

Nhắm mắt lại, Thẩm Tri Ly bóp trán nói: "Tô Trầm Triệt đừng giả vờ nữa... Trước đây ngươi và Diệp Thiển Thiển cũng như thế này đúng không?", dừng một lúc, "Đánh chết cũng không đi, mặt dày mày dạn, nói toàn những lời đường mật...".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lúc, khẽ mấp máy môi.

Mặt trời xuống núi.

Anh nắng hoàng hôn cam nhạt phản chiếu trên nửa bên mặt Tô Trầm Triệt, đến lông mi cũng ánh lên lấp lánh, từng sợi từng sợi rõ ràng.

Cứ thế một lúc, Thẩm Tri Ly đặt tay lên vai Tô Trầm Triệt: "Không cần giải thích với ta, chúng ta thật sự nên từ biệt thôi. Tô Trầm Triệt, ta không thích hợp với ngươi, ngươi sẽ hối hận đấy... Ngày mai ta sẽ quay về Hồi Xuân cốc, ta không hy vọng nhìn thấy ngươi cưỡi ngựa chạy theo ta".

Nàng quay người bỏ đi, bóng Tô Trầm Triệt kéo rất dài, nhưng hắn không đuổi theo.

***

Sáng hôm sau, Thẩm Tri Ly ôm lò sưởi mới mua thản nhiên ngồi trên xe ngựa.

Xe ngựa chạy được một hồi, người đánh xe ngồi phía trước bỗng nói: "Phu nhân, đằng sau có người đi theo chúng ta thì phải".

Thẩm Tri Ly vén rèm lên xem, cách không xa cỗ xe ngựa của họ một công tử vận áo trắng cổ choàng khăn lông trắng đang cưỡi...

Đang cưỡi...

Một con lừa!

Chỉ thấy lông lừa mượt mà, óng ả, hai tai lừa dựng đứng đầy vẻ cao ngạo, ngực ưỡn hiên ngang, hệt như ta đây là một con tuấn mã.

Đồng thời hai chiếc móng lừa hướng về phía con ngựa buộc trước xe của họ đạp đạp mấy cái, rồi hí lên một tiếng, đầy vẻ khiêu khích...

Công tử trên lưng lừa nhìn nàng cười rạng rỡ, lấy tay vẫy tai lừa như muốn chào nàng...

Thẩm Tri Ly: "…"

Phu xe: "Phu nhân, có cần đi chậm lại chờ chàng ta không?".

Thẩm Tri Ly quả quyết buông màn xuống: "Không cần đâu, ta không hề quen biết tên đó", cắn răng, đau xót đưa thêm nửa lạng bạc, "Có thể đi nhanh hơn được không, nếu cắt đuôi được hắn, ta sẽ tăng tiền xe cho ngươi!".

Sức mê hoặc của đồng tiền vô cùng lớn, xe ngựa phóng như bay

đưa Thẩm Tri Ly về đến trấn trước cửa Hồi Xuân cốc.

Bị xóc lên xóc xuống suốt dọc đường, Thẩm Tri Ly thiếu nước nôn mật xanh mật vàng.

Cưỡi lừa à... chắc chắn là còn lâu mới đuổi kịp!

Xuống xe, lần này Thẩm Tri Ly biết cách rồi, đeo mạng che mặt, mọi cử động đều cố ý làm thật chậm, cảnh giác nhìn xung quanh, rồi mới từ từ tiến lên phía trước.

Chưởng quỹ quán rượu thò đầu ra kinh ngạc nhìn nàng: "Cốc... tiền cốc chủ... sao người lại ở đây?".

Thẩm Tri Ly nghi hoặc nhìn: "Ngươi vẫn nhận ra ta ư?.

Chưởng quỹ: "... Cả con đường đều đang nhìn người đấy, ha ha".

Thẩm Tri Ly: "…"

Giựt mạng che mặt xuống, Thẩm Tri Ly ủ rũ: "Thôi, không che nữa, bị bắt thì bị bắt vậy. Đợi đã…", ngẩng phắt lên, "Vừa nãy ngươi gọi ta là gì!?".

Chưởng quỹ: "Tiền...", nuốt nước bọt, "cốc chủ".

Thẩm Tri Ly lòng đau như cắt: "Các ngươi... các ngươi bị hắn ta mua chuộc nhanh đến thế sao, hắn ta đang ở đâu?".

Chưởng quỹ chưa kịp đáp thì Thẩm Tri Ly thấy mình đã bị ai đó ôm lấy.

Cảnh tượng này quen quen...

Nàng cứng đờ quay lại: "Sư...".

Người ôm nàng vùi đầu vào lòng nàng: "Tiểu thư, hu hu hu, Điệp Y nhớ người lắm, còn tưởng người gặp chuyện chẳng lành rồi. Òa òa òa....".

Nói đoạn, Điệp Y giậm giậm chân nũng nịu, nước mắt nước mũi dính tèm lem trên áo Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly: "…"

Vuốt vuốt lưng Điệp Y, nàng thở dài: "Được rồi, tiểu thư không sao, tiểu thư không sao, muội dẫn ta về cốc đi".

Có Điệp Y dẫn đường, mọi thứ đều thuận lợi.

Thẩm Tri Ly đi vòng qua viện của mình đến thạch động, dặn dò Điệp Y vài câu, rồi một mình đi vào trong.

Sau nửa canh giờ, Thẩm Tri Ly mặt trắng bệch vịn tường đi ra, ngồi thần ra một lúc rồi mới đột nhiên thấy kỳ lạ hỏi: "Điệp Y, ngươi dẫn ta vào lâu thế rồi sao sư huynh không phát hiện ra".

Nàng vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị bắt, lúc này không nhìn thấy Hoa Cửu Dạ, lại cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ.

… Dĩ nhiên, đây không có nghĩa là nàng đã chuẩn bị nộp mình cho Hoa Cửu Dạ đùa giỡn!

Điệp Y nghe hỏi, mặt tỏ ra rất đau thương: "Hoa công tử bị thương rồi".

Thẩm Tri Ly: "Sao hả?".

Điệp Y cắn khăn tay: "Có vẻ bị thương rất nặng, không muốn người khác lại gần chăm sóc, nô tỳ lo lắng đến chết mất thôi".

Thẩm Tri Ly sững sờ: "... Huynh ấy sắp chết rồi ư?".

Điệp Y lườm Thẩm Tri Ly một cái: "Còn chưa đâu! Tiểu thư xem ra rất vui mừng thì phải...".

"Sao có thể thế được! Sư huynh bị thương, ta cũng rất buồn, thật đấy, rất buồn..." Thẩm Tri Ly cố kìm nén cái nhún vai, đưa tay lên miệng, ho vài tiếng: "Thế muội dẫn ta đi thăm huynh ấy nhé".

Vui trên nỗi đau của người khác, ta không có đâu nhé!

***

Hồi Xuân cốc đối với Thẩm Tri Ly mà nói, có nhắm mắt nàng cũng thông tỏ mọi lối đi.

Đi hết hành lang dài ngoằn ngoèo, Thẩm Tri Ly phát hiện Điệp Y đang dẫn nàng đến gian phòng... của sư phụ.

Thẩm Tri Ly kéo vai Điệp Y lại: “Sao lại ở đây?”.

Điệp Y giải thích: “Phòng của tiểu thư đã bị đánh sập lần đó rồi, Hoa công tử lười sửa lại nên quyết định dời đến phòng của Lão cốc chủ...”.

Sao lại thế được!

Phòng của sư phụ trước đây bản thân nàng cũng ít dám đến, Hoa Cửu Dạ lại cả gan sống ở đó!

Thẩm Tri Ly nắm chặt nắm đấm, tức giận theo Điệp Y đi vào.

Điệp Y đẩy cửa, đưa ngón tay lên môi, khẽ giọng nói: “Tiểu thư đừng làm phiền Hoa công tử nghỉ ngơi, muội đứng ngoài cửa hóng gió, nếu có người đến muội sẽ ho hai tiếng...”.

Thẩm Tri Ly phẩy tay: “Ta biết rồi”.

Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một thiếu niên tóc đen đang nằm trên chiếc giường mà sinh thời sư phụ thường ngả lưng ở đó.

Thật ra Hoa Cửu Dạ đã qua cái thời thiếu niên từ lâu, chỉ có gương mặt ma mị khó phân biệt nam nữ bất luận lúc nào nhìn cũng không quá mười lăm, mười sáu tuổi.

Hắn nằm nghiêng ôm rắn, lưng hơi còng, người co rúm lại, chiếc áo choàng dài màu đen ôm lấy thân hình hắn, càng làm tăng vẻ nhợt nhạt của khuôn mặt ma mị đó. Vết thương từ khóe mắt kéo dài đến xương gò má, không nhìn kỹ thì giống như một giọt nước mắt, một giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống.

Thẩm Tri Ly rút ngân châm, cẩn thận lại gần, rồi nhanh chóng ra tay đâm xuống.

Hoa Cửu Dạ không có phản ứng.

Nàng thở phào, ngồi xuống bên cạnh Hoa Cửu Dạ, nhìn khắp một lượt căn phòng.

Phòng của sư phụ luôn có người đến quét dọn sạch sẽ tới mức chẳng có lấy một hạt bụi nhỏ, đồ dùng trong phòng cũng không có gì khác biệt so với trước đây.

Bốn bề căn phòng vẫn lan tỏa mùi của sư phụ, vài phần lạnh lùng vài phần hương thuốc.

Tất cả quen thuộc đến nỗi làm cho nàng thậm chí phát sinh vài phần ảo giác, có thể sư phụ sẽ bước vào bất kỳ lúc nào, nhếch miệng mỉm cười với nàng, ánh mặt trời buổi sớm hắt trên nửa gương mặt sư phụ, vẫn đẹp đến say lòng...

Nhưng... Thẩm Tri Ly cụp mắt xuống.

Là chính nàng khâm liệm thi thể của sư phụ, sao điều này lại có thể xảy ra được.

Lấy tay áp lên ngực, Thẩm Tri Ly bỗng có chút buồn bã.

Quay đầu nhìn nửa bên mặt của Hoa Cửu Dạ đang ngủ say, Thẩm Tri Ly bắt mạch cho hắn.

Khẽ nhíu mày, Hoa Cửu Dạ rốt cuộc là bị thương gì?

Đặt con rắn sang một bên, Thẩm Tri Ly lật ngửa Hoa Cửu Dạ, cởi từng nút áo ngoài của y.

Chưa kịp ngắm nghía thân thể Hoa Cửu Dạ, Thẩm Tri Ly đã chú ý đến các vết thương chằng chịt trên người y. Các vết thương đủ loại đủ hình phân bố khắp cơ thể, gần đây nhất hình như là không quá mấy ngày, hơn nữa từ tình hình liền sẹo của thương thế có thể thấy được sự thờ ơ của chủ nhân nó, chắc hẳn đến thuốc cũng lười bôi.

... Mấy năm qua rốt cuộc Hoa Cửu Dạ đã sống thế nào?

Nhẹ nhàng chạm vào các vết thương, Thẩm Tri Ly nhanh chóng lấy thuốc ra bôi cho Hoa Cửu Dạ, động tác thuần thục, giống hệt như lúc còn nhỏ.

Lúc nhỏ Hoa Cửu Dạ rất thích đánh nhau, tính khí nóng nảy lại lười giải thích, về cơ bản bất kể là ai chỉ cần hơi chọc giận y là không thoát khỏi ăn đòn.

Dù Hoa Cửu Dạ không phải lúc nào cũng thắng nhưng thuốc trị thương mà hắn dùng là loại tốt nhất ở Hồi Xuân cốc.

Thiếu niên nằm bẹp trên giường, lưng đầy vết sẹo do đánh nhau.

Thiếu nữ phát một bên vai đang bị thương của hắn, thiếu niên kêu lên oai oái, ngẩng đầu tức giận: "Muội tính giết huynh đấy à!".

Thiếu nữ không thèm bận tâm trề môi: "Hừ! Biết đau thì đừng đánh nhau nữa!".

Thiếu niên chống cằm, ra vẻ bất cần: "Không đánh nhau thì còn gọi gì nam tử hán! Hơn nữa muội nên biết lần này sư huynh của muội thắng đó!". Y phẩy tay, giơ một ngón trỏ lên: "Còn nữa, đây là tôn nghiêm của nam nhân! Sao có thể không đánh?".

Thiếu nữ không đồng tình: "Thế ngày mai muội đi mách với sư phụ".

Quay ngoắt lại, thiếu niên rên lên một tiếng, thò tay nắm chặt vạt áo của thiếu nữ: "Sư muội, đừng vậy mà, ta sống chết bảo vệ khuôn mặt rồi, nếu để sư phụ biết được sẽ thành công cốc hết! Không thì sau này đánh nhau dùng thêm chút thuốc độc để đánh nhanh thắng nhanh, ái dà, sư muội ngoan, sư huynh xuống núi mua bánh hoa quế, mua người nặn tượng sáp cho muội nhé... Tóm lại muội muốn gì huynh cũng mua hết, muội coi như không nhìn thấy, không nhìn thấy gì hết nha!".

Thẩm Tri Ly cúi đầu nghĩ ngợi, lúc đó nàng trả lời thế nào ấy nhỉ.

Hình như là...

Tay Thẩm Tri Ly đẩy hụt, khẽ giọng nói: "Đồ ngốc, huynh bị thương không biết đau à!".

Thở dài một tiếng, Thẩm Tri Ly thu tay về.

"Ta đau có liên quan gì đến muội đâu?"

Thẩm Tri Ly buột miệng đáp: "Đương nhiên có, huynh là sư huynh của muội mà!".

Đáp xong, Thẩm Tri Ly bỗng nhận ra có gì không đúng... Giọng điệu vừa rồi!

***

Hoa Cửu Dạ để trần nửa người trên, đôi đồng tử ánh lên tia nhìn sắc nhọn, bên trong là sự mỉa mai không chút giấu giếm khiến cho người bị nhìn có cảm giác như bị một sinh vật lạnh quần lấy.

Thẩm Tri Ly giật mình lùi mấy bước, tựa vào tường để đứng vững: "Huynh tỉnh lúc nào vậy...".

Hoa Cửu Dạ liếm liếm môi, chiếc lưỡi đỏ ngầu quét qua hàm răng trắng ớn, hiệu quả thị giác khiến người ta hoảng sợ.

Thẩm Tri Ly bất giác nuốt nước bọt.

Hoa Cửu Dạ nói: "Lại đây".

Thẩm Tri Ly lắc đầu: "Không, muội đi đây".

Nói rồi nàng chuẩn bị kéo cửa.

Giọng nói Hoa Cửu Dạ thủng thẳng vang lên: "Nếu hôm nay muội dám bước ra khỏi cánh cửa này, ta không bảo đảm lần sau muội đến, Hồi Xuân cốc có còn tồn tại hay không".

Thẩm Tri Ly tức giận: "... Hoa Cửu Dạ, huynh dám!".

Hoa Cửu Dạ cười khẽ: "Muội có thể thử", rồi tiếp, "Mau ngoan ngoãn lại đây".

Thẩm Tri Ly nắm chặt nắm đấm, sau đó... tiến đến rồi ngồi xuống.

Không phải nàng yếu đuối, mà là nàng thật sự không dám lấy Hồi Xuân cốc ra đánh cược.

Đó là tâm huyết của sư phụ, cũng là tất cả ký ức tốt đẹp của nàng.

Nhìn nàng ngoan ngoãn ngồi xuống, cổ họng Hoa Cửu Dạ phát ra tiếng cười.

Tiếng cười rất trầm, cũng rất vui tai.

Thẩm Tri Ly lại bất giác rùng mình.

Hoa Cửu Dạ vuốt ve gáy Thẩm Trí Ly: "Sư muội thời gian qua đi đâu thế? Làm sư huynh tìm rất vất vả...".

Thẩm Tri Ly nuốt nước bọt, cảm giác lạnh sống lưng, da gà nổi lên:

“Không có, chỉ là đi lòng vòng quanh đây, đợi sư huynh bớt giận…”.

Hoa Cửu Dạ: “Nhưng ta cảm thấy ta càng giận hơn thì phải làm thế nào?”.

Ngón tay nhè nhẹ vuốt ve thân rắn đầy yêu thương, Hoa Cửu Dạ chống cằm: “Còn nữa, sư muội thật không ngoan chút nào, trong mộ của Thẩm Thiên Hành ở Hồi Xuân cốc không phải là thi thể của ông ta, sư muội giấu thi thể của Thẩm Thiên Hành ở đâu? Lại dùng cách này để lừa gạt sư huynh”.

“… Ừm, cần phải đi tìm một nơi để trốn thật.”

Thẩm Tri Ly: “…”, có chút chột dạ.

Đoán biết được tên này chắn chắn sẽ đến đào mộ, trước khi mất sư phụ đã dặn nàng không được đặt thi thể của ông dưới mộ trong cốc, mà chôn ở một trấn nhỏ lân cận.

Hoa Cửu Dạ nhào nặn má Thẩm Tri Ly thành vô số hình dạng.

Thẩm Tri Ly cắn răng, im lặng chịu trận.

Hoa Cửu Dạ đùa rất vui vẻ, ngoắc tay gọi Thẩm Tri Ly: “Sư muội, tựa vào đây”.

Thẩm Tri Ly trợn mắt nhìn Hoa Cửu Dạ: “Tựa vào?”.

Hoa Cửu Dạ: “Ừm, tựa vào lòng ta”.

Con mãng xà nằm bên cạnh y lúc này cũng vặn mình trườn vào lòng y, vùi chiếc đầu to tướng vào ngực y như nũng nịu, tư thế uyển chuyển nhẹ nhàng.

Vậy là nàng cũng phải tựa vào con rắn đó!

Thẩm Tri Ly: “Sư huynh, huynh... đừng được voi đòi tiên chứ!”.

Hoa Cửu Dạ thủng thẳng nhướng mày nhìn nàng: “Ta thích được voi đòi tiên, sư muội không thích sao?”.

Thẩm Tri Ly kìm nén nhìn y.

Hoa Cửu Dạ thở dài, đẩy con mãng xà ra, nói: “Muội sợ sư huynh đến thế sao? Ta cũng đâu có hại gì muội. Ta hại muội lúc nào chưa? Từ

trước đến giờ ta đều đối xử rất tốt với muội đúng không?".

Thẩm Tri Ly mềm lòng, trong lúc không đề phòng bị Hoa Cửu Dạ kéo vào lòng.

Nàng giật mình, đang định thoát ra thì nghe bên tai hơi thở âm ấm, giọng lười nhác lại có chút đùa cợt của Hoa Cửu Dạ vang lên: "Đừng vùng vẫy, ta đang bị thương", nhìn ánh mắt đề phòng của Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ dừng một lúc rồi giễu cợt bổ sung: "Bây giờ không làm gì được đâu, muội yên tâm".

Thẩm Tri Ly không kinh ngạc vì sao Hoa Cửu Dạ có thể cử động, thuốc của nàng đối với người khác hiệu nghiệm tức thì nhưng đối với người từ nhỏ đã hơn hẳn nàng không chỉ một, hai phần như Hoa Cửu Dạ mà nói thì giải độc còn dễ hơn là hít thở.

Ôm thân hình cứng đờ, lạnh giá như một miếng hàn ngọc của nàng, Hoa Cửu Dạ như cảm thấy chưa đủ, vòng cánh tay còn lại ôm eo nàng.

Thẩm Tri Ly run lên, nhắm mắt trấn tĩnh lại: "Sư huynh, huynh bị thương gì thế? Vì sao muội chưa từng nhìn thấy...".

Hoa Cửu Dạ vùi đầu vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu, liếm liếm hõm cổ của nàng: "Sư muội, muội thơm thật đấy, vừa thơm vừa mềm vừa ấm, làm ta rất muốn ăn muội".

Thẩm Tri Ly: "... Muội đi đường ba ngày chưa tắm rồi".

Hoa Cửu Dạ cứng đờ người, nhưng lập tức cười ngay: "Vậy ta tắm cho muội nhé".

Thẩm Tri Ly nghiến răng, cố nén không đập bàn: "Hoa Cửu Dạ, huynh có thể đàng hoàng trả lời câu hỏi của muội được không? Đừng động tay động chân với muội!", đưa tay ra khều, "Còn nữa, đừng nhìn muội bằng ánh mắt khiến người ta rợn tóc gáy như thế được không, cảm giác giống như bị thứ gì dơ bẩn nhìn thấy...".

Hoa Cửu Dạ cười chụp lấy ngón tay nàng, dịu dàng ve vuốt.

Liền sau đó, y nhìn sang hướng khác, thờ ơ nói: "Cũng không có gì, chỉ là lúc ra ngoài gặp phải mấy con chó Nam Cương, bị cắn mấy

nhát".

Nam Cương.

Chẳng trách nàng hoàn toàn không biết, đối với vùng đất trung nguyên, cổ độc ở đó còn là một câu đố, rất nhiều loại thậm chí hoàn toàn không thể giải thích được bằng y thuật.

Thẩm Tri Ly nhíu mày: "Thế... có nghiêm trọng không?".

Hoa Cửu Dạ hờ hững: "Dù gì cũng không chết được".

Tóc mái rủ xuống, đôi mắt dài hẹp của Hoa Cửu Dạ bị che khuất, Thẩm Tri Ly không nhìn thấy tia tuyệt vọng, gần như cam chịu số phận lóe lên trong tích tắc.

Quả thật là không chết được.

Trong người y trúng không dưới mười loại cổ độc, mà bất kỳ loại cổ độc nào trong số đó nếu đưa vào cơ thể người khác cũng đều chí mạng, trộn vào với nhau thì còn đáng sợ thế nào.

Nếu chết thì y đã chết từ lâu rồi.

Chỉ là, dù có thoi thóp y cũng phải sống.

Y sống chính là sự chế nhạo lớn nhất đối với một số người.

Nhếch môi, Hoa Cửu Dạ nói: "Thế cổ độc trên người muội, muội không định giải sao?".

Thẩm Tri Ly ngẩn ra, Hoa Cửu Dạ kéo tay áo nàng, nàng mới nhìn thấy sợi dây lụa màu hồng nhạt buộc ở cổ tay.

... Đúng rồi, cổ độc lần trước!

Loại cổ độc làm nàng khởi tà niệm với... Tô Trầm Triệt!

Hoa Cửu Dạ nhìn chằm chằm một hồi, bỗng "í" lên: "Sư muội, muội may mắn thật đấy, loại cổ độc này ngủ yên trong cơ thể muội, chắc sau này sẽ không phát tác nữa đâu, nhưng... xem ra hơn một tháng sau nó sẽ tỉnh dậy".

Thẩm Tri Ly ngây ra: "Tỉnh lại rồi sau đó thì sao?".

Hoa Cửu Dạ mỉm cười; "Thì tiến hóa chứ sao, sẽ càng khó loại bỏ

nó, hơn nữa lúc phát tác hiệu quả sẽ càng cao".

Thẩm Tri Ly: "…"

Hoa Cửu Dạ xoa đầu Thẩm Tri Ly: "Loại cổ độc này dù sao cũng chẳng có hại gì cho sức khỏe, muội giữ lại trong người cũng tốt mà".

Loại cổ độc hễ phát tác là giống hệt như uống phải xuân dược này ai cần chứ!!!

Thẩm Tri Ly bĩu môi, u ám nói: "Rốt cuộc phải làm sao mới giải được!?".

Hoa Cửu Dạ: "... Không biết, nhưng ta có một cách, bất luận là loại cổ độc nào cũng có thể giải được".

Thẩm Tri Ly lờ mờ có dự cảm không hay, nhưng vẫn hỏi: "Là cách gì?".

Hoa Cửu Dạ cười: "Là làm tình với ta, trong cơ thể ta có loại Cổ Hoàng là loại cổ độc chí tôn, được xưng tụng không bao giờ chết của Nam Cương, vạn độc đều có thể khắc chế".

***

Thẩm Tri Ly đờ người ra.

Tên này sao có thể nói "làm tình" trơn tuột thế nhỉ!

Vội vàng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Hoa Cửu Dạ, ôm chặt cánh tay, Thẩm Tri Ly quả quyết nói: "Thế thì thôi vậy! Muội bỗng dưng cảm thấy giữ lại cũng rất tốt".

Hoa Cửu Dạ chồm người về phía trước, áo choàng ngoài không được buộc chặt từ hai bên vai rơi xuống, hờ hững vắt trên cánh tay, cơ thịt trắng ngần chắc nịch đập vào mắt Thẩm Tri Ly, dường như đang tỏa hào quang, mê hoặc chết người.

Một giọt mồ hôi từ hõm cổ lăn xuống ngực nàng và đọng ở đó.

Thẩm Tri Ly khó nhọc di chuyển ánh mắt.

Hoa Cửu Dạ khép hờ mắt, nét mặt cười mà không phải cười nói với Thẩm Tri Ly: "Sư muội không muốn cùng với sư huynh làm...".

Trước khi chữ "tình" cuối cùng thốt ra, Thẩm Tri Ly đã cắt ngang: "Không muốn!".

Nụ cười trên môi Hoa Cửu Dạ vẫn không thay đổi, ngữ khí ung dung: "Sư muội quên rồi sao, trước đây muội đã từng đồng ý lấy huynh!".

Thẩm Tri Ly ngớ ra.

... Là chuyện lúc nào thế nhỉ, sao nàng không nhớ gì hết?

Hoa Cửu Dạ thủng thẳng: "Muội không nhớ cũng không sao, chỉ cần ta nhớ là đủ rồi. Đã như vậy, chúng ta chỉ là thực hiện chuyện phu thê trước thôi, muội có gì mà không muốn". Hình như nhớ ra điều gì y lại nói, "Trước đây muội không phải đã tính toán cẩn thận gả cho sư phụ đơn giản ít tốn kém sao, gả cho ta cũng thế, chúng ta có thể vun vén hôn lễ chỉ trong năm lượng bạc, chọn ngày lành tháng tốt, muội dọn thẳng đến đây là được rồi".

Thẩm Tri Ly nổi khùng: "Sư huynh, huynh đùa kiểu gì vậy???".

Hoa Cửu Dạ nhướng mày, cười nhạt: "Ta giống đang đùa lắm à?".

Thẩm Tri Ly sững người, liền sau đó dịu giọng "Huynh không phải đã biết sao, vì cái gì...".

Hoa Cửu Dạ tiện tay nghịch vảy rắn, miệng khẽ nhếch nụ cười có mà như không, khẩu khí vô cùng thản nhiên: "Ta không biết mình còn sống được bao lâu, dĩ nhiên phải mau chóng sinh con nối dõi. Dù sao người con gái ta hiểu nhất là muội, ta chẳng hơi sức đâu lại đi tìm một cô gái ngốc như muội".

Cái nguyên nhân này...

Quả thật là...

Quá tốt rồi!

Thẩm Tri Ly chân thành đề nghị: "... Thật ra huynh có thể lấy Điệp Y mà, muội cảm thấy nó ngốc hơn muội, cũng dễ lừa gạt hơn muội".

Hoa Cửu Dạ trừng mắt nhìn Thẩm Tri Ly: "…" ánh mắt như muốn bổ đôi đầu người đối diện ra nhét chữ vào.

Thẩm Tri Ly cúi đầu: "Đừng nhìn muội bằng ánh mắt đó, muội đề nghị nghiêm túc mà".

Ánh mắt Hoa Cửu Dạ u ám, tiếp tục trừng lên.

Thẩm Tri Ly co rúm người lại, khẽ giọng nói: "Với lại, sư huynh, nếu huynh muốn cưới muội, huynh không có cảm giác loạn luân sao?".

Hoa Cửu Dạ: "Không có!".

Thẩm Tri Ly yếu ớt: "... Nhưng muội có".

Hoa Cửu Dạ: "Vậy thì cứ loạn luân, ta không bận tâm đâu".

... Sao nói mà như nước đổ lá khoai vậy trời!

Gả cho sư huynh cái gì, nàng căn bản là chưa bao giờ nghĩ đến...

Nàng dự liệu sư huynh sẽ trở về, sẽ báo thù, sẽ tức giận sẽ phẫn nộ, chỉ cần không giết nàng, không phá hủy Hồi Xuân cốc thì không sao hết, nhưng gả cho sư huynh gì đó thì quả là... quá đau tim!

Hoa Cửu Dạ: "Cứ quyết định thế nhé, bây giờ ta…".

Thẩm Tri Ly nắm lấy một bên vai Hoa Cửu Dạ, lắc lắc, ánh mắt cầu khẩn: "Ấy ấy, đừng vậy mà…".

Nét mặt Hoa Cửu Dạ bỗng biến đổi, hậm hực hừ một tiếng, mày nhíu lại ôm chặt cánh tay.

Thẩm Tri Ly vội buông tay ra, máu từ mu bàn tay Hoa Cửu Dạ chảy ra, lăn theo các ngón tay rơi xuống đất.

Sao lại lắm vết thương thế này!

Không nói lời nào, Thẩm Tri Ly tiến đến xé rách tay áo Hoa Cừu Dạ.

Vết thương ở phía trên khuỷu tay, có hai vết răng to và sâu, sắc máu đen, chảy loang ra cả nửa cánh tay, rõ ràng là bị trúng độc vẫn chưa giải, hơn nữa còn là nọc rắn.

Thẩm Tri Ly nhìn con mãng xà đang vặn mình bên cạnh Hoa Cửu Dạ bằng ánh mắt u ám.

Mãng xà dường như cảm nhận được sự thù địch trong ánh mắt

Thẩm Tri Ly, bèn rúc vào lòng Hoa Cửu Dạ, đầu áp sát vào ngực hắn, thè lưỡi thị uy với Thẩm Tri Ly, như muốn nói "Ngưỡng mộ chưa, ghen tỵ chưa, hận chưa".

Thẩm Tri Ly: "…"

Tiếp đó con mãng xà trườn người ta, bỗng nhiên áp sát, thè lưỡi đỏ lòm về hướng Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly giật nảy mình sợ hãi, lùi một bước, ngã ngồi ra đất.

Con mãng xà mới ung dung quay về bên cạnh Hoa Cửu Dạ, dùng lưỡi liếm láp ngón tay của Hoa Cửu Dạ.

Thẩm Tri Ly trào nước mắt, một con rắn còn có thể dọa nàng, nàng thật vô dụng biết chừng nào!

Hoa Cửu Dạ vuốt ve con mãng xà hệt như đối với đứa con nghịch ngợm, ánh mắt dịu dàng, khóe môi bất giác nở nụ cười, nhẹ nhàng dặn dò con mãng xà: "Hù dọa muội ấy được rồi, không được cắn thật đâu đấy. Nếu không muội ấy không cần ta giúp giải độc thì phiền phức to".

Ngẩng đầu lên, Hoa Cừu Dạ nhìn nàng, giọng bình thản: "Đừng nhìn Tiểu Hoa bằng ánh mắt đó, nó sẽ hoảng sợ đấy".

... Có cần phân biệt đối xử vậy không?

Thẩm Tri Ly hằn học: "Sao huynh không lấy con rắn của huynh cho rồi đi".

Hoa Cửu Dạ lấy làm lạ nhìn nàng: "Tiểu Hoa là giống đực, hơn nữa Tiểu Hoa lại không thể sinh con".

Huynh từng nghĩ đến chuyện này rồi đúng không???

Nhìn Hoa Cửu Dạ yêu thương con mãng xà như vậy, cứ cho là nó cắn hắn, cũng chẳng có gì đáng lo ngại.

Thẩm Tri Ly đứng dậy đi tìm thuốc, giúp Hoa Cửu Dạ làm sạch vết thương, dùng dao đã hơ qua lửa rạch vết thương, lấy máu độc ra, tiếp theo nhanh chóng bôi thuốc băng bó lại.

Trong khoảng thời gian đó Hoa Cửu Dạ không nói tiếng nào.

Hình như biết Thẩm Tri Ly đối xử tốt với Hoa Cửu Dạ, con mãng xà nằm im một chỗ.

Căn phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Thẩm Tri Ly tự dưng cảm thấy nhớ hình ảnh sư huynh bộc tuệch tuy thích bắt nạt nàng nhưng nụ cười lúc nào cũng rạng rỡ như ánh mặt trời hồi đó.

Còn kẻ đang ngồi đây không biết còn giữ được mấy phần hình bóng của sư huynh.

Dù sao cũng chẳng thể quay trở lại.

"Xong rồi."

Băng bó xong, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên phát hiện Hoa Cửu Dạ đang cắn chặt môi, hai mắt nhắm tịt, mồ hôi lạnh trên trán túa ra chảy ròng ròng.

Hắn không phải không đau, chỉ là đã học được cách chịu đựng.

Lòng Thẩm tri Ly mềm đi vài phần, nhưng…

Nàng đột ngột ra tay, điểm mấy huyệt lớn trên người Hoa Cửu Dạ, tuy lực không đủ mạnh, Hoa Cửu Dạ có thể nhanh chóng tự giải nhưng nàng cũng chỉ cần một chút thời gian này thôi đã đủ, huống hồ gì trong thuốc bôi lúc nãy nàng cũng đã trộn một ít thuốc mê.

Thẩm Tri Ly khẽ giọng nói: "Xin lỗi, sư huynh, huynh lấy người khác đi vậy. Hồi Xuân cốc muội giao cho huynh, huynh đáng ra là người thừa kế nó, con dấu cốc chủ và các văn thư khác vẫn để ở chỗ cũ, huynh có lẽ đã tìm thấy rồi, chỉ là, sư phụ được chôn ở đâu muội thật sự không thể nói cho huynh biết".

Hoa Cửu Dạ nhìn nàng trừng trừng.

Thẩm Tri Ly cụp mắt: "Muội đi đây".

Hoa Cửu Dạ: "Đợi đã".

Thẩm Tri Ly ngập ngừng.

Hoa Cửu Dạ khẽ giọng nói: "Ta không lấy muội, muội đừng đi".

Thẩm Tri Ly thở dài: “Muội không phải là con ngốc, ở lại sẽ xảy ra chuyện gì ai mà biết được”.

Hoa Cửu Dạ hình như cũng biết lời nói của mình không đủ độ tin cậy, mấp máy môi: “Vậy ôm ta một chút có được không?”.

Thẩm Tri Ly nghĩ ngợi, dang hai tay nhanh chóng ôm lấy Hoa Cửu Dạ.

Thế nhưng, khoảnh khắc nàng buông tay ra, đầu Hoa Cửu Dạ động đậy, dùng miệng cắn mạnh vào môi Thẩm Tri Ly.

Tên này chỉ giải huyệt đạo ở đầu!

Thẩm Tri Ly giằng ra, môi đau đớn, rõ ràng đã bị cắn rách, có mùi máu tanh tanh mặn mặn.

Thẩm Tri Ly: “Huynh...”.,

Hoa Cửu Dạ liếm máu vương lên môi, mắt sắc như dao, giọng nói đầy nguy hiểm: “Để coi muội chạy được bao xa. Còn nữa, nhớ lấy, chỗ ta cắn không cho phép người khác đụng vào, nhất là cái tên Thập Nhị Dạ…”.

Không đợi hắn nói hết, Thẩm Tri Ly quệt máu trên môi, tức giận đẩy cửa bước ra ngoài.

***

Trước cửa phòng.

Điệp Y bụm miệng: “Tiểu thư, môi của tiểu thư...”.

Thẩm Tri Ly: “... Nhìn cái gì mà nhìn, tự ta cắn rách đấy.”

“Tiểu thư, tỷ không có năng khiếu lừa người khác đâu”, Điệp Y cắn khăn tay, “Oa oa oa, nguỡng mộ quá nguỡng mộ quá...”.

Khóe miệng Thẩm Tri Ly giật giật: “Hoa Cửu Dạ hiện ở trong phòng không thể cử động, muội mau đưa ta ra ngoài bằng cửa sau, trở về có lẽ vẫn còn kịp...”,

Mắt Điệp Y bỗng sáng lên, kéo tay Thẩm Tri Ly, chạy mất hút.

Nửa canh giờ sau.

Thẩm Tri Ly ngồi dựa ghế, vừa soi chiếc gương đồng trong xe ngựa coi môi mình thảm hại đến cỡ nào, vừa ngáp dài.

... Tên khốn kiếp Hoa Cửu Dạ! Cắn tàn nhẫn thế này đây!

Thẩm Tri Ly muốn khóc nhưng không thành tiếng, với thể chất của nàng thì ít nhất phải nửa tháng mới khỏi được...

Kiểu này làm sao có thể gặp người khác đây...

Thở dài thườn thượt, Thẩm Tri Ly mò lấy ngân phiếu giấu trong xe ngựa ra, đếm hai lần từ đầu đến cuối, tâm trạng mới tốt lên một chút.

Chiếc xe ngựa này là đặc chế cho nàng, không chỉ dựa theo sở thích của nàng mà cấu tạo bên trong còn có thể giấu được không ít đồ. Mấy lần trước không cần tới, lần này thì hữu dụng rồi, không uổng phí nàng bỏ bao nhiêu tiền ra đặt làm, hơn nữa nàng lại đi lối cửa sau mà ngay đến Hoa Cửu Dạ cũng không biết, nên chắc là y không thể đuổi theo được.

Lại ngáp một cái nữa, Thẩm Tri Ly rúc người vào chăn, chuẩn bị ngủ một giấc, đấu trí với Hoa Cửu Dạ thật là hao tổn tâm sức.

“Phu xe, đi chậm lại, ta ngủ một chút.”

Phu xe bên ngoài khẽ giọng đáp lại.

Thẩm Tri Ly ngủ đến khi trời tối, lúc tỉnh dậy liền buộc lại tóc, sửa sang y phục, định hỏi đến đâu rồi nên kéo rèm cửa ra xem.

Phu xe vận áo trắng thò đầu hỏi: “Tri Ly, tối nay ngủ ở quán trọ này nàng nói có được không?”.

Thẩm Tri Ly: “…”

Phu xe thấy nàng không đáp, hồ nghi hỏi: “Sao thế, nàng không thích à?”.

Thẩm Tri Ly vội vàng kéo áo lại, ném một bình trà ra: “… Sao lại là ngươi? Sao lại là ngươi?! Sao lúc nào cũng là ngươi? Sao âm hồn ngươi không tan vậy hả?”.

Tô Trầm Triệt buồn buồn tủi tủi chỉ lộ nửa con mắt: "Tri Ly, nàng đi một mình ta không yên tâm".

Thẩm Tri Ly tức giận: "Phu xe của ta đâu?!".

Tô Trầm Triệt: "Ta cho ông ta tiền dưỡng lão rồi".

Thẩm Tri Ly: "... Không thể nào! Ông ta là tâm phúc của ta, sao có thể...".

Tô Trầm Triệt: "Ta cho ông ấy... hai lượng bạc".

Thẩm Tri Ly mắt trợn tròn, lại ném một tách trà sang: "Chết tiệt, sao ngươi không cho ta!".

Tô Trầm Triệt né chiếc tách, cười hiền lành: "Đến ta cũng là của nàng, ngân lượng dĩ nhiên...", giọng nói đột ngột biến đổi, "Tri Ly, môi nàng bị sao thế?".

Thẩm Tri Ly: "... Ta tự cắn rách môi mình".

Tô Trầm Triệt vứt dây cương, chồm đến trước mặt Thẩm Tri Ly, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, xót xa nói: "Tri Ly, rốt cuộc là ai cắn nàng?".

... Nàng nói dối mà ai cũng không tin là sao?!

Thẩm Tri Ly đẩy Tô Trầm Triệt ra: "Không liên quan gì đến ngươi...".

Tô Trầm Triệt chăm chú nhìn môi của Thẩm Tri Ly, làm như không hề nghe lời nàng nói: "Tri Ly, ta có thể liếm không, liếm một chút sẽ đỡ hơn đó".

Đôi mắt màu hổ phách chớp chớp, đầy vẻ chờ đợi nhìn nàng.

Thẩm Tri Ly: "... Cút!!!".

Chương 10: Ca Xuy là boss

Cuối cùng cũng ngủ lại tại quán trọ đó.

Thật ra là bởi vì trời tối rồi, cũng tìm không ra nơi khác, chu vi mười dặm chỉ có một "hắc điếm" này thôi...

Chưởng quỹ cúi đầu khom lưng dẫn họ vào căn phòng tốt nhất.

Đúng vậy, lại chỉ có một phòng...

Ánh trăng sáng vằng vặc.

Thẩm Tri Ly trải sẵn chăn, đắn đo một lát, quay đầu nói với Tô Trầm Triệt đang ôm chăn ngồi trên giường đối diện: "Tô công tử...".

Tô Trầm Triệt nheo mắt cười: "Tri Ly, gọi ta là Trầm Triệt được rồi, dĩ nhiên nếu thích nàng gọi Triệt không cũng được, ta không có ý kiến".

Thẩm Tri Ly: "…"

Quấn chăn lên người, Tô Trầm Triệt nghiêm túc nói: "Tri Ly, tuy đã vào xuân rồi nhưng thời tiết vẫn còn lạnh, có cần ta ủ ấm giường trước không?".

Thẩm Tri Ly bóp trán: "... Không cần".

Không đợi Tô Trầm Triệt nói thêm, Thẩm Tri Ly ngoắc ngoắc tay gọi hắn: "Thế này đi, lại đây, chúng ta nói chuyện nghiêm túc".

Tô Trầm Triệt vui vẻ chạy bổ sang ngồi ngay ngắn.

Thẩm Tri Ly cũng ngồi xuống, ngón tay gõ xuống bàn: "Rốt cuộc là ngươi đang nghĩ gì vậy hả? Ngươi không phải là đã hồi phục trí nhớ rồi sao, sao còn lì lợm bám theo ta không chịu đi?".

Tô Trầm Triệt trả lời không chút bối rối: "Vì ta thích nàng mà".

Thẩm Tri Ly ngớ ra, liền sau đó cười khổ sở nói: "Tô Trầm Triệt, cứ cho là ta muốn tin ngươi lần nữa, cũng thật sự không thể chấp nhận được cái gọi là tiếng sét ái tình rồi tình cảm trở nên sâu đậm gì gì đó... Ngươi rốt cuộc là muốn gì ở ta, ngươi nói rõ ra có được không, không cần phải tiếp tục giả vờ nữa đâu. Ngươi đã cứu ta rất nhiều lần, chỉ cần là việc ta có thể làm được ta nhất định sẽ nhận lời ngươi…"

Nàng chưa nói dứt lời, tay đã bị nắm chặt.

Tô Trầm Triệt im lặng nhìn nàng, ánh mắt ủ ê: "Ở Minh Nguyệt cung ta không cố ý giấu nàng mà".

Thẩm Tri Ly ngập ngừng rụt tay lại, không tự nhiên nói: "... Sao lại lôi chuyện này vào đây".

Tô Trầm Triệt lại tiếp tục: "Một quả thận và lệnh bài chấp chưởng của phụ thân ta đều nằm trong tay Kỷ Minh Nguyệt, dù có thế nào ta cũng muốn lấy lại, đành phải giả vờ kết thân với bà ta. Không nói cho nàng biết vì không muốn nàng lo lắng và cũng sợ nàng bị liên lụy vào... Tuy ông ấy không phải là người cha tốt... nhưng dù gì cũng sinh thành, nuôi nấng ta bao năm qua, nếu không làm thì tâm thấy rất hổ thẹn".

Giọng hắn chùng xuống, trong đêm tối nghe rất nhạt, khiến người ta bất giác nhớ lại những lời hắn nói với Kỷ Minh Nguyệt ngày hôm đó.

Thê tử mất đi, ông ấy một mình lưu lại Giang Nam uống rượu quên sầu, qua lại với rất nhiều phụ nữ nhưng mỗi người đều không quá một tháng, bà theo ông ấy ba năm, chẳng lẽ không cảm nhận được gì sao... Ông ấy là một kẻ hèn nhát không hơn không kém, một kẻ tội nghiệp đến yêu cũng không dám yêu...

Thẩm Tri Ly bỗng nhiên nghẹn lời.

Đây là chuyện riêng tư của Tô Trầm Triệt, người ngoài như nàng vốn dĩ chẳng có quyền xen vào.

Mấp máy môi, Thẩm Tri Ly nói: "Ngươi không cần giải thích với ta".

Tô Trầm Triệt cụp mắt: "Nhưng hôm đó nàng rất tức giận".

Thẩm Tri Ly muốn nói ta tức giận là việc của ta, nhưng cảm thấy như thế sẽ gây tổn thương cho người khác, đắn đo một hồi mới rào trước đón sau nói: "Thế bây giờ thì sao, ngươi không có dự định gì à? Dù gì ngươi cũng là Thập Nhị Dạ công tử, không nên lúc nào cũng ở bên cạnh một cô gái như vậy, ngươi nên...".

Tô Trầm Triệt: "Ta không muốn quản mấy chuyện đó nữa".

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Hả?".

Ánh trăng sáng xuyên qua khe cửa sổ rọi vào phòng, để lại vài vệt sáng trên mặt đất.

Bên ngoài yên tĩnh không một tiếng động.

Khuôn mặt Tô Trầm Triệt có chút cô đơn: "Mẫu thân ta sinh ta

không bao lâu thì bị người ta giết chết, vì sợ ta nhớ đến bà, phụ thân ta từ khi ta biết ghi nhớ cơ hồ rất ít gặp ta. Lúc nhỏ ta được gửi nuôi ở nhà cô cô, có lúc thậm chí một hai năm liền không gặp mặt phụ thân... Trở thành Thập Nhị Dạ công tử cũng là do thủ hạ cũ của mẫu thân muốn ta báo thù cho người, muốn vì ta mà tranh quyền đoạt lợi, nhưng quả thật rất mệt mỏi...".

Thẩm Tri Ly hồi lâu không biết nói gì cho phải.

Bộ dạng Tô Trầm Triệt không có vẻ gì là đang nói dối, lòng nàng bỗng mềm nhũn, nỗi đau của một đứa con không có cha mẹ bên cạnh nàng có thể hiểu được, nhưng... cuối cùng nàng chỉ nói: "Đừng nói như vậy, ngươi làm rất tốt mà, ngay đến ta suốt ngày chỉ quanh quẩn ở Hồi Xuân cốc cũng từng nghe qua đại danh của Thập Nhị Dạ công tử, trong giang hồ ngoài các vị chưởng môn của các môn phái lớn, người nổi tiếng nhất chính là ngươi còn gì...".

"Tốt thì thế nào, không tốt thì thế nào? Có ai thèm để tâm đến."

Tô Trầm Triệt cười buồn một tiếng, đặt tay lên tay Thẩm Tri Ly, vuốt ve, giọng nói mênh mang: "Tri Ly, nàng muốn đuổi ta đi đến thế sao, cho ta ở bên cạnh nàng không được sao?".

Hắn ngước đôi mắt màu hổ phách lên, ánh mắt khẩn cầu như không thiết sĩ diện.

Làm người ta động lòng.

Không phải không được, chỉ là...

Ngón tay lành lạnh chạm vào trán nàng, Thẩm Tri Ly ngẩng phắt đầu lên, lại thấy Tô Trầm Triệt âu yếm nhìn nàng, mối tình sâu nặng chất chứa trong đôi mắt như một màn sương dày đặc không thể tan đi.

Thẩm Tri Ly nhất thời không kịp phản ứng, ngón tay đã từ từ trượt xuống cằm, nhè nhẹ nâng lên, tay còn lại vòng qua ôm eo nàng, kéo nàng áp sát vào mình.

Sau đó gương mặt trong sáng, thanh thoát càng lúc càng gần...

... Đợi đã, hình như có gì không ổn!

Thẩm Tri Ly trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hai tay nắm chặt lại, chống trước trán Tô Trầm Triệt, ngăn không cho đối phương hôn.

Sau đó, quả quyết vùng thoát ra.

Không khí lãng mạn như thế, rõ ràng chỉ suýt chút nữa...

Tô Trầm Triệt lặng lẽ quay đầu, trề môi trách móc: "Tri Ly, sao nàng đẩy ta ra?".

Đến lúc này, Thẩm Tri Ly có thể chắc chắn... tên chết tiệt này lại bắt đầu giả vờ.

Thế mà nàng lúc nãy còn cảm thấy mềm lòng, thật là...

Thẩm Tri Ly: "... Còn tin một từ nào ngươi nói, ta là đồ đần độn đần độn đần độn!".

Tô Trầm Triệt chớp mắt, thành khẩn nói: "Tri Ly, tự mắng chửi mình như thế không tốt đâu".

Ai tự mắng chửi mình chứ!!!

Nàng nghiêm túc mà!!!

Thẩm Tri Ly lật chăn chui vào, hai tay kéo chăn che mặt, hằn học nói với Tô Trầm Triệt: "Chết tiệt, ngủ đi"

Tô Trầm Triệt dịu dàng: "Tri Ly, ngủ ngon".

***

Ba ngày sau.

Thẩm Tri Ly đau khổ phát hiện ra, nàng không những không đuổi được Tô Trầm Triệt mà ngược lại hắn còn bám nàng càng ngày càng chặt.

Cho dù nàng dùng biện pháp gì, chạy đến đâu, Tô Trầm Triệt luôn có cách xuất hiện trước mặt nàng mỗi lần một kiểu, vô cùng khác biệt...

Thẩm Tri Ly nổi khùng, nàng bao nhiêu năm nay không đi xa nhà, đang định ngao du đây đó một chuyến, nhưng có Tô Trầm Triệt kè kè bên cạnh, dù hắn bưng trà rót nước ân cần chẳng khác gì Điệp Y,

Thẩm Tri Ly vẫn có cảm giác khó chịu trong lòng.

Nhất là lúc cùng hắn đi ra ngoài...

Bên đường, một thiếu nữ nào đó: "Ái chà, muội nhìn kìa, vị công tử đó khôi ngô quá đi mất".

Bạn của thiếu nữ: "Đúng rồi đúng rồi, nhất là lúc chàng cười, khiến tim muội đập thình thịch, tỷ nhìn mau lên, chàng quay đầu qua rồi, chàng cười với muội, cười với muội đúng không...".

Thiếu nữ nọ: "Không phải, là cười với tỷ!".

Bạn thiếu nữ nọ: "Không đúng... Chàng nhìn cô gái kia".

Thiếu nữ nọ: "Xì, cô gái đó đâu có đẹp bằng tỷ muội mình, haizzz, thời thế đảo lộn...".

Thẩm Tri Ly im lặng liếc Tô Trầm Triệt một cái.

Tô Trầm Triệt mừng rỡ chạy lại bên cạnh Thẩm Tri Ly, xách đồ đạc trên tay Thẩm Tri Ly, ân cần nói: "Tri Ly còn muốn mua gì nữa không?".

Thẩm Tri Ly nhìn hắn, rồi lại nhìn thiếu nữ tưởng mình nói nhỏ nhưng thật ra cả phố đều nghe rõ mồn một.

... Đuổi hắn đi vẫn tốt hơn!

Đột nhiên có tiếng ồn ào vang lên.

"Quan gia, quan gia, chính mấy người này trộm bạc của tôi còn đánh người của tôi bị thương nữa!"

Thẩm Tri Ly nhìn sang, chỉ thấy một nam tử người tròn ùng ục đang chỉ ngón tay béo núc vào ba tên vận đồ đen trùm mũ đen, phía sau là mười mấy tên quan binh.

Tên cầm đầu quan binh cười gằn: "Chặn chúng lại!"

Nói rồi hắn ta đi đến trước mặt một gã vận áo đen, kéo mũ gã xuống, đang định nói thì bỗng giật mình hoảng sợ lùi lại phía sau.

Từ chỗ Thẩm Tri Ly đứng vừa khéo nhìn thấy gương mặt của gã vận

áo đen.

Ngay phút đầu tiên trong đầu Thẩm Tri Ly lóe lên hai từ, giả trai, người chết.

Nhưng định thần lại, hoàn toàn không phải.

Đối phương có gương mặt đẹp mĩ miều, tuy dùng từ này để miêu tả nam tử có chút kỳ quái, nhưng gương mặt không thể phân biệt nam hay nữ đó đúng là như vậy. Cằm nhọn, môi cong, đôi mắt ướt khẽ chớp, nếu Thẩm Tri Ly không phải là đại phu tinh thông cấu tạo cơ thể người chắc đã không nhìn ra được giới tính của đối phương. Dĩ nhiên đó không phải là điều làm nàng giật mình, thứ làm nàng kinh ngạc đó chính là khuôn mặt đó không chút máu, trắng bệch đến u ám, một màu chết chóc.

Quan binh chừng như nghĩ giữa thanh thiên bạch nhật thế này yêu ma nào dám tác quái, nên lại lên giọng hùng hổ nói: "Các ngươi là người ở đâu, sao dám cả gan trộm bạc của Vương công tử?".

Gã đó lên tiếng, giọng nói cũng lạnh lẽo kỳ dị: "Chúng ta không trộm".

Vương công tử lập tức tru tréo: "Nói xằng! Chính là ngươi lấy, còn không dám thừa nhận! Quan gia, mau lục soát người hắn, tang vật chắc chắn còn trên người hắn!".

Người xung quanh xúm lại mỗi lúc một đông.

Một ngón tay thò ra từ trong lớp áo đen, chỉ Vương công tử.

Người đó nói gọn lỏn: "Được, cho ngươi tìm"

Vương công tử liếm liếm môi, cặp mắt nhỏ mọng mỡ híp lại, lộ ra mấy phần dâm đãng: "Được được, tiểu gia lục soát đây".

Tay hắn không chút do dự thò vào mò mẫm ngực và eo của gã vận áo đen.

Chưa được bao lâu, chỉ nghe Vương công tử kêu ré lên một tiếng, không kịp bụm máu phun ra từ hổ khẩu, lảo đảo lùi về sau, máu đen từ ngón tay nhỏ xuống, bóng một con rắn xẹt qua rất nhanh.

“Á, có rắn!”

“Nhiều rắn quá! Rắn có độc!”

Đám người đứng xem xung quanh kinh hãi kêu lên, chạy tán loạn.

Thẩm Tri Ly liền xông vào, xem xét Vương công tử đang nằm lăn ra đất sắc mặt nhợt nhạt không ngừng rên rỉ.

Tuy do háo sắc hại người, nhưng dù gì cũng không đáng phải chết.

Vừa nhìn qua, Thẩm Tri Ly bỗng đờ ra, vết cắn ở lòng bàn tay Vương công tử giống hệt như vết cắn trên cánh tay của Hoa Cửu Dạ.

Thẩm Tri Ly bất giác sởn gai ốc, nhìn lại thì bóng người đã mất hút tự lúc nào.

Đám người đó... lại là người ở Nam Cương, chẳng trách nhằm vào Hoa Cửu Dạ... Hoa Cửu Dạ nói gặp phải mấy con chó Nam Cương chẳng lẽ chính là...

Không đợi nàng nghĩ nhiều, người bị rắn cắn càng lúc càng nhiều.

Thẩm Tri Ly vừa dùng dao nhỏ xử lý vết cắn, vừa bảo Tô Trầm Triệt đến tiệm thuốc gần đó kêu người đến, tiện thể mua một ít hùng hoàng về đuổi rắn, bỗng cảm thấy người mình nhẹ tênh, thì ra bị ai đó ôm eo nhấc bổng lên.

Thẩm Tri Ly nổi giận: “Tô Trầm Triệt ngươi làm gì vậy hả, mau thả ta xuống!”.

Tô Trầm Triệt: “Dưới đất có rắn, rất nguy hiểm”.

Thẩm Tri Ly: “Ta không sao! Mấy người này còn chưa được trị thương, chỉ chút nữa thôi sẽ nguy hiểm đến tính mạng...”.

Tô Trầm Triệt lắc đầu: “Ta không thể để nàng vào chốn nguy hiểm”.

Thẩm Tri Ly: “Đã nói ta không sao rồi mà, cho dù có bị cắn ta cũng không chết được đâu, chỉ nguy hiểm chút xíu thôi, mạng người quan trọng hay là...”.

Tô Trầm Triệt cắt ngang nàng, quả quyết nói: “Nàng quan trọng”.

Nhìn Thẩm Tri Ly vùng vẫy trong lòng mình, Tô Trầm Triệt ôm chặt nàng hơn, rồi bổ sung: "Đối với ta, tính mệnh của bất kỳ ai cũng không bằng sự an nguy của nàng, huống hồ nàng cũng không cứu được mấy người...".

Thẩm Tri Ly thật không còn biết nói gì nữa.

Nàng nên cảm động ư, nhưng mà...

"Tô Trầm Triệt, có thể cứu một người thì một người, ta đã nói là ta không sao rồi mà. Chuyện này liên quan đến mạng người đó, ta là một đại phu, ngươi bảo ta sao có thể trợn mắt nhìn người ta chết!"

Tô Trầm Triệt nhếch môi, vẫn không chịu buông tay.

Thẩn Tri Ly lấy hết can đảm, hai tay ôm lấy cổ Tô Trầm Triệt, môi hướng về phía trước hôn lên môi Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, hai mắt bỗng chốc biến thành hình trái tim, lực ở hai tay thả lỏng.

Thẩm Tri Ly thừa cơ vùng ra, tiếp tục trị thương cho người bị rắn cắn.

Tô Trầm Triệt thần người đứng đó, rất lâu, ngoái đầu nhìn Thẩm Tri Ly, hồi hộp nói: "Tri Ly... đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn ta".

"À ừm, nhưng có chút buồn nôn."

Thẩm Tri Ly không chút do dự chọc nổ bong bóng màu hồng đang bay lơ lửng xung quanh Tô Trầm Triệt.

***

Dù có nổi tiếng thế nào, nói cho cùng Thẩm Tri Ly cũng chỉ là một đại phu, cứu người là thiên tính không thể thay đổi, nàng vất vả cả ngày mới giải hết độc cho từng người một.

Thẩm Tri Ly rũ vai trở về quán trọ, lại bất giác nhớ đến ba gã vận áo đen vừa gặp lúc sáng, bọn chúng luôn đem đến cảm giác nguy hiểm cho nàng, hy vọng không bao giờ gặp lại chúng nữa, cũng hy vọng bọn chúng không đến làm phiền Hoa Cửu Dạ nữa...

Hai vai mỏi đến rã rời được người nào đó xoa bóp rất đúng lúc, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Thẩm Tri Ly mặt không chút biểu cảm: "Buông tay".

Tô Trầm Triệt: "Ồ, mạnh hay nhẹ quá? Nếu không ta đổi cách khác nhé?".

Thẩm Tri Ly vặn vai hất tay Tô Trầm Triệt ra: "... Đừng làm ồn, hôm nay ta mệt chết được, không có tâm trạng để đấu khẩu với ngươi".

Tô Trầm Triệt vội vàng giúp Thẩm Tri Ly đắp chăn, mỉm cười với nàng: "Mệt rồi thì ngủ đi, ta thức canh nàng, không có kẻ xấu nào dám lại gần nàng đâu".

Thẩm Tri Ly: "…"

Rõ ràng ở đây người giống kẻ xấu nhất chính là ngươi mà!

Không đợi Thẩm Tri Ly phản bác, Tô Trầm Triệt đã ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, khuỷu tay tựa bàn, chăm chú nhìn Thẩm Tri Ly, nở nụ cười ấm áp như mặt trời mùa đông: "Hôm nay Tri Ly thật lợi hại...".

Đâu chỉ là lợi hại.

Trong lúc hoảng loạn, chỉ duy nhất Thẩm Tri Ly có thể bình tĩnh cầm dao lấy máu độc bôi thuốc, động tác thuần thục đến nỗi hoàn toàn không cần phải dừng lại suy nghĩ.

Nàng tất bật qua lại giữa đám người bị thương, gương mặt toát lên sự an ủi, vỗ về rất riêng, khiến người ta bỗng cảm thấy an tâm như chẳng cần phải lo lắng gì cả, chỉ cần tin nàng là đủ.

Bình dị nhưng rực rỡ, hoàn toàn không thể rời mắt.

Thẩm Tri Ly ngáp dài một cái: "Có gì lợi hại đâu, đại phu không phải đều như vậy sao? Ngươi chưa từng nhìn thấy sư phụ ta lúc trị thương, động tác nhanh đến mức ngươi tưởng mình bị lóa mắt...".

Ấn ấn huyệt thái dương, nàng nói tiếp: "Thôi, không nói với ngươi nữa, ta đi ngủ trước đây. Đừng gọi ta, cũng đừng làm ồn".

Tô Trầm Triệt chăm chú nhìn Thẩm Tri Ly gật đầu lia lịa như gà con

mổ thóc.

Tô Trầm Triệt quả thật không làm phiền nàng, Thẩm Tri Ly ngủ một giấc đến tối mịt.

Lúc tỉnh dậy, nàng thở ra một hơi dài, cảm thấy sức lực đã khôi phục trở lại.

Bên ngoài ánh trăng ảm đạm, bóng sáng mông lung, chiếu rọi Tô Trầm Triệt đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, khiến khuôn mặt sạch sẽ thuần khiết như được dát bạc.

Hắn tựa nghiêng xuống bàn, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, rõ ràng là đang ngủ.

Thẩm Tri Ly nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ khuôn mặt Tô Trầm Triệt, dù đã biết tường hiểu tận hắn nhưng nàng vẫn không thể không nói, gương mặt Tô Trầm Triệt thật sự... quá hiền lành vô hại.

Thậm chí khiến người ta không nén được muốn đưa tay chọc chọc vào khóe miệng hắn, để xem có lúm đồng tiền dễ thương nào xuất hiện hay không.

Chọc một hồi nàng cũng không thấy Tô Trầm Triệt có phản ứng gì.

Thu tay về, Thẩm Tri Ly nghĩ, chắc là ngủ say rồi.

Đợi đã, ngủ say rồi!

Thẩm Tri Ly lấy tay nải đã chuẩn bị từ trước ra, chuẩn bị lần thứ n trốn khỏi Tô Trầm Triệt.

Bao lần thất bại khiến nàng vô cùng thuần thục với chuyện này.

Không thể không nói cái tinh thần càng thất bại càng hăng hái này của nàng rất xứng đáng được khích lệ... nhưng thực tế đến bây giờ, Thẩm Tri Ly đã không còn hy vọng nhiều sẽ thành công...

Nhưng, bỏ trốn vài lần để thể hiện lập trường cũng là rất cần thiết!

Lúc này đang là ban đêm, trong quán trọ khách vào nườm nượp, Thẩm Tri Ly rón rén rời khỏi quán trọ, cũng không ai chú ý đến nàng.

Dạo lòng vòng ngoài đường, Thẩm Tri Ly ăn một bát cơm rượu, sắm vài bộ quần áo, đi xem kịch rồi sau đó mới lặng lẽ đi về phía dịch quán.

Vừa đi Thẩm Tri Ly vừa nghĩ, hình như mình ra ngoài cũng đã khá lâu rồi.

... Nhưng, sao Tô Trầm Triệt vẫn chưa xuất hiện nhỉ, không phải vẫn còn ngủ đấy chứ?

Ừm, cũng có thể lắm.

Thế nàng có cần nhân cơ hội này trốn đi xa một chút không? Có khi sẽ trốn thoát được thật cũng không chừng.

Còn chưa đến dịch quán, Thẩm Tri Ly bỗng nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc.

Tô Trầm Triệt.

Nàng nói rồi mà, tên này sao có thể đến giờ này mà vẫn chưa đuổi theo!

... Trải qua bao nhiêu lần thất bại nên dù bị phát hiện tâm trạng Thẩm Tri Ly cũng không có chút gì gọi là buồn bã vì thất bại, thay vào đó là cảm giác "Quả nhiên, lại bị phát hiện rồi", "Ta biết chắc sẽ như thế mà", "Tô Trầm Triệt quả nhiên thần thông"...

Ta nói... đây thật sự chẳng phải tâm lý gì tốt cả.

Thẩm Tri Ly biết thân biết phận đứng im, suy nghĩ chọn lời biện minh, nhưng phát hiện...

"À há?"

Tô Trầm Triệt đứng cách nàng một đoạn đường bỗng quay người, sải bước rẽ vào một ngõ khác, không hề ngoái đầu lại.

Thẩm Tri Ly: "…"

Cảm giác không vui đột ngột xuất hiện, rốt cuộc là thế nào thế hả? Tô Trầm Triệt ngươi chạy đi đâu thế hả?

Không đúng, cuối cùng cũng thoát khỏi Tồ Trầm Triệt nàng đáng lẽ phải vui mừng mới đúng chứ!

Thẩm Tri Ly nắm chặt tay, nhanh chóng quay người đi về hướng dịch quán.

Nàng đi chưa đến hai bước, phía trước đã có người chặn nàng lại.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, một đám nam tử vận áo choàng đen trùm kín mặt đứng trước mặt nàng, một người cất giọng khô khốc: "Ngươi là Thẩm Tri Ly?.

Kẻ vừa đến chẳng tốt lành gì.

Không trả lời, Thẩm Tri Ly quay đầu cắm cổ chạy theo hướng Tô Trầm Triệt vừa mới mất hút.

Thế nhưng chưa kịp chạy, nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt tối sầm lại, thân người đã không còn thuộc về nàng nữa.

Trước khi mất đi ý thức, loáng thoáng nghe mấy gã áo đen thì thầm to nhỏ với nhau, bọn họ nói tiếng Miêu Cương, trong lúc nửa mê nửa tỉnh Thẩm Tri Ly chỉ nghe ra được vài chữ cốt yếu.

Vương, hiệu nghiệm, rắn, giết chết…

... Sao mấy từ này hợp lại lại khiến cho người ta sởn tóc gáy đến vậy?

Lúc tỉnh lại, nàng thấy mình đang đứng trong một gian phòng cổ quái.

Đúng vậy, đang đứng.

Thẩm Tri Ly vội vàng phản ứng, nàng không phải bị đánh gục, chỉ là bị hạ độc làm tê liệt ý thức trong một khoảng thời gian.

Thực tế thứ này còn đáng sợ hơn là bị trực tiếp đánh gục.

Nhưng lúc này, đám người đáng sợ đó hình như đang ngồi trước mặt nàng, nàng không thể không tỉnh táo lại.

Rõ ràng là vì động tác chưa nhuần nhuyễn, vừa chạm nhẹ vào, chung trà đã phát ra âm thanh lanh lảnh, đối phương dứt khoát vứt nắp chung xuống đất, chiếc nắp bằng sứ trong phút chốc vỡ tan tành thành vô số mảnh.

Hành động này của gã khiến Thẩm Tri Ly giật mình thon thót, tay bất giác lần tìm ngân châm giấu trong người.

Người đó cũng từ từ quay mặt lại.

Áo choàng đen trùm kín đầu, mái tóc đen dài rủ xuống vai, gương mặt đẹp như trăng rằm, sắc tựa hoa mùa xuân, chỉ có đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm khiến người ta chẳng thể đoán định được gã đang nghĩ gì.

Gã nói: "Ta là Ca Xuy, Cổ vương của Nam Cương. Rất xin lỗi đã mời cô nương đến đây, e rằng cô phải đi với chúng tôi đến Nam Cương một chuyến".

Vẫn là giọng nói kỳ lạ, lạnh lùng không chút cảm xúc.

Càng là loại người này càng khiến người ta thấy bất an.

Vì ngươi chẳng thể biết được gã muốn gì từ ngươi.

Thẩm Tri Ly cười đáp lễ: "Ta cũng rất xin lỗi, tạm thời ta không thể cùng các ngươi đến Nam Cương được...".

Nàng chưa dứt lời, Ca Xuy đột ngột cúi người, nhặt những mảnh sứ vỡ tung tóe trên nền đất.

Nhưng quá nhiều mảnh sứ vỡ, lại vô cùng sắc, chẳng mấy chốc ngón tay của Ca Xuy đã bị chúng cứa rướm máu, nhưng gã làm ra vẻ thản nhiên như không, tiếp tục nhặt.

Thẩm Tri Ly im lặng nhìn tay Ca Xuy chảy máu, thở dài nhịn không được bèn rút khăn ra băng bó cho gã: "Mảnh sứ vỡ rất bén không cần phải dùng tay nhặt, dùng chổi quét là được rồi, nếu không tay sẽ bị thương".

Ca Xuy quay đầu lại, nhìn nàng bằng ánh mắt nhìn người bị bệnh thần kinh.

Thẩm Tri Ly: "...".

Được thôi, đều tại nàng lo chuyện bao đồng!

Ngay lập tức nàng phát hiện... nàng hình như đúng thật là đang lo

chuyện bao đồng, ngón tay của Ca Xuy bỗng chốc được bao phủ bởi một lớp chất màu xám, sau khi lột ra, bàn tay lại lành lặn như ban đầu, một chút sẹo cũng không có.

Thật là một thể chất khiến người ta ngưỡng mộ, ganh tỵ mà...

Vết thương trên môi nàng đến giờ này còn chưa khỏi...

Ca Xuy nhặt hết mảnh vỡ, mới hỏi nàng: "Hắn khỏe chứ?". Gã hình như không hề để ý xem nàng nói gì.

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Cái gì? Ai cơ?".

Ca Xuy suy nghĩ một lúc, rồi mới nói: "Tên Hán của hắn là Hoa Cửu Dạ, nhưng ta thích gọi hắn là Dạ Xà".

Quả nhiên vì Hoa Cửu Dạ mà đến đây...

Nhưng, biết ý đồ là tốt rồi, Thẩm Tri Ly thở phào nói: "Huynh ấy rất tốt. Nhưng nếu ngươi vì Hoa Cửu Dạ mà bắt ta, e rằng sẽ thất vọng. Chúng tôi mấy năm trước đã mỗi người đi một ngả không liên quan gì đến nhau rồi, huynh ấy hận ta còn không kịp sao có thể vì cứu ta mà...".

Ca Xuy: "Mi cổ trong người cô nương do chính tay ta nuôi", dừng một lát rồi tiếp: "Nó rất bá đạo, sau khi vào cơ thể người thì những loài cổ độc khác sẽ không xâm nhập được, cho nên Khôi lũy cổ độc vừa rồi đưa vào người cô mới bị mất tác dụng nhanh như vậy... Hắn rất quan tâm đến cô".

Thẩm Tri Ly: "… Rốt cuộc ngươi suy luận kiểu quái gì vậy, hạ độc người ta mà bảo là quan tâm à?".

Ca Xuy: "Cổ độc này rất quý hiếm, không quan tâm thì giết quách đi là xong".

Thẩm Tri Ly nhíu mày: "Vậy ngươi với Hoa Cửu Dạ cũng...".

Ca Xuy thừa nhận không chút áy náy: "Hạ độc rất nhiều lần rồi, chí ít cũng phải mười mấy lần".

Thẩm Tri Ly buột miệng: "Mười mấy lần... ngươi quan tâm huynh ấy thật đấy!".

Ca Xuy: “Ta đúng là rất quan tâm hắn ta!”.

Dù giọng điệu của gã bình thản lạnh lùng không chút cảm xúc nhưng Thẩm Tri Ly vẫn không nén được suy nghĩ lung tung...

Thẩm Tri Ly run run: “Rất quan tâm là quan tâm bao nhiêu... Ngươi đừng nói là ngươi thích Hoa Cửu Dạ rồi nhé...”.

Người trước mặt có đẹp cỡ nào thì cũng là nam nhân mà... nam nhân mà!

Còn Hoa Cửu Dạ cũng là nam nhân mà!

Ca Xuy không hiểu: “Thế nào là thích?”.

Thẩm Tri Ly run run giải thích: “Thì là ngươi có hứng thú với một người nào đó, rất muốn có được người đó, muốn cùng người đó làm nhiều việc...”.

Ca Xuy vẫn chưa hiểu: “Bla bla bla có tính không?”.

Thẩm Tri Ly càng run hơn, gật gật đầu, lùi về sau mấy bước.

Sư huynh, huynh tội nghiệp thật đấy, bị loại biến thái này thích…

Rất thông cảm…

Ca Xuy nhìn Thẩm Tri Ly bằng ánh mắt thờ ơ: “Thế thì ta không nên thích cô, vì ta không muốn làm với cô”.

Thẩm Tri Ly: “…”

Rốt cuộc là nàng nên cảm kích hay nên cảm thấy không vui đây!

***

Trước đó không lâu.

Ở một con đường lớn trong thành.

Một nữ tử vận váy mỏng dài quét đất hứ lên một tiếng: “Hứ hứ, đều là do ngươi làm liên lụy đến ta”.

Một nam tử vận áo xanh mặt mày khổ sở: “Ngươi đừng trách móc ta nữa được không, ngươi đã trách móc suốt dọc đường rồi. Nếu không tìm được chủ thượng, chúng ta quay về nhất định sẽ bị tên biến

thái Ám bộ giết chết".

Nghe nói tới Ám bộ, nữ tử đầy vẻ hống hách cũng không khỏi rùng mình, nắm tay đấm thùm thụp lên người nam tử kia, hậm hực nói: "Đều tại ngươi đều tại ngươi, nếu không phải do ngươi nhất quyết đòi đến Hồi Xuân cốc chữa trị, chủ thượng đâu có bị bọn Ma giáo mai phục, đâu có biến mất cùng với ả cốc chủ trói gà không chặt đó... Còn nữa, đều tại ngươi đều tại ngươi, nhất quyết nói tránh lộ diện trước, chủ thượng không ở gần Hồi Xuân cốc đâu, kết quả thì sao, rõ ràng đã tìm được chủ thượng rồi, lại bị cái đám thủ hạ ngu ngốc của ngươi thả đi mất! Thanh Hạnh, ngươi là cái đồ ngu ngốc hết chỗ nói!".

Rất rõ ràng, hai người xui xẻo này chính là hai kẻ bị Tô Trầm Triệt cắt đuôi ngay từ lúc đầu, đường chủ Thập Nhị Dạ Hoa đường Trạch Phượng và đường chủ Thập Nhị Dạ Vũ đường Thanh Hạnh...

Thanh Hạnh ôm lấy lưng vừa bị thụi một quả trời giáng, la oai oái: "Ta là đồ ngu ngốc được chưa, đừng đánh ta nữa...".

Trạch Phượng ngồi phịch xuống quầy bán hoành thánh ven đường: "Ta không cần biết, ta đi hết nổi rồi! Mẹ kiếp đi ba ngày rồi, chẳng biết tay chủ thượng chết tiệt đó lại biến đi đâu sung sướng rồi. Trước đây còn có thể dựa vào ả Diệp Thiển Thiển đi gây sự khắp nơi để tìm người, bây giờ không có cách nào hết. Haizzzz, ở trên đã ra thông điệp cuối cùng rồi, chỉ cần chủ thượng còn sống thôi, chúng ta đưa hắn về thế nào thì mặc kệ, còn như không đưa về được thì chúng ta đến một hơi thở cũng chẳng còn...".

Thanh Hạnh không biết làm thế nào, kéo Trạch Phượng đứng lên: "Muốn nghỉ ngơi thì cũng phải tìm một quán trọ đã chứ".

Trạch Phượng bỗng kéo mạnh vạt áo của Thanh Hạnh: "Thanh Hạnh, Thanh Hạnh, ngươi xem, bóng người kia có phải rất giống chủ thượng không?!".

Thanh Hạnh vừa nhìn: "... Không phải là giống mà chính là người! Chúng ta mau đuổi theo!".

***

Nam Cương ở đâu, Thẩm Tri Ly tuy chưa từng đến nhưng vẫn biết... tuyệt đối không gần chút nào.

Nàng chẳng muốn đi Nam Cương với Ca Xuy chút nào, tận dụng bột thuốc và ngân châm sẵn có trên người, Thẩm Tri Ly thuận lợi bỏ trốn ra ngoài một lần, nhưng nhanh chóng bị Ca Xuy bắt lại...

Ca Xuy nói: "Trên người cô có cổ độc của ta, đi đâu ta cũng có thể tìm thấy".

... Được thôi, nàng bỏ trốn chưa từng thành công lấy một lần mà!

Sáng sớm hôm sau, hai bà thím vận áo thô đến, thuần thục lột trần Thẩm Tri Ly vứt vào bồn tắm, sau đó bắt đầu chà rửa khắp người Thẩm Tri Ly, vừa chà vừa nói nhảm với Thẩm Tri Ly.

Ấn Thẩm Tri Ly xuống, dùng sức kỳ cọ lưng nàng, bà thím Giáp nói: "Cô nương à, vị công tử đó tuy khí sắc không được tốt cho lắm nhưng rất hào phóng, dáng vẻ đường đường ăn nói từ tốn... Cô theo ông ấy cho rồi, chống cự làm gì! Ai dà, cô nương, da cô đẹp thật đấy".

Vén tóc mai của nàng lên, vần vò đầu tóc nàng, bà thím Ất nói: "Đúng đó đúng đó, cô nương, người như cô chúng tôi đã thấy nhiều rồi, thuận hay không thuận thì cuối cùng cũng chẳng còn danh tiết, công tử nhà nào còn lấy cô nữa… Tôi nói cô nghe con gái lấy chồng nên gả cho người thích mình, nhân tuổi còn trẻ giữ chặt lấy trái tim đàn ông, sinh quý tử, đến lúc đó vinh hoa phú quý hưởng không hết...".

Thẩm Tri Ly cố gắng vùng vẫy trong nước, ngoi đầu lên: "Ta không...".

Bà thím Giáp: "Không cái gì mà không, sao cô nương chẳng biết nghe lời người lớn gì vậy!".

Phản kháng yếu ớt nhanh chóng bị trấn áp, hai bà thím chẳng khác nào chiên cá, chiên vàng mặt dưới lại bắt đầu chiên tới mặt trên, bà thím Giáp véo phần nhạy cảm trên ngực nàng: "Đầu tuy có hơi nhỏ một chút nhưng cảm giác không tồi... Để xem xem phía dưới thế nào...".

Thẩm Tri Ly cứng đơ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Để ta chết đi chết đi chết đi...

Xong việc.

Thẩm Tri Ly thay một chiếc áo voan mỏng tang, bó gối ngồi trên giường, chán nản tràn trề.

Ngân châm thuốc bột trong người đều đã bị lấy đi, tất cả đồ vật sắc nhọn trên người cũng bị đoạt sạch, đến cây trâm cũng chẳng để lại. Dù sao việc đó vẫn còn chấp nhận được, vấn đề nghiêm trọng hơn là một đại phu mắc bệnh "nghiện sạch sẽ" như nàng, vậy mà khắp người từ trên xuống dưới đều bị hai bà thím lạ hoắc tay không biết có sạch sẽ hay không săm soi, sờ mó... Sự sỉ nhục này...

Thật không thể dùng lời mà nói hết được...

Ngồi từ lúc trời sáng đến lúc trời tối, từ trời tối đến trời sáng.

Có người đưa cơm đến, Thẩm Tri Ly chậm chạp dịch tới mở hộp cơm ra, một đĩa rau nhỏ, một bát cháo nhỏ, ăn hết cũng chẳng no được nửa bụng, hơn nữa đôi chút thịt thà cũng không có.

Thẩm Tri Ly càng chán nản hơn.

Mãi đến tối, cửa phòng bật mở, hai bà thím cung kính cúi người đón Ca Xuy bước vào.

Thẩm Tri Ly vẫn bó gối ngồi trên giường, thời khắc đã điểm, chiếc áo mỏng trên người nàng bị Ca Xuy cởi ra, da thịt trắng ngần thoáng ẩn thoáng hiện, vô cùng gợi cảm, vô cùng mê hoặc.

Không kịp tìm chỗ nào để tránh, Thẩm Tri Ly đờ người hắt xì một cái, mắt nhìn thẳng những người vừa đến.

Nếu lúc này người bước vào là Tô Trầm Triệt, thế thì tiếp theo sẽ là trung khuyển liếm đậu phụ, lại thêm cảnh khiến máu mũi chảy ròng ròng.

Nếu lúc này người bước vào là Hoa Cửu Dạ, thế thì tiếp theo sẽ là đi thẳng vào màn kịch chính.

... Nhưng tiếc là, người bước vào lại là Ca Xuy. (Giọng điệu tiếc nuối này rốt cuộc là thế nào đây _)

Ca Xuy đi thẳng đến trước mặt Thẩm Tri Ly, áp lực vô hình khiến Thẩm Tri Ly kéo áo sát lại, lùi về phía sau, lại không phát hiện áo voan quá ngắn, theo cử động của nàng cặp chân trắng ngần từ từ lộ ra... Gương mặt Thẩm Tri Ly không thể nói là tuyệt sắc nhưng uống thuốc bổ nhiều năm liền khiến dáng vóc nàng thật sự không tệ, eo thon chân dài da trắng ngần, cử động này chẳng khác nào dụ dỗ người ta mau mau làm chuyện gì đó!

Nhìn vẻ mặt phòng thủ căng thẳng của Thẩm Tri Ly, Ca Xuy cuối cùng cũng dừng lại.

Bà thím Giáp xoa tay: "Công tử có hài lòng không ạ?"

Bà thím Ất cười ngọt: "Bảo đảm từ trong ra ngoài đều đã tắm rửa sạch sẽ, đến ngân châm cũng không cho giữ lại! Chúng tôi vừa mới khuyên nhủ nàng ta một hồi".

Ca Xuy: "…" Bọn họ đang nói gì vậy?

Bà thím Giáp kéo bà thím Ất, nở nụ cười ra vẻ hiểu biết: "Hì hì hì, vậy không làm phiền công tử và cô nương nữa, hai lão nương chúng tôi xin đi trước...", nói xong hai người nguẩy mông đi ra ngoài.

Lúc đi ra, bà thím Ất còn quay lại, nhét vào tay Ca Xuy một chiếc bình nhỏ bằng ngọc trắng, cười mờ ám: "Công tử, cô nương đây là lần đầu tiên, khó tránh không trơn tru, bôi thứ này vào, bảo đảm đêm nay... hì hì hì, ngài hiểu đấy".

Ca Xuy cầm lấy chiếc bình, mặt đần ra: "…" Ta hiểu gì chứ?

Không đợi gã nghiên cứu, Thẩm Tri Ly đã đoạt lấy, mở bình ra ngửi ngửi, đau đầu nhức óc nói: "Chất lượng quá tệ...".

Ca Xuy nhíu mày, thò tay đoạt lại.

Thẩm Tri Ly vội vàng giấu sau lưng.

Tuy Ca Xuy nhìn không giống quỷ háo sắc, nhưng... trong tình cảnh trước mắt, thứ này tuyệt đối không thể rơi vào tay Ca Xuy!

Ca Xuy nhíu mày càng chặt.

Gã không thích có người đoạt thứ đang ở trong tay gã, rất không thích.

Thẩm Tri Ly lùi sát về phía sau, tay Ca Xuy càng thò ra dài hơn, sau một hồi tranh giành bất phân thắng bại, hai người đều mệt rũ rượi.

Nhưng Thẩm Tri Ly cũng phát hiện một việc… Ca Xuy không hề biết võ công, điều này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm được một chút.

Ai biết đúng lúc này, Ca Xuy đẩy mạnh một cái, Thẩm Tri Ly không kịp đề phòng ngã xuống, chiếc bình chưa nút chặt trong tay rơi ra, ngón trỏ Ca Xuy vừa ấn một cái, chất thuốc chảy vào cái miệng đang há to kinh ngạc của Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly giật nảy mình, ngồi phắt dậy, Ca Xuy dùng tay đập một cái, nàng lại ngã ra, chất thuốc cũng được nuốt vào trong bụng.

Thẩm Tri Ly: "…"

Ca Xuy thừa lúc Thẩm Tri Ly đang đờ ra, nhanh chóng đoạt lấy chiếc bình, đặt xuống, rồi quay lại nhìn Thẩm Tri Ly.

Gió mát thổi vào phòng, ánh trăng chiếu xuống cảnh tượng kinh điển nam trên nữ dưới, một màn im ắng.

Thẩm Tri Ly nghĩ: Ta sống là để chứng minh con người có bao nhiêu bi kịch trong cuộc đời hay sao!?

Xuân dược ơi là xuân dược! Chất lượng có tệ thế nào thì cũng là xuân dược! Càng tệ thì công hiệu càng cao!

Tóc tai xõa tung, cả người Thẩm Tri Ly vùi dưới tấm chăn mềm mại, nàng khó khăn ngước mặt nhìn nam tử dung mạo tuấn tú trước mặt, gửi gắm chút hy vọng cuối cùng: "Ca Xuy đại nhân, ngươi thích nam nhân đúng không?".

Ca Xuy im lặng một lát, rồi mới cất giọng lạnh băng: "Ta không thích nam nhân".

Thẩm Tri Ly: "…"

Vậy ngươi với Hoa Cửu Dạ rốt cuộc là thế nào thế hả!

Lại một màn yên ắng.

Ca Xuy lên tiếng trước.

Cưỡi trên người Thẩm Tri Ly, gã cúi xuống kẻ cả nhìn nàng: "Sáng mai xuất phát, ta cần một tín vật của cô".

Thẩm Tri Ly: "Tín vật?".

Nàng nhanh chóng hiểu ra, chắc là để đem đến uy hiếp Hoa Cửu Dạ, bèn lắc đầu nguầy nguậy: "Không có!".

Ca Xuy: "Thế thì chặt đứt một ngón tay của cô là được rồi!".

Thẩm Tri Ly vội vàng: "Có!".

Ca Xuy: "Đưa cho ta".

Hai tay gã chống hai bên người Thẩm Tri Ly, trong mắt không có nửa ý nghĩ dâm tà, vẫn lạnh lùng sâu thẳm như thế, chỉ là phần tóc rủ xuống đung đưa vô tình quệt vào mặt Thẩm Tri Ly, mái tóc dài mềm mượt, mảnh mai đượm mùi đàn hương lành lạnh phả vào mặt, đó là mùi của một nam nhân xa lạ.

Thẩm Tri Ly vô tình há miệng ra, cảm giác khát cháy ở cổ họng khiến nàng bất giác liếm liếm môi.

Chết tiệt, cơ thể nàng bắt đầu nóng lên rồi!

Hơi nóng bắt đầu bốc lên mặt Thẩm Tri Ly, nàng cắn môi lầm bầm: "Ngươi có thể xuống rồi nói được không?".

Ca Xuy "ồ" một tiếng, đang định trở mình lăn xuống thì ngoài cửa sổ bỗng có một tiếng "ầm" cực lớn, gờ cửa sổ gãy nát toàn bộ.

Có người gọi lớn: "Tri Ly!!!".

Hai người đồng thời hướng mắt nhìn.

***

Trước tiên một người quá quen thuộc nhảy vào qua cửa sổ, áo quần xộc xệch, người đầy thương tích, chạy thẳng đến bên giường Thẩm Tri

Ly.

Theo sau là một nam một nữ, một người cầm bút phán quan một người cầm roi hổ lang xông thẳng vào, sau mấy tiếng "xoạt xoạt", cửa sổ gãy đổ tan hoang, thảm đến mức không còn gì thảm hơn.

Chỉ nghe nữ tử cao giọng hét lớn: "Chủ thượng, xem người chạy đi đâu!".

Sau đó nữ tử kia tóm chặt lấy cổ áo của nam nhân phía trước, đồng thời quay đầu nói với nam tử đi cùng kia: "Mau đánh mau đánh, ta bắt được hắn rồi!".

Thẩm Tri Ly vô cùng kinh ngạc, ngay đến ảnh hưởng của xuân dược cũng bị dằn xuống.

Đây không phải là Tô Trầm Triệt, Thanh Hạnh và Trạch Phượng sao!!!

Họ rốt cuộc là đang ca bài gì thế!!!

Cây bút phán quan trong tay Thanh Hạnh vừa gõ xuống, Tô Trầm Triệt liền dùng kế kim thiền thoát xác, nhẹ nhàng thoát khỏi chiếc áo choàng trắng mặc bên ngoài.

Trạch Phượng mắt nhìn Tô Trầm Triệt thoát thân, không kịp nghĩ gì nữa, vồ người về trước, chụp lấy chân Tô Trầm Triệt, hối hả nói: "Mau lên, dùng sức mạnh vào! Sao nhẹ hều thế hả! Ngươi rốt cuộc có phải là nam nhân không! Dùng lực mạnh một chút! Không đánh ngất hắn thì chúng ta tiêu đời rồi!".

Tô Trầm Triệt bị cú vồ này làm cho đo đất, cánh tay giơ ra, ai oán với về hướng Thẩm Tri Ly: "Tri Lyyy...".

Thẩm Tri Ly vô tình hất cánh tay hắn ra xa.

Tô Trầm Triệt nước mắt lưng tròng, ánh mắt thê thiết khôn tả, mở miệng chuẩn bị rên rỉ...

Sau đó, nàng nhìn thấy đầu Tô Trầm Triệt bị gõ mấy cái, ấn xuống đất.

Thẩm Tri Ly hào hển: "Các ngươi... định gõ chết người ta à?".

Trạch Phượng thở hổn hển: "Thẩm cốc chủ không cần phải lo lắng, bề trên bảo chỉ cần sống là được, đối với loại người này tuyệt đối không thể nương tay, nương tay thì chúng tôi chỉ có đường chết! Yên tâm đi, dù gì cũng là chủ thượng của chúng tôi, có thế nào cũng phải giữ lại chút hơi thở".

Thanh Hạnh gật đầu, giơ cao bút phán quan gõ một cái cật lực vào đỉnh đầu, Tô Trầm Triệt xụi lơ.

Mắt Thẩm Tri Ly giật giật, lại hào hển thở ra: "Các ngươi… đây không phải là trả thù riêng hay sao...".

Ra tay quá nhẫn tâm...

Trạch Phượng toét miệng cười với Thẩm Tri Ly, vẫn giữ nguyên tư thế nhoài người ra đất lôi từ trong ngực áo ra vô số sợi dây thừng, trói Tô Trầm Triệt lại thật chặt, thắt vô số nút chết rồi như nhấc một đòn bánh tét vứt lên vai Thanh Hạnh, phủi phủi tay ra lệnh: "Mau cõng về thôi!".

Quay đầu quét ánh mắt mờ ám nhìn Thẩm Tri Ly và Ca Xuy, mím môi cười: "Ái chà, thật là ngại quá, làm phiền Thẩm cốc chủ rồi...",,

Thẩm Tri Ly: "... Làm phiền cái gì?".

Ánh mắt Trạch Phượng như muốn nói ai cũng biết hết rồi giấu làm gì, vẫy vẫy tay giả vờ e thẹn: "Thẩm cốc chủ, chàng tình lang này tướng mạo được đấy, vừa nhìn đã biết đáng tin cậy hơn tay chủ thượng không ra hồn nhà tôi, thật đúng là có nhãn quang, có nhãn quang mà…"

Tình lang?

Thẩm Tri Ly quay đầu nhìn Ca Xuy mặt không chút cảm xúc ngay bên cạnh.

Trong ánh đêm mờ mịt, không nhìn rõ gương mặt xám ngoét của gã, chỉ thấy thấp thoáng ngũ quan và đường nét mà thôi.

Tuy có chút nữ tính nhưng với thần thái này quả thật điềm đạm, chững chạc hơn Tô Trầm Triệt rất nhiều.

Thanh Hạnh đã thoát ra ngoài cửa sổ, Trạch Phượng ngoặt chân móc tấm cửa gỗ bị gió mưa làm cho hao mòn lên, nhảy ra khỏi cửa sổ rồi nhẹ nhàng đóng lại, vẫy vẫy tay với Thẩm Tri Ly: "Thẩm cốc chủ, cảm ơn cô đã chăm sóc chủ thượng nhà tôi trong thời gian qua, có duyên sẽ gặp lại!".

Thẩm Tri Ly giơ tay, cổ họng nóng đến khàn đi: "Đợi đã...".

Nàng còn chưa nói dứt, bóng Trạch Phượng lướt qua, vài bước nhảy đã mất tăm.

... Cứ... cứ thế mà đi thôi ư!?

Tay Thẩm Tri Ly buông thõng xuống, cố gắng mở đôi mắt đờ đẫn quay đầu hỏi Ca Xuy: "Cứ để cho họ đi thế ư, ngươi không thể ngăn họ lại sao?".

Ca Xuy nghệt mặt ra, thành thật trả lời: "Không biết võ công, không ngăn được. Hơn nữa bọn họ đâu phải đến đây vì ta".

Thẩm Tri Ly khóc không thành tiếng, dùng lý trí cuối cùng nghĩ, nếu ông trời có thể cho nàng một cơ hội nữa, lúc nãy nàng nhất định sẽ nắm lấy tay Tô Trầm Triệt chết cũng không buông.

***

"Hắt xì... hắt xì..."

Thẩm Tri Ly ngồi trong xe ngựa vừa lắc lư vừa hắt xì vừa rủa xả cả mười tám đời tổ tông nhà Ca Xuy.

Tối qua, tối qua... cứ nghĩ đến tối qua Thẩm Tri Ly lại gợi nên nỗi đau trong lòng.

Nàng vật vã với xuân dược...

Ca Xuy mặt vô cùng thản nhiên cưỡi trên người nàng hỏi: "Đúng rồi, tín vật đâu?".

Thẩm Tri Ly thần trí hỗn loạn, giọng nói lạc đi: "Tín vật, tín vật gì cơ?".

Ca Xuy trầm tư một lúc, hình như nghĩ ra gì đó, tự lẩm bẩm nói với

mình: "Ồ, quần áo của cô đã bị thay hết rồi, đồ đạc hiện giờ chắc là ở chỗ ta".

Sau đó gã điềm nhiên từ trên người nàng lăn xuống, chỉnh trang áo mũ, đi ra...

Lại có thể đi như thế sao!

Cảm giác nóng như thiêu đốt, khát đến cháy họng dường như đã hoàn toàn thiêu rụi lý trí Thẩm Tri Ly, nàng không ngăn được mình nghiêng người nắm lấy vạt áo của Ca Xuy, lại hoàn toàn không ý thức được miệng mình đang nói gì, chỉ là thành thật với nhu cầu thể xác, giọng nói nhẹ như gió thoảng: "Ta nóng, nóng lắm...".

Ca Xuy trầm ngâm một lúc, gỡ từng ngón tay của nàng ta, đẩy nàng về vị trí cũ, nói: "Ta biết rồi".

Tiếp đó, gã lại đi ra...

Còn rất tiện tay đóng cửa lại...

Sau một tuần nhang, Thẩm Tri Ly đang nằm quằn quại vật vã trên giường thì thấy hai gã đàn ông vận áo đen khiêng một thùng nước lạnh vào...

"Hắt xì."

Thẩm Tri Ly đưa tay bịt chiếc mũi đỏ ửng của mình, lấy hết sức xì nước mũi ra.

Tắm nước lạnh nguyên buổi tối, thật quá bi kịch!

"Hắt xì... hắt xì..."

Nàng xụi lơ đổ người xuống sàn xe, một nỗi thê lương trào dâng trong lòng.

Nàng thật ngốc, quá ngốc. Nàng chỉ nghĩ được là không thể ở lại thành thân với Hoa Cửu Dạ, nhất định sẽ bị hắn dằn vặt đế chết, nhưng nàng không biết ngay cả bỏ đi cũng sẽ gặp phải vô số thị phi thế này. Sớm biết thì nàng đã không theo Tô Trầm Triệt ra ngoài, không ra ngoài thì sẽ không muốn bỏ trốn, không bỏ trốn thì sẽ không gặp Ca

Xuy, không gặp Ca Xuy thì sẽ không bị uống phải xuân dược, bị tắm một trận nước lạnh, còn nữa cũng không phải ngồi trên chiếc xe ngựa rách nát này... hắt xì...

Gió theo khe hở thổi vào trong xe, quyện với mùi hôi thối, tanh nồng bên ngoài, khiến Thẩm Tri Ly rét run cầm cập.

Nghèo tự dưng sống trong cảnh giàu sang thì dễ, chứ đang sung sướng mà phải sống nghèo khổ sao khó quá...

Hắt xì...

Không xong rồi, có chút buồn nôn!

Nhoài người ra ngoài xe nôn thốc nôn tháo một trận, Thẩm Tri Ly thấy khỏe hơn rất nhiều, ngoài một gã vận áo đen đánh xe và xem chừng nàng ra, những kẻ khác đều tránh xa nàng mười vạn tám ngàn dặm, hơn nữa còn nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ dị.

Thẩm Tri Ly vừa nôn vừa nhớ đến Tô Trầm Triệt, tiếp đó lại nhớ đến mối nghi ngờ luôn canh cánh trong lòng.

Tô Trầm Triệt lại dễ dàng bị thuộc hạ đánh bại khiêng đi như thế ư? Với tính cách của hắn, nhìn thấy nàng y phục không chỉnh tề lại đang trong tư thế vô cùng mờ ám với Ca Xuy đáng lẽ phải nổi giận mới đúng chứ.

***

Thời gian quay ngược lại tối hôm trước.

Thanh Hạnh hai tay bị trói chặt: "Chủ thượng... chủ thượng... người... ưm... ưm... ưm...". Tất thối nhét vào miệng.

Trạch Phượng lưng tựa vào Thanh Hạnh, cố gắng co rúm về phía sau.

Tô Trầm Triệt cầm chiếc tất thối còn lại trong tay đung đưa trước mặt ả, Trạch Phượng như muốn nổ tung, giọng nói van lơn thê thiết, ngữ khí thành khẩn: "Chủ thượng... Chúng thuộc hạ cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, người đừng như vậy, chúng thuộc hạ không cố ý mà... Chủ thượng, chủ thượng... với lại Ám...".

Đến nghe cũng không buồn nghe, chiếc tất thối thứ hai nhanh chóng nhét vào miệng ả.

Trong ánh sáng nhập nhoạng, Trạch Phượng nhìn thấy Tô Trầm Triệt mặt đầy máu khẽ nhếch môi, có vẻ gì đó u ám đáng sợ.

"Ưm... ưm... ưm..."

Đòn phản công chưa đến nửa tuần nhang vừa rồi quả thật quá đáng sợ...

Tô Trầm Triệt phủi phủi tay, rồi lại lau máu trên mặt, thi triển khinh công quay người bỏ đi.

Một thanh kiếm chặn ngay trước mặt hắn.

Tiếp theo là một bóng đen xẹt qua, hai người thi triển vô số chiêu thức nhanh như cắt trên không trung, thân hình nhanh như điện xẹt, mắt trần cơ hồ không thể phân biệt được.

Tô Trầm Triệt dừng lại, khẩu khí có phần vội vã: "Đừng ngăn ta".

Khẩu khí của bóng đen bình thản: "Ngoan ngoãn quy phục đi chủ thượng".

Tô Trầm Triệt thở dài: "Thế thì tiếp tục đánh vậy".

Bóng đen đó là Lôi Ảnh, thống lĩnh Thập Nhị Dạ Ám bộ, chuyên trách giám sát hình phạt, tuy thường ngày hắn nhỉnh hơn gã ta một chút, nhưng lúc này đang bị thương cộng với khí lực không tụ, tỷ lệ thắng bại không quá nửa.

Bóng đen đột nhiên lùi ra.

Tô Trầm Triệt mừng rỡ, định chuồn thì đột nhiên tai bị ai đó kéo lại, véo cật lực.

... Cảm giác này thật quen thuộc.

Một giọng nữ không dịu dàng chút nào gầm lên bên tai: "Tên tiểu tử chết tiệt, đến tranh khỏa thân cũng không uy hiếp nổi ngươi rồi đúng không hả? Lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi, cảm thấy mình rất lợi hại phải không?", hừ một tiếng, "Ngươi có tin ta sẽ nói cho cả thiên hạ biết

lúc mười bốn tuổi ngươi tè dầm ra giường rồi len lén giấu tấm trải giường đi không hả?"

Tô Trầm Triệt cứng đờ, quay đầu cười thân thiện: "Cô cô...".

Hắn phải làm thế nào để giải thích cái đó không phải là tè dầm đây!

Chuyện đó rất thường tình đối với mọi thiếu niên mới lớn mà...

Một cái tát giáng xuống, đúng ngay vị trí bị bút phán quan đánh trúng trên đầu Tô Trầm Triệt.

Đau đớn, Tô Trầm Triệt cắn răng khẽ rên một tiếng.

Nữ nhân nọ tiếp tục ra rả không ngừng: "Cô cô cái đầu ngươi, trong mắt ngươi còn có cô cô này không hả? Đúng là uổng công nuôi ngươi, đồ vô ơn bạc nghĩa, là ai hốt phân lau nước tiểu cho ngươi lớn đến chừng này hả...".

Tô Trầm Triệt húng hắng ho.

Nữ nhân nọ dừng một lát, rồi lại phát vào đầu Tô Trầm Triệt một cái, tức xì khói: "Ho cái gì mà ho! Ngươi có ý gì hả? Tuy đúng là ta cũng chẳng chăm sóc gì lắm, nhưng là ai đã giúp ngươi lúc ngươi bị đánh, là ai dẫn ngươi ra ngoài chơi lần đầu tiên...", nói xong câu này như chợt nhớ ra điều gì liền khựng lại.

Tô Trầm Triệt im lặng chịu đau.

Đúng, lần đầu tiên dẫn hắn ra ngoài, kết quả cô cô Tô Uyển Chi tự chơi quá vui, bỏ quên hắn lúc đó mới năm tuổi ở trước cửa thanh lâu...

Đợi đến lúc tìm được, bé con mới năm tuổi quần áo xộc xệch nằm bẹp trên giường bị một đám nữ nhi quần áo tóc tai lòe loẹt, người tay trên người tay dưới, lợi dụng véo má véo tay véo đùi.

Sau lần đó... Tô Trầm Triệt nhìn thanh lâu nữ tử thành người đẹp mãnh thú, có đánh chết cũng không bước vào thanh lâu một bước.

Bên ngoài đồn đại Thập Nhị Dạ công tử phẩm chất cao khiết, trước giờ chưa hề nhiễm chút mùi phấn son của chốn thanh lâu kỹ viện, khiến người trong giang hồ muôn phần bội phục...

Tô Uyển Chi ngáp một cái: "Thôi, bảo ngươi về Minh Đô ngươi ngoan ngoãn về Minh Đô là được rồi, báo hại người của Thập Nhị Dạ ngày ngày hệt như ruồi không đầu lùng sục khắp nơi! Có mất mặt không cơ chứ...".

Tô Trầm Triệt ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt màu hổ phách long lanh tựa sao đêm.

Tô Uyển Chi bị dao động bởi ánh mắt đó, bỗng im bặt.

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay Tô Uyển Chi, hít một hơi thật sâu: "Cô cô, cháu đang rất sốt ruột, xin phép đi trước đây".

Tô Uyển Chi: "…"

Không đợi Tô Uyển Chi kịp phản ứng, Tô Trầm Triệt đã lập tức phóng ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, một giọng nam dịu dàng vang lên: "Ngươi muốn đi đâu?". Giọng nói loáng thoáng vài phần uy hiếp.

Tô Trầm Triệt nheo mắt cười vô hại: "Cô gia sao cũng đến ạ?".

Ngoài cửa xuất hiện một nam nhân nhìn bề ngoài chưa đến ba mươi nhưng lại rất xuất chúng.

Cô gia của hắn, Bắc châu hoàng đế bệ hạ, từng là Bắc châu đệ nhất mỹ nam, Cơ Khác.

Nam nhân đáp lại Tô Trầm Triệt một nụ cười còn vô hại hơn: "Lôi ngươi về, một mình cô cô ngươi sao đủ? Bên ngoài viện cấm vệ quân đã bao vây cả rồi, ngươi thử xông ra ngoài xem".

Tô Trầm Triệt: "Bao nhiêu người?".

Cơ Khác nói: "Không nhiều, một vạn hai".

Tồ Trầm Triệt: "... Sao lại gấp đôi lần trước nữa?".

Cơ Khác cười: "Hiếm có dịp đưa cô cô ngươi ra ngoài chơi, an toàn là quan trọng nhất. Chỉ nhiều hơn gấp đôi thôi mà, đi thôi, cô gia tin tưởng ngươi".

Tô Trầm Triệt ngoặt tay cầm lấy kiếm, nhắm mắt, xông ra ngoài.

Tô Uyển Chi bước ra ngoài lo lắng nói: "Có khi nào xảy ra chuyện không?".

Cơ Khác vòng tay ôm eo thê tử, hôn nhẹ lên tóc bà: "Đừng lo, cùng lắm là nằm nửa tháng thôi. Vừa khéo chúng ta có thể đi dạo khắp nơi".

Chương 11: Nam Cương rất nguy hiểm

Cứ cho là không có Tô Trầm Triệt đi, thì cũng phải tiếp tục sống bình thường, xe ngựa cũng tiếp tục hành trình của nó.

Tô Trầm Triệt đối với nàng mà nói, chẳng qua chỉ là khách qua đường, Thẩm Tri Ly lặng lẽ nghĩ.

Nhưng... không có ai vô sỉ, xỏ lá, nhõng nhẽo, thích làm trò thừa nước đục thả câu lợi dụng nàng, nàng lặng lẽ nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ rách nát, cảm thấy có chút cô đơn, mới có vài ngày thôi mà.

Nhất định là do thói quen.

Ừ ừ!

Thay đổi là được thôi mà.

Nhưng không nghĩ đến Tô Trầm Triệt, nàng hình như chẳng có chuyện gì để nghĩ, kẻ trông chừng nàng căn bản là không biết chút tiếng Hán nào, ông nói gà bà nói vịt không tài nào hiểu được, lại canh giữ nghiêm ngặt, không cho nàng nói chuyện với người khác dù chỉ nửa câu, không cho nàng chạm vào bất cứ thứ gì, làm cho nàng đến sách y thuật cũng không được đọc, cả ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn.

Không nghĩ đến Tô Trầm Triệt, chẳng lẽ lại đi nghĩ đến Hoa Cửu Dạ, mà không, hay là nghĩ đến sư phụ nhỉ?

Thẩm Tri Ly nghĩ tới nghĩ lui, ngồi trên xe ngựa lặng lẽ hồi tưởng, mấy chuyện vớ vẩn đó nhớ chưa đến nửa ngày là hết, lần đầu tiên nàng bắt đầu cảm thấy hổ thẹn về giao lưu hạn hẹp của mình.

Cuối cùng, trong lúc Thẩm Tri Ly chán chường đến độ ngồi đếm

ngón tay thì Nam Cương đã ở ngay trước mặt.

Tuy là bị bức ép, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Tri Ly đi xa đến như vậy, chỉ tiếc là, lúc ngồi trong xe ngựa nàng chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp ở Nam Cương thì đã bị Ca Xuy hạ lệnh tống vào Cổ Vương điện.

Cổ Vương điện rất lớn, Thẩm Tri Ly muốn ở phòng nào cũng được, nhưng mà, Cổ Vương điện không có lấy một bóng người.

Ca Xuy tạm thời không có ý định ngược đãi nàng, nhưng cũng không có ý định đưa nàng ra ngoài, nói một cách đơn giản, nàng đang bị giam lỏng. Thẩm Tri Ly cào tường, tuy ăn uống quần áo không lo nhưng quả thật quá vô vị...

Hơn nữa, nàng hiểu rất rõ, Ca Xuy giữ nàng ở đây là vì muốn dụ Hoa Cửu Dạ đến, bất luận thế nào nàng cũng không muốn liên lụy đến Hoa Cửu Dạ.

Nợ quá nhiều cuối cùng cũng phải trả.

Âm thầm ghi nhớ thứ tự thời gian thay ca của những kẻ canh gác nàng, Thẩm Tri Ly giả bệnh lừa được vài loại thuốc nước, thu thập bã thuốc để điều chế thuốc.

Cứ thế vài ngày, mọi sự đã chuẩn bị xong, dùng thuốc hạ gục tiểu nha đầu hằng ngày vẫn đưa thuốc cho nàng, thay quần áo của con bé, hóa trang một chút, Thẩm Tri Ly len lén lần mò đường ra ngoài.

Dù gì nàng cũng không phải là trọng phạm, được một thời gian thì việc canh gác cũng từ từ lơi lỏng, kế hoạch bỏ trốn của nàng thuận lợi ngoài sức mong đợi.

Cúi đầu rón rén ra khỏi điện, hít thở thật sâu, không khí dường như cũng tươi mát hơn rất nhiều.

Lướt qua đám người, Thẩm Tri Ly thong dong đi ra ngoài, nhưng không để ý thấy bóng một gã nam nhân vận áo đen hành sự vội vã ngay bên cạnh.

Quấn mình trong bộ áo choàng đen, nam nhân nọ tay ôm một chiếc

hộp gỗ, quá nửa dung mạo bị áo choàng đen che khuất, chỉ để lộ đôi môi mỏng mím chặt.

Quan sát Cổ Vương điện còn cách không bao xa, mắt nam nhân nọ híp lại đầy vẻ nguy hiểm.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, vô cùng ma quái.

Chuyện đã qua, không thể truy cứu.

Lần trước từ Nam Cương trở về nhếch nhác như thế nào y vẫn còn nhớ rất rõ, dùng từ thảm khốc cũng không đủ miêu tả cái giá mà y phải trả.

Suốt năm tháng trời bị truy sát gắt gao, y hầu như không dám chợp mắt, sợ ngủ rồi sẽ không tỉnh lại nữa, mỗi ngày đều có vết thương mới, mỗi ngày đều phải đề cao cảnh giác, sợ bị bắt lại, sợ cổ độc trong người phát tác, thế nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, cảnh tượng tàn khốc tanh mùi máu lại hiện lên.

Trong mắt y dường như cũng là một màu đỏ rực tăm tối.

Hoa Cửu Dạ hít một hơi thật sâu, xoay người bước vào một quán trọ.

Cổ Vương điện quá rộng lớn, y không sợ đối đầu với Ca Xuy, chỉ sợ lỡ đâu không tìm được Thẩm Tri Ly.

Trong quán trọ người đến người đi tấp nập, Hoa Cửu Dạ kéo sụp mũ xuống, đi vào phòng mới buông chiếc hộp gỗ.

Ôm con mãng xà từ trong hộp gỗ ra, móng tay Hoa Cửu Dạ chạm vào những vật còn lại, run run lấy từng thứ một ra.

Trâm cài tóc của Thẩm Tri Ly, áo ngoài của Thẩm Tri Ly, áo trong của Thẩm Tri Ly...

Cuối cùng là một tờ giấy viết thư được làm bằng chất liệu đặc biệt.

Trên đó chỉ đề ba chữ Hán cổ quái: Đến Nam Cương.

Ngón tay Hoa Cửu Dạ nắm chặt đến nỗi biến dạng, chán chường buông ra, mảnh giấy đã bị vò vụn, rơi lả tả.

Ca Xuy.

Hắn khẽ giọng đọc cái tên này.

Quả nhiên cũng phải giết chết hắn.

Cùng lúc đó.

Thẩm Tri Ly nhìn những món đồ Nam Cương nho nhỏ, đặc sắc, rực rỡ muôn màu hai bên đường, mắt bất giác mở to, hết nhìn cái này đến nhìn cái khác, cái gì cũng thích thú kinh ngạc.

Cũng không thể trách nàng, sức khỏe không tốt, từ nhỏ sư phụ rất ít khi cho nàng ra khỏi cốc. Về sau tiếp quản Hồi Xuân cốc lại bận rộn không kịp nghỉ ngơi, có thời gian rỗi rãi đi dạo ở trấn nhỏ gần cốc đã là quý lắm rồi, đâu có cơ hội được ngắm nghía phố phường thế này.

Nhìn hoa cả mắt, Thẩm Tri Ly rờ túi... mới nhớ ra mình đang ở trạng thái không một xu dính túi.

Ai ngờ đúng lúc này, bụng lại không thức thời sôi lên sùng sục.

Dù là lúc nào đi chăng nữa no bụng cũng là vấn đề phải suy nghĩ đầu tiên, trầm tư một lúc, Thẩm Tri Ly quyết định trở lại nghề cũ.

Đứng trước y quán lớn nhất Nam Cương, Thẩm Tri Ly chỉnh trang y phục nữ tỳ mượn không xin phép, rồi điều chỉnh nét mặt, mới sải bước vào trong.

Vừa bước vào liền bị dòng người xếp hàng rồng rắn làm cho sửng sốt.

Thẩm Tri Ly không xem bệnh, không hề biết y quán ven đường lại nhộp nhịp thế này.

Vừa định tiến lên phía trước, thì nàng bị một người chặn lại: "Này này, tiểu nha đầu nhà ngươi sao chen ngang thế hả, ra phía cuối xếp hàng đi!".

Thẩm Tri Ly nặn ra một nụ cười: "Ta không phải đến xem bệnh mà là đến xin việc".

Lúc này một giọng nói chen vào: "Xin việc? Xin làm đại phu?".

Thẩm Tri Ly quay đầu lại, nhìn thấy một ông già bộ dạng cổ quái đang nhìn nàng, người ở phía trước hồ hởi: "Chào Triệu đại phu!", thái độ vô cùng cung kính.

Biết ông ta là người cùng nghề, Thẩm Tri Ly bất giác nảy sinh cảm giác thân thiết, đáp: "Tôi đến xin làm đại phu".

Triệu đại phu vừa nhận lễ vật của một công tử nhà giàu, tâm trạng rất tốt, nhã nhặn hỏi: "Thế ngươi biết những gì?".

Thẩm Tri Ly: "Vọng văn vấn thiết, khám bệnh, kê đơn, châm cứu...", sực nhớ đang ở địa bàn của người khác, với lại khiêm tốn một chút thì hơn, nàng ngập ngừng một lát rồi tiếp, "đều biết chút chút".

Đều biết có nghĩa là cái gì cũng không biết.

Nhìn bộ dạng ngu ngơ của cô nương, đoán chừng chưa từng lăn lộn ngoài đời, trong y quán những người cùng lứa với nàng còn đang học nhận dạng thuốc cỏ, muốn khám bệnh? Chuyện đùa à.

Nhưng nếu nàng thật sự muốn học, nhận làm đệ tử cũng không phải là không được

Triệu đại phu: "Thế này đi, nếu cô nương muốn thì hãy ở lại đây quét sân sau trước đã…"

Quét sân sau...

Thẩm Tri Ly ngớ ra: "Ta đến đây để xin làm đại phu".

Triệu đại phu từ tốn hiền hòa: "Ta biết, nhưng...".

Thẩm Tri Ly nói ngắn gọn: "Lão tiên sinh, cho ta một chiếc bàn một chiếc ghế đẩu, ta lập tức có thể khám bệnh, còn phí khám, ừm, một lần mười lượng bạc được chứ?".

Triệu đại phu: "Ngươi nói bao nhiêu?".

Thần Tri Ly: "Mười lượng... sao thế?".

Triệu đại phu mắt trợn tròn xoe, râu dựng ngược: "Ta hiểu rồi, tiểu cô nương, cô đến đây phá rối chứ gì! Người đâu, mau lôi con tiểu nha đầu này ra ngoài cho ta!".

Thẩm Tri Ly lần đầu tiên bị người ta lôi ra khỏi y quán, ngày trước y quán dưới trướng Hồi Xuân cốc mời mọc không biết bao nhiêu lần, Thẩm Tri Ly đều từ chối khéo, một là do quá bận rộn, hai là do lười đi.

Nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày đường đường là thần y Hồi Xuân cốc bị người ta đuổi ra khỏi y quán!

Thật là, thật là...

"Thật là không có nhân tính!"

Thẩm Tri Ly còn chưa kịp nói ra, thì đã có người nói trước.

Nàng liếc mắt sang thì nhìn thấy hai người ngã lăn quay ra đất, một nữ tử ôm đứa bé hai mắt nhắm nghiền mặt đầy vẻ đau đớn, tức giận trách mắng: "Các ngươi sao có thể đánh trẻ con! Ta đã nói rồi, ta sẽ cố gắng kiếm tiền trả phí khám bệnh mà...".

Một người từ trong y quán bước ra, lạnh lùng nói: "Không phải ta nhẫn tâm, ngươi đã nợ bao nhiêu phí khám bệnh rồi, hơn nữa bệnh của con ngươi trị không khỏi, tiêu tốn nhiều như vậy chi bằng sớm chuẩn bị hậu sự thì hơn. Mau đi đi, mau đi đi, đừng ở trước cửa nữa, xúi quẩy lắm!".

Nữ tử nọ ôm con gái, nước mắt rơi lã chã, người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán xôn xao, nhưng không có người nào tiến lên giúp đỡ.

Thẩm Tri Ly đứng khựng lại, bỗng trong khoảnh khắc cảm thấy cảnh tượng này, quen đến độ khiến nàng bất giác thấy cay cay nơi khóe mắt.

Khi đó, nàng khó nhọc ôm người mẹ nuôi ốm yếu bệnh tật quỳ trước cửa y quán, hy vọng có thể nhận được cho dù chỉ là một chút bố thí, nhưng... bao nhiêu người cao sang quyền quý như thế, không có ai chịu bố thí dù chỉ là một cắc.

Vì sao nàng lại nỗ lực học y như vậy, và tại sao lại ham tiền như vậy, nói cho cùng... chỉ vì hy vọng không phải nhìn thấy cảnh tượng đó một lần nữa...

"Đợi đã."

Người trong y quán quét mắt nhìn Thẩm Tri Ly, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì không?".

Thẩm Tri Ly: "Phí chữa bệnh của bà ấy ta giúp bà ấy trả là được chứ gì?".

Người trong y quán: "Ngươi có ngân lượng không?". Thẩm Tri Ly: "Không có".

Người trong y quán nổi giận: "Thế ngươi nói cái gì...".

Thẩm Tri Ly cắt ngang, nghiêm trang nói: "Nhưng ta có kiến thức!".

Cổ Vương điện.

Gã vận áo choàng đen cung kính cúi đầu: "Cô gái đó đã ra khỏi điện".

Ca Xuy vẫn nhìn chằm chằm cổ độc trùng mới chế ra, nói: "Ồ".

Gã vận áo choàng đen: "Có cần cho người theo sát không ạ?".

Ca Xuy mặt méo mó: "Sao lại phải theo? Trên người cô ta có cổ độc của ta, không chạy thoát được đâu".

***

Ở một nơi trong thành.

"Đơn thuốc này thật sự có hiệu quả không?"

Thẩm Tri Ly hơi ngước mắt lên, giọng nói ôn hòa nhưng chắc nịch khiến người khác phải tin phục: "Không hiệu quả bà cứ đến tìm ta, người tiếp theo".

Hàng người dài nhúc nhích, Thẩm Tri Ly vặn chiếc lưng mỏi nhừ, bên ngoài ánh tịch dương chỉ còn lại một đốm sáng nhỏ nơi chân trời.

Liếc mắt nhìn đống ngân lượng chất cao dần, trong lòng Thẩm Tri Ly bất giác dâng lên niềm thỏa mãn.

Cái gọi là kiến thức chính là tiền bạc, quả thật rất chí lý.

Thẩm Tri Ly cầm chiếc chuông đeo ở thắt lưng, tìm một sạp hàng gần đấy mượn bàn ghế cũ, rồi mở hàng đối diện y quán, suy nghĩ nát

óc, cố nén đau viết một hàng chữ: Khám bệnh, một lần một lượng.

Người vây xung quanh thì nhiều, người đến khám bệnh thì một người cũng chẳng có.

Thẩm Tri Ly mặt dày mày dạn ung dung ngồi đợi, nhưng nữ tử ôm đứa bé gái đã bắt đầu thấy bứt rứt.

Trong mớ hỗn độn, có người khuyên rằng: "Tiểu cô nương, hay là cô tìm chỗ khác mở hàng đi, mở ở đây chẳng ai đến đâu".

Thẩm Tri Ly điềm tĩnh cố chấp: "Đa tạ, nhưng tôi muốn mở ở đây. Những bệnh y quán có thể khám tôi đều có thể khám, những bệnh họ không khám được tôi khám được".

Người đó nhìn Thẩm Tri Ly bằng ánh mắt nhìn kẻ dần độn, thở dài ngán ngẩm rồi lắc đầu bỏ đi.

Rất lâu sau mới tiếp bệnh nhân đầu tiên, bệnh nhân đó bị ngoẹo cổ, một cánh tay không ngừng run, bộ dạng cực kỳ thê thảm.

Vừa nhìn thấy Thẩm Tri Ly đã nước mắt nước mũi tèm lem kể khổ, Thẩm Tri Ly dùng tay ấn ấn mấy cái, rồi lại kiểm tra một lát, cuối cùng ngón tay điểm liên tục, sau khi đả thông một số huyệt lớn, hai tay vặn cổ một cái bẻ tay một cái.

Tiếng "rắc rắc" vang lên, cổ của người đó không ngoẹo nữa, tay cũng không run nữa.

Người đó cử động tay chân một lát rồi ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tiếp theo người đó đột ngột quỳ thụp xuống, ôm lấy chân Thẩm Tri Ly, giọng nói cung kính sùng bái, như thể nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát hạ phàm: "Đại phu, người là đại ân nhân của tôi! Bệnh này đeo bám tôi mấy tháng nay, thuốc không biết đã uống bao nhiêu cho kể, đều không khỏi, hôm nay đúng thật là... đúng rồi, phí chữa bệnh phí chữa bệnh...".

Thẩm Tri Ly đỡ ông ta đứng lên, nói bằng khẩu khí thâm sâu khó dò: "Chuyện cỏn con ấy mà, ngươi là bệnh nhân đầu tiên của ta, phí chữa bệnh không lấy cũng được".

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, có người khinh miệt, lại có người lung lay.

Bệnh nhân thứ hai xử lý còn nhanh hơn nữa, khám một chút, Thẩm Tri Ly đã nhanh chóng kê xong thuốc, bốc thuốc uống thuốc tại chỗ, hiệu quả tức thì, lập tức bệnh nhân thứ ba rồi thứ tư lần lượt xếp hàng…

Phí chữa bệnh của Thẩm Tri Ly thấp hơn y quán một chút, lại thêm nàng khám bệnh nhanh chóng, kê đơn dứt khoát mà đa phần là thuốc rẻ tiền, bất luận bệnh tình thế nào đến tay nàng đều hầu như chỉ còn là bệnh nhẹ, khí phách này quả khiến người ta tin phục, bệnh nhân xếp hàng càng lúc càng nhiều.

Thấy trời đã tối, Thẩm Tri Ly kê mấy đơn thuốc liền xong cất bút nói: “Hôm nay khám bệnh đến đây thôi”.

Đám đông tiếc nuối giải tán, Thẩm Tri Ly trả lại bàn ghế, đếm ngân lượng, cố nén nỗi đau khôn cùng, lấy ra một nửa đặt vào tay nữ tử ôm con đó, rồi nhét vào tay bà ta một đơn thuốc, gượng cười nói: “Đi mua thuốc đi”.

Nữ tử ôm ngân lượng, hai mắt rưng rưng, bế con chuẩn bị quỳ xuống lạy Thẩm Tri Ly: “Đại ân đại đức tiểu nữ Liễu Sắt suốt đời không quên...”.

Thẩm Tri Ly đỡ lấy bà ta, vừa định nói thì bị ai đó phát vào vai, “Này, cô nương, ngân lượng...”.

Giữ vẻ mặt lạnh lùng quay lại, Thẩm Trị Ly đếm ngân lượng đưa cho hắn ta.

Người đó nhanh chóng nhét số ngân lượng vào ngực áo, cẩn thận dòm ngó xung quanh, rồi thò tay ra: “Cô nương, lúc nãy ta biểu diễn cật lực như vậy, cô kiếm được không ít, sao không đưa thêm chút nữa?”.

Thẩm Tri Ly quả quyết: “Hết rồi”.

Người đó vẫn không buông tha, mặt mày khổ não: “Tôi còn cha mẹ già con nhỏ, trong nhà mười mấy miệng ăn, cô cho thêm chút nữa coi

như tích đức mà...".

Đợi người đó lầm bầm rủa thầm bỏ đi, Liễu Sắt mới kinh ngạc thốt lên: "Không phải người vừa rồi bị ngoẹo cổ run tay đó sao...", nàng ta bụm miệng nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly gật đầu: "Ừm, là ta tìm ông ta".

Liễu Sắt: "Cô không phải là..." đồ lừa gạt sao?

Thẩm Tri Ly lấy làm lạ: "Làm gì kinh ngạc vậy, nếu không sao có người đến khám bệnh chứ? Y thuật của ta thật sự không tồi, đây chẳng qua chỉ là... ầy, chút thủ thuật tìm kiếm bệnh nhân thôi".

Nói ra mấy chiêu lừa lọc khôn lỏi này là do sư huynh nàng dạy, năm đó sư huynh dẫn nàng ra ngoài cốc chơi, hai người đánh rơi ngân lượng trên đường đi, lại không cam tâm quay về, bèn đến đầu trấn bày hàng khám bệnh.

Lúc đó nàng đầy vẻ hoài nghi vì tuổi tác hai người còn nhỏ, khó có ai tin, nhưng sư huynh hất cằm nhìn nàng cười bí hiểm...

Dĩ nhiên sau đó ngoài những người bị lừa ra thì còn các quả phụ già, quả phụ trẻ vì dung mạo sư huynh mà đến.

Khuôn mặt tà khí lẫm liệt của sư huynh đấy mà, thật có hiệu quả hơn bất cứ thứ gì...

***

Trăng sáng vằng vặc, sương đêm lượn lờ.

Người trên đường thưa thớt dần, ban đêm ở Nam Cương chẳng khác gì nhiều so với ở Trung Nguyên, cũng có tiếng rao hàng, cũng có người đi lại như mắc cửi, đến cả trăng cũng trong vắt, sáng rực như vậy.

Ôm mớ ngân lượng, Thẩm Tri Ly tự tin hẳn lên, vào một quán nhỏ gọi liền hai bát phở đã thèm từ lâu, hùng hồn nói: "Ta mời phu nhân".

Liễu Sắt: "... Đa tạ".

Cô con gái nhỏ đã hết đau đớn nằm trong lòng mẹ liếc mắt một cái,

trề môi nói: “Đồ keo kiệt!”.

Không đợi Thẩm Tri Ly mở miệng, Liễu Sắt đã kéo con gái giận dữ quát: “Nói gì thế hả, còn không mau xin lỗi ân công”, rồi hổ thẹn nói, “Đều là do tôi trước đây cưng quá, khó tránh khỏi... Mong ân công đừng để bụng”.

Liễu Sắt ăn nói nhỏ nhẹ, khí chất nhã nhặn, không giống như thiếu phụ nhà quê, Thẩm Tri Ly đoán chắc cũng thuộc hàng gia đình khá giả, khách khí nói: “Không sao, phu nhân một mình nuôi con đã không dễ dàng gì, thiên kim vẫn có thể ngây thơ, hồn nhiên như vậy, quý phu quân ở dưới suối vàng mà biết được chắc mừng lắm”.

Liễu Sắt ho một tiếng, nói: “... Phu quân của tôi chưa chết”.

Thẩm Tri Ly đần ra, liền sau đó đập bàn, tức giận nói: “Cái tên chết tiệt chưa chết mà nỡ để cho nương tử khuê các bị người ta ức hiếp như vậy! Có đáng mặt nam nhi nữa không?”.

Đồ ăn được bê ra, tiểu nhị liếc nàng một cái, cảnh cáo: “Không được đập bàn lung tung, đập hư thì phải đền đấy!”

Liễu Sắt bưng bát lên húp một ngụm lớn, hàng lông mi dài cụp xuống che khuất ánh mắt, không nhìn rõ là e thẹn, chua chát hay tức giận, cuối cùng thở dài nói: “Tôi đã rất lâu rồi không gặp phu quân, phu quân, chàng, chàng... đã mất trí nhớ rồi”.

... Thì ra là mất trí nhớ mà.

... Mất trí nhớ!!!!!!!

Trong đầu Thẩm Tri Ly bỗng hiện lên khuôn mặt thanh thoát, tuấn tú vừa gian manh vừa vô tội đó.

Không đúng, Thẩm Tri Ly ép mình bình tĩnh lại, lẽ thường, cho dù tên đó có lăng nhăng thế nào cũng không đến nỗi lăng nhăng đến tận Nam Cương chứ... Đừng vừa nghe đến mất trí và nữ nhân là lại nghĩ ngay đến hắn như thế, tuy cái tên này bình thường cũng chẳng có tiết tháo gì…

“Á...”, Liễu Sắt đột ngột đứng dậy, thốt ra một âm tiết cụt lủn, rồi lại ngồi phịch xuống.

Thẩm Tri Ly lấy làm lạ nhìn theo hướng nàng ta nhìn, vừa nhìn thấy đã đột ngột đứng dậy, kêu khẽ lên một tiếng không chắc chắn: "Sư huynh...".

Trong ánh đèn dầu yếu ớt, bóng đen nhanh chóng biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Tuy rất giống nhưng dù gì cũng chỉ là chiếc bóng lướt qua.

Đang trong lúc thất thần, Thẩm Tri Ly nghe thấy Liễu Sắt cúi đầu thở dài: "Người vừa nãy hình như là phu quân của tôi...".

"À há..." Thẩm Tri Ly há hốc miệng, cảm thấy cằm mình sắp rơi xuống.

Cái quái gì thế này!

Nhất định là nàng nghe không rõ! Nhất định là thế nhất định là thế!

Bình tĩnh lại đi, sư huynh không phải là hạng người đó, nhưng cái gì mà mất trí nhỉ...

Ngậm miệng lại, nàng run run hỏi: "Dám hỏi quý tính phu quân của phu nhân?".

Liễu Sắt không phát hiện ra những khác lạ của Thẩm Tri Ly vẫn đang chìm trong nỗi buồn mênh mang: "Hoa, phu quân tôi họ Hoa", nắm chặt tay đứa con gái, "Tiểu nữ tên là Hoa Cốt Đóa".

Không kịp suy nghĩ đến cái tên xấu xí Hoa Cốt Đóa, Thẩm Tri Ly chỉ cảm thấy từng cây pháo hoa trong đầu mình nổ tung, vô số chú lừa tung tăng chạy trên cánh đồng hoang vu trong lòng nàng.

Một mặt cảm thấy phẫn nộ thay cho thiếu phụ ngồi trước mặt, một mặt lại...

Cái tên chết tiệt vừa gặp mặt đã lên giường, còn nói không biết mình còn có thể sống được bao lâu muốn mau chóng sinh một đứa con nối dõi, mẹ kiếp... lại còn trưng bộ mặt giả vờ tội nghiệp đáng thương, đều là giả dối hết!

Lúc này nhìn đứa bé nằm trong lòng Liễu Sắt một lần nữa, đôi mắt

nhỏ dài, môi mỏng cằm nhọn, tuy không mở ra nhưng đã có nét ma mị, thật là... sao lại giống Hoa Cửu Dạ đến thế chứ!

Đứa bé này xem chừng chưa quá hai, ba tuổi. Hai, ba năm trước vừa đúng lúc Hoa Cửu Dạ rời khỏi Hồi Xuân cốc, nếu tính tuổi tác thì hoàn toàn trùng khớp!

Giống như một sự trùng hợp nhưng sao lại khớp đến thế, ở đâu ra nhiều sự trùng hợp đến vậy!

Thẩm Tri Ly vốn dĩ chỉ định cho ít bạc cho xong chuyện, căn bản là không hề muốn nhúng tay vào chuyện éo le này.

Nhưng bây giờ, con cũng có với nhau rồi, huynh ấy lại không chịu trách nhiệm!

Nắm lấy tay Liễu Sắt, Thẩm Tri Ly trịnh trọng nói: "Phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ tìm ra tên phụ tình đó bắt hắn phải chịu trách nhiệm!!!".

Liễu Sắt: "Sao...".

Thẩm Tri Ly: "Cứ cho là mất trí nhớ cũng không thể che đậy được việc hắn ta phụ bạc!".

Liễu Sắt cụp mắt "Thật ra tôi không trách chàng, là tôi không xứng với chàng, chỉ có những cô gái xuất sắc mới xứng với một người như chàng...".

Thẩm Tri Ly: "Người như hắn thì sao? Mọi người đều có hai cái chân một cái đầu, chẳng ai cao quý hơn ai, ta đây...".

Trên đường bỗng có tiếng xôn xao, ai đó hét to: "Cổ Vương điện hình như bị san bằng rồi".

"Sao có thể như thế được!", có người nói, "Cổ Vương điện có Cổ Vương đại nhân...".

Như để đáp lại lời ông ta, lời chưa nói dứt, lại nghe một tràng âm thanh đổ sập inh tai nhức óc vọng đến.

Cổ Vương điện!

Thẩm Tri Ly tâm tư rúng động, nàng ở trong Cổ Vương điện mấy ngày qua không hề có bất kỳ chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên lại… Bỗng hình ảnh của Hoa Cửu Dạ vừa nãy xẹt qua đầu, nàng run lên, hướng huynh ấy đi quả thật là Cổ Vương điện, không phải trùng hợp như thế chứ...

Không đúng, chắc Hoa Cửu Dạ không đến nỗi ngu ngốc như thế! Đơn thương độc mã một mình đi đánh Cổ Vương điện...

Thật quá ngang tàng!

Miệng nói thế nhưng nàng không nén nổi bước chân chạy về hướng Cổ Vương điện.

Thẩm Tri Ly mím chặt môi, bất luận thế nào, nàng cũng không muốn Hoa Cửu Dạ xảy ra chuyện.

Trong Cổ Vương Điện.

Ca Xuy điềm nhiên nắm lấy trùng địch, đứng trên đống đổ nát, tay áo bay chấp chới.

Hoa Cửu Dạ bị bao vây dày đặc bởi những gã vận áo choàng đen nét mặt căng thẳng, con mãng xà quấn quanh chân y, lưỡi rắn đỏ quạch thè ra.

Cuối cùng, Ca Xuy phá tan im lặng, trong giọng nói kỳ dị lạnh lùng hình như có hàm chứa một thứ gì khác, gã nói: “Ngươi đến rồi”.

Hoa Cửu Dạ “ừ” một tiếng bằng mũi, khinh khỉnh nhìn Ca Xuy, chỉ thấy trong tay một ánh sáng đỏ xẹt qua, một vật gì đó phóng ra.

Đám người vận áo choàng đen thất kinh, nhưng vật đó bay quá nhanh, không kịp ngăn lại.

“Cẩn thận...”

“Ca Xuy đại nhân...”

Vật đó đã ghim vào mặt Ca Xuy, nhưng không hề có chuyện phọt máu tươi như chúng tưởng mà ngược lại nhẹ như không, Ca Xuy méo mặt kéo vật màu đỏ từ trên đầu xuống, tay nắm chặt, chìm vào niềm đê mê trong chốc lát.

Đó là thứ gì vậy?

Đám áo đen có người nhận ra, nét mặt từ từ thả lỏng.

Đại nhân, thứ đó... có lẽ nên gọi là... áo yếm.

Hoa Cửu Dạ hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nói: "Ngửi đi".

Ca Xuy khịt mũi ngửi ngửi, mùi son môi dìu dịu, ngoài ra không có mùi gì khác.

Hoa Cửu Dạ khởi động chân tay, khóe môi bạnh ra, nguy hiểm mà ám muội nói: "Khứu giác của ngươi không phải rất tốt sao, thế nói cho ta biết, người đâu?"

Ca Xuy ngước ánh mắt ngờ nghệch lên.

Đám vận áo choàng đen ôm đầu, muốn nói lại thôi: Đại nhân, tên nghịch tặc này đang chửi người là chó đấy!

Chương 12: Vào ngục cùng sư huynh

Cảm giác của Hoa Cửu Dạ đối với Ca Xuy rất phức tạp.

Cho dù Ca Xuy đã hạ trên dưới mười mấy cổ độc chí mạng lên người y, hơn nữa còn bắt cóc Thẩm Tri Ly, lột hết quần áo bao gồm cả áo yếm trên người nàng gửi cho y nhằm buộc y về Nam Cương, nhưng thực tế Ca Xuy chẳng có chút thù địch nào với y, cũng chưa từng làm chuyện gì thật sự tổn thương đến y.

Điều này nghe có vẻ mâu thuẫn nhưng sự thực là vậy.

Trên thực tế, năm đó nếu không phải Ca Xuy bất ngờ có hứng thú với Cổ Hoàng trên người y, y có lẽ đã không còn sống đến bây giờ, ở một góc độ nào đó, Ca Xuy thậm chí có thể coi là ân nhân của y.

Nhưng chưa đến độ phải cảm kích.

Thầm cười một tiếng, ánh mắt Hoa Cửu Dạ càng lúc càng lạnh lùng.

Ca Xuy là người thế nào, ở bên cạnh gã chừng ba ngày là có thể biết được tường tận.

Gã không ham tiền tài, không yêu đương, không thích nữ sắc, đối với tất cả đều lạnh nhạt, duy chỉ có một hứng thú duy nhất là nghiên cứu cổ độc.

Có lẽ gã chỉ muốn nghiên cứu, nhưng không tránh được những trải nghiệm đau đớn kinh hoàng mà những cổ độc đó mang lại cho y, mỗi khi cổ độc phát tác là đau đớn quằn quại, vật vã chỉ muốn lập tức chết đi cho rồi. Hoa Cửu Dạ im lặng nhắm đôi mắt nhỏ dài lại, dù tôn nghiêm đã bị chà đạp khi rơi vào nghịch cảnh nhưng y vẫn cảm thấy nhục nhã.

Lúc đó y không có bất kỳ sức phản kháng nào, còn bây giờ, không ai được đụng vào người của y.

Cho dù có đốt hết cả Nam Cương này một lần nữa cũng không có gì hối tiếc!

Ca Xuy hình như giờ mới hiểu ý của Hoa Cửu Dạ, bình thản nói: "Người đi rồi".

Hoa Cửu Dạ cười gằn: "Ngươi nói đi là đi sao? Cô ấy rốt cuộc đang ở đâu?".

Ca Xuy trầm ngâm một lúc, quan sát kỹ sắc mặt Hoa Cửu Dạ: "Hiện giờ cổ độc trên người ngươi bao lâu thì phát tác một lần?"

Liền sau đó, một cánh tay lạnh toát kẹp chặt cổ Ca Xuy, Hoa Cửu Dạ vận hết sức lực, nhoài về trước, đẩy Ca Xuy chưa kịp phản ứng vào sát tường.

Trùng địch trong tay rơi bộp xuống đất, lưng bị ép sát vào tường, nhưng Ca Xuy không chút nhíu mày.

Giọng nói Hoa Cửu Dạ vang lên bên tai, sắc lạnh hệt như lưỡi đao nhuộm máu: "Trả lời câu hỏi của ta, nếu không chỉ với một ngón tay ta cũng có thể giết ngươi".

Đám vận áo choàng đen không ít gã căng thẳng đến mức kêu lên, nhưng lại sợ Hoa Cửu Dạ không dám tiến lại gần.

Ca Xuy nói rít qua cổ họng, rõ ràng rất khó khăn, nhưng không có

chút gì là đau đớn: "Không biết".

Hoa Cửu Dạ bóp chặt tay hơn, một đốt xương cổ gãy trong tay hắn.

Đẩy Ca Xuy ra, Hoa Cửu Dạ đạp lên cổ Ca Xuy, ánh mắt tóe lửa: "Không biết thì dùng ngươi làm vật cúng tế đầu tiên".

Thế nhưng, trong mắt Ca Xuy vẫn là một màu chết chóc khiến người ta phải căm hận.

Không hề van xin, không hề suy sụp, thậm chí không hề cảm thấy đau đớn, cứ yên lặng như thế nhìn y, giống như nhìn một sự vật, hoặc có thể nói là vật nghiên cứu của Ca Xuy.

Đúng vậy, Ca Xuy chưa bao giờ nhìn y với tư cách là một con người.

Đến giờ phút này, người thân đã chết hết, chẳng còn có ai thật sự quan tâm đến y.

Ý định giết người bỗng bộc phát trong đầu y, ánh mắt mang nỗi tuyệt vọng u tối không thể chế ngự, men theo tim lan tỏa khắp người y.

Giết đi, giết tất cả thế giới này! Giết cái thế giới lạnh lùng và tàn khốc này! Hủy diệt tất cả!

Cái thế giới này đã hủy hoại y, giữ lại thì có ích gì!

Đám người vận áo choàng đen không ngừng lên tiếng can ngăn.

"Dừng tay, ngươi muốn gì cũng được, chỉ cần không động thủ với Ca Xuy đại nhân!"

"Nếu ngươi dám giết Ca Xuy đại nhân, dù có chạy đến chân trời góc bể, chúng ta cũng nhất định sẽ khiến ngươi thịt nát xương tan!"

Hoa Cửu Dạ cười gằn trong cuống họng, giọng nói lạnh như băng: "Các ngươi rất quan tâm đến hắn sao?".

Gót chân ấn mạnh vào cổ Ca Xuy, chỉ cần y thêm một chút lực nữa thôi, chiếc cổ yếu ớt này sẽ lìa khỏi thân.

"Thế thì ta..."

Khóe miệng y nhếch lên, càng làm nổi rõ vết sẹo trên mặt, trông vô cùng ma quái.

***

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc!

"Hoa Cửu Dạ, huynh làm gì thế hả?"

Một giọng nữ vừa thở hổn hển vừa kêu lên, tiếng nói lanh lảnh hơi khàn vang vọng, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng vọng lại.

Đám người vận áo choàng đen kinh ngạc nhìn sang.

Thì thấy một cô gái ăn vận giống nha hoàn tay nhấc váy hớt hải chạy tới, tiếp đó đẩy Hoa Cửu Dạ đang đằng đằng sát khí giống như thần chết không ai dám đến gần ra...

Đám người vận áo choàng đen không nén nổi hoang mang, tiếp theo sau chỉ sợ sẽ diễn ra một trận chiến đẫm máu...

Ai ngờ, một người đang trong trạng thái cuồng bạo như Hoa Cửu Dạ sau cái đẩy nhẹ hẫng chẳng chút sức lực đó lại lùi ra thật!

… Thế này là thế nào!

... Vì sao thỏ trắng nhỏ đẩy chó sói lớn, chó sói lớn đã chịu lùi bước ngay?

Không đợi mọi người kịp phản ứng, cô gái cúi người, quỳ một gối xuống, tay sờ nắn chiếc cổ nhuốm đầy máu của Ca Xuy, khẽ giọng nói với Ca Xuy: "Ngươi khoan hẵng nói, có một đốt xương gãy chèn vào khí quản rồi", tiếp đó nói với đám người vận áo choàng đen: "Đi chuẩn bị một con dao mỏng, than nóng, nước, vài miếng gạc...".

Lời dặn dò rành rẽ của nàng khiến người ta bất giác tin phục.

"Được, được, đi ngay đây."

Thẩm Tri Ly dặn dò xong, lại cẩn thận xé cổ áo Ca Xuy để lộ một mảng da lớn, da trên người gã còn nhợt nhạt hơn cả mặt, Thẩm Tri Ly bất giác nhíu mày, đây quả thật không phải là dấu hiệu của một thân thể khỏe mạnh.

Niềm vui nhìn thấy Thẩm Tri Ly đã bị sự lạnh lùng của nàng dội một gáo nước lạnh.

Hoa Cửu Dạ bỗng lảo đảo một bước, ánh mắt nhìn Thẩm Tri Ly đã gần như tối sầm lại.

Một cô gái không biết thức thời nào đó vẫn đang cẩn thận từng chút một chăm sóc kẻ mà y muốn giết...

Cái cô nương này rốt cuộc có hiểu rõ cục diện hiện giờ không vậy!

Rốt cuộc là sợi dây thần kinh nào trong đầu y có vấn đề mà phải lặn lội đường xa đến đây để cứu cô gái ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng này!

Nhưng Hoa Cửu Dạ không phát hiện, trong khoảnh khắc, ý định giết người của y không biết đã tan biến tự lúc nào.

Phát hiện trên người Ca Xuy ngoài vết thương ở cổ ra không còn vết thương nào khác, Thẩm Tri Ly thở phào quay đầu, nói như thể lúc này mới chú ý đến Hoa Cửu Dạ: "Xin lỗi, người này chưa từng làm bất cứ điều gì tổn thương muội, cho nên muội không thể giương mắt nhìn huynh giết hắn được".

Hoa Cửu Dạ không chút khách sáo nâng cằm Thẩm Tri Ly, hừ một tiếng: "Ai nói là ta giết hắn vì muội?".

Thẩm Tri Ly ngớ ra: "À há?", khí thế hùng hổ vừa nãy đã bay vèo.

Hoa Cửu Dạ nhìn gương mặt đang đần ra, bất giác đưa tay bẹo đôi má hơi núng nính như trẻ con của Thẩm Tri Ly, ấn bẹp vo tròn kéo dãn, sảng khoái làm sao, đã đời làm sao, rồi y cất giọng uể oải pha châm biếm: "Cái gì cũng không biết mà đòi nhúng tay vào chuyện người khác, gan của muội cũng lớn lắm đó! Chuyện giữa ta và hắn muội không cần phải biết".

Thẩm Tri Ly cố sức giằng ra, tiếc là sức không bằng người ta, nên hồi lâu sau mới thoát ra được.

Nghĩ kỹ lời của Hoa Cửu Dạ, Thẩm Tri Ly kinh ngạc: "Giữa hai người thật sự có chuyện sao? Không đúng, Ca Xuy rõ ràng nói hắn không thích nam nhân mà...".

Hoa Cửu Dạ đánh lên đầu Thẩm Tri Ly một cái, bực bội nói: "Đầu

óc bã đậu của muội rốt cuộc đang nghĩ gì thế hả?”.

Thẩm Tri Ly ôm đầu, rên ư ử, bất mãn nói: “Rõ ràng là tại huynh biểu đạt có vấn đề mà!”.

Đám người vận áo choàng đen tay bưng những thứ mà Thẩm Tri Ly dặn lúc nãy, nói như sắp khóc: “Cô nương, cô có thể cứu Ca Xuy đại nhân trước không...”.

Các ngươi lúc nào tán tỉnh ve vãn nhau cũng được nhưng ta đang gấp lắm, Ca Xuy đại nhân nhà ta hình sắp tắt thở rồi...

Thẩm Tri Ly húng hắng ho một tiếng, đẩy Hoa Cửu Dạ ra đứng thẳng người nhận mấy thứ mình cần, đồng thời sắc mặt cũng nghiêm túc trở lại, không còn tìm thấy một chút dấu vết nghịch ngợm vừa nãy.

Nàng là một đại phu, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải có trách nhiệm với bệnh nhân của mình.

Cho dù bệnh nhân này có nên cứu hay không, lúc này, đợi cứu sống người ta đã rồi hẵng nói.

Nàng suýt nhẹ một tiếng, Cổ Vương Điện rơi vào yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng than hồng cháy tí tách.

Kiểm tra tỉ mỉ xong, Thẩm Tri Ly hơ dao trên lửa đỏ, chuẩn bị mổ.

Một gã trong đám người vận áo choàng đen có chút bất an, nghi ngờ hỏi: “Cô có thật là có thể cứu Ca Xuy đại nhân không? Nhất định phải mổ sao?”. Tuy nàng là người đã đẩy Hoa Cửu Dạ ra, khí thế là vậy nhưng suy cho cùng cũng không đáng tin cho lắm.

Thẩm Tri Ly quay phắt đầu sang, ánh mắt sắc lẹm: “Muốn hắn ta chết thì cứ cắt ngang ta vài lần nữa nhé!”.

Rõ ràng đây chỉ là một cô gái trói gà không chặt, nhưng vẻ uy nghiêm toát ra từ đôi mắt đen láy đó khiến người ta không dám phản kháng.

Cứ thế, chẳng còn ai dám cắt ngang nàng.

Nửa canh giờ sau, Thẩm Tri Ly thu dọn đồ đạc, rửa sạch tay; lúc

đứng lên bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt chút thì ngã, may mà một cánh tay đã kịp thời giữ eo nàng lại.

Hoa Cửu Dạ ôm Thẩm Tri Ly, liếm môi nhìn Ca Xuy: "Cứu xong rồi?".

Thẩm Tri Ly gật đầu.

Đám người thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Cửu Dạ mỉm cười: "Thế ta có thể tiếp tục giết hắn rồi chứ?".

Mọi người: "…"

Chân Thẩm Tri Ly nhũn ra, suýt chút đứng không vững, không nén nổi tức giận nói: "Muội khó khăn lắm mới cứu được, huynh...".

Hoa Cửu Dạ suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ừm, thực ra vừa nãy ta giết hắn là vì muội".

Thẩm Tri Ly tóm lấy cổ áo của Hoa Cửu Dạ: "Hắn thật sự không có làm gì muội hết, huynh không cần…"

Ngoặt tay nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ cười dịu dàng biết bao: "Ta biết, muội tha thứ cho hắn rồi mà, cho nên ta để muội cứu hắn, nhưng...", nhe hàm răng trắng ởn ra, y nói, "Ta đã nói ta tha thứ cho hắn đâu".

Xoa đầu Thẩm Tri Ly, y dịu giọng nói: "Đám Nam Cương từng làm tổn thương sư huynh, sư huynh phải giết từng đứa một".

Thẩm Tri Ly: "…"

Huynh có thể không sờ muội được không, muội nổi hết da gà lên rồi đây này.

Lời của Hoa Cửu Dạ thật có sức nặng khiến đám người vận áo choàng đen đứng một bên lập tức cảnh giác, nhìn hai người bằng ánh mắt phòng bị.

Ánh mắt uể oải và u tối quét qua từng người có mặt ở đây, như thể một cơn gió u ám thổi qua, mọi người đều bất giác thấy lạnh sống lưng.

Hoa Cửu Dạ lười nhác tựa vào vai Thẩm Tri Ly như người không xương, vẻ mặt đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Thẩm Tri Ly cảm nhận được sức nặng đè lên một bên vai, đẩy hắn ra nói: "Nặng quá, đừng dựa nữa".

Hoa Cửu Dạ chùng giọng nói bên tai nàng: "Ta cũng không muốn...", cố sức nuốt mùi tanh ngọt trong miệng, y quả thật không nén nổi chửi thề một câu, "Mẹ kiếp, cổ độc phát tác rồi, mau đưa ta đi. Bị phát hiện thì hai chúng ta chết chắc".

Thẩm Tri Ly: "...".

Ngay lúc quan trọng này sao huynh lại giở chứng thế hả? Chết tiệt thật!

Thực tế chứng minh, cái màn cáo mượn oai hùm này không phải ai cũng có thể làm được.

Chí ít, Thẩm Tri Ly chơi không lại.

Một canh giờ sau, hai người đều bị nhốt trong địa lao của Cổ Vương Điện, con mãng xà Tiểu Hoa bị nhốt vào lồng riêng.

Thẩm Tri Ly vô cùng rầu rĩ nghĩ.

Năm nay nàng rốt cuộc là đã tạo ra nghiệp chướng gì, từ đầu năm đến giờ chẳng có việc gì là suôn sẻ hết.

Nên biết, nếu lúc đó không phải Ca Xuy ra hiệu không được giết Hoa Cửu Dạ, chắc là hai người họ giờ này đã đầu lìa khỏi cổ rồi.

Một cánh tay đặt lên vai nàng, rồi trượt xuống chỗ hõm cổ, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói khàn khàn, đầy sức mê hoặc mang nỗi khát khao vô hạn:

"Cho ta..."

Thẩm Tri Ly thầm nghĩ: Cho huynh cho huynh, cho cái đầu huynh thì có!

***

Không biết đã phát tác bao nhiêu lần, Hoa Cửu Dạ cũng đã quen

với sự đau đớn.

Chỉ là Cổ Hoàng phản phệ, nỗi khát khao đến cả tâm linh cũng rung động đó, khát khao đến nỗi khiến cho cả cơ thể y như bị vét sạch...

Hư ảo, hoàn toàn là hư ảo.

Mất đi sự khắc chế từ máu con mãng xà, nỗi khát khao tỏa ra từ từng thớ thịt trên người, gào thét đến mức thần tri y như sắp nổ tung.

Nếu chưa từng nếm trải thì thôi, bỗng mất đi một thứ đã thành thuốc phiện đối với y mà nói quả thật không dễ dàng chút nào.

Lưng tựa vào tường, co rúm người lại, Hoa Cửu Dạ cắn môi, máu theo khóe miệng chảy xuống, mà vẫn không hay biết.

Hắn muốn, rất muốn...

Muốn đến không thể kìm chế được...

Địa lao, mật thất, ánh sáng lờ mờ, một nam một nữ.

Đối với một người tay trói gà không chặt như Thẩm Tri Ly mà nói, quả thật không phải là một tình huống tốt.

Cánh tay đó vẫn lưu luyến trên hõm cổ nàng, như thể trên đó có thứ gì mê hoặc lắm vậy.

Thẩm Tri Ly giữ tay Hoa Cửu Dạ lại, ngón tay đặt lên mạch môn của y, ngẩng đầu nhìn Hoa Cửu Dạ: "Huynh muốn gì?".

Ánh mắt Hoa Cửu Dạ hằn lên những đường gân máu, giọng nói hàm hồ: "Máu..." nhưng cũng đủ để nàng hiểu ra.

Lòng Thẩm Tri Ly chùng xuống.

Đối với thể chất của nàng, chảy máu mang đến điều gì nàng rõ hơn ai hết...

Cuối cùng thở dài một tiếng, Thẩm Tri Ly khẽ kéo cổ áo ra, để lộ chiếc cổ nhỏ nhắn, quỳ hai gối xuống, cúi người nghiêng về phía trước, đưa làn da mỏng manh đến sát miệng Hoa Cửu Dạ, mím môi nói: "Cần máu thì uống đi, ấy, đừng uống quá nhiều, muội sẽ chết...".

Hàm răng sắc nhọn cắm phập vào da, lập tức giằng ra.

Hoa Cửu Dạ tựa vào vai Thẩm Tri Ly thở ra yếu ớt, ngón tay ấn chặt vết thương nhỏ trên cổ Thẩm Tri Ly: "Đừng cử động", một lúc sau lại khó khăn nói tiếp: "Sư huynh có thiếu thốn thế nào cũng không bí bách đến mức phải dùng muội...".

Thẩm Tri Ly: "Lúc này huynh còn gắng gượng gì nữa! Dù gì cũng đã cắn rách rồi, đừng lảng phí...".

Hoa Cửu Dạ hết kiên nhẫn bịt miệng nàng lại: "Bảo muội đừng cử động".

Mùi tanh nồng của máu tỏa ra trong không khí.

Đặc biệt là máu của Thẩm Tri Ly, mang mùi hương không thể nói thành lời, khiến y không nén nổi miệng khô đắng.

Địa lao nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hơi thở khó nhọc, nặng nề của Hoa Cửu Dạ.

Hơi thở của hắn lạnh giá còn của Thẩm Tri Ly thì ấm áp.

Chỉ trong một khoảnh khắc mà tưởng như đã trải qua một thời gian rất dài, Hoa Cửu Dạ từ từ buông nàng ra, tự đẩy mình vào một góc.

Ánh sáng trong địa lao lờ mờ, cả người Hoa Cửu Dạ giấu trong một góc tăm tối, nhìn không rõ.

Y không nói, Thẩm Tri Ly cũng không biết phải nói gì.

Một lúc lâu sau, Thẩm Tri Ly khều Hoa Cửu Dạ. "Này này, sư huynh, huynh không sao đấy chứ?"

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng quay đầu lại: "Muội rất hy vọng ta xảy ra chuyện đúng không?".

Thẩm Tri Ly giơ hai tay qua đầu nói: "Không có! Không có mà!".

Ánh đèn vàng vọt chiếu sáng một nửa bên mặt Thẩm Tri Ly, không phải là nhan sắc khiến người ta ngẩn ngơ nhưng dưới ánh đèn lại hiện ra rất dịu dàng, đường nét dịu dàng, ngũ quan dịu dàng, đến cả đường cong nơi khóe môi cũng ấm áp dìu dịu, như chưa bao giờ biết tức giận.

Cho dù bị đối xử thế nào, nàng dường như vẫn có thể dịu dàng xinh đẹp như thế mãi mãi.

Hệt như một tia nắng mặt trời.

Thế nên ngay cả khi nàng tức giận, giống như băng tuyết tan ra, không nhìn thấy rõ.

"Lại đây."

Hoa Cửu Dạ vẫy tay gọi Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly do dự một lát, Hoa Cửu Dạ đã hết kiên nhẫn chồm tới kéo nàng vào lòng.

Ôm thân hình mềm mại, thơm tho trong tay mà sao chẳng có chút cảm giác rạo rực nào, chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm men theo cơ thể tràn vào tim, như thể quay về nhiều năm trước, sống những ngày tháng vô nghĩ vô lo ở Hồi Xuân cốc.

Đến ngay cả cảm giác đau đớn phải dùng toàn bộ sức lực để khống chế sự cấu xé của cổ độc cũng chẳng đáng kể nữa.

Nàng không cần biết y đã hao tổn bao nhiêu sức lực để khắc chế dục vọng muốn hủy hoại nàng của bản thân, cũng không cần biết y đã gặp phải chuyện gì ở Nam Cương, bởi vì cho dù có căm hận hơn nữa, y cũng chưa từng có giây phút nào thật sự muốn giết nàng.

Nhưng. vì sao...

Vì sao năm đó nàng lại chọn đứng về phía Thẩm Thiên Hành...

Rõ ràng...

Ánh mắt Hoa Cửu Dạ bỗng tối sầm lại, hơi đẩy Thẩm Tri Ly ra, y hỏi: "Thẩm Tri Ly, năm đó muội...".

Lời còn chưa nói dứt, phía cửa địa lao vọng lại tiếng bước chân.

Giống như chợt bừng tỉnh, Hoa Cửu Dạ xô mạnh Thẩm Tri Ly ra, ánh mắt sắc lẹm nhìn người đang đi tới.

Gã vận áo choàng đen đến truyền lệnh không nén nổi rùng mình,

rồi mới nói: “Hoa Cửu Dạ, đại nhân cho gọi ngươi”.

Hai sợi xích sắt to bản khóa chặt Hoa Cửu Dạ. Cổ độc vừa mới phát tác, Hoa Cửu Dạ vẫn còn đuối sức căn bản chẳng còn chút sức phản kháng nào đành để mặc bọn chúng kéo lê đi.

Thẩm Tri Ly vịn cửa nhà lao lo lắng, dù là sau đó nàng đã cứu Ca Xuy nhưng rất khó đảm bảo Ca Xuy sẽ không trút giận lên đầu Hoa Cửu Dạ, may mà Ca Xuy chắc không cần tính mạng của Hoa Cửu Dạ...

Chỉ là...

Thẩm Tri Ly bất giác nhớ trước đây khi bôi thuốc cho Hoa Cửu Dạ từng nhìn thấy vô số vết sẹo lồi lõm trên người y.

Lắc lắc cửa nhà lao, Thẩm Tri Ly rầu rĩ vô cùng, nếu không phải nàng bất cẩn bị Ca Xuy bắt được thì đâu liên lụy đến Hoa Cửu Dạ.

Một tràng cười lạnh lẽo vọng đến bên tai.

Thẩm Tri Ly quắc mắt nhìn: “Ngươi cười cái gì?”.

Đó là một giọng nam khàn đục, vì thân hình bị nhà lao che khuất nên Thẩm Tri Ly không nhìn rõ tướng mạo của hắn: “Cười vì có người gặp xui xẻo, ta thích nhất là nhìn thấy người khác xui xẻo”.

Thẩm Tri Ly: “... Ngươi có tin cách một nhà lao ta cũng có thể khiến ngươi gặp xui xẻo không?”.

Đối phương ho một tràng nói: “Tiểu cô nương, cô biết vị đại nhân nào cho gọi hắn không?”.

Thẩm Tri Ly đần ra một lúc, hỏi ngược lại: “Không phải là Ca Xuy sao?”.

Đối phương cười hê hê: “Nếu là Ca Xuy thì còn tốt, cô không nhận ra đồng phục của hai tên trói người đó sao, rõ ràng là người của Trưởng lão điện”, rồi hắn lại cười, tiếng cười khàn đục làm cho địa lao càng u tối hơn, “Thủ đoạn của Trưởng lão điện rất thâm độc, cô nên cầu phúc cho tình lang của cô đi”.

Thẩm Tri Ly: “Huynh ấy không phải là...”, giọng gấp gáp, “... Đợi đã, cái gì gọi là thâm độc? Bọn chúng dẫn huynh ấy đi để làm gì?”.

***

Trung Nguyên.

Thanh trường kiếm sáng chói nằm ngoan ngoãn trong tay hắn, qua mấy lần vung ra như mây bay nước chảy đã đánh bại biết bao người.

Hắn phóng vọt người lên, nhẹ tựa chim bay, thân kiếm như làn nước mùa thu lan tỏa hình cánh cung, sau vài tiếng "choang choang", đám người vây tứ phía trong phút chốc như bị đẩy dạt ra, ngã sõng soài trên đất kêu rên thảm thiết

Người đó thu kiếm, thân kiếm còn nằm trong vỏ đâm thẳng về phía sau, kẻ đánh lén kêu lên một tiếng rồi ngã xuống, đám phía sau hắn cũng ngã rạp theo.

Lại nhìn người đó, trên gương mặt hắn như hé mở một nụ cười khiến người ta thấy lạnh cả sống lưng.

Tô Uyển Chi nhấp nhổm ăn dưa hấu: "Chắc chắn không xảy ra chuyện chứ?".

Cơ Khác ngồi bên cạnh đút một miếng dưa hấu sang, cái nóng bức của ngày hè tan biến theo miếng dưa mát lạnh, nhìn Tô Uyển Chi ngoan ngoãn ăn hết, Cơ Khác cười nói: "Đừng lo lắng, mặc dù không cho nó tuốt kiếm đả thương người khác, nhưng bọn cấm vệ quân kia lại ném chuột sợ vỡ bình, không dám mạnh tay với nó, tóm lại vẫn đang ở thế quân bình".

Tô Uyển Chi: "Không phải nói cái này!".

Cơ Khác ngập ngừng: "Thế ý nàng là...".

Tô Uyển Chi ngoái đầu sang, nói bằng giọng vô cùng hoài nghi: "Thiếp cảm thấy nếu nó cứ đánh như thế, có khi nào sẽ tìm ra cách thoát thân không... Dạo này nó tiến bộ thật đáng sợ, nhỡ đâu được chúng ta dạy dỗ thành thiên hạ đệ nhất gì đó thì đáng sợ lắm...".

Cơ Khác rờ cằm trầm tư: "Đây đúng là vấn đề đấy, ừm, ta bảo Kỳ Từ sang châu phủ bên cạnh mượn thêm một vạn quân nữa vậy".

Tô Uyển Chi lắc lắc vỏ dưa: "Có nhiều quá không vậy...". Dù gì cũng

là con cháu trong nhà, làm mạnh tay cũng có chút không nhẫn tâm.

Cơ Khác cười: "Ngọc không mài không sáng, nàng không cần lo lắng nhiều vậy đâu...", rồi vòng tay ôm eo Tô Uyển Chi, "Đừng xem nữa, chúng ta quay về thôi".

Tô Uyển Chi không hiểu: "Quay về? Quay về làm gì".

Cơ Khác nhìn trời: "Tiểu Định Loan nói muốn có một muội muội, chúng ta về cố gắng nhé...".

Tô Uyển Chi: "…"

Ở một góc khác.

Thanh Hạnh bám vào tường, có chút lo lắng nhìn theo bóng người trong trận chiến đang hồi cam go: "Chủ thượng đánh được mười ngày rồi, mỗi ngày quay về người đầy thương tích, ngày hôm sau lại đánh, như thế có quá...".

Trạch Phượng vừa lau cây roi da trong tay vừa hờ hững nói: "Hoàng đế không vội thái giám vội gì, cô cô cô gia người ta không sốt ruột, người ngoài như ngươi sốt ruột làm quái gì! Hơn nữa...". Ả ngẩng đầu, không kìm được bá vai Thanh Hạnh phấn khích nói: "Ngươi biết ta đợi hắn bị đánh bao lâu rồi không? Năng lực hồi phục của gã này thật biến thái, chỉ cần dưỡng thương hai ngày là khỏi rồi, hiếm khi được thấy hắn bị đánh dầm dề như vậy, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy sảng khoái, sung sướng sao?".

Thanh Hạnh: "... Ngươi đừng như thế, hắn dù gì cũng là chủ thượng của chúng ta đấy".

Trạch Phượng thu tay về, tiu nghỉu nhìn ra xa: "Vũ bộ các ngươi quanh năm ở bên ngoài không hiểu gã này đáng căm hận thế nào đâu, thật khiến người ta hận tận tâm can, hận không thể róc thịt lột da".

"Trạch đường chủ, ngươi đang nói gì vậy?"

Giọng nói như của người đang thi hành công vụ khiến cả hai rơi vào yên lặng, hồi lâu sau, Trạch Phượng mới cười cầu tài: "Lôi thống lĩnh, vừa nãy tôi chỉ là nói chơi thôi, đừng tưởng thật, đừng tưởng

thật...".

Thập Nhị Dạ Ám bộ thống lĩnh Lôi Ảnh khoanh tay trước ngực, bước ra từ một góc tối.

Mái tóc đuôi ngựa cột cao buông dài tới tận hông, chiếc áo bó thân màu đen càng tôn thêm thân hình cao ráo thẳng tắp của gã, nhưng lại khiến người ta có cảm giác sợ sệt.

Gã là trúc mã của Tô Trầm Triệt, từ bé đã tập võ cùng Tô Trầm Triệt, còn làm ám vệ cho Tô Trầm Triệt mấy năm, sau đó được điều làm cai quản giám sát ngục hình của Thập Nhị Dạ, không thích người khác nịnh bợ, công tư vô cùng phân minh, hơn nữa vì mối quan hệ đặc biệt với Tô Trầm Triệt, đến ngay cả bản thân Tô Trầm Triệt cũng nể gã ba phần, những người khác thì không cần phải bàn...

Ánh mắt không chút gợn của Lôi Ảnh nhìn Trạch Phượng: "Sao ngươi có thể có ý nghĩ giết chủ thượng được nhỉ?".

Trạch Phượng lạnh toát, cúi đầu kính cẩn: "Lôi thống lĩnh, là tiểu nữ nhất thời thất ngôn, thật ra không hề có...".

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lôi Ảnh: "Loại người này nên trói lại dốc ngược xuống mà đánh, dùng hai sợi gai bện lại thành roi, nước ớt hòa lẫn nước muối, cứ đánh ngất là lại xát lên vết thương...".

Gã càng miêu tả càng phấn khích, như thể muốn tiến đến thực hành ngay điều gã đang nói.

Trạch Phượng: "…" Đây có thể xem là câu nói dài nhất của Lôi Ảnh mà ả từng nghe rồi chứ! = =

Thanh Hạnh: "…" Thì ra Lôi thống lĩnh là một gã máu nóng. >.<

Nói đã đời xong, Lôi Ảnh nghiêm sắc mặt nói: "Công tử rốt cuộc là tại làm sao mà nhất quyết đòi ra ngoài thế hả?".

Trạch Phượng huých Thanh Hạnh.

Thanh Hạnh oan ức đứng mũi chịu sào: "Là vì một cô gái".

Lôi Ảnh chau mày: "Cô gái? Diệp...".

Thanh Hạnh vội cướp lời: “Không phải Diệp Thiển Thiển”.

Lôi Ảnh: “Ta biết, trước đó Diệp Thiển Thiển đều ở cùng ta”.

Thanh Hạnh: “…”

Đâm sau lưng chủ thượng, chuyện này ta thật sự không muốn biết chút nào đâu nhé!

Lôi Ảnh: “Rốt cuộc là cô gái nào vậy?”.

Thanh Hạnh: “Cốc chủ Hồi Xuân cốc Thẩm Tri Ly,... chính là vị thần y Hồi Xuân cốc mà chúng tôi đến cầu cứu đấy ạ”.

Lôi Ảnh: “Cô ta rất đẹp?”.

Thanh Hạnh đắn đo: “Ầy, rất có khí phách”.

Lôi Ảnh: “Thế công tử thích cô ta nhiều không? Ngươi chắc là thích chứ không phải vì người ta lúc chữa bệnh làm đau công tử nên công tử có ý báo thù đấy chứ? Hay là lúc bất cẩn có chỗ nào đắc tội với công tử?”.

Thanh Hạnh lắc đầu: “Không phải đâu... Chủ thượng xem ra rất thật lòng. Giả ngốc nghếch, giả ngây ngô, tự hạ mình, giả đáng yêu, chỉ tính riêng ngân lượng đã xài hết mấy chục vạn lượng rồi đó...”.

“Thế à?”

Lôi Ảnh quay người suy nghĩ, một tay cuộn lại đấm vào tay kia: “Chắc không phải vì nguyên nhân đó chứ...”

***

Tiếng cười khàn đục vẫn lởn vởn trong địa lao vắng lặng.

Thẩm Tri Ly co người lại, nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”.

Đối phương hình như động đậy, qua ánh đèn leo lét có thể nhìn thấy bóng dáng một nam nhân gầy đét, thậm chí chỉ còn da bọc xương, ánh mắt di chuyển đến khuôn mặt của người đó, Thẩm Tri Ly giật mình kinh hãi, bất giác đờ người ra.

Khuôn mặt đó đã bị hủy bảy tám phần, quái gở đến nỗi hoàn toàn không thể nhận ra hình dạng vốn có.

Nụ cười tắt ngóm, gã nói: "Ta ấy mà, cũng là một gã xui xẻo", ngừng một lát, "Tình lang của cô họ Hoa à? Thật là một cái họ khiến người ta nhớ nhung. Ồ, Hoa Cửu Dạ... Cái tên quen quá, thời gian lâu quá rồi, thật không nhớ rõ nữa...".

Tuy gương mặt đó rất đáng sợ, nhưng qua cơn kích động, Thẩm Tri Ly cũng bình tĩnh trở lại, hỏi: "Ngươi biết rất nhiều chuyện sao?".

Gã đó: "Nói như thế cũng không sai, bí mật vương thất Nam Cương ta cũng có biết chút ít".

Thẩm Tri Ly vịn chặt cửa ngục: "Thế ngươi có thể nói cho ta biết được không?".

Gã đó cười sằng sặc: "Vì sao ta phải nói cho cô biết?

Thẩm Tri Ly suy nghĩ trong tích tắc: "Nếu ta có thể trị thương thế trên người ngươi thì thế nào?".

Gã đó ngẩn ra, lập tức xua tay: "Ra ngoài không được thì chữa bằng cách nào".

Một tràng âm thanh xích sắt va vào nhau vang lên, Thẩm Tri Ly lúc này mới phát hiện người gã bị trói bởi vô số xích sắt, đều xuyên qua những vết thương rỉ máu.

Thấy Thẩm Tri Ly nhìn chằm chằm vào sợi xích trên người mình, gã đó lại nói: "Huyền thiết đấy, không cách nào tháo ra được".

Thẩm Tri Ly thở dài không thành tiếng, nói: "Thế này đi, ngươi nói cho ta biết, nếu ta có cơ hội ra ngoài, sẽ giúp ngươi đưa tin cho người thân bạn bè của ngươi, thế nào?".

Gã đó ngập ngừng, rồi cúi đầu nói: "Không biết".

Thẩm Tri Ly: "Cái gì?".

Gã đó khẽ giọng: "Ta có thể nhớ chuyện của người khác, nhưng chỉ duy nhất không nhớ mình là ai".

Thẩm Tri Ly nhất thời không biết nói gì, lục lọi trong người một hồi, lấy ra một chiếc bình nhỏ mà nàng tiện tay mua lúc xem bệnh ở đối

diện y quán.

Giữ lại mấy viên cho mình, rồi luồn qua khe vứt cho gã đó: "Đây là thuốc giảm đau, nhai nát rồi bôi lên vết thương có thể thay thế thuốc trị thương... ừm, lúc đói cũng có thể ăn cầm cự".

Gã đó chụp lấy chiếc bình, cười hiền lành: "Tiểu cô nương, cô đang thương hại ta ư? Ta đã không còn cảm giác đau nữa rồi, chi bằng cô giữ lại cho tình lang vài viên".

Thẩm Tri Ly: "Không phải thương hại, chỉ là cho người khác đường sống cũng là cho mình một con đường sống. Nếu có ngày người mà ta quan tâm cũng bị rơi vào tình cảnh như ngươi, ta hy vọng cùng có người làm như vậy".

"Ồ, thế thì ta nhận nhé." Gã đó buồn buồn nói, "Lời của cô khiến ta bỗng có chút kính phục, tiểu cô nương, ta nợ cô một ân tình, cô muốn biết chuyện gì cứ hỏi, ta sẽ cố gắng trả lời cô".

Thẩm Tri Ly ngồi xuống: "Thôi khỏi".

Gã đó kinh ngạc: "Sao thế?".

Thẩm Tri Ly: "Một người đến cả bản thân mình cũng không nhớ là ai thì không thể khiến cho người khác yên tâm...".

Gã đó: "Ta rõ ràng...".

Thẩm Tri Ly cắt ngang: "Ta buồn ngủ rồi, muốn ngủ một lát".

Gã đó: "…"

Thẩm Tri Ly không nói nữa, gã đó ngược lại bắt đầu tìm chuyện để nói.

"Tiểu cô nương, đừng ngủ, trời đẹp như thế này ngủ gì chứ. Lại đây, nói cho ta biết, cô tên gì? Sao lại bị nhốt ở đây?

"Tiểu cô nương, bên ngoài bây giờ thế nào, kể ta nghe với mà."

"Tình lang của cô tướng mạo xem ra cũng được đấy chứ nhỉ, vừa rồi nhìn loáng thoáng thấy quen quen, nếu ta không bị hủy hoại dung nhan nhất định sẽ không thua kém gì hắn ta."

“Ấy ấy, tiểu cô nương, đại thúc nói với cô nhiều như thế, cô ừ một tiếng có được không.”

Thẩm Tri Ly; “Ừ”.

Gã đó: “…”

Không phải là Thẩm Tri Ly không muốn để ý đến gã, nhưng quá nhiều chuyện xảy ra trong cùng một ngày, vừa chạy trốn vừa khám bệnh cả ngày, cuối cùng còn gặp Hoa Cửu Dạ rồi bị nhốt trong địa lao này. Vừa rồi Hoa Cửu Dạ lại dằn vặt khiến thần kinh nàng như muốn nổ tung, đến giờ mới thả lỏng được một chút, quả thật gắng gượng không nổi nữa.

Trong mơ màng nàng lại quay về Hồi Xuân cốc.

Một công tử tướng mạo hiền lành ánh mắt trong vắt, chân thành bê một đĩa bánh nếp cho nàng, cười thẹn thùng: “Tri Ly, ăn thử xem ngon không? Tự tay ta làm đó”.

Nàng nghi ngờ cầm một chiếc bánh, cắn một miếng, mùi vị tuyệt diệu tan ra trong miệng, khiến nàng không nhịn được liền ăn tù tì hết cả đĩa bánh.

Công tử ngóng đợi: “Ngon không?”.

Thẩm Tri Ly: “Còn không…”. Đói quá.

Chỉ nhìn thấy vị công tử quay người đi, trên tay bỗng chốc xuất hiện ba bốn đĩa bánh, phía trên chất đầy bảy tám loại bánh nếp thơm lừng.

Thẩm Tri Ly mắt sáng lên, hai tay bốc lấy bốc để nhét vào miệng, không đầy một tuần nhang tất cả bánh đều nằm gọn trong bụng Thẩm Tri Ly.

Công tử: “Ngon không Tri Ly?”.

Thẩm Tri Ly xoa bụng, nở nụ cười mãn nguyện: “Ngon”.

Công tử nhe răng cười: “Nàng ăn no rồi, đến lượt ta ăn nàng”.

Thẩm Tri Ly: “…”

Vị công tử lột sạch quần áo rồi nhào về phía Thẩm Tri Ly như hổ đói vồ mồi...

Thẩm Tri Ly vùng dậy... tỉnh rồi, ánh mắt từ hoang mang chuyển thành sợ hãi chỉ trong giây lát.

Tựa người vào tường, tay đặt lên trán, Thẩm Tri Ly vừa giật giật khóe môi vừa đánh mạnh lên đầu mình, nàng sao lại có thể mơ một giấc mộng đáng sợ đến thế nhỉ!!!

Rốt cuộc là vì quá đói hay là vì...

Không đúng, nhất định là vì đói quá!

Không liên quan chút nào đến Tô Trầm Triệt hết!

Nhưng... hu hu hu hu, giờ này mà có mấy chiếc bánh trong mơ thì tốt biết mấy... Quả thật rất đói... Sớm biết thì trước đó ăn đã đời rồi mới đến đây.

***

Nghĩ tới nghĩ lui, khuỷu tay Thẩm Tri Ly đột nhiên chạm phải vật gì đó.

Quay sang nhìn, Hoa Cửu Dạ đang nằm gục bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, không biết là đang ngủ hay đang hôn mê.

Thẩm Tri Ly tái mặt, bổ nhào về phía trước bắt mạch Hoa Cửu Dạ, sau khi chắc chắn không có gì nguy hiểm đến tính mạng mới kiểm tra vết thương trên người y.

Trong lúc lật qua lật lại, ngực của Hoa Cửu Dạ lại hiện ra trước mặt Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly ngập ngừng, cổ tay bỗng bị ai đó giữ lại, ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt nhỏ dài của Hoa Cửu Dạ, đuôi mắt nheo lại, gương mặt ma mị hệt như hoa quỳnh nở trong đêm, tỏa ra vẻ mê hoặc dìu dịu.

Y hé môi, cười chế nhạo: “Sư muội nóng vội quá đó, không thể chờ được nữa à?”.

Còn trêu chọc được nàng là không sao rồi, nhưng...

Thẩm Tri Ly: "Huynh không phải bị người của Trưởng lão điện mang đi sao, chúng không đối với huynh...".

Nét mặt Hoa Cửu Dạ thay đổi: "Sao muội biết Trưởng lão điện?".

Thẩm Tri Ly: "Là…"

Một cái đầu thò ra: "Là ta nói đó".

Hoa Cửu Dạ ấn Thẩm Tri Ly ra sau lưng, giọng lạnh lùng: "Ngươi là ai?".

Gã đó: "Chàng thiếu niên, tâm lý muốn giữ hình tượng trước mặt người mình yêu ta có thể hiểu được, nhưng, gắng gượng như vậy có tốt không?".

"Xoạt" một tiếng, một vật gì đó bay với tốc độ chóng mặt đến trước mặt Hoa Cửu Dạ.

Hoa Cừu Dạ bị tấn công, lưng còng xuống, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Gã đó nói: "Nhìn bộ dạng, ngươi chắc đã bị...".

Hoa Cửu Dạ ngẩng phắt đầu lên, giọng giận dữ: "Câm miệng!".

Gã đả thương Hoa Cửu Dạ bằng chính viên thuốc mà Thẩm Tri Ly cho hắn, Thẩm Tri Ly im lặng nhặt viên thuốc lên, ấn Hoa Cửu Dạ nằm xuống.

"Huynh cũng câm miệng đi!"

Hoa Cửu Dạ rõ ràng đã sức cùng lực kiệt, Thẩm Tri Ly dùng tay đẩy nhẹ đã ngã ra.

Nhìn Thẩm Tri Ly bôi thuốc với nét mặt rất kiên quyết, y cam chịu nhắm mắt lại.

Thẩm Tri Ly vừa cởi y phục vừa bôi thuốc, lúc này phát hiện đòn tấn công vừa nãy khiến vết thương trên người Hoa Cửu Dạ bắt đầu rỉ máu. Đối phương rõ ràng là không có ý giết Hoa Cửu Dạ, mọi vết thương đều sâu nhưng không chí mạng, thậm chí những vết đặc biệt

nghiêm trọng đã được xử lý rồi, chỉ là cách xử lý...

Thẩm Tri Ly bất giác cắn môi dùng tay quệt vệt muối chưa kịp tan trên mép vết thương...

Cách chữa đơn giản mà thô bạo như vậy chắc là xót lắm đây.

Thẩm Tri Ly bỗng cảm xúc lẫn lộn trong lòng.

Chắc biết mình không thể phản kháng, Hoa Cửu Dạ ngoan ngoãn nằm yên mặc cho Thẩm Tri Ly ngồi lên người, đầu nghiêng sang một bên, môi mím chặt, để mặc Thẩm Tri Ly giúp y xử lý các vết thương.

Gã bên cạnh lại lên tiếng: "Tiểu cô nương, cô biết y thuật thật à… Hê hê, vừa nãy ta không phải muốn đánh tình lang của cô mà chỉ giúp y phun máu bầm ra thôi".

Thẩm Tri Ly cẩn thận lấy dằm gỗ ra khỏi vết thương của Hoa Cửu Dạ: "Ta biết".

Từ ngữ khí có thể đoán được tâm trạng nàng đang rất xấu, gã đó thấy vậy cũng ngồi thu lu một góc không nói gì nữa.

Địa lao lại rơi vào tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng cử động không ngừng của Thẩm Tri Ly.

Xử lý xong vết thương cuối cùng, Thẩm Tri Ly lau mồ hôi trên trán, rời khỏi người Hoa Cửu Dạ.

Hoa Cửu Dạ vẫn giữ nguyên tư thế đó không động đậy, hàng lông mi cử động nhè nhẹ, như hai cánh bướm rung rung, yếu ớt mà đẹp đẽ.

Lại một màn yên lặng.

Thẩm Tri Ly: "Sư huynh, nếu một mình huynh có thể thoát ra ngoài không?".

Hoa Cửu Dạ lúc này mới xốc lại áo sống, từ từ ngồi dậy duỗi một chân ra, như vừa từ cõi chết trở về, chậm rãi quay đầu nói: "Sao lại một mình ta?".;.

Thẩm Tri Ly nuốt nước bọt: "Thì là... huynh...".

Hoa Cửu Dạ: "Muội muốn ta thoát ra trước?".

Thẩm Tri Ly gật đầu lia lịa: "Đúng, chính là ý này! Dù gì mục tiêu của chúng là huynh, chỉ cần...".

Hoa Cửu Dạ: "Chỉ cần ta không ở đây, họ sẽ không giết muội đúng không?".

Thẩm Tri Ly gật đầu lia lịa.

Hoa Cửu Dạ: "Trong đầu muội có gì thế hả, não heo à? Hay chỉ toàn bã đậu?".

Y cốc mạnh vào Thẩm Tri Ly một cái, động phải vết thương, thở hắt ra rồi mới mỉa mai nói: "Nếu ta không đến, muội thấy muội vẫn toàn vẹn nhu bây giờ ư? Ca Xuy không làm gì nhưng Trưởng lão điện hay... Hơn nữa, một khi bọn chúng biết không thể dùng muội uy hiếp ta, muội nghĩ muội còn có thể sống được mấy ngày".

Thẩm Tri Ly cứng họng.

Cho nên Hoa Cửu Dạ đến đây, Hoa Cửu Dạ chịu đựng nỗi giày vò thân xác này, đều là vì nàng?

Lần đầu tiên trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy căm hận cơ thể mình, vì sao không thể khỏe mạnh như những người khác, vì sao không thể học võ công, nếu...

Thẩm Tri Ly đang nghĩ gì, có thể nhìn thấy rõ ràng qua nét mặt của nàng.

Hoa Cửu Dạ ho một tiếng, dựa vào tường, giọng nói uể oải mà châm biếm: "Muội không quan trọng đến thế đâu. Cứu muội chẳng qua là tiện thể mà thôi, sớm muội gì ta cũng sẽ trở lại Nam Cương, ta từng nói, người làm tổn thương ta, ta sẽ giết từng người từng người một, câu nói này không phải đùa đâu".

Thẩm Tri Ly tóm lấy tay của Hoa Cửu Dạ: "Nói cho muội biết được không, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?".

Hoa Cửu Dạ lòng gang dạ sắt: "Không được".

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Vì sao?".

Hoa Cửu Dạ: "Không liên quan gì đến muội, muội cũng không cần

biết làm gì".

Thẩm Tri Ly: "Sư huynh! Huynh đừng như vậy có được không!".

Hoa Cửu Dạ: "Ta mệt rồi, hoặc ngủ với ta hoặc cút đi".

Thẩm Tri Ly: "…"

Bên kia có người xen vào: "Thanh niên khỏe thật đấy, nếu các ngươi muốn ngủ cùng nhau, ta thật sự không lấy làm phiền đâu".

***

Ngủ thì nhất định là phải ngủ rồi.

Nhưng ngủ cùng sư huynh là chuyện không thể.

Trong địa lao không có chăn êm nệm ấm, đành nằm trên đất lạnh tạm bợ một đêm vậy.

Sáng tỉnh dậy, Thẩm Tri Ly vươn vai thì thấy một chiếc làn rách nát để trên nền đất.

Bên trong đựng thức ăn, toàn bộ đồ ăn chỉ có hai bát cháo và bốn cái màn thầu lạnh ngắt.

Thẩm Tri Ly cầm lên, cắn một miếng màn thầu.

Sau đó... nàng hít một hơi thật sâu bụm miệng.

Răng cắn phải đá hay sao mà đau quá!

Nhờ ngâm vào bát cháo còn âm ấm mà màn thầu mới mềm được một chút, ăn hết một cái, nàng quay sang hỏi Hoa Cửu Dạ: "Sư huynh, huynh…".

Hoa Cửu Dạ: "Không muốn ăn".

Thẩm Tri Ly bê một bát cháo đến trước mặt y: "Đừng nhõng nhẽo nữa!".

Hoa Cửu Dạ rõ ràng ngủ không ngon, hai mắt thâm quầng, thái độ không được tốt lắm liếc nàng một cái, khinh khỉnh nói: "Muốn ăn thì muội ăn đi, như kẻ chết đói".

Không giống như Thẩm Tri Ly từ nhỏ sống trong nghèo khổ chỉ cần no bụng còn ăn bất cứ thứ gì cũng được, Hoa Cửu Dạ trước nay đều rất kén chọn trong chuyện ăn mặc, nhưng lúc này...

Thẩm Tri Ly cầm một chiếc màn thầu, ánh mắt hung dữ: "Huynh ăn không thì bảo?".

Hoa Cửu Dạ: "Ta...".

Thẩm Tri Ly vừa lặp lại câu hỏi, vừa giơ nắm đấm, khí thế hung hãn.

Hoa Cửu Dạ đón lấy chiếc màn thầu, chê bai nhìn một cái, than: "Hổ lạc đồng bằng…".

Ăn lấy sức xong, nhờ ánh sáng yếu ớt hắt vào, Thẩm Tri Ly nghiên cứu xung quanh, xem có cách nào thoát ra ngoài không.

Hoa Cửu Dạ cười uể oải: "Nơi này ta đã từng ghé, đừng phí sức nữa, địa lao này được xây bằng đá to, cột trụ toàn bộ đều dùng huyền thiết".

Gã ngồi góc bên kia phụ họa theo: "Hơn nữa nghe tiếng bước chân, bên ngoài ít nhất có hơn hai chục gã canh chừng, tình lang của cô bộ dạng thế kia, căn bản là chẳng thể nào xông ra được".

Hoa Cửu Dạ nhíu mày: "Ngươi rốt cuộc là kẻ nào thế hả?".

Gã đó: "Ấy, kẻ qua đường".

Hoa Cửu Dạ hừ một tiếng.

Dừng một lát, gã đó lắc đầu rồi nói: "Chàng trai trẻ, nhìn ngươi cũng có chút quen quen, không biết ngươi có nhận ra ta không?".

Chỉ thấy gã đó thò nửa đầu ra, để lộ khuôn mặt vô cùng thê thảm như hôm qua ra, Hoa Cửu Dạ giật mình, nhưng lập tức lạnh lùng nói: "Ngươi thành thế này rồi, bảo người khác sao nhận ra ngươi?".

Gã đó hình như do dự một lát, tay bị trói bởi xích sắt lấy ra từ trong ngực áo một thứ: "Cái này... ngươi nhận ra không?".

Dưới một lớp ánh sáng lờ mờ, thứ đó có hình dạng như một miếng ngọc bội sáng loáng.

Hoa Cửu Dạ: “Nhìn không rõ, để gần một chút”.

Gã đó: “Không được, biết đâu ngươi cướp mất thì sao?”.

Hoa Cửu Dạ chẳng để tâm: “Thế thôi vậy”.

Gã đó hình như trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt mới đưa lại gần hơn một chút.

Hoa Cửu Dạ nhếch môi cười, thình lình cướp lấy, gã bên kia lập tức la lên: “Trả cho ta!”, đồng thời cả người vùng vẫy, tiếng xích sắt vang lên leng keng.

Thẩm Tri Ly biết Hoa Cửu Dạ thích trêu đùa người khác, thở dài: “Sư huynh, đừng đùa người ta nữa, trả lại cho hắn ta đi”.

Hờ hững nhìn miếng ngọc bội trên tay, Hoa Cửu Dạ mỉa mai nói: “Ta cứ tưởng thứ gì tốt lắm, chẳng qua chỉ là một miếng...”, y đột nhiên im bặt, nét mặt đột ngột thay đổi, đặt miếng ngọc bội vào lòng bàn tay, vừa cẩn thận lật tới lật lui, vừa săm soi tỉ mỉ.

Ngẩng đầu lên, phóng người ra phía cửa ngục, nhìn chằm chằm gã đó, giọng nói không giấu nổi tâm trạng đang dậy sóng: “Ngươi là...”.

Gã đó cướp lại miếng ngọc bội, đang định hỏi thì bỗng có tiếng bước chân vang lên.

“Hoa Cửu Dạ, đại nhân lại cho gọi ngươi.”

Hoa Cửu Dạ nghiêm giọng: “Đợi đã...”.

Lần này bọn vận áo choàng đen thấy Hoa Cửu Dạ thương tích khắp người, biết y miệng hùm gan sứa, nên không chút khách khí nói: “Đợi cái gì mà đợi, mau đi với bọn ta”.

Nói đoạn xông đến lôi Hoa Cửu Dạ đi.

Thẩm Tri Ly âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Đợi bóng Hoa Cửu Dạ khuất hẳn, Thẩm Tri Ly mới đấm mạnh vào tường.

Cảm giác không làm nổi việc gì thật tệ.

Gã vận áo choàng đen dẫn đầu thình lình quay sang: "Đúng rồi, đại nhân cũng dặn, dẫn cả cô gái kia theo".

Thẩm Tri Ly đứng thẳng người, trong lòng lại có chút hân hoan, so với việc ngồi một mình trong ngục tối nhấp nhổm chờ đợi tin tức của Hoa Cửu Dạ thì có thể tận mắt chứng kiến cho dù có phải chịu khổ cũng vẫn tốt hơn.

Gã bên cạnh khẽ giọng nói: "Tiểu cô nương, cô đi lần này không biết còn có thể quay lại được nữa hay không, cứ xem như ta cảm tạ cô làm bạn với ta một ngày, ta nói cho cô biết một chuyện. Vương thất Nam Cương thật ra họ Hoa, gã tình lang của cô chắc chắn có liên quan đến vương thất, thoát thân e rằng rất khó".

Vương thất Nam Cương?

Nếu là vương thất Nam Cương, sao bọn chúng lại đối xử với huynh ấy như vậy...

Hoa Cửu Dạ huynh ấy... rốt cuộc đã trải qua những gì?

Chương 13: Quá khứ của sư huynh

Không để cho Thẩm Tri Ly kịp nghĩ nhiều, bọn chúng đã giải nàng ra khỏi địa lao.

Ánh mặt trời bên ngoài khiến Thẩm Tri Ly có chút không thích ứng kịp, tay bị trói bởi xích sắt, nàng đành nhắm mắt đi theo sau bọn vận áo choàng đen.

Cung điện rộng lớn vô cùng, bốn bề vắng lặng, hiện rõ vẻ lạnh lẽo cô tịch, đi rất lâu mới dừng lại.

Lúc dừng lại, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy hai chữ "Hình điện" được đúc bằng sắt mạ bạc.

Lòng bất chợt chùng xuống.

Bọn vận áo choàng đen đứng im, Thẩm Tri Ly cũng đành đứng bên ngoài điện theo.

Trong điện thi thoảng vọng ra tiếng kêu thảm thiết, thê lương vô

cùng, cả cung điện tỏa ra một thứ mùi âm u lạnh lẽo.

Trực giác của đại phu khiến Thẩm Tri Ly lờ mờ cảm thấy một luồng khí lạnh, hình như cung điện này ẩn chứ một nỗi oán hờn sâu sắc.

Nàng nhắm mắt lại, lờ đi những tiếng kêu kia.

Không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy…

Cửa bỗng bật mở.

Từ vị trí của Thẩm Tri Ly có thể nhìn thấy một người xương cốt gãy nát nằm bẹp trên nền đất, đau đớn đến mức mặt mày co giật, gân xanh hằn trên trán, không ngừng dùng tay đánh vào đầu mình, hận không thể chết ngay lập tức.

Nhìn rõ mặt, không phải là Hoa Cửu Dạ.

Còn may…

Gã vận áo choàng đen từ trong bước ra nhìn Thẩm Tri Ly một cái, lạnh lùng nói: "Dẫn ả vào".

Đi ngang qua vô số gương mặt đang phải chịu nhục hình, Thẩm Tri Ly vừa thót tim vui mừng, vì họ không phải là Hoa Cửu Dạ, vừa mâu thuẫn và sợ hãi khi nhìn thấy những hình phạt vô cùng khủng khiếp.

Đi thẳng đến nơi sâu nhất trong sảnh, con ngươi Thẩm Tri Ly bỗng co lại.

Mái tóc đen dài xõa tung trên vai, Hoa Cửu Dạ quỳ một gối, tay nắm chặt vai, thở hào hển, cổ lại dựng đứng lên.

Hếch cằm lên, ánh mắt y mang tia miệt thị không giấu giếm: "Muốn biết sự thật thì chi bằng giết ta đi".

Vây quanh y là hai ông lão quần áo diêm dúa lòe loẹt, một trong hai lão gằn giọng nói: "Ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đừng tưởng trên người ngươi có Cổ Hoàng là bọn ta không dám làm gì ngươi, thứ đó vốn dĩ là của Nam Cương, ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một kẻ bị đày, có tư cách gì mà giữ nó".

Hoa Cửu Dạ ngẩng cao đầu, giọng lạnh như băng, nói rành rọt từng chữ một: "Không giết ta sớm muộn gì ta cũng giết các ngươi".

"To gan!" Lão già đó híp mắt nói, "Ngươi không sợ bọn ta…".

Hoa Cửu Dạ cười gằn.

Mắt lão già lóe sáng: "Biết ngươi không sợ đau, nhưng nếu làm nhục kiểu khác thì sao nhỉ? Tuy nói ngươi là đàn ông, nhưng khuôn mặt này cũng không tồi…", nói đoạn, đưa bàn tay khô đét lướt trên mặt Hoa Cửu Dạ.

Hoa Cửu Dạ thản nhiên như không: "Trên người ta có mấy chục loại cổ độc, nếu cùng phát tác thì…", y cười gằn, "Ai chết nhanh hơn?".

Giọng điệu của y lạnh lùng hắc ám, cay độc hệt như lưỡi rắn.

Tay lão già khựng lại.

Lúc này, lão già còn lại cười hắc ám: "Ông làm thế không được đâu, hôm qua chẳng khai thác được gì ở hắn, chi bằng hôm nay để ta thử xem sao…".

Lão quay đầu sang nói với Hoa Cửu Dạ: "Ngươi có Cổ Hoàng bọn ta không thể làm gì được, nhưng muội muội của ngươi thì sao, còn nhớ muội muội của ngươi không…".

Ánh mắt Hoa Cửu Dạ bỗng chốc biến đổi vô cùng đáng sợ.

Từng từ như được rít ra từ kẽ răng: "Sao ta có thể quên được, muội ấy đã bị các ngươi giết rồi".

Y dĩ nhiên là còn nhớ, cho dù cố tình quên đi cũng vẫn giật mình tỉnh giấc mỗi khi nằm mơ thấy.

Muội muội của y, y luôn mỉm cười dịu dàng với đứa em gái có nụ cười rạng rỡ như gió mùa xuân, đứa em gái suốt ngày lẵng nhẵng bám theo y gọi "ca ca, ca ca", đứa em gái mỗi lần bị bắt nạt đều chu môi vùng vằng, đứa em gái... mà y từng nghĩ sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ.

Nhưng cuối cùng y…

Nỗi đau tột cùng bỗng chốc trào dâng.

Lão già nói: "Ngươi chắc cũng biết nó chết như thế nào chứ?".

Hoa Cửu Dạ giọng chát đắng: "Ta không muốn biết".

Lão già như không nghe thấy Hoa Cửu Dạ nói, thủng thỉnh nói như thể cố ý kích động y: "Nó bị trói chặt chân tay, cũng tại nơi này, mười mấy gã đàn ông lực lưỡng…".

Hoa Cửu Dạ nổi giận: "Ta không muốn biết!".

Lão già lại nói tiếp: "Lúc đó nó chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi thì phải, khóc lóc tội nghiệp vô cùng, cơ hồ làm cho trái tim già cỗi này cũng khóc theo, máu trinh tiết nhuộm đỏ cả nền đất, lúc đó miệng nó vẫn gọi 'ca ca, ca ca' nhưng ca ca của nó đã trốn rồi, không bao giờ đến cứu nó nữa… Sau đó nó bị từng gã một…".

Hoa Cửu Dạ: "Đủ rồi, súc sinh, câm miệng đi!".

Giọng nói của y hung hãn cực độ, như có thể ngửi thấy mùi máu tanh tưởi từ trong ngữ điệu đó, ánh mắt cũng hằn lên những tia máu đỏ ngầu: "Nợ máu phải trả bằng máu, ta sẽ không buông tha cho từng người các ngươi".

Cả thân hình Hoa Cửu Dạ đều như bị bao phủ trong một quầng tối vô hình.

Đau đớn, hối hận, tuyệt vọng, thê thiết, tất cả tâm trạng tiêu cực đều xâm chiếm cơ thể trong giây phút này.

Y đã không cứu muội muội.

Muội muội của y tin y như thế, còn y thì chỉ có thể bỏ mặc em gái mình chết ở nơi mà y không nhìn thấy.

Đó là nỗi đau sâu sắc nhất trong lòng y, chỉ cần chạm vào là máu chảy lênh láng, lở loét thối rữa, đau không thiết sống.

Thẩm Tri Ly không thể đứng yên nhìn được nữa, nàng sải bước tiến lên phía trước, nắm chặt vai Hoa Cửu Dạ: "Sư huynh, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút".

Ánh mắt đỏ ngầu của Hoa Cửa Dạ quay sang nhìn nàng, tay đẩy mạnh nàng ra.

Thẩm Tri Ly không kịp phòng bị, ngã nhoài ra đất.

Ánh mắt chạm phải mắt Hoa Cửu Dạ, bị sát ý trong đó làm cho sợ hãi, đầu cúi xuống, Thẩm Tri Ly thầm thở dài.

Việc Hoa Cửu Dạ có một muội muội nàng cũng biết, sau khi quen thân, nàng thường nghe Hoa Cửu Dạ vô tình nhắc đến muội muội của mình, giọng nói tràn đầy sự nuông chiều, tuy miệng thi thoảng tỏ ra chế nhạo, nhưng đó thật sự là lúc nàng thấy Hoa Cửu Dạ dịu dàng nhất.

Chỉ là không ngờ…

Lão già cười hề hề: "Đủ thế nào mà đủ, nếu ngươi không nói thứ đó ở đâu, hôm nay ta sẽ cho diễn lại cảnh tượng đó một lần nữa".

Diễn lại?

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy ánh mắt của những người có mặt đều đổ dồn về mình.

Dự cảm không tốt luẩn quẩn trong tâm trí Thẩm Tri Ly, nàng ngẩn ra: "Cái đó, các ngươi đang đùa đấy chứ…".

***

Trung Nguyên.

Thanh Hạnh sốt ruột: "Lôi thống lĩnh, rốt cuộc là vì nguyên do gì?".

Lôi Ảnh điềm nhiên nhìn sang: "Thanh đường chủ thật sự muốn biết sao?".

Bị ánh mắt không chút gợn nhìn mình, Thanh Hạnh cảm thấy áp lực đè nặng: "Ấy… hay là thôi đi".

Lôi Ảnh thở dài: "Tìm người liên hệ với Diệp Thiển Thiển, ả bây giờ chắc đang trên đường trở về Ma giáo, ngăn ả lại đưa về đây".

Tiếng thở dài của gã thật khiến người khác khiếp sợ, Thanh Hạnh

buột miệng nói: "Vâng!".

Trạch Phượng không nén được nói: "Lôi thống lĩnh có thể đừng thừa nước đục thả câu lúc này được không! Chủ thượng thích Thẩm Tri Ly thì có liên quan gì đến Diệp Thiển Thiển… Với tốc độ này của chủ thượng, không quá nửa tháng là có thể thoát khỏi vòng vây để đến Nam Cương rồi, đến lúc đó…".

Lôi Ảnh như sực nhớ ra chuyện gì, nói: "Thẩm cô nương đó đối với chủ thượng…".

Thanh Hạnh suy nghĩ một hồi: "Cô ta rất ghét chủ thượng, ừm, rất ghét".

Lôi Ảnh: "… Ta biết ngay mà".

Trạch Phượng hiếu kỳ chộp lấy cơ hội: "Lôi thống lĩnh đại nhân, mau nói cho tôi biết đi!".

Lôi Ảnh chau mày: "Ngươi muốn biết thật à?".

Trạch Phượng gật đầu lia lịa.

Lôi Ảnh: "Ngươi tự đoán đi".

Trạch Phượng: "…".

Gã này bị nhiễm chủ thượng rồi đây, bị nhiễm rồi đây, bị nhiễm rồi đây, sao mình lại muốn đập cho gã một trận thế nhỉ!

***

Đến lúc bị nắm chặt cổ tay thật, Thẩm Tri Ly mới bắt đầu nhận ra đây không phải là chuyện đùa.

Mà là hiện thực.

Thẩm Tri Ly bị lôi ra giữa chính điện, có người cởi xích cho nàng, rồi ấn nàng ngã ra đất.

Tóc gáy dựng lên, đầu lưỡi Thẩm Tri Ly đặt giữa hai hàm răng, đau đớn khiến nàng tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Nếu bị làm nhục thật, thì thà chết còn hơn.

Nhưng, nàng vẫn còn việc chưa làm xong, sao có thể chết bây giờ

được…

Hai cánh tay vươn tới xé toạc áo của nàng, tay áo Thẩm Tri Ly khẽ động đậy, một viên thuốc rơi vào lòng bàn tay nàng.

Nàng không có sức lực, nhưng nàng biết rất rõ từng huyệt đạo trên cơ thể, đâu là tử huyệt, đâu là huyệt khiến chúng không cách nào phản kháng, tình thế trước mắt, nàng chỉ còn một cơ hội duy nhất, ra tay đánh lén sau đó kéo Hoa Cửu Dạ tháo chạy.

Cho dù chỉ là một cơ hội mong manh, nàng cũng không thể từ bỏ.

Thế nhưng, chính trong lúc nàng đang suy nghĩ thì một chất lỏng âm ấm bắn lên người nàng.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên thì thấy một ống sáo cắm trước ngực áo của gã vận áo choàng đen đứng trước mặt nàng.

Ống sáo được rút ra, máu phun ra thành vòi, gã đó dường như không tin nổi chuyện gì đang xảy ra, cố gắng đưa tay giữ chặt vết thương đang chảy máu ở ngực, tiếc là đã quá muộn.

Cảnh tượng bỗng chốc như một thước phim chiếu chậm, Thẩm Tri Ly nhìn gã đó trừng mắt, tiếp đến cả thân người thẳng đứng đổ ập xuống mặt nàng.

Mà sau lưng gã đó, là Hoa Cửu Dạ toàn thân đang vô cùng thảm hại.

Trong tay y vẫn còn nắm chặt ống sáo sắt nhuốm máu, nét mặt u ám lạnh ngắt, mắt đỏ ngầu, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta rùng mình.

Hoa Cửu Dạ liếm vết máu văng trúng ở khóe miệng, đôi mắt nhỏ dài lạnh lùng quét qua thân hình trước mặt Thẩm Tri Ly.

“Ngu xuẩn.” Hoa Cửu Dạ nói, “Đưa cô ta đến cạnh ta, ta còn có gì phải kiêng dè sao?”.

“… Ta chính là Hoa Cửu Dạ gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ.”

Giọng nói đó hệt như băng tuyết nghìn năm mang theo luồng gió rít

buốt giá, lạnh lẽo vô cùng.

Trong thoáng chốc, tất cả những người có mặt đều bất giác run rẩy.

Thẩm Tri Ly nhân khoảnh khắc ngắn ngủi này bật dậy vòng đến bên cạnh Hoa Cửu Dạ.

Có người phản ứng muốn lôi Thẩm Tri Ly lại, nhưng ống sáo đoạt mệnh đã xuyên qua lồng ngực gã nhẹ như không, máu bắn trên tay Hoa Cửu Dạ, đẹp rực rỡ.

Vừa thở hắt ra, Thẩm Tri Ly đã nhìn thấy cảnh tượng tanh mùi máu nhất, kinh sợ nhất mà cả đời nàng mới nhìn thấy.

Hoa Cửu Dạ rút ống sáo ra, nụ cười trên khóe miệng lạnh lùng, tàn nhẫn, vừa lắc người một cái, đã đứng trước mặt một người.

Ống sáo đó nhanh như cắt cắm phập vào rồi rút ra, vài giây sau, ngực của đối phương chỉ còn lại một lỗ máu đen ngòm.

Kẻ tiếp theo…

Tốc độ của Hoa Cửu Dạ nhanh đến nỗi chỉ thấy bóng, ra tay đơn giản nhanh gọn, trôi chảy như mây bay nước chảy, như thể y chỉ biết mỗi hai động tác này nhưng lại khiến người khác không còn đường tháo thân.

Máu trên người y vẫn chảy ròng ròng, thậm chí thân người còn hơi lảo đảo, nhưng động tác tay thì vẫn dứt khoát kiên định hệt như đã được diễn tập hàng trăm lần.

Giết người hàng loạt, rõ ràng là giết người hàng loạt.

Không quá một cái chớp mắt, thây người chết đã chất thành một đống.

Mùi máu tanh tưởi nồng nặc xộc vào mũi Thẩm Tri Ly, nàng cố sức kìm nén cảm giác buồn nôn đang quặn lên trong lòng.

Hít thở một hơi thật sâu, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên nhìn thấy Hoa Cửu Dạ chán nản quỳ trên một gối, tiếng thở hổn hển khe khẽ như phóng to đến vô tận trong đại diện rộng lớn.

Lòng Thẩm Tri Ly bỗng chùng xuống.

Y đang gắng gượng.

Tuy vừa rồi giết người rất khí thế nhưng y vẫn đang gắng gượng.

Nàng nhớ đến một tin đồn liên quan đến Hoa Cửu Dạ.

Đơn thương độc mã đốt thánh điện Nam Cương, bị Nam Cương Tứ đại cổ sư truy sát suốt năm tháng ròng rã, kết quả không những thoát thân mà còn khiến cho Tứ đại cổ sư hai chết hai bị thương…

Y rốt cuộc làm được điều đó như thế nào…

Thẩm Tri Ly bỗng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Hai lão già đã không thể ngồi yên, há miệng định kêu lớn.

Tuy ở đây đã chết gần hết nhưng bên ngoài không biết còn bao nhiêu tên nữa.

Thẩm Tri Ly vội vàng đứng lên, thì nhìn thấy ống sáo trong tay Hoa Cửu Dạ đã cắm phập vào cổ họng của hai lão già.

Tiếng kêu tắt ngóm.

Chống tay xuống đất giữ thẳng người, Hoa Cửu Dạ không chút lưu tình rút ống sáo từ cổ họng của một lão già ra, máu tươi bắn phọt ra tứ phía.

Lão già còn lại bụm lấy cổ họng đau đớn: “Không phải ta, không phải ta, muội muội của ngươi không phải do ta hạ lệnh, là hắn là hắn…”, lão dùng tay chỉ đồng bọn ở một góc: “Kẻ làm nhục muội muội của ngươi vẫn đang ở ngoài kia, ngươi…”.

Hoa Cửu Dạ nhấc thanh đao trên nền đất lên, nhanh như cắt chém đứt tứ chi của lão già kia, rồi lấy thuốc từ ngực áo của lão bôi lên vết thương của mình.

Lão già vẫn còn sống nhìn Hoa Cửu Dạ ra sức lấy lòng: “Hoa công tử, thật ra đều là do Vương thượng hạ lệnh, chúng tôi chỉ là phụng mệnh hành sự…”.

Nhếch miệng cười, Hoa Cửu Dạ không chút do dự giơ đao làm động tác tương tự lúc nãy, trong lúc vùng vẫy, ống sáo xuyên qua cổ họng của lão già.

Nụ cười trên môi y ma quái đến đáng sợ.

"Ngươi cũng thế thôi." Tia máu hằn lên trong mắt, "Những kẻ làm hại đến muội muội ta, ta sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào".

Thẩm Tri Ly kéo tay áo Hoa Cửu Dạ, nói: "Sư huynh, đủ rồi!".

Hoa Cửu Dạ quay phắt đầu lại, giọng nói hắc ám: "Chưa đủ, vẫn chưa đủ! Bọn chúng có thể trả lại muội muội cho ta không!? Thế thì mãi mãi vẫn không đủ!".

Thẩm Tri Ly: "Còn không đi, chúng ta sẽ chết đó!".

Câu nói này thực tế đã muộn rồi.

Khoác áo choàng đen cho Hoa Cửu Dạ rồi kéo y ra ngoài chưa được nửa khắc thì đã có kẻ tiến đến ngăn họ lại.

Mùi máu tanh nồng nặc trên cơ thể Hoa Cửu Dạ căn bản là không thể giấu được, huống hồ gì y không có chút ý định muốn giấu đi.

Sát khí đằng đằng, y vung đao chém tới tấp, thậm chí không hề để tâm đến những vết kiếm vết đao chém trúng người mình, rõ ràng là trong mắt y chỉ còn mỗi ý niệm giết cho bằng sạch.

Trạng thái của Hoa Cửu Dạ rất không bình thường, nhưng Thẩm Tri Ly chẳng thể ngăn cản nổi.

Đạp lên xác người ngổn ngang chạy đến cổng, Hoa Cửu Dạ đột nhiên dừng tay, quay phắt người chạy ngược vào trong: "Muội ra ngoài trước đi".

Thẩm Tri Ly vội vàng kéo Hoa Cửu Dạ lại: "Huynh điên à!".

Hoa Cửu Dạ chỉ nhả ra ba chữ: "Rắn của ta".

Tiểu Hoa của y vẫn còn bị nhốt bên trong.

Loáng thoáng có tiếng người vọng tới.

“Chết người rồi! Có người ẩn náu bên trong!”

“Không đúng, có người vừa từ Hình điện chạy ra!”

Thẩm Tri Ly sốt ruột nói: “Đến lúc này rồi mà còn quản gì đến rắn nữa!”.

Hoa Cửu Dạ: “Ta không thể vứt bỏ nó”.

Từ ngày hôm đó y đã từng thề sẽ không bao giờ vứt bỏ những thứ y trân trọng, không bao giờ nữa.

Thế nhưng, đi chưa đến một bước, Hoa Cửu Dạ bỗng cảm thấy sau gáy đau nhói, thần trí bỗng lơ mơ. Thẩm Tri Ly vứt hòn đá trên tay xuống, dìu Hoa Cửu Dạ bước nhanh ra ngoài.

Bên ngoài trời nắng gay gắt, vẫn đang là ban ngày.

Tia nắng mặt trời sáng chói lóa chiếu vào mắt Thẩm Tri Ly, khiến nàng nhất thời cảm thấy nhức mắt.

Ôm chặt áo choàng đen, bỗng dưng có một cánh tay nắm lấy tay áo Thẩm Tri Ly, dùng sức kéo nàng vào trong một con hẻm nhỏ.

Thẩm Tri Ly ngẩn ra, thì nhìn thấy một cô gái vận áo vải quen thuộc, bất giác buột miệng kêu lên: “Liễu Sắt?”.

Đúng là cái cô Liễu Sắt mà nàng đã cứu hôm đó.

Liễu Sắt gật đầu, vừa lôi vừa khẽ giọng gấp gáp nói với Thẩm Tri Ly: “Ân nhân, mau đi theo tôi! Tôi biết một con đường nhỏ có thể thoát ra ngoài!”.

***

Nửa canh giờ sau, trong một gian nhà rách nát.

Liễu Sắt ngại ngùng vặn hai tay: “Ân công, tôi biết nơi này có chút sơ sài”.

Đâu chỉ có thế, rõ ràng là một gian nhà được chắp vá tạm bợ bằng cỏ lau, trong nhà chỉ có bốn bức tường trống huơ trống hoác, đến một miếng vải sạch cũng tìm không ra.

Thẩm Tri Ly miễn cưỡng cười: "Có nơi dừng chân đã là tốt lắm rồi, đa tạ phu nhân".

Nói đoạn nàng bắt mạch cho Hoa Cửu Dạ, sắc mặt u ám, Thẩm Tri Ly hoàn toàn không hiểu gì về cổ độc Nam Cương, nhưng có thể cảm nhận được lục phủ ngũ tạng của Hoa Cửu Dạ vô cùng yếu ớt.

Giở chăn ra, chỉ thấy trên mặt và trên tay Hoa Cửu Dạ nổi lên một lớp hình xăm kỳ dị, đuôi mắt nhuốm máu.

Liễu Sắt chăm chú nhìn rồi bỗng dưng "á" lên một tiếng.

Thẩm Tri Ly lấy làm lạ: "Cô sao thế?".

Lại nghe Liễu Sắt run run nói: "Thứ trên người vị công tử này, chẳng lẽ lại là Cổ Hoàng?".

Nhìn Thẩm Tri Ly ngần ngừ gật đầu, Liễu Sắt định thần lại, rồi nói: "Tình trạng của công tử e rằng do sử dụng Cổ Hoàng quá độ dẫn đến phản phệ…".

Thẩm Tri Ly: "Rất nghiêm trọng sao?".

Liễu Sắt ngập ngừng một lát: "Cổ Hoàng chính là sự tồn tại tôn quý nhất, chỉ… mới có, một khi cấy ghép thành công thì sẽ tương liên với tính mệnh của vật chủ, có thể khắc chế trăm loại cổ độc khác, nhưng nếu sử dụng quá độ không chỉ bị phản phệ mà tính mệnh cũng sẽ…".

Thẩm Tri Ly: "Sẽ bị đoản mệnh?".

Liễu Sắt nghiêm trọng gật đầu.

Thẩm Tri Ly đột nhiên không biết phải nói gì, cảm xúc lẫn lộn trong lòng, khó mà nói thành lời.

Hoa Cửu Dạ đang nằm trên giường đột nhiên tỉnh lại, chụp lấy cổ tay Thẩm Tri Ly.

Tay Thẩm Tri Ly bị nắm chặt đến đau đớn, vừa định giằng ra thì nghe thấy Hoa Cửu Dạ lầm bầm vô thức: "… Ca ca xin lỗi muội, Tiểu Nha, Tiểu Nha…".

Rõ ràng là y vẫn chưa tỉnh, nét mặt vô cùng đau đớn, dằn vặt, tay

càng siết chặt hơn.

Chắc y tưởng nàng là muội muội Hoa Cửu Nha của y, lòng Thẩm Tri Ly mềm nhũn.

Liễu Sắt mua thức ăn trở về, lúc về cử chỉ của Liễu Sắt càng thận trọng hơn, nói với Thẩm Tri Ly: "Bên ngoài dán đầy cáo thị vẽ hình cô nương và công tử, cô nương chớ tùy tiện ra ngoài…".

Thẩm Tri Ly vừa định đáp lại thì phía sau Liễu Sắt bỗng có một thân hình nhỏ bé xẹt qua.

Con bé vừa nhìn thấy Hoa Cửu Dạ nằm trên giường liền lập tức đẩy Thẩm Tri Ly ra, nhào người đến: "Cha, cha…", tiếp theo đó, nước mắt nước mũi ròng ròng ôm chầm lấy Hoa Cửu Dạ.

Thẩm Tri Ly: "…".

Liễu Sắt: "…".

Hồi lâu sau, Thẩm Tri Ly mới thở dài: "Thì ra kẻ phụ tình lại là sư huynh thật sao?".

Lời còn chưa nói dứt, Liễu Sắt đã kéo Hoa Cốt Đóa lại, hấp tấp nói: "Mau qua đây, nói bậy bạ gì vậy hả!", rồi quay sang giải thích với Thẩm Tri Ly: "Cô nương đừng hiểu lầm! Tuy vị công tử này có chút giống với phu quân của tôi, nhưng không phải cùng một người, chàng… cũng sẽ không xuất hiện trước mặt tôi với bộ dạng thảm hại thế này đâu".

Thẩm Tri Ly thở phào, vừa nói: "Không sao…" thì đã bị cắt ngang.

Hoa Cốt Đóa tủi thân miệng méo xệch: "Mẹ, con nhớ cha lắm…".

Liễu Sắt xót xa ôm lấy Hoa Cốt Đóa: "Cốt Đóa ngoan, cha sẽ tìm chúng ta thôi…".

Hoa Cốt Đóa khóe mắt đỏ hoe, hét lớn: "Mẹ, mẹ lừa con! Mẹ nói với con rất nhiều lần rồi, nhưng cha…Ông ấy rõ ràng chính là cha con mà! Lừa con lừa con, ông ấy chính là…".

Nói đoạn Hoa Cốt Đóa vùng ra khỏi vòng tay Liễu Sắt, xông tới kéo cánh tay bên kia của Hoa Cửu Dạ, hai má phùng lên căm tức nhìn Thẩm Tri Ly: "Ngươi là đồ hồ ly tinh, mau buông tay cha ta ra!".

Thẩm Tri Ly không thể tin vào tai mình: "…Ngươi, ngươi nói cái gì?".

Hoa Cốt Đóa bạo gan cao giọng lặp lại: "Hồ ly tinh hồ ly tinh hồ ly tinh hồ ly tinh!!!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Nàng mơ hồ cảm thấy có chút an ủi.

Thì ra kiếp này nàng còn có cơ hội bị người ta gọi là hồ ly tinh…

Đúng lúc đó, người trên giường bỗng thình lình ngồi bật dậy, mặt đầy vẻ kinh hoàng: "… Không cần…".

Hoa Cốt Đóa cố hết sức đẩy Thẩm Tri Ly ra, bước tới ôm lấy Hoa Cửu Dạ, gương mặt nhỏ xíu vùi đầu vào ngực hắn một cách thuần thục: "Hu hu… cha ơi, cha không cần Đóa Đóa nữa sao?".

Ánh mắt từ màu máu chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra khôi phục thành màu đen bình thản, sau đó y bế thốc đứa bé lên, nhíu mày nói: "Ngươi là thứ gì thế này?".

Hoa Cốt Đóa vùng vẫy tay chân, cái miệng bé xíu phụng phịu: "Cha ơi, con là con gái của cha mà".

Im lặng hồi lâu.

Hoa Cửu Dạ nét mặt sa sầm: "… Ta có thể giết ngươi chứ?".

***

Hoa Cửu Dạ thật đáng sợ.

Điều này hoàn toàn không phải nghi ngờ, trên người y lúc này thậm chí còn loang lổ vết máu, nét mặt lạnh lùng và u ám, toàn thân toát ra vẻ khiến người khác không dám lại gần.

Nhưng lại bỗng có một sinh vật bền bỉ muốn tiếp cận Hoa Cửu Dạ, thậm chí còn không cho phép người khác đến gần Hoa Cửu Dạ.

Liễu Sắt khuyên thế nào cũng không được đành ngượng ngùng nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly nhìn Liễu Sắt càng ngượng ngùng hơn, nói: "Ta không có gì, chỉ là lệnh thiên kim…".

Hoa Cửu Dạ rõ ràng là không thích Hoa Cốt Đóa làm phiền mình, chỉ cần nó tiến sát lại gần y, Hoa Cửu Dạ liền hất nó ra không chút do dự, chỉ là cơ thể còn đang rất yếu nên không thể có hành động mạnh bạo hơn.

Liễu Sắt thở dài: "Nó thích thì tôi cũng không cản được, hơn nữa… tôi cảm thấy hai người là người tốt".

Thẩm Tri Ly gật đầu: "Ta thì không sai, nhưng sư huynh…".

Liễu Sắt thành thật nói: "Lệnh sư huynh tuy tính khí có kém một chút nhưng tôi cảm thấy chàng không phải là người xấu!".

Thẩm Tri Ly hồi tưởng lại cảnh tượng giết người hàng loạt hôm đó, bất giác không biết nói gì.

Không biết gì thật đúng là hạnh phúc.

Cách đó không xa, Hoa Cốt Đóa lại một lần nữa ôm lấy chân Hoa Cửu Dạ, mặt đầy vẻ thâm tình gọi cha, Hoa Cửu Dạ nhăn nhó giơ chân đạp tiểu yêu nghiệt Hoa Cốt Đóa ra xa.

Thẩm Tri Ly cảm khái: "Sư huynh ta thật giống phu quân cô đến vậy ư?".

Liễu Sắt nhìn một lát rồi gật đầu: "Rất giống, nhưng…", do dự một lát, "Tính cách phu quân hiền lành dịu dàng, nét mặt hiền hòa…".

… Cô có thể nói thẳng Hoa Cửu Dạ nhìn mặt rất gian ác, xấu xa mà.

Thẩm Tri Ly vỗ vai Liễu Sắt: "Đợi thương thế của sư huynh khỏi một chút, chúng tôi sẽ về lại Trung Nguyên… Hy vọng cô sớm gặp lại phu quân".

"Nhanh thế sao!", Liễu Sắt ngẩn ra, mím môi rồi lại nói: "Thật ra tôi biết phu quân đang ở đâu".

Thẩm Tri Ly ngập ngừng nhưng chỉ gật gật đầu.

Bây giờ nàng cũng chỉ là kẻ sa cơ lỡ vận, những việc thế này tốt nhất

đừng vướng vào quá sâu…

Huyết án của Trưởng lão điện không hề được công bố ra ngoài, nhưng cáo thị đã dán khắp hang cùng ngõ hẻm.

Gian nhà rách nát tạm thời không bị ai phát hiện, nhưng Thẩm Tri Ly muốn ra ngoài đều phải cải trang, may mà nàng không có dung mạo tuyệt sắc, chỉ cần trét chút thuốc nghệ lên mặt là chẳng ai nhận ra.

Tiền khám bệnh còn lại một ít, Thẩm Tri Ly mua thuốc, lương khô và quần áo để thay đổi rồi trở về gian nhà rách ngay.

Trên đường đi thấy quan binh vào lục soát từng nhà một, Thẩm Tri Ly lập tức nhanh chân chạy về, nhưng sắp đến nơi thì có người cản lại.

Nàng ngẩng đầu lên, cảm thấy máu huyết đông cứng lại.

"Ca… Ca Xuy…"

Ca Xuy quay mặt sang, vẫn gương mặt méo mó với đôi mắt lạnh lùng, theo sau còn có vài gã vận áo choàng đen.

Thẩm Tri Ly dựng tóc gáy cười khô khốc: "Sao mà…khéo quá vậy…".

"Ta theo cổ độc trên người ngươi đến đây." Ca Xuy mặt méo mó, âm sắc khàn khàn, "Hoa Cửu Dạ đang ở đâu?".

Thẩm Tri Ly: "… Ta cũng không biết".

Ca Xuy: "Tim ngươi đang đập rất nhanh. Ngươi nói dối!".

Thẩm Tri Ly cười ngu ngơ: "Hê hê hê hê hê".

Ca Xuy lặp lại: "Hoa Cửu Dạ đang ở đâu?".

Trong lòng Thẩm Tri Ly thầm nguyền rủa hàng trăm lần cái con Mi Cổ chết tiệt, cười cầu tài nói: "Hoa Cửu Dạ ấy à, ta đưa ngươi đi tìm hắn là được chứ gì".

Ca Xuy đi theo sau Thẩm Tri Ly, Thẩm Tri Ly đếm từng bước chân, đi về hướng bờ sông.

Thẩm Tri Ly: “Chính là ở đây”.

Ca Xuy: “Ở đây?”.

Thẩm Tri Ly hai tay giơ ngang, khí thế hung hăng nhảy ùm xuống nước.

Theo tiếng bõm bõm, Thẩm Tri Ly nín thở, ngoặt tay lấy ngân châm mới mua cố sức châm vào vài chỗ rồi mới thả lỏng tay chân bơi ra xa.

Ca Xuy cổ còn quấn băng, vết thương Hoa Cửu Dạ gây ra cho gã rõ ràng còn chưa khỏi, lúc này đưa Ca Xuy đến gặp Hoa Cửu Dạ thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nàng đâu có ngu.

Ngâm mình trong suối nước nóng một thời gian dài, khả năng bơi lội của Thẩm Tri Ly cũng tiến bộ không ít, tuy nước sông lạnh buốt khiến răng nàng đập vào nhau liên hồi, toàn thân run lẩy bẩy, nhưng niềm tin thoát thân càng lúc càng mãnh liệt.

Bơi không biết bao lâu, Thẩm Tri Ly bỗng dưng bị chuột rút.

Thẩm Tri Ly liền vừa chạy vừa lăn đến bên bờ hồ, trong lúc gấp rút uống liền mấy ngụm nước sông, vừa lên tới bờ hai mắt trợn ngược choáng váng ngã xuống.

Lúc này mà ngất đi thì chết người chứ chẳng chơi.

Nàng cố sức bám vào gấu quần của người trước mặt, dùng toàn bộ sức lực: “Cứu tôi với, tôi xin lấy thân báo đáp”.

Chương 14: Huynh đệ ly tán

Mấy canh giờ sau.

Thẩm Tri Ly vừa uống canh gừng tỳ nữ bưng tới vừa tinh thần bất định xen lẫn phòng bị đưa mắt nhìn tứ phía.

Uống hết canh gừng, tay chân Thẩm Tri Ly ấm trở lại, khẽ giọng nói: “Cảm tạ, xin hỏi đây là…”.

Tỳ nữ nhìn nàng cười khách sáo, đón lấy chiếc bát không, nhưng không trả lời.

Một giọng nói ấm áp dễ nghe bỗng vang lên.

"Cô nương, cô tỉnh lại rồi à?"

Thẩm Tri Ly âm thầm nghĩ, canh uống hết rồi, chẳng lẽ nàng vẫn còn ngủ mê sao?

Ngước mắt nhìn lên thì thấy một chiếc áo choàng trắng dài quét đất đập vào mắt, chiếc áo choàng đó vô cùng diêm dúa rực rỡ, chiếu sáng lấp lánh, rõ ràng là rất có giá trị, thắt lưng người đó thắt một chiếc đai bằng lụa đính vài chiếc lục lạc lưu ly, đung đưa theo gió, vang lên tiếng lanh lảnh.

Nhìn lên trên nữa, đôi mắt nhỏ dài, làn môi mỏng, chiếc cằm nhọn và gương mặt ma mị.

Thẩm Tri Ly cực kỳ kinh ngạc: "…Sư, sư huynh?".

Nam tử hình như có chút không hiểu: "Cô nương… Ta không có sư muội nào hết, cô có phải nhận lầm người rồi không?".

Giọng điệu này, khẩu khí này…

Thẩm Tri Ly bỗng chốc tỉnh ra: "Xin lỗi, là tôi nhận lầm người".

Với lại dù trên mặt hắn có vết sẹo y hệt Hoa Cửu Dạ thì có đánh chết Hoa Cửu Dạ cũng không thể dùng khẩu khí này để nói với nàng.

Nhưng… nhìn khuôn mặt tuy ngũ quan giống như đúc nhưng rõ ràng dịu dàng hơn rất nhiều, Thẩm Tri Ly âm thầm rơi lệ, sao lại có cảm giác lo sợ vì được sủng ái thế này nhỉ…

Nam tử mỉm cười, như gió mùa xuân mơn man da mặt.

Hắn lên tiếng, ánh mắt hiền hòa tựa nước mùa xuân: "Không có chi, cô nương rơi xuống nước bị trúng phong hàn, còn phải nghỉ ngơi vài ngày nữa".

Ngươi phải dùng gương mặt của sư huynh đi nói những lời kỳ dị này thật sao!

Thẩm Tri Ly quay sang nói: "Đa tạ công tử đã cứu mạng, chỉ là không biết đây là đâu ạ?".

Nam tử nọ: "Cô nương không cần lo lắng, đây là nhà của ta, rất yên tĩnh, thích hợp để tĩnh dưỡng, đợi cô nương khỏe lại rồi, ta sẽ cho người đưa cô về nhà. Chỉ là không biết nhà cô nương ở đâu… để ta đến báo tin cho lệnh tôn lệnh đường được biết".

Quá lâu không gặp người bình thường, Thẩm Tri Ly nhất thời chẳng biết nói gì.

Gặp kẻ biến thái nhiều quá rồi sao… = =

Thở dài một cái, hồi lâu sau, Thẩm Tri Ly mới khẽ khàng nói: "Đa tạ ý tốt của công tử, chỉ là phụ mẫu tôi mất sớm, một thân một mình không có ai để báo tin đâu".

Nàng chắc chắn không dám nói ra Hoa Cửu Dạ, nhưng lại không thể nén nổi lo lắng… cũng không biết sau đó rốt cuộc Ca Xuy có tìm ra Hoa Cửu Dạ không…

Đang suy tính xem phải nói thế nào thì phát hiện nam tử nọ đưa tay vuốt tóc nàng như muốn an ủi.

Thẩm Tri Ly trống ngực đập thình thịch ngẩng đầu lên.

Nam tử nọ: "Xin lỗi cô nương, đã làm cô nhớ đến chuyện thương tâm".

Thẩm Tri Ly: "Không có không có".

Nam tử nói bằng giọng vô cùng thương cảm: "Cô nương, không cần phải giải thích, ta biết rồi", ánh mắt nhìn Thẩm Tri Ly thương hại, như thể nhìn một thiếu nữ tội nghiệp có thân thế bi thảm vậy.

Ngươi thì biết cái gì!

Nam tử với ánh mắt dịu dàng, tiếp tục nói: "Cô nương nếu không chê thì ở lại đây đi".

Tiếp đó chàng lại hỏi han rất nhiều chuyện, lúc nói chuyện còn đặc biệt tránh nhắc đến gia cảnh của Thẩm Tri Ly, như thể sợ nhắc đến sẽ

làm tổn thương nàng vậy.

Dù gì cũng là ý tốt, Thẩm Tri Ly âm thầm chịu đựng cái kiểu nói chuyện lê thê không dứt này.

Cuối cùng đến khi có người gọi, hắn mới lưu luyến dặn dò vài câu rồi rời đi.

Thẩm Tri Ly thở phào, đang định đứng lên thì phát hiện tỳ nữ bê canh gừng đến cho nàng vẫn còn ở đây.

Con bé đưa cho nàng một bộ quần áo mới chất liệu cao cấp, như thể vô tình nói: "Tướng mạo của cô nương không xuất sắc, nhưng được cái thân thế đáng thương, Tiêu Vân điện hạ thích nhất là những cô gái gia cảnh bi thảm… nhưng, cũng chỉ thế mà thôi".

Điện hạ?

Thẩm Tri Ly bỗng chụp lấy tay tỳ nữ: "Hắn rốt cuộc là ai?".

Tỳ nữ giằng tay ra khỏi Thẩm Tri Ly, giọng điệu cũng lạnh nhạt đi: "Cô nương, cô vất vả như vậy để được ở bên điện hạ còn giả vờ không biết gì nữa, cả Nam Cương chỉ có một mình điện hạ được xưng tụng là điện hạ".

Thẩm Tri Ly: "Hắn là… con trai của vua Nam Cương?".

Tỳ nữ bổ sung: "Duy nhất".

Thẩm Tri Ly nghĩ thầm: Thế tên đó chẳng phải là con trai của kẻ thù lớn nhất của Hoa Cửu Dạ đó sao?

***

Thẩm Tri Ly tuy không sợ đau đớn bệnh tật gì, nhưng cơ thể quá yếu ớt, chẳng bao lâu thì bắt đầu sốt ho hắt xì liên tục, đành phải nằm bẹp trên giường mấy ngày nữa.

Vị Vương tử dịu dàng đó hằng ngày đều lui tới thăm nàng trước lúc hoàng hôn, khi thì cho nàng vài thứ giúp nàng khuây khỏa, khi lại trò chuyện cùng nàng, ánh mắt tràn ngập niềm thương cảm vô bờ, hệt như đối đãi với một đóa hoa yếu ớt, nếu hằng ngày không bị tỳ nữ chăm sóc nàng dội nước lạnh, Thẩm Tri Ly gần như tin rằng Vương tử

đã yêu nàng mất rồi.

Không giống như tên Tô Trầm Triệt dù mất trí vẫn đen tối đến tận xương cốt kia, vị Vương tử này rõ ràng ngốc nghếch hơn rất nhiều.

Trong lúc trò chuyện, Thẩm Tri Ly tỉnh bơ moi hết tất cả từ gia thế, hoàn cảnh, quá trình trưởng thành đến sở thích, hứng thú của vị Vương tử nọ, rút ra kết luận, đây là một đóa hoa trắng được nuôi trong lồng kính hoàn toàn chưa trải qua gió táp mưa sa.

Thân phận tôn quý, phẩm chất tướng mạo hiền lành, lại thêm lời tán dương của mọi người khiến vị Vương tử Hoa Tiêu Vân này hình thành một sở thích bệnh hoạn đặc biệt.

… Chỉ thích chăm sóc những cô gái tội nghiệp, đáng thương trải qua thảm cảnh, càng bi thảm càng đau khổ hắn càng thích.

Thẩm Tri Ly tổng kết, mấy ngày nay sống thật sung sướng, thoải mái, ăn no đến trương cả bụng.

Nhưng, tướng mạo này, họ này… quả thật làm cho Thẩm Tri Ly không thể không liên tưởng đến Hoa Cửu Dạ.

Là huynh đệ ly tán nhiều năm của Hoa Cửu Dạ ư…

Nhưng Hoa Cửu Dạ nếu thật là người của Nam Cương vương thất, sao lại gặp phải nhiều chuyện đau lòng như thế, chẳng lẽ là thân thích của tiên đế sao.

Thẩm Tri Ly thở dài, dù là giả thiết nào cũng vô cùng thê thảm, nàng hy vọng sớm khỏe lại để về tìm Hoa Cửu Dạ, mau chóng cùng y quay về Trung Nguyên.

Nhắc đến mới nhớ, Thẩm Tri Ly nhìn trời, sao lâu quá rồi chẳng có tin tức gì của Tô Trầm Triệt hết nhỉ.

Chẳng lẽ cuối cùng hắn đã phát hiện người mình yêu thật ra là Diệp Thiển Thiển, thế là… vứt bỏ nàng ư, nếu không với cái kiểu bám nàng dai như đỉa của Tô Trầm Triệt, cho dù bị thuộc hạ bắt cóc cũng có cách đuổi theo đến đây chứ?

Tuy biết như thế mới là bình thường…

Nhưng, Thẩm Tri Ly ấn ấn đầu, thấy không thoải mái chút nào…

Mấy ngày sau, bệnh tình của Thẩm Tri Ly thuyên giảm rất nhiều, có thể tự do đi lại.

Quần áo mà tỳ nữ đưa không giống với Trung Nguyên, Thẩm Tri Ly nghiên cứu rất lâu mới mặc được vào người, vốn nghĩ loại quần áo bảy sắc cầu vồng chẳng ăn nhập gì với nhau mặc vào sẽ không đẹp, nhưng lúc soi gương, nàng ngạc nhiên vì nó không tệ chút nào.

Thẩm Tri Ly đứng trước gương ngắm nghía hồi lâu, quyết định sau này nếu có cơ hội sẽ may vài bộ mặc chơi…

Trang sức trên bàn đều làm bằng bạc, lấp lánh hoa cả mắt, Thẩm Tri Ly mắt sáng rỡ, nhưng lập tức tối sầm lại, có quý giá đến đâu thì cũng không phải của nàng.

Tỳ nữ bên ngoài nói: “Cô nương đã chuẩn bị xong chưa?”.

Vội vàng lấy đại một chiếc trâm khắc hình hoa cài lên đầu, Thẩm Tri Ly bước ra.

Tỳ nữ chỉ nhìn một cái rồi kêu lên thất thanh: “Tóc kìa, tóc kìa!”.

Sau đó Thẩm Tri Ly bị ấn xuống thắt bím tóc, trên đầu còn mang một món trang sức bằng bạc rất cổ quái.

Bước vào hoa viên, từng bụi hoa đua nhau khoe sắc dọc theo những hàng rào trúc trông rất tao nhã.

Khí hậu Nam Cương ôn hòa, hoa nở rực rỡ hơn Trung Nguyên rất nhiều, hơn nữa những bụi hoa này rất hiếm thấy ở Trung Nguyên, ngón tay Thẩm Tri Ly chưa kịp chạm vào hoa thì đã có giọng nói cổ quái không biết từ đâu phát ra: “Ai dà, cô ta đang chạm vào hoa đấy à?”.

Tay Thẩm Tri Ly khựng lại rồi thu về.

“Cô ta thu tay về rồi!”

Thẩm Tri Ly quay đầu, liếc mắt.

“Cô ta nhìn sang rồi!”

Nhìn một lúc, Thẩm Tri Ly nói với đám người oanh oanh yến yến sau lưng: “Các ngươi có ý kiến gì với ta hả?”.

Một cô gái Nam Cương õng ẹo nói: “Ngươi chính là người mới đó hả? Cái thứ cha mẹ đều chết cả, làm Điện hạ chăm sóc mấy ngày trời, trước lúc chìm xuống nước còn ôm lấy chân Điện hạ nói lấy thân báo đáp đó hả?”.

… Chuyện này có cần phải nói lớn giọng như vậy không?

Sự im lặng của Thẩm Tri Ly được mặc nhiên hiểu là thừa nhận, đối phương càng được nước lấn tới: “Ngươi khóc cho bọn ta xem”.

Thẩm Tri Ly thẳng thắn: “Khóc không được”.

Sau đó… cô gái đối diện có vẻ lanh lẹ đấm Thẩm Tri Ly một cái.

Thẩm Tri Ly không kịp đề phòng, ngã lùi về phía sau, tay chống vào gai hoa, máu lập tức ứa ra.

“Các người đang làm gì vậy?”

Thẩm Tri Ly gượng đứng lên: “Bọn họ…”.

Lời nói chưa dứt, Thẩm Tri Ly khóe miệng giật giật phát hiện đám phụ nữ vừa nãy còn khí thế hung hăng giờ bỗng thành những chú chim cút yếu đuối, thậm chí có người còn vén tay áo không ngừng chấm chấm khóe mắt khô ran, bộ dạng đáng thương vô cùng.

Tốc độ trở mặt nhanh quá…

Thẩm Tri Ly quay đầu sang, người vừa lên tiếng không ai khác ngoài “Thánh mẫu vương tử”, áo choàng trắng tinh khiết không vướng chút bụi trần, miệng nở nụ cười dịu dàng, bộ dạng như thánh quang phổ chiếu.

Hắn nhìn Thẩm Tri Ly dịu dàng hỏi: “Thẩm cô nương, cô có thể đi lại được rồi à?”.

Thẩm Tri Ly: “Ừm, đa tạ đã chăm sóc mấy ngày qua”.

Thánh mẫu vương tử bỗng dưng nhíu mày: “Tay cô chảy máu rồi kìa!”.

Thẩm Tri Ly giấu tay ra đằng sau, nói lấp liếm: “Không có gì, tôi vừa nãy không cẩn thận té ngã ấy mà”.

Thánh mẫu vương tử nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ.

Thẩm Tri Ly lấy làm lạ nói: “Tôi nói sai gì rồi ư?”.

Thánh mẫu vương tử kích động: “Không, không, không, cô không sai gì hết! Ta chỉ là, chỉ là… bỗng dưng cảm động quá”.

… Ngươi là đồ ngốc hả Vương tử điện hạ?

Thánh mẫu vương tử dịu dàng nói: “Bị người khác làm bị thương, bị người khác bắt nạt mà vẫn âm thầm chịu đựng không nói cho ta biết, thà một mình chịu đau đớn… Ta bỗng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, ta bị làm sao thế này… Hình như có cảm giác bị người ta đâm trúng…”.

Thẩm Tri Ly khóe miệng giật giật, ta chỉ là không muốn gây thêm phiền phức mà thôi, đâu có khổ công như thế…

Thánh mẫu vương tử chân thành nói: “… Sau này hãy để ta chăm sóc nàng, ta sẽ không để cho nàng chịu oan ức nữa!”.

Thẩm Tri Ly: “Xin cảm ơn Điện hạ!”.

Thánh mẫu vương tử: “Đừng khách sáo, đây là việc ta nên làm mà”.

Nên làm cái đầu ngươi!

Ta biết chẳng ai có lòng tốt vậy đâu, ở đây chẳng có lấy một người bình thường!

Thẩm Tri Ly hít một hơi thật sâu, bỗng dưng nhớ ra điều gì đó, nói: “Tiêu Vân điện hạ, thật ra tôi còn biết một người đáng thương hơn tôi rất nhiều”.

Thánh mẫu vương tử hứng thú nói: “Sao lại đáng thương!?”.

Thẩm Tri Ly: “Sau khi có thai với người ta thì bị người ta bỏ rơi, đành một mình khó nhọc nuôi con, vì đứa bé sinh bệnh không có tiền

cứu chữa bị đại phụ đuổi ra khỏi cửa, đến cái ăn cái mặc hằng ngày cũng thành vấn đề lớn… Đáng thương nhất là dù rất khổ sở nhưng nàng ta cũng không hề oán hận gã đàn ông đó!".

Thánh mẫu vương tử nét mặt vô cùng đè nén, đau xót nói: "Sao lại có loại đàn ông tàn nhẫn như thế nhỉ!".

Thẩm Tri Ly: "Đúng vậy".

Thánh mẫu vương tử giơ nắm đấm: "Nàng nhất định phải đưa ta đến gặp cô gái đó!".

Thẩm Tri Ly vừa gật đầu lia lịa vừa nghĩ thầm, thật là dễ bị lừa.

Lúc đó, Liễu Sắt đang đứng ngồi không yên sốt ruột nhìn đông nhìn tây, vừa thấy Thẩm Tri Ly liền chạy đến kéo vạt áo Thẩm Tri Ly: "Thẩm cô nương, sư huynh cô…".

Chưa nói hết, Liễu Sắt bỗng kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi ngã khuỵu xuống đất, hai tay ôm lấy ngực trái, mặt không giấu nổi vẻ kinh hoàng.

Thánh mẫu vương tử tỏ ra khó xử, nhưng vẫn đưa tay ra, thân thiện: "Cô nương, ta dìu nàng đứng dậy".

Liễu Sắt: "Thiếp, thiếp không phải là cô nương".

Thánh mẫu vương tử mỉm cười: "Vậy xin hỏi nàng là…".

Liễu Sắt: "Thiếp, thiếp, thiếp là…".

Lời chưa nói dứt đã thấy một đôi chân ngắn tũn phóng nhanh đến, nhảy phóc vào lòng Thánh mẫu vương tử: "Cha! Cuối cùng cha cũng trở về rồi!".

Thánh mẫu vương tử tay chân lóng ngóng cúi đầu: "…" Đây là thứ quái gì thế này?

Thẩm Tri Ly khom lưng dìu Liễu Sắt đứng lên, không nén được hỏi: "Sư huynh ta thế nào rồi?".

Liễu Sắt định thần lại, tay vẫn áp ngực trái: "Sư huynh cô sau khi tỉnh lại biết cô đi không trở lại bèn đuổi theo, kết quả giữa đường bị

quan binh đánh một trận, sau đó nghe nói hắn đi về phía Vương cung… Tôi không biết làm sao, đành ở đây đợi cô".

Vương cung!

Thẩm Tri Ly quay ngoắt người nhìn Thánh mẫu vương tử vừa mới thoát ra khỏi Hoa Cốt Đóa.

Thánh mẫu vương tử cũng nghe thấy những lời họ nói, ngẩng đầu nói: "Là sư huynh của Thẩm cô nương sao? Thế nhất định là hiểu lầm rồi, để ta đi giải thích".

Thẩm Tri Ly kéo tay Vương tử điện hạ cùng đi: "Dân nữ đa tạ điện hạ!".

Liễu Sắt nhoài người giữ cổng, lấy hết can đảm nói: "Điện hạ, người còn đến đây nữa không?".

Thánh mẫu vương tử lùi lại nở nụ cười khó nhọc, dịu dàng nói: "Sẽ đến chứ, cô nương".

Thẩm Tri Ly: "…".

Sao nàng lại cảm thấy mình giống như kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác…

Vương cung Nam Cương không giống ở Trung Nguyên, được trang hoàng rất tao nhã, làm mất đi mấy phần thâm nghiêm trang trọng.

Nhưng Thẩm Tri Ly chẳng có tâm trạng nào để ngắm nghía, chỉ đi theo Thánh mẫu vương tử trong tâm thế cảnh giác cao độ.

Còn Thánh mẫu vương tử thì như đi vào chốn không người. Thấy hắn từ xa đi đến, hộ vệ hai bên đã cúi người cung kính hành lễ, Thánh mẫu vương tử mỉm cười gật đầu, không ngừng ban phát ánh mắt tràn ngập yêu thương và hòa bình. Các hộ vệ đứng thẳng người lên nhìn Thánh mẫu vương tử bằng ánh mắt ngưỡng mộ, sùng kính.

Thánh mẫu vương tử đi lại chỗ hộ vệ cuối cùng nói: "Thị vệ trưởng, có một… à…" nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly bổ sung: "Tướng mạo rất giống điện hạ".

Thánh mẫu vương tử: "…Ừ, một chàng trai tướng mạo rất giống ta bị đưa đến đây không?".

Thị vệ trưởng nhíu mày: "Tiêu Vân điện hạ, người có phải đang nói đến Hoa Xà không… Hắn đang ở trong, nhưng việc này tốt nhất người không nên can dự vào".

Thánh mẫu vương tử: "Hắn là bằng hữu của bằng hữu ta, nếu có gì hiểu lầm…".

Thị vệ trưởng: "Không có hiểu lầm đâu ạ, Tiêu Vân điện hạ xin về cho".

Thánh mẫu vương tử bất lực nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly lập tức kéo vạt áo hắn, ra vẻ tội nghiệp nói: "Vương tử điện hạ, xin người đó… Ta chỉ có một người thân duy nhất này thôi, ta không thể không có huynh ấy…".

Như được cổ vũ, Thánh mẫu vương tử bỗng gằn giọng: "Thị vệ trưởng, chí ít ngươi cũng phải giải thích rõ ràng vì sao lại bắt người chứ, có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi… Ngươi sao có thể nhẫn tâm làm một cô nương đáng thương thế này đau lòng chứ?".

Thị vệ trưởng vai u thịt bắp liếc mắt nhìn Thẩm Tri Ly một cái, bỗng kêu lên: "Ngươi chính là đồng bọn của hắn! Người đâu? Mau bắt ả lại!".

Đám thị vệ đang đứng xem diễn tuồng xung quanh lập tức lao về phía Thẩm Tri Ly.

Trong tích tắc, ngón tay Thẩm Tri Ly điểm mạnh vào cổ Thánh mẫu vương tử, cây kim dài sắc nhọn đâm vào cổ hắn: "Đưa ta vào trong".

Đám thị vệ nhất thời chưa biết làm sao, không dám tiến lại gần.

Thẩm Tri Ly lôi Thánh mẫu vương tử, hung hãn nói: "Ngân châm có tẩm thuốc độc, mau nói cho ta biết sư huynh đang ở đâu, nếu không ta sẽ giết hắn".

Thị vệ trưởng trầm ngâm một lúc: "Ngươi thật muốn vào?".

Thẩm Tri Ly: "Dĩ nhiên".

Thị vệ trưởng: "Được thôi, đang ở trong đó", gã chỉ về phía nơi sâu nhất trong chánh điện, "Ngươi thả Tiêu Vân điện hạ ra, ta lập tức dẫn ngươi đi".

Không đợi Thẩm Tri Ly lên tiếng, Thánh mẫu vương tử đã mỉm cười nói trước: "Ta không sao, nếu bây giờ mà thả ta ra, chỉ sợ nàng không yên tâm".

Thị vệ trưởng bất lực, đành để Thẩm Tri Ly đi trước.

Đi được vài bước, Thánh mẫu vương tử giơ tay lên, Thẩm Tri Ly lập tức đề cao cảnh giác: "Người muốn làm gì?!".

Thánh mẫu vương tử: "Điều chỉnh tư thế một chút, nàng đi như vậy rất mệt đúng không".

Nét mặt Thẩm Tri Ly lộ vẻ phức tạp: "… Ai ngươi cũng đối xử như vậy sao? Ngươi rốt cuộc là làm cách nào sống đến hôm nay vậy…".

Thánh mẫu vương tử suy nghĩ: "Giúp đỡ người khác thôi mà, nàng cũng đâu giết ta thật đúng không".

Thẩm Tri Ly: "… Sao ngươi biết ta sẽ không giết ngươi?".

Thánh mẫu vương tử cười, nói chắc nịch: "Trực giác".

Tay giữ ngân châm của Thẩm Tri Ly siết chặt hơn, cảm giác bị người khác nhìn thấu ruột gan thật không tốt chút nào…

***

Dùng chân đạp mạnh cửa điện, cánh cửa mở tung, hai người ngỡ ngàng nhìn vào trong, Thẩm Tri Ly vừa nhìn đã thấy Hoa Cửu Dạ.

Thẩm Tri Ly không nén nổi kêu lớn: "Sư huynh!".

Hoa Cửu Dạ nghe tiếng quay đầu lại: "Muội…". Chỉ nói được một từ y lập tức quay sang nhìn Hoa Tiêu Vân đang đứng bên cạnh Thẩm Tri Ly.

Còn Hoa Tiêu Vân lúc này cũng đang nhìn y.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đứng sững.

Cảnh tượng này quả thật vô cùng kỳ lạ, hai gương mặt giống nhau như đúc, hệt như đang đứng nhìn mình trước gương, lại có tâm trạng và ở trong hai hoàn cảnh khác nhau.

Trong điện yên lặng đến nỗi tiếng ngân châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Hồi lâu sau, Hoa Cửu Dạ mặt không chút cảm xúc, lạnh lùng nói: "Người này là ai, nhìn rất quen?".

Hoa Tiêu Vân: "Ta cũng cảm thấy có phải chúng ta từng gặp ở đâu đó không?".

Từ giữa đại điện, một giọng đàn ông sang sảng cắt ngang cuộc đối thoại kỳ lạ giữa hai người: "Tiêu Vân, sao con lại đến đây?".

Hoa Tiêu Vân mỉm cười hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ vương".

Cử chỉ chàng tự nhiên, như không hề để tâm đến ngân châm trong tay Thẩm Tri Ly đang gần trong gang tấc.

Thẩm Tri Ly nhìn ra xa, ngồi trên long ỷ ngay giữa chính điện là một nam tử trung niên sắc mặt uy nghiêm.

Lão ta vận y phục đặc trưng của Nam Cương, đầu đội vương miện lấp lánh ánh vàng, tay phải cầm một cây thủ trượng được điêu khắc rất tinh tế.

Rõ ràng là được chăm sóc rất tốt, xem chừng lão ta không quá tứ tuần, gương mặt vẫn tuấn tú phi phàm, thời gian không thể lấy đi phong thái của lão, gương mặt có nét giống với Hoa Tiêu Vân nhưng từng trải hơn, lão luyện hơn, chỉ là… dù nhìn thế nào ở ông ta vẫn toát ra vẻ hắc ám và nguy hiểm.

Đây là…vua Nam Cương?

Vua Nam Cương trầm giọng: "Giờ không phải là lúc con nên đến, Tiêu Vân, con lui ra ngoài đi".

Hoa Tiêu Vân nhìn về phía Hoa Cửu Dạ, giọng ôn tồn: "Phụ vương, người này là bằng hữu của vị cô nương đây… Nếu chỉ là hiểu lầm, con

có thể đưa hắn đi không ạ?".

Vua Nam Cương: "Không có hiểu lầm gì hết, con biết hắn đã làm gì không? Hắn đã giết hai vị trưởng lão ở Trưởng lão điện và hai mươi bảy đệ tử nữa".

Hoa Tiêu Vân trầm ngâm.

Thẩm Tri Ly không nhịn được bèn lên tiếng: "Những kẻ đó là súc sinh, bọn chúng, bọn chúng đã đối với muội muội của sư huynh…".

Chỉ nói được một câu rồi bỗng im bặt, không phải là không nói tiếp được mà là Thẩm Tri Ly bỗng không biết rốt cuộc là nên nói cho ai nghe, nàng vẫn còn nhớ lời cuối cùng của một tên trưởng lão:

… Hoa công tử, thật ra đều là mệnh lệnh của Vương thượng, chúng tôi chỉ là phụng mệnh hành sự…

Mà người trước mặt nàng lại chính là vua Nam Cương, bên cạnh nàng lại là con trai của lão.

Hoa Tiêu Vân có lẽ sẽ sẵn lòng giúp nàng nhưng một khi đã dính líu đến vua Nam Cương, hắn cũng không có lý do gì để đứng về phía người ngoài.

Giọng nói Hoa Cửu Dạ sang sảng trong đại điện rộng lớn: "Đừng nói nữa! Lão súc sinh, muốn giết cứ giết, không cần phải tìm tội danh để gán cho ta".

Vua Nam Cương lạnh lùng nói: "Ngươi sẽ chết nhanh thôi, nhưng trước lúc chết hãy giao Cổ Hoàng ra đây".

Hoa Tiêu Vân: "Cổ Hoàng?".

Vua Nam Cương cố nén giận dữ, quay sang nói với Hoa Tiêu Vân bằng giọng dịu dàng nhất có thể: "Con ra ngoài trước đi".

Một người từ trong chỗ tối bước ra, cúi người làm tư thế mời ra với Hoa Tiêu Vân, thái độ tuy nhún nhường nhưng động tác thì không để cho người khác cự tuyệt.

Nhưng đúng lúc này, Hoa Cửu Dạ cười lớn chế nhạo: "Đúng rồi, Cổ

Hoàng, một đời chỉ có một người có được Cổ Hoàng. Ta có chết cũng không giao cho ngươi, con trai của ngươi, một vị vua Nam Cương tương lai lại không có Cổ Hoàng, ngươi thấy nếu lộ ra ngoài mọi người sẽ tin phục sao? Cũng giống như một số người nào đó, cả đời cũng rửa không hết vết nhơ cướp ngôi". Máu từ khóe miệng từ từ chảy ra, nhưng y không có chút cảm giác.

Thẩm Tri Ly không nén nổi, tiến lên phía trước bắt mạch cho Hoa Cửu Dạ.

Hoa Tiêu Vân bị ép ra ngoài, trong điện chỉ còn lại bốn người.

Vua Nam Cương từ trên long ỷ thong thả bước xuống, một giọt máu từ đầu ngón tay của lão ta nhỏ xuống.

Cửa điện khép lại một nửa, bóng tối bao phủ mặt lão ta, gương mặt tuấn tú nhưng âm khí đậm đặc.

"Ngươi nên biết, kẻ sở hữu Cổ Hoàng trên đời này không chỉ có ngươi. Không thể lấy được thì ta cũng có thể làm nhục ngươi và nữ nhân của ngươi."

Hoa Cửu Dạ đẩy Thẩm Tri Ly ra: "Cô ta không phải là nữ nhân của ta", liền sau đó, trong mắt y lóe lên tia căm hờn: "Cổ Hoàng của ngươi…".

Vua Nam Cương gật đầu: "Chính là lấy từ trong tay phụ thân ngươi, ta đã làm nhục mẫu thân ngươi trước mặt hắn, còn nói với hắn nếu hắn không giao Cổ Hoàng ra thì tất cả phạm nhân trong địa lao sẽ lần lượt làm nhục mẫu thân ngươi".

Ngực Hoa Cửu Dạ lên xuống mãnh liệt, hai mắt sâu hoắm tóe lửa.

Y cắn môi bật máu, vài tiếng từ kẽ răng rít ra: "Súc sinh, ông ấy là anh trai của ngươi".

Vua Nam Cương cười khinh miệt: "Quả nhân biết, nhưng thế thì đã làm sao? Dựa vào cái gì mà nữ tử quả nhân thích lại gả cho hắn, chẳng qua là vì hắn có Cổ Hoàng, chẳng qua là vì hắn có thể thừa kế ngôi vị, thế thì quả nhân tại sao lại không thể có được? Thắng làm vua thua làm giặc, quả nhân chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn, cũng giống như

bây giờ… Đưa Cổ Hoàng cho quả nhân, quả nhân sẽ cho ngươi đi gặp lại lão già đã thành ma của ngươi không chút đau đớn, bằng không quả nhân sẽ có cách cho ngươi nếm mùi địa ngục".

Hoa Cửu Dạ cười nhạt nhìn lão.

Vua Nam Cương: "Đó là lỗi của con tiện nhân đó, miệng nói thích ta, quay đầu đi đã gả cho tên quỷ chết đó, quả nhân chẳng qua chỉ là cho đôi cẩu nam nữ đó có tội đền tội thôi…".

Thuận tay cứa một đường trên cổ tay Hoa Cửu Dạ, máu tươi ứa ra, một giọt máu từ đầu ngón tay của vua Nam Cương nhỏ xuống cổ tay Hoa Cửu Dạ.

Gần như trong chớp mắt, cả người Hoa Cửu Dạ quặn lên vì đau đớn.

Tay áo vừa phất lên, vua Nam Cương một tay đã nhấc cổ Thẩm Tri Ly áp sát vào tường.

Lão đủng đỉnh nói bằng giọng lạnh băng: "Ngươi muốn ta làm gì với ả tiểu tình nhân này của ngươi đây…".

Hai chân hụt đất, trong đầu Thẩm Tri Ly lúc này đã hỗn loạn đến cực điểm. Huynh đệ, cướp ngôi, tra tấn, giết người… móc nối lại với nhau thành chân tướng sự việc, nàng khó nhọc kìm bàn tay đang bóp chặt cổ mình: "Đổ hết tội lỗi lên đầu một nữ tử, ngươi căn bản chỉ là để thỏa mãn ham muốn quyền lực của bản thân, vứt bỏ nhân tính, đến huynh đệ ruột thịt mà cũng không buông tha!".

Vua Nam Cương: "Nói càn! Đều là do con tiện nhân đó!".

Thẩm Tri Ly ngước cổ cười khinh bỉ: "Anh trai ngươi đối với ngươi rất tốt đúng không, cảm thấy có lỗi với lương tâm ư? Ngươi còn lương tâm cơ đấy".

Vua Nam Cương sắc mặt tối sầm lại, ngón tay bỗng siết chặt: "Để ngươi nói càn… á…".

Vua Nam Cương bỗng nhiên quay phắt lại, phát hiện Hoa Cửu Dạ cắn phập vào cổ tay lão, máu tươi phọt ra, từ từ tụ lại một chỗ, trong

lúc Hoa Cửu Dạ đau đớn, thì một nỗi đau đớn cũng theo chỗ máu hội tụ lan ra.

Đau đớn làm cho vua Nam Cương tỉnh táo lại, dùng hết sức lực đẩy Hoa Cửu Dạ ra.

Lưng Hoa Cửu Dạ đập mạnh vào tường, một ngụm máu tươi phun ra, lục phủ ngũ tạng rúng động, nhưng y vẫn cười: "Chúng ta cùng chết đi".

"Để Cổ Hoảng trong người ta phát tác, đến lúc đó những kẻ nhuốm máu của ta đều sẽ chết."

Thẩm Tri Ly từ không trung rơi xuống đất, ôm lấy cổ thở dốc.

Đại điện rộng lớn im phăng phắc, một nỗi thê lương mơ hồ.

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng hoàn toàn trái ngược với hơi thở hào hển xen ngang: "Này, các ngươi muốn chết ta không có ý kiến nhưng ta có thể đưa Tri Ly của ta đi không?".

Chương 15: Tô công tử giá đáo

Cơ hồ ngay khi vừa nghe thấy giọng nói này, thần kinh Thẩm Tri Ly giãn ra.

Cho dù người này lời nói không đáng tin, việc làm không đáng tin, hành vi cử chỉ không đáng tin, từ trong ra ngoài đều toát ra vẻ có thể lừa bạn không cần thương lượng, nhưng…

Vào lúc này nhìn thấy hắn quả thật không gì tốt bằng.

Thật vậy… Thẩm Tri Ly giữ lấy cổ, khẽ giọng lẩm nhẩm… tốt quá rồi.

Nàng chưa bao giờ cảm kích cái kiểu bám dai như đỉa của Tô Trầm Triệt như lúc này.

Vua Nam Cương mắt tóe lửa giận: "Ngươi là ai?".

Nam tử vận áo trắng một tay đẩy cửa ra, nhờ ánh sáng trắng lóa mắt phía sau lưng, cả thân người hắn như tỏa hào quang ung dung

bước tới từ một phía của đại điện, tựa muốn hàn gắn lại thế giới bị chia làm hai, mang ánh sáng chói lọi cuốn sạch bóng đêm u tối. Tất cả u tối, ẩm ướt, dơ bẩn, ô uế trong khoảnh khắc này đều không còn chỗ dung thân.

Không khí ngột ngạt, bi thảm, thê lương trong giây phút này cũng tan biến, hệt như chưa từng xuất hiện.

Từng bước từng bước.

Hắn bước tới.

Ngược ánh sáng, giọt mồ hơi nơi chân tóc lăn xuống, đường nét trên khuôn mặt được phác họa rất rõ ràng nhưng lại không nhìn rõ, chỉ thấy khóe môi nhếch lên thành hình vòng cung.

Tiếng bước chân đột ngột ngưng bặt.

Cúi người quỳ một chân xuống, tà áo trắng như tuyết quét đất, hắn nhẹ nhàng nâng cằm nữ nhân đang ngồi dưới đất lên, cẩn thận vuốt ve vết hằn đỏ trên cổ nàng, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Tri Ly, xin lỗi, để nàng phải đợi lâu".

Giọng điệu chất chứa bao nhớ nhung, lưu luyến…

Thẩm Tri Ly chớp chớp mắt, quệt nhanh giọt lệ bỗng ứa ra từ khóe mắt.

Dù không chịu thừa nhận, nhưng giây phút này, nỗi tủi hờn đè nén bao ngày bỗng trào dâng không thể kìm chế.

Nàng có thể không màng đau đớn, không màng đến nỗi nhục nhã mà mình phải chịu đựng, thậm chí không màng đến cái chết, nhưng không cách nào thản nhiên hưởng thụ lòng tốt của một người khác.

Đồ chết tiệt, sao ngươi lại tốt với ta như thế chứ, được cưng chiều đâm hư rồi…

Nàng cố sức dụi dụi khóe mắt đỏ hoe.

Đồ chết tiệt, chết tiệt… lúc này còn tình tự thế để làm gì…

Chúng ta còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, ngươi đừng có bắt đầu

dùng lời đường mật có được không…

Thế nhưng, dường như chẳng chú ý gì đến nỗi bất an của nàng, liền sau đó, Thẩm Tri Ly nằm gọn trong vòng tay của Tô Trầm Triệt.

Đầu mũi lành lạnh chạm vào má nàng, cử chỉ của Tô Trầm Triệt rất dịu dàng, rất dịu dàng, giống như nâng niu bảo vật vừa tìm lại được, giọng hắn lại có chút tủi thân: "Tri Ly… ta nhớ nàng lắm, nàng có nhớ ta không? Không đúng, nàng nhất định không nhớ ta, dạo này ta chẳng hắt xì gì cả…".

Không đợi Thẩm Tri Ly lên tiếng, Tô Trầm Triệt lại cẩn thận từng chút một vòng tay siết chặt eo nàng, xót xa nhìn nàng, yêu thương đong đầy trong đáy mắt, đủ để người ta cảm thấy mình được nâng niu, chiều chuộng: "Tri Ly, eo nàng nhỏ lại rồi, mặt cũng nhọn rồi… Đều là lỗi của ta, lỗi của ta, ta nên đến sớm hơn một chút, như vậy nàng đã không phải chịu khổ sở rồi…".

Hắn nói như ở chỗ không người, như thể trong mắt hắn trước sau chỉ có một mình Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly mấp máy môi, nhưng không thốt ra được một lời.

Thái độ không coi ai ra gì này chọc giận vua Nam Cương, lão lập tức tung chưởng về phía Tô Trầm Triệt.

Tay lão còn chưa chạm tới đã bị giữ lại.

Tô Trầm Triệt quay đầu lại, mặt đầy vẻ khó chịu: "Còn chưa đến lượt ngươi, ngươi có thể đợi một lát được không, ta còn có chuyện chưa nói hết với Tri Ly".

Vua Nam Cương cười gằn: "Các ngươi xuống địa ngục mà nói".

Tô Trầm Triệt híp mắt lại, từ từ buông Thẩm Tri Ly ra: "Ngươi đang muốn thăm dò sức chịu đựng của ta đó hả?".

Dàn xếp cho Thẩm Tri Ly xong xuôi, hắn đứng dậy, đôi mắt màu hổ phách như ánh đao sáng quắc, sắc lạnh, cảm giác uất nghẹn dâng lên, giọng Tô Trầm Triệt vẫn ôn hòa nhưng lại khiến người khác cảm thấy sợ hãi: "Bắt cóc Tri Ly của ta, cắt ngang lời tỏ tình của ta với Tri Ly,

thậm chí… làm tổn thương Tri Ly của ta…”.

“Trong mắt ta, ngươi đã là xác chết rồi.”

“Không thể tha thứ!”.

Thẩm Tri Ly ép mình phải trấn tĩnh lại, bò sang chỗ Hoa Cửu Dạ.

Không nhìn vết máu loang lổ đến lạnh gáy, Thẩm Tri Ly vừa bắt mạch xem xét vết thương vừa lấy thuốc cầm máu cho Hoa Cửu Dạ.

Đầu Hoa Cửu Dạ ngoẹo về một bên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trong lúc bôi thuốc, Hoa Cửu Dạ cắn môi thều thào nói gì đó, Thẩm Tri Ly nghe không rõ nên áp sát tai vào.

Cùng lúc đó, vua Nam Cương nhướng mày hét: “Thị vệ!”.

Lời vừa thoát ra khỏi miệng lão đã khựng lại ngay, rõ ràng phát hiện ra điều gì đó không đúng.

Tô Trầm Triệt cười rạng rỡ: “Cuối cùng phát hiện ra rồi à?... Nói ra thì phải cảm ơn lệnh lang, hắn thật là… ai dà, một người tốt hiếm có”.

Vua Nam Cương nổi giận: “Ngươi đã làm gì Vân nhi rồi!”.

Tô Trầm Triệt mỉm cười: “Yên tâm, vẫn còn sống”.

Vua Nam Cương nắm chặt quyền trượng, tấn công nhanh như chớp: “Rốt cuộc ngươi là ai?”.

Tô Trầm Triệt vung kiếm đỡ đòn, thân người nhanh như hư ảo, dịch chuyển vô cùng thành thạo, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Trong lúc giao đấu, một nam tử vận áo xanh tay cầm bút phán quan từ ngoài điện xông vào, thấy cảnh tượng trước mắt thì ho lên một tiếng: “Chủ thượng, đã thanh lý xong, Nam Cương vương cung có hai mươi ba nơi canh gác bí mật, bốn mươi lăm tên thị vệ đã bị khống chế, vấp phải phản kháng mười lần, uống cổ độc tự sát và cố gắng chống cự năm, sáu lần, toàn bộ đều thất bại, những thị vệ ở điện lân cận đã được dẫn giải về chính điện.”

Tô Trầm Triệt vừa đánh vừa hỏi, đến cả thở ngắt nghỉ cũng không

có: “Nếu tiêu diệt Nam Cương thì khả năng nắm chắc phần thắng là bao nhiêu?”.

Thanh Hạnh nhanh chóng trả lời: “Khống chế một thời gian ngắn như hiện giờ không khó, nếu diệt tận gốc nhiều nhất chỉ nắm chắc hai phần”.

Tô Trầm Triệt: “Thế nếu thay vua thì sao?”.

Thanh Hạnh: “Cái này cũng hơi khó, vì Nam Cương Vương tử điện hạ rất được lòng dân, mỗi năm đều có vi hành. Nếu thay vua, bá quan văn võ trong nội bộ Nam Cương toàn bộ phải thay hết ạ…”.

Tô Trầm Triệt nhếch môi, âm sắc bỗng lạnh lùng: “Thế thì thay hết đi”.

Hai người giao đấu, không quá mười chiêu kẻ yếu kẻ mạnh đã rõ ràng trước mắt.

Vua Nam Cương biến sắc: “Tại sao… Tại sao cổ độc không có tác dụng với ngươi?”.

Tô Trầm Triệt cũng ngớ ra rồi mới cười nói: “Sao ta biết được”.

Nói không quá vài câu, mũi kiếm của Tô Trầm Triệt đã kề vào cổ vua Nam Cương, chỉ cần dùng lực một chút thì đầu lìa khỏi cổ ngay tức khắc.

Thẩm Tri Ly bỗng kêu lên: “Đợi đã…”.

Tô Trầm Triệt dịu dàng quay đầu lại: “Tri Ly, có chuyện gì?”.

Thẩm Tri Ly: “… Sư huynh muốn tự tay báo thù cho phụ mẫu và muội muội, có được không?”.

Tô Trầm Triệt lập tức gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc, mắt cong lên, cười rạng rỡ: “Tất nhiên là được, tất nhiên là được, Tri Ly nàng nói gì cũng được hết!”, sau đó ra hiệu cho Thanh Hạnh tiến đến trói vua Nam Cương lại.

Hoa Cửu Dạ khó nhọc đứng dậy, tóc rũ trước trán che khuất hai mắt, không nhìn rõ thần sắc của y.

Máu từ trên người y nhỏ xuống không ngừng, mỗi bước là một vệt máu.

Y mím chặt môi, đi lướt qua người Tô Trầm Triệt, tiếp đó không nói lời nào rút chủy thủ ra, kề sát cổ vua Nam Cương.

Tô Trầm Triệt cũng không có ý kiến gì, thu kiếm lại, lùi về chỗ Thẩm Tri Ly, cẩn thận nâng tay nàng lên, dùng môi xử lý vết xước da trên đó.

Thẩm Tri Ly bất lực đưa tay, nhìn về phía Hoa Cửu Dạ thở dài.

Cuối cùng… đã kết thúc rồi sao?

"Ngươi! Đáng! Chết!"

Hoa Cửu Dạ người lảo đảo nhưng tay cầm chủy thủ lại vững lạ thường, khóe môi nở nụ cười không bình thường: "Ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng đâu".

Lưỡi dao như ve vuốt cắt đứt vai của vua Nam Cương, róc ra một miếng thịt, nhưng lại không để máu loang ra khắp người lão.

Vua Nam Cương rên hư hử, nhìn y, bỗng nở nụ cười ma quái: "Hoa Cửu Dạ, giết quả nhân ngươi sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được mẫu thân ngươi đang ở đâu".

Hoa Cửu Dạ sững người: "Bà ấy đã chết từ lâu rồi".

Vua Nam Cương: "Nếu quả nhân nói bà ta chưa chết thì sao? Ả tiện nhân phản bội quả nhân đó, quả nhân còn chưa dằn vặt đủ, sao có thể để ả ta chết dễ dàng được".

Mắt Hoa Cửu Dạ bỗng đỏ ngầu: "Ta không tin!", nhưng tay mất tự chủ run lên.

Trong tích tắc, vua Nam Cương bỗng vùng thoát ra khỏi lớp dây trói, lôi Hoa Cửu Dạ lại, tay nắm chặt thanh quyền trượng vung trong không trung, mặt đất bỗng rung chuyển, nứt ra thành một hố cực lớn, trong thoáng chốc nuốt chửng cả hai người.

Thẩm Tri Ly vùng chạy tới, nhưng eo đột ngột bị giữ lại, chỉ chậm một chút, mặt đất đã khép lại như cũ, không thấy bóng dáng hai người

đâu nữa.

Thẩm Tri Ly kích động nói: "Tô Trầm Triệt ngươi buông ta ra…".

Tô Trầm Triệt ôm chặt lấy eo nàng, dẩu môi: "Không buông! Hắn quan trọng đến vậy sao?".

Thẩm Tri Ly nổi cơn thịnh nộ, nhưng người này vừa mới cứu nàng nên đành nén giận nói: "Tất nhiên quan trọng rồi! Sư huynh là người thân duy nhất của ta, đối với ta, huynh ấy quan trọng như huynh muội ruột thịt, ngươi có hiểu không hả!? Huynh ấy vì cứu ta mới đến đây, hiện đang bị thương rất nặng, giờ còn ở cùng với vua Nam Cương, nếu không sớm cứu ra e rằng nắm chắc chín phần chết…".

Tô Trầm Triệt chết cũng không buông tay: "Nhưng nàng đi cũng sẽ chín phần chết một phần sống, tính mạng của hắn quan trọng hơn của nàng sao?".

Thẩm Tri Ly nói không kịp phản xạ: "Nhưng không phải là còn có ngươi đó sao!".

Tô Trầm Triệt: "…".

Thẩm Tri Ly: "…". Mình nói gì thế này!

Mắt Tô Trầm Triệt bỗng biến thành hình trái tim, giọng run run: "Tri Ly… nàng nói lại một lần nữa có được không, ta không nghe nhầm đấy chứ… Ý nàng là trông cậy vào ta có phải không? Điều này có nghĩa nàng chấp nhận ta rồi đúng không? Nàng bằng lòng gả cho ta rồi phải không? Nàng bằng lòng sống cùng ta đến răng long đầu bạc rồi phải không? Nàng bằng lòng sinh cho ta một Tiểu Tô rồi đúng không?".

Thẩm Tri Ly mặt không chút cảm xúc: "Ngươi buông Ta! Trước! Đã!".

Tô Trầm Triệt nhanh như cắt chu môi hôn Thẩm Tri Ly mấy cái liền, sau đó bế thốc Thẩm Tri Ly lên: "Đi, chúng ta đi cứu đại cữu đi!".

Thẩm Tri Ly: "… Thả ta xuống…" = = | | |

Tô Trầm Triệt quay sang: "Này, Thanh Hạnh, việc tra tìm địa đạo ta

giao cho ông đấy".

Thanh Hạnh như đoán biết trước, thở dài một tiếng: "… Tôi sẽ cho người đi đào đất ngay ạ".

Thẩm Tri Ly có chút ngại ngùng: "Thanh đường chủ, phiền ông rồi".

Thanh Hạnh cười cười: "Đều là người quen cũ cả mà, Thẩm cốc chủ không cần phải khách khí, chỉ mong sau này đến Hồi Xuân Cốc chữa bệnh cô lấy giá ưu đãi một chút là được".

Còn chưa kịp đáp lại thì thấy Tô Trầm Triệt đã khều khều nàng: "Tri Ly, không cần phải cảm ơn ông ta, cảm ơn ta là được rồi!".

Thẩm Tri Ly: "…". Nhìn khuôn mặt bỗng trở nên vô cùng đáng ghét đó, nàng thật chẳng thể nào thốt ra nổi câu cảm ơn.

Tô Trầm Triệt dẩu môi: "Tri Ly, để gặp được nàng, ta phải chịu bao nhiêu là đau đớn", hắn lật một cánh tay áo lên, chỉ vào vết thương trên tay: "Nàng xem, nàng xem, nàng xem… nàng đâu có quan tâm đến ta".

Thẩm Tri Ly mặt đần ra, đưa ta khẽ chạm vào vết thương, Tô Trầm Triệt phả ra hơi lạnh, nhưng không kêu đau.

Đúng thật là bị thương, hắn thật đã…

Tô Trầm Triệt mắt sáng rỡ nhìn nàng, như ngộ ra điều gì: "Ta hiểu rồi, vì xem ta là người một nhà nên không cần phải cảm ơn đúng không?".

Thẩm Tri Ly: "… Đừng có mơ!".

Tô Trầm Triệt cười như con mèo vừa trộm được khúc cá tươi: "Tri Ly, nàng dễ thương quá… Đúng rồi, nàng vận y phục của Nam Cương rất đẹp, làm ta không cách nào rời mắt đi được, trước khi rời khỏi đây chúng ta mua vài bộ mang về nhé?".

Thẩm Tri Ly ôm đầu: "… Việc liên quan đến mạng người, ngươi có thể nghiêm túc một chút được không hả!!!".

Tô Trầm Triệt tủi thân: "Ta đang rất nghiêm túc mà", nói đoạn, bỗng

nhấc chân đá vật gì đó.

Tiếng gió vi vút kèm theo tiếng vật gì đó cắm phập vào da thịt, sau đó là tiếng người ngã ra đất, ôm đùi không ngừng rên la.

Thẩm Tri Ly: "?".

Tô Trầm Triệt ra hiệu, Thanh Hạnh nhẫn nhịn kéo kẻ đó lại.

Tô Trầm Triệt vẫn bế Thẩm Tri Ly, lại dùng sức đạp cho gã đó một cái, ôn tồn hỏi: "Ngươi là ai?".

Gã nọ quằn quại rên la vì đau đớn: "Ta đầu hàng, ta đầu hàng, các người tha cho ta đi, ta thật sự chưa hề làm bất kỳ chuyện gì xấu! Ta chỉ theo hầu hạ vua Nam Cương thôi, thật đấy thật đấy…".

***

Bóp đầu lồm cồm ngồi dậy trên giường, còn chưa kịp mở mắt, Thẩm Tri Ly bỗng hất chăn chuẩn bị nhảy xuống.

Sư huynh vẫn đang…

Ngay lập tức, Thẩm Tri Ly bị ai đó ấn nằm xuống.

Tô Trầm Triệt cầm quả đào chín mọng đã gọt vỏ sẵn như cầm báu vật đưa cho Thẩm Tri Ly, nheo mắt cười với nàng: "Tri Ly, ta tự tay gọt vỏ đó!".

Sao lại phải gọt vỏ đào chứ! Không phải trực tiếp ăn luôn là được rồi sao!

Đợi đã! Quan trọng nhất bây giờ không phải chuyện này!

Thẩm Tri Ly đẩy quả đào ra, hấp tấp nói: "… Tìm được sư huynh ta rồi chứ? Còn…", nàng lại bóp đầu, "Sao ta có thể ngủ thiếp đi được chứ…".

Tô Trầm Triệt trề môi: "Nàng ăn đào trước đi đã mà, không ăn ta không nói cho nàng biết".

Thẩm Tri Ly trầm ngâm một hồi, giựt lấy quả đào nhét vào miệng cắn hai, ba miếng đã hết sạch, giơ hột đào ra hỏi: "Nói được rồi chứ?".

Tô Trầm Triệt: "Còn chưa ăn hết".

Thẩm Tri Ly: “Đã gặm sạch sẽ rồi! Ngươi mau nói có được không hả!!!!”.

Tô Trầm Triệt nhanh chóng cúi người xuống, liếm khóe môi Thẩm Tri Ly, thừa lúc Thẩm Tri Ly chưa kịp phản ứng bèn hôn một cái, sau đó ngồi thẳng lại: “Sạch rồi”.

Nhìn mặt Thẩm Tri Ly càng lúc càng tối sầm lại, Tô Trầm Triệt nghiêm sắc mặt, đưa tay vén tóc trước trán Thẩm Tri Ly, nhẹ nhàng nói: “Nàng chỉ ngủ một canh giờ thôi mà. Vẫn chưa tìm được sư huynh, nhưng với tốc độ đào hầm hiện giờ, nhiều nhất nửa canh giờ nữa là có thể đào thông…Với lại, chúng ta đã bắt được tên rành rẽ đường đi nước bước trong địa đạo của Nam Cương vương cung, có gã dẫn đường chắc sẽ tìm được sư huynh của nàng nhanh thôi. Cho nên, Tri Ly à, nàng không cần phải lo lắng”.

Thẩm Tri Ly cúi đầu, chân mày nhíu chặt lại: “Một canh giờ…”.

Một canh giờ đã đủ để Hoa Cửu Dạ chết đi sống lại bao nhiêu lần rồi.

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, dịu dàng nói: “Nàng có lo lắng cũng chẳng có ích gì, nếu vua Nam Cương muốn giết sư huynh nàng, thì sư huynh nàng đã chết từ lâu rồi… Vả lại, chỗ dựa lớn nhất hiện giờ của lão chính là sư huynh của nàng, sao có thể giết huynh ấy được chứ?”.

Tay của hắn khô ráo ấm áp, lại thêm giọng nói điềm đạm, bất giác khiến người khác yên tâm.

Gian phòng sạch sẽ yên tĩnh, trong bình hoa có hai nhành hoa đào đang khoe sắc, mùi hương dịu nhẹ man mác lan tỏa, thấm vào lòng người.

Hồi lâu sau, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Tô Trầm Triệt: “Cảm ơn… Cảm ơn ngươi đã đến cứu ta, cảm ơn ngươi làm những việc này vì ta”.

Tô Trầm Triệt nhướng mày: “… Sao lại đột nhiên cảm ơn?”.

Thẩm Tri Ly: “Không có gì… Ta vốn dĩ nên cảm ơn ngươi, cho dù

ngươi làm việc này vì bất kỳ lý do gì, suy cho cùng ngươi cũng đã giúp ta, còn giúp rất nhiều nữa là đằng khác… nhiều đến nỗi ta không biết phải trả thế nào…", giọng nàng càng lúc càng nhỏ, có chút gì đó gượng gạo, hay đúng hơn là không biết nói thế nào cho phải.

"Nàng muốn trả ơn ta ư?"

Vuốt ve gương mặt láng mịn của Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt dịu dàng hỏi.

Thẩm Tri Ly gật gật đầu.

Tô Trầm Triệt: "… Thật ra những việc này đều do ta tự nguyện, dù là cứu nàng giúp nàng hay gì đi nữa, cho nên, nàng không trả cũng không sao…".

Thẩm Tri Ly mím môi.

"… Nàng muốn nghe ta nói như thế đúng không?", Tô Trầm Triệt ngập ngừng, "Ta muốn gì thật ra nàng đều biết mà…".

Thẩm Tri Ly chớp mắt, di chuyển ánh mắt sang hướng khác, không biết phải trả lời thế nào.

Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, Tô Trầm Triệt đã từng nói rất rõ ràng với nàng.

Hắn thích nàng.

Cho nên hắn muốn gì…

Tô Trầm Triệt xoay mặt Thẩm Tri Ly lại, đôi mắt màu hổ phách dịu dàng nhìn nàng, trán áp vào trán nàng, không chừa cho nàng chỗ nào để thoát: "Tri Ly, ta dùng những việc này đổi lấy một đặc quyền được không?".

Khoảng cách gần trong gang tấc, Thẩm Tri Ly thậm chí có thể nhìn thấy hàng mi dài và dày của Tô Trầm Triệt khẽ rung rung, tựa như đang cọ cọ vào trái tim nàng.

Nàng buột miệng nói: "Cái gì?".

Tô Trầm Triệt nghiêm túc: "Bất luận xảy ra chuyện gì, trong bất kỳ tình huống nào cũng không được đuổi ta đi, có được không?".

Trong đôi mắt của hắn là gương mặt của nàng, như một gợn sóng khẽ lay động trái tim, chỉ chờ đợi câu trả lời của nàng là lập tức cuồn cuộn trào dâng.

Thẩm Tri Ly bị mê hoặc rồi, nàng nhẹ nhàng đáp: "Được, ta đồng ý".

Tô Trầm Triệt cười, nụ cười từng chút một lan đến mắt hắn, đẹp vô cùng.

Chỉ tiếc là cái đẹp thường ngắn ngủi…

Đang lúc cười rạng rỡ đó, Tô Trầm Triệt vòng tay ôm eo Thẩm Tri Ly kéo sát lại, khuôn mặt áp sát nàng, chớp chớp mắt hiền lành: "Tri Ly… ta có thể hôn nàng được không?".

Thẩm Tri Ly: "Không được!"

Tô Trầm Triệt: "Cô cô nói con gái nói không là có…", toét miệng cười, "Vậy ta không khách khí nữa!".

Kẻ đó càng áp lại gần, Thẩm Tri Ly vùng vẫy: "Ngươi cút…", nàng khựng lại.

Trong giây phút này, Tô Trầm Triệt đã dán chặt môi mình vào môi nàng.

Khác với nụ hôn chuồn chuồn lướt nước hay nụ hôn cưỡng ép trước đây, cử động của hắn dịu dàng, từ từ chạm môi Thẩm Tri Ly, giống như đang nếm một món ăn quý và lạ, chuyên chú mà cẩn thận, mang theo nỗi lưu luyến vô cùng, sau đó rất lâu mới tách môi nàng ra, nhưng tấm chân tình ấm áp dịu dàng đó không biết tự lúc nào đã thẩm thấu qua nụ hôn từ từ chảy vào tim.

Hơi thở gấp gáp phả vào mặt, khiến cả người như mê đi.

Bàn tay cố sức đẩy ra không biết buông lơi từ lúc nào.

Trái tim bỗng cảm thấy bình yên.

Nơi nào khiến tâm ta an, nơi đó chính là quê hương của ta…

Hoa đào trong bình đâm chồi nảy lộc, nở rực rỡ rung động lòng người, mùi hương dịu nhẹ trong không khí toả ra vị ngọt ngào men say.

Chỉ là không biết hoa say hay người say.

***

Sau một tuần nhang.

Thanh Hạnh gõ gõ bút phán quan trong tay: "Thẩm cốc chủ không cần lo lắng, quý sư huynh chúng tôi nhất định sẽ tìm cách cứu ra".

Thẩm Tri Ly cười cảm kích: "Làm phiền rồi".

Thanh Hạnh: "Tôi còn chưa cảm ơn Thẩm cốc chủ đã chăm sóc chủ thượng nhà tôi trong thời gian qua, chắc là vất vả lắm".

Thẩm Tri Ly: "… Không sao".

Thanh Hạnh: "Xin đừng miễn cưỡng, tôi hiểu mà!", ánh mắt cảm thông nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly: "…". Ông rốt cuộc là hiểu cái quái gì hả Thanh đường chủ!

Thanh Hạnh lại gõ gõ bút phán quan, bỗng nhiên nói: "Nói tôi nghe, Thẩm cốc chủ có quen Nam Cương vương tử không? Hắn lại còn hỏi thăm cô thế nào rồi đấy".

Thẩm Tri Ly lúc này mới nhớ đến vị Thánh mẫu vương tử nọ, liền vội vàng hỏi Thanh Hạnh: "Có quen, có quen. Ông không làm gì hắn ta đấy chứ?".

Thanh Hạnh cười: "Yên tâm, chỉ giam lỏng thôi mà. Vị Vương tử này ở Nam Cương xem ra rất được lòng dân, chúng tôi nói giết vua Nam Cương thì hết người này đến người khác ra mặt có, giấu mặt có dẫn đường cho chúng tôi, còn nói việc hạ thủ Vương tử Nam Cương là nguyên đám thị vệ lấy mạng ra bảo vệ…".

Thẩm Tri Ly thở phào: "Hắn… có lẽ là một người tốt, mong Thanh đường chủ lưu tình".

Thanh đường chủ cười gượng gạo: "… Chuyện này, thật ra Thẩm

cốc chủ nói với chủ thượng một câu sẽ có tác dụng hơn nhiều so với tôi nói cả trăm câu".

Thẩm Tri Ly: "Ừm, ta biết rồi", mặt bỗng dưng nóng ran.

Thanh Hạnh liếc nhìn Thẩm Tri Ly một cái, đột nhiên buột miệng nói: "Đúng rồi, Thẩm cốc chủ, cô bị sốt à? Vừa rồi thấy mặt cô đỏ lắm…" mà vẫn còn đang tiếp tục không ngừng đỏ lên…

"Hả?" Thẩm Tri Ly kêu lên, rồi khum tay lại, đặt dưới miệng ho vài tiếng: "Ta không sao… khụ khụ, chắc là tại thời tiết nóng. À… Thanh đường chủ, chỗ đào địa đạo ở đâu thế? Ta đi xem thử…".

Đợi Thẩm Tri Ly đi xa rồi, Trạch Phượng mới thủng thỉnh bước tới, vỗ vào vai Thanh Hạnh: "Đừng nói với ta ông không nhìn thấy nhé?".

Thanh Hạnh không hiểu: "Nhìn thấy cái gì?".

Trạch Phượng gật gù ra vẻ hiểu chuyện: "Chủ thượng của chúng ta nắm chắc tám phần trong tay rồi".

Thanh Hạnh càng không hiểu: "Nắm chắc cái gì trong tay?".

Trạch Phượng: "Cái đó không gọi là bị sốt mà là đỏ mặt ông hiểu chưa hả? Đỏ mặt đỏ mặt, với lại ông không phát hiện môi cô ta mềm mọng, hồng hào hơn bình thường sao? Theo kinh nghiệm nhiều năm quản lý chốn phong trần ở Thập Nhị Dạ của ta, đó chắc chắn là được đàn ông tưới nhuần cho rồi!". Á giơ tay, nhún vai, "… Ai biết vừa rồi chủ thượng một mình ở trong phòng đã làm gì với cô nương nhà người ta".

Thanh Hạnh "à" một tiếng, kinh ngạc nói: "Nhưng Lôi thống lĩnh nói…".

Không đợi ông ta nói hết, Trạch Phượng đã bịt miệng Thanh Hạnh, dáo dác nhìn xung quanh: "Đồ ngu, ai bảo ông nói ra, lỡ chủ thượng nghe thấy thì sao… Chuyện này Lôi thống lĩnh và ma nữ họ Diệp đó sau khi trở về sẽ tự giải quyết với nhau, chúng ta đừng có mà đụng vào cái mớ bòng bong này".

Thanh Hạnh chớp chớp mắt, hồi lâu mới thở dài thoả hiệp: "Thế

này thì tội nghiệp cho Thẩm cốc chủ quá…".

Trạch Phượng kéo Thanh Hạnh vừa đi vừa nói: "Đừng lo chuyện bao đồng nữa, chúng ta còn một đống việc phải làm đấy, chủ thượng đa tình, kẻ cuối cùng thu dọn đống tạp nham này chẳng phải là chúng ta sao? Người đem theo không biết có đủ không, Nam Cương vương cung to là thế mà chủ thượng nói khống chế là khống chế, hắn tưởng hắn đang chơi đồ hàng hay Nam Cương là hậu hoa viên nhà hắn… Thật là phiền chết đi được…", ngưng một lát lại nói tiếp, "Nhưng Thẩm cô nương xem ra cũng là một cô nương rất kiên cường, rất thông minh đó chứ, có lẽ sẽ không… Dù gì nói cho cùng đều là cái nghiệp mà tên họ Tô đó gây ra".

Ả thở dài kết luận: "Lão nương thật xui xẻo tám đời mới vớ phải tên chủ thượng này!".

Trước nơi đào địa lao.

Thẩm Tri Ly rầu rĩ cúi xuống ngó tới ngó lui, đường hầm sâu quá.

Nam nhân bên cạnh áy náy xoa xoa tay, nở nụ cười lấy lòng: "Cái đó… đại nhân, tiểu nhân chỉ biết một phần kết cấu trong địa đạo mà thôi, cụ thể địa đạo bao sâu thì tiểu nhân không rõ lắm ạ…".

Tô Trầm Triệt cười hiền lành: "Xuống địa đạo không có bậc thang sao?".

Nam nhân nọ hấp tấp nói: "Có ạ!".

Cho dù Tô Trầm Triệt nhìn bề ngoài là một người rất dễ chịu, nhưng không biết vì sao nam tử nọ luôn có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, mức độ nguy hiểm thậm chí còn cao hơn cả vua Nam Cương.

Tô Trầm Triệt cười càng hiền lành hơn: "Một bậc thang cao khoảng bao nhiêu, ngươi xuống bao nhiêu bậc rồi, chẳng lẽ không thể ước chừng được sao?".

Nam nhân nọ lập cập, run rẩy nói: "Địa… địa đạo không có ánh sáng, tôi cũng chỉ xuống có một lần, quả thật không biết…".

Lúc này, đột nhiên có người kêu lên: "Đào thông rồi!".

Thẩm Tri Ly khom người muốn nhìn sâu vào trong thì bị Tô Trầm Triệt ngăn lại, hắn chỉ tên nam nhân nọ, ôn tồn nói: "Ngươi xuống trước đi".

Nam nhân nọ ngớ ra, gật đầu lia lịa rồi bước xuống.

Tô Trầm Triệt: "Đợi đã… người đâu, tìm cho hắn một sợi dây thừng, quấn qua hông hắn, để ta thắt nút. Tiện thể chuẩn bị đuốc, lửa các loại, hai tấm khăn ướt, à, lấy cho ta một ít thuốc nổ nữa".

Thẩm Tri Ly gọi giật hắn: "Thuốc nổ… Ngươi định làm gì?".

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, mỉm cười nói: "Biết rằng nàng nhất định muốn xuống dưới đó, dĩ nhiên phải chuẩn bị chu đáo… Đúng rồi, Tri Ly, nàng có thuốc mê bay theo chiều gió không, chúng ta hun vào trong đó trước, rồi uống thuốc giải đi xuống, đúng rồi, còn có thể dội nước xuống dưới đó xem sao, cũng không biết bên trong rộng bao nhiêu…", ngẫm nghĩ.

Thẩm Tri Ly: "…".

Tên này thật vô sỉ hết biết…

***

Phía dưới tối đen, có người dẫn đường rõ ràng đỡ hơn rất nhiều.

Thẩm Tri Ly bất giác căng thẳng, nàng rất sợ… sợ khi xuống đến nơi phải nhìn thấy thi thể Hoa Cửu Dạ.

Bàn tay bị ai đó nắm chặt hơn, nhìn sang là nụ cười của Tô Trầm Triệt: "Đừng lo, sẽ không sao đâu".

Thẩm Tri Ly: "… Không hiểu vì sao, nghe ngươi nói xong ta lại càng cảm thấy bất an hơn…".

Tô Trầm Triệt chớp mắt: "Hì hì…".

Cứ đi như thế chừng hết ba tuần nhang, tên dẫn đường dừng lại trước một cánh cửa đá cực lớn, thấp thỏm nói: "Đại… đại nhân, phía trước chính là trung tâm của địa đạo, mười phần thì chắc đến tám, chín phần là Vương thượng đang ở trong đó…".

Tô Trầm Triệt ngẩng đầu lên, tên dẫn đường thò hai bàn tay vào một lỗ nhỏ trên cửa ấn mấy cái.

Cánh cửa đá ầm ầm mở ra, tiếp theo đó là một loạt mũi tên bay đến tới tấp.

Tô Trầm Triệt lập tức ôm lấy Thẩm Tri Ly vung kiếm đỡ tên, sau trận mưa tên, một khoảng đất rộng lớn lộ ra, còn tên dẫn đường thì đã không còn thấy tăm hơi, trên đất chỉ còn lại sợi dây thừng bị chặt đứt.

Thẩm Tri Ly định đuổi theo nhưng Tô Trầm Triệt kéo nàng lại, đồng thời dùng tay bắn một hòn đá vào trong khoảng đất trống.

Cơ hồ trong khoảnh khắc hòn đá rơi xuống đất, cửa đá đóng lại, chỉ nghe tiếng "binh binh" bên trong.

Thẩm Tri Ly: "Chúng ta bị lừa rồi sao?".

Nheo mắt cười, Tô Trầm Triệt lôi ra từ trong ngực áo một con bồ câu trắng béo tốt, bồ câu bất mãn dùng cánh đập đập vào đầu, hoàn toàn không có ý định nhúc nhích.

Tô Trầm Triệt không chút lưu tình búng vào mông nó, con bồ câu bị đau, xoè cánh bay lên, dáng vẻ kể tội, Tô Trầm Triệt làm điệu bộ rút kiếm ra, con bồ câu rụt đầu lại, lắc cái mông núc ních ngoan ngoãn bay ra ngoài.

Phía sâu trong địa đạo, tên dẫn đường vừa rồi đang phủ phục dưới đất, cung kính nói: "Vương thượng, thần đã dụ bọn chúng đơn độc vào trong rồi ạ".

"Tình hình trong cung thế nào?"

Tên dẫn đường đáp: "Đã gần như bị đám người ngoài đó khống chế, kẻ thần dụ vào là kẻ cầm đầu của bọn chúng, cô gái kia hình như không biết võ công, còn võ công của gã kia thì…".

"Đủ rồi, quả nhân đã biết."

Vua Nam Cương nằm trên chiếc giường trải lông thú, nét mặt uy nghiêm đáng sợ.

Tên dẫn đường lén nhìn Hoa Cửu Dạ đang bị trói chặt ở một góc

không biết sống chết thế nào, mắt loé lên, nhưng rốt cuộc lại không nói gì.

Tiếng đập cửa truyền đến.

Nét mặt hai người cùng đanh lại, chỉ nghe một tiếng nổ cực lớn, cửa đá đã bị phá hỏng.

Khói nóng mù mịt cuồn cuộn toả vào trong, hai bóng người lần lượt xuất hiện.

"Tri Ly, ta đã nói liều lượng không sai đâu mà, khen ta một câu đi nào!"

"Được, khen ngươi khen ngươi… Đây chắc là gian cuối cùng rồi chứ… Sư huynh!"

Nữ tử chỉ kêu lên được một tiếng, liền chạy bổ về phía Hoa Cửu Dạ.

Vua Nam Cương nhíu mày, đang định ngăn cản thì phát hiện phía trước mặt là một thanh kiếm, ngẩng đầu lên, là gương mặt cười mà như không cười.

Tháo bỏ dây trói, Thẩm Tri Ly cẩn thận bắt mạch.

Còn may, tuy hơi yếu nhưng vẫn còn đập.

Nhét thuốc đã điều chế sẵn vào miệng Hoa Cửu Dạ, Thẩm Tri Ly ép y nuốt vào, vừa nuốt vào, Hoa Cửu Dạ động đậy, cả người đổ ập lên vai Thẩm Tri Ly.

Trọng lượng Hoa Cửu Dạ không nhẹ, đè lên người Thẩm Tri Ly, cơ thể nằng nặng khiến cảm giác về sự tồn tại cũng nằng nặng.

"… Đừng… đừng… đừng… Con đau lắm… mẫu thân…"

Lòng Thẩm Tri Ly mềm ra, một tay vòng ôm lấy y, dịu dàng nói: "Không sao rồi, không sao rồi".

Tiếng giao đấu phía sau lưng càng quyết liệt hơn.

Ngọ nguậy một hồi, Hoa Cửu Dạ cũng mở được mắt ra, bỗng nhếch miệng cười: "Muội muội, muội vẫn còn sống".

Thẩm Tri Ly sờ trán y, nóng hừng hực.

Mất máu quá nhiều cộng với sốt cao nên thần trí mơ màng tạo ra ảo giác… Phải mau chóng đưa huynh ấy ra ngoài.

Hoa Cửu Dạ lại không biết lấy sức lực ở đâu ra, vòng tay ôm siết Thẩm Tri Ly, đầu dụi vào hõm cổ nàng, môi vô tình phớt qua mặt.

Thẩm Tri Ly cứng người.

Hoa Cửu Dạ lầm bầm: "… Mẫu thân chết rồi… Thẩm Thiên Hành, Thẩm Thiên Hành… Vì sao không nói cho ta biết, vì sao lại giấu ta… Vì sao phải lợi dụng Tri…"

Thẩm Tri Ly vội vàng bụm miệng Hoa Cửu Dạ lại, thận trọng nhìn về phía Tô Trầm Triệt.

… Đấy có còn là người nữa không?

Chỉ nhìn thấy Tô Trầm Triệt tung một cước đá vua Nam Cương văng ra xa, tiếp đó đấm liên hồi, nắm đấm nhanh đến nỗi gần như không nhìn thấy, cuối cùng Tô Trầm Triệt giơ tay trái lên đấm lão dội thẳng lên nóc thạch động.

Đây là "đơn phương ngược đãi" mới đúng…

Nàng nhớ rõ trước lúc bỏ đi Tô Trầm Triệt còn chưa lợi hại như vậy…

Thẩm Tri Ly bóp trán, nói với Tô Trầm Triệt: "Đừng đánh nữa, kết thúc nhanh chúng ta còn quay về".

Tô Trầm Triệt: "… Ấy, được… Tri Ly, có cần phải giết chết không?".

Lòng Thẩm Tri Ly bỗng chùng xuống.

Những việc làm của vua Nam Cương có chết cả trăm lần ngàn lần cũng không đủ bù đắp, nhưng…

Hoa Cửu Dạ, giết quả nhân đi, ngươi sẽ mãi mãi không bao giờ được biết mẫu thân ngươi đang ở đâu.

Thẩm Tri Ly thở dài một tiếng: "Đưa ông ta ra ngoài trước đã".

***

Hoa Cửu Dạ bị thương rất nặng, nếu không phải nội lực của y mạnh, lại còn trẻ, với thương thế này không biết đã chết từ đời nào rồi.

Dược liệu ở Nam Cương không thể so với Trung Nguyên nhưng được cái có những loại thuốc mà Trung Nguyên không có, vả lại những dược liệu quý hiếm trong Nam Cương vương cung trữ lượng phong phú, nên Thẩm Tri Ly mới kê được đơn thuốc.

Trong lúc mê man, Hoa Cửu Dạ luôn nói mơ, câu đầu chẳng ăn nhập gì với câu sau, tinh thần cũng gần như suy sụp.

Có lúc hắn gọi "mẫu thân", có lúc lại gọi "muội muội", có lúc cũng gọi "Tri Ly" và "Thẩm Thiên Hành", nhưng không còn mang nỗi oán hận nữa, chỉ có đau khổ và bi thương.

Thẩm Thiên Hành thật ra… chưa từng thật sự làm tổn thương y.

Thẩm Tri Ly còn nhớ, thiếu niên ma mị lúc đó mặt vênh váo lại đầy tự hào kể sư phụ ta thế này thế kia.

Oán hận nói không chừng chỉ là vì cảm thấy bị lừa, thật ra, có gì tổn thương đâu… Có thể động cơ Thẩm Thiên Hành nuôi dưỡng hai đệ tử họ không đơn thuần nhưng dù gì cũng đã nuôi rồi, cho họ cái ăn cái mặc, dốc sức dạy y thuật cho họ không giữ lại chút gì cho riêng mình, thậm chí đến võ nghệ cũng truyền lại cho Hoa Cửu Dạ…

Thẩm Tri Ly có thể hiểu tâm trạng của Vương tử Nam Cương tôn quý trước đây, bỗng một ngày phát hiện ra sư phụ mà mình hết lòng tôn kính, sùng bái, đối xử tốt với mình chẳng qua là để đổi lại một thứ từ trong tay mẫu thân mình; cũng có thể hiểu được khi y biết…

Thẩm Tri Ly cuối cùng chỉ cười, cho nên y cảm thấy Thẩm Thiên Hành là một tên lừa đảo không biết xấu hổ, nhưng nói cho cùng trong lòng Thẩm Thiên Hành vốn dĩ chỉ có tâm niệm đó, cũng chỉ có một mình người đó, tất cả những việc ông ấy làm đều là vì…

Cụp mắt xuống, Thẩm Tri Ly giấu tâm trạng sau lọn tóc loà xoà trước trán.

Hoa Cửu Dạ vẫn chưa tỉnh lại.

Y hôn mê bao nhiêu ngày là Thẩm Tri Ly túc trực bên y bấy nhiêu ngày.

Có thể nói y là người thân cuối cùng trên đời này của Thẩm Tri Ly, nên nàng thật sự, thật sự không muốn mất y.

Giống như nàng mất đi cha mẹ nhiều năm trước đây… Trên cõi đời này, nếu không còn ai đáng để mình dốc lòng tin tưởng, cho mình một chỗ dựa thì thật đáng thương biết bao.

Chí ít một ngày nào đó nàng chết đi còn có người để tang cho nàng.

Lúc tỉnh táo Thẩm Tri Ly đút thuốc, lau mồ hôi cho Hoa Cửu Dạ, buồn ngủ thì tựa vào thành giường thiếp đi.

Nhưng đến lúc tỉnh dậy, lần nào cũng phát hiện mình đang ngủ trên một chiếc giường khác, còn Tô Trầm Triệt thì đang nhìn nàng với ánh mắt đầy tội nghiệp.

Thẩm Tri Ly nhẫn tâm không thèm nhìn hắn. Vốn dĩ Tô Trầm Triệt không muốn nàng chăm sóc Hoa Cửu Dạ, nhưng đến khi Thẩm Tri Ly buông thõng một câu: "Nếu ngươi không để ta chăm sóc huynh ấy, huynh ấy có mệnh hệ nào thì đời này kiếp này ta không bao giờ tha thứ cho ngươi" thì hắn đã hoàn toàn giơ cờ trắng đầu hàng.

Cho dù là thế nhưng Tô Trầm Triệt vẫn thường xuyên núp ở đâu đó lén nhìn vào.

Thẩm Tri Ly chẳng biết làm sao, đành để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Lúc Hoa Cửu Dạ tỉnh lại, Thẩm Tri Ly vẫn còn đang say ngủ.

Một quầng đỏ vừa mới nhô lên từ đường chân trời, mặt trời đỏ ối dần dần xuất hiện.

Cảm giác người bên cạnh mình ngồi dậy, Thẩm Tri Ly vội mở mắt kéo vạt áo y, Hoa Cửu Dạ chăm chăm nhìn nàng một lúc, nhưng câu đầu tiên lại hỏi: "Vua Nam Cương đang ở đâu?".

Đoán trước y tỉnh lại việc đầu tiên nhất định sẽ là đi tìm vua Nam Cương, Thẩm Tri Ly khẽ thở dài: "Huynh vận quần áo vào đã, muội sẽ dẫn huynh đi".

Vua Nam Cương đang ở trong địa lao.

Địa lao này vốn dĩ là do vua Nam Cương xây, lão chắc chẳng bao giờ ngờ có một ngày mình lại bị nhốt ở nơi này.

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly, gác ngục đã được thay đổi vội vàng mở cửa, dẫn nàng đi thẳng vào trong.

Môi Hoa Cửu Dạ mím chặt, ngón tay nắm chặt lại, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Trời còn chưa sáng, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ.

Vua Nam Cương từng một thời oai phong lẫm liệt bị gô lại bằng cùm đá, hai tay hai chân đều bị trói chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích, mái tóc rối bù bùi nhùi buông thõng xuống vai, nếu không phải gương mặt đó, Thẩm Tri Ly hầu như không nhận ra đó là vua Nam Cương.

Hoa Cửu Dạ tiến đến giận dữ bóp mạnh miệng hắn: "Mẫu thân ta ở đâu?".

Vua Nam Cương ngước đôi mắt đục ngầu lên, đột nhiên cười: "Dĩ nhiên đã chết từ lâu rồi".

Hoa Cửu Dạ: "Thế sao ngươi nói với ta…".

Xương quai hàm gãy răng rắc trong tay Hoa Cửu Dạ, phát ra âm thanh gợn ráy, vua Nam Cương lại dường như không có chút cảm giác, chỉ giương mắt bình thản nhìn y.

Sau khi Hoa Cửu Dạ dừng lại, vua Nam Cương mới từ trong cuống họng rít ra những tiếng mơ hồ: "Dĩ nhiên là ta lừa ngươi rồi, đồ ngu".

Tay Hoa Cửu Dạ kéo xuống cổ họng vua Nam Cương, tóc trước trán rơi xuống, nét mặt y u tối: "Thế thì bây giờ ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, ta phải giày vò ngươi từng chút từng chút một, rồi mới từ từ giết chết ngươi".

Vua Nam Cương: "Giày vò ta? Như ta đã từng giày vò mẫu thân ngươi, muội muội ngươi…".

Hoa Cửu Dạ tung nắm đấm, mặt vua Nam Cương nghiêng về một bên, máu từ khoé miệng rỉ ra, một tiếng rắc vang lên, răng theo máu rơi ra.

Vua Nam Cương vẫn giữ nguyên tư thế cười ha hả.

Hoa Cửu Dạ giơ tay lên, điên cuồng đấm thùm thụp vào người vua Nam Cương, cơ hồ dùng hết toàn bộ sức lực, mãi đến khi hai tay không nhấc nổi nữa mới buông thõng xuống.

Thẩm Tri Ly kéo tay Hoa Cửu Dạ: "Đủ rồi, giết hắn đi".

Hoa Cửu Dạ đứng thẳng người lên: "Không, giết hắn thì quá dễ dàng cho hắn rồi".

Thẩm Tri Ly: "Nhưng… người bây giờ đang đau khổ không phải là huynh sao?", nhìn vào mắt Hoa Cửu Dạ, "Giết hắn rồi, tất cả kết thúc… cùng muội về Hồi Xuân cốc, quên những chuyện này đi".

Giọng nói của nàng như mê hoặc: "… Còn nhớ quãng thời gian chúng ta cùng sống ở Hồi Xuân cốc, đó là những ngày tháng vô ưu vô lo, mùa xuân hoa bay liễu rủ, mùa hè sen nở thơm ngát, mùa thu…".

Hoa Cửu Dạ cụp mắt, không biết đang nghĩ gì, rất lâu sau, giọng nói dứt khoát như đã hạ quyết tâm cao: "Được, ta giết hắn".

Y cầm lấy cây chủy thủ giắt bên người, từ từ đưa lên.

"Đợi đã", gã nam tử đang bị nhốt ở một phía lên tiếng, "Ngươi không thể giết ông ta".

Tay Hoa Cửu Dạ không hề dừng lại.

Nam tử kia buột miệng nói: "Ông ta là cha ruột của ngươi đó! Nên ngươi không thể giết ông ta, ngươi sẽ là nghịch tử giết cha!".

Hoa Cửu Dạ và vua Nam Cương đồng thanh: "Nói bậy!".

Giọng Hoa Cửu Dạ lạnh băng: "Để bảo toàn tính mạng cho hắn, đến cả lời nói dối nực cười như vậy ngươi cũng dám nói ra sao?".

Lồng ngực vua Nam Cương phập phồng mãnh liệt: “Ta chỉ có Vân nhi là con trai, nó không phải là con trai ta”.

Nam tử kia hấp tấp: “Thật đó, thật đó, năm đó Vương phi bà ấy…”.

Chủy thủ của Hoa Cửu Dạ cứa ngang qua cổ họng gã đó, giọng nói lập tức im bặt.

“Ta không muốn biết, ta cũng không cần biết!”.

Miệng thì nói như vậy nhưng mắt Hoa Cửu Dạ lại lóe lên tâm trạng phức tạp.

Chủy thủ lại giơ lên, nhưng thoáng run rẩy.

Vua Nam Cương, kẻ thù lớn nhất của y, là cha của y, sao có thể như thế? Tuyệt đối không phải! Tuyệt đối không thể nào!

Còn vua Nam Cương lúc này không nói gì nữa, mắt lão nhắm lại, tâm thế muốn được chết.

Sắc mặt vô cùng bình thản.

Không khí như lắng lại.

Gương mặt Hoa Cửu Dạ thấp thoáng vẻ quái dị, lưỡi dao chần chừ không thể xuống tay.

Thế này không được…

Thẩm Tri Ly cắn môi, hít một hơi thật sâu, đoạt lấy thanh chủy thủ trên tay Hoa Cửu Dạ, kề vào cổ vua Nam Cương.

Nhát dao của nàng rất chuẩn, trong tích tắc, máu tươi bắn ra tung toé.

Thẩm Tri Ly vứt chủy thủ, môi run run: “Không sao rồi, đừng nghĩ nữa.”

… Nàng rất sợ hãi, cả đời Thẩm Tri Ly chỉ từng cứu người, chưa từng giết người, nhưng… bất luận thế nào nàng không muốn để Hoa Cửu Dạ gánh nỗi đau giết kẻ có thể là cha mình.

Nếu nhất định phải gánh chịu, chi bằng để nàng kết thúc.

Ngẩng đầu lên, Hoa Cửu Dạ như thể hồn lìa khỏi xác nhìn nàng.

Thẩm Tri Ly sững người, lau vết máu trên người, cười với y: "Không sao rồi, tất cả đã kết thúc".

Hoa Cửu Dạ lẩm nhẩm: "Kết thúc rồi…".

Thẩm Tri Ly định mở miệng thì Hoa Cửu Dạ bỗng nhiên ôm lấy nàng, giọt nước long lanh nơi khoé mắt trào ra. Trong giây phút đó, y khóc như một đứa trẻ.

Thẩm Tri Ly lại sững người, rồi lập tức thả lỏng cơ thể, ôm lấy y.

Phút yếu đuối của Hoa Cửu Dạ không kéo dài bao lâu, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó y đẩy Thẩm Tri Ly ra, đứng lên đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Y quệt sạch nước mắt, tinh thần trở lại bình thường, chỉ có khoé mắt là còn hơi đỏ.

Thẩm Tri Ly không đuổi theo, lúc này để y một mình thì tốt hơn.

Đang định bước ra ngoài thì nghe thấy tiếng rên hư hử bên tai.

Nam tử nằm dưới đất vẫn chưa chết, chủy thủ của Hoa Cửu Dạ chỉ cứa một nhát ngay yếu hầu của gã, nhưng không chí mạng.

Có điều mất máu quá nhiều, cũng chẳng còn cách cái chết bao xa.

Thẩm Tri Ly tiến lại gần, nam tử kia chụp tay áo nàng, cổ họng không ngừng chuyển động, hình như là muốn nói gì đó, cuối cùng gã dùng ngón tay chấm máu vương trên nền đất viết hai chữ lớn.

Cứu ta.

Tiếp đó hắn lấy từ trong ngực áo ra một vật đưa cho Thẩm Tri Ly, mắt đầy vẻ cầu khẩn.

Thẩm Tri Ly thở dài, biết lòng thương người của mình lại trỗi dậy rồi.

Tất bật nửa ngày trời đưa gã đó từ Quỷ môn quan trở về, lúc này Thẩm Tri Ly mới có thời gian rảnh rỗi xem thứ mà gã đó đưa, là một

ống giấy được gói lại đã xỉn màu.

Ống giấy không lớn lắm, bên trong có một chiếu thư và vài tờ giấy viết thư mỏng, chữ viết li ti, phía dưới có vài người ký tên và lăn dấu tay.

Đợi xem xong, Thẩm Tri Ly mới hít một hơi khí lạnh.

Thì ra là như vậy…

Địa lao trong Cổ Vương điện và địa lao trong Nam Cương vương cung không ở cùng một chỗ.

Thẩm Tri Ly cầm ống giấy trong tay đi tìm Thanh Hạnh, Thanh Hạnh nghe chuyện xong thì nói: "Chuyện này chẳng có gì lạ, Cổ Vương điện trước giờ đều không hỏi thế sự, cũng chẳng bao giờ quan tâm đến Nam Cương vương thất, tôi phái người đi cùng cô là được rồi".

Gật gật đầu, Thẩm Tri Ly nói cảm ơn nhưng lại có chút hoài nghi quay đầu lại hỏi: "Hôm nay sao không thấy…".

Thanh Hạnh gãi đầu: "Lôi thống lĩnh đến nên người đã đi lánh nạn rồi…".

Thẩm Tri Ly: "Còn cần phải đi lánh nạn sao?".

Mối nghi ngờ của Thẩm Tri Ly hiện rõ trên nét mặt.

Thanh Hạnh than thở: "Thẩm cốc chủ từng nghe nói đến Thập Nhị Dạ chắc cũng biết, Thập Nhị Dạ phân ra làm bốn Đường một Bộ. Hoa đường chủ Trạch Phượng và tôi cô đều biết rồi đó, cô ta chuyên lo về tiền bạc mỹ sắc còn tôi thì chuyên về truyền tin, đưa tin. Hai Đường còn lại là Lôi đường và Vũ đường cũng có trách nhiệm của mình, còn một Bộ là Ám bộ chuyên trách về giám sát hình phạt trong Thập Nhị Dạ… Chúng tôi có thế nào cũng không thể làm trái lại mệnh lệnh của chủ thượng, nhưng Lôi thống lĩnh thì không có hạn chế này, mỗi lần gặp chủ thượng việc đầu tiên sẽ là động binh khí thay lời chào hỏi…".

Thẩm Tri Ly: "Thật ngưỡng mộ…".

Thanh Hạnh lại than: "Lôi thống lĩnh là bằng hữu thanh mai trúc mã của chủ thượng, vất vả hơn chúng tôi nhiều…".

Thẩm Tri Ly: "… Có thể hiểu được".

Thấy Thanh Hạnh chuẩn bị nói tràng giang đại hải, Thẩm Tri Ly chặn lại ngay lập tức: "Thanh đường chủ, những chuyện cần thời gian bàn bạc kỹ như thế bây giờ chưa cần nói đâu, có thể cho người dẫn tôi đến Chươngổ Vương điện một chuyến được không?".

Còn chưa ra khỏi cửa thì Thanh Hạnh như sực nhớ ra điều gì bèn gọi giật lại: "Thẩm cốc chủ…".

Thẩm Tri Ly: "Chuyện gì?".

Thanh Hạnh lại ậm à ậm ừ, như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm.

Thẩm Tri Ly nóng ruột: "Thanh đường chủ, nếu bây giờ chưa nghĩ ra thì để hôm khác hẵng nói vậy".

Thanh Hạnh: "Không cần, tôi muốn nói…", ánh mắt ông ta nhìn về phía Thẩm Tri Ly, lộ ra vẻ khác lạ, giống như là thương cảm?

Thẩm Tri Ly không hiểu, nàng có gì đáng phải thương cảm cơ chứ?

"Thẩm cốc chủ, Lôi thống lĩnh muốn gặp cô, có chút việc liên quan đến công tử, ngài ấy muốn nói với cô."

Chuyện của Tô Trầm Triệt?

Chuyện này có gì lớn chứ, Thẩm Tri Ly cười cười: "Ta biết rồi, đợi ta quay về sẽ đến tìm Lôi thống lĩnh".

Thanh Hạnh lặng lẽ nhìn Thẩm Tri Ly đi khuất, mặt đầy đau khổ nghĩ, cái vai ác này đúng là nên để cho Lôi thống lĩnh đóng.

Cổ Vương điện lần trước bị Hoa Cửu Dạ phá huỷ cũng gần hết, đến nay vẫn chưa trùng tu xong.

Thẩm Tri Ly mang tâm trạng phức tạp bước vào, so với Nam Cương vương cung, việc bố trí thị vệ ở Cổ Vương điện mỏng hơn rất nhiều.

Bảo thủ hạ của Tô Trầm Triệt khống chế một tên, hỏi được Ca Xuy đang ở trong Bách Cổ điện nghiên cứu, Thẩm Tri Ly liền đi về hướng địa lao.

Đẩy cửa bước vào, một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra.

Còn chưa đến gian ngục đó thì đã nghe thấy một giọng nói khàn đục: "Tiểu cô nương, cô sao lại đến đây nữa rồi?".

Thẩm Tri Ly: "Sao người biết là ta?".

Gã đó nói: "Mùi thuốc trên người cô ở cách rất xa còn ngửi thấy được, ta dĩ nhiên là biết rồi".

Thẩm Tri Ly hít một hơi thật sâu: "Ngươi có thật là hoàn toàn không nhớ gì không… Rốt cuộc ngươi là ai? Nếu ta nói cho ngươi biết ngươi là…".

Gã đó vịn thành ngục, đột nhiên trở nên kích động: "Cô biết ta là ai?".

Tay cầm ống giấy của nàng siết thật chặt.

Nàng biết, nàng biết thật, chỉ là… người này là vua Nam Cương trước đây, là phụ thân của Hoa Cửu Dạ thật sao?

Thẩm Tri Ly mím môi, hỏi: "Có thể cứu ông ấy ra ngoài không?".

Gã vận áo đen phía sau khổ não nói: "Huyền thiết này e rằng chúng tôi chịu thôi, nhưng lỗ khoá phía trên, nếu lấy được chìa khoá thì…".

Gã đó lùi về sau, cười thất thần: "Tiểu cô nương, tâm ý của cô ta xin nhận… nhưng...".

Thẩm Tri Ky nắm chặt nắm đấm, nói chắc như đinh đóng cột: "Ta sẽ cứu ông ra".

Dù không biết người này có phải là cha ruột của Hoa Cửu Dạ không cũng không sao…

Huống hồ, nếu cho nàng lựa chọn, nàng thà tin người này mới là cha của Hoa Cửu Dạ.

Bách Cổ điện là nơi thâm sâu nhất trong Cổ Vương điện.

Thị vệ rõ ràng là mạnh hơn bên ngoài rất nhiều, nếu xông vào thì chắc chắn sẽ xảy ra giao đấu ác liệt, Thẩm Tri Ly suy nghĩ hồi lâu, đứng

trước cửa điện, gọi lớn: "Ca Xuy đại nhân! Có thể ra đây một chút không? Tiểu nữ có việc tìm ngài!".

Gã vận áo đen: "…".

Cách này rất công hiệu, không bao lâu, Ca Xuy thong thả từ trong bước ra.

Nhìn Thẩm Tri Ly một cái, vẫn khuôn mặt méo mó, đi thẳng vào vấn đề: "Hoa Cửu Dạ ở đâu?".

… Gã ta thật là cố chấp.

Thẩm Tri Ly: "Ca Xuy đại nhân, chúng ta làm một cuộc trao đổi được không, ta muốn ngươi đổi cho ta người đang ở trong địa lao, ngươi muốn lấy gì cũng được… Dĩ nhiên, nếu không tiện…".

Ca Xuy: "Chẳng có gì là không tiện, Nam Cương vương thất chẳng liên quan gì đến ta. Ta muốn đổi chỉ có một thứ".

Không ngờ Ca Xuy lại dễ giao dịch ngoài dự đoán như vậy, còn chưa kịp cảm khái, Thẩm Tri Ly nghe Ca Xuy nói tiếp: "Ta muốn Cổ Hoàng".

Thẩm Tri Ly sững người, phản xạ có điều kiện nghĩ ngay đến Hoa Cửu Dạ,

Nhưng Hoa Cửu Dạ từng nói… mấy chục loại cổ độc trên người y đều là do Cổ Hoàng trấn áp, một khi mất đi Cổ Hoàng…

"Ta đổi với ngươi."

Thẩm Tri Ly ngỡ ngàng quay đầu về sau nhìn thấy Hoa Cửu Dạ đã thay đổi hoàn toàn, tựa nghiêng vào hàng rào duỗi hai chân ra, miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Hắn lặp lại lời của Thẩm Tri Ly: "Ta dùng Cổ Hoàng đổi lấy người trong địa lao với ngươi".

Thẩm Tri Ly: "Sư huynh, sao huynh lại ở đây?".

Đầu một con rắn từ đằng sau Hoa Cửu Dạ thò ra, Hoa Cửu Dạ đưa tay xoa xoa đầu nó: "Đến đón rắn của ta, nhân tiện làm một cuộc giao

dịch với hắn…”.

Thẩm Tri Ly hấp tấp: “Huynh đừng kích động, Cổ Hoàng đưa cho hắn ta rồi huynh phải làm sao?”.

Hoa Cửu Dạ nhíu mày: “Còn có thể làm sao, đưa thì đưa thôi”.

Thẩm Tri Ly: “Thế còn cổ độc trong người huynh… Hoa Cửu Dạ, muội khó khăn lắm mới cứu sống được huynh! Tính mạng huynh là của muội! Sao huynh lại tuỳ tiện như thế…”.

Hoa Cửu Dạ giơ tay lên, một lượng bạc rơi trúng đầu Thẩm Tri Ly.

“Đồ ngốc, cái đầu heo của muội đang nghĩ gì vậy hả?”

Bị chọi vào đầu, Thẩm Tri Ly ôm đầu kêu đau, thì phát hiện một lượng bạc đang lăn trên đất!

Dùng ngân lượng để chọi nàng! Có nhầm không vậy!

Ngân lượng được dùng để làm chuyện này sao!

Chết tiệt! Đồ phá gia chi tử!

Thẩm Tri Ly lặng lẽ cúi người nhặt ngân lượng lên, bên kia Hoa Cửu Dạ đã đá cho Ca Xuy một thứ gói trong chiếu cỏ: “Cổ Vương tươi mới nóng hổi đấy, chết chưa đến mười canh giờ, Cổ Hoàng chắc vẫn còn sống, tìm vật chủ ký sinh là được rồi”.

Chiếu cỏ rơi xuống đất xộc xệch, vương miện vô cùng giá trị trên đầu vua Nam Cương ló ra ở một góc.

Thẩm Tri Ly lúc này mới nhớ… Người có Cổ Hoàng không chỉ có mình Hoa Cửu Dạ, trên người vua Nam Cương cũng có.

Ca Xuy nhìn thấy, gương mặt xám xịt trở nên phấn khích.

Sau đó gã cúi người mở chiếu cỏ ra, lấy thanh chủy thủ trong người bắt đầu bận rộn với cái xác chết, không lâu sau, gã nở nụ cười vô cùng thoả mãn, sau đó thuận tay vứt một chùm chìa khoá ra.

Đón lấy chìa khoá, Hoa Cửu Dạ không nói lời nào đi về hướng địa lao.

Thẩm Tri Ly thăm dò: “Hoa Cửu Dạ… huynh… vì sao lại cứu người trong địa lao…”.

Hoa Cửu Dạ khựng lại, nhưng liền sau đó lạnh lùng nói: “Hắn có miếng ngọc bội đó, đó là vật bất ly thân giấu trong ngực áo của mẫu thân ta, trên đời này người nhận ra chỉ có ta và…”.

Thẩm Tri Ly thở phào, may mà huynh ấy còn chưa biết…

Nếu biết rồi, Hoa Cửu Dạ… chắc sẽ buồn lắm.

Trước đây y luôn thích bốc phét với nàng, nói mẹ mình đẹp như thế nào thế nào, đẹp gấp nghìn lần vạn lần cô nương xấu xí như nàng, sau đó lại nói cha y đẹp trai võ công phi phàm thế nào thế nào, thông minh nhìn xa trông rộng, miêu tả ba hoa chích chòe hệt như thần tiên hạ phàm, cuối cùng tổng kết lại, hơn sư phụ là cái chắc.

Bây giờ…

Thẩm Tri Ly lặng lẽ nhìn Hoa Cửu Dạ dùng chìa khoá mở ổ khoá phía trên, gã đó ngạc nhiên nói: “Các ngươi tìm được chìa khoá thật rồi ư, sao Ca Xuy lại…”.

Hoa Cửu Dạ vừa nói “Đừng lắm lời” vừa nhanh nhẹn cởi bỏ xích sắt trên người gã ta.

Máu thịt lẫn lộn nhưng gã đó không hề rên lên dù chỉ một tiếng.

Xích sắt được tháo bỏ, máu trào ra đầy nền đất, Thẩm Tri Ly lấy thuốc trị thương bôi cho gã, gã đó sờ đầu cười ngượng ngùng: “Không mặc quần áo gì nhiều trên người… tiểu cô nương, cô đừng nhìn kỹ càng như vậy, ta xấu hổ lắm”.

Thẩm Tri Ly: “…”, không nhìn.

Gã này chẳng giống cha Hoa Cửu Dạ tí nào, mà lại giống… cha của ai kia.

Ai kia…

“Tri Ly…”.

Thẩm Tri Ly dừng tay lại, nín thở nghe.

Ấy, vừa rồi là ảo giác sao?

Mặc kệ, tiếp tục tiếp tục.

"Tri Ly Tri Ly! Nàng ở đâu thế?"

Thẩm Tri Ly: "…". Hình như đúng thật là tên đáng ghét đó.

Nàng còn chưa nghĩ xong, cửa địa lao đã bị đạp ra, Tô Trầm Triệt bước nhanh vào trong, chạy thẳng đến trước mặt Thẩm Tri Ly, hai tay ôm lấy vai Thẩm Tri Ly, nhìn chăm chú từ trên xuống dưới, xác định Thẩm Tri Ly không có việc gì, lập tức ôm chầm lấy Thẩm Tri Ly không buông.

Thẩm Tri Ly: "… Buông tay ra".

Tô Trầm Triệt giọng tủi thân: "Vừa nãy tìm nàng lâu thật lâu mà không thấy, ta rất lo lắng…".

Tên này thật có bản lĩnh khiến người khác luôn cảm thấy phải tìm đủ mọi cách đạp hắn ra.

Thẩm Tri Ly: "… Ngươi buông ta ra trước đi".

Tô Trầm Triệt lì lợm: "Không buông, ôm rất thoải mái mà, để ta ôm thêm chút nữa".

Thẩm Tri Ly rít qua kẽ răng: "… Chốn đông người mà ngươi…".

Tô Trầm Triệt buông nàng ra, chăm chú nhìn nàng: "Thế không ở chốn đông người là được chứ gì?".

Thẩm Tri Ly: "…".

Xung quanh một màu chết chóc, bỗng một tràng cười sặc sụa vang lên.

Tất cả mọi người cùng đồng thời nhìn về hướng đó.

Cái gã lúc nãy bộ dạng thê thảm vừa được cứu sống nằm lăn lộn ra đất chẳng hiểu đang chơi trò gì… Gã không nhịn nổi chỉ Tô Trầm Triệt cười lớn: "Ha ha ha, chàng trai trẻ, ta thích ngươi, có hứng thú làm con trai ta không?".

Tô Trầm Triệt: "…". Thứ này ở đâu ra thế?

Trong lúc khó xử đó thì hai kẻ làm cho tình hình còn khó xử hơn nữa tiến vào.

Diệp Thiển Thiển đạp bay cánh cửa địa lao vốn đã lung lay, nheo mắt nói: "Quả nhiên là ở đây".

Lôi Ảnh tiến thẳng tới, nhìn Tô Trầm Triệt một cái rồi lại nhìn Thẩm Tri Ly một cái.

Cuối cùng Lôi Ảnh chỉ vào Thẩm Tri Ly, mặt không chút cảm xúc: "Thẩm thần y phải không? Nghe đại danh đã lâu, ta là thống lĩnh Ám bộ của Thập Nhị Dạ, tên là Lôi Ảnh".

Chương 16: Kết cục ở Nam Cương

Thẩm Tri Ly ngớ người còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì bên kia đã đánh nhau rồi.

Lúc Diệp Thiển Thiển đạp tung cửa, Tiểu Hoa đang quấn quanh người Hoa Cửu Dạ trườn sang cắn mạnh vào lưng Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt nhanh tay lẹ mắt bẻ đầu rắn, Hoa Cửu Dạ giơ chân đạp sang, Tô Trầm Triệt nghiêng người né kịp…

Hoa Cửu Dạ mắt híp lại, tung sợi xích huyền thiếc đang cầm trên tay sang thay lời chào hỏi.

Tô Trầm Triệt tuốt kiếm ra đỡ, đôi đồng tử màu hổ phách sắc lẹm.

Thẩm Tri Ly bóp trán, thật lòng muốn mặc kệ hai người, nhưng…

Nàng bất lực nói: "Tô Trầm Triệt, ngươi dừng tay lại… Thương thế của sư huynh còn chưa khỏi".

Tô Trầm Triệt trong lúc vô cùng bận rộn như thế vẫn còn kịp trề môi: "Tri Ly… sao ta phải dừng tay trước chứ?".

Hoa Cửu Dạ bĩu môi khinh thường: "Cho dù thương thế chưa khỏi ta cũng có thể đánh ngươi".

Thanh Hạnh và Trạch Phượng bước theo vào thấy tình hình bèn nhìn Hoa Cửu Dạ với ánh mắt thương cảm.

Đại thúc đang ngã lăn ra đất rất vui vẻ như chỉ mong thiên hạ đại loạn đến nơi: "Chàng trai trẻ, thật là có khí phách đó, khiến ta thật ngưỡng mộ".

Thẩm Tri Ly giật giật khoé môi quay sang: "Đại thúc, ông lúc này còn rất yếu, đại phu cảm thấy ông nên nghỉ ngơi thì tốt hơn…".

Nói rồi nàng đâm ngân châm vào người ông ta, đại thúc làu bàu một lúc rồi dựa tường ngủ vùi.

Cho dù là lúc sung sức nhất Hoa Cửu Dạ cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tô Trầm Triệt, bị thương thì càng không có cách nào giành phần thắng, chẳng được bao lâu đã rơi vào thế hạ phong. Ánh mắt nhỏ dài sa sầm lại, Hoa Cửu Dạ định rút ám khí từ trong ngực áo ra thì thấy một bóng đen nhanh chóng tham gia vào trận chiến, hai đánh một cục diện lập tức thay đổi.

Hoa Cửu Dạ: "…". Thứ này ở đâu ra vậy, sao hạ thủ còn tàn bạo hơn mình, gã có thù oán gì với gã họ Tô kia sao?

Lôi Ảnh mặt không chút cảm xúc: "… Không có sức thì đừng làm kỳ đà cản mũi".

Hoa Cửu Dạ sờ cây sáo sắt, lui ra khỏi trận chiến, hai tay khoanh trước ngực, miệng nở nụ cười có mà như không: "Hai vị cứ tiếp tục". Y vẫn còn đang là bệnh nhân mà, nhìn chúng lưỡng bại câu thương là được rồi…

Kiểm tra thương thế Hoa Cửu Dạ, Thẩm Tri Ly nhíu mày: "Vết thương của huynh chưa rách ra chứ?".

Nét mặt Hoa Cửu Dạ bất giác dịu dàng lại, khẽ lắc đầu, lại đột nhiên nở nụ cười không lấy gì làm tốt lành: "Sư muội, muội không lo cho hắn sao?".

Thẩm Tri Ly: "Lo cho ai…".

Hoa Cửu Dạ hất hàm về hướng Tô Trầm Triệt đang không ngừng

vung kiếm phá sập địa lao.

Thẩm Tri Ly quả quyết lắc đầu.

… Cảnh tượng Tô Trầm Triệt hạ gục vua Nam Cương vẫn còn tươi mới trong trí nhớ của nàng, lo lắng cho Tô Trầm Triệt ấy à, thừa hơi quá đấy!

Hoa Cửu Dạ ôm lấy Tiểu Hoa, dịu dàng vuốt ve vảy trên người nó: "Sư muội, thế thì chúng ta đi thôi".

Cùng lúc đó.

Lôi Ảnh vừa ra tuyệt chiêu vừa kêu: "Thanh Hạnh, Trạch Phượng".

Thanh Hạnh rầu rĩ: "Cái này không được đâu".

Trạch Phượng cười cầu tài: "Lôi thống lĩnh, đây là việc của thủ lĩnh cấp cao các người, bọn nhãi nhép chúng tôi…".

Lôi Ảnh chẳng thèm nghe, nói thẳng: "Lên hay không?", âm sắc lạnh lùng, khô khốc khiến người nghe run lập cập.

Thế là, một đánh một thành ba đánh một.

Tô Trầm Triệt vừa tiếp chiêu vừa cười dịu dàng: "Thanh Hạnh, Trạch Phượng, chủ thượng ghi nhớ rồi nhé!".

Thanh Hạnh và Trạch Phượng đồng thời thấy lạnh sống lưng, tay cầm vũ khí cũng đồng thời run lên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên một giọng nữ lạnh băng: "Tránh ra".

Sát khí ngút trời toả ra, như che khuất cả chút ánh sáng leo lét trong địa lao.

Thanh Hạnh và Trạch Phượng nhận ra có gì không ổn, tháo chạy thảm hại, Lôi Ảnh nhếch môi lùi về sau.

Chỉ thấy Diệp Thiển Thiển toàn thân đỏ choé nghiến chặt quai hàm, vung thanh Cửu Hoàn đại đao, chân như có gió đẩy, cả người nhảy phóc lên cao, dồn hết sức lực nhằm thẳng hướng Tô Trầm triệt chém mạnh xuống.

Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng né người, Diệp Thiển Thiển bẻ cổ tay, thanh đại đao nhằm thẳng hướng Thẩm Tri Ly bổ xuống.

Thẩm Tri Ly giật nảy mình nhưng thanh đao bổ xuống quá nhanh, căn bản không để cho nàng kịp phản ứng.

Tiếp đó, nàng chỉ cảm thấy người mình bỗng nhẹ bẫng, bị ai đó nhấc bổng lên quăng mạnh về một bên.

Thẩm Tri Ly lồm cồm bò dậy, xác định Hoa Cửu Dạ đang ngã nhoài trên đất không sao, mới đưa mắt giận dữ nhìn Diệp Thiển Thiển.

Sau đó…

Sau đó…

Ái chà… Tô Trầm Triệt sao lại cũng ngã xuống thế kia.

Thanh Hạnh trước tiên thận trọng đi đến trước mặt Tô Trầm Triệt, khóc như cha chết: "Chủ thượng… đây… đây không phải là…".

Diệp Thiển Thiển nhổ bã mía trong miệng ra, ngoặt đao vác lên vai, khuôn mặt kiều diễm lộ vẻ mệt mỏi: "Hắn chưa chết đâu, ta dùng cán đao mà".

Trạch Phượng cũng chạy lại, khều khều thân hình bất động của Tô Trầm Triệt: "Nhưng mà, chúng tôi làm sao đưa người về được đây…", ngẩng đầu lên, "Thanh Hạnh, ông cõng đi".

Diệp Thiển Thiển cắm đao vào vỏ ở sau lưng, nói: "Cái này thì có khó gì".

Ả khom lưng tóm lấy cổ áo Tô Trầm Triệt, kéo hắn ra ngoài mặc kệ những chướng ngại trên đường, lúc đi ngang qua Thẩm Tri Ly, ả nhướng mày nói: "Ta đưa hắn đi có phiền gì không?".

Thẩm Tri Ly như vừa tỉnh giấc mộng…

Sao bỗng nhiên nàng lại thấy thương hại cho Tô Trầm Triệt thế này… Trước đây hắn từng sống như thế nào sao?

Tỉnh táo lại, Thẩm Tri Ly mới nhớ ra mình nên tức giận mới đúng bèn giận dữ nói: "Ngươi vừa nãy…".

Bộ dạng Diệp Thiển Thiển tỏ ra khó chịu, nhưng vẫn nhíu mày giải thích: "Ta chưa muốn giết ngươi"… Mục tiêu của ả từ đầu chí cuối chỉ là giết Tô Trầm Triệt.

"Ngươi không có ý kiến gì thì ta đi đây."

Nói rồi không đợi Thẩm Tri Ly kịp phản ứng, đã kéo cổ áo Tô Trầm Triệt đi thẳng một mạch.

Đợi đã, nàng còn vấn đề chưa hỏi mà.

Có cần phải phách lối như thế không…

Tuy bây giờ nàng và Tô Trầm Triệt chẳng có quan hệ gì, với lại hình như họ quen nhau sớm hơn nàng, Diệp Thiển Thiển lịch sự hỏi nàng có đồng ý không, nhưng…

Sao đột nhiên lại có cảm giác mình bị đá xuống đóng vai phụ thế nhỉ…

… Thôi, Tô Trầm Triệt chẳng chết nổi đâu, nàng dìu sư huynh ra ngoài đã rồi tính sau.

Góc bên kia, Thanh Hạnh và Trạch Phượng cũng tiễn hai người đi xa bằng ánh mắt vô cùng thương nhớ.

Thanh Hạnh nghĩ ngợi: "Hồi đó Diệp ma nữ hình như đâu có… hung tợn như vậy đâu".

Trạch Phượng rờ cằm, ánh mắt nhiều chuyện nhìn về phía Lôi Ảnh: "Lôi thống lĩnh, ông và Diệp ma nữ rốt cuộc là… là… là dụ, à không, có quen thân không?".

Lôi Ảnh trả lời ngoài dự đoán.

Lôi Ảnh dùng giọng điệu "Hôm nay trời rất đẹp" để trả lời: "Bọn ta đã thảo luận hơn bảy trăm cách để giày vò Tô Trầm Triệt sống không bằng chết".

Thanh Hạnh: "…". Bảy trăm cách…

Trạch Phượng: "…" Đây gọi là có cùng sở thích ư…

Thẩm Tri Ly dìu Hoa Cửu Dạ đứng dậy.

Hoa Cửu Dạ lại có vẻ không hề hấn gì, có lẽ do thương thế quá nhiều nên chút vết thương nhỏ này đã không còn cảm giác nữa, y liếm liếm môi gọi: "Sư muội".

Thẩm Tri Ly: "Chuyện gì?".

Hoa Cửu Dạ ôm Tiểu Hoa: "Sao cứ được một thời gian là ta lại cảm giác muốn giết sạch những kẻ mà mình nhìn thấy?".

Thẩm Tri Ly: "… Chắc là đến chu kỳ sinh lý thôi".

Hoa Cửu Dạ: "…", ho lên một tiếng, "Sư muội, hôm nay là chu kỳ sinh lý của muội sao?".

Thẩm Tri Ly có chút ngại ngùng: "Không… mà huynh hỏi để làm gì?".

Hoa Cửu Dạ: "Về sinh em bé".

Thẩm Tri Ly: "…".

Thấy Hoa Cửu Dạ kéo đại thúc nọ dậy, Thẩm Tri Ly định đi thì Lôi Ảnh xoẹt người đến trước mặt Thẩm Tri Ly: "Thẩm thần y, có thể nói chuyện riêng một chút không?".

Hoa Cửu Dạ rất không vui nhìn Lôi Ảnh: "Có chuyện gì mà cần nói riêng, bọn ta phải quay về rồi".

Thẩm Tri Ly bóp trán, ra hiệu Hoa Cửu Dạ đừng xen ngang, khẽ nhíu mày nói: "Nói về Tô Trầm Triệt?".

Lôi Ảnh gật đầu.

Thẩm Tri Ly trầm tư một lúc: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó", nàng chỉ vào Hoa Cửu Dạ và đại thúc nọ: "Ở đây ta còn có người bị thương, đợi qua bữa tối hẵng nói đi".

Lôi Ảnh và Thẩm Tri Ly hẹn ở bên một chiếc hồ trong Nam Cương vương cung.

Ăn xong bữa tối Thẩm Tri Ly mới thủng thẳng đến chỗ hẹn. Trăng thanh gió mát, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, đúng là nơi thích hợp để hẹn

hò.

Lôi Ảnh ôm kiếm đứng bên hồ, giống như một cái cây.

Thẩm Tri Ly bước tới, Lôi Ảnh chậm rãi quay người lại, đôi mắt đen láy hệt như bóng đêm nhìn sang, kín đáo như thể có thể thu nạp vạn thiên thế giới…

… Cảnh tượng này, sao giống tình nhân hẹn hò quá vậy?

Lôi Ảnh nhìn nàng sâu thẳm hoài nghi: "Ăn no rồi chứ?".

Thẩm Tri Ly: "… No rồi".

Vừa nãy đúng là ảo giác, người bên cạnh Tô Trầm Triệt sao có thể bình thường được, mà dù có bình thường thì cũng bị hắn làm cho không bình thường thôi!

Lôi Ảnh đổi ôm kiếm thành cầm kiếm, bước tới gần Thẩm Tri Ly: "Thế ta đi thẳng vào vấn đề nhé".

Thẩm Tri Ly: "… Được".

Nét mặt nghiêm nghị, Thẩm Tri Ly lặng lẽ nín thở, nàng cũng sớm cảm thấy kỳ lạ khi Tô Trầm Triệt trúng tiếng sét ái tình. Nếu luận nhan sắc thì dù không hề muốn thừa nhận nhưng nàng quả thật không bì được với Diệp Thiển Thiển, ngoài cái này ra, nàng còn không biết võ công, thân phận cốc chủ Hồi Xuân cốc cũng vì sự xuất hiện của Hoa Cửu Dạ mà phát sinh thay đổi, nhưng Tô Trầm Triệt không những không hề có chút ý định rời khỏi nàng, ngược lại hết lần này đến lần khác cứu nàng trong thời khắc nguy hiểm nhất… Không phải không cảm động, chỉ là những chuyện này có gì đó kỳ lạ, luôn khiến người ta bất an.

Lôi Ảnh: "Chuyện này ta nói rồi cô có thể không tin".

Thẩm Tri Ly: "Không sao… ngươi nói trước đi".

Lôi Ảnh: "Nếu ta nói có gì làm cô không vui… đều là lỗi của Tô Trầm Triệt".

Thẩm Tri Ly: "… Ta biết rồi".

Ta đợi cả buổi rồi ngươi còn không nói nhanh lên…

Lôi Ảnh hít một hơi thật sâu, hỏi: "Thẩm thần y chắc nghe qua Thất tình đơn chứ, nghe nói…".

Thẩm Tri Ly hoang mang một lúc.

Tất nhiên nàng từng nghe nói đến, mà không chỉ nghe nói đến, lúc ở Minh Nguyệt cung nàng đã từng hứa sẽ bào chế một viên Thất tình đơn cho Tiểu Diệp công tử, nhưng… cuối cùng, vẫn chưa có cơ hội này.

Bỗng dưng nàng cảm thấy mơ hồ buồn.

Thái độ lặng lẽ của nàng lọt vào mắt Lôi Ảnh lại mang ý nghĩa khác.

Lôi Ảnh thở dài: "… Thẩm thần y, ta biết chuyện này có lẽ…".

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên: "Chuyện gì?".

Lôi Ảnh mặt không chút cảm xúc: "Cô có nghe ta nói không đấy?".

Thẩm Tri Ly: "À à… mời tiếp tục".

Lôi Ảnh: "Ta nói lại một lần nữa, nghe nói thu thập được bảy thứ chí dâm trong thiên hạ thì có thể bào chế ra Thất tình đơn, trong thuốc nhỏ thêm một giọt máu, sau khi uống người đó sẽ yêu chủ nhân của giọt máu đó…".

Thẩm Tri Ly tim nhói lên: "Lời đồn này là thật ư?".

Lôi Ảnh thở dài: "Hiện giờ xem ra có lẽ cũng chưa thể hoàn toàn tin là thật".

Thẩm Tri Ly: "Sao lại thế?".

Lôi Ảnh: "Chủ thượng đã uống thuốc đó, nhưng… hắn lại yêu cô. Nói cách khác, Thẩm cốc chủ, chủ thượng tự dưng yêu cô có đến tám, chín phần là do viên thuốc đó".

Thẩm Tri Ly trầm ngâm, phớt lờ tâm trạng khác thường vừa lóe lên trong lòng: "Sao ngươi biết hắn chắc chắn đã uống rồi…".

Lôi Ảnh mấp máy môi: "Bởi vì viên thuốc đó là do chính tay ta đút cho hắn".

Thẩm Tri Ly nhìn Lôi Ảnh bằng ánh mắt đáng sợ.

Đường gân xanh trên mặt Lôi Ảnh giựt giựt: "… Cô đang nghĩ gì vậy? Không phải như cô nghĩ đâu!".

Thẩm Tri Ly ấn vai Lôi Ảnh: "Đừng kích động, đừng kích động…".

"Nếu thật là có Thất tình đơn, thế thì ngươi nói cho ta biết, bên trong có máu của ai?", ngừng một lát, "Tóm lại không thể là của ta rồi, lúc đó ta đến mặt chủ thượng ngươi còn chưa biết, chưa hề tiếp xúc với Thập Nhị Dạ, cuối cùng sao lại có thể khiến Tô Trầm Triệt đối với ta…".

Câu hỏi này hình như rất khó trả lời, Lôi Ảnh lại trầm tư một lúc, mới nói không chút cảm xúc: "Đơn thuốc của viên Thất tình đơn đó là lấy từ một quyển sách cổ, nhưng lại thiếu mất mấy trang sau, cũng chính là nói đến thuốc có công hiệu như thế nào. Cho nên, bọn ta cũng chỉ dựa vào lời đồn mà nhỏ một giọt máu vào trong quá trình bào chế thuốc… Chủ thượng lúc đó uống xong không có phản ứng gì, bọn ta chỉ nghĩ chắc công dụng của thuốc chưa phát tác, rồi sau đó hắn lại bị rơi xuống vách núi, không ngờ lại trúng tiếng sét ái tình với Thẩm thần y đây… Ta mới cảm thấy có thể công hiệu của thuốc đã phát tác chậm, còn giọt máu đó… nghe nói trước khi chủ thượng tỉnh lại đều do một tay Thẩm cốc chủ chữa trị, có khi nào máu…".

Thẩm Tri Ly bóp trán cố nhớ lại.

Trước khi Tô Trầm Triệt tỉnh lại…

Là nàng đã giúp Tô Trầm Triệt phẫu thuật ngực, nối xương, khâu vết thương…

Thẩm Tri Ly ngẩn ra, hỏi: "Lúc giúp hắn khâu lại vết thương không may đâm phải ngón tay, như vậy có tính không…".

Lôi Ảnh lặng lẽ gật đầu.

Thẩm Tri Ly trầm ngâm nhìn ngón tay mình, không biết vì sao nhớ lại cảnh tượng lúc Tô Trầm Triệt vừa mới tỉnh lại.

"Cô nương, hân hạnh."

“Có thể mạo phạm hỏi một câu không, cô có phải là… nương tử của ta không?”.

“Còn nữa… cô nương, tuy nói ra thật thất lễ, nhưng… ta cảm thấy hình như ta trúng tiếng sét ái tình của cô nương rồi.”

Ánh mặt trời nhảy nhót, những tia nắng dịu dàng chiếu trên mặt Tô Trầm Triệt, ấm áp trìu mến, hắn nheo mắt mỉm cười, nụ cười thuần khiết và chân thành, hệt như tia nắng ấm áp, trong trẻo nhất của mặt trời mùa đông.

Trong đôi mắt màu hổ phách chan chứa tình cảm không hề giấu giếm.

Thì ra đều là giả hết sao?

Đều là do Tô Trầm Triệt uống nhầm thuốc sao?

Lôi Ảnh: “Kế sách bây giờ chỉ có thể là cho chủ thượng uống thuốc giải”.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu: “Thuốc giải?”.

Lôi Ảnh: “Quyển sách cổ đó tuy không đầy đủ nhưng cách bào chế thuốc giải Thất tình đơn thì có viết… Dược liệu tương đồng, chỉ cần bào chế theo thứ tự ngược lại, thành phần không nhiều hơn cũng không ít hơn, cho người bị trúng thất tình đơn uống, không quá nửa tháng hắn sẽ dần dần quên đi mối tình do thất tình đơn gây ra”.

Dần dần quên đi…

Dần dần quên đi tình yêu…

Tô Trầm Triệt sẽ quên là đã thích nàng ư?

Sẽ không bám riết lấy nàng nữa, sẽ không nghĩ hết cách sàm sỡ nàng nữa, sẽ không lẩm nhẩm gọi Tri Ly nữa, sẽ không tủi thân trề môi với nàng nữa, cũng không chớp chớp mắt lấy lòng nàng nữa…

Thẩm Tri Ly ngẫm nghĩ, cuối cùng chỉ thốt ra một chữ: “Ồ”.

Lôi Ảnh: “Trong bảy thứ chí dâm thì đã chuẩn bị xong năm món rồi, chỉ còn dịch tình yêu của con Giao Long Thôn Thiên ở Bắc Hải và

cỏ tử vi Tham Lang ở đỉnh Nam Sơn nhất định phải hái tươi, ta đã cho người đi tìm, không quá ba tháng có lẽ sẽ lấy được… Lúc đó mong Thẩm thần y có thể điều chế giúp thuốc giải Thất tình đơn".

Thẩm Tri Ly hỏi bất thình lình: "Sao lại tìm ta?".

Lôi Ảnh: "Thần y bào chế Thất tình đơn đã chết rồi".

Thẩm Tri Ly: "…Không làm!!!!!!".

Gân xanh trên mặt Lôi Ảnh giật giật: "Không phải ta giết. Ông ấy xuống núi hái thảo dược không cẩn thận trượt chân rơi xuống chết".

"Thế cũng không làm."

Thẩm Tri Ly bình tĩnh nói: "Sao ta phải giúp các người bào chế thuốc giải chứ?".

Lôi Ảnh hình như đã sớm dự liệu Thẩm Tri Ly sẽ nói những lời này, từ trong ngực áo móc ra một tờ giấy đưa cho Thẩm Tri Ly, điềm đạm nói: "Đợi chủ thượng giải được Thất tình đơn, sản nghiệp trang viên viết trong tờ giấy này đều đứng tên Hồi Xuân cốc, cũng là để cảm ơn Thẩm thần y thời gian qua đã chăm sóc chủ thượng nhà ta".

Thẩm Tri Ly xem nội dung trong tờ giấy.

Hai mắt bỗng giật giật thành hình quan tiền… tiếp đó trong đầu không ngừng nhẩm tính sản nghiệp này nếu đổi ra thành ngân lượng sẽ là bao nhiêu.

Lôi Ảnh khoanh tay trước ngực, vội vàng nói như thể sợ Thẩm Tri Ly đổi ý: "Thế là thỏa thuận xong nhé".

Nói rồi, Lôi Ảnh quay người bỏ đi.

Chưa đi được bao xa, vạt áo hắn đã bị kéo lại.

Quay đầu, hắn phát hiện là Thẩm Tri Ly.

Lôi Ảnh: "Thẩm thần y còn có chuyện gì nữa không?".

Đôi mắt đen láy của Thẩm Tri Ly nhìn hắn chằm chằm: "Ta còn chưa đồng ý mà".

Bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, móng tay ấn vào lòng bàn

tay, cơ hồ thành màu trắng bệch.

Hồi lâu, nàng mới nhét tờ giấy vào tay Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh nhìn tờ giấy bị nắm chặt đến nhàu đi trong tay, nhíu mày: "Thẩm thần y, cô hà tất phải dối mình gạt người, tình cảm của chủ thượng đối với cô chẳng qua là do thất tình đơn… Với lại hắn không hề thích hợp với cô, Ma giáo rất nhanh thôi sẽ khai chiến với võ lâm Trung Nguyên, dựa vào địa vị của chủ thượng tất nhiên là phải ứng phó với đế trụ trung lưu của Ma giáo…".

Thẩm Tri Ly cắt ngang hắn: "Ta biết".

Lôi Ảnh: "Thế vì sao… Ta hiểu rồi, thứ viết trên giấy chưa đủ đúng không?".

Thẩm Tri Ly mím môi, như đang nghĩ gì đó, rồi lập tức cười: "Không phải, ta chỉ là đột nhiên không muốn nhận ngân lượng. Đợi tất cả dược liệu tìm đủ rồi hẵng đến tìm ta, lúc đó ta sẽ bào chế thuốc giải".

Lôi Ảnh nhìn nàng, dường như muốn nhìn ra điều gì, nhưng Thẩm Tri Ly từ đầu đến cuối vẫn một vẻ mặt đó.

Lôi Ảnh nén sự xót xa trong lòng, nói: "Vậy làm phiền Thẩm thần y rồi".

Thẩm Tri Ly: "Còn việc gì nữa không?".

Lôi Ảnh lắc đầu, quay người bỏ đi.

Sau đó, bên bờ hồ lạnh giá cô tịch, chỉ còn lại mỗi mình Thẩm Tri Ly.

Gió thổi hiu hiu, sóng nước lóng lánh.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống ôm lấy hai gối, cụp mắt, Thẩm Tri Ly đau lòng nghĩ, mình đúng là ngốc thật rồi, nhiều ngân lượng như vậy hà cớ gì mình lại vỗ ngực ta đây không thèm chứ?

Đau lòng quá đi, đau lòng quá đi, đau lòng quá đi…

Nhưng, nàng thật sự không muốn có một ngày Tô Trầm Triệt biết nàng vì ngân lượng mới đi bào chế thuốc giải cho hắn…

Cái gì cũng có thể đổi được bằng ngân lượng, nhưng có vài thứ,

thật sự không thể… cũng không muốn nhuộm mùi tanh của đồng tiền.

***

Sáng hôm sau.

Đại thúc trong địa lao và Hoa Cửu Dạ cùng nằm trên một chiếc giường, cả hai ngủ xoay tứ hướng, trên người đều quấn gạc dày.

Thẩm Tri Ly kiểm tra một chút, xác định hai người không việc gì mới rón rén đi ra ngoài.

Muốn biết chân tướng sự việc thế nào thì phải hỏi người biết rõ nhất.

Thẩm Tri Ly lại đi tìm Ca Xuy, nghe nói Ca Xuy nghiên cứu thi thể của vua Nam Cương suốt đêm không chợp mắt, Thẩm Tri Ly đứng ở cửa đợi mấy canh giờ mới gặp được gã.

Thần sắc Ca Xuy rất mệt mỏi, nhưng hai mắt thì sáng long lanh.

Thẩm Tri Ly nói rõ mục đích đến, từ trong ngực áo lấy ra ống giấy mà nàng có được sau khi vua Nam Cương chết, đưa ra trước mặt Ca Xuy.

Ca Xuy liếc nhìn mộ cái: "Cô muốn biết điều gì?".

Tâm trạng gã rõ ràng không tệ.

Thẩm Tri Ly: "Phần có liên quan đến sư huynh của ta".

Hoa Cửu Dạ từng là Vương tử Nam Cương, lúc vua Nam Cương đời trước còn tại vị.

Vị Vương tử có tướng mạo xuất chúng này từ nhỏ đã được nuông chiều hết mực, phụ vương mẫu hậu thương yêu y, muội muội đáng yêu nhõng nhẽo, tuy chỉ ở trong lãnh thổ Nam Cương nhỏ bé nhưng Hoa Cửu Dạ hầu như muốn gì được nấy, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Năm mười một tuổi, Vương phi Nam Cương kết giao với kỳ nhân Thẩm Thiên Hành, gửi Vương tử cho Thẩm Thiên Hành đào tạo.

Thế nhưng trong mấy năm đó, vương thất Nam Cương gặp biến cố

lớn, vua Nam Cương bị chính người em ruột thịt của mình cấu kết với Trưởng lão điện soán ngôi, vua Nam Cương bị cầm tù, còn thê tử và con gái thì rơi vào tay gã em trai tàn độc.

Nhiều năm sau, Hoa Cửu Dạ bị những kẻ được vua Nam Cương phái đi truy bắt y phát hiện, đưa về Nam Cương chịu trăm ngàn khổ nhục, Ca Xuy thấy Cổ Hoàng trong người y, bèn lập ước định với vua Nam Cương đương nhiệm, Ca Xuy lấy Cổ Hoàng trên người vua Nam Cương đời trước cấy vào trong người vua Nam Cương đương nhiệm, đồng thời cho ông ta uống Đoạt Hồn cổ để ông ta quên mất mình là ai, vua Nam Cương đương nhiệm giao Hoa Cửu Dạ cho Ca Xuy xử lý.

Không ngờ, Hoa Cửu Dạ học lén cổ thuật, giết thị vệ trốn khỏi Nam Cương, còn có thể thoát thân dưới sự truy sát của Tứ đại cổ sư dưới trướng Ca Xuy.

Nghe xong, Thẩm Tri Ly trầm ngâm một lúc lâu mới hỏi: "Thế người trong địa lao… có thật là vua Nam Cương tiền nhiệm không? Vương phi tiền nhiệm đâu? Bà ấy thật sự đã chết rồi sao? Còn nữa… sư huynh rốt cuộc là con của ai?".

Ca Xuy: "Ngươi hỏi quá nhiều đấy, ta mệt rồi".

Thẩm Tri Ly: "…".

Ca Xuy uống một ngụm nước, quay người định bỏ đi.

Thẩm Tri Ly: "Đợi đã… ta muốn hỏi một vấn đề cuối cùng, Nam Cương vương tử hiện tại Hoa Tiêu Vân có phải cũng bị ngươi hạ Đoạt Hồn cổ?".

Nếu không sao quên cả thê tử lẫn con gái của mình được?

Ca Xuy: "Ồ, cái đó thì không phải, chỉ là tùy tiện hạ một loài cổ độc nhỏ thôi, Đoạt Hồn cổ rất quý hiếm", gã vứt cho Thẩm Tri Ly một chiếc bình, "Uống cái này hai ngày là khỏi".

Nói xong, gã cuộn những tờ giấy mà gã đích thân ký tên lăn tay vào, rồi tiếp tục trở lại với công việc của mình.

Lúc trở về, nhìn thấy Thanh Hạnh tay xách nách mang dọn đồ đạc.

Thẩm Tri Ly: “Cái này là…”.

Trạch Phượng ưỡn hông nói: “Nhanh tay lên nhanh tay lên…”, rồi quay sang cười với Thẩm Tri Ly, “Không có gì, chỉ là một ít sản vật Nam Cương, hiếm có dịp đến đây, không mang về thì phí quá… Đúng rồi, hai ngày nữa chúng tôi quay về Trung Nguyên, Thẩm cốc chủ cô cũng mau về thu dọn đồ đạc đi”.

Thẩm Tri Ly ngớ ra: “Thế còn Nam Cương…”.

Trạch Phượng: "Vài ngày nữa người của chúng tôi sẽ rút khỏi Nam Cương... Vua Nam Cương chết rồi, dĩ nhiên có con trai hắn thay thế mà, dù gì chúng tôi cũng chẳng hề đụng đến con trai hắn, còn cho ăn uống đàng hoàng nữa".

Thẩm Tri Ly: “…” Đây là tư duy kiểu gì vậy, các người đã giết cha người ta mà!

Không đúng... vua Nam Cương hình như là do mình giết...

"Sư muội, ra ngoài đi dạo không?"

Hoa Cửu Dạ đã cử động được chân tay, từ trong phòng bước ra.

Thẩm Tri Ly: "Sư huynh, huynh dậy rồi à? Thế..." còn đại thúc nọ đâu?

Hoa Cửu Dạ híp mắt: "Dám giành giường với ta...".

Thẩm Tri Ly thất kinh: "Huynh đã làm gì rồi?".

Hoa Cửu Dạ: "Đâu có làm gì, chỉ đạp xuống đất thôi, gã đó ngủ như con heo chết ấy", nói đoạn kéo Thẩm Tri Ly lại, "Đi đi, đừng quan tâm đến ông ta, chúng ta đi ra ngoài dạo đi".

Các hàng quán khắp nơi ở Nam Cương đều bày bán những vật lạ mà Trung Nguyên không có.

Trước đó chẳng có thời gian đi dạo lòng vòng, Hoa Cửu Dạ hiểu về những thứ này như lòng bàn tay, từng cái từng cái thuyết minh cho Thẩm Tri Ly nghe, bao gồm cả ở đâu may quần áo đẹp nhất, ở đâu bán thức ăn ngon nhất, ở đâu mua quà lưu niệm thú vị nhất, ở đâu có biểu

diễn nhạc kịch hay nhất.

Nhìn nam thanh nữ tú đeo trang sức bằng bạc đầy đường và Hoa Cửu Dạ vừa chê bai vừa vô tình bộc lộ nỗi nhớ nhung đang đi bên cạnh, Thẩm Tri Ly cũng bất giác cảm thấy tâm trạng tốt lên rất nhiều.

Ôm một đống đồ mua đem về Trung Nguyên trong tay, Thẩm Tri Ly sực nhớ ra còn một việc khác phải làm.

Do dự hồi lâu nàng hạ quyết tâm, "Sư huynh, cái này…".

Nàng lôi ra tờ chiếu thư còn giữ được đưa cho Hoa Cửu Dạ.

Đó là chiếu thư vua Nam Cương tiền nhiệm viết, là chiếu thư truyền ngôi cho Hoa Cửu Dạ, dù gì về tình hay lý mà nói, Hoa Cửu Dạ mới thật sự là vua Nam Cương danh chính ngôn thuận.

Hoa Cửu Dạ mở ra, xem một lúc lâu.

Thẩm Tri Ly lo lắng hỏi: "Sư huynh nếu muốn…".

Hoa Cửu Dạ đột nhiên cười, dùng sức xé nát vụn tờ chiếu thư, sau đó nói bằng giọng lạnh lùng: "Muội muốn ta ở lại Nam Cương làm vua?".

Thẩm Tri Ly nhất thời chẳng biết nói sao.

Hoa Cửu Dạ: "Muội cũng thấy rồi đó, Nam Cương căn bản là chẳng cần ta", y nhìn ra xa: "Họ cần an cư lạc nghiệp, vua là ai thật ra chẳng quan trọng. Tuy tên súc sinh đó không bằng heo chó, nhưng hắn làm vua cũng không tệ… thậm chí còn trị vì giỏi hơn cả phụ vương ta ngày trước, ta hà tất phải đi tranh đoạt những thứ mà ta không quan tâm, còn nữa…".

Y liếc xéo Thẩm Tri Ly: "Là ai nói đưa ta về Hồi Xuân cốc, sống những ngày vô ưu vô lo, mùa xuân có hoa bay liễu rủ, mùa hè ao đầm ngát hương sen, mùa thu…".

Thẩm Tri Ly cười rạng rỡ: "Thế thì quay về vậy, quay về vậy".

Hoa Cửu Dạ xoa đầu Thẩm Tri Ly, nở nụ cười dịu dàng đến nổi da gà: "Thế mới ngoan chứ, muội muốn chết hay sao mà dám đuổi sư huynh ra ngoài hả?".

“Bốp!”

Tay Hoa Cửu Dạ bị hất ra.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một khuôn mặt còn dịu dàng hơn.

Kéo Thẩm Tri Ly lại phía mình, Tô Trầm Triệt chớp mắt, đôi mắt màu hổ phách chứa chan tình ý, hoàn toàn không nhìn thấy Hoa Cửu Dạ đang sa sầm mặt bên cạnh, hỏi: “Tri Ly, cùng ta về nhà có được không?”.

Quyển 4: Trở lại Hồi Xuân cốc

Chương 1: Ăn sạch sành sanh mà

Trong xe ngựa đốt trầm hương đặc biệt của Nam Cương, Thẩm Tri Ly tựa vào thành xe mơ màng muốn ngủ.

Cuối cùng đã rời khỏi Nam Cương.

Hé rèm cửa sổ, Thẩm Tri Ly chống cằm nhìn ra ngoài.

Bên ngoài cửa sổ mưa bụi lất phất bay.

Chuyến đi này thật sự khiến cả thân thể lẫn tinh thần Thẩm Tri Ly đều mệt nhoài, nàng vẫn thích sống ở Hồi Xuân cốc hơn, quy tắc đơn giản, cũng chẳng có những việc lộn xộn, lằng nhằng như thế này.

Quan trọng nhất là...

Màn xe được vén lên, gương mặt anh tuấn nở nụ cười lấy lòng.

Tô Trầm Triệt đưa một thứ đỏ đỏ sang: "Tri Ly, thạch lựu mới hái đó, ngọt lắm".

... Thứ này sao vẫn còn ở đây thế nhỉ?

Nhảy hai bước trèo lên xe ngựa, Tô Trầm Triệt ngồi bên cạnh Thẩm Tri Ly, không biết lấy đâu ra một chiếc đĩa nhỏ, bóc từng hạt thạch lựu cho vào đĩa.

Hạt thạch lựu lóng lánh trong suốt mọng nước hệt như những viên hồng ngọc, đẹp đến nỗi khiến người khác chỉ muốn ngấu nghiến ăn ngay.

Thẩm Tri Ly luôn cảm thấy có chút cảm giác kỳ kỳ không thể nói thành lời đối với sự chăm sóc chu đáo của Tô Trầm Triệt, nhưng vẫn không cưỡng lại được mê hoặc, dùng thìa nhỏ xúc một ít.

Quả nhiên... ngọt lịm. > <

Lại ngẩng đầu lên, Tô Trầm Triệt đang ngồi bên cạnh nhìn nàng không chớp, mắt nheo hệt ánh trăng lưỡi liềm: "Tri Ly, ta nghĩ rồi, nếu nàng đã không muốn quay về với ta...".

Thẩm Tri Ly lại ăn một thìa thạch lựu rồi mới đưa mắt nhìn lại hắn.

Tô Trầm Triệt cười e thẹn: "Thế thì ta cùng nàng về Hồi Xuân cốc, ở rể thật ra cũng không có gì là không được...".

Thẩm Tri Ly phun thạch lựu trong miệng ra.

Ở rể... Ở rể cái đầu ngươi á!

Việc ta không muốn về cùng ngươi và việc ngươi ở rể thì có liên quan quái gì đến nhau?

Phủi sạch thạch lựu vương vãi trên bàn, Thẩm Tri Ly ngập ngừng: "Lôi Ảnh thì sao, Diệp Thiển Thiển thì sao, Thanh Hạnh thì sao, Trạch Phượng thì sao... Sao bọn họ lại để cho ngươi ra đây...".

Tô Trầm Triệt nghĩ ngợi: "Không phải vừa mới mưa sao?".

Thẩm Tri Ly: "Ừm".

Tô Trầm Triệt: "Sau đó đường sẽ sình lầy đúng không?".

Thẩm Tri Ly: "Ừm".

Tô Trầm Triệt dẫn dắt từng bước: "Bánh xe bị hư hết, nhưng không thể vì mấy chiếc xe ngựa mà cả đội hình phải dừng lại, đúng không?".

Thẩm Tri Ly: "Ừm... không đúng, đợi đã...".

Tô Trầm Triệt: "Cho nên họ phải tụt lại phía sau sửa xe... chỉ có Thanh Hạnh và Trạch Phượng đi theo, bọn họ...", nhìn trời, "Chắc là đang ngủ".

Bây giờ không phải là buổi chiều sao! Ngủ cái đầu ngươi á!

Thẩm Tri Ly giật giật khóe miệng hỏi: "Thế sư huynh ta thì sao?".

Tô Trầm Triệt nhe răng cười: "Hắn chắc đang tìm con rắn của hắn".

Thẩm Tri Ly: "... Ngươi lại làm gì rồi?".

Tô Trầm Triệt: "Chẳng có gì... chỉ là giấu đi mà thôi".

Thẩm Tri Ly thở phào, con rắn đó có ý nghĩ rất quan trọng đối với Hoa Cửu Dạ mà.

Nghe Ca Xuy thuật lại, Thẩm Tri Ly mới vỡ lẽ vì sao Hoa Cửu Dạ lại biến thành bộ dạng như bây giờ... Nếu là nàng, e là còn trở nên đáng sợ hơn Hoa Cửa Dạ nữa không chừng.

Có khi lại gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ, báo thù toàn bộ Nam Cương...

Ầy, nhưng hình như Hoa Cửu Dạ làm đúng như thế thật...

Haizzz, nhưng chí ít... trước khi nhìn thấy mộ mẫu thân mình, Thẩm Tri Ly sẽ không bình thản được như Hoa Cửu Dạ.

Bia mộ của mẫu thân Hoa Cửu Dạ nằm trong nghĩa trang của vương thất Nam Cương.

Dễ tìm đến bất ngờ.

Vị Vương phi này đã qua đời thật rồi, nhưng không bi thảm như tưởng tượng.

Người canh giữ nghĩa trang là một tỳ nữ của Vương phi, đó là một nữ tử nhìn bề ngoài rất hiền lành, lúc họ bước vào, bà ta đang khom lưng lau bụi trên bia mộ.

Giây phút quay đầu nhìn thấy Hoa Cửu Dạ, mặt bà ta bỗng biến sắc, miệng lẩm nhẩm gọi gì đó, rồi lao sang ôm lấy Hoa Cửu Dạ khóc nức nở.

Hoa Cửu Dạ lại lạnh lùng đẩy bà ta ra, khấu đầu quỳ lạy.

Từ miệng bà ta, Thẩm Tri Ly mới được biết năm đó Vương phi quả thật có bị vua Nam Cương sau này cưỡng bức, nhưng không phải chịu ngược đãi, lăng nhục. Sau khi Vương phi biết tin con gái mình đã qua đời, bèn tự tìm đến cái chết, bà ra đi rất lặng lẽ, trong tay nắm chặt miếng ngọc bội...

Thẩm Tri Ly bỗng hiểu ra: "Miếng ngọc bội đó bà cho người ở trong địa lao...".

Mặt bà tỳ nữ già hơi biến sắc, sau đó cũng gật đầu.

Thẩm Tri Ly tò mò hỏi: "Thế rốt cuộc cha ruột của sư huynh là...".

Tỳ nữ già hình như đấu tranh tư tưởng rất lâu, mặt thoáng hiện vẻ không nỡ, định lên tiếng thì bị Hoa Cửu Dạ ngăn lại.

Hoa Cửu Dạ kéo Thẩm Tri Ly: "Ta không cần biết. Chúng ta đi thôi".

Thẩm Tri Ly bị lôi đi, nhưng lại cảm thấy trong lòng xót xa.

Nàng còn nhớ lời gã vua Nam Cương biến thái đó từng nói.

"Tiêu Vân, sao con lại đến đây?"

"Đây không phải là lúc con nên đến, Tiêu Vân, con lui ra trước đi."

"Ta chỉ có một mình Vân nhi là con trai, nó không phải là con trai ta!"

Đó là thái độ của người cha đối với con mình, lão để cho Hoa Tiêu Vân lớn lên trong thế giới có ánh mặt trời, được người dân Nam Cương hết mực yêu mến, lớn lên trở thành một Vương tử nhân từ như thánh mẫu, trái ngược hoàn toàn với Hoa Cửu Dạ.

... Tất cả những điều đó đều chỉ vì thân phận của họ khác nhau.

Nhưng, nếu họ là anh em ruột thịt cùng mẹ cùng cha thì đáng mỉa mai biết bao.

Bởi vậy lúc gặp lại Hoa Tiêu Vân, Thẩm Tri Ly cảm xúc lẫn lộn.

Thánh mẫu vương tử vừa được thả ra, bên cạnh còn có Liễu Sắt đang run lập cập... Nàng ta không yên tâm đi tìm Thẩm Tri Ly, kết quả chó ngáp phải ruồi được đưa đến chỗ Thánh mẫu vương tử.

Bị giam giữ mấy ngày tinh thần của Thánh mẫu vương tử có phần sa sút.

Thẩm Tri Ly ngập ngừng kể hết những chuyện vừa xảy ra cho họ nghe, Thánh mẫu vương tử im lặng lắng nghe, không nói lời nào.

Mãi đến khi Thẩm Tri Ly nói xong, Thánh mẫu vương tử mới cười chua chát: "Thật ra ta đã sớm biết có ngày này, phụ vương ta đã gieo nghiệp ác, cuối cùng ông ấy vẫn phải trả nghiệp... Tuy oan oan tương báo nhưng là con trai của ông ấy ta không thể nào tha thứ cho việc

làm của các người, nếu các người không giết ta thì đừng bao giờ đến Nam Cương nữa, nếu không dù có chết, ta cũng nhất định sẽ giết các người".

Thẩm Tri Ly gật đầu.

Nàng chẳng có ý định trở lại Nam Cương một lần nữa.

Nhét chiếc bình Ca Xuy đưa vào tay Thánh mẫu vương tử, Thẩm Tri Ly mấp máy môi: "Vương tử điện hạ, trí nhớ của người có thể bị khuyết một phần... Đây là thuốc Cổ Vương đại nhân đưa cho tôi, uống nó rồi ngài chắc sẽ nhớ lại toàn bộ, người bên cạnh ngài...".

Thánh mẫu vương tử đã ngửa cổ uống cạn.

Thẩm Tri Ly: "Sao ngài uống nhanh thế? Ngài không sợ lỡ đâu tôi hạ độc trong đó ư?".

Thánh mẫu vương tử cười méo xệch: "Bây giờ ta đã bị các ngươi khống chế, muốn giết ta dễ như trở bàn tay, cần gì phải dùng độc...". Mặt Thánh mẫu vương tử bỗng biến sắc, mồ hôi từ trán chảy ròng ròng xuống đuôi mắt nhỏ dài.

Thẩm Tri Ly chột dạ: "Sao thế... thuốc này là do Cổ Vương đại nhân đưa cho ta, không liên quan gì đến ta hết".

Thánh mẫu vương tử ôm bụng, chạy nhanh vào nhà xí.

Thẩm Tri Ly nhặt chiếc bình lên, thối ơi là thối...

Có nhầm không vậy, Ca Xuy đại nhân, sao thuốc giải lại có mùi nước bã đậu thế này, chẳng lẽ loại cổ độc này quá kém, chỉ cần nước bã đậu là có thể giải rồi ư?

Cuối cùng Thánh mẫu vương tử xụi lơ nằm trên giường, mặt xanh lét như tàu lá chuối nắm chặt lấy tay Liễu Sắt, nói với Thẩm Tri Ly: "... Ta vốn muốn giúp cô giải cổ độc trong người... nhưng bây giờ chẳng còn chút sức lực nào cả".

Thẩm Tri Ly: "Cổ độc?".

Thánh mẫu vương tử yếu ớt: "... Chính là, chính là tình cổ trong người cô...".

Tình cổ...

Tình cổ!

Thẩm Tri Ly sắp quên mất đó là thứ gì rồi...

Lật tay áo lên, Thẩm Tri Ly nhìn sợi chỉ hồng nhạt trên tay, hình như màu sắc đã sậm hơn lúc trước nhiều, Hoa Cửu Dạ hình như nói, là bởi vì nó đã tiến hóa...

Tô Trầm Triệt đẩy đẩy chiếc đĩa đựng thạch lựu, quan tâm hỏi: "Tri Ly, nàng buồn ngủ chưa? Đã muốn ngủ chưa?".

Thẩm Tri Ly lắc đầu nguầy nguậy: "Không!".

Giữa ban ngày ban mặt mà ngủ cái gì!

Tô Trầm Triệt: "Vừa nãy nhìn nàng có vẻ rất mệt".

Thẩm Tri Ly chán chường, làm ra vẻ tinh thần hưng phấn: "Không mệt, ta rất khỏe! Ngươi mau cút đi đi!".

Tô Trầm Triệt: "...".

Thẩm Tri Ly bỗng rùng mình.

Cảnh tượng trước mặt hình như bỗng nhuộm một màu hồng rung động lòng người.

Vô số cánh hoa bay bay trong khoang xe, cách một làn sương mỏng, điệu bộ lúc chau mày lúc cười tươi của Tô Trầm Triệt như khắc sâu trong tim, hàng lông mi rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy từng sợi từng sợi dài cong vút.

Thẩm Tri Ly thấy tim mình đập nhanh hơn, một nỗi xúc động trào dâng trong lòng.

Chỉ thấy Tô Trầm Triệt làm ra vẻ tủi thân, hàm răng trắng cắn chặt bờ môi đỏ căng mọng.

Đôi môi căng mọng... hệt như từng hạt thạch lựu mê hoặc, tỏa ra mùi hương dìu dịu, khiến người ta không thể kiềm lòng muốn cắn một

cái.

Làn da sáng bóng của hắn lại như một miếng đậu phụ non, mê hoặc người ta muốn tiến lại liếm láp.

Miệng khô quá...

Nóng quá...

Rất muốn rất muốn...

Lúc Thẩm Tri Ly tỉnh táo lại, thấy mình đang đè lên Tô Trầm Triệt.

Hai tay nàng chống hai bên cạnh sườn Tô Trầm Triệt, mái tóc dài rủ xuống, khẽ lay động, còn bên dưới...

Tô Trầm Triệt nằm bẹp trên tấm trải mềm mại trắng toát trên xe ngựa, mái tóc đen xõa tung, ngực áo hắn cởi tung, để lộ phần ngực trắng trẻo và hõm cổ rõ ràng, những màu sắc đối lập đó kích thích thị giác Thẩm Tri Ly, nhưng kích thích hơn cả lại là bờ môi Tô Trầm Triệt...

Ông trời có mắt!!! Con vừa làm chuyện gì không bằng cầm thú thế này!!!!

Vì sao môi hắn lại thành ra thế này!!!

Á á á á á a a a a!!! Nàng không thể ra tay với Tô Trầm Triệt được!!! Tên chết tiệt này chỉ vì uống lộn thuốc mới thích nàng mà!!!

Nhỡ đâu làm gì rồi thì có rửa thế nào cũng không sạch được!!!

Tô Trầm Triệt chớp đôi mắt vô tội nhìn nàng, gương mặt trắng trẻo hơi hồng nhuận, giống như đang mắc cỡ.

Mắc cỡ!!!

Mắc cỡ cái đầu ngươi!!!

Hai tay ôm chặt eo Thẩm Tri Ly, kéo nàng sát lại gần mình, nói bằng giọng tố khổ: "Tri Ly... nàng bạo lực với ta".

Thẩm Tri Ly: "...".

Cảm giác nóng bừng, mờ ám tự dưng ùa đến là thế nào vậy?

Thẩm Tri Ly mình giống hệt như một cái bánh chưng bị nướng chín, không ngừng bốc khói nóng nghi ngút...

Vì sao mình lại có ý nghĩ như thế... Không đúng, là cái con tình cổ đáng chết đó... nhưng... a a a a a... không nén được tiếng thở hào hển, hình như đầu óc lại bắt đầu choáng váng rồi...

Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây...

Thấy Thẩm Tri Ly không đáp, Tô Trầm Triệt hơi nghiêng đầu, hàng lông mi dày rậm như cánh quạt nhỏ khép lại, che khuất ánh mắt, đổ bóng trên gương mặt anh tuấn của hắn, bộ dạng mặc người ta muốn làm gì thì làm.

Mùi thơm nhè nhẹ tỏa ra từ người hắn vây quanh lấy Thẩm Tri Ly, tiếp đó Thẩm Tri Ly nghe thấy giọng nói trầm ấm như thỏi nam châm hút chặt lấy nàng: "... Thật ra ta không phiền lòng đâu."

Thẩm Tri Ly hai mắt mơ màng, cười ngô nghê, đợi thú tính bùng phát.

"Xoạt!"

Rèm xe bị kéo lên.

Có người nhẹ nhàng đạp lên càng xe nhảy vào bên trong, giọng nói uể oải nhưng đằng đằng sát khí: "Họ Tô kia, rắn của ta đâu!".

Thẩm Tri Ly bị vứt sang một bên, đầu đập vào thành xe. Đau thấu trời!

Nàng ôm đầu gập người, cơn đau khiến đầu óc choáng váng, cơn dục vọng nhất thời cũng từ từ hạ nhiệt.

Sau một lúc lâu, Thẩm Tri Ly mới ngồi thẳng người lên.

Cảnh tượng đầy kịch tính đập vào mắt nàng, trong đầu Thẩm Tri Ly chỉ có một ý niệm.

... Ấy, việc này không liên quan gì đến nàng hết.

Cuộc đối đầu giữa hai người trước mặt như ảo ảnh... màn vật lộn

tay không!

Hoa Cửu Dạ giơ tay đấm xuống, Tô Trầm Triệt đưa tay lên đỡ, rồi không đợi hắn kịp phản ứng, khuỷu tay Hoa Cửu Dạ giận dữ bổ xuống mặt Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt nghiêng đầu né đòn, nói: "Xuống khỏi người ta mau".

Giọng hắn rõ ràng là vẫn ôn hòa, nhưng lúc này lại có một cảm giác lạnh lùng mơ hồ.

Hoa Cửu Dạ khẽ nhếch mép: "Dám động đến sư muội của ta, ta đánh cho mẹ ngươi nhận không ra luôn".

Tô Trầm Triệt xoa xoa ấn đường, bất mãn: "Ngươi nhìn cho rõ đi, rốt cuộc là ai động...".

Lời chưa nói dứt, một cú đấm dộng thẳng vào phía dưới cằm Tô Trầm Triệt.

Đồng tử của Hoa Cửu Dạ thu nhỏ lại, vết sẹo ở đuôi mắt nhìn càng đáng sợ hơn, khẩu khí chắc nịch: "Ta không cần biết ai đè ai, dù sao thứ ta nhìn thấy là ngươi bắt nạt sư muội ta, lão tử nhìn ngươi thấy ngứa mắt lâu rồi".

Tô Trầm Triệt lãnh trọn cú đấm, mắt cũng sa sầm lại: "Nếu ngươi thật sự muốn đánh nhau, ta sẽ hầu đến cùng".

Hoa Cửu Dạ: "Hừ hừ, ngươi...", ngừng một lát, y nhìn sang một bên: "Ấy, Thẩm Tri Ly muội chạy đi đâu thế!".

Thẩm Tri Ly vừa trèo ra ngoài vừa nói: "Ăn nhiều thạch lựu quá nên thấy hơi khát, ra ngoài uống miếng nước, hai người cứ tiếp tục...".

Hoa Cửu Dạ cưỡi trên người Tô Trầm Triệt, ngoắc ngoắc tay gọi nàng: "Lại đây cho ta".

Thẩm Tri Ly điềm tĩnh quay đầu: "Không thích".

Hoa Cửu Dạ cười khẽ, mắt ánh lên tia nguy hiểm: "Sư muội, muội có lại đây không thì bảo?".

Thẩm Tri Ly trầm ngâm một lúc, quay đầu bò sang.

... Bản năng tìm lành tránh dữ thật là đáng ghét.

Lúc Thẩm Tri Ly còn chưa kịp phản ứng, Hoa Cửu Dạ đã kéo cổ áo nàng, nhìn nàng chằm chằm hỏi: "Muội có thích tên này không?".

Bị Hoa Cửu Dạ tóm lại, tư thế Thẩm Tri Ly trông thật khôi hài.

Loạng choạng một lát mới ổn định được tư thế, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu muốn đánh trống lảng, thì đối diện với bốn con mắt nóng bừng.

... Những lời qua quýt định nói ứ lại trong cổ họng, nhất thời nàng không nói ra được.

Hình như vấp phải đá, xe ngựa tròng trành một lát.

Thẩm Tri Ly bị hất văng về phía trước, hai kẻ trước mặt cũng lăn thành một khối.

Trong xe ngựa bỗng sáng choang, màn cửa màu tối bị vén lên, nửa đầu Thanh Hạnh thò vào: "Thẩm...".

Chỉ kịp nói một tiếng, hai mắt Thanh Hạnh trợn trừng.

Trạch Phượng ở bên ngoài sốt ruột lôi Thanh Hạnh ra, thò đầu vào trong, mở miệng định nói...

Trong xe ngựa ngay lập tức tối lại như cũ.

"Khụ khụ, ba vị tiếp tục, chúng tôi nửa canh giờ sau sẽ quay lại."

Thẩm Tri Ly: "...". Ấy ấy, các người đừng đi mà! Bọn ta đều rất trong sáng mà! Chết tiệt!

Buổi tối dừng chân tại một khách điểm, Thẩm Tri Ly vô cùng rầu rĩ.

Bởi vì tất cả mọi người đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt kỳ dị, trong đôi mắt hau háu đó đầy những nghi vấn khó nói thành lời.

Nhìn người ta bằng ánh mắt đó là một việc rất sung sướng, nhưng người bị nhìn thì lại...

Rốt cuộc ánh mắt muốn nói nhưng thôi đó là vì cái gì hả!!!

Ăn cơm xong, Thẩm Tri Ly tựa giường lật xem tiểu thuyết diễm tình

để sẵn trong phòng.

Có người đẩy cửa bước vào.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên: "Sư huynh...".

... Biết ngay tối nay chắc chắn sẽ không đơn giản rồi.

Hoa Cửu Dạ giật quyển sách trên tay Thẩm Tri Ly, ngồi bên mép giường, lật lật xem, không vui: "Loại sách đồi bại này muội xem làm gì, lần sau xem thứ có ích hơn một chút đi".

Thẩm Tri Ly: Vậy thì huynh cũng đừng xem một cách hứng thú như thế có được không...

Đằng hắng cho thông giọng, Thẩm Tri Ly hỏi: "Thế... rắn đã tìm thấy chưa?".

Hoa Cửu Dạ tiếc rẻ gấp sách lại: "Ừm, tìm thấy rồi". Một cái đầu rắn to đùng thò ra, "phì phì" lè lưỡi thân thiện chào hỏi Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly mặt cứng đờ: "...". Mình có nên đáp lễ không nhỉ?

"Đúng rồi sư muội, chúng ta còn món nợ chưa tính xong với nhau đó."

Thẩm Tri Ly cảnh giác: "Nợ gì?".

Đôi mắt nhỏ dài của Hoa Cửu Dạ lóe lên tia lạnh lùng: "Đừng nói với ta là muội đã quên việc bán đứng ta cho Thẩm Thiên Hành đấy nhé".

... Đúng là quên béng thật.

Thẩm Tri Ly cười lấy lòng: "Chuyện lâu lắm rồi đừng tính toán so đo nữa mà".

Hoa Cửu Dạ: "Không được".

Thẩm Tri Ly thở dài: "Thế huynh muốn thế nào đây, sư phụ cũng đã qua đời rồi".

"Thẩm Thiên Hành chết thì đã sao, còn muội mà, muội muốn bồi thường thế nào..."

Y vươn tay kéo Thẩm Tri Ly vào lòng, Thẩm Tri Ly không kịp phản ứng, đầu tựa vào ngực Hoa Cửu Dạ.

Ngón tay thon dài lành lạnh như những con rắn chốc chốc lại luồn qua mái tóc dài xõa xuống vai của Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ chống cằm trầm tư: "Dù sao nửa đời sau của ta chắc là sẽ dưỡng già ở Hồi Xuân cốc rồi, phí ăn ở đi lại đều do muội chi trả".

Thẩm Tri Ly cắn răng: "Được".

Hoa Cửu Dạ cười khẽ: "Đừng làm mặt đau khổ thế chứ, sư huynh vì muội mà đến ngôi vua ở Nam Cương cũng không cần nữa mà".

Thẩm Tri Ly làu bàu: "Cũng đâu phải là do muội bảo huynh...".

Hoa Cửu Dạ nói bằng âm mũi: "Hử? Muội nói cái gì?", bàn tay đang vuốt tóc Thẩm Tri Ly bỗng siết chặt.

Da đầu đau quá!

Thẩm Tri Ly nước mắt lưng tròng: "...Không có! Sư huynh của muội thật là vĩ đại, muội cảm động đến sắp khóc rồi...".

Tay y nới lỏng, đổi thành vuốt ve dịu dàng.

Hoa Cửu Dạ giọng uể oải: "Nếu đã cảm động như vậy thì sinh cho ta một đứa con đi".

Thẩm Tri Ly: "... Không được!".

Huynh sao lại quá cố chấp như thế!

Hoa Cửu Dạ đứng thẳng người, kéo Thẩm Tri Ly lại, chằm chằm nhìn nàng, dù là nét mặt hay ánh mắt thì đều có thể làm cho người khác toàn thân run rẩy: "Trước đây là vì Thẩm Thiên Hành, còn bây giờ thì sao? Muội không phải đã thích cái tên Thập Nhị Dạ công tử thật rồi đấy chứ?".

Thẩm Tri Ly bị ánh mắt đáng sợ dọa co rúm người lại, nhưng lại bị Hoa Cửu Dạ giữ chặt, không cách nào né tránh được.

Ánh mắt của Hoa Cửu Dạ hau háu như muốn gạo lập tức nấu thành cơm, bèn tóm cổ áo sau của Thẩm Tri Ly như tóm một chú gà

con: “Ta sao có thể nuôi một sư muội chẳng được tích sự gì thế này chứ! Không biết võ công, tính cách yếu đuối không nói làm gì, đến cả nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp”.

Thẩm Tri Ly vùng vẫy: “... Buông muội ra!”.

Huynh nuôi ai chứ! Muội yếu đuối hồi nào... Rõ ràng huynh chẳng hiểu tâm lý của thiếu nữ chút xíu nào hết!

Hoa Cửu Dạ chẳng thèm để ý đến nàng, ném ra một câu: “Một câu thôi! Thích hay không thích?”.

Thẩm Tri Ly ngồi một bên vừa nắn nắn cổ vừa thở dài, đối diện với Hoa Cửu Dạ thật là một chút riêng tư cũng không có, thật đau khổ làm sao...

Thích hay không thích, thật ra ngay từ đầu đã rất rõ ràng.

Nếu không thích thì làm sao để mặc hắn quấy rầy lâu như thế, nếu không thích sao có thể khi gặp lại hắn lại mừng rỡ và yên tâm không thốt được nên lời như thế, nếu không thích sao có thể buồn đến thế khi biết hắn thích mình chỉ là một sự hiểu lầm...

Có thể lừa được Hoa Cửu Dạ, nhưng chẳng thể lừa được chính mình.

Cho dù tìm đủ mọi cách để chê bai Tô Trầm Triệt hết lần này đến lần khác, nhưng trái tim nàng cũng được làm từ máu thịt, được một người nâng niu trong lòng bàn tay như thế, thử hỏi có ai không động lòng.

Nếu có thể, nàng thà là không thích Tô Trầm Triệt thì hơn, suy cho cùng, số mệnh đã định trước mối quan hệ này chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc...

Trầm ngâm một lát, Thẩm Tri Ly mới nhắm mắt lặng lẽ gật đầu.

Một lúc lâu sau, chẳng nghe thấy lời chế nhạo của Hoa Cửu Dạ, chỉ cảm thấy một cánh tay chầm chậm xoa đầu nàng, như một lời an ủi lại như một lời tâm sự không thành tiếng.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt hơi phức tạp của Cửu Dạ, thất

vọng bất lực và một tia xót xa nhạt đến không vết tích.

Ánh mắt đó, khiến Thẩm Tri Ly bỗng chốc nhớ lại sư huynh ở Hồi Xuân cốc hồi đó.

Vẫn là người sư huynh có thể chọc ghẹo, có thể kể bất kỳ điều gì không chút kiêng dè, bảo vệ nàng, ở bên nàng như một người bạn, một người cha, một người anh, một người chí thân.

Bất chợt thấy cay cay nơi khóe mắt.

Thẩm Tri Ly kéo tay sư huynh, kể chi tiết những lời Lôi Ảnh nói với nàng cho Hoa Cửu Dạ nghe.

Hoa Cửu Dạ: "Vậy có nghĩa là, cái tay Thập Nhị Dạ công tử này trúng tiếng sét ái tình với muội, suốt ngày theo đuổi muội là do uống nhầm thuốc à?".

Thẩm Tri Ly gật đầu: "Trước đây muội không hề quen hắn".

Hoa Cửu Dạ nhoẻn miệng cười, giọng nói nhẹ tênh khác thường: "Chuyện này đơn giản mà. Cho hắn uống thuốc giải, đá hắn là xong".

Thẩm Tri Ly: "...".

Hoa Cửu Dạ vòng tay ôm lấy eo Thẩm Tri Ly, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc sức tưởng tượng: "Ếch ba chân khó tìm, chứ đàn ông hai chân thì đầy đường. Một Thập Nhị Dạ thì đã là gì, sau này sư huynh trói cả chục tên tốt hơn hắn gấp trăm lần đem về cho muội, giang hồ rộng lớn như thế, tìm gì mà chẳng có, so với cái tên họ Tô đó...".

Trăng thanh gió mát, đêm dài tĩnh mịch, ánh sao lấp lánh trên bầu trời.

Vầng trăng tròn treo lơ lửng.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có một cánh tay thò vào.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng chân vô cùng khẽ, "cái tên họ Tô" đã đứng chễm chệ trong phòng.

Tô Trầm Triệt: "...". Đại cữu sao lại ở đây.

Thẩm Tri Ly: "...". Không chút ngạc nhiên, ta biết ngay thể nào

ngươi cũng nửa đêm mò đến phòng ta mà...

Hoa Cửu Dạ buông Thẩm Tri Ly ra, nhảy xuống giường, hai mắt lạnh lùng nhìn Tô Trầm Triệt, giọng nói lạnh như băng: "Ngươi dám nửa đêm mò vào khuê phòng của sư muội ta hả? Gan không nhỏ đâu nhỉ...".

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, mỉm cười: "... Dù gì cũng không phải lần đầu".

"Ta không cần biết lần thứ mấy, đánh gãy chân ngươi thì không còn lần sau nữa!"

Hoa Cửu Dạ rút sáo sắt ra, nhằm thẳng Tô Trầm Triệt bổ xuống.

Chẳng ngờ Tô Trầm Triệt không muốn đánh nhau, nhún chân nhảy phóc ra ngoài cửa sổ, Hoa Cửu Dạ tức giận đuổi theo.

Thẩm Tri Ly ngồi xếp bằng trên giường, bóp trán.

Hai tên này không có một phút chung sống hòa bình được à, sao hễ gặp mặt là đánh nhau...

"Tri Ly..."

Cùng với giọng nói nhẹ nhàng như nước là cánh tay chầm chậm vuốt ve mặt nàng.

Thẩm Tri Ly ngớ ra quay đầu sang, hất móng vuốt sàm sỡ của ai đó ra: "Không phải vừa rồi ngươi..." chạy ra ngoài rồi sao?

Tô Trầm Triệt cũng ngồi xếp bằng đối diện với Thẩm Tri Ly, mắt nheo lại, hệt như ánh trăng sáng đa tình ngoài khung cửa, sóng tình dâng lên dào dạt, đủ để người ta chìm đắm vào: "Ngoài đó không phải là ta".

Điệu hổ ly sơn...

Chiêu hay...

"Tri Ly..." Tô Trầm Triệt hơi cúi đầu xuống, tóc trước trán lay động nhè nhẹ theo gió, che khuất ánh mắt muốn nói gì đó nhưng lại thôi, "Ban ngày nàng đã ăn ta sạch sành sanh rồi, có dám chịu trách nhiệm

không?”.

... Cái kiểu ăn không nói có này là thế nào ấy nhỉ?

Thẩm Tri Ly: “Không chịu trách nhiệm. Chuyện ban ngày ta không nhớ gì hết”.

Tô Trầm Triệt ngước đôi mắt màu hổ phách trong veo tựa ngọc quý lên, khẽ cắn môi, bộ dạng như thể một oán phụ bị phụ bạc: “Không nhớ gì hết sao?”.

Thẩm Tri Ly quả quyết gật đầu.

... Đừng giả vờ đáng thương!

Có giả vờ cũng chẳng ích gì!

Ngươi chẳng hề đáng thương chút nào hết!

“Thế thì đành vậy thôi...”

Thẩm Tri Ly nghi hoặc: “Đành thế nào cơ?”.

Tô Trầm Triệt nhìn nàng: “Giờ nàng đã nhớ ra chưa?”.

Thẩm Tri Ly: “Nhớ ra rồi... ấy ấy...”.

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay nàng, luồn vào trong áo, áp thẳng lên ngực mình.

Ngực trái nhấp nhô hít thở, Thẩm Tri Ly có thể cảm nhận rõ nhịp tim đập mạnh của Tô Trầm Triệt, từng hồi từng hồi.

Giống như cơ thể hắn, cảm giác gần trong gang tấc vô cùng chân thực.

Hơi ấm từng chút một theo lòng bàn tay truyền sang, làn da mịn màng sáng bóng hệt như quả trứng gà vừa mới bóc vỏ.

Thẩm Tri Ly cảm thấy mặt mình từ từ nóng lên, vừa rụt tay lại vừa có chút hoảng loạn nói: “Ngươi đang làm gì thế hả?”.

... Bình thường trị thương cho bệnh nhân phải chạm vào người họ là một chuyện, nhưng bị ép sờ như thế này thì thật là... kích thích quá!

Tô Trầm Triệt ấn tay nàng không buông, còn ấn vào trong sâu hơn, khuôn mặt anh tuấn sáng sủa hiện lên hai vệt đỏ au làm say lòng người, trong phút chốc người bỗng mê đi, còn giọng nói của hắn thì đầy vẻ tủi thân: "Nàng không nhớ gì hết, thế thì ta chỉ còn cách để nàng ăn sạch sành sanh một lần nữa...".

Ngón tay Thẩm Tri Ly vô tình chạm vào cho nổi lên trên ngực Tô Trầm Triệt.

"Ầm!"

Thẩm Tri Ly cảm thấy toàn thân như thiêu như đốt.

Làm gì có chuyện đi bắt người khác khiếm nhã với mình như thế này chứ!

"Đợi đã... ta không hề có ý muốn ăn ngươi sạch..."

Giọng Thẩm Tri Ly đứt quãng.

Đôi mắt màu hổ phách phản chiếu bóng trăng, cũng phản chiếu hình ảnh của nàng.

Tô Trầm Triệt không nói đùa nữa, mặt vẫn hơi hơi đỏ, chỉ là giọng điệu nghiêm túc còn hơn cả lúc nãy: "Tri Ly, nhưng ta nghĩ..."

Thẩm Tri Ly: "Ngươi nghĩ thì liên quan gì đến...".

Bàn tay ấn tay nàng siết chặt hơn, nhịp tim đập gần như thể ở ngay bên tai.

Trong mắt Tô Trầm Triệt dậy lên những gợn sóng đầy mê hoặc, từng vòng từng vòng giống những vòng gợn sóng trên mặt hồ: "Có nghe nó nói gì không?... Nó nói thích nàng lắm".

Tim bỗng đập lỗi mấy nhịp, Thẩm Tri Ly: "Ngươi...".

Tô Trầm Triệt cụp mắt: "Chỉ cần ở bên cạnh nàng là không kiềm chế được muốn làm chuyện này chuyện kia với nàng... Ta kiềm chế khổ sở lắm, Tri Ly à...", nụ cười nơi khóe miệng có chút chua chát, "Những ngày phải rời xa nàng thật khó khăn biết bao. Nam Cương xa như vậy, lỡ đâu nàng xảy ra chuyện gì thì biết làm sao, lại lỡ đâu nàng gặp phải

nguy hiểm gì, ta lại không có ở bên cạnh nàng thì biết làm sao?... Ngoài ra, còn... ta không có ở bên cạnh nàng, nếu nàng quên ta hoặc giả thích người khác rồi thì biết làm sao? Mỗi ngày đều phập phồng lo sợ, hận không thể lập tức đến bên nàng ngay".

Có cần phải thâm tình đến vậy không...

... Những lời cực kỳ tình tứ, mật ngọt chết ruồi này thật không phải là thứ mà nàng có thể chịu đựng nổi!

Tô Trầm Triệt vẫn tiếp tục: "Thực ra, Tri Ly, ta suýt nữa đã mất nàng, nếu ta chỉ trễ một ngày thôi...".

"Đừng nói nữa", Thẩm Tri Ly nhắm mắt lại.

Mặt nàng nóng lên, cảm giác càng lúc càng tệ, sao lại không thể tự chủ tin lời hắn nói thế này...

Cái tên này rõ ràng là miệng bôi mỡ trơn tuột, còn bên trong thì tối đen như mực...

Còn nữa, cứ cho những lời này là thật đi thì cũng là do uống nhầm thuốc thôi không phải sao...

Tin hắn thì sẽ bị bán đứt luôn!

Nhưng khoảng cách gần như thế, nhịp tim vẫn đập ổn định, từng hồi từng hồi, không nhanh không chậm... Nếu là nói dối, thì tim phải đập nhanh chứ.

Thế thì...

Ngón tay Tô Trầm Triệt trượt trên mặt Thẩm Tri Ly, giọng nói chùng xuống: "Tri Ly, ta không dám tưởng tượng ngày ta mất nàng...".

Gạt người ta đây mà...

Làm gì có chuyện thích đến như thế...

Thẩm Tri Ly lẩm bẩm không thành tiếng.

"Không tin ư?"

Lồng ngực phía dưới tay hơi run lên, một tiếng thở dài nhè nhẹ

vọng tới.

Xen lẫn nỗi bất lực và một chút yêu chiều.

Thẩm Tri Ly không tự chủ được mở mắt ra, khoảng cách đã rất gần bỗng chốc càng thu nhỏ hơn, mặt Tô Trầm Triệt như được phóng to trong mắt nàng.

Hắn nghiêng đầu, bờ môi nóng bỏng dán chặt vào môi Thẩm Tri Ly.

Người Tô Trầm Triệt tỏa ra mùi hương nhè nhẹ, không thể nói được là mùi gì nhưng lại thơm lạ thường.

Mùi hương đó bao phủ hoàn toàn lên Thẩm Tri Ly.

Trong chốc lát, như thể bị mùi vị nồng nàn có tên Tô Trầm Triệt đó mê hoặc, nàng hoàn toàn không có cách nào đẩy hắn ra.

Hơi ấm từ môi truyền tới, đầu lưỡi cuồng nhiệt tách môi Thẩm Tri Ly ra, hung hăng tiến vào.

Đầu tiên cẩn thận thăm dò chạm nhẹ vào lưỡi Thẩm Tri Ly, sau đó từ từ càn quét hung hăng.

Tiếng thở hổn hển vang lên bên tai, xúc cảm mềm mại quét qua, chốc chốc lại nghịch ngợm ấn nhẹ, triền miên không dứt.

Thẩm Tri Ly chỉ cảm thấy sống lưng mình bắt đầu có cảm giác tê lạnh chưa từng có.

Tô Trầm Triệt ngậm lấy môi nàng, cẩn thận mơn man, khiêu khích.

Chỉ trong chưa tới một khắc bị hôn, đầu óc Thẩm Tri Ly đã trở nên trống rỗng, người mềm nhũn bị Tô Trầm Triệt đè xuống giường.

Trong một tích tắc của nụ hôn cuồng nhiệt đó, Thẩm Tri Ly chỉ kịp suy nghĩ một việc.

... Vì sao kỹ thuật của tên chết tiệt này lại thuần thục như thế!

Sau một cái hôn dài tiếp sau đó nữa, Tô Trầm Triệt mới nheo mắt trả lời nàng: “Nhìn người khác hôn”.

... Cứ cho là không có kinh nghiệm đi nhưng năng lực tự học của

mỗi người quả là không cùng một đẳng cấp.

Thâm Tri Ly thở hổn hển khó nhọc: "Không tin...".

Tô Trầm Triệt ngừng một lát, suy nghĩ: "Ta còn từng nhìn thấy thứ khác nữa, không tin chúng ta thử xem nhé...".

Thẩm Tri Ly: "...".

Cuối cùng, tay Tô Trầm Triệt cởi đai lưng của Thẩm Tri Ly ra, ngón tay ấm áp sượt qua trước ngực nàng, Thẩm Tri Ly nhận ra nếu không dừng lại thì việc tiếp sau đó có hối cũng không kịp...

Vận dụng hết chút sức lực yếu ớt cuối cùng còn lại trong người, Thẩm Tri Ly chụp lấy tay Tô Trầm Triệt, nói: "Ngừng lại...".

Tô Trầm Triệt giả vờ như không nghe thấy.

Thẩm Tri Ly không biết làm thế nào, ngón tay khẽ động đậy, từ trong tay áo rút ra một chiếc ngân châm.

Nàng còn chưa kịp đâm xuống, thì cổ tay đã bị giữ chặt lại, đè lên đỉnh đầu.

Để khống chế Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt không thể không ngừng lại, áo xống xốc xếch, một bên vai trắng ngần mịn màng lộ ra.

Đôi mắt đang nhìn chằm chằm Thẩm Tri Ly đã không còn tỉnh táo, rõ ràng đã bị dục vọng cuồng nhiệt che mờ, nhưng cũng chính vì thế mà long lanh, xinh đẹp lạ lùng, mái tóc đen dày trong lúc quấn lấy nhau xõa tung, môi hơi tấy đỏ, đẹp đến nỗi khiến người ta không dám nhìn lâu.

Nhưng... lúc này rõ ràng là không nên quấn lấy nhau mới đúng chứ.

Tô Trầm Triệt còn rất nhiều điều nàng chưa biết, nàng cũng vậy.

Trong tình huống không rõ ràng không minh bạch thế này... nếu có chuyện gì xảy ra, thì...

Thẩm Tri Ly lại nhắm mắt lại một lát rồi mới mở ra, cố gắng giữ giọng bình tĩnh: "Buông ta ra, ra ngoài...".

Tô Trầm Triệt không buông tay nhưng cũng không lấn tới nữa, chỉ

hơi cúi nửa người xuống áp vào người Thẩm Tri Ly.

Cơ thể nóng quá...

Giọng nói nén nhịn mà đầy sức hút khe khẽ vang lên bên tai nàng: "Tri Ly... nếu bây giờ ta buông nàng ra, có quá tàn nhẫn không...", hơi nóng phả ra khiến tai Thẩm Tri Ly đỏ lên.

Vừa định lên tiếng thì nàng cảm thấy vật gì đó cưng cứng, nong nóng cộm vào đùi nàng.

Bất chợt, cả người Thẩm Tri Ly cứng đờ.

Dĩ nhiên nàng biết đó là thứ gì... cũng biết Tô Trầm Triệt đang ở trong trạng thái nào...

Nhưng biết là một chuyện, tự mình lĩnh hội lại là chuyện khác, nhất là biết tiếp sau đó chuyện gì sẽ có thể xảy ra...

Thẩm Tri Ly khẽ cử động, vật đó hình như lại to thêm vài phần, vô cùng sung sướng cạ vào đùi nàng.

Giọng nói của Tô Trầm Triệt càng đè nén cực độ, hơi thở nặng nhọc: "Tri Ly, ta chịu hết nổi rồi... làm sao bây giờ...".

Thẩm Tri Ly căn bản không nghe thấy Tô Trầm Triệt nói.

Đầu óc nàng bây giờ tràn ngập một suy nghĩ đột ngột ập đến, mãnh liệt hơn mọi suy nghĩ khác...

Nếu làm chuyện đó, há chẳng phải để thứ đó của Tô Trầm Triệt đi vào trong người nàng sao...

... Ta (ở đây đã lược bỏ N câu không được nhã nhặn cho lắm)...

Dơ quá đi...

Nàng tắm rồi còn Tô Trầm Triệt có tắm hay chưa thì ai mà biết được, cứ cho là tắm rồi đi thì chỗ nào đó kỳ cọ sạch sẽ chưa ai mà biết được...

Hơn nữa chuyện này tự nó vốn đã rất dơ rồi...

Càng nghĩ cơ thể Thẩm Tri Ly càng thấy lạnh, càng lạnh càng cứng, hơi nóng trên người bỗng nguội đi, nét mặt trở lại không cảm xúc như

bình thường.

Tô Trầm Triệt buông tay đè Thẩm Tri Ly ra, chuyển hướng tiến công vào áo nàng: "Tri Ly...".

Thẩm Tri Ly một tát hất hắn xuống đất.

Tô Trầm Triệt ôm đầu, nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Thẩm Tri Ly lại thêm một lần tát nữa hất hắn xuống, ngồi thẳng dậy bước xuống giường.

Eo bị ôm lại, Thẩm Tri Ly vớ lấy gối nện xuống.

Tô Trầm Triệt kêu oai oái: "Tri Ly...".

Thẩm Tri Ly: "Buông ra".

Tô Trầm Triệt: "Không buông".

Thẩm Tri Ly quay đầu lại, sa sầm mặt nhìn hắn: "Ngươi định cưỡng bức ta sao?".

Ánh mắt đó, ngữ khí đó, giọng điệu đó...

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt: "... Có muốn một chút".

Thẩm Tri Ly rút cây trâm bạc từ trên đầu xuống, hằn học nhìn Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt nhắc nhở: "Tri Ly... chỉ dùng cây trâm bạc này không làm gì nổi ta đâu...", tay vẫn ôm chặt eo Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly mặt lạnh lùng nhắm thẳng về phía mình: "Không làm gì nổi ngươi, thế ta tự làm gì mình có được không?".

Tô Trầm Triệt buông tay.

Trề môi, Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt nhìn Thẩm Tri Ly: "Tri Ly... ta có chỗ nào sai ư?".

Thám Tri Ly nhìn vết hôn trên khắp người mình, không nén nổi giọng chê bai: "Dơ!".

Sau đó nàng chỉnh trang lại y phục, đi nhanh như sao xẹt ra ngoài.

Bên ngoài cửa phát ra trận cười hô hố không nén nổi.

Trạch Phượng ôm bụng, gập hông cười rung người: "Ha ha ha ha ha ha, Thẩm cốc chủ thật lợi hại, lên giường được một nửa thì chạy mất... Thật khiến người ta ngưỡng mộ, ngưỡng mộ quá... ha ha ha ha ha ha ha ha...".

Tô Trầm Triệt để phanh hơn nửa ngực, áo xống xộc xệch bước ra ngoài, dục tình còn chưa tan hết, mặt lộ rõ vẻ thất vọng: "Nàng ấy chạy đi đâu rồi?".

Trạch Phượng: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha... Hình như là hướng bể tắm... ha ha ha ha ha, nàng ta chê chủ thượng dơ thật đấy ạ...".

Tô Trầm Triệt quay sang nhìn ả: "Ngươi cười đủ chưa?".

Trạch Phượng quay người đi, vịn tường cười khùng khục: "Ha ha ha ha ha, tôi không nhịn được, ha ha ha ha ha ha ha ha ha, để tôi cười thêm lát nữa... ha ha ha ha, cứ thế này vài lần nữa, chủ thượng có khi nào xỉu luôn không ạ...".

Tô Trầm Triệt nhếch môi, hít thở một hơi thật sâu, rồi mỉm cười: "Còn cười nữa ta cưỡng bức ngươi đó".

... Nỗi ai oán chưa kịp phát tiết đã biến thành một sự đè nén cực lớn.

Trạch Phượng nhún vai quay người lại, cười không thành tiếng: "Ha, ha, ha... chủ nhân đừng nhìn thuộc hạ như vậy... thuộc hạ tuy có chút tư chất, nhưng thuộc hạ lớn hơn người nhiều tuổi, đã thành hoa tàn liễu rụng rồi, thuộc hạ thật không thích hợp, hay là người đi tìm người khác thì hơn... À, không đúng không đúng, Thẩm cốc chủ đó chắc chắn chỉ là nhất thời nghĩ chưa thông, lần sau chủ thượng tắm sạch sẽ nhất định sẽ thành công!".

Tô Trầm Triệt chẳng tỏ ý gì rõ rệt chỉ cười nhìn ả: "Yên tâm, cứ cho là cưỡng bức ngươi thì cũng không đến ta ra tay... Để Thanh Hạnh làm thì thế nào?".

Trạch Phượng nhướng mày phượng: “Hắn dám!”.

Tô Trầm Triệt: “Mệnh lệnh của ta hắn dám cãi sao?”.

Tuy vẫn cười nhưng Tô Trầm Triệt chẳng giống như đang nói đùa chút nào.

Trạch Phượng rùng mình.

Ả mới nhận ra... Tô Trầm Triệt bây giờ đang ở trong trạng thái sắp nổ tung, ai đụng vào thì kẻ đó xui xẻo.

Lập bập môi một hồi, Trạch Phượng: “Chủ thượng đại lượng đừng tính toán với bọn tiểu nhân mà... Người xem, Thanh Hạnh không phải đang dẫn dụ Hoa Cửu Dạ giúp người đó sao?”.

Tô Trầm Triệt vỗ vỗ vai Trạch Phượng: “Chủ thượng dĩ nhiên vẫn nhớ, ai giúp cô cô lôi ta đi, ai giúp Lôi Ảnh công kích ta... chủ thượng đều nhớ rất rõ, dù sao ngày tháng còn dài... Ta đi tắm hạ hỏa đây”.

Quay người, hắn đi về hướng bể tắm.

Trạch Phượng thả lỏng vai, không nén được nói: “Chủ thượng, hướng đó là bể tắm nữ”.

Tô Trầm Triệt không quay đầu: “Ta biết”.

Đồ ngu, ta phải nói cho ngươi biết việc mình định đi nhìn trộm sao?

***

Trong bể tắm.

Thẩm Tri Ly cố gắng kỳ cọ mọi dấu vết trên người, hơi nước bốc lên tạo thành những làn khói mờ ảo.

Kỳ trái kỳ phải kỳ trên kỳ dưới...

Vì khách điếm đã được Thập Nhị Dạ bao trọn gói, không có người ngoài, bể tắm nữ vắng vẻ không một bóng người.

Day day trán, cơ thể hơi nóng lên.

Thẩm Tri Ly nhè nhẹ thở dài, tựa vào thành bể.

... Vừa rồi thật suýt chút nữa là rơi vào bẫy của Tô Trầm Triệt.

Nàng cúi đầu nhìn ngón tay mình, nếu chỉ tỉnh lại chậm một chút, nếu xảy ra thật thì...

Ngoài bể tắm bỗng vang tới một tràng âm thanh kinh thiên động địa, Thẩm Tri Ly giật nảy mình, quơ vội khăn tắm, căng thẳng tột độ.

Tiếng động không ngừng vọng tới, nhưng lại không tiến đến gần.

Dỏng tai lên nghe ngóng một hồi, Thẩm Tri Ly từ từ thả lỏng người, rồi lại ngâm mình hết một tuần nhang nữa, tiếng động đó cuối cùng cũng tan biến.

Hôm sau lúc tỉnh dậy, mới phát hiện cả Tô Trầm Triệt và Hoa Cửu Dạ đều dậy trễ.

Khóe miệng khóe mắt Tô Trầm Triệt hơi thâm tím, nhìn thật đáng thương.

Hoa Cửu Dạ thì lại chẳng có vẻ gì là bị thương, chỉ có sắc mặt sa sầm, con mãng xà Tiểu Hoa bò bên cạnh y, không ngừng quệt quệt vào chân y, khiến tướng đi của y có vẻ kỳ quái.

Hai tên này tối qua đã xảy ra chuyện gì sao?

Thẩm Tri Ly giật giật khóe môi, nhìn Tô Trầm Triệt: "Tô Trầm Triệt, ngươi bị sao thế, tối qua sau đó ngươi lại..." làm gì vậy hả?

Tô Trầm Triệt ầng ậc nước, tủi thân vô cùng: "Ta chẳng làm gì hết, sư huynh nàng tự dưng đánh ta".

Tiến gần một chút, Thẩm Tri Ly nhìn thấy vết bầm tím trên mặt hắn, quả nhiên có thật.

Tuy khuôn mặt vẫn anh tuấn, sáng sủa nhưng lại có chút gì đó thê thảm.

Thẩm Tri Ly bất giác mềm lòng, lấy thuốc từ trong ngực áo ra: "... Về tự bôi thuốc đi, hai ngày sau sẽ khỏi".

Tô Trầm Triệt nắm chặt lọ thuốc, mắt dâng lên niềm xúc động vô hạn, nhìn chằm chằm Thẩm Tri Ly: "Tri Ly... nhưng mà, tay ta cũng bị

thương, nàng có thể giúp ta...".

"Đi thôi."

Hai chữ gọn lỏn cắt ngang Tô Trầm Triệt, Hoa Cửu Dạ kéo tay Thẩm Tri Ly lôi đi.

Thẩm Tri Ly giằng ra, hỏi: "Sư huynh, sao huynh lại đánh hắn...".

Hoa Cửu Dạ hai tay khoanh trước ngực: "Tối qua lúc muội tắm, hắn đứng ở bên ngoài".

Tô Trầm Triệt cụp mắt: "Ta chỉ là đi ngang qua...".

Hoa Cửu Dạ hừ một tiếng: "Quỷ mới tin ngươi chỉ đi ngang qua!".

Xem chừng lại sắp choảng nhau, Thẩm Tri Ly nặn thuốc nói với Tô Trầm Triệt: "Đưa mặt qua đây".

Tô Trầm Triệt liếc Hoa Cửu Dạ một cái, mỉm cười, khom người.

Bôi thuốc xong, nàng quay người kéo Hoa Cửu Dạ đang chuẩn bị bỏ đi lại nói: "Còn huynh... bị thương ở đâu, có cần muội giúp huynh bôi thuốc không".

Hoa Cửu Dạ rõ ràng rất không vui, hất tay Thẩm Tri Ly ra, nhếch môi cười nhạt nói: "Ta sao có thể bị thương được".

Thẩm Tri Ly thở dài: "Đừng nói mạnh nữa, nhìn tướng đi của huynh không bình thường... Rốt cuộc là bị thương ở chỗ nào, muội bôi thuốc giúp huynh".

Hoa Cửu Dạ thẳng thừng từ chối: "Không cần".

Nói đoạn, y quay người bỏ đi, tư thế vô cùng... gượng gạo.

... Huynh ấy rốt cuộc là bị thương chỗ nào, sao lại khó coi như vậy?

Câu hỏi này mãi đến khi Thẩm Tri Ly lên xe ngựa kéo Trạch Phượng lại hỏi mới biết.

Trạch Phượng thận trọng nhìn dáo dác xung quanh, mới khe khẽ nói: "... Cô hỏi tối qua họ thế nào ư... Đại khái là Hoa công tử cho chủ thượng vài cú vào mặt, chủ thượng nhắm thẳng mông Hoa công tử đá

mười mấy cú liền... Về mức độ thương tật mà nói, tôi dám cá chắc chắn Hoa công tử khá là nghiêm trọng...".

Thẩm Tri Ly: "... Sao bà biết được?".

Trạch Phượng xót xa: "Lôi thống lĩnh lấy cơ thể hắn làm mẫu dạy cho chúng tôi rất nhiều lần rồi...".

Bị đánh thì chọn vị trí dễ thấy nhất, còn đánh người ta thì chọn vị trí khó nói...

Chủ thượng nhà các ngươi còn có thể thâm hiểm hơn nữa không!

Chương 2: Phải từ biệt rồi sao?

Tổng bộ Thập Nhị Dạ đặt ở Tề Châu, Hồi Xuân cốc vừa khéo cũng giáp bên Tề Châu.

Đồng hành cả đường, đến cuối cũng phải từ biệt.

Lúc nói ra lời này, Thẩm Tri Ly thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất rõ ràng, có một số người hoàn toàn không muốn chấp nhận sự thật.

Đoàn xe dừng lại, Lôi Ảnh cùng đoàn xe đi theo phía sau cuối cùng cũng đuổi kịp.

Diệp Thiển Thiển hình như có việc đã quay về Ma giáo, chỉ còn lại một mình Lôi Ảnh đối mặt Tô Trầm Triệt với áp lực cực lớn.

... Đánh luân phiên bắt Tô Trầm Triệt quay về thì không khó, khó là làm sao để hắn từ bỏ ý định chạy trốn hết lần này đến lần khác...

Cảnh tượng bị mấy vạn cấm vệ quân bao vây mà vẫn thoát ra được vẫn còn hiển hiện trước mắt, cái tên này một khi đã quyết định thì chẳng có gì ngăn cản được.

Lôi Ảnh nghĩ nát cả óc, mới thương lượng với Thẩm Tri Ly để nàng cùng Thanh Hạnh đưa Tô Trầm Triệt về Hồi Xuân cốc, đợi thu thập xong nguyên liệu chế thuốc giải Thất tình đơn, hắn sẽ lập tức cho người mang đến.

Đợi tới khi Tô Trầm Triệt uống thuốc giải, quên tình, tự nhiên sẽ tự từ bỏ việc theo đuổi Thẩm Tri Ly, một lòng quay trở về làm Thập Nhị Dạ công tử.

Thẩm Tri Ly chẳng biết làm thế nào, đành nhận lời.

Thế là, sau khi trở về Hồi Xuân cốc, Thẩm Tri Ly phát hiện...

Sao lại có cảm giác đi hết một vòng lại trở về chỗ cũ vậy nhỉ?

Khác biệt duy nhất có lẽ là...

"Thập Nhị Dạ công tử, sao ngươi còn chưa đi?"

Tô Trầm Triệt mím môi cười: "Sao ta phải đi?".

Hoa Cửu Dạ liếm môi: "Ngươi không cảm thấy mình vừa gian manh vừa đáng ghét sao? Ngươi có biết ta vừa nhìn thấy ngươi, nhất là lúc ngươi làm cái bộ dạng giả vờ đáng thương buồn nôn đó, là lại muốn vặn gãy cổ ngươi, sau đó mổ bụng ngươi, moi ruột ngươi, băm vằm ngươi... bla bla bla...".

Tô Trầm Triệt cười cười: "Thật ra ta cũng không khác mấy... Ngươi không cảm thấy vết sẹo như con giun xấu đau xấu đớn trên mặt ngươi rất thu hút sự chú ý của bàn dân thiên hạ sao? Còn hơi chút là liếm môi, ngươi cho rằng hành động đó của ngươi đẹp lắm chắc, rõ ràng chẳng khác gì một tên đần độn bla bla bla...".

Điệp Y kéo tay áo Thẩm Tri Ly, mặt đầy vẻ lo lắng nhìn hai kẻ đang sẵn sàng tuốt gươm choảng nhau ngoài cửa sổ nói: "Tiểu thư, chuyện này...".

Thẩm Tri Ly lật giở đống công văn sự vụ trong cốc chất cao như núi trên bàn, không ngẩng đầu lên: "Đừng để ý đến họ, đánh xong sẽ ngừng thôi...".

Điệp Y xoắn xoắn khăn tay: "Nhưng... tiểu thư, Hoa công tử sẽ bị thương đó".

Thẩm Tri Ly nhìn Điệp Y, ánh mắt có chút phức tạp, khẽ giọng lầm bầm: "... Thuật thôi miên vẫn chưa hết công hiệu sao?".

“Hả, tiểu thư...”, Điệp Y không hiểu “Tiểu thư nói gì vậy?”.

Thẩm Tri Ly thu lại ánh mắt, tiếp tục công việc: “Không có gì... Dù sao nếu bị thương, tất cả tiền thuốc thang điều trị muội cứ tính gấp mười lần rồi báo cho Thanh Hạnh Thanh đường chủ, ông ấy sẽ chịu trách nhiệm”.

Ngoài cửa sổ chẳng mấy chốc đã đánh nhau, tiếng kim loại đập vào nhau, bóng người phóng vun vút không ngừng vang lên bên tai.

Điệp Y cắn môi, chốc chốc lại hét lên: “Hoa công tử... á, đá hắn... đạp hắn đi! Như thế không được, hắn sẽ... lo quá lo quá lo quá đi...”.

Thẩm Tri Ly xoa xoa tai, dịch vào trong góc.

Bên ngoài không biết là ai đang chiếm thế thượng phong, Điệp Y nhấc đôi chân nhỏ, xách váy lên chạy ra ngoài, chỉ nghe thấy bên ngoài lại vang lên một tràng âm thanh hỗn loạn.

Cứ thế lặp đi lặp lại, điếc tai quá đi điếc tai quá đi...

Cây ngô đồng trong vườn bắt đầu khô héo, lá rơi đầy sân, đã gần vào tiết thu rồi.

Thẩm Tri Ly vận thêm quần áo, đạp lên đám lá khô nghe lạo xạo, âm thầm đến thạch động, ba tháng một lần, cuối cùng cũng sắp làm xong.

Lúc đi ra thì đụng phải Hoa Cửu Dạ.

Thẩm Tri Ly vờ như không: “Sư huynh, chào buổi sáng...”.

Hoa Cửu Dạ liếc mắt nhìn vào thạch động, trong giọng uể oải rõ ràng mang vài phần nghi hoặc: “Sư muội, bên trong có gì thú vị sao, muội đến đây làm gì vậy?”.

Thẩm Tri Ly chớp chớp mắt, đột nhiên hỏi: “Lần này là ai thắng vậy?”.

“Ai?”, Hoa Cửu Dạ nhướng mày, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt: “Muội nghĩ sư huynh mà thua được sao?... Còn nữa, đừng có đánh trống lảng với ta!”.

Thẩm Tri Ly thở dài: “Mấy hôm nữa là ngày giỗ của sư phụ rồi, huynh không muốn đi thăm ông ấy sao...”.

Hoa Cửu Dạ ngớ ra, rồi lập tức cười gằn: “Muội muốn đích thân chỉ cho ta biết mộ phần ở đâu sao?”.

Thẩm Tri Ly: “Chuyện năm đó...”.

Hoa Cửu Dạ cắt ngang: “Không cần phải giải thích...”.

Dù nỗi khổ trong lòng có nhiều thế nào đi nữa cũng không thể che đậy được việc Thẩm Thiên Hành lừa dối hắn, từ đầu đến cuối ông ta đều là kẻ lừa đảo.

Hoa Cửu Dạ mãi mãi không thể nào quên cảm giác bị lừa dối ngày ấy. Vào cái giây phút biết được chân tướng sự việc đó, mọi niềm tin trong y sụp đổ hoàn toàn, lòng tôn kính, tin tưởng trong phút chốc bỗng tan thành mây khói, trước đây kính trọng bao nhiêu thì sau đó căm hận bấy nhiêu.

Kẻ đó đã nuôi dưỡng y, dạy dỗ y, chỉ là để đổi lấy một hạt giống.

Kẻ đó biết rõ mẹ y em gái y chịu đau đớn, khổ nhục ở Nam Cương, mà không hề nói cho y biết, càng không thèm bỏ một chút sức lực đi ứng cứu.

Kẻ đó...

Y thậm chí còn tin rằng Thẩm Thiên Hành biết y bị người Nam Cương bắt đi, thậm chí sợ rằng còn biết y bị đối xử như thế nào... Chỉ là, Thẩm Thiên Hành không chút bận tâm.

***

Hoa Cửu Dạ không muốn đi, Thẩm Tri Ly đành đi một mình.

Dù xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng quần áo mùa đông của bọn trẻ vẫn phải phát mỗi năm.

Xe ngựa dừng lại ở trấn nhỏ ngay cửa Hồi Xuân cốc, vừa đổ một trận mưa thu, đường đá xanh có vẻ như dễ đi hơn, ông chủ quán rượu buồn bã đưa vò rượu như thường lệ cho Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly ngửi mùi rượu, xe ngựa tiếp tục chạy đến tạp viện cũ nát.

Đám trẻ reo hò ùa ra.

Xuống xe, Thẩm Tri Ly xoa xoa tay, đứng từ xa nhìn lũ trẻ vô âu vô lo trong tạp viện.

Mấy chiếc xe ngựa nữa cũng dừng lại.

Một nam tử vận áo lụa trắng nho nhã bước xuống từ ngựa dẫn đầu, miệng nở nụ cười. Vén màn xe ngựa phía sau lên, trong xe chất đầy quần áo và đồ chơi mới, hơn nữa đươc gia công tinh xảo hơn xe của Thẩm Tri Ly rất nhiều.

Cái gã này lại đến phá đám đấy hả!

Không đợi Thẩm Tri Ly nghĩ xong, Tô Trầm Triệt đã nhanh chân bước tới trước mặt nàng, cẩn thận nâng tay nàng lên, từ phía sau lôi ra một vật bằng len bao ngoài bàn tay lạnh cóng của Thẩm Tri Ly, rồi không biết lấy ở đâu ra tấm áo choàng màu xanh đậm khoác lên người Thẩm Tri Ly.

Nheo nheo mắt, hắn cười: "Tri Ly, thấy ấm chưa?".

Trong vật bằng len đặt một lò sưởi nhỏ, cái lạnh nhanh chóng bị xua tan.

Thẩm Tri Ly bối rối hỏi: "Ngươi đến đây làm gì?".

Tô Trầm Triệt lại quay đầu nhìn lũ trẻ đang phấn khích, nở nụ cười dịu dàng: "Tri Ly, nàng thích trẻ con không?".

Thẩm Tri Ly quả quyết đáp: "Không thích".

Tô Trầm Triệt: "Vì sao?".

Vì ta biết ngươi định nói cái gì.

Thẩm Tri Ly hung dữ: "Nhất là không thích sinh cho ngươi!".

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, cười mỉm, mắt hơi cụp xuống vì ngại ngùng: "Tri Ly... thì ra nàng đã nghĩ đến việc sinh cho ta một đứa con

rồi đấy. Tiểu Tô nghe không hay lắm, hay là, nàng đặt tên khác đi...".

... Ngươi đúng là được đằng chân lân đằng đầu, đánh ngươi một trận rồi mà ngươi vẫn chứng nào tật đó!

Thở dài không thành tiếng, ngày giỗ của sư phụ, Thẩm Tri Ly chẳng buồn đấu võ miệng với Tô Trầm Triệt.

Thấy Thẩm Tri Ly không thèm đôi co với mình, Tô Trầm Triệt đành đứng bên cạnh nàng, ánh mắt trân trọng, lưu luyến nhìn Thẩm Tri Ly từ đầu xuống chân từ chân lên đầu mấy chục bận, mức độ nóng bỏng khiến Thẩm Tri Ly cảm thấy như mình đang ở trong chảo dầu sôi.

Thẩm Tri Ly chịu đựng một hồi, đến lúc thật sự chịu không nổi nữa đành thất thểu chui vào trong xe ngựa trốn.

Cuối cùng, phân phát hết đồ đạc xong, Thẩm Tri Ly mới từ trong xe ngựa thò đầu ra.

Vừa thò ra thì thấy ngay Tô Trầm Triệt đang đứng giữa đám đông, nụ cười dịu dàng, ấm áp như ngọn gió xuân, lũ trẻ ôm quần áo, đồ chơi miệng cười rạng rỡ bên cạnh hướng về phía Thẩm Tri Ly đồng thanh kêu to: "Thẩm cốc chủ, Tô công tử nói huynh ấy thích tỷ...".

Thẩm Tri Ly: "...".

... Điệp Y, muội sao còn đứng đó làm gì? Còn chưa đủ mất mặt sao hả?

"Xoạt!"

Thẩm Tri Ly kéo mạnh rèm xe, hét cụt lủn: "Đi!".

Trước đình tránh nắng ngoài cửa thành, Thẩm Tri Ly đặt vò rượu xuống đất, những lằn gân xanh trên mặt khẽ giật giật: "Rốt cuộc là ngươi còn đi theo ta đến lúc nào nữa?".

Tô Trầm Triệt từ phía sau cây cột trong đình thò một con mắt màu hổ phách ra: "Tri Ly, cổ độc trong người nàng còn chưa giải xong, ta không yên tâm...".

... Cổ độc.

Mặt Thẩm Tri Ly hơi đỏ lên, dứt khoát không thèm để ý đến Tô Trầm Triệt, rót đầy rượu, rồi lần lượt uống cạn.

Chếnh choáng say, Thẩm Tri Ly tựa lưng vào cột đình, khe khẽ nói: "Lão đầu tử, huynh ấy đã trở về rồi, nhưng vẫn còn hận người lắm, bây giờ mà dẫn huynh ấy đến đây huynh ấy nhất định sẽ quật mộ người lên... hức, hay là sang năm... Thôi, cũng không biết năm sau tình hình sẽ ra sao... Những gì hứa với người con đã sắp làm xong rồi, người ở dưới cửu tuyền đã có thể nhắm mắt, hức...".

Thẩm Tri Ly vừa định uống rượu trong chung, thì bị Tô Trầm Triệt đoạt lấy, một hơi uống cạn.

Nàng khì mũi, bất mãn nói: "Dám cướp rượu của ta, đồ chết tiệt!".

Tô Trầm Triệt rót một chung nữa, chạm nhẹ vào cốc của Thẩm Tri Ly rồi lại uống cạn.

Thẩm Tri Ly thò tay ra giựt lại: "Chết tiệt... Rượu này đắt lắm đấy, muốn uống thì tự đi mà mua, hức...".

Trời bắt đầu tối dần, mắt Tô Trầm Triệt sáng như sao khuya: "Tri Ly, nàng say chưa?".

Thẩm Tri Ly: "Say cái đầu ngươi, lão nương còn tỉnh táo lắm! Mau trả cho ta!".

Tô Trầm Triệt giấu vò rượu ra sau lưng, Thẩm Tri Ly chồm tới giựt lấy, tay không ngừng sờ soạng trên người Tô Trầm Triệt, nét mặt Tô Trầm Triệt khổ não: "Tri Ly... nếu thừa nước đục thả câu, có phải là sẽ bị ghét không...".

Thẩm Tri Ly híp mắt lại, tát vào mặt Tô Trầm Triệt một cái: "Thừa cái đầu ngươi, mau đưa cho ta...".

Tô Trầm Triệt day day sống mũi, chẳng biết làm thế nào đành đẩy vò rượu sang.

Thẩm Tri Ly nở nụ cười đắc thắng, ôm vò rượu uống ừng ực mấy ngụm liền, sau đó chẳng chút e dè đưa tay áo lên quẹt miệng, rồi xoa xoa đầu Tô Trầm Triệt: "Ngoan lắm, về nhà tỷ tỷ thưởng cho ngươi".

Coi bộ say thật rồi... Tửu lượng thế này thật chẳng dám khen.

Thừa nước đục thả câu cũng không phải là chưa từng làm, chỉ là...

Tô Trầm Triệt im lặng nhìn xuống đất, ra tay với đệ tử bảo bối trước mặt sư phụ người ta có cảm giác như bị trưởng bối nhìn trộm.

Hơn nữa Điệp Y hình như cũng đang ở cách đây không xa... nếu không đã dứt khoát bắt cóc Thẩm Tri Ly đi ngay.

Làm quân tử hay làm tiểu nhân...

Tô Trầm Triệt chìm trong suy tư.

Thẩm Tri Ly lắc lư, rồi lại cúi thấp đầu xuống, lảo đảo đứng dậy, từ từ lấy lại thăng bằng.

"Phù...", nàng thở hắt ra, dường như đã tỉnh táo lên rất nhiều, "Lão đầu tử, con về đây".

Vịn vào cột đình, Thẩm Tri Ly chầm chậm đi về.

Sau khi đấu tranh tư tưởng dữ dội, Tô Trầm Triệt lần đầu tiên vì tiết tháo này của mình mà cảm thấy kinh ngạc.

Hắn níu vai Thẩm Tri Ly lại, ôn tồn nói: "Tri Ly, ta đưa nàng về".

Thẩm Tri Ly nheo mắt nhìn hắn, lạnh lùng ngoặt tay rút ra một cây ngân châm đâm vào người Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt né sang một bên, giữ chặt tay Thẩm Tri Ly, cười nhẹ, cúi đầu khẽ giọng nói: "Sư phụ tại thượng, Tri Ly con xin nhận trước, sau này con sẽ thay người chăm sóc nàng...".

Thẩm Tri Ly vùng vẫy: "Này này, ai cần ngươi chăm sóc, ngươi là ai thế hả...".

Tô Trầm Triệt chăm chăm nhìn nàng, môi vẫn nở nụ cười dịu dàng: "Ta là Tô Trầm Triệt".

Không ngờ Thẩm Tri Ly càng vùng vẫy dữ dội: "Tô Trầm Triệt... Ta ghét nhất là Tô Trầm Triệt!".

Tô Trầm Triệt khựng lại, như bị đả kích: "Sao lại ghét Tô Trầm

Triệt?".

Thẩm Tri Ly ợ một cái, mùi rượu tỏa ra nồng nặc: "Lời nói ra chẳng có câu nào đáng tin, thường lợi dụng ta, hiếp đáp ta... Ợ, rõ ràng có hồng nhan tri kỷ Diệp Thiển Thiển đẹp hơn ta rất nhiều, không đúng, đẹp hơn một chút, sao còn giả vờ mất trí đến làm phiền ta, còn nói là uống nhầm thuốc, ta không tin đâu... Ợ, trước đây rõ ràng là thích Diệp Thiển Thiển, giang hồ ai cũng biết, nói không thích là không thích ngay, ai tin cho được... Ghét chết đi được ghét chết đi được... Ợ, quan trọng là hắn chưa tắm đã muốn lôi ta lên giường, ai muốn lên giường với hắn chứ, dơ chết được, đáng ghét...".

Tô Trầm Triệt: "...".

Trong chớp mắt có cảm giác bị đánh trúng rồi.

Bỗng nhiên tâm trạng hắn vô cùng nặng nề.

Thẩm Tri Ly vẫn lải nhải trách móc.

... Như thế cũng tốt, coi như đã trút giận.

Tô Trầm Triệt âm thầm nghĩ.

Hắn nâng cằm Thẩm Tri Ly lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng lạ thường vì hơi men, sau đó mới rời ra mặc dù độ nóng bỏng hay mùi hương đều khiến hắn lưu luyến không nỡ buông.

Vuốt ve gương mặt nhỏ ửng hồng của Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt nhấc bổng nàng lên.

Thẩm Tri Ly lúc đầu còn níu vạt áo hắn vùng vẫy, nhưng rất nhanh sau đó không động đậy gì nữa.

Cúi đầu nhìn xuống, Thẩm Tri Ly đã ngủ ngon lành trong vòng tay hắn, đầu tóc hơi rối vùi vào ngực hắn, hai mắt nhắm nhẹ, thần sắc bình thản an nhiên.

... Thật chẳng có chút ý thức phòng vệ.

... Hoặc là nói, vì là hắn nên Thẩm Tri Ly mới không chút phòng vệ như thế.

Ý nghĩ này khiến khóe miệng Tô Trầm Triệt không nén được nụ cười, cúi xuống hôn vào má Thẩm Tri Ly, bấy giờ mới sải bước đi về phía Điệp Y.

Ngủ đi, Tri Ly của ta.

***

Thẩm Tri Ly lại trở mình, dụi dụi mắt, nhìn trời tờ mờ sáng ngoài cửa sổ.

Một vệt sáng dát vàng chiếu trên má chàng trai thành một quầng sáng đẹp mắt, mắt hắn nhắm nhẹ, hàng lông mi cong dài, phủ bóng xuống làn da trắng mịn, khẽ lay động.

Tô Trầm Triệt anh tuấn... lúc này, đang nằm cạnh nàng.

Nói chính xác hơn là trong cùng một chiếc chăn.

Thẩm Tri Ly đau khổ bóp bóp trán, âm thầm nhớ lại.

Tối qua...

Một âm thanh nhẹ như tiếng muỗi vo ve vang lên, chàng trai đổi tư thế, cánh tay tự nhiên thoải mái như mây bay nước chảy, gác lên người nàng.

Thẩm Tri Ly: "...".

Sao hắn lại lão luyện như thế nhỉ?

Không đúng, trọng điểm không phải là cái này!

Thẩm Tri Ly vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay Tô Trầm Triệt, tay Tô Trầm Triệt lại ôm chặt không buông.

Vùng vẫy vô hiệu, Thẩm Tri Ly chụp lấy chiếc gối bên đánh mạnh vào Tô Trầm Triệt.

Cuối cùng...

Ôm đầu tóc rối bù vì bị đánh, Tô Trầm Triệt dụi mắt ngái ngủ ngồi dậy, đôi mắt màu hổ phách mơ mơ màng màng chớp chớp vô tội: "Tri Ly, chào...".

Chiếc chăn điều đắp ngang bờ vai trần của Tô Trầm Triệt tuột xuống để lộ làn da trắng ngần và hốc cổ đẹp mê hồn, lại được tô điểm bởi chiếc chăn màu sắc sặc sỡ càng làm nổi bật vẻ quyến rũ chết người.

Thẩm Tri Ly nuốt nước bọt.

Lúc Thẩm Tri Ly còn đang ngẩn ra, Tô Trầm Triệt với nét mặt vẫn còn chưa tỉnh ngủ chồm qua đặt một nụ hôn lên môi Thẩm Tri Ly, còn chưa thỏa thuê tiếp tục liếm liếm môi nàng, rồi chồm ngã vào người nàng như còn đang say ngủ...

Thẩm Tri Ly: "...".

Tỉnh dậy đi đồ chết tiệt, ai cho phép ngươi hôn ta!!!

Tô Trầm Triệt đang sướng rơn người dụi dụi đầu vào vai nàng, một lọn tóc rơi xuống sau gáy Tô Trầm Triệt, nhìn rất dễ thương.

Thẩm Tri Ly hít một hơi thật sâu, im lặng siết chặt nắm đấm.

Bên ngoài phòng.

Điệp Y nghe thất tiếng bùm bùm bốp bốp bên trong, định đẩy cửa bước vào thì bị Thanh Hạnh ngăn lại.

Thanh Hạnh gõ gõ bút phán quan, mặt đầy vẻ trầm trọng: "Đừng bận tâm, cứ để mặc bọn họ...".

Điệp Y lo lắng: "Sao có thể như thế được, hôm qua không phải chỉ nói công tử nhà các ông đưa tiểu thư về phòng thôi, sao bây giờ lại... Á, nhỡ đâu tiểu thư chịu thiệt gì rồi...", nói đoạn cô lại định đẩy cửa xông vào.

Kéo tay Điệp Y lại, Thanh Hạnh than thở: "Ngươi vào cũng chẳng giải quyết được gì".

Điệp Y vò vò khăn tay, nhấp nhổm nghe ngóng động tĩnh trong phòng: "Thanh đường chủ, công tử nhà các ông rốt cuộc có thật lòng thích tiểu thư nhà chúng tôi không?".

Thanh Hạnh ngớ ra: "Ngươi cũng không tin?". Hình như nhận ra cách hỏi của mình không đúng, Thanh Hạnh lại sửa lại, "Sao ngươi không tin?".

Điệp Y ôm đầu suy nghĩ một lát, nói: "Mỗi lần thấy công tử nhà ông cười, đều có cảm giác bị hắn bán đi mà còn giúp hắn đếm tiền... Ồ, nhất là nếu so với Hoa công tử...", nói chưa hết câu Điệp Y đã cúi đầu thẹn thùng.

"Cạch."

Cánh cửa bị đẩy ra, Thẩm Tri Ly ăn vận chỉnh tề bước ra ngoài, nói với Điệp Y: "Điệp Y, nước nóng, ta muốn rửa mặt súc miệng".

Điệp Y nghe lời, vội vàng chạy đi lo việc.

Thanh Hạnh xuyên qua vai Thẩm Tri Ly nhìn vào trong phòng, chỉ thấy chủ thượng đại nhân anh minh thần vũ thâm hiểm giảo hoạt nhà ông đang nằm ngắc ngoải trong một đống quần áo, chăn gối hỗn độn, đôi mắt đờ đẫn mỗi bên một vết xanh lè, nửa thân trên để trần lộ ra ngoài, bộ dạng thê thảm như vừa bị làm nhục.

Tuy có chút có lỗi với chủ thượng đại nhân, nhưng... lại có chút cảm giác... sảng khoái...

Haizzz, mình nhất định là bị chủ thượng đại nhân làm hư mất rồi.

Vệ sinh cá nhân xong, Thẩm Tri Ly vừa định đến đại tạp viện thăm bọn trẻ thì bỗng nhiên nhìn thấy một gã vận áo choàng đen hộc tốc chạy tới, đưa cho Thanh Hạnh một phong thư.

Nét mặt vốn dĩ rất thư thái của Thanh Hạnh bỗng trở nên nặng nề.

Thẩm Tri Ly bất giác hỏi: "Thanh đường chủ, xảy ra chuyện gì rồi sao?".

Thanh Hạnh thở dài: "Phái Kim Thành bị Ma giáo tiêu diệt rồi. Trưởng lão Hoa Sơn dẫn đệ tử đến Hành Sơn dự thọ yến bị Ma giáo mai phục, thương vong vô kể. Hai vụ này là lớn nhất ngoài ra còn vô số vụ nhỏ khác, võ lâm chính đạo bây giờ không thể khoanh tay đứng nhìn, nói sẽ mở một cuộc vây quét lớn... e rằng muốn tuyên chiến với Ma giáo".

Thẩm Tri Ly ngập ngừng: "Thế Tô Trầm Triệt cũng phải đi?".

Thanh Hạnh: "Chiếu theo lệ cũ thì nhất định phải đi... Chưa nói đến địa vị trong giang hồ của Thập Nhị Dạ công tử, chỉ riêng tư thù thôi đã không thể buông tha cho Ma giáo rồi".

Nói đoạn, Thanh Hạnh vào phòng đưa lá thư cho Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt chỉnh lại quần áo xộc xệch cầm lấy phong thư, xem xong đôi môi mỏng mím lại, đôi mắt màu hổ phách sầm xuống, không biết đang có suy nghĩ gì.

Tuy miệng vẫn cười nhưng Tô Trầm Triệt trầm lặng trong thoáng chốc vừa rồi có chút gì đó xa lạ.

Tâm trạng Thẩm Tri Ly bỗng xấu đi.

Điệp Y cũng mang tin tức đến, nói Hoa Sơn đưa một đoàn người đến nhờ chữa bệnh, Thẩm Tri Ly gật đầu tỏ ý biết rồi, cũng không còn tâm trạng đi thăm bọn trẻ ở đại tạp viện nữa, vội vàng trở về Hồi Xuân cốc.

Lần trước đại hội võ lâm cũng đã gặp rồi, Thẩm Tri Ly chỉ đưa ra giá rất phải chăng.

Đối phương vừa nghe xong, vội hỏi gần đây có thần y nào không.

Thẩm Tri Ly quả quyết lắc đầu, hơn nữa còn tỏ ý có nhiều người nếu không chữa ngay e rằng không cầm cự nổi nữa, đối phương trầm ngâm hồi lâu, nuốt lệ gật đầu.

Vì phí khám chữa bệnh nên Hồi Xuân cốc bình thường khá vắng vẻ, lần này bệnh nhân nhiều như thế khiến mọi người trong Hồi Xuân cốc bận rộn luôn chân luôn tay.

May mà trong Hồi Xuân cốc ngoài Thẩm Tri Ly ra còn có mấy đại phu khác, chia ra cũng bớt việc phần nào, nhưng số bệnh nhân nhiều như thế, dù nhiều người thì vẫn bận liên tục mười canh giờ liền mới xử lý xong hết. Thẩm Tri Ly mệt bơ phờ, vừa ngả người xuống giường là ngủ say như chết.

Lúc tỉnh dậy, phát hiện bên ngoài đang có tranh chấp.

Thẩm Tri Ly chạy ra thì nhìn thấy một đám đệ tử Hoa Sơn bị thương nhẹ đang vây quanh Hoa Cửu Dạ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hoa Cửu Dạ tựa nghiêng vào cửa, áo choàng lông đỏ điểm mây bay chấp chới theo gió, mái tóc đen dài cột bằng dây vàng rủ xuống vai, ngón tay thon dài vuốt ve đầu rắn, nở nụ cười chế nhạo, vết sẹo ở đuôi mắt hằn lên, toàn thân toát ra vẻ vừa lả lơi vừa tà ma.

Thấy Thẩm Tri Ly đi đến, đệ tử lớn nhất trong đó nói: "Thẩm cốc chủ, xin hỏi vị này có phải người của Ma giáo không?".

Không đợi Thẩm Tri Ly trả lời, lại một đệ tử khác nói: "Nhìn hắn là biết rồi! Người trong chính đạo không ai có bộ dạng như hắn, rõ ràng là còn ma giáo hơn cả Ma giáo!".

Hoa Cửu Dạ liếm liếm môi, rất hứng thú hỏi: "Sư muội, ta có thể lấy danh nghĩa Ma giáo giết bọn chúng không? Gần đây trong cốc không ít người đến, đột nhiên có chút phấn khích...".

Thẩm Tri Ly ôm đầu giận dữ nói: "Không được!", rồi quay sang giải thích với đám đệ tử nọ, "Đây là sư huynh của ta, không phải là người trong Ma giáo gì hết, chỉ là bề ngoài nhìn khá giống người xấu, thật ra huynh ấy...".

Thẩm Tri Ly còn chưa nói dứt, chỉ thấy nét mặt đám đệ tử vô cùng kinh hoàng, hét toáng lên rồi chạy mất.

Thẩm Tri Ly: "...".

Hoa Cửu Dạ nhún vai, đi vào trong: "Thật vô vị... đánh nhau với tên họ Tô còn thích hơn".

***

Tô Trầm Triệt...

Hình như mấy ngày rồi không thấy hắn... Dĩ nhiên cũng vì nàng quá bận chăm sóc bệnh nhân.

Chỉ là... Thẩm Tri Ly day ấn đường suy tư, cuối cùng đi tìm Thanh Hạnh.

Thanh Hạnh đang ở trong phòng thu xếp đồ đạc.

Ông ta phải đi rồi, vậy còn Tô Trầm Triệt... Một nỗi buồn trào dâng.

Thẩm Tri Ly chớp mắt, bình thản nhìn Thanh Hạnh: "Thanh đường chủ".

Thanh Hạnh nghe tiếng quay đầu lại, nhìn Thẩm Tri Ly cười: "Thẩm cốc chủ, mấy ngày qua thật phiền quá, tại hạ e rằng phải rời khỏi đây trước...".

Thẩm Tri Ly hơi do dự, cũng cười đáp lại: "Không có gì, ta phải cảm ơn Thanh đường chủ mấy ngày qua đã rất tốn kém".

Thanh Hạnh cười đau khổ: "Tôi thì không sao, dù gì người xuất ngân lượng cũng là chủ thượng".

Nhắc đến Tô Trầm Triệt, cuối cùng nàng cũng có cớ để tiếp tục câu chuyện.

Thẩm Tri Ly: "Thanh đường chủ, ta nghĩ sự việc Thất tình đơn chắc ông cũng biết...".

Nhìn Thẩm Tri Ly, nét mặt Thanh Hạnh cũng thay đổi, như có chút xót xa: "Lôi thống lĩnh cũng có nói với chúng tôi, lần này làm phiền Thẩm cốc chủ rồi, thật là ngại quá... Chủ thượng...".

Thẩm Tri Ly bỗng cười: "Có gì đâu mà ngại... vốn dĩ ta cũng cảm thấy tình cảm của chủ thượng nhà ông rất kỳ, không cần giải thích với ta đâu. Đợi dược liệu mang đến đủ, ta sẽ nhanh chóng bào chế thuốc rồi cho người mang tới cho các ông hoặc các ông đến lấy đều được". Nàng dừng một lát, "Có duyên quen biết, giờ cũng phải từ biệt, còn không biết khi nào mới gặp lại".

Thanh Hạnh thấy Thẩm Tri Ly không có gì bất thường, bèn thở dài: "Thật ra... chuyện của Ma giáo, Thập Nhị Dạ không thể không bận tâm".

Thẩm Tri Ly lúc này mới nhớ lại những lời đồn trong giang hồ khi trước, Thập Nhị Dạ công tử có mối thâm thù như biển cả với Ma giáo, không đội trời chung.

Lúc này nàng buột miệng hỏi: "Thập Nhị Dạ công tử và Ma giáo rốt

cuộc là có thù oán gì?".

Thanh Hạnh: "Thập Nhị Dạ là do phụ thân của chủ thượng sáng lập...".

Thẩm Tri Ly không nén nổi: "Thật ra ta luôn muốn hỏi, các người vì sao lại gọi là Thập Nhị Dạ?".

Thanh Hạnh ngẩn ra rồi nói: "Không biết Thẩm cốc chủ có nghe qua Thập Nhị Dạ Hoa?".

Thấy Thẩm Tri Ly còn chưa kịp phản ứng lại thì Thanh Hạnh đã nói tiếp: "Thập Nhị Dạ Hoa là thần hoa trong truyền thuyết có thể cải tử hoàn sinh, tuy tất cả đều được ghi chép trong sách nhưng chưa từng nghe có người nào nhìn thấy loại hoa này. Có điều lão chúa thượng luôn muốn đi tìm nó, không, đó là một sự ký thác thì đúng hơn... Lão chúa thượng đối với phu nhân tình sâu nghĩa nặng, người hy vọng phu nhân có thể sống lại, nhưng đến cuối đời người vẫn chưa làm được...", nói đến đây, nét mặt Thanh Hạnh có chút buồn bã.

Lão chúa thượng, đó chắc là Tô Thận Ngôn mà Kỷ Minh Nguyệt từng nhắc đến...

Thanh Hạnh ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tri Ly im lặng không nói, mới như nhớ ra điều gì: "Còn mối thù giữa Thập Nhị Dạ và Ma giáo, tôi nói đến đây cô cũng đã đoán ra rồi chứ... Mẫu thân của chủ thượng bị bọn Ma giáo giết hại, nên lập ra Thập Nhị Dạ thật ra là để trợ giúp chủ thượng tiêu diệt Ma giáo".

Thẩm Tri Ly cúi đầu trầm ngâm rất lâu, sau mới hỏi: "Thế Diệp Thiển Thiển...".

Thanh Hạnh lắc đầu nói: "Chuyện Diệp Thiển Thiển tôi cũng không rõ. Thật ra lúc đầu chủ thượng và ả quấn quýt với nhau tôi cũng rất ngạc nhiên, chủ thượng tính cách rất giống lão chúa thượng, tôi vốn cho rằng người sẽ tìm nữ tử tương tự như mẫu thân mình... Nói ra, Thẩm cốc chủ có chút tương đồng với mẫu thân chủ thượng đấy, tôi có bức họa của mẫu thân người ở đây, Thẩm cốc chủ có muốn xem không?".

Thẩm Tri Ly gật đầu.

Thanh Hạnh lục tìm hồi lâu, đưa cho Thẩm Tri Ly một bức tranh cuộn: "Chủ thượng chào đời không bao lâu thì phu nhân qua đời, nên luôn tìm lại ký ức về mẹ qua bức tranh này, sau đó người cũng lười giở ra xem, tôi bèn cất giúp".

Trong lúc Thanh Hạnh nói, Thẩm Tri Ly đã mở bức tranh ra.

Bức họa vẽ chân dung một nữ tử đang say rượu dưới trăng.

Chiếc váy dài quét đất lấp lánh ánh bạc như dòng nước chảy, trong tay nàng cầm một chiếc chung bằng ngọc trắng, tay còn lại chống cằm, ống tay áo dát bạc rơi xuống khuỷu tay, để lộ cánh tay trắng ngần, quyến rũ, mắt hơi lờ đờ say, thần sắc mơ màng, còn khuôn mặt đó...

Khuôn mặt đó...

Đẹp khiến người ta gần như nín thở.

Bạn có thể dùng tất cả những từ ngữ đẹp đẽ nhất thuần khiết nhất để miêu tả người con gái trong bức họa, nàng trong trẻo, long lanh như pha lê.

Chỉ cần nhìn một cái là chẳng muốn rời mắt đi...

Thẩm Tri Ly mặt không cảm xúc: "Bà ấy giống ta chỗ nào đâu...".

Thanh Hạnh: "Ấy... tôi không nói bề ngoài, đại khái là cảm giác mà... Nghe nói năm đó sở thích lớn nhất của bà là cứ năm ba hôm lại đánh lão chủ thượng một lần, còn nữa chưa bao giờ nương tay...".

Thẩm Tri Ly: "...".

Thẩm Tri Ly lại ngắm bức họa, mắt hơi lóe lên tựa như đã hiểu ra được điều gì, rồi giống như đang thở dài cuộn bức họa lại đưa cho Thanh Hạnh: "Ta biết rồi... Thanh đường chủ, giúp ta nói lời từ biệt với chủ thượng nhà ông, ta... không đi gặp hắn nữa".

Thanh Hạnh cầm lấy bức họa, nhìn Thẩm Tri Ly quay người đi ra.

"Đợi đã."

Thẩm Tri Ly dừng lại: "Có chuyện gì?".

Thanh Hạnh nói: “Chuyện là... tôi về Thập Nhị Dạ một mình, chủ thượng... có chết cũng không chịu theo tôi về”.

Chương 3: Từ biệt thật rồi

Thẩm Tri Ly vẫy tay tiễn Thanh Hạnh.

Phía sau Tô Trầm Triệt và Hoa Cửu Dạ lại đánh nhau.

Ánh chiều tà dần tắt, Thẩm Tri Ly lặng lẽ thở dài, quay về chăm sóc ngân... à không đúng, bệnh nhân.

Trưởng lão Hoa Sơn đã tỉnh lại, nắm lấy tay Thẩm Tri Ly cảm ơn rối rít, khiến Thẩm Tri Ly đành nuốt câu nói “thật ra ta cũng chỉ vì ngân lượng mà thôi” vào trong.

Đám đệ tử canh gác bên canh Trưởng lão cũng đồng loạt thi lễ với Thẩm Tri Ly.

Đã từng khám cho không ít bệnh nhân nhưng đây là lần đầu tiên Thẩm Tri Ly nhận được lời cảm ơn có thể diện lớn như thế này nên có chút hơi chột dạ.

Lành bệnh chưa được vài ngày, để lại phí chữa trị, đám người Hoa Sơn đều rời khỏi Hồi Xuân cốc.

Mỗi ngày lật giở y thư, thăm khám bệnh, kê đơn thuốc, xử lý sự vụ trong cốc, rỗi rãi thì lựa dược liệu đếm ngân lượng, cuộc sống của Thẩm Tri Ly thật sự khá là đơn điệu.

Chỉ là thời gian lâu dần cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Thực tế, nếu so sánh với quãng thời gian trải qua hết sóng gió này đến sóng gió khác trước đó, Thẩm Tri Ly thích cuộc sống như thế này hơn.

Không cần phải lo lắng, không cần phải hoảng sợ, sống một cuộc sống bình lặng...

Từ điểm này có thể nói Thẩm Tri Ly quả thật là một người khá vô vị và cứng nhắc.

Nhấc tách trà còn đang bốc khói nghi ngút lên, Thẩm Tri Ly nằm dài dựa lưng trên ghế xem y thư mà sư phụ để lại.

Điệp Y nhàn hạ ngồi bên cạnh Thẩm Tri Ly bắt đầu chí cha chí chách nói nhảm: "Tiểu thư, tiểu thư có thấy bộ quần áo mà Hoa công tử mặc hai ngày trước không, cái áo choàng có cả màu đỏ lẫn đen ấy...".

Thẩm Tri Ly hờ hững đáp: "Ừm".

Điệp Y hai tay ôm má, mắt long lanh: "Thật là đẹp quá chừng, chỉ nhìn một cái thôi mà tim nô tỳ đã tan chảy rồi". Làm như không thể chịu đựng nổi, Điệp Y không ngừng uốn éo, "Hoa công tử sao có thể đẹp trai đến thế nhỉ, thật quá đáng mà...".

Thẩm Tri Ly: "Ồ".

Điệp Y nắm lấy tay áo của Thẩm Tri Ly, mắt chớp chớp: "Tiểu thư tiểu thư, Điệp Y cũng may một chiếc áo choàng giống như thế nhé!".

Thẩm Tri Ly không ngẩng đầu lên: "Ừ, công may trừ vào tiền lương của muội".

Hoa Cửu Dạ thuộc phạm vi nuôi dưỡng của nàng, còn Điệp Y thì không tính, dĩ nhiên chẳng có lý do nàng phải tốn tiền vì con bé.

Điệp Y trề môi.

Thẩm Tri Ly trở mình tiếp tục xem sách.

Điệp Y tiếp tục giật giật tay áo nàng: "Tiểu thư, òa òa òa òa, nô tỳ không trả nổi... chất vải đó đắt lắm...".

Thẩm Tri Ly: "Đắt là bao nhiêu?".

Điệp Y: "Năm lượng một thước".

Thẩm Tri Ly ngồi phắt dậy, tóm lấy cổ áo Điệp Y, khẩu khí không có gì gọi là tốt lành: "Muội nói bao nhiêu?".

Điệp Y run lập cập, thật thà nhắc lại lần nữa.

Thẩm Tri Ly nhớ lại độ dài chiếc áo choàng mà Hoa Cửu Dạ mặc hôm qua, đau xót tột cùng: "Năm lượng bạc một thước... Đúng là quân

ăn cướp!”.

Điệp Y len lén ngẩng đầu lên: “Không phải năm lượng bạc mà là năm lượng vàng...”.

Thẩm Tri Ly: “...”.

Điệp Y đột ngột ôm lấy eo Thẩm Tri Ly: “Tiểu thư, tiểu thư bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại đi, tiểu thư định làm gì vậy?”.

Thẩm Tri Ly nói như đinh đóng cột: “Tìm hắn tính sổ”.

Bên ngoài vọng lại tiếng giao đấu.

Binh binh, cheng cheng, chát chát, ầm ầm, xoảng xoảng.

Chỉ thấy trong đó có một bóng người cao cao bay lên đâm sầm xuống khoảnh vườn sau lưng, tiếp theo là tiếng tường đá đổ sập xuống cát bụi bay mù mịt.

Cơ hồ trong tích tắc, người đó lại bay lên, tiếp tục giao đấu.

Thẩm Tri Ly ôm đầu, đến cái hứng thú bảo ngừng lại cũng không còn nữa.

“Điệp Y, đi tính xem xây lại thì hết bao nhiêu tiền, rồi báo cho Thanh Hạnh biết.”

Điệp Y đi theo sau nói: “Nhưng... tiểu thư, Thanh đường chủ đi rồi ạ...”.

Thẩm Tri Ly lúc này mới nhớ ra, một bóng người đang giao đấu bỗng khựng lại, rồi đột ngột xẹt qua, tà áo trắng bay bay đáp xuống, nheo mắt nhìn Thẩm Tri Ly, cười rạng rỡ.

Tiếp theo đó là câu cửa miệng ngàn năm không đổi: “Tri Ly...”.

Thẩm Tri Ly nhìn Tô Trầm Triệt một cái, không nén đươc chỉ tay vào đầu hắn: “Đám lông dựng ngược sau lưng ngươi sao vẫn chưa chịu ép xuống...”.

“Lông dựng ngược?”, Tô Trầm Triệt rờ rờ đầu, chạm phải mớ tóc lì lợm vểnh ra, “Ây... ta cũng không biết nữa, vểnh ra lúc nào thế nhỉ?”.

Một cây sáo sắt thò tới, khều khều đám tóc đó của Tô Trầm Triệt.

Hoa Cửu Dạ khẩu khí nhàn nhã: "Hai ngày rồi đấy nhỉ... Ta còn tưởng đó lại là sản vật gớm ghiếc của ngươi chứ, cố tình vểnh ra để làm chổi lông gà hay gì đó".

Tô Trầm Triệt tủi thân nhìn Thẩm Tri Ly: "Thanh Hạnh đi rồi... chẳng có ai giúp ta chải đầu...".

Không đợi Thẩm Tri Ly trả lời, Hoa Cửu Dạ đã chen ngang: "Tự ngươi không biết làm sao? Đúng là loại công tử bột ngậm thìa vàng lớn lên đây mà", khẩu khí chế nhạo.

Tô Trầm Triệt không nhìn y, chớp mắt: "Tri Ly... giúp ta chải đầu có được không?".

Thẩm Tri Ly: "Không có lược...".

Một chiếc lược được nhét vào tay nàng.

Cầm chiếc lược, Thẩm Tri Ly do dự một lát, nhưng nhìn thấy đám lông dựng ngược kỳ dị, mong muốn ép nó xuống vô cùng mãnh liệt...

Cuối cùng nàng ấn vai Tô Trầm Triệt xuống, chải cật lực.

Đám lông phe phẩy trong gió rồi nằm rạp xuống.

Thẩm Tri Ly đắc ý buông ra, thì thấy đám lông vẫn lì lợm dựng đứng lên.

... Nhất định phải ép nó xuống!

Thẩm Tri Ly lại vật lộn với mớ tóc đó mà không để ý gã họ Tô càng lúc càng áp sát nàng.

"Ái... đau quá..." Tô Trầm Triệt ôm đầu lùi ra sau.

Hoa Cửu Dạ nắm lấy đám tóc bứt mạnh ra, khẽ nhếch mép: "Tốt rồi, bây giờ thì không còn nữa".

Thẩm Tri Ly: "...". Cách hay, sao lúc nãy nàng không nghĩ ra nhỉ.

Tô Trầm Triệt sa sầm mặt: "Trả tóc lại cho ta...".

Hoa Cửu Dạ toét miệng cười, giật lùi về sau, giơ cao lọn tóc: "Không

trả! Muốn không? Lại đây cướp đi, lại đây cướp điii".

Tô Trầm Triệt không thèm quay đầu: "Đồ trẻ con".

Sắc mặt Hoa Cửu Dạ cũng sa sầm: "Muốn đánh nhau không?".

... Đoạn đối thoại này mỗi ngày diễn tới ba, bốn lần nghe đến phát chán rồi.

Thẩm Tri Ly quay người chuẩn bị bỏ đi thì phía sau bỗng nhói đau, đau đến nỗi nàng ngoặt tay ra sau giáng một cái tát xuống.

"Bốp" một tiếng đúng ngay giữa khuôn mặt đẹp của Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt sờ sờ bên má đỏ ửng, lại nhíu mày nhổ mấy sợi tóc trên đầu mình, rồi kết lại với mấy sợi trong tay.

Thẩm Tri Ly: "... Ngươi làm gì vậy hả?".

Tay Tô Trầm Triệt khéo léo đến bất ngờ, tóc nhanh chóng được kết lại, hắn thậm chí còn tháo dây tua rua của miếng ngọc bội giắt ở thắt lưng ra rồi buộc chung vào với tóc.

Tép tóc đen chẳng còn phân biệt được là tóc của ai, chùm tua rua rũ phía dưới đung đưa theo gió... thật ra nhìn rất quái dị.

Nhưng trong đầu Thẩm Tri Ly bỗng lóe lên một từ.

Phu thê kết tóc.

Tô Trầm Triệt kéo tay Thẩm Tri Ly, đặt thứ đó lên tay nàng.

"Tri Ly... hãy để ta lấy nàng nhé có được không?"

Mặt hắn vẫn hằn dấu năm ngón tay của Thẩm Tri Ly, hơi ửng đỏ, nhìn rất mắc cười... nhưng thái độ lại rất nghiêm túc.

Những sợi tóc mảnh mai bay bay trong tay chứ không nằm im, có cảm giác nhột nhột.

Cảm giác này lan vào trong tim... trái tim nàng giống như cũng bị thứ gì đó mềm mềm mảnh mảnh khều khều trêu đùa.

Hơi nhột nhột, hơi rung rinh.

Không muốn gả cho hắn sao?

Thẩm Tri Ly cúi đầu nhìn tép tóc được kết lại với nhau, chúng giống nhau đến nỗi không thể phân biệt được.

"Chỉ dựa vào mấy sợi tóc này mà muốn lấy sư muội của ta sao... ngươi đang đùa đấy à?"

Hoa Cửu Dạ nhặt lấy tép tóc trên tay Thẩm Tri Ly, vứt vào trong bụi cỏ đằng xa, tiếp đó thái độ khinh khỉnh nhìn Tô Trầm Triệt.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly ngước lên theo tép tóc, khựng lại trong tích tắc.

Sắc mặt Tô Trầm Triệt cũng lạnh lùng: "Dĩ nhiên là không... Nếu Tri Ly bằng lòng gả cho ta, tất cả những gì ta có cho nàng hết cũng không sao".

Hoa Cửu Dạ: "Bao gồm Thập Nhị Dạ?"

Tô Trầm Triệt không chút do dự: "Bao gồm cả Thập Nhị Dạ".

Hoa Cửu Dạ nhếch môi: "Thế bao gồm cả tính mạng ngươi thì sao?".

Tô Trầm Triệt ngập ngừng, Hoa Cửu Dạ phì cười

Bình thản nhìn Hoa Cửu Dạ, Tô Trầm Triệt cười nhạt: "Đúng, tạm thời không bao gồm tính mạng của ta... Bởi vì ta vẫn còn muốn giữ nó để lấy Tri Ly, trước khi lấy được Tri Ly, ta sẽ không cho phép mình chết".

"Thật không thể tin được. Vì sao ngươi lại muốn lấy sư muội của ta?"

Tô Trầm Triệt trả lời nhanh hơn bất kỳ lần nào: "Vì ta yêu nàng".

Hoa Cửu Dạ bỗng dưng cười ha hả.

Một lát sau, y ngừng cười, tóm lấy cổ áo Tô Trầm Triệt, miệng vẫn mỉm cười nhưng mắt thì sắc lạnh đến mức khiến người ta thấy rét run: "Yên tâm, ta tuyệt đối không gả sư muội ta cho ngươi đâu... Diệp Thiển Thiển thứ hai ư? Đến nghĩ ngươi cũng đừng nghĩ nữa".

Tô Trầm Triệt đi xa rồi, Hoa Cửu Dạ lúc này mới để ý đến Thẩm Tri Ly từ lúc y chen ngang đến giờ vẫn chưa nói tiếng nào.

Thẩm Tri Ly đầu hơi cúi xuống, không biết là đang nghĩ gì.

Mắt Hoa Cửu Dạ bỗng ánh lên tia xót xa, đưa tay vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Sao thế, không hài lòng với thái độ của sư huynh à?".

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, chậm rãi lắc dầu, mỉm cười: "Không có... muội vốn dĩ cũng không định gả cho hắn".

Hoa Cửu Dạ: "Nhưng muội đang rất buồn đó thôi". Xoa xoa đầu Thẩm Tri Ly, giọng nói Hoa Cửu Dạ pha lẫn tâm trạng không biết là hoài niệm hay là thứ gì khác, "Giống như hồi nhỏ, hoàn toàn không hiểu làm sao để che giấu cảm xúc, năm đó ta rốt cuộc là bị muội lừa thế nào nhỉ...".

Thẩm Tri Ly: "Này này... muội đang nuôi huynh đấy, đừng có mà nhắc tới chuyện đó nữa".

Hoa Cửu Dạ cười: "Cũng đúng, ta đi may thêm hai bộ đồ nữa đã... Dù gì cũng là tiêu tiền của muội, ta không đau lòng chút nào".

Thẩm Tri Ly: "...".

Huynh không đau lòng nhưng muội đau lòng, đau lắm luôn!

Xoa xoa mái tóc đã rối bù của Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ đặt vào tay nàng một thứ gì đó.

Nhìn lòng bàn tay, tép tóc vốn tưởng đã bị vứt đi lại đang nằm im trong tay nàng.

***

Chưa đến nửa tháng sau, Hồi Xuân cốc đón thêm một đoàn người bị thương nữa.

Rõ ràng không thỏa mãn với một vị Trưởng lão Hoa Sơn, lần này Ma giáo còn thò cả xúc tu đến các môn phái lớn khác, Chưởng môn phái Hành Sơn và Kỳ Sơn đều bị đột kích lúc rời núi. Chưởng môn phái Kỳ Sơn còn đỡ, Chưởng môn phái Hành Sơn lại nhất thời không

phòng bị, bị bọn tiện nhân Ma giáo đả trúng tử huyệt.

Có ngân lượng dâng đến tận cửa Thẩm Tri Ly dĩ nhiên không từ chối, nhất là lần này lại là người Thẩm Tri Ly miễn cưỡng xem như quen biết.

Đại đệ tử phái Hành Sơn, Đỗ Ý Chi.

Cái tên này thật ra Thẩm Tri Ly đã quên tuốt luốt rồi, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt đó Thẩm Tri Ly bất giác nhớ lại bộ dạng bị Tô Trầm Triệt hành hạ đến nỗi mấy ngày liền nằm liệt giường mà vẫn luôn miệng cảm ơn ở đại hội võ lâm lần đó... Đúng thật là một kẻ tốt bụng ngờ nghệch.

Trong lúc Thẩm Tri Ly cảm khái thì dược liệu bào chế thuốc giải Thất tình đơn đã tìm đủ, được đích thân Lôi Ảnh mang đến Hồi Xuân cốc.

Tổng cộng có bảy vị, đều là những vị chỉ tồn tại trong truyền thuyết vô cùng khó tìm.

Thực tế, Thất tình đơn vốn tự thân nó đã là một truyền thuyết.

Trong phòng thuốc của Hồi Xuân cốc, Lôi Ảnh lấy từng thứ từ trong tráp ngọc ra đặt cẩn thận lên bàn.

Dịch tình yêu của con giao long Thôn Thiên ở Bắc Hải, cỏ Tham Lang tử vi ở đỉnh Nam Sơn... đếm từng thứ một, cuối cùng là quyển sách cổ chỉ cách thức bào chế.

Thẩm Tri Ly cầm đơn thuốc lên, xem tỉ mỉ, mím môi rồi cười nói: "Có mấy chỗ ghi chép không rõ ràng lắm, ta cần phải làm thử nghiệm đã. Cho ta bảy ngày, không quá bảy ngày sẽ điều chế ra thuốc giải".

Có được sự bảo đảm của Thẩm Tri Ly, Lôi Ảnh thở phào nhẹ nhõm.

Lại nghe Thẩm Tri Ly đột nhiên hỏi: "Có thật là trong vòng nửa tháng sẽ quên hết sạch không?".

Lôi Ảnh gật đầu: "Nếu đơn thuốc cổ không sai, thì chắc là như vậy".

Vậy là chỉ còn lại nửa tháng.

Trong đầu Thẩm Tri Ly hiện lên mớ tóc vểnh ra của Tô Trầm Triệt, từng sợi từng sợi dựng lên lì lợm hệt như chủ nhân nó, hơn nữa còn thích được voi đòi tiên.

Nhưng một khi đã nhổ đi thì không thể mọc lại

Thẩm Tri Ly cất dược liệu vào tráp, ngẩng đầu lên phát hiện Lôi Ảnh vẫn đang nhìn mình.

Nàng sờ má, kỳ lạ hỏi: "Trên mặt ta có dính gì à?".

Gương mặt lạnh lùng của Lôi Ảnh có chút kỳ dị: "Cô không buồn sao?".

Thẩm Tri Ly cúi đầu gấp đơn thuốc lại: "Nếu ta buồn... thế thì có thể không bào chế thuốc giải không?".

Lôi Ảnh trầm ngâm.

Thẩm Tri Ly rửa tay nói: "Ta biết ngươi muốn nói gì... Chỉ là tình cảm do thuốc mang lại giả tạo không có thật hoặc là Tô Trầm Triệt gánh vác trọng trách tiêu diệt Ma giáo không nên ở lì trong Hồi Xuân Gốc với ta...", nàng quay đầu cười với Lôi Ảnh, "Đừng lo, ta sẽ không vì điều này mà cố ý bào chế sai đơn thuốc đâu, đã nói ta là một đại phu có y đức rồi mà...".

Những lời định nói đều đã bị Thẩm Tri Ly đoán trúng, Lôi Ảnh không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Tri Ly đột nhiên thở hắt ra, cười: "Lôi thống lĩnh, chẳng qua chỉ là quên đi thôi mà, ta ở Hồi Xuân cốc bao năm nay, đã chứng kiến biết bao cảnh sinh ly tử biệt... hơn nữa...".

***

Từ phòng thuốc bước ra, Thẩm Tri Ly có cảm giác như trút được gánh nặng.

... Đã hạ quyết tâm rồi thì phải từ bỏ triệt để, đừng nghĩ ngợi nữa.

Điệp Y chạy tới: "Tiểu thư, phù, nãy giờ nô tỳ tìm tiểu thư khắp nơi... Gã quái nhân đó tỉnh lại rồi".

Quái nhân?

Thẩm Tri Ly vội đi xem, đại thúc mà nàng cứu ra khỏi địa lao ở Nam Cương, mặt mũi ghê rợn, được nghi là vua Nam Cương tiền nhiệm đó đang nở nụ cười khủng khiếp, nửa thân trên để trần ngâm mình trong bồn tắm, làm bộ ngượng ngùng nói: "Tiểu cô nương, có thể lấy giúp ta một bộ quần áo được không, ta thì không sao nhưng các cô nhìn thấy lỡ đâu để lại ấn tượng không tốt thì không hay chút nào...".

Đúng thật là còn chưa chết...

Lúc cứu ra khỏi địa lao cơ thể của ông ta đã chẳng còn hy vọng gì nhiều nhưng ngặt nỗi thân phận người này đặc biệt, Thẩm Tri Ly không thể vứt ông ta lại Nam Cương, đành phải đưa ông ta về theo. Người này luôn ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Về đến Hồi Xuân cốc, Thẩm Tri Ly ngâm ông ta trong suối thuốc rồi cũng chẳng buồn để tâm đến ông ta nữa.

Không ngờ chỉ nhờ vào tắm thuốc mà vết thương trên người ông ta đã hồi phục bảy, tám phần.

Sức sống thật ngoan cường đến đáng sợ.

Thay xong áo, lại được ăn một bữa no căng, đại thúc sung sướng xoa xoa bụng.

Thẩm Tri Ly hỏi dò: "Ông còn nhớ những chuyện trước kia không? Ví dụ như... ông là ai?".

Đại thúc nói rất dứt khoát: "Không nhớ".

Thẩm Tri Ly giương đông kích tây: "Thế sau này ông có dự định gì không?".

Đại thúc: "Không có".

Thẩm Tri Ly: "Ông không có tí kế hoạch nào sao?".

Đại thúc: "Không có", gương mặt đáng sợ nở nụ cười, "Ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại... định sẽ tiếp tục sống thế này".

Thẩm Tri Ly mặt không chút cảm xúc: "Ông có biết hiện giờ ông đang ăn cơm của ta, ở nhà của ta, ngủ giường của ta không... Còn nữa,

đến một lượng bạc cũng chưa hề trả...".

Đại thúc gật đầu tỏ ý biết rồi, đồng thời cười cầu tài: "Tiểu cô nương... ta hiện giờ trong người không có lấy một đồng cô cũng biết mà, hay là ta bán thân cho cô nhé".

Nhìn gương mặt méo mó vì cười, Thẩm Tri Ly giật giật khóe miệng.

... Ai cần ông bán thân chứ! Mua về làm quỷ môn thần canh gác trấn này à?

Bên ngoài đột ngột có tiếng gõ cửa.

"Thẩm cốc chủ, Thẩm cốc chủ, cô có ở đó không?"

Lâu rồi không có ai gọi cửa, Thẩm Tri Ly ngớ ra một lúc rồi mới gọi Điệp Y ra mở cửa.

Bước vào là một thiếu niên trẻ tuổi vận áo choàng trắng, vóc người cao ráo, mặt đầy vẻ chính khí hào sảng, vừa nhìn đã biết xuất thân danh môn chính phái.

Thẩm Tri Ly: "Đỗ đại hiệp đến có việc gì không?".

Đỗ Ý Chi vừa bước vào phòng nhìn thấy mặt đại thúc thì giật mình kinh hãi, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh: "Gia sư uống xong thuốc do Thẩm cốc chủ kê đơn đã hôn mê một ngày rồi, tôi chỉ đến để hỏi không biết sư phụ của tôi khi nào mới tỉnh lại?".

Đây là nghề của nàng, Thẩm Tri Ly nhanh chóng trả lời: "Thương thế của lệnh sư rất nặng, ta đã xử lý vết thương giúp ông ấy, nếu không có chuyển biến xấu thì không lo nguy hiểm đến tính mạng. Ngủ nhiều một chút để dưỡng thương, chỉ cần mỗi ngày cho ông ấy uống thuốc đúng giờ là sẽ không sao đâu".

Đỗ Ý Chi hơi thẹn, cung tay nói: "Là do tại hạ quá nóng vội, làm phiền Thẩm cốc chủ rồi".

Thấy đối phương khách sáo như vậy, Thẩm Tri Ly cũng phải khách sáo theo: "Không sao, tâm lý lo lắng cho sư phụ của Đỗ đại hiệp ta có thể hiểu được".

Đỗ Ý Chi định tiếp tục khách sáo thì tay Thẩm Tri Ly đột nhiên đặt

lên mạch của gã, Đỗ Ý Chi vừa đỏ mặt thì Thẩm Tri Ly đã thu tay về, rồi nhanh chóng viết một đơn thuốc ra giấy nhét vào tay Đỗ Ý Chi: "Bốc thuốc theo đơn này, ba bát nước sắc lấy một bát, mỗi ngày hai lần...".

Đỗ Ý Chi không hiểu.

Thẩm Tri Ly tốt bụng giải thích: "Đỗ đại hiệp bị nóng gan, ta kê một số thuốc hạ hỏa... Mấy ngày nay công tử có phải ho nhiều mất ngủ, môi khô miệng đắng, tiểu tiện...".

Không đợi Thẩm Tri Ly nói hết, Đỗ Ý Chi vội vàng cắt ngang nàng, mặt đỏ tới tận mang tai, nói cảm ơn rồi nhanh chóng biến mất.

Thẩm Tri Ly không hiểu tại sao.

Đại thúc bên cạnh mới khều khều Thẩm Tri Ly, cười nham hiểm: "Tiểu cô nương, ha ha, cô làm thiếu hiệp nhà người ta sợ chạy mất dép rồi... Làm gì có cô nương nào lại đi nói với nam nhân chuyện gan nóng, tiểu tiện...".

Thẩm Tri Ly mặt không biến sắc: "Ta là đại phu".

"Tiểu cô nương đúng là..." Đại thúc cười gian rờ rờ cằm, "Lại thêm hai thiếu niên mà ta từng gặp lần trước, đến nay đã là người thứ ba rồi. Không ngờ người không có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành như cô lại là một 'họa thủy hồng nhan'... Mấy thiếu niên này ta thấy rất được mà, ngũ quan sáng sủa, khí chất đĩnh đạc, dĩ nhiên hợp nhãn ta nhất vẫn là anh chàng dám ôm cô trước mặt bàn dân thiên hạ. Thật là đúng ý ta quá mà...".

Thẩm Tri Ly ánh mắt phức tạp: "Bằng này tuổi đầu rồi ông còn nghĩ linh tinh gì thế hả...".

Đại thúc cười hi hi, tiếp tục sờ cằm: "Dĩ nhiên là nhàn cư vi bất thiện rồi... thi thoảng nhiều chuyện một chút cho đời nó vui ấy mà".

Thẩm Tri Ly: "Điệp Y".

Điệp Y trố mắt đợi lệnh: "Tiểu thư!".

Thẩm Tri Ly sầm mặt: "Đuổi ông ta đi! Trong cốc không nuôi người nhàn hạ!".

Thế mà nhàn hạ không quá một ngày, đại thúc vừa lành vết thương đã phải tham gia hàng ngũ chăm sóc bệnh nhân.

Bệnh nhân được đưa đến ngày càng nhiều... lúc đầu mới chỉ là đệ tử của các danh môn chính phái, sau đó người bình thường cũng tới cốc ngày một đông.

Dù đã giao những người bình thường cho các đại phu khác khám nhưng Thẩm Tri Ly vẫn cảm thấy... rất không thoải mái...

Nàng đã nhìn thấy những thương thế đó.

Ma giáo thích dùng đòn hiểm độc, một khi đã bị đột kích, chín phần cầm chắc là trọng thương, những vết thương này mang đến trọn đời.

Có kẻ bị chưởng độc đả thương, trước ngực là một mảng đen ngòm, lục phủ ngũ tạng bị dập nát quá nửa...

Có kẻ bị chặt đứt cánh tay, bắp chân, chỉ còn lại thân hình tàn phế cùng tiếng rên xiết thảm thiết...

Có kẻ bị đánh đến không còn ra hình người, da thịt lẫn lộn...

Tâm trạng Thẩm Tri Ly trở nên nặng nề, cuối cùng không nén được đi hỏi Lôi Ảnh. Lôi Ảnh trầm ngâm rất lâu, trong đôi mắt đen không để lộ bất kỳ tâm trạng gì, nói: "... Ta cũng vừa được báo tin, giáo chủ Ma giáo năm nay tuổi tác đã cao mà vẫn chưa có người kế thừa cơ nghiệp, thế là hắn hạ lệnh cho hai đại Hộ pháp và bốn đại Pháp vương vây ráp chính phái, ai lập được cộng lớn nhất sẽ được tiếp quản ngôi vị giáo chủ Ma giáo... Cho nên những cuộc tàn sát bừa bãi này là khó tránh khỏi".

Thẩm Tri Ly: "Thế phải làm gì mới ngăn chặn được?".

Lôi Ảnh không chút do dự nhả ra bốn chữ: "Tiêu diệt Ma giáo".

Thẩm Tri Ly ngập ngừng: "Chỉ có Tô Trầm Triệt mới có thể tiêu diệt được ma giáo ư?".

Lôi Ảnh nói: "Dĩ nhiên không phải, nhưng chỉ có Thập Nhị Dạ dù phải trả một cái giá như thế nào cũng nhất định phải tiêu diệt bằng

được Ma giáo", lại bổ sung, "Những tranh chấp trong nội bộ Ma giáo hiện nay chính là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt Ma giáo".

... Cũng chính là thời điểm tốt nhất để Tô Trầm Triệt cuốn xéo khỏi đây.

Thẩm Tri Ly mím môi: "Ta biết rồi".

Ba ngày sau.

Thẩm Tri Ly từ phòng thuốc bước ra, tay bưng một chiếc hộp gấm màu xanh.

Lôi Ảnh ôm kiếm tựa cột đợi ở bên ngoài: "Xong rồi à?".

Thần sắc Thẩm Tri Ly có vài phần mệt mỏi, mở chiếc hộp gấm ra bên trong có đặt một viên đơn dược bóng nhẫy, lấp lánh, giống như được pha trộn bởi thất tình lục dục, màu sắc sặc sỡ nhức mắt.

Lôi Ảnh nhìn một cái, rồi nói: "Chính là thứ đó...".

Gã không cầm lấy mà hỏi: "Cái này để ta đưa cho chủ thượng hay cô đưa...".

Thẩm Tri Ly đóng nắp hộp lại: "Để ta", nàng cười cười, "Nhân lúc Tô Trầm Triệt còn tình cảm mà nghe lời ta".

"Tri Ly."

Thẩm Tri Ly nhìn lại: "Ừm, ta ở đây".

Tô Trầm Triệt chớp mắt, giọng đầy tủi thân: "... Mấy ngày nay nàng quá bận rộn, gặp tên họ Đỗ đó còn nhiều hơn gặp ta".

Thẩm Tri Ly gật đầu: "Chẳng còn cách nào khác, bệnh nhân trong cốc quá nhiều...".

"Nhưng nghe nàng gọi ta đến, ta vẫn rất vui." Tô Trầm Triệt nheo mắt, nở nụ cười rạng rỡ, "Điều này chứng minh nàng ít ra cũng nhớ đến ta, đúng không, Tri Ly?".

Thẩm Tri Ly gật đầu.

Tô Trầm Triệt ngẩn ra: "... Nàng gật đầu rồi".

Thẩm Tri Ly cười nhẹ: "Ta có thể không gật đầu sao? Ta đúng là đang nhớ đến ngươi".

Lời còn chưa nói dứt, nàng đã rơi vào trong vòng tay Tô Trầm Triệt, giọng nói trầm ấm mà dịu dàng vẳng bên tai: "Tri Ly, ta rất vui mừng".

Ngập ngừng một lát, Thẩm Tri Ly cũng vòng tay ôm lấy Tô Trầm Triệt.

Cánh tay ôm Thẩm Tri Ly siết chặt như thể muốn nhập với nàng làm một: "Tri Ly, thật ra hôm đó sư huynh nàng nói...".

Thẩm Tri Ly cắt ngang hắn: "Khoan hẵng nói chuyện này", đẩy Tô Trầm Triệt ra, Thẩm Tri Ly lấy một chiếc đĩa từ kệ phía sau, làm ra vẻ ngại ngùng, "Giúp ta thử cái này đi".

Trọng hộp vẫn tỏa hơi nóng, là mấy viên tôm viên hình thù kỳ quái.

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt: "Tri Ly... thứ này là nàng làm cho ta đấy ư?".

Thẩm Tri Ly: "Không phải!... Ta làm chơi thôi, ngươi không ăn thì thôi...".

"Ăn!" Tô Trầm Triệt giằng lấy chiếc hộp, đôi mắt màu hổ phách sung sướng híp lại, giống như đứa trẻ có được một món đồ chơi mà nó mơ ước từ lâu, bê chiếc hộp rồi nhét một viên vào miệng, nhưng rất nhanh... mặt hắn chuyển sang tái xanh.

Thẩm Tri Ly hỏi thăm dò: "Không ngon à? Không ngon thì trả lại cho ta...".

Tô Trầm Triệt khổ sở nuốt xuống: "Ngon", rồi như để chứng minh, lại vội vàng nhét một viên nữa vào miệng.

Thẩm Tri Ly đưa ly nước cho Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt uống ừng ực mấy hớp liền rồi lại liên tục cho từng viên tôm còn lại vào miệng, sau đó giơ hộp cho Thẩm Tri Ly xem: "Ăn hết rồi".

Ánh mắt hắn long lanh chớp chớp, giống như đang đợi Thẩm Tri Ly khen thưởng.

Thẩm Tri Ly mím môi cười, trong mắt dâng lên nỗi buồn nhạt khó

mà nhìn thấy được, nhẹ nhàng nói: "Đồ ngốc".

Ngón tay Tô Trầm Triệt nghịch tóc trước trán Thẩm Tri Ly, giọng nói xúc động: "Vì Tri Ly của ta, làm một kẻ ngốc cũng không hề gì!".

Khoảnh khắc Tô Trầm Triệt nói dứt lời, Thẩm Tri Ly bỗng trào dâng một nỗi chua xót mơ hồ, những cảm xúc khó lòng đè nén như muốn bứt tung lồng ngực.

Nàng mở miệng, nhưng lại cứng đờ không biết nói gì.

Tô Trầm Triệt hôn nhẹ lên trán nàng, rất nhẹ, rất dịu dàng, ánh mắt ngập tràn yêu thương, trân trọng không gì sánh được.

Rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc, nàng cũng không biết nữa.

Việc có thể làm tiếp theo, chỉ là chờ đợi.

***

"Thần y... chân này của tôi trúng chưởng độc của Ma giáo, có phải là không thể khỏi không?"

Thẩm Tri Ly châm chính xác vài chiếc ngân châm vào huyệt đạo, chất độc đen kịt trào ra, lấy khăn ướt lau tay, nàng nói: "Không có chuyện đó đâu, ta sẽ trị khỏi".

Giọng nói chắc nịch, toát ra sức mạnh khiến người ta tin phục.

Ra khỏi viện, Thẩm Tri Ly vòng đường khác thì đụng ngay phải một chàng trai trẻ tuổi.

Đỗ Ý Chi mừng rỡ: "Thẩm cốc chủ, gia sư đã tỉnh lại rồi ạ".

Thẩm Tri Ly cười cười: "Đã tỉnh rồi thì chắc là không còn nguy hiểm gì nữa".

Đỗ Ý Chi ngập ngừng, như là có chút thấp thỏm: "Thẩm cốc chủ... là thế này, tôi có một thỉnh cầu, không biết...".

Thường câu nói này xuất hiện thì chẳng có gì tốt đẹp cả.

"Tôi muốn theo Thẩm cốc chủ học y thuật, không biết được không? Tôi sẽ không làm phiền lâu đâu, dạy tôi vài tháng là được rồi..."

Quả nhiên...

Thẩm Tri Ly chẳng biết làm sao: "Đỗ đại hiệp, khoan hẵng nói đến ta hiện giờ không có thời gian dạy huynh... mà có vài tháng thì huynh muốn học cái gì, học để làm gì, chi bằng dùng Xuân Thủy Kiếm của huynh giết mấy tên Ma giáo thì tốt hơn".

"Y đồng chăm sóc sư phụ nói, nếu đưa sư phụ đến trễ một chút nữa thôi thì có Hoa Đà tái thế cũng không cứu nổi." Đỗ Ý Chi chăm chăm nhìn nàng, "Cho nên... ý tôi đã quyết, Thẩm cốc chủ không cần phải nhiều lời...".

Thẩm Tri Ly: "Ý ta cũng đã quyết, ra khỏi cửa rẽ trái, đi cẩn thận không tiễn".

Thấy Thẩm Tri Ly định bỏ đi, Đỗ Ý Chi kéo tay áo nàng lại, nghiêng gương mặt hơi đỏ lên, đặt vào tay Thẩm Tri Ly một tấm ngân phiếu, lắp bắp nói: "... Thật sự... không được sao...?".

Thẩm Tri Ly: "...".

... Sao các ngươi toàn dùng chiêu này vậy hả?!

Còn nữa... giọng điệu của ngươi, tư thế của ngươi, có phải có chút gì đó không ổn không?!

Nhưng...

Thẩm Tri Ly nhìn tấm ngân phiếu trong tay, đấu tranh tư tưởng, cuối cùng bỏ vào ngực áo, thở dài nói: "Đồ nhi, ngươi muốn học cái gì?".

Đỗ Ý Chi chưa kịp trả lời thì một bóng người xẹt qua đứng chắn giữa hai người họ.

"... Thế ta cũng có thể theo học đúng không?"

Thẩm Tri Ly quay phắt người lại, Tô Trầm Triệt vận bộ đồ trắng mới thay, tóc búi gọn trong chiếc mão bằng ngọc trắng, dải cầu vai trắng ngần rủ xuống hai bên vai, thắt lưng bằng gấm mềm mại quấn quanh eo, càng làm nổi bật thân hình thon gọn, phong tư trác tuyệt, dáng vẻ thư sinh của một công tử quyền quý.

Ánh mắt hắn nhìn nàng, vẫn không hề thay đổi.

Bất giác, Thẩm Tri Ly thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại thấy lòng chùng xuống.

... Thuốc chưa phát huy tác dụng ư?

Đỗ Ý Chi lại tỏ ra rất vui mừng: "Thập Nhị Dạ công tử? Không ngờ công tử cũng ở Hồi Xuân cốc".

Tô Trầm Triệt cung tay cười ôn tồn: "Ta cũng không ngờ".

Miệng hắn thì vẫn ôn tồn nhưng không biết vì sao Thẩm Tri Ly lại nghe thấy một sự nanh nọc mơ hồ.

Đỗ Ý Chi nhiệt tình nói: "Lần trước còn chưa đa tạ công tử cứu mạng".

Cứu mạng? Không phải là chỉ việc Tô Trầm Triệt cho gã một đá rớt đài còn giả vờ cứu người đấy chứ...

Thẩm Tri Ly im lặng.

Tô Trầm Triệt lại chẳng có ý gì là hổ thẹn còn nhận vơ vào mình: "Giúp người há để trông người trả ơn".

Đỗ Ý Chi: "Thập Nhị Dạ công tử chắc cũng đến Hồi Xuân cốc để cầu y... Y thuật của Thẩm cốc chủ quả thật danh bất hư truyền, khiến người ta thán phục".

Tô Trầm Triệt cười: "Lẽ đương nhiên mà", giọng điệu tự tin bỗng ngập ngừng, "Đỗ thiếu hiệp cũng muốn theo Thẩm cốc chủ học y thuật à?".

Đỗ Ý Chi gật đầu.

"Là vì lệnh sư sao?"

Đỗ Ý Chi tiếp tục gật đầu.

"Lòng hiếu thuận của Đỗ thiếu hiệp thật khiến người ta cảm động, nhưng...", đôi mắt trong veo của Tô Trầm Triệt nhìn gã, mặt đầy vẻ thành khẩn, "Thật ra y thuật giỏi nhất Hồi Xuân cốc không phải là Thẩm cốc chủ đây mà là một người khác... Đỗ thiếu hiệp nếu thật lòng muốn học y thì cứ đi tìm người đó, hơn nữa chắc rằng người đó có

nhiều thời gian rỗi rãi hơn Thẩm cốc chủ".

Đỗ Ý Chi lấy làm khó nghĩ: "Trong cốc có người như vậy sao?".

Tô Trầm Triệt gật đầu: "Chính là vị sư huynh thân yêu của Thẩm cốc chủ đây".

Đỗ Ý Chi đưa ánh mắt dò hỏi sang Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly đắn đo một lúc, gật đầu.

Tô Trầm Triệt cười càng dịu dàng, hiền hậu hơn, chỉ về hướng không xa: "Cứ đi thẳng phía trước, đến ngã rẽ thứ hai, chính là khu vườn đó".

Đỗ Ý Chi cảm tạ Tô Trầm Triệt, vội vàng đi theo hướng hắn chỉ.

Nhìn theo bóng Đỗ Ý Chi đã đi xa, Thẩm Tri Ly làu bàu, "... Bảo hắn đi tìm sư huynh ta học y, ngươi có chắc không phải bảo hắn đi đến chỗ chết không?".

Tô Trầm Triệt bình thản khoác vai Thẩm Tri Ly: "Nàng thật ra... cũng rất mong đợi đúng không?".

Thẩm Tri Ly hất hắn ra: "Ta không có!".

Tô Trầm Triệt: "Thế vừa nãy nàng gật đầu...".

Thẩm Tri Ly húng hắng ho khan: "... Tiện thì gật thôi, sự thật mà...".

... Nàng còn lâu mới thừa nhận muốn xem bộ dạng xui xẻo của kẻ thật thà.

Tô Trầm Triệt cười dịu dàng: "Tri Ly, chúng ta thật xứng đôi".

Ai xứng đôi với ngươi chứ!

Thẩm Tri Ly trề môi, quay đầu, lảng sang chuyện khác: "Này này, lỡ hắn không muốn tìm sư huynh ta thì sao?".

Mắt Tô Trầm Triệt lóe lên tia sắc nhọn, khẩu khí cũng bất giác trầm xuống: "Thế thì mục đích của hắn không phải là học y thuật".

"Là ngươi bảo hắn tìm ta học y thuật à?"

Giọng nói uể oải vang lên, tưởng xa mà rất gần.

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nhìn Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt không chút sợ hãi nhìn lại.

Thẩm Tri Ly ngẩng đâu lên, loáng thoáng nhìn thấy tia lửa phóng ra từ mắt hai người.

Tô Trầm Triệt mỉm cười: "Thế thì sao nào?".

Hoa Cửu Dạ híp mắt lại: "Nghe nói ngươi cũng muốn học y thuật?".

Tô Trầm Triệt chỉ chỉ phía sau: "Đồ đệ của ngươi đuổi kịp rồi kìa".

Đỗ Ý Chi từ đằng xa đúng lúc kêu lên: "Sư phụ... đợi đồ đệ với...".

Hoa Cửu Dạ nhìn Tô Trầm Triệt trừng trùng, gằn từng câu từng chữ: "Ngươi muốn học y thuật, thì không cần làm phiền sư muội ta đâu, để ta dạy ngươi".

Thẩm Tri Ly điềm tĩnh xem diễn trò, cái mớ lộn xộn này... nàng nên đi trước thì hơn.

Rẽ vào một gian nhà dành cho bệnh nhân ở khác, phía sau không ngừng vang lên tiếng đánh nhau và tiếng khuyên nhủ vừa yếu ớt vừa bất lực của Đỗ Ý Chi.

Trong lúc trị thương, Thẩm Tri Ly nghe những âm thanh đó, khẽ nhướng môi.

"Á... á..."

Kẻ bị thương trên giường bệnh lại một lần nữa đau đớn rên lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của Thẩm Tri Ly.

Mắt nhìn kẻ bị thương đang quằn quại định chụp lấy đùi mình, Thẩm Tri Ly vội vàng bảo y đồng giữ chặt tay chân hắn ta lại, dùng kim châm vào huyệt đạo của hắn, rồi rắc thuốc bột tán đều trên vết thương một lần nữa.

Đùi hắn trúng phải độc của Ma giáo, một bộ phận đã bị thối rữa, ngứa ngáy khó chịu, nhưng tuyệt đối không thể lấy tay gãi, nếu không hậu quả khôn lường.

Làm xong những việc này, Thẩm Tri Ly cũng dần quên những tâm tư khác.

Những ngày ồn ào thế này... dù gì cũng chẳng kéo dài bao lâu nữa.

***

Đêm xuống.

Thẩm Tri Ly tắm rửa xong, thay áo ngủ rồi ôm y thư lật tới lật lui.

Độc của Ma giáo thật ra không hề phức tạp, khó là khó ở thủ đoạn tàn độc, một khi bị trúng chiêu căn bản là không kịp giải độc... Thẩm Tri Ly nhíu mày nghĩ, thế thì phải làm sao mới có thể đề phòng trúng độc?

Cánh cửa sổ lẹt kẹt bị đẩy ra.

Thẩm Tri Ly mặt lạnh tanh quay đầu lại.

Một bóng trắng xoẹt qua, cửa sổ lại bị đóng chặt.

"Tri Ly..."

Thẩm Tri Ly: "Ra ngoài".

Tô Trầm Triệt chỉ quầng thâm tím trên mắt mình, chớp chớp đôi mắt long lanh, "Ta bị sư huynh nàng đánh...", đặt mông xuống giường Thẩm Tri Ly, "Hắn vẫn nhất quyết đòi dạy y thuật cho ta... Đau đầu quá Tri Ly à...".

Thẩm Tri Ly phát y thư vào mông hắn: "Ra ngoài".

Tô Trầm Triệt trề môi: "Không thích".

Thẩm Tri Ly: "Ta phải đi ngủ rồi, ngươi ra ngoài đi!".

Tô Trầm Triệt nheo mắt: "Tri Ly nàng ngủ đi... ta canh gác cho nàng, bảo đảm sẽ không cho những kẻ có ý đồ xấu mon men lại gần nàng".

Kẻ có ý đồ xấu chính là ngươi đó!

Nhưng...

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu nàng bỗng nhớ lại lời Lôi Ảnh nói với

nàng trước bữa tối.

Thẩm Tri Ly gấp sách lại, siết chặt nắm đấm, nói: "Ngươi đã không chịu đi thì chúng ta nói chuyện một lát vậy".

Tô Trầm Triệt tháo giày, ngồi đối diện với Thẩm Tri Ly, nháy mắt nhìn nàng: "Nói đi".

Thẩm Tri Ly nhìn hai đôi giày được xếp song song với nhau, rất lâu sau mới mấp máy môi: "Chừng nào ngươi đi?".

Tô Trầm Triệt trả lời không chút ngập ngừng: "Không đi".

Thẩm Tri Ly ngước mắt lên, nhìn vào mắt Tô Trầm Triệt: "Ta không giỡn với ngươi... Tô Trầm Triệt, cùng Lôi Ảnh rời khỏi Hồi Xuân cốc đi".

Tô Trầm Triệt: "Vì sao?".

Thẩm Tri Ly: "Ngươi quên rồi sao? Ngươi là Thập Nhị Dạ công tử, ngươi là Thập Nhị Dạ công tử danh chấn thiên hạ...".

Người ở phía bên kia đột nhiên nhoẻn miệng cười, giống hệt như một đóa hoa đang tỏa sắc, vô cùng mê hoặc: "Không, bây giờ ta chỉ là Tô Trầm Triệt, một Tô Trầm Triệt thích nàng, một Tô Trầm Triệt có thể làm tất cả vì Tri Ly của ta, là Tô Trầm Triệt của một mình nàng".

Hắn cười đẹp như thế, nhẹ nhõm như thế, thản nhiên như thế, như thể chưa từng có một thứ gì khác tồn tại trong suy nghĩ của hắn.

Thẩm Tri Ly nhắm mắt lại, nhìn sang hướng khác.

"Nhưng... ta không thích một Tô Trầm Triệt như vậy."

Nàng nói: "Người ta thích không phải là một kẻ hèn nhát chỉ đứng núp ở một góc, mặc cho bao nhiêu người vô tội bị kẻ thù của mình hại chết. Ngươi không nhìn thấy những kẻ bị thương kia sao? Ngươi không nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết của họ sao? Ngươi...".

Còn chưa nói hết, tay của Thẩm Tri Ly đã bị Tô Trầm Triệt nắm lấy, đôi môi nóng bỏng đã nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tay nàng, nhẹ tựa hồng mao: "Đúng, ta không nhìn thấy vì họ không phải là người ta coi trọng nên dĩ nhiên ta không nhìn thấy, ta chỉ nhìn thấy...".

Một cái bạt tai nổ đom đóm mắt giáng xuống.

Cả gian phòng rơi vào yên tĩnh.

Thẩm Tri Ly vẫn còn giữ thế tay đang giơ lên cao, mặt Tô Trầm Triệt từ từ hằn lên dấu năm ngón tay.

Từ từ thu tay lại, Thẩm Tri Ly bình thản nhìn hắn: "Nếu ngươi chỉ là người như thế, cả đời này đừng hòng ta thích ngươi. Những lời tình tứ của ngươi có ngọt ngào hơn nữa, cũng chỉ khiến ta cảm thấy ghê tởm... Tô Trầm Triệt, mỗi người họ đều có phụ mẫu, huynh đệ, người thân, bằng hữu, ngươi có thể hiểu được nỗi đau lực bất tòng tâm nhìn người thân của mình chết đi không?", hít một hơi thật sâu, nàng tiếp, "Ngươi không phải lực bất tòng tâm mà chỉ là không muốn làm mà thôi... Đạo bất đồng bất tương vi mưu... Ngươi...".

"Tri Ly."

Mắt hơi cụp xuống, Tô Trầm Triệt khẽ giọng hỏi: "Nàng muốn ta rời khỏi đây sao?".

"Dĩ nhiên.."

Tô Trầm Triệt: "Không, ta hỏi không phải cái này...", giọng hắn nhẹ như gió thoảng, "Nếu không có Ma giáo, không có đấu đá trong giang hồ, nếu ta chỉ là Tô Trầm Triệt, thì nàng có để ta đi không? Hoặc là nói, nàng nỡ để ta đi không?".

Nhìn Thẩm Tri Ly, đôi mắt màu hổ phách không chút gợn, tĩnh mịch như màn đêm.

"Ta muốn nghe lời nói thật lòng."

Có nỡ không?

Tim Thẩm Tri Ly thắt lại.

Nếu Tô Trầm Triệt cứ đi như thế, không biết khi nào mới quay lại... Còn thuốc giải Thất tình đơn, nửa tháng nữa mới hiệu nghiệm, thế thì lúc gặp lại hắn, hắn có phải đã quên mình rồi không?

Quên đi mối tình dường như đã ăn sâu vào tận xương tủy này.

Quên đi tất cả mối quan hệ giữa họ.

Quên đi tiếng gọi Tri Ly chan chứa yêu thương.

Sẽ không còn sót lại chút gì sao?

Khóe mắt Thẩm Tri Ly bỗng cảm thấy cay cay, nàng nhướng môi, quyết định nói ra sự thật: "... Không nỡ".

Đầu ngón tay lành lạnh lướt qua mi mắt nàng, từ tốn mà dịu dàng.

"Tri Ly, vừa rồi ta đang nghĩ, nếu có được hai chữ này thì ta sẽ vì nàng mà theo Lôi Ảnh trở về Thập Nhị Dạ, nhưng bây giờ... ta bỗng có chút tham lam."

Giọng nói Tô Trầm Triệt như thì thào bên tai, hắn khẽ khàng hỏi: "Thế nàng... có thích ta không, Tri Ly?".

Âm sắc nhão đến mức có thể chắt ra nước.

Thẩm Tri Ly bật cười, âm thanh không lớn lắm nhưng quả thật đã cười: "Thích, ta thích...".

Giọng nói ngắt quãng giữa chừng, Tô Trầm Triệt vòng tay ôm lấy eo Thẩm Tri Ly, đặt nụ hôn thật sâu lên môi nàng.

Càng hôn càng sâu, mãi đến khi không thể thở được.

Tô Trầm Triệt rời môi mình ra, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp phản chiếu bóng hình Thẩm Tri Ly, mê đắm, long lanh.

Hình như cả thế giới này hắn chỉ nhìn thấy mỗi mình Thẩm Tri Ly.

Hắn nhẹ nhàng hỏi: "Tri Ly, ta đang... nằm mơ ư?".

Không thể chịu đựng nổi ánh mắt như thế nhìn chằm chằm vào mình, Thẩm Tri Ly khép hờ mắt lại, cười: "Nếu ngươi cảm thấy như đang nằm mơ cũng được".

Ngoài cửa sổ bỗng có một cơn gió thổi vào, ngọn nến trong phòng tắt phụt.

Dung mạo Thẩm Tri Ly chìm trong bóng tối, chỉ còn thấy đường nét thấp thoáng.

Trong đêm tối, dường như có một con thú ẩn sâu nào đó bị đánh thức.

***

Tiếng trống canh ba từ xa vọng tới.

Ánh trăng dát bạc trèo qua tường, hắt lên cửa sổ, khiến cả gian phòng như chìm trong một màu sắc mờ ám.

Trên nền nhà áo sống vứt lăn lóc, từng chiếc từng chiếc bị đẩy ra khỏi bức màn che dày cộm, trượt theo mép giường rơi xuống.

Tiếng thở khe khẽ xen lẫn tiếng sột soạt.

"Tri Ly, ta tắm sạch sẽ rồi, toàn thân từ trên xuống dưới đều rất sạch sẽ, không tin nàng ngửi thử xem, còn mùi nước thơm này."

"Biết rồi, ấy ấy, tay đừng sờ soạng lung tung chứ..."

"... Ta đâu có sờ lung tung, chỗ này mà sờ lung tung sao, thế còn chỗ này, không thì chỗ này..."

"Cút! Ra ngoài..."

"Không thích... Bây giờ ra ngoài thì ta sẽ hỏng mất..."

"Ngươi hỏng thì có liên quan gì đến ta... Á, đồ chết tiệt... đừng động đậy, ra máu rồi kìa, ta chết mất thôi..."

"Không đâu, không đâu, ta tuyệt đối không để nàng chết đâu..."

Nửa canh giờ sau.

"Đồ chết tiệt, ta muốn đi ngủ..."

"Tri Ly, bây giờ nàng còn ngủ được à?"

"Ngươi quản được ta không..."

"Nhưng ta vẫn chưa buồn ngủ...", hắn dừng một lát, "Quyển sách mua ở hiệu sách đầu cốc lần trước rất hay, đột nhiên muốn thử nghiệm một chút...".

"Cút..."

Một canh giờ sau.

"... Ngươi còn làm bao lâu nữa hả..."

"Sắp rồi..."

"Ngươi đi chết đi..."

Vịn eo nàng, hắn lại vào sâu thêm một chút giọng nói rất sung sướng, rất vô lại: "Tri Ly, nàng không nỡ đâu...".

Lại thêm nửa canh giờ nữa.

Bên giường ngoài những chuyển động nhịp nhàng ra thì chỉ còn lại một ngón tay ngọ nguậy.

Lại một lúc nữa...

Thẩm Tri Ly: Vì sao mình không đạp hắn xuống ngay từ đầu, vì sao mình không đâm cho hắn một kim cho hắn chết tươi, vì sao mình không...

Một bụm máu nghẹn ở cổ họng, bây giờ hối hận hình như đã không kịp nữa rồi...

Mồ hôi men theo những sợi tóc không ngừng lắc lư nhỏ xuống ngực rồi lăn xuống giường, khuôn mặt Tô Trầm Triệt gần trong gang tấc.

Gần như không còn cái gọi là khoảng cách nữa.

Từng đường nét từng biểu cảm được khắc họa rõ mồn một.

Cảm giác đau đớn lúc đầu đã dần dần bị vùi lấp bởi một cảm giác khác, những đụng chạm thân mật nhất, thân mật đến nỗi có thể cảm nhận được một bộ phận nào đó trên cơ thế hắn đang chuyển động, nhảy nhót trong cơ thể nàng.

Cảm giác kích thích chưa từng có dù chỉ là một cử động nho nhỏ cũng khiến tóc gáy nàng dựng lên, ngón tay bất giác siết chặt lại.

"Tri Ly, Tri Ly, Tri Ly..."

Nàng nghe thấy tiếng Tô Trầm Triệt khe khẽ gọi mình.

Lặp đi lặp lại không thôi.

Trong lúc mơ màng, Thẩm Tri Ly nghĩ: Họ như thế này, là nên hay không.

... Nàng không biết Tô Trầm Triệt có thật lòng yêu nàng không, không biết Tô Trầm Triệt có quên nàng không, thậm chí không biết mình...

Chỉ là... dù có lý trí đến thế nào, có một số chuyện cũng không thể kiềm chế được, trước khi đại não phản ứng thì việc đã rồi.

Hơn nữa, cũng không đến nỗi khó chấp nhận như nàng tưởng.

Lại một giọt mồ hôi rơi xuống trán nàng, men theo khóe mắt lăn xuống.

Tô Trầm Triệt hôn lên khóe mắt nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng, đầu lưỡi lướt qua mắt nàng, một giọng nói khe khẽ vang lên nhẹ như hơi thở.

"Tri Ly, ta yêu nàng."

***

Một đêm trôi qua.

Quầng sáng nơi chân trời báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu.

Hơi thở đều đều khiến Thẩm Tri Ly đỡ chiếc eo mỏi nhừ ngồi dậy nhìn hai quầng thâm trên mắt mình trong gương, chắc chắn là phải lăn trứng gà rồi.

Còn nửa canh giờ nữa là Điệp Y sẽ vào dọn dẹp phòng.

Thẩm Tri Ly thở dài, đi đến bên mép giường xộc xệch.

Trên giường mỹ nam mình trần đang nghiêng người dùng cả chân lẫn tay quặp lấy chăn, mái tóc dài đen nhánh xõa tung trên giường, mái tóc đen làn da trắng, hai màu sắc đối lập bỗng mang lại cảm giác nhức mắt, nàng nhìn sang hướng khác, thì thấy những đường nét cơ thể mướt mát, gợi cảm, đặc biệt là cặp đùi thon dài... cặp đùi...

Thẩm Tri Ly ôm trán, xua đi ý nghĩ run rẩy trong đầu.

Mỹ nam lại áp sát vào chiếc chăn, gương mặt anh tuấn, thanh thoát vẫn cái vẻ thuần khiết vô tội ngàn năm như một ấy, hắn chu chu môi, cắn một góc chăm hàm hồ nói, "Tri Ly, ta vẫn muốn...".

Muốn cái đầu ngươi thì có!

Rất muốn quên đi những chuyện xảy ra đêm qua...

Đêm qua nàng hình như bị ma nhập rồi...

Có thể làm như chưa từng xảy ra được không?

Thẩm Tri Ly giật mạnh tấm trải giường dưới người Tô Trầm Triệt ra, cuộn lại nhét dưới gầm giường, tiếp đến lôi chiếc chăn Tô Trầm Triệt đang ôm, gấp lại để sang một bên.

Bị lấy mất chăn, gió lạnh thổi tới, Tô Trầm Triệt dụi mắt ngồi dậy, nhìn thấy Thẩm Tri Ly, ánh mắt từ từ sáng lên: "Chào buổi sáng!" rồi nói ngay: "Tri Ly... sao nàng dậy rồi?". Hắn kéo tay áo Thẩm Tri Ly, muốn kéo nàng lại.

Thẩm Tri Ly u ám nhìn hắn, cả người như tỏa ra một luồng khí hắc ám.

Tô Trầm Triệt vội vàng rụt tay về.

Thẩm Tri Ly khách khí nói: "Tỉnh rồi thì mặc quần áo vào ra ngoài đi".

Tô Trầm Triệt "Tri Ly, ta có thể hôn nàng một cái không?".

Thẩm Tri Ly lạnh nhạt nói: "Không được".

Tô Trầm Triệt ngập ngừng: "Tri Ly... sao nàng lại bỗng dưng xa cách đến thế, chúng ta tối qua...".

Thẩm Tri Ly: "Không được nhắc đến tối qua!!!".

Tô Trầm Triệt tủi thân: "Vì sao? Tri Ly... nàng hối hận rồi sao?".

Thẩm Tri Ly im lặng.

Tô Trầm Triệt buồn buồn tủi tủi mặc quần áo vào.

Thẩm Tri Ly thúc giục. “Nhanh tay lên một chút, mặc xong rồi thì ra ngoài đi”.

Nhìn Tô Trầm Triệt rề rà mặc từng chiếc từng chiếc, cốc chủ Hồi Xuân cốc Thẩm Tri Ly rầu rĩ rót cho mình một tách trà nguội, chậm rãi nhớ lại thất bại lớn nhất trong cuộc đời mình tính đến nay.

Tô Trầm Triệt: “Tri Ly... nàng muốn chơi xong rồi quất ngựa truy phong sao?”.

Thẩm Tri Ly: “Rốt cuộc là ai chơi hả!!!”. Nói xằng nói bậy.

Tô Trầm Triệt dẩu môi: “Chơi người ta rồi còn không chịu trách nhiệm...”.

“Ngươi đủ rồi đó...” Thẩm Tri Ly tiếp tục ôm trán, nàng cảm thấy sáng nay số lần nàng ôm trán chắc cũng bằng tháng trước rồi, “Ngươi muốn thế nào đây?”.

Tô Trầm Triệt chớp đôi mắt lóe sáng: “Người ta muốn danh phận”.

Thẩm Tri Ly: “...”.

Danh phận cái đầu ngươi... Còn giả vờ nữa ta đánh ngươi chết!

Nhìn sắc mặt Thẩm Tri Ly không được tốt cho lắm, Tô Trầm Triệt hơi nghiêm mặt lại, bật ngón tay tính: “Tri Ly, nàng xem, chúng ta tỏ tình thì cũng đã tỏ tình rồi, chuyện nên xảy ra thì cũng xảy ra rồi, lại tình trong như đã, còn e ngại gì nữa... Tri Ly, gả cho ta nhé”.

Thẩm Tri Ly còn chưa kịp mở miệng thì bên ngoài có tiếng vọng vào.

“Sư muội.”

Mặt hai kẻ trong phòng đồng thời biến sắc, Tô Trầm Triệt nóng lòng: “Tri Ly, bây giờ ta đi cầu thân với đại cữu...”.

Lời còn chưa kịp dứt, cổ áo Tô Trầm Triệt đã bị Thẩm Tri Ly tóm lấy, nàng híp mắt uy hiếp: “Nếu ngươi dám hé nửa tiếng cho sư huynh ta biết chuyện này, ta sẽ, ta sẽ...”.

Tô Trầm Triệt chớp mắt: “Sẽ thế nào...”.

Thẩm Tri Ly: “Ta sẽ...”. Uy hiếp những thứ khác hình như chẳng có

tác dụng gì, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ, nàng điềm tĩnh nói, "Ta sẽ quên ngươi rồi tìm người khác kết hôn sinh con".

Nghe thế, mặt Tô Trầm Triệt biến sắc, mấp máy môi đang định lên tiếng.

Bước chân bên ngoài càng lúc càng gần hơn, Thẩm Tri Ly cũng chẳng màng đến những thứ khác nữa, lôi Tô Trầm Triệt mở cửa sổ phía sau, cố hết sức đẩy hắn ra ngoài, sau tiếng "lịch bịch", nàng đóng sầm cửa sổ lại.

Hoa Cửu Dạ chưa đến nơi, Thẩm Tri Ly đã mở cửa ra trước, cười với Hoa Cửu Dạ: "Sư huynh, chào buổi sáng. Đi ăn sáng đi". Nói rồi, nàng khoác tay Hoa Cửu Dạ bước ra ngoài, Hoa Cửu Dạ liếc nhìn căn phòng chẳng khác gì so với mọi ngày, cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng lại không nói ra được.

Xoay lại nhìn trên cổ Thẩm Tri Ly có vết đỏ mờ mờ... mắt Hoa Cửu Dạ bỗng chốc tối sầm lại.

Thẩm Tri Ly lê cơ thể mỏi nhừ tiếp tục khám bệnh, chỉ khám được vài người đã thấy thấm mệt, đành về phòng nghỉ ngơi.

Quá trưa, nghe thấy tiếng Điệp Y hốt hoảng.

"Tiểu thư, Hoa công tử lại đánh nhau với Tô công tử rồi..."

Thẩm Tri Ly nắn nắn eo: "Hai tên đó không phải ngày nào cũng đánh nhau sao, có liên quan gì chứ...".

Điệp Y: "Không phải đâu, lần này hình như là thật đó... Rất kịch liệt rất kịch liệt, vừa nãy Tô công tử còn hộc máu nữa...".

Hộc máu?

Lúc Thẩm Tri Ly chạy đến nơi, thì hai người đang đánh bất phân thắng bại, nhưng rõ ràng mức độ rất khác với thường ngày, rất ác liệt.

Xung quanh không ít đồ đệ Hành Sơn vừa xem vừa chỉ chỉ trỏ trỏ bình luận, Lôi Ảnh ôm kiếm đứng một góc.

Thẩm Tri Ly: "Lôi thống lĩnh, Tô Trầm Triệt vừa rồi hộc máu ư?".

Lôi Ảnh không quay đầu sang: "Hình như thế... Đúng rồi, phải cảm ơn Thẩm cốc chủ mới được, chủ thượng đã đồng ý theo tôi về Thập Nhị Dạ rồi".

Rõ ràng là do chính nàng khuyên nhủ, là việc đã biết từ trước, nhưng giây phút nghe thấy tin này, trái tim Thẩm Tri Ly vẫn cảm thấy bàng hoàng, hoang mang.

Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, hỏi: "Hiện giờ rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy...".

Lôi Ảnh: "Không biết, ta vừa nhìn thấy chủ thượng cả người ướt sũng chống cằm ngồi bên bờ hồ thẫn thờ, rồi nói với ta là chuẩn bị theo ta về... sau đó thì đánh nhau với sư huynh cô rồi".

Thẩm Tri Ly: "Ngươi không đi can ngăn sao?".

Lôi Ảnh quay sang, ánh mắt phấn khích, vặn vặn nắm đấm: "Cũng được, nên can thiệp rồi".

Lôi Ảnh tuốt kiếm nhằm Tô Trầm Triệt chém tới...

Có người can dự, hai tên đang hăng say đánh nhau bỗng khựng lại.

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nhìn Tô Trầm Triệt, chỉ sáo sắt vào hắn: "Hôm nay ngươi không chết thì ta chết".

Người Tô Trầm Triệt vẫn không ngừng nhỏ nước lỏng tỏng, khóe miệng có một vệt máu đỏ, hắn dùng ngón tay quệt đi, nói: "Ngươi đánh không lại ta, muốn giết ta trừ phi ta nhường ngươi..." ngừng một chút, hắn nhìn Thẩm Tri Ly, nở nụ cười, "Tri Ly".

Hoa Cửu Dạ tiến tới trước đưa tay bóp cổ Tô Trầm Triệt, ngữ khí đầy ám muội, gằn từng câu từng chữ: "Ai cho phép ngươi gọi...".

Thẩm Tri Ly thở dài, ấn vai Hoa Cửu Dạ: "Sư huynh... đừng đánh nữa".

Hoa Cửu Dạ quay đầu lại, nổi giận: "Sao muội chẳng được tích sự gì thế, muội có biết hắn sắp đi rồi không...".

"Muội biết."

Thẩm Tri Ly: “Sư huynh, để muội nói chuyện riêng với hắn vài câu nhé”.

Thấy ánh mắt Hoa Cửu Dạ rõ ràng rất bất mãn với mình, Thẩm Tri Ly vòng tay ôm y, nhỏ nhẹ nói: “Muội không sao thật mà, đừng lo”.

Chỉ còn lại hai người.

Thẩm Tri Ly bắt mạch cho Tô Trầm Triệt, thở dài: “Ta biết cơ thể ngươi khỏe như trâu, sao có thể hộc máu được”.

Tô Trầm Triệt ngoặt tay nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, cười: “Ta không sao”.

Thẩm Tri Ly cười nhạt: “Phải đi thật à?”.

Tô Trầm Triệt gật đầu: “Nàng nói đúng... Chỉ có Tô Trầm Triệt thì làm sao lấy được Tri Ly của ta...”, nheo mắt, hắn nói ngắn gọn, “Đợi ta tiêu diệt Ma giáo rồi sẽ dùng Ma giáo làm sính lễ hỏi nàng, được không?”.

Thẩm Tri Ly trả lời rất dứt khoát: “Được”.

Tô Trầm Triệt sững sờ, ấp tay Thẩm Tri Ly lên má mình, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt dịu dàng nhưng lại không chắc chắn: “Tri Ly, nàng nói thật ư?”.

Thẩm Tri Ly cười: “Thật”.

“... Đột nhiên nói thích ta, đột nhiên đồng ý làm chuyện đó với ta, đột nhiên nhận lời cầu hôn của ta, không biết vì sao lại có cảm giác rất không thực.” Tô Trầm Triệt chậm rãi ôm lấy eo Thẩm Tri Ly, cằm tựa vào vai nàng, hơi thở nặng nề, “Có cảm giác một khi rời khỏi đây sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa”.

Thẩm Tri Ly đờ ra, nhưng vẫn cười: “Không đâu, ta vẫn luôn ở Hồi Xuân cốc mà...”.

“Đợi ta nhé.”

Tô Trầm Triệt ôm lấy Thẩm Tri Ly, cánh tay từ từ siết chặt, ôm trọn nàng vào lòng: “Đợi ta quay lại nhé Tri Ly, ta sẽ cưới nàng bằng một

hôn lễ lớn nhất, đình đám nhất trên đời này".

Mắt Thẩm Tri Ly ươn ướt, nhưng từ từ tối lại: "Được, ta sẽ đợi chàng".

Khoảng cách rất gần, có thể nghe thấy nhịp tim của Tô Trầm Triệt.

Thình thịch thình thịch, vẫn ổn định như thế.

Giống như lời hứa của hắn, rung động như thế.

Tối hôm đó, Tô Trầm Triệt cùng Lôi Ảnh rời khỏi Hồi Xuân cốc.

Thẩm Tri Ly xem y thư, sắc cho mình một bát thuốc.

Chương 4: Thập Nhị Dạ Hoa

Là một đại phu suốt ngày chìm đắm trong y thư, Thẩm Tri Ly dĩ nhiên là biết chuyện gì sẽ phát sinh sau khi nam nữ làm lễ Chu công.

... Nhưng bất luận thế nào, nàng không hy vọng sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Sắc trời ảm đạm, tĩnh mịch.

Đổ nước thuốc đắng nghét vào đầy bát, Thẩm Tri Ly chậm rãi ngồi xuống, Tô Trầm Triệt đã đi được một thời gian rồi.

Nhìn thuốc sóng sánh trong chén, hồi lâu sau, Thẩm Tri Ly cuối cùng cũng bưng bát lên.

Môi chạm vào thành bát, còn chưa kịp nhấp vào miệng thì bát thuốc đã bị giằng lấy.

Thẩm Tri Ly sửng sốt, người vừa đến ngửi ngửi bát thuốc rồi ném mạnh xuống đất.

Bát thuốc vỡ tan tành, nước thuốc màu đen văng tung tóe đầy nhà, mùi thuốc đậm đặc khó ngửi phảng phất trong không khí.

Day day trán, Thẩm Tri Ly khẽ giọng: "Sư huynh...".

Sắc mặt Hoa Cửu Dạ u tối còn hơn cả bóng đêm, như đang đè nén điều gì.

Thẩm Tri Ly cúi đầu không nhìn Hoa Cửu Dạ, quay người nói: "Muội về phòng trước đây".

Cổ áo bị Hoa Cửu Dạ túm lại từ phía sau, hơi thở thô ráp phả sau tai, nong nóng, giọng y trầm đến độ u ám: "Chưa nói rõ đã định đi à? Sư muội... trong mắt muội không còn sư huynh này rồi đấy. Coi như huynh là kẻ chết rồi thật sao?".

Thẩm Tri Ly không nói gì.

Gió thổi réo rắt, như khóc than như kể lể.

Tay Hoa Cửu Dạ chạm vào vết đỏ phía sau gáy Thẩm Tri Ly, một sự vuốt ve mờ ám.

Tay y giống như con rắn, cảm giác lành lạnh khiến người ta sởn tóc gáy.

"Gan to quá nhỉ... học lên giường với người ta cơ đấy, còn tự sắc loại thuốc này uống nữa...", ghì chặt chiếc cổ mảnh khảnh của Thẩm Tri Ly, "Muội nên biết là hắn sẽ ra đi, hắn đi rồi không chừng sẽ quên luôn muội, muội còn chạy đến lên giường với hắn, đúng là ngu không thể tưởng...", ngón tay từ từ bóp chặt.

Thẩm Tri Ly vẫn im lặng quay lưng lại với y.

Hoa Cửu Dạ mất kiên nhẫn xoay vai Thẩm Tri Ly lại, Thẩm Tri Ly vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không có chút gì là khủng hoảng bất an hay đau khổ bi thương như y tưởng, bình thản như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nàng gỡ tay Hoa Cửu Dạ ra, cười nhạt: "Sư huynh, muội không còn nhỏ nữa, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, muội tự biết phán đoán".

Một câu nói, phủi sạch tất cả mọi quan hệ.

"Phán đoán của muội là cái này sao?"

Nộ khí của Hoa Cửu Dạ cuối cùng cũng không thể nào đè nén được: "Cho dù không có, hắn cũng không vấn đề gì sao? Cho dù hắn

có quên muội cũng không hề gì sao? Cho dù...".

Thẩm Tri Ly nhìn thẳng vào mắt Hoa Cửu Dạ: "Sư huynh, trên đời này không phải chuyện gì cũng cần phải được đáp lại... Tất cả những gì xảy ra với hắn, là muội cam tâm tình nguyện, không có gì để phải hối hận hết, cũng không cảm thấy mình chịu thiệt thòi... Hắn quên hay không là chuyện của hắn, không liên quan gì đến muội".

"Cái gì gọi là không liên quan đến muội!" Hoa Cửu Dạ quay phắt đi, "Bây giờ ta lập tức bắt hắn thành thân với muội… Không, giết quách hắn đi cho xong, để tránh hắn quên muội hay không chịu cưới muội, từ sau khỏi phải lo lắng...".

Thẩm Tri Ly nắm lấy tay Hoa Cửu Dạ.

Giọng Thẩm Tri Ly rất nhẹ: "Sư huynh, đừng đi... là muội bảo hắn đi đó".

Hoa Cửu Dạ quay phắt đầu lại, gương mặt dưới ánh trăng băng giá đến cực điểm: "Muội là kẻ ngốc sao? Rốt cuộc hắn đã cho muội uống thuốc gì mà sao muội lại trở nên ngu muội đến như vậy?".

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, cười: "Muội bảo hắn đi, huynh lại lôi hắn về thì muội còn mặt mũi nào nữa, sư huynh... Vả lại, tình cảm cũng đâu có gì là sâu sắc, bọn muội mới chỉ quen nhau chưa đầy một năm, thời gian trôi qua, dần dần sẽ quên thôi...".

Hoa Cửu Dạ ngập ngừng, như đột nhiên nhớ ra điều gì, khóe miệng nhướng lên thành một nụ cười: "Nếu muội sẵn lòng quên hắn... thế thì ta sẽ cấy vào người muội một loại trùng để muội quên tất cả ký ức với Tô Trầm Triệt, bảo đảm cho dù muội gặp hắn cũng tuyệt đối không nhận ra hắn là ai, thế nào?".

Ngón tay Thẩm Tri Ly siết chặt.

Hồi lâu sau, nàng mới thả lỏng ra: "Không cần đâu".

Hoa Cửu Dạ: "Sao lại không cần?". Hai ngón tay nâng cằm Thẩm Tri Ly lên, lòng bàn tay Hoa Cửu Dạ đột nhiên xuất hiện một con trùng màu bạc đang ngọ nguậy, nụ cười trên gương mặt đầy tà khí càng khiến người ta lạnh sống lưng: "Nhắm mắt lại thư giãn đi, loại trùng

này chỉ là phong ấn, chỉ cần muội chịu cấy vào, nó sẽ không xung khắc với Mi Cổ có trong người muội đâu, chỉ cần chịu đau một chút thôi".

Thẩm Tri Ly giằng co: "Không cần".

Tay Hoa Cửu Dạ khựng lại, thần sắc bỗng sa sầm: "Vì sao không cần?".

Thẩm Tri Ly thảm hại quay đầu sang: "Tự muội cũng có cách để quên đi, không cần dùng thứ này đâu".

Thấy Thẩm Tri Ly thật sự không muốn, sức mạnh trên tay Hoa Cửu Dạ gia tăng thêm mấy phần, "Đồ ngu... Ta sao lại có một đứa sư muội ngu ngốc thế này, loại đàn ông quơ tay là hốt cả nắm như Tô Trầm Triệt, muội cần bao nhiêu sư huynh cũng có thể tìm cho muội. Muội muốn lên giường hay muốn thế nào, bây giờ sư huynh cũng có thể làm cùng muội... Cho dù, hôm nay muội không quên được cũng phải quên cho ta...", lời càng về sau như nghiến răng nghiến lợi rít ra.

Cổ độc đã ở gần trong gang tấc.

Hoa Cửu Dạ nhất quyết bắt nàng phải quên, Thẩm Tri Ly cố gắng vùng vẫy, Hoa Cửu Dạ hoàn toàn bất chấp tất cả, thái độ vô cùng ngang ngược.

Không vùng vẫy được nữa, Thẩm Tri Ly hít một hơi thật sâu, gào lên: "Sư huynh, muội không còn sống được bao lâu nữa rồi! Muội không muốn lúc chết mình không còn nhớ gì hết!".

***

Lời vừa nói dứt, Hoa Cửu Dạ đã thả lỏng.

Gian phòng rơi vào yên lặng.

Thẩm Tri Ly vùng thoát ra khỏi tay Hoa Cửu Dạ, nắn nắn xương cổ như sắp gãy lìa, khẽ thở hổn hển.

"Là ý gì?"

Hồi lâu sau, giọng nói mênh mang của Hoa Cửu Dạ vang lên, hắn đột nhiên nhìn Thẩm Tri Ly: "Muội không còn sống được bao lâu nữa là thế nào?".

Thẩm Tri Ly thở hổn hển: "Thập Nhị Dạ Hoa".

Chỉ bốn chữ cụt ngủn đã khiến Hoa Cửu Dạ hiểu ra tất cả.

Thập Nhị Dạ Hoa.

Là thần hoa Thập Nhị Dạ Hoa có thể chuyển biến càn khôn, cải tử hoàn sinh nổi tiếng trong thiên hạ.

Hoa Cửu Dạ nghe tên nó lần đầu tiên là khi còn rất nhỏ, có người nói, ăn nhị hoa của Thập Nhị Dạ Hoa, dù là người chết đã lâu cũng có thể sống lại.

Y luôn cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết xa vời, mãi cho đến một ngày một kỳ nhân ở nước lân bang dâng cho mẫu thân y một hạt giống có tên Thập Nhị Dạ Hoa, y mới tin sự tồn tại của nó là có thật.

Nhưng y không thể ngờ rằng, lần thứ hai nhìn thấy hạt giống đó... lại là ở trong mật thất của Thẩm Thiên Hành.

Ngoài hạt giống đó còn có thư của mẫu thân gửi cho Thẩm Thiên Hành.

Thẩm Thiên Hành thì ra chỉ vì hạt giống đó mới thu nhận y làm đệ tử...

Còn chuyện khiến hắn không thể chịu đựng hơn được nữa đó là... Thập Nhị Dạ Hoa chỉ là một loại yêu hoa, thứ nuôi sống nó lại là máu.

Máu thuần âm của người con gái.

Kể từ lúc gieo hạt, cứ mỗi ba tháng một lần, không được gián đoạn, nếu không chưa quá nửa tháng Thập Nhị Dạ Hoa sẽ trở nên khô héo. Mà thứ hoa đó chỉ được một người con gái nuôi, nếu thay thế bằng một người con gái khác, sẽ lập tức mất tác dụng.

... Cô gái mà Thẩm Thiên Hành chọn là Thẩm Tri Ly.

Ông ta bằng lòng cứu sống Tri Ly, mang về Hồi Xuân cốc, chữa bệnh cho nàng, nhận nàng làm đồ đệ, dạy nàng y thuật, chẳng qua chỉ là để nuôi dưỡng đóa hoa đó.

Sự thân mật, mối quan hệ tốt đẹp giữa họ thì ra đều là giả tạo.

Giây phút đó, lừa dối, tổn thương, đau khổ, dằn vặt bám riết lấy Hoa Cửu Dạ.

Y không thể chịu đựng nổi, cũng không thể tin, tất cả đều biến thành nỗi căm hờn đối với Thẩm Thiên Hành, với Hồi Xuân cốc.

Hoa Cửu Dạ ấn vai Thẩm Tri Ly, ngữ khí đè nén: "Cho dù là Thập Nhị Dạ Hoa... thì vì sao muội phải chết?".

Thẩm Tri Ly cúi đầu, giọng bình thản: "Quá trình nuôi dưỡng Thập Nhị Dạ Hoa còn chưa đến một năm nữa sẽ kết thúc... lúc nó nở hoa, muội phải lấy tất cả máu trong cơ thể làm vật hiến tế, hoa nở rồi, đợi nhị hoa chín là có thể sử dụng được".

Ai ngờ nàng vừa nói xong, Hoa Cửu Dạ cảm thấy nhẹ cả người: "Thẩm Thiên Hành chết rồi... Muội đâu cần phải để tâm đến cái hoa ấy nữa...".

Thẩm Tri Ly trả lời dứt khoát, không chút do dự: ''Không được".

Hoa Cửu Dạ gằn giọng: "Muội nói cái gì?".

Thẩm Tri Ly nói: "Nó là tâm huyết cả đời của sư phụ, trước khi người chết, muội đã hứa với người...".

Hoa Cửu Dạ: "Hứa rồi thì đã làm sao? Ông ta chết rồi, còn quản được chuyện của người sống sao?".

Thẩm Tri Ly đặt tay lên ngực trái, dáng vẻ rất kiên định, trầm giọng nói: "Sư phụ còn sống hay đã chết... việc muội đã hứa với người dù phải chết muội cũng nhất định làm cho xong".

Hoa Cửu Dạ không cần nghĩ ngợi nhiều, lập tức nói luôn: "Thế thì ta sẽ đi hủy Thập Nhị Dạ Hoa ngay bây giờ".

Y còn chưa kịp đi thì Thẩm Tri Ly đã rút cây trâm trên đầu ra, kề vào cổ mình, ánh mắt kiên định, dứt khoát: "Nếu huynh hủy Thập Nhị Dạ Hoa, muội sẽ tự vẫn ngay lập tức".

Hoa Cửu Dạ nhìn ánh mắt đáng sợ của nàng, rít qua kẽ răng: "Muội uy hiếp ta?".

“Xin lỗi, sư huynh...” Thẩm Tri Ly mím môi, cúi đầu, giọng nói dịu lại, “Tính mạng của muội là do sư phụ cứu, tất cả những gì muội có đều là sư phụ cho, muội chưa từng gặp cha mẹ ruột của mình, ông ấy đối với muội còn thân hơn ruột thịt, kiếp này ông ấy chỉ cầu xin muội một việc duy nhất, muội không thể không làm...”.

Hoa Cửu Dạ: “Cho dù thứ ông ta cần là tính mạng của muội?”.

Thẩm Tri Ly ngập ngừng: “Đúng vậy”.

Hoa Cửu Dạ: “Cho dù muội biết tất cả những gì ông ta làm chẳng qua chỉ là để muội cam tâm tình nguyện chết vì ông ta?”.

Thẩm Tri Ly lại ngập ngừng: “Đúng”.

“Có ý đồ khác thì đã sao, nhưng những thứ sư phụ cho muội đều không phải là giả, bất luận là cuộc sống sung túc không phải lo nghĩ hay là...”

Sư phụ xoa đầu nàng nói.

Con gái là để yêu chiều, con trai là để đánh, vậy mới công bằng.

Sư phụ cười khẽ với nàng.

Nha đầu ngốc, sao có thể gả cho sư phụ được? Còn nữa... sau này dù gả cho ai, chuyện này con cũng không cần phải lo lắng, Tri Ly nhà ta xứng đáng được tốt hơn thế.

Thậm chí đến lúc lâm chung, ông nói đầy vẻ hổ thẹn.

Xin lỗi, để con phải chịu thiệt thòi rồi.

Cho dù ban đầu là vì để nàng nuôi dưỡng Thập Nhị Dạ Hoa, nhưng bất luận thế nào nàng cũng không tin những điều này là giả vờ.

Nàng còn nhớ quãng thời gian sư phụ dạy dỗ nàng, từng câu từng chữ giải thích cặn kẽ, không nản lòng, cho dù nàng nhớ sai cũng chưa bao giờ nói nặng lời với nàng.

“... Không có ép buộc, không có bất mãn, cho dù có chết vì Thập Nhị Dạ Hoa, cũng là do muội cam tâm tình nguyện...”

Đúng vậy, cam tâm tình nguyện.

Lần đầu tiên bước vào trong mật thất, sư phụ đã nói tất cả với nàng, để nàng tự mình quyết định.

Từ chối, sư phụ sẽ cho nàng uống thuốc để quên đi chuyện này, rời khỏi Hồi Xuân cốc tìm một gia đình tốt gửi gắm nàng ở đó, để nàng sống bình yên đến già.

Nhận lời, nàng có thể ở lại bên cạnh sư phụ, cùng học y thuật với Hoa Cửu Dạ, nhưng đợi Thập Nhị Dạ Hoa nở hoa thì nàng nhiều nhất cũng chỉ sống không quá hai mươi lăm tuổi.

Cơ hồ không chút do dự, nàng đã chọn vế sau.

... Nàng vốn dĩ đã bị cuộc đời này ruồng bỏ, là sư phụ cho nàng được sống, cho nàng cảm nhận được sự ấm áp, cho dù phải dùng tính mệnh để báo đáp cũng không hề gì.

Nàng không muốn quên hết tất cả, càng không muốn rời khỏi Hồi Xuân cốc.

Sư phụ đã cho nàng sinh mệnh mà nàng đã sớm vuột mất.

Cho dù Hoa Cửu Dạ...

Nàng sao có thể quên được, sư phụ ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn, một mình đối ẩm với trăng, lầm rầm vô thức: "Tri Ly, nếu sư huynh con ở đây, nó nhất định sẽ giành rượu với ta…".

Chỉ là nàng với Hoa Cửu Dạ không giống nhau chút nào.

Hoa Cửu Dạ từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, lớn lên trong sự thương yêu, chiều chuộng của cha mẹ, sao có thể hiểu được cảm giác của người đã trải qua biết bao đói khổ, giành giật với cái chết khi gặp được ân nhân cứu mạng... một giọt nước ân tình một suối nước báo đáp.

Cho dù biết rõ là sẽ chết, cho dù biết rõ chỉ cần nàng muốn bất kỳ lúc nào cũng có thể quên đi lời hứa đó tiếp tục sống…

Cũng phải làm cho bằng được.

"... Cho nên, sư huynh, muội nhiều lắm là chỉ sống được một năm

nữa thôi... đừng bắt muội quên hắn có được không?"

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, môi nở nụ cười, thần sắc không chút u ám nhìn Hoa Cửu Dạ.

***

"... Ai nói muội là do ông ta cứu?"

Hoa Cửu Dạ chụp lấy cổ tay Thẩm Tri Ly, dùng lực mạnh đến nỗi xương cổ tay nàng muốn gãy lìa: "Muội là do ta cứu, Thẩm Thiên Hành chẳng qua chỉ bỏ tiền ra mà thôi".

Trong đêm tuyết rơi buốt giá đó, rõ ràng là y nhàn rỗi ra khỏi quán trọ dạo lòng vòng mới moi được Thẩm Tri Ly cả người tím tái vì lạnh cóng trong đống tuyết dày, cũng là y bón từng muỗng từng muỗng canh gừng cứu sống Thẩm Tri Ly…

Lật cổ tay Thẩm Tri Ly lại, Hoa Cửu Dạ nghiến răng nhìn Thẩm Tri Ly: "Muội dựa vào cái gì mà chết vì Thẩm Thiên Hành?".

Cảm giác đau nhói từ cổ tay truyền đến, Thẩm Tri Ly không nén được kêu đau: "Buông ra".

Hoa Cửu Dạ: "Buông ra để muội đi chết hả? Đừng có mơ!".

Lời còn chưa nói dứt, y đã áp sát tới một bước, Thẩm Tri Ly bất giác lùi một bước.

Cứ lặp lại như vậy, sau vài bước, lưng nàng đã đụng vào tường.

"Cho dù muội muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy Thập Nhị Dạ Hoa, ta cũng sẽ không cho muội đi cứu ả đàn bà đã chết mà Thẩm Thiên Hành ngày đêm nhớ nhung đó... Muội dám chết, ta cũng dám dùng Thập Nhị Dạ Hoa để cứu muội sống lại...", ngừng một lát, Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nói tiếp, "Nhưng đến lúc đó, ta bảo đảm sẽ không cho muội có chút ý định tự vẫn nào nữa".

"Không có tác dụng gì đâu."

Thẩm Tri Ly cắn môi: "Huynh không cứu được muội đâu… Người chết vì hiến tế, cho dù là Thập Nhị Dạ Hoa cũng không thể cứu nổi...".

Ngay lập tức, Hoa Cửu Dạ vác Thẩm Tri Ly lên vai, đi nhanh về phòng mình, câu chữ rít qua kẽ răng: "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ canh giữ muội... Trong ba tháng, một bước cũng không được rời khỏi".

Hoa Cửu Dạ nói được làm được.

Ba ngày liền, y cùng với con mãng xà canh giữ Thẩm Tri Ly, nửa bước cũng không rời.

Bất luận là xem bệnh cho bệnh nhân, ăn cơm, đi ngủ, thậm chí tắm rửa, Hoa Cửu Dạ cũng không chút nản lòng đi theo Thẩm Tri Ly

... Đáng sợ nhất là, đến nửa đêm Thẩm Tri Ly dậy đi vệ sinh, Hoa Cửu Dạ cũng vẫn vác bộ mặt u ám đi theo sau...

... Cứ như thế hỏi nàng sao sống được đây! Rõ ràng là còn đáng sợ hơn cả Tô Trầm Triệt!

Ba tháng nàng mới vào thạch động một lần, được chưa! Đâu cần phải đi theo kè kè bất kể ngày đêm như vậy!

Còn nữa. Hoa Cửu Dạ chẳng lẽ định đi theo nàng trong ba tháng thật ư?

Hoa Cửu Dạ dùng hành động thực tiễn chứng minh, y quả thật có ý định đi theo nàng ba tháng...

Thẩm Tri Ly thừa lúc Hoa Cửu Dạ đi vệ sinh định lén đến thạch động, thì bị Tiểu Hoa quấn quanh người, thất bại...

Thẩm Tri Ly thừa lúc Hoa Cửu Dạ ngủ định lén đến thạch động, lại bị Tiểu Hoa ngăn lại, thất bại...

Thẩm Tri Ly thừa lúc Hoa Cửu Dạ đi tắm định lén đến thạch động, thì bị Hoa Cửu Dạ người vẫn quấn khăn tắm chặn lại, thất bại...

Thẩm Tri Ly khóc không thành tiếng...

"Sư huynh, huynh buông tha cho muội có được không?"

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng liếc nàng: "Muội cảm thấy có được không?".

Thẩm Tri Ly: "…"

Cho nàng một chút hy vọng thì sẽ chết sao!

... Sớm biết vậy đã không nói chuyện Thập Nhi Dạ Hoa cho y biết, quên Tô Trầm Triệt thì có vấn đề gì chứ, dù gì cuối cùng cũng không có kết quả...

Rốt cuộc, Thẩm Tri Ly trông sao trời trông ánh trăng cuối cùng cũng trông được tới ngày cổ độc trong người Hoa Cửu Dạ phát tác.

Đêm trăng tròn, Hoa Cửu Dạ ăn tối xong là biến mất, nàng rón rén lẻn đến thạch động thì nhìn thấy Điệp Y đang đứng trước cửa, hai tay dang ngang cản nàng lại: "Tiểu thư... hay là đừng đi nữa đi...".

Thẩm Tri Ly ôm đầu: "Mau tránh ra".

Điệp Y: "Tiểu thư... xin tiểu thư đấy, đừng đi mà... Hoa công tử nói chỉ cần tối nay ngăn được tiểu thư, chàng sẽ...".

Thẩm Tri Ly: "Tránh ra mau... Hoa Cửu Dạ hối lộ muội cái gì, ta sẽ cho muội gấp đôi!".

Điệp Y cụp mắt xuống, hai má bắt đầu đỏ lên, hai tay bất giác ôm khuôn mặt nhỏ nhắn: "... Chàng bảo sẽ hôn lên má người ta một cái, á, xấu hổ quá đi xấu hổ quá đi...".

Thẩm Tri Ly: "…".

Cái trò này nàng quả thật không chơi nổi...

Trong lúc nói chuyện, thì con mãng xà nhàn nhã vặn vẹo thân mình trườn tới, vừa hất đuôi một cái đã quấn chặt lấy người Thẩm Tri Ly.

... Thẩm Tri Ly kinh ngạc tột độ, nàng đã bỏ một lượng thuốc mê rất lớn vào thức ăn cho rắn của Hoa Cửu Dạ, đến một con hổ dữ dằn cũng phải ngủ mê mệt, vậy mà sao...

Thân rắn càng cuộn càng chặt, Thẩm Tri Ly không cách nào thoát ra được.

Cái lưỡi đỏ ngầu của nó chốc chốc lại thè ra liếm mặt Thẩm Tri Ly, cái đầu cực lớn dụi dụi vào ngực nàng, như muốn tìm một chỗ êm ái để kê đầu vậy.

... Cả người Thẩm Tri Ly bị cuộn bởi thân rắn, đến ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Lại thế nữa rồi!!!

... Thế là lại thất bại nữa sao?

Điệp Y lấy tay áo lau mồ hôi rịn trên trán Thẩm Tri Ly, có lòng nói: "Tiểu thư ráng chịu đựng một chút, đợi cổ độc trên người Hoa công tử phát tác xong... á... suýt nữa thì quên... tiểu thư, muội phải đi xem xem Hoa công tử thế nào rồi, tiểu thư đợi ở đây nha, đừng đi lung tung dó...".

Không đợi Thẩm Tri Ly lên tiếng, Điệp Y đã nhấc váy chạy về hướng phòng Hoa Cửu Dạ...

... Muội rốt cuộc là tỳ nữ của ai thế hả?

Thẩm Tri Ly bất lực đứng im, nhìn con mãng xà đã tựa đầu vào ngực mình ngủ ngon lành, lại nhìn theo bóng Điệp Y đang dần khuất hẳn...

Gió đêm hiu hắt, nàng rầu rĩ thở dài não ruột.

***

Ngẩng đầu lên, mặt trăng tròn trên bầu trời bỗng khuyết đi một nửa...

Thẩm Tri Ly chăm chú nhìn...

Mặt trăng khuyết mỗi lúc một nhiều... Hơn nữa hình như còn chuyển sang đỏ, rất kỳ dị...

Tiếp theo, một cái bóng màu đỏ xẹt qua.

Mắt hoa rồi chăng, Thẩm Tri Ly lặng lẽ nghĩ.

Đột nhiên, đầu rắn đang nằm trên ngực nàng bỗng ngẩng phắt dậy, đập vào cằm Thẩm Tri Ly.

Cằm Thẩm Tri Ly đau nhói, tay chân vẫn bị thân rắn cuộn chặt, đang lúc vùng vẫy thì đối diện ngay với một đôi mắt đẹp nhức nhối.

Là Diệp Thiển Thiển.

Bộ y phục bó sát người màu đỏ tươi, càng làm nổi bật thân hình nóng bỏng bốc lửa, đường cong cơ thể hiện rõ mồn một, đến Thẩm Tri Ly là nữ nhi mà cũng không nén được nuốt nước bọt...

Thanh Cửu Hoàn đại đao trên vai, Diệp Thiển Thiển chỉ dùng ngón tay quặp lấy cơ thể con mãng xà to xác đáng sợ đó.

Mãng xà vùng vẫy dữ dội, Diệp Thiển Thiển gia tăng lực, thân rắn đang cuộn trên người Thẩm Tri Ly đã bị vứt sang một bên.

Thẩm Tri Ly bị vứt cùng với con rắn quay mấy vòng liền từ từ đứng vững lại.

Lúc giữ được thăng bằng thì con mãng xà Tiểu Hoa tâm phúc của Hoa Cửu Dạ đã choáng váng ngất đi trong bụi cỏ.

... Sức chiến đấu này thật khiến người ta bội phục!

Liếc Thẩm Tri Ly một cái, Diệp Thiển Thiển lạnh lùng nói: "Thẩm cốc chủ vẫn khỏe chứ?".

Vẫn là vẻ đẹp băng giá ấy.

Đối với Diệp Thiển Thiển, Thẩm Tri Ly không thể nói là căm ghét, nhưng cũng chẳng thích gì... Dĩ nhiên, ngoài nguyên nhân Tô Trầm Triệt ra, còn có một nguyên nhân khác đó là nữ nhi với nhau, nhan sắc của Diệp Thiển Thiển thật đáng để ghen tỵ...

Cung tay chào từ biệt, Thẩm Tri Ly nói: "Đa tạ đã ứng cứu, tại hạ có việc, xin đi trước một bước".

Giọng Diệp Thiển Thiển có phần mất kiên nhẫn: "Đứng lại, ta có chuyện tìm cô".

Bước chân Thẩm Tri Ly khựng lại: "Có chuyện gì có thể đợi ta một chút không?... Ta có chuyện rất quan trọng phải làm".

Diệp Thiển Thiển: "Quan trọng đến mức nào?".

Thẩm Tri Ly nghiêm sắc mặt: "Liên quan đến tính mạng".

Diệp Thiển Thiển: “Bao lâu?”.

Thẩm Tri Ly: “Ấy, không lâu… chừng một, hai canh giờ thôi mà, rất nhanh, thật đấy”.

Diệp Thiển Thiển: “...”.

Bước tới đứng chắn trước mặt Thẩm Tri Ly, Diệp Thiển Thiển nắm chắc thanh đại đao, chém một đường trong không trung: “Ta không có kiên nhẫn để đợi... nói luôn với cô mục đích ta đến đây”.

Thẩm Tri Ly lại bất giác nuốt nước bọt: “Cái gì?”.

Diệp Thiển Thiển bình thản nói: “Lựa chọn thứ nhất, từ hôm nay trở đi, cô cùng với tất cả các đại phu trong Hồi Xuân cốc không được phép xem bệnh trị thương cho bất cứ ai trong cái đám người xưng là nhân sĩ võ lâm chính phái kia nữa, nếu không ta sẽ giết cô; lựa chọn thứ hai, cô bây giờ theo ta rời khỏi Hồi Xuân cốc, ta bảo đảm sẽ không động đến một sợi lông của những người trong Hồi Xuân cốc...”.

Thẩm Tri Ly: “Khụ khụ, có lựa chọn thứ ba không?”.

Thanh đao trên tay Diệp Thiển Thiển đã kề vào cổ Thẩm Tri Ly, sức nặng của thanh đao khiến vai Thẩm Tri Ly bất giác sụp xuống, ả vuốt vuốt lọn tóc dài đen mượt của mình: “Không có, ta đếm đến ba, cô chọn đi”.

Thẩm Tri Ly: “Đợi đợi đợi đã...”.

Diệp Thiển Thiển: “Một...”.

Thẩm Tri Ly phát rồ: “Này cô nương đừng thế chứ, để ta suy nghĩ một lát mà...”.

Diệp Thiển Thiển mặt lạnh tanh: “Hai...”.

Thẩm Tri Ly: “Đợi đã, hai còn có hai rưỡi nữa mà...”.

Giọng Diệp Thiển Thiển kéo dài: “Ba...”.

Lưỡi đao kề cổ lóe lên tia sáng sắc lạnh, hình như đã áp sát vào cổ rồi, Thẩm Tri Ly kêu khẽ: “Ta chọn số hai, nhưng phải kèm theo điều kiện!!!”.

Diệp Thiển Thiển: “Cái gì?”.

Thẩm Tri Ly: “Đợi ta trong hai canh giờ... Còn nữa, từ giờ về sau mỗi ba tháng lại đưa ta về một lần”.

Diệp Thiển Thiển nhíu mày: “Không được, quá phiền phức”.

Thẩm Tri Ly nói dối không chớp mắt: “Cô chắc nhìn ra sức khỏe ta không tốt... Nếu ba tháng không quay lại một lần, ta sẽ chết”.

Diệp Thiển Thiển hồ nghi: “Thật không?”.

Thẩm Tri Ly: “Không tin cô đi hỏi...”.

Diệp Thiển Thiển cắt ngang nàng: “Thôi đi... nhanh lên một chút, hai canh giờ, quá một khắc là ta bắt đầu giết người, nghe chưa hả?”.

Thẩm Tri Ly gật đầu chạy về hướng thạch động.

Không có ai ngăn cản, nàng hành động rất nhanh, tầm hơn một canh giờ đã trở lại, chỉ là lúc quay lại, Thẩm Tri Ly đi rất chậm, sắc mặt trắng bệch khó coi, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng long lanh.

Diệp Thiển Thiển cầm đao đứng trong phòng nàng, hai tay khoanh trước ngực, hình như đang nóng lòng chờ đợi.

Thẩm Tri Ly cười: “Đợi lâu rồi...”.

Diệp Thiển Thiển buông thõng tay, thở ra: “Chúng ta đi thôi”.

“Đợi đã.”

Diệp Thiển Thiển hít một hơi: “Cô lại có chuyện gì nữa?”.

Thẩm Tri Ly: “Ừm... ta để lại một bức thư nhé, không thì họ sẽ lo lắng”.

Nói rồi, nàng cầm bút lên viết vội một tờ giấy, cho vào phong thư trắng tinh dán miệng lại, rồi lại đề bên ngoài một dòng chữ nhỏ: Thẩm Tri Ly lưu thư.

Đợi nàng đặt bức thư xuống, lòng kiên nhẫn của Diệp Thiển Thiển cuối cùng cũng cạn, một dải lụa trắng vòng qua eo Thẩm Tri Ly, vận khinh công cắp nàng đi.

Hồi Xuân cốc.

Lại một lần nữa rời khỏi Hồi Xuân cốc.

Gió phần phật, Thẩm Tri Ly khó nhọc mở mắt ra, cả người tròng trành muốn nôn.

Diệp Thiển Thiển ngừng lại ở lối vào Hồi Xuân cốc, một cỗ xe ngựa đã đậu sẵn ở đó, vứt Thẩm Tri Ly vào trong xe, Diệp Thiển Thiển tự mình cầm cương quất roi cho ngựa chạy.

Xe ngựa này tuy không tiện nghi bằng xe của Thẩm Tri Ly, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Với lại kỹ thuật đánh xe ngựa của Diệp Thiển Thiển vô cùng tốt, suốt dọc đường xe chạy rất êm.

Thẩm Tri Ly ngồi tựa vào thành xe ôm lồng ngực vẫn còn đập thình thịch của mình, vừa thở dốc, sắc mặt đột nhiên đanh lại.

Vừa rồi quyết định nhanh như chớp, cơ hồ chưa kịp phản ứng, lúc này nàng mới nghĩ ra một chuyện rất quan trọng.

Diệp Thiển Thiển và Tô Trầm Triệt là tình nhân cũ.

Vẫn chưa nói rõ ràng, ai biết được mối quan hệ phức tạp này có "đã lìa ngó ý còn vương tơ lòng" hay không.

Còn nàng bây giờ lại là ý trung nhân của Tô Trầm Triệt kiêm cả... khụ khụ...

Từ một góc độ nào đó mà nói, họ là tình địch của nhau...

Một người tay trói gà không chặt như nàng lại bị một kẻ võ công cái thế, chỉ cần động một ngón tay cũng đủ giết chết nàng bắt đi, thế thì kết cục sẽ là...

Thẩm Tri Ly vội vàng bò ra ngoài cửa xe, vén rèm thăm dò: "Thế... Diệp hộ pháp, cô định đưa ta đi đâu thế?".

Mái tóc dài đang tung bay trong gió của Diệp Thiển Thiển làm nổi bật mỹ mạo vô song của ả, ả hơi hé đôi môi đỏ mọng, nhả ra bốn chữ:

“Tổng đàn Ma giáo”.

Quyển 5: Ma giáo

Chương 5: Ma giáo rất kỳ quái

Đối với Ma giáo, Thẩm Tri Ly nghe danh đã lâu, nhưng... quả thật chẳng có ấn tượng gì tốt, trong tiềm thức, nàng chỉ nhớ đến những vết thương ám độc và tiếng kêu rên thảm thiết.

Thẩm Tri Ly im lặng nhắm mắt lại.

Sự im lặng của nàng khiến Diệp Thiển Thiển bực bội: "Ngươi đừng lo, bây giờ ta không giết ngươi đâu."

Nói xong, Diệp Thiển Thiển không nói thêm một tiếng nào nữa.

Nhưng... rất kỳ lạ là, họ đứng ở hai lập trường đối lập nhau, lại là tình địch của nhau, nhưng Thẩm Tri Ly tin lời của Diệp Thiển Thiển.

... Ả nói không giết nàng là sẽ không giết.

... Nàng luôn cảm thấy lời nói của ả này còn đáng tin hơn Tô Trầm Triệt.

Hai nữ nhi cùng đi với nhau rõ ràng là có chút phiền phức, đặc biệt là trong tình huống dung mạo của Diệp Thiển Thiển thế kia.

Hầu như họ đến thị trấn nào, vừa vào trong quán trọ, thì ánh mắt của tất cả mọi người đã đồng loạt đổ dồn về hướng Diệp Thiển Thiển.

Tiếp theo đó không lâu liền có không ít công tử tay phe phẩy quạt giả vờ quan tâm chạy lại hỏi han.

Đa số nhìn thấy thanh đại đao Cửu Hoàn đáng sợ mà Diệp Thiển Thiển đang lau chùi thì vờ như không nhìn thấy người mới đến, những công tử có chút tự giác cũng tự rút lui trong lặng lẽ.

Dĩ nhiên cũng có một bộ phận nhỏ công tử mặt dày, bền bỉ quay sang làm thân với Thẩm Tri Ly.

"Hai vị cô nương không biết muốn đến phương nào? Trên đường đã có người chăm sóc chưa? Ngộ nhỡ trên đường gặp kẻ xấu thì biết làm thế nào?" Công tử mặc áo gấm sang trọng mặt đầy quan tâm, "Tại hạ họ Triệu, là nhân sĩ Hoài Châu, đang áp tải một lô hàng về hướng tây,

có vài tiêu sư của tiêu cục làm bạn đồng hành, thiết nghĩ vô cùng an toàn, không biết cô nương...".

Thẩm Tri Ly chỉ chỉ Diệp Thiển Thiển, giơ tay: "Nàng ấy là tiểu thư nhà tôi, chuyện này nên để nàng ấy quyết định, công tử có sự tình gì, cứ hỏi nàng ấy nhé".

"Thật... thật... không?"

Triệu công tử kéo dài giọng, thẹn thùng liếc nhìn Diệp Thiển Thiển một cái.

Diệp Thiển Thiển quay sang.

Triệu công tử đột nhiên bụm miệng, che giấu nỗi vui mừng không thể kìm nén nơi khóe miệng...

Nàng ấy nhìn mình rồi kìa, nàng ấy nhìn mình rồi kìa...

"Chuyện là..."

Nhìn mà như không, Diệp Thiển Thiển cắt ngang lời Triệu công tử, nhíu mày: "Chưởng quỹ đâu, ta gọi món đao hầm mà sao còn chưa mang lên!".

Tiếp đó... Diệp Thiển Thiển quay đầu lại tiếp tục lau chùi đao, hoàn toàn không hề có chút gì gọi là để ý đến Triệu công tử.

Thẩm Tri Ly như thể nhìn thấy trái tim của Triệu công tử vỡ ra từng mảnh, từng mảnh, từng mảnh trong gió...

Cứ thế suốt dọc đường, Thẩm Tri Ly chứng kiến Diệp Thiển giẫm lên bao nhiêu trái tim của các chàng trai trẻ để kịp về Ma giáo.

Do không khí thê lương suốt dọc đường, Thẩm Tri Ly bỗng nhớ đến một chuyện.

Tô Trầm Triệt năm đó... cũng là một trong những chàng trai bị giẫm đạp sao?

Với cái da mặt dày vô địch như Tô Trầm Triệt chắc là không thể vì thế mà bị đánh bại đâu nhỉ... Thế thì hắn cũng cố sống cố chết bám lấy Diệp Thiển Thiển ư?

Họ quen nhau là do Diệp Thiển Thiển ngay trước lúc giết Tô Trầm Triệt bỗng thay đổi ý định, thế thì điều gì khiến Diệp Thiển Thiển lại thay đổi ý định như vậy... Dọc đường không phải là không có công tử tướng mạo xuất chúng, nhưng nàng cũng chẳng thấy Diệp Thiển Thiển buồn để mắt đến, cũng chính là nói trước đó khả năng Diệp Thiển Thiển vì thích tướng mạo của Tô Trầm Triệt mà hồi tâm chuyển ý trong võ đoán của nàng coi như là con số không, thế thì...

Nàng xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng xua đi nhưng thắc mắc này vẫn lì lợm chui vào đầu.

Rất muốn biết... rất muốn biết...

Thẩm Tri Ly tuyệt vọng nghĩ.

Thật ra mình mới là kẻ bị trúng tà...

Cuối cùng, trong một đêm gió rít, Thẩm Tri Ly trèo xuống giường, gõ cửa phòng Diệp Thiển Thiển.

Cửa một lúc mới mở ra, Diệp Thiển Thiển vận y phục đỏ chót ngồi vắt vẻo trên bậu cửa sổ... gặm mía rất sáng khoái.

... Quỷ mới biết mùa này lấy đâu ra khúc mía đó...

Thẩm Tri Ly khẽ hỏi: "Diệp hộ pháp... Ta muốn hỏi cô một chuyện."

Diệp Thiển Thiển đưa mắt, lạnh lùng nói: "Bất kỳ vấn đề nào liên quan đến Tô Trầm Triệt đều không cần hỏi ta".

Thẩm Tri Ly: "...".

Này này, sao cô biết ta định hỏi gì hả?

Diệp Thiển Thiển khinh khỉnh hừ một tiếng: "... Những gì cô muốn hỏi viết trên mặt cô rồi kìa".

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Tri Ly tiếp tục nói: "Vì sao không thể hỏi? Ta mãi không thể lý giải được... nếu cô thích hắn, vì sao lại đẩy hắn xuống vực sâu? Nếu không thích hắn thì vì sao lại tính toán với hắn từng li từng tí việc hắn không nhớ cô, thậm chí hết lần này đến lần khác đi tìm hắn?".

Diệp Thiển Thiển híp mắt lại: "Cô muốn biết để sau này yên tâm ở bên hắn chứ gì?".

Cắn phập khúc mía, Diệp Thiển Thiển nói: "Ta không nói cho cô biết đâu... Vả lại còn bảo đảm rằng nếu ta không nói với cô, cả đời này cô cũng đừng hòng biết được".

Thẩm Tri Ly hít thở sâu, hít thở sâu, hít thở sâu...

Quay người, nàng lầm bầm: "Ta quả nhiên là con ngốc, mới cho rằng cô là người tốt, còn đến hỏi cô vấn đề này...".

"Đợi đã..."

Giọng của Diệp Thiển Thiển vang lên: "Cô nói ai là người tốt?".

Thẩm Tri Ly: "Dù sao cũng không nói cô".

Diệp Thiển Thiển: "Qua đây cho ta!".

Thẩm Tri Ly: "Không qua".

Nàng nghe "keng" một tiếng sau lưng, là tiếng thanh Cửu Hoàn đao tiếp đất.

Tiếp theo đó là giọng mất kiên nhẫn của Diệp Thiển Thiển: "Còn không mau lại đây?".

Nhớ lại cảm giác thanh đao sắc lẹm, lạnh ngắt kề ngang cổ, Thẩm Tri Ly quyết định... kẻ thức thời mới là tuấn kiệt...

Thở dài, ai bảo nàng gặp phải toàn những kẻ võ công thâm hậu làm gì...

Diệp Thiển Thiển híp đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Tri Ly từ trên xuống dưới.

"Giơ tay lên, quay người."

Thẩm Tri Ly không hiểu đầu cua tai nheo nhưng vẫn làm theo.

Diệp Thiển Thiển gặm mía, rút ra kết luận: "Tô Trầm Triệt nhất định mù rồi".

Thẩm Tri Ly: "...".

Đẹp thì hay lắm đó hả, đồ chết tiệt!

Diệp Thiển Thiển cảm thấy vẫn chưa đủ, ánh mắt dừng lại ở phần dưới cổ trên eo của Thẩm Tri Ly, trầm tư nói: "Cô không phải là nam nhi cải trang đấy chứ".

Thẩm Tri Ly nhịn: "... Hay ta cởi ra cho cô xem nhé?".

Diệp Thiển Thiển thật thà nói: "Xem cô chi bằng tự xem ta còn hơn".

Thế thì tự đi xem mình đi!

Ngực to thì hay lắm sao! Chạy bộ thì lắc lư! Cử động cũng không thuận tiện! Quan trọng là lúc may y phục sẽ phải thêm mấy miếng vải nữa.

Thẩm Tri Ly siết chặt tay, hít một hơi thật sâu, nói: "... Ta về phòng đây".

Phía sau loáng thoáng vọng đến tiếng cười khùng khục của Diệp Thiển Thiển.

Thẩm Tri Ly đóng cửa cái rầm.

Đóng cửa xong, đột nhiên trong bóng tối thò ra một cánh tay, bịt miệng Thẩm Tri Ly lại.

Thẩm Tri Ly theo phản xạ có điều kiện, liền ngoặt tay rút ngân châm đâm xuống.

Bóng người bất động.

Thẩm Tri Ly vùng ra, quay đầu kéo theo vải che mặt người đó xuống, thì ra là một vị công tử lân la làm quen thất bại đã gặp lúc ban ngày.

Toàn thân hắn vận một bộ đồ đen, rõ ràng không phải là muốn làm chuyện tốt...

Thẩm Tri Ly nhấc chân lên, đá vị công tử đang trợn trừng mắt kinh hoàng lăn xuống thang, đỡ rách việc.

Phủi phủi vạt áo, nàng đủng đỉnh về phòng.

Sáng hôm sau, Thẩm Tri Ly còn chưa ra khỏi cửa thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào.

Vừa đẩy cửa bước ra, nàng đã thấy vị công tử tối qua mang theo đám gia đinh khí thế hung hãn lên tầng hai, xông thẳng vào phòng nàng và Diệp Thiển Thiển.

Thẩm Tri Ly chưa kịp phản ứng thì Diệp Thiển Thiển cũng đẩy cửa bước ra.

Hôm nay Diệp Thiển Thiển đã thay một bộ váy lụa màu ngọc bích, những tầng váy mềm như nước bay bay, hệt như những con sóng nhấp nhô mềm mại, ánh nắng buổi sáng từ phía sau ả rọi tới, làm nổi bật dung nhan tuyệt thế, chỉ nhìn một cái mà tưởng như thấy cả khung cảnh tuyệt mỹ nơi non sông gấm vóc.

Bỗng chốc, đến cả gia đinh tìm đến đòi nợ máu cũng ngẩn ngơ.

Ả lạnh lùng lên tiếng: "Có chuyện gì?".

Vị công tử lưu manh đó nuốt nước bọt đánh ực, vội nói: "Người đâu, người đâu... Đây chính là tiểu thiếp Thúy Nhi đã bỏ trốn của ta, mau bắt ả về phủ cho ta, ta sẽ trừng trị ả thích đáng!".

Bọn gia đinh nghe thế, bốn mắt nhìn nhau, người đẹp thế này thật không biết phải đối xử thế nào cho phải.

Công tử lưu manh đạp vào mông kẻ thứ nhất, nói: "Không nghe thiếu gia ngươi nói gì à, còn không mau xông lên!".

Bọn gia đinh lúc này mới hằm hè xông tới Diệp Thiển Thiển.

Biết rõ trình độ võ công của Diệp Thiển Thiển, Thẩm Tri Ly đứng tựa cửa, xoa tay, nhàn nhã xem kịch hay.

Không ngoài dự đoán, chỉ thấy gót chân Diệp Thiển Thiển bật thẳng lên, một cú xoay người, hàng gia đinh thứ nhất ngã rạp ra đất.

Những tên còn lại bắt đầu lấy tay bụm mũi đang chảy máu...

Công tử lưu manh thấy thế trận bất lợi, vội vàng định chuồn êm, nhưng thân thủ Diệp Thiển Thiển như gió, chỉ hai bước đã túm lấy gáy công tử lưu manh.

Công tử lưu manh hét toáng lên: "Buông ta ra, buông ta ra, ta đây là đại công tử của Chu viên ngoại đấy, ngươi mà dám... dám... cha ta nhất định sẽ đến tìm ngươi...".

Diệp Thiển Thiển cho hắn một bạt tai, không chút khách khí: "Thích ta phải không? Nhưng... chính vì có sự tồn tại của loại đàn ông như ngươi mà thế giới này mới trở nên gớm ghiếc như vậy".

Lời ả vừa dứt, công tử lưu manh đã bị nhấc bổng lên không trung.

Mấy tên gia đinh đã hoàn hồn trở lại, vội vàng hét lớn: "Cô nương, xin hạ thủ lưu tình...".

"Đây là độc đinh của lão gia chúng tôi đó..."

Có kẻ phản ứng nhanh hơn, chụp lấy cánh tay Thẩm Tri Ly, kề dao vào cổ nàng: "Đây là tì nữ của ngươi đúng chứ, ngươi dám làm công tử ta bị thương, ta sẽ...".

Diệp Thiển Thiển cũng chẳng buồn nghe, vứt thẳng công tử lưu manh từ cửa sổ tầng hai xuống.

Công tử lưu manh hôm qua đã ngã mặt mày thâm tím, lần này chắc chắn sẽ ngã đập mặt xuống đất, không biết sống chết thế nào.

Bọn gia đinh vô cùng hoảng loạn, Thẩm Tri Ly ngoặt tay rút ngân châm đâm tới, rồi lách người tránh ra.

Nhưng con dao đó đã cứa một đường rất nhẹ trên ngón tay nàng.

Da Thẩm Tri Ly rất mỏng, vết thương lập tức rịn máu, từng giọt thi nhau trào ra, Thẩm Tri Ly vội vàng lấy tay còn lại giữ chặt.

Diệp Thiển Thiển chỉ liếc mắt một cái đã kéo Thẩm Tri Ly lại nói: "Đi thôi".

Đối với ả, chút vết thương cỏn con này chẳng thấm vào đâu.

Ả đi rất nhanh, Thẩm Tri Ly phải chạy theo mới đuổi kịp ả.

Đến chỗ dừng xe ngựa, Diệp Thiển Thiển vứt Thẩm Tri Ly vào trong xe, rồi đánh dây cương cho ngựa chạy.

Thẩm Tri Ly lắc lư ngồi dậy... Dù đã giữ chặt vết thương nhưng cũng không được ích lợi gì, máu đã chảy ra đầy tay.

Nàng lập cập lấy thuốc trong áo ra, xe ngựa đột nhiên lắc mạnh, bình thuốc từ tay Thẩm Tri Ly rơi ra ngoài.

Thẩm Tri Ly thở dài, chồm người định nhặt lại, tay còn chưa chạm đến, lại một trận lắc lư, chiếc bình ngọc đựng thuốc cầm máu đặc chế của nàng lóc cóc lăn xuống xe.

Máu trên tay chảy mỗi lúc một nhiều, Thẩm Tri Ly bắt đầu cảm thấy lạnh.

Vốn chỉ mất một lượng máu nhỏ thì không sao... Nhưng nàng vừa tưới không ít máu cho Thập Nhị Dạ Hoa trong thạch động...

Đầu nàng bỗng cảm thấy váng vất.

... Ở đây không có Tô Trầm Triệt, không có Hoa Cửu Dạ, thậm chí không có Điệp Y, chẳng có ai quan tâm đến vết thương nhỏ của nàng.

Nàng thử kêu lên một tiếng, nhưng bên ngoài tiếng vó ngựa quá gấp gáp, chẳng thể nghe rõ...

Thẩm Tri Ly rịt chặt tay mình, nhắm mắt lại...

Hy vọng lúc xe ngựa dừng lại, máu của nàng vẫn chưa chảy hết...

Lúc tỉnh lại, bên tai vọng đến tiếng nói chuyện ồn ào.

Một giọng điệu cáu kỉnh vang bên tai nàng: "Chỉ là một vết thương bé xíu, sao ả chết được chứ...".

Giọng trả lời rất nhã nhặn: "Diệp hộ pháp, thể chất nàng ta rất đặc biệt... Nếu ngươi đưa nàng ta đến trễ một chút nữa thôi, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng...".

"Đừng nhiều lời nữa, rốt cuộc khi nào ả mới tỉnh lại?"

"Có lẽ chút nữa là tỉnh thôi, có lẽ... vẫn phải đợi vài canh giờ nữa."

“Ta đi giao nhiệm vụ, hai canh giờ sau quay lại, huynh giúp ta trông chừng ả! Nghe rõ chưa?”

Giọng nói có chút bất lực: “Ừ, ta biết rồi”.

Đợi Diệp Thiển Thiển đi xa, Thẩm Tri Ly mới động đậy ngón tay.

Ngón tay bị băng bó hoàn toàn không thể cử động.

Nàng thở dài trong lòng.

Giọng nói ôn hòa đó lại vang lên: “Tỉnh rồi thì mở mắt ra đi, Diệp hộ pháp lo lắng cho cô rất lâu rồi đó”.

Thẩm Tri Ly đành phải mở mắt ra.

Đứng trước mặt nàng là một chàng trai trẻ tuổi, ước chừng hơn hai mươi tuổi, khóe miệng nở nụ cười ôn hòa, thoải mái.

Hắn quay người, chẳng mấy chốc bưng tới một bát thuốc bằng sứ trắng.

Hai bàn tay đó có thể nói là bàn tay đẹp nhất mà Thẩm Tri Ly từng nhìn thấy, thon thả, cân đối, trắng ngần, cho dù không cử động cũng toát ra vài phần tao nhã.

“Ta dìu cô ngồi dậy uống thuốc được chứ?”

...

Bàn tay đẹp, chủ nhân của nó cũng không xấu.

Đôi mắt dịu dàng và dung mạo thanh thoát khiến cả người hắn toát ra vẻ dịu dàng, tinh tế như nước chảy.

Nhìn Thẩm Tri Ly chần chừ không có động tĩnh gì, đối phương cười cười: “Không muốn ta đỡ cô nương sao?”.

Thẩm Tri Ly ngập ngừng rồi mới nói: “Không có, làm phiền rồi”.

Đưa tay đỡ Thẩm Tri Ly ngồi dậy, lại kê gối cho Thẩm Tri Ly tựa lưng, đối phương mới cầm bát thuốc kề vào miệng Thẩm Tri Ly.

Tư thế của hắn thong thả, động tác cẩn thận, không có chút gì

khiến Thẩm Tri Ly cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa, hương thuốc phảng phất quen thuộc tỏa ra từ người hắn cũng khiến thần kinh căng thẳng của Thẩm Tri Ly từ từ nhẹ nhõm trở lại.

Thuốc hơi đắng, sau khi ngửa đầu uống cạn, trước mặt nàng bỗng xuất hiện một chiếc đĩa nhỏ.

Chàng trai đưa chiếc đĩa tới trước, mỉm cười: "Là mứt hoa quả đó, có thể làm tan vị đắng trong miệng".

Thẩm Tri Ly không nén được hỏi: "Xin hỏi công tử đây là?".

Chàng trai phì cười: "Xin lỗi, ta quên giới thiệu. Ta là Thần giáo Hữu hộ pháp, tên là Vũ Liên". Nghĩ một chút, hắn bổ sung: "Ta rất ít khi rời khỏi tổng đàn, cô chắc chưa từng nghe đến ta, không giống với Thiển Thiển, nàng ta chủ yếu phụ trách nhiệm vụ bên ngoài, còn ta ở trong giáo xử lý sự vụ...".

Hắn nói rất tự nhiên, hầu như không cảm thấy bất cứ điều gì.

Nhưng... Thẩm Tri Ly âm thầm nghĩ, nữ nhân ra ngoài đánh nhau chém người còn nam nhân lưu lại trong Ma giáo xử lý chuyện nữ tử, xem bệnh trị thương cho người khác, có thật là đại trượng phu không?

Nhưng, có kỳ quái thế nào thì cũng là chuyện của người khác.

Bốc lấy miếng mứt cắn một miếng, cảm giác ngọt lịm lan tỏa trong miệng, lại nhét vào miệng hai miếng nữa, Thẩm Tri Ly suy nghĩ một lát rồi nói: "Phân lượng địa hoàng trong thuốc vừa nãy ngươi cho ta uống đổi từ hai lát thành ba lát thì tốt hơn, ừm, còn có thể cho vào một lượng cẩu kỷ tử thích hợp".

Vũ Liên ngớ ra, nhưng cười ngay: "Nhưng trong sách nói chính là phân lượng này...".

Thẩm Tri Ly trả lời rất nhanh: "Y thư cũng là do người viết, chưa chắc đã đúng hoàn toàn".

Hỏi mượn Vũ Liên y thư, Thẩm Tri Ly tiện tay lật lật mấy trang, chỉ ra những điểm sai về phân lượng thuốc và những dược liệu cần thay

đổi trong sách.

Trong lúc đọc, Thẩm Tri Ly lộ vẻ say sưa.

Y thuật của nàng là do một tay Thẩm Thiên Hành dạy, những chỉnh sửa này đa số là do Thẩm Thiên Hành nghiên cứu ra.

Thậm chí đến câu vừa nãy cũng là do Thẩm Thiên Hành nói.

Lúc đó mấy lần đến tháng, vì thể chất yếu ớt nên lần nào cũng đau đớn quằn quại, Thẩm Tri Ly từ trên giường lăn xuống đất như thể chết rồi, bất luận là nước đường đỏ hay suối nước nóng đều không thể cứu nổi nàng.

Cuối cùng Hoa Cửu Dạ thấy nàng tội nghiệp, chiếu theo y thư sắc thuốc giảm đau cho nàng.

Kết quả là uống xong, Thẩm Tri Ly phải chạy vào nhà vệ sinh mười mấy lần liên tiếp...

Nàng khăng khăng cho rằng Hoa Cửu Dạ cố ý...

Nằm bẹp trên giường, Thẩm Tri Ly cố gắng níu vạt áo của Thẩm Thiên Hành, tủi thân cầu cứu: "Sư phụ, cứu con, Hoa... Hoa sư huynh muốn hại chết con...".

Thẩm Thiên Hành dở khóc dở cười chỉ y thư nói: "Hoa sư huynh của con lần này chưa có ý hại chết con đâu, con lo chạy đi nhà vệ sinh mười mấy lần như vậy không phải không còn sức để đau nữa sao...".

Thẩm Tri Ly nằm trên giường mắt trợn ngược.

Thẩm Thiên Hành mới sắc một bát thuốc khác cho nàng, đỡ nàng tựa vào lòng, vừa bón vừa nói: "Ta viết đơn thuốc này cho con, lần sau lại uống cái này tiếp. Nhớ lấy, sau này nếu chưa từng thử qua, những gì viết trong sách không được cho là thật... Y thư là do người viết, chưa chắc đã đúng hoàn toàn".

"Những cái này sao?" Vũ Liên chỉ tay vào chỗ mà Thẩm Tri Ly nói trong sách.

Ngẩn ra một lúc, Thẩm Tri Ly mới gật đầu.

Vũ Liên cười: "Ta nhớ rồi, lát nữa sẽ thử xem sao... Cái này thật sự rất thú vị, còn cái nào khác không?".

Thẩm Tri Ly cười cười: "Nếu huynh có hứng thú".

Kiến thức y thuật của Vũ Liên vô cùng uyên thâm, nhưng về phương diện kê đơn thì còn rất non nớt... Thẩm Tri Ly đoán, chắc là do ít được thực hành.

Nhưng có lúc ý kiến của Vũ Liên lại vô cùng độc đáo mới lạ.

Từ sau khi Hoa Cửu Dạ bỏ đi, Thẩm Tri Ly đã rất lâu không được trao đổi về y thuật thoải mái như thế này, cứ trò chuyện như thế bỗng dưng nàng cảm thấy gần gũi với Vũ Liên hơn.

Nuốt nước bọt, Thẩm Tri Ly bỗng nhớ ra: "Thế này... nếu không có gì trở ngại, ta có thể ra ngoài đi dạo một lúc được không?".

"Tốt nhất là không nên." Vũ Liên khẽ giọng từ chối yêu cầu của nàng, "Thiển Thiển chút nữa sẽ quay lại, ta đã hứa sẽ trông chừng cô. Hơn nữa bên ngoài chưa chắc đã an toàn".

Thẩm Tri Ly giờ mới để ý thấy có chút kỳ lạ.

Lúc nói chuyện với Diệp Thiển Thiển, Vũ Liên rõ ràng gọi ả là Diệp hộ pháp, nhưng lúc nói chuyện riêng với nàng thì gọi là Thiển Thiển...

... Nhưng dù sao đây cũng là chuyện của người khác, nàng không nên hỏi nhiều thì hơn.

"Ta chỉ ra ngoài xem một lát, sẽ quay lại nhanh thôi, còn nếu không yên tâm huynh đi cùng ta, thế nào?"

Vũ Liên trầm ngâm một lát, đột nhiên mỉm cười: "Vậy thì một lát thôi nhé".

Nàng tỉnh lại ở trong gian phòng này, đây có lẽ là một phòng trọ, được quét dọn sạch sẽ nhưng bày trí không nhiều, màu sắc đơn điệu, tối tăm, đồ dùng cũ kỹ, cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt, căn bản là không thể nào đoán được gì hơn.

Được Vũ Liên dẫn đường ra ngoài, Thẩm Tri Ly mới phát hiện mình

đang ở một hoang mạc.

Từng viên đá to được xếp tầng tầng lớp lớp thành bức tường bao quanh, phóng mắt ra xa, bên ngoài tường là thảm cát vàng mênh mông bát ngát.

Bỗng chốc, Thẩm Tri Ly cảm thấy mình dường như bị thảm cát vàng này nuốt trọn.

Lúc này, một nam tử vận áo tím đỏ sậm bước nhanh đến bên Vũ Liên: "Hữu hộ pháp đại nhân, trưởng lão mời ngài vào phòng nghị sự".

Vũ Liên khẽ gật đầu, nói với Thẩm Tri Ly: "Ta có chút việc phải đi trước, cô nương về phòng trước đi".

Thẩm Tri Ly tỏ ra hiểu ý gật đầu, quay người về phòng.

Đợi Vũ Liên đi xa, nàng mới dừng bước quay lại nhìn ra xa.

Nơi nàng đứng chắc là trung tâm của tổng đàn Ma giáo, trong đó mỗi cửa ra vào đều có đệ tử của Ma giáo canh giữ.

Muốn thoát thân quả thật rất khó.

Nàng chỉ muốn rời khỏi Hồi Xuân cốc trước, chứ không có ý định ở lại chỗ Diệp Thiển Thiển lâu dài.

Suốt đường đi, Diệp Thiển Thiển canh chừng nàng rất nghiêm ngặt, không có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào, vốn nghĩ đến Ma giáo sẽ có cơ hội, kết quả là...

Thở dài...

Thẩm Tri Ly nhìn thảm cát vàng ngút trời, tuyệt vọng nghĩ... chỉ dựa vào thể chất vốn yếu ớt của nàng, có thể vượt qua hoang mạc này ư?

Đang nghĩ ngợi, một giọng lạnh lùng từ phía sau vọng đến.

"Ngươi chẳng phải là co gái ở bên cạnh Thập Nhị Dạ lần trước sao? Còn nhớ ta không?"

Thẩm Tri Ly bất giác quay đầu lại, nhìn gã nam tử một mắt bị che lại, tóc xõa tung, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

... Ông là ai chứ?

Trán gã bỗng hằn lên một đường gân xanh: "Sao ngươi có thể không nhớ ta là ai? Ta từng truy sát ngươi đó!".

Thẩm Tri Ly thật thà: "Quả thật không nhớ... Hơn nữa những kẻ truy sát ta thật ra rất nhiều".

"Ở Hoa Sơn đó, Hoa Sơn! Nhớ ra rồi chứ?"

Thẩm Tri Ly hồi tưởng: "Hoa Sơn...".

Gã hung dữ nói: "Đúng, chính là Hoa Sơn! Nhớ ra rồi à?".

Thẩm Tri Ly: "... Chưa, vẫn chưa nhớ ra".

Đường gân xanh trên trán gã đó giật giật: "... Người đâu, bắt ả này lại cho ta".

Giáo chúng phía sau nhắc nhở: "Tu La Vương đại nhân, lát nữa chúng ta phải đến phòng nghị sự...".

Gã nam tử: "Lo gì, bắt ả trước đã rồi nói!".

...

Phòng nghị sự Ma giáo đặt ở trong một hang động cực lớn ngay chính giữa Ma giáo.

Trong hang động trống rỗng, chỉ đặt một chiếc bàn đá dài, các góc bày vài giá để vũ khí, có thể nhìn thấy ánh sáng sắc lạnh phát ra từ những binh khí đó.

Còn bên ngoài thì trống hoác lạnh lẽo, bốn bề chẳng có chút sinh khí nào.

Đang vào giữa trưa.

Phòng nghị sự lúc này chỉ có vỏn vẹn sáu người, sáu thần thái khác nhau nhưng đều là người có ảnh hưởng rất lớn trong Ma giáo.

Một gã nam tử tóc tím ngũ quan tuấn tú, thâm sâu gõ gõ bàn đá, bất mãn nói: "Đừng để ý đến cái gã Tư La đó nữa, trưởng lão ông rốt cuộc có việc gì, mau nói thẳng ra đi, ta hết kiên nhẫn rồi".

“Dạ Xoa Vương, ông kiên nhẫn một chút có được không?” Người lên tiếng là một cô gái có gương mặt thanh thoát, diễm lệ, như tiên nữ không màng chốn trần gian.

“Kiên nhẫn, kiên nhẫn... Chính đạo và người của Thập Nhị Dạ sắp đánh đến nơi rồi, ngồi chổng mông ở đây thì được tích sự gì.” Mắt Dạ Xoa Vương long lên sòng sọc, “Hay là Càn Đạt Bà cô định dùng mỹ nhân kế, để cái lão già đứng đầu Kỳ Sơn đó chết đứ đừ...”.

Nữ tử giơ cây đàn ngọc trong tay, miệng cười mà như không: “Cái miệng của ông càng lúc càng muốn ăn đòn rồi đó”.

Dạ Xoa Vương không chút bận tâm rờ cằm: “Hay là nói cô muốn dùng nhan sắc quyến rũ cái tay Thập Nhị Dạ công tử đó, bỏ cuộc đi, đến cả Tả hộ pháp mỹ miều của chúng ta còn...”.

Thanh đại đao Cửu Hoàn “phụp” một cái cắm ngay trước mặt Dạ Xoa Vương.

Diệp Thiển Thiển lạnh lùng quay sang: “Ông muốn nói gì?”.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa.” Kẻ già nhất trong đó vuốt râu nói: “Hôm nay ta gọi mọi người đến đây là vì chuyện thừa kế ngôi vị giáo chủ, trước đây ta để các vị dốc hết sức mình tấn công chính phái, hiệu quả rất rõ ràng... Ở đây đặc biệt muốn nhắc đến Dạ Xoa Vương và Hữu hộ pháp, Dạ Xoa Vương đã đánh úp mấy môn phái lớn bao gồm chưởng môn Hoa Sơn, chưởng môn Hành Sơn...”.

Nam tử tóc tím nhếch khóe miệng, lộ nụ cười đắc ý.

“... Độc của Hữu hộ pháp trong đợt phản công lần này đã thu được hiệu quả rất lớn.”

Vũ Liên cụp mắt, không nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn.

“Được rồi, nhưng cái này chỉ là thứ yếu... Mọi người đều biết, kẻ thù không đội trời chung của Ma giáo chúng ta phải kể đến Thập Nhị Dạ, ta sở dĩ không để các người động đến Thập Nhị Dạ sớm cũng là vì thời khắc này, ai có thể tiêu diệt được Thập Nhị Dạ hoặc lấy được thủ cấp của Thập Nhị Dạ công tử trước tiên, thì đã tám phần hy vọng đoạt được ngôi vị giáo chủ.”

Lời vừa thốt ra, không khí im phăng phắc.

Lão giả lấy làm lạ: "Sao thế?".

Nam tử áo xanh ngồi ngoài cùng nãy giờ chưa lên tiếng đột nhiên đấm mạnh tay xuống bàn: "Mẹ nó, ai biết cái tay Thập Nhị Dạ công tử đó làm thế nào, mấy hôm trước lão tử đụng phải hắn, lão tử to gấp đôi hắn, lúc đó lão tử định bắt sống hắn về, kết quả...", lại đấm mạnh xuống bàn: "Kết quả mẹ kiếp, tên tiểu tử đó sao lại trở nên biết đánh thế chứ, suýt chút nữa lão tử không bò về được rồi!".

Càn Đạt Bà Vương cười khẽ một tiếng, "Vậy rõ ràng chứng minh Long Vương ông vô dụng rồi".

Nam tử áo xanh mắt tóe lửa giận nói: "Nói ai vô dụng hả con tiện nhân kia?".

Càn Đạt Bà Vương nhếch mép cười, gương mặt thanh thoát đầy vẻ mỉa mai: "Nếu hữu dụng thì ông đi xử cái tên Thập Nhị Dạ công tử đó về đoạt ngôi giáo chủ đi!".

Nam tử áo xanh phì một tiếng: "Nói thì hay lắm, tiện nhân bà sao không đi?!".

Trưởng lão nhất thời không biết làm thế nào...

Cãi cãi cãi... Hai hộ pháp còn đỡ, bốn đại pháp vương này chỉ cần tụ lại là y như rằng cãi nhau không thôi, có lúc thậm chí còn động thủ với nhau...

Haizz, nếu không ông cũng đâu cần phải nhường ngôi giáo chủ sớm như vậy.

Một giọng nói vô cùng lạnh lùng, u ám đến rợn người cắt ngang tiếng cãi nhau.

"Các người nói giết Thập Nhị Dạ công tử là có thể đoạt được ngôi giáo chủ?"

Mọi người cùng hướng mắt nhìn, trưởng lão gật đầu: "Đúng vậy. A Tu La Vương ngươi nói không sai".

Tu La Vương che một bên mắt cười thâm hiểm: "Trời giúp ta rồi... Bây giờ ta có một thứ!".

Hắn đột nhiên kéo một cái, một cô gái vận áo thiên thanh dung mạo kha khá bị lôi vào.

Mọi người: "?".

Duy chỉ có Diệp Thiển Thiển là nhíu mày, ánh mắt lạnh lạnh quét sang chỗ Vũ Liên cũng đang kinh ngạc.

A Tu La Vương cười nham hiểm: "Ả này đang có mối quan hệ rất tốt với Thập Nhị Dạ công tử... Chỉ cần dùng ả làm con tin, Thập Nhị Dạ công tử muốn ném chuột cũng sợ vỡ bình thôi".

Diệp Thiển Thiển đứng phắt dậy, đi đến trước mặt hắn, nét mặt băng giá hệt như nữ thần trên núi tuyết: "... Người này là của ta".

A Tu La Vương bị bức bất giác lùi một bước, nhưng lập tức nói ngay: "Ả bây giờ ở trong tay ta là của ta, dựa vào cái gì mà ngươi nói là của ngươi?".

Lúc đang nói thì bóng người tóc tím cũng nhanh như cắt xẹt đến, cô gái trong tay A Tu La Vương liền thay đổi vị trí.

"Là người tình hiện tại của Thập Nhị Dạ công tử à?" Dạ Xoa Vương tóc tím híp mắt, nhìn cô gái vừa cướp được, bĩu môi: "Cũng chẳng ra sao mà... Nhất là...". Hắn nhìn Diệp Thiển Thiển một cái, "Đúng là đồ ngu...".

Mắt A Tu La Vương tối sầm lại, rút thanh bảo kiếm bên hông ra đâm về phía Dạ Xoa Vương.

Dạ Xoa Vương cũng rút kiếm ra đỡ.

"Cheng cheng", hai người bắt đầu giáp lá cà với nhau, khiến cả phòng nghị sựu trở thành một mớ hỗn độn.

Long Vương đứng dậy, nhìn cánh tay áo mình bị chém một đường rách toạc, không nhịn được mắng: "Các ngươi đánh nhau thì đánh nhau, tại sao lại lôi lão tử vào".

Trưởng lão Ma giáo hét lên: “Các ngươi dừng tay hết cho ta!”.

Hai người làm như không nghe thấy, tiếp tục đánh.

Càn Đạt Bà Vương thủng thẳng so dây đàn, đàn khúc nhạc sục sôi rất hợp với một trận quyết đấu.

Cuối cùng... sau ba tuần nhang, hai người cùng rơi kiếm nên trận đấu mới kết thúc.

Dạ Xoa Vương lau mồ hôi trên trán, nói: “Không ngờ đui một mắt như ngươi mà đánh cũng khá lắm...”.

Gân xanh trên trán A Tu La Vương giật giật, giọng nói u ám: “Ta đây là mắt thần!”.

Thấy lại muốn cái nhau, Dạ Xoa Vương đột nhiên nhìn dáo dác: “Ấy, cô gái đó đâu rồi?”.

A Tu La Vương: “Cô gái nào...”, rồi đột nhiên nhớ ra, cũng dáo dác dòm xung quanh: “Tả hộ pháp đâu! Ả đó dám phỗng tay trên của ta... ta phải đi đòi người!”.

Trong một gian mật thất.

Thẩm Tri Ly cúi đầu: “Là ta không cẩn thận”.

Diệp Thiển Thiển lạnh lùng nói: “Bây giờ nói cũng không được ích gì, cô ngoan ngoãn ở đây cho ta, bất luận thế nào cũng không được ra ngoài”.

Thẩm Tri Ly: “Cảm ơn”, giọng nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Diệp Thiển Thiển cố ý quay đầu lại: “Cái gì?”.

Thẩm Tri Ly nhìn ả, trong mắt không giấu được sự cảm kích: “Cảm ơn cô đã cứu ta”.

Diệp Thiển Thiển quay đầu đi, chỉ để lộ chiếc cổ xinh đẹp và vành tai tinh tế: “Không cần cảm ơn ta, ta đã hứa với tên đó không để cô chết...”.

Thẩm Tri Ly: “Cái gì?”.

Diệp Thiển Thiển cáu kỉnh vuốt tóc, giọng nói loáng thoáng như rít ra từ kẽ răng: "Là tên Tô Trầm Triệt trước khi rời khỏi Hồi Xuân cốc truyền tin tức ra ngoài bắt ta hứa không được để cho cô chết... Ta đúng là đồ ngu mới đi hứa với hắn".

...

"Tô Trầm Triệt?" Thẩm Tri Ly hơi đờ ra, "Vì sao cô lại hứa với hắn bảo vệ ta?".

Thẩm Tri Ly cảm thấy mình càng lúc càng không hiểu thế giới này...

Với mối quan hệ giữa nàng và Diệp Thiển Thiển, Diệp Thiển Thiển nên muốn giết nàng mới đúng, vì sao lại muốn bảo vệ nàng... huống hồ còn là vì đã hứa với Tô Trầm Triệt.

Diệp Thiển Thiển nhếch khóe môi, rõ ràng là không muốn nói nhiều: "Cô cứ coi như ta bị tên ngu đần đó truyền nhiễm đi".

Đẩy cửa mật thất, Diệp Thiển Thiển sải bước ra ngoài.

Nói là mật thất nhưng cũng không hoàn toàn tăm tối.

Có bàn ghế giường, trên bàn có vài ngọn đèn dầu, ở một góc còn có giấy viết và bút mực, đầu bên kia có một lu nước, lại còn một ít lương khô.

Không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, Thẩm Tri Ly ở trong đó mấy ngày liền, mỗi ngày đúng giờ đều có người đưa cơm nước đến, sống cũng không đến nỗi tệ.

Biến cố xảy ra trong ngày thứ tư.

Thẩm Tri Ly lúc đó đang chấp bút vẽ một hình người nhỏ. Quá rảnh rỗi không biết làm gì, kết quả là... nàng bắt đầu hí hoáy với những sáng tạo vô vị của mình.

Hình người trên giấy có khuôn mặt nhỏ trắng nõn, dáng người thon dài, vừa nhìn biết ngay đó là một tiểu nhân giảo hoạt, Thẩm Tri Ly kéo một đường, phía trên chú thích: Tô Trầm Triệt.

Lại vẽ một người mặt trái xoan, cằm nhọn, toàn thân vận đồ đỏ,

mặt hắc ám, chú thích: Hoa Cửu Dạ.

Xung quanh hai nhân vật này, Thẩm Tri Ly bắt đầu tưởng tượng ra đủ thứ tà ý trên đời...

Lúc Thẩm Tri Ly đang vẽ Hoa Cửu Dạ cười gian tà nâng cằm Tô Trầm Triệt lên, thì cửa mật thất bỗng bị đập mạnh.

Tay Thẩm Tri Ly run lên, tay Hoa Cửu Dạ chếch đi vài phân, chạm phải vị trí không nên chạm.

Cửa lại tiếp tục bị đập mạnh.

Thẩm Tri Ly bỗng cảm thấy chột dạ... báo ứng đến nhanh như thế sao.

"Phá cho ta... cô gái đó đang ở bên trong!"

Bên ngoài vọng lại giọng nói hắc ám của một gã đàn ông.

Ấy... đó không phải là A gì đó Vương hay sao?

"Binh" một tiếng, cửa bị đạp tung.

A Tu La Vương quét nhanh mắt.

Trước bàn, không có người.

Trên giường, không có người.

Dưới giường, không có người.

Dưới bàn, không có người.

Trên bàn, không có người.

Không thể nào, hắn đã phái người theo dõi rất lâu mới biết gian mật thất này của Diệp Thiển Thiển, không phải ở đây thì còn có thể ở đâu.

Nhíu mày, A Tu La Vương hắc ám rờ cằm quay người.

"Ha ha ha ha..." Một đệ tử Ma giáo nhịn không được cười lớn.

A Tu La Vương quay ngoắt đầu lại, giọng đầy bực dọc: "Cười cái gì mà cười!".

Tên đệ tử đó vội vàng bụm miệng, quỳ xuống: “Đệ tử biết lỗi, đệ tử biết lỗi...”.

A Tu La Vương lửa giận bốc lên đầu, định giơ chân đạp một phát, nhưng vì muốn giữ gìn hình tượng mỹ nam hắc ám của mình đành nhịn xuống, gằn giọng nói: “Ta rất buồn cười sao?”.

Đệ tử lắc đầu như bị động kinh: “Không có, không có, đệ tử thấy bức tranh trên bàn...”.

Tranh?

A Tu La Vương chồm đầu qua xem.

Chỉ trong hai cái chớp mắt, A Tu La Vương đã vội vàng bụm miệng lại, nhưng hai vai rung lên bần bật, tố cáo gã đang nén cười.

Đoạn đối thoại của hai tên ngu ngốc này nhạt như nước ốc mà sao lại giống một câu chuyện cười vậy, muốn cười quá, không được, không thể cười, phải ráng chịu, nếu không hình tượng pháp vương lạnh lùng, hắc ám ta vất vả giữ bao lâu nay sẽ bị hủy hoại hết, nhưng quả thật tức cười quá, ha ha ha ha...

A Tu La Vương nhịn không nổi chụp lấy xấp giấy trên bàn, lật từng tờ, từng tờ...

Ha ha ha ha, không xong rồi, ta nhịn không nổi rồi...

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn lên trời, coi như không nhìn thấy.

Lật xong xấp giấy, dây thần kinh trên mặt A Tu La Vương đã co rút đến mức méo mó.

Hắn nhét xấp giấy vào ngực áo, lúc đó mới phát hiện ra một việc... mực vẽ trên giấy vẫn còn ướt... cũng chính là nói, cô gái đó vẫn còn ở trong mật thất này.

Hắn tiếp tục đảo mắt nhìn xung quanh.

Cuối cùng đã chắc mẩm một vị trí, mắt A Tu La Vương lóe lên tia đắc ý.

Hắn đưa tay gạt phắt nắp lu nước ra, chỉ thấy bên trong có một cô gái đang ngồi xổm im lìm, trên đầu cô ta là một mảnh giấy.

Quả nhiên ở đây!

A Tu La Vương nói bằng giọng ám muội tiêu chuẩn: "Ra ngoài, có trốn nữa cũng chẳng được ích gì đâu." Trong lúc nói, hắn thuận tay cầm lấy mảnh giấy, cũng nhìn rõ chữ viết trên mảnh giấy đó: Phong *(niêm phong)*.

Là giấy niêm phong cơ đấy, ha ha ha ha, ả tưởng mình là lu nước à? Lại còn cầm giấy niêm phong nữa chứ!

Thẩm Tri Ly chậm chạp, luống cuống trèo ra... Nàng vốn không quen với việc này, leo vào đã không dễ dàng gì.

A Tu La Vương cuối cùng cũng không nhịn được cười sằng sặc: "Ha ha ha, sao ngươi lại ngu đến thế kia chứ...".

Thẩm Tri Ly mặt lạnh tanh: "Buồn cười lắm sao?".

Bao nhiêu công sức nhịn cười tích lũy nãy giờ bộc phát ra, A Tu La Vương ôm bụng cười như điên như dại.

Thẩm Tri Ly: "...".

Làm gì mà cười như tên điên thế chứ...

Cuộc sống của hắn nhất định là rất khô khan đây, thật đáng thương hại...

Không đúng, chuyện này có liên quan gì đến mình chứ...

Mình..., Diệp Thiển Thiển quả nhiên không đáng tin, mình bị bắt nhanh như vậy, sẽ không bị đại hình chứ, mình sợ đau chịu không nổi, rơi một giọt máu thôi thì có bao nhiêu mình sẽ khai ra hết...

...

Kết quả không giống như Thẩm Tri Ly tưởng tượng.

Có lẽ là nàng vẫn còn giá trị lợi dụng, hơn nữa đối phương cũng cảm thấy nàng không phải thứ gì cũng biết, A Tu La Vương lại chẳng làm gì nàng, chỉ nhốt nàng ở một chỗ khác mà thôi.

Ngoài cơm rau mỗi bữa ra hắn còn đem bút mực đến cho nàng.

Có bút mực, trong tình cảnh không còn đường trốn này, Thẩm Tri Ly nhiều nhất chỉ đánh thuốc được ba bốn tên, nhưng có tới mười mấy tên canh giữ nàng, đừng nói không có cách, đến lượng thuốc độc có trong người cũng không đủ, trong lúc chẳng biết làm thế nào, nàng dĩ nhiên tiếp tục với những sáng tạo vô vị của mình... Chỉ là, kỳ lạ là, nàng vừa vẽ xong, sáng sớm ngày hôm sau bức tranh đó đã không cánh mà bay.

Sau vài lần như vậy, Thẩm Tri Ly dần dần không còn tâm trạng để vẽ nữa.

Nhất là mấy hôm nay, nơi nhốt nàng từ địa lao đổi thành xe lạc đà. Thẩm Tri Ly mỗi ngày lo đối phó với cảm giác buồn nôn do đường đi tròng tránh, lắc lư đã đủ mệt, lấy đâu ra tâm trí làm chuyện khác nữa.

A Tu La Vương lại cho gọi nàng đến, khéo léo tỏ ý nếu Thẩm Tri Ly không làm những chuyện thú vị nữa, thì chắc là không còn được đối xử tốt như mấy bữa nay nữa.

Thẩm Tri Ly rất mù mờ... những chuyện thú vị là chuyện gì.

A Tu La Vương mặt đầy hắc ám giơ xấp giấy trong tay lên...

Một xấp giấy vô cùng quen mắt...

Thẩm Tri Ly: "...".

Tên này thích tranh nàng vẽ sao, sao không nói sớm...

Do học cách viết đơn thuốc nên tranh Thẩm Tri Ly trước nay rất... ặc ặc, đây là lần đầu tiên trong đời có người thưởng thức.

Nàng khó tránh khỏi có cảm giác thỏa mãn mơ hồ...

Tiếp tục phát huy, Thẩm Tri Ly rỗi rãi lại tiếp tục sáng tạo trên giấy, cũng lần lượt thêm vào rất nhiều nhân vật mới.

Sau ba ngày, đệ tử Ma giáo đưa cơm đến cho nàng thẹn thùng rút từ trong ngực áo ra một tờ giấy và một cây bút đưa cho nàng.

Đệ tử Ma giáo khẽ giọng ấp úng: "Là thế này... có thể ký tên cho tôi

không?”.

Thẩm Tri Ly có cảm giác cay cay nơi khóe mắt... Nàng cuối cùng cũng tìm được sở trường khác ngoài y thuật rồi sao!!!

Kẻ đến xin chữ ký ngày một nhiều, lúc Thẩm Tri Ly ký đến lần thứ một trăm thì đội xe cũng dừng lại.

Rõ ràng họ đã ra khỏi hoang mạc, dừng ở một thành nhỏ sát biên giới.

Kẻ thủ thành cũng vẫn là đệ tử Ma giáo, bọn chúng trật tự nghiêm túc. Không khí trên đường đi dần dần trầm lắng, đến ngay cả tiểu ca đưa cơm cho Thẩm Tri Ly cũng không nói gì thêm nữa.

Thẩm Tri Ly cất bút, cũng để lòng mình lắng lại.

Nàng bị giam trong một gian nhà cũ, bên ngoài không ngừng có tiếng vó ngựa và tiếng cãi vã đánh nhau, trong không khí có mùi chua chát, tanh nồng.

Cứ như thế mấy ngày, Thẩm Tri Ly không ngờ lại nhìn thấy Tô Trầm Triệt ở đây và vào lúc này.

Nói chính xác hơn là nàng nhìn thấy Tô Trầm Triệt từ xa.

Chương 6: Gặp lại Tô Trầm Triệt

Ngày thứ năm bị nhốt ở đây, Thẩm Tri Ly bị lôi đến một thành lầu, để ngăn chặn nàng có hành vi bốc đồng, người nàng bị trói bởi mấy vòng xích sắt, nhưng may mà, kẻ trói nàng lại là tên đệ tử Ma giáo từng tìm nàng xin chữ ký, nên đã chọn loại xích nhẹ nhất, mới khiến Thẩm Tri Ly cảm thấy dễ chịu một chút.

Dưới tường thành là một đám nhân sĩ võ lâm tay lăm lăm binh khí.

Nhiều người trong đó rất quen, nàng vẫn nhớ đã từng gặp ở đại hội võ lâm.

Còn người ở vị trí tiên phong...

Là Tô Trầm Triệt.

Tà áo trắng như tuyết, mái tóc dài sạch sẽ búi gọn gàng trong mũ quan bằng ngọc, hai sợi dây lụa trắng theo vành tai rủ xuống, đai áo buộc vừa khít eo, toàn thân toát ra vẻ công tử quyền quý.

Lúc này, hắn đang ngồi trên lưng ngựa sừng sững trong gió, thanh trường kiếm sáng loáng trong tay, mắt khẽ ngước lên, hai sợi dây lụa trắng từ mũ quan cũng tung bay theo càng làm tăng phong thái anh tuấn, thoát tục như tiên.

Bão cát thổi vạt áo hắn bay bay, miếng ngọc bội dắt ở eo cũng phát ra tiếng lanh canh.

Còn ánh mắt hắn...

Ánh mắt hắn...

Tuy khóe miệng luôn nở nụ cười nhưng nụ cười đó dường như không hề xuất phát từ đáy lòng, chỉ hiện ra ngoài mặt, đôi đồng tử màu hổ phách ánh lên sự sắc bén không chút sợ hãi.

Hắn như thanh bảo kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ, ánh sáng sắc lạnh lan tỏa khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Đây là Tô Trầm Triệt sao?

Lầu thành cách quá xa, Tô Trầm Triệt không nhìn thấy nàng, mà là nhìn một cô nương đang gảy đàn trước mặt.

Càn Đạt Bà Vương lấy tay che miệng, mỉm cười: "Quả là đã lâu không gặp rồi nhỉ, Thập Nhị Dạ công tử?".

Tô Trầm Triệt cũng mỉm cười đáp lại: "Đã lâu không gặp".

Càn Đạt Bà Vương đá mắt một cái: "Công tử dẫn theo nhiều người thế này, thật làm người ta sợ chết khiếp đó... Không biết công tử có hạ thủ lưu tình với một cô nương yếu đuối như người ta không?".

Tô Trầm Triệt vẫn mỉm cười, nhưng mắt lại đầy băng giá: "... Muốn biết thì cứ tiến lên xem thử".

"Thập Nhị Dạ công tử, đừng nhiều lời với con yêu nữ này nữa, xông thẳng vào đi!"

“Đánh đi đánh đi, lão tử lần này đến đây là để tiêu diệt Ma giáo, nói nhiều làm gì chứ!”

Tô Trầm Triệt nhún vai, hờ hững nói: “Thế thì đánh thôi”.

Càn Đạt Bà Vương lóe lên tia thâm độc, nhưng không đợi Tô Trầm Triệt phản ứng, ả đã lật tay gảy đàn, ra hiệu cho đám nữ đệ tử phía sau dàn kiếm trận, Càn Đạt Bà Vương là nhạc công, tấn công chủ yếu bằng tiếng đàn, ả khá tự tin vì trước đó Tô Trầm Triệt vất vả lắm mới chạy thoát khỏi tiếng đàn của ả, lần này cũng...

Đợi đã... á...

Càn Đạt Bà Vương không dám tin vào mắt mình nhìn thanh kiếm đang đâm vào vai ả, lại nhìn đám nữ đệ tử bị Tô Trầm Triệt chỉ bằng một chiêu đã văng ra tứ phía, trán rịn mồ hôi.

Ả chỉ mới so dây, sao đã...

Tô Trầm Triệt cười lễ độ: “Ta không định hạ thủ lưu tình...”.

Hắn rút trường kiếm ra, cổ tay vừa nhấc lên, nhắm thẳng vào tim Càn Đạt Bà Vương đâm tới.

Càn Đạt Bà Vương thảm hại né sang một bên, thanh kiếm trên tay Tô Trầm Triệt như một con rắn độc áp sát.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh trường thương chặn kiếm của Tô Trầm Triệt lại, A Tu La Vương lôi Càn Đạt Bà Vương về, nói: “Ta đánh cùng bà”.

Càn Đạt Bà Vương giữ chặt vết thương trên vai, gương mặt xinh đẹp u ám: “Là ta đoán sai, ta nợ ông một ân tình”.

Nói xong, Càn Đạt Bà Vương liền dẫn người lùi về phía sau.

Tô Trầm Triệt không đuổi theo, chỉ đưa mắt nhìn A Tu La Vương một cái, bình thản nói: “Ngươi đánh không lại ta đâu”.

Chỉ vỏn vẹn mấy tiếng, nhưng kiên định và tự tin vô cùng.

A Tu La Vương cũng cười, tiếng cười hắc ám, khàn đục, nghe rợn cả người: “Cứ cho là đánh không lại đi, thì ta cũng có cách khác có thể

thắng ngươi".

Tô Trầm Triệt ngáp một cái quay người đi.

A Tu La Vương: "Ngươi đi đâu thế hả?".

Tô Trầm Triệt không quay đầu lại: "Đánh mệt rồi, tìm người... kết kiếm trận".

Thanh Hạnh ở đằng sau khẽ giọng nhắc: "Chủ thượng, chúng ta không biết thứ đó...".

Tô Trầm Triệt nhướng mày cười, nói chắc nịch: "Học tại chỗ".

...

Thanh Hạnh nhăn mặt, giáo chúng Thập Nhị Dạ phía sau cùng đầy vẻ khổ não...

Lôi Ảnh hai tay khoanh trước ngực, hừ một tiếng: "Kiếm trận cái gì... Muốn đánh ngươi tự đánh đi...".

Nghe bên này có tiếng tranh cãi, các nhân sĩ chính đạo ở bên kia vội vàng khuyên nhủ - mọi người đều biết tay thủ hạ áo đen này của Thập Nhị Dạ công tử tính cách vô cùng khó ưa, luôn thích gây sự với Thập Nhị Dạ công tử, may mà Thập Nhị Dạ công tử tính tình ôn hòa lại nhân từ nên mới không so đo với hắn...

Chưởng môn phái Hành Sơn vết thương vừa lành, hào sảng lên tiếng: "Đã làm phiền Thập Nhị Dạ công tử đánh trận đầu, nhưng cũng không thể để mỗi mình Thập Nhị Dạ công tử ra sức được, chư vị, chúng ta cùng vây bắt tên yêu ma Ma giáo này, thế nào?".

Câu nói này được tất cả mọi người hưởng ứng.

Bọn họ lần này đến đây chỉ là để thăm dò Ma giáo, nếu có thể công hạ bức thành này của Ma giáo, thậm chí có thể chặt đầu mấy tên pháp vương Ma giáo thì quả là một niềm vui ngoài dự liệu.

"Chỉ dựa vào các người sao?"

Cất tiếng cười hắc ám, A Tu La Vương đột ngột lùi về sau, tay chỉ về phía sau ra hiệu, chỉ thấy một hàng đệ tử Ma giáo tay lăm lăm cung

tên bắn xuống.

Rừng tên chi chít nhắm thẳng vào nhân sĩ chính đạo ở phía dưới.

Không kịp đề phòng, nhân sĩ chính đạo hoảng loạn chống đỡ, cuối cùng do võ công cao cường, đại đa số đều tránh được tên, nhưng một số đệ tử võ công kém bị trúng đòn.

Mũi tên cắm vào cơ thể, đột nhiên nổ tung, hàng ngàn mảnh sắt vụn bắn ra tung tóe, tứ chi đứt lìa, loang lổ kịch độc, chỉ trong chớp mắt chất độc lan ra toàn bộ cánh tay, hoặc bị thối rữa, kẻ trúng tên ngã lăn ra đất kêu rên thống thiết.

Cảnh tượng thảm thiết đó gần trong gang tấc, khiến mọi người đều phẫn nộ.

Nhưng không đợi phản ứng, loạt tên thứ hai chuẩn bị bắn xuống.

Chúng nhân đang định chống đỡ, thì một giọng nói thanh thoát êm tai vang lên: "Bảo chúng dừng lại ngay".

Không xa dưới tường thành, nam tử áo trắng tay cầm kiếm sắc kề vào cổ gã chột một bên mắt.

Lưới kiếm từ tốn, nhẹ nhàng cứa vào cổ họng gã chột, nam tử áo trắng mỉm cười lặp lại lần nữa, tâm thế thư thái, thong dong, như thể đang làm một việc gì đó rất phong nhã vậy.

Chẳng ai nhìn rõ làm thế nào Tô Trầm Triệt làm được, đến ngay cả bản thân A Tu La Vương chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì kiếm của Tô Trầm Triệt đã kề vào cổ gã.

... Một giọt mồ hôi chảy từ trán A Tu La Vương xuống.

Lúc này lão mới biết Tô Trầm Triệt danh bất hư truyền, mình quả thật không phải là đối thủ của hắn, tuy Tô Trầm Triệt lợi dụng lúc sơ hở ra tay nhưng chỉ luận tốc độ này thôi, đã không qua nổi mười chiêu dưới tay hắn.

Nhưng lúc trước... Tô Trầm Triệt rõ ràng chẳng lợi hại đến thế!

Đối với chính đạo mà nói, không cần phải nghi ngờ, đây là tin cực

kỳ tốt.

Đại bộ phận đều thở phào nhẹ nhõm, cái gọi là muốn bắt địch thì phải bắt thủ lĩnh của chúng trước, thủ lĩnh đã bị bắt rồi thì còn sợ quái gì nữa!

Thế là mọi người nhớn nháo tán dương:

"Thập Nhị Dạ công tử, làm tốt lắm!"

"Thập Nhị Dạ công tử không hổ danh là đệ nhất võ lâm tân tú, thật là danh bất hư truyền!"

"Thập Nhị Dạ công tử thật hào sảng... ái chà, hình như chàng đang nhìn sang đây kìa!"

"Tránh ra, chàng không phải nhìn ngươi, mà đang nhìn ta."

Tô Trầm Triệt làm như không nghe thấy, chỉ kề sát vào tai A Tu La Vương, nói khẽ nhưng lại như ra lệnh: "Bảo chúng lui xuống, mở cổng thành ra".

A Tu La Vương cười gằn: "Cho dù ngươi có giết ta, đoạt được thành, thì cũng không đến được thánh giáo tổng đàn của ta đâu".

Tô Trầm Triệt cười thờ ơ: "Cái đó không cần ngươi lo".

Ngữ khí của hắn rất nhạt, không có chút xáo động nào, khiến A Tu La Vương thót tim.

Lão và Thập Nhị Dạ công tử có thể coi là người quen cũ.

Thập Nhị Dạ tồn tại là để tiêu diệt Ma giáo, còn Ma giáo cũng không tiếc sức lực truy sát Thập Nhị Dạ.

Lúc Thập Nhị Dạ công tử vẫn còn là một thiếu niên, họ đã từng giao đấu với nhau, thắng bại chỉ ở mức năm ăn năm thua, nhưng cũng khiến gã rất kinh ngạc, vì gã lớn hơn Thập Nhị Dạ công tử năm sáu tuổi, nếu Thập Nhị Dạ công tử đến tuổi gã, võ công còn đáng sợ đến mức độ nào.

Nhất định phải giết hắn...

A Tu La Vương thầm nghĩ.

Nhưng dù gã có cố sức thế nào thì cuối cùng Thập Nhị Dạ công tử cũng thoát được bằng nhiều cách, làm người ta phải trợn mắt.

Còn điều không thể lý giải được là, Thập Nhị Dạ công tử có bị truy sát thế nào cũng không thật sự có ý định muốn giết gã...

Đây chính là điều sỉ nhục mà A Tu La Vương với thân phận là một trong tứ đại pháp vương không thể nhịn nổi.

Nhưng bây giờ…

Sát khí nhàn nhạt tỏa ra từ trên người Tô Trầm Triệt, lưỡi kiếm sắc lạnh kề trên cổ, A Tu La Vương hoàn toàn có thể chắc chắn một điều... Thập Nhị Dạ công tử thật sự muốn giết gã.

Cảm giác này mãnh liệt đến nỗi tay của A Tu La Vương túa đầy mồ hôi.

Giọng nói của Tô Trầm Triệt vẫn vang bên tai gã: "Thế nào, nghĩ kỹ chưa? Lòng kiên nhẫn của ta có hạn... ta đếm ba tiếng, sau ba tiếng nếu còn không hạ lệnh...".

Hắn nheo mắt lại, cười ôn hòa nhưng lạnh lùng: "Ta sẽ giết ngươi".

Giọng nói lảnh lót rung động của Càn Đạt Bà Vương từ trên thành vọng xuống, có hơi chút do dự.

"Thế nào rồi A Tu La Vương..."

Tô Trầm Triệt: "Ba...".

A Tu La Vương bỗng nhiên nói: "Ngươi đợi đã, ta có con tin".

Tô Trầm Triệt: "Hai...".

A Tu La Vương hét lớn: "Càn Đạt Bà Vương, mau đẩy cô nương đó đến đây!".

Tô Trầm Triệt: "Một...".

Kiếm cứa sâu vào thịt gã.

Cái chết gần ngay trước mắt, đến lúc này, chẳng ai là không sợ, tim

A Tu La Vương muốn rơi ra ngoài.

"Thả ta ra..."

Một giọng nữ yếu ớt từ trên thành vọng xuống.

Giọng nói đó rất nhỏ, thậm chí chỉ có người ở trên thành mới có thể nghe thấy loáng thoáng.

Đã không còn quan tâm đến hình tượng hắc ám, lạnh lùng của mình nữa, A Tu La Vương nhắm mắt lại hét to: "Nếu ngươi giết ta, ta sẽ băm vằm người trong lòng ngươi ra làm trăm mảnh".

Trong cơn đau tột cùng, lưỡi kiếm cũng không cứa vào gã sâu thêm nữa.

A Tu La Vương đợi một lát rồi mới mở mắt ra.

Đập vào mắt gã là thần thái mơ màng của Thập Nhị Dạ công tử, hắn ngẩng đầu lên, chân mày khẽ động, như muốn xác định, hỏi: "Cốc chủ Hồi Xuân cốc... Thẩm Tri Ly?".

***

Trên tường thành.

Thẩm Tri Ly bị Càn Đạt Bà Vương thô bạo lôi ra.

Vì bị đeo gông nên nàng cử động rất khó nhọc, suốt dọc đường bị lôi kéo, gông xiềng ma sát với cổ tay, trầy xước nhiều chỗ, thậm chí có chỗ còn rỉ máu.

Càn Đạt Bà Vương nắm tóc nàng lôi ra chỗ lan can trên tường thành, dùng sức mạnh đến nỗi Thẩm Tri Ly cảm thấy mình giống như bị đập vào tường thành, lục phủ ngũ tạng chấn động, lồng ngực đau nhói, có cảm giác buồn nôn.

Vừa cúi đầu xuống, nàng nhìn thấy bóng dáng Tô Trầm Triệt, cách nàng không quá một bức tường.

Trong tích tắc, một cảm giác mơ hồ lan ra trong lòng nàng, hơi đắng hơi chát hơi chua cũng hơi ngọt... Nàng thích người đàn ông này, họ đã từng làm chuyện thân mật nhất với nhau, nàng vô thức dựa dẫm

hắn, thương nhớ hắn, muốn sống trọn đời bên hắn, nhưng thậm chí không biết hắn có thật sự thích mình không.

Tin cũng tốt, không tin cũng chẳng sao, nàng đã có quyết định của mình.

Nàng không hối hận.

Lòng nàng trong chốc lát đã định.

Thẩm Tri Ly còn nhớ, lần gặp trước, Tô Trầm Triệt ôm nàng nói: "Đợi ta trở lại, Tri Ly, ta sẽ rước nàng về bằng hôn lễ đình đám nhất, hoành tráng nhất đời này", nhưng nàng không biết lúc gặp lại, Tô Trầm Triệt có quên nàng hay không.

Thế nhưng, quên hay nhớ, bây giờ có thể biết được đáp án rồi.

Càn Đạt Bà Vương ấn Thẩm Tri Ly trên tường thành, một tay đoạt lấy thanh trường đao trong tay một đệ tử kề vào cổ Thẩm Tri Ly, giọng nói lảnh lót, yêu kiều nhưng lại vô cùng tàn độc: "Thập Nhị Dạ công tử, nếu ta muốn giết ả, ngươi tuyệt đối không thể ngăn được đâu".

A Tu La Vương cười thâm độc, cao giọng nói: "Người trong lòng ngươi đang ở trong tay ta... ngươi không màng đến sự sống chết của ả rồi sao, còn không mau thả ta ra".

Chúng nhân chính phái bắt đầu lo lắng.

Trong đại hội võ lâm, mọi người đều đã từng gặp Thẩm Tri Ly, cũng biết Thập Nhị Dạ công tử đối với cô nương này tình sâu nghĩa nặng, năm đó Diệp Thiển Thiển được yêu chiều thành ra như thế, nay cô nương này... hình như còn hơn cả Diệp Thiển Thiển.

"Thập Nhị Dạ công tử, hãy lấy đại sự làm trọng, chắc chắn người yêu chàng sẽ tha thứ..."

"Thập Nhị Dạ công tử, đây chỉ là một nữ tử thôi mà, người..."

Tô Trầm Triệt chớp mắt liên hồi, đôi mắt màu hổ phách ánh lên tia sáng nhàn nhạt: "... Thế, nàng ta là người yêu của ta à? Sao ta không biết?".

Giọng nói không lớn nhưng lại rất rõ ràng truyền đến tai của tất cả mọi người.

Nhất thời, dù là Ma giáo hay chính đạo đều xôn xao.

Thẩm Tri Ly dĩ nhiên cũng nghe thấy.

Giọng nói của Tô Trầm Triệt không chút bối rối, chỉ thuần túy là một câu nghi vấn.

Thất tình đơn.

Cho người bị trúng Thất tình đơn uống thuốc giải, trong vòng không quá nửa tháng, hắn sẽ từ từ quên đi mối tình mà Thất tình đơn mang lại.

Là... quên đi tình cảm đối với nàng sao?

Thẩm Tri Ly nghĩ thế bất giác cắn môi dưới, máu từ từ chảy ra.

A Tu La Vương lo lắng nói: "Ta từng tận mắt chứng kiến các ngươi không nỡ xa nhau... còn nữa trong giang hồ...". Hắn nhất thời nghẹn họng, thật ra hắn chẳng qua chỉ nhìn thấy lần đó, thậm chí chuyện cô gái đó là người yêu của Thập Nhị Dạ công tử hắn cũng chỉ nghe giang hồ đồn mà thôi.

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lát: "Nhưng Thẩm cốc chủ từng cứu mạng ta...".

A Tu La Vương hy vọng nhìn Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt mỉm cười với gã: "Thế thì ta đành giết ngươi trước, sau đó giết sạch Ma giáo để báo thù cho Thẩm cốc chủ!".

Nói đoạn, hắn thuận tay cứa sâu thêm vào cổ A Tu La Vương.

Cùng với tiếng thét kinh hoàng của Càn Đạt Bà Vương, kiếm vừa vào đến ba phần thịt thì một chiếc bút phán quan ngăn lại.

Tô Trầm Triệt ngước mắt lên, là Thanh Hạnh.

"Ngươi đang làm gì thế hả?"

Thanh Hạnh mấp máy môi, ngữ khí giằng xé nhưng có chút mất

kiên nhẫn: “Chúa thượng... Thẩm cô nương sẽ chết đó”.

Thẩm Tri Ly không đáp, chỉ nói: “Thẩm cốc chủ sẽ không chết oan đâu, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng ấy”.

Địch Phụng đứng một bên không nhịn được nói: “Nhưng người chết rồi có báo thù cũng chẳng tác dụng gì!”.

Tô Trầm Triệt: “Hai ngươi định ngăn cản ta?”.

Người bên chính đạo bỗng lao nhao.

Trong thoáng chốc, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Càn Đạt Bà Vương trên tường thành đột nhiên gảy đàn.

Khúc nhạc réo rắt, cao vút vang lên khiến người ta bất giác cảm thấy máu sôi sùng sục, huyết mạch căng ra, mọi người vội vàng bịt tai lại nhưng vẫn bị ảnh hưởng, những người có nội lực yếu trong phút chốc máu từ tai mũi mắt miệng ộc ra, người mềm nhũn ngã lăn ra đất.

Đến ngay cả Tô Trầm Triệt cũng hơi nhíu mày, A Tu La Vương dùng móng vuốt đánh lén Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt vừa đỡ được thì A Tu La Vương gỡ miếng che mắt ra nhìn Tô Trầm Triệt một cái.

Dưới miếng che mắt là một con mắt màu sắc kỳ dị như có sức thôi miên, Tô Trầm Triệt bị đôi mắt đó mê hoặc, động tác bỗng trì trệ trong giây lát. A Tu La vương đã dùng kế kim thiền thoát xác thoát khỏi lớp áo choàng chạy về hướng cổng thành, trong phút chốc đã biến mất vào trong.

A Tu La Vương vẫn còn chưa hoàn hồn giữ chặt vết thương đang chảy máu trên cổ thở dốc, thần sắc u ám: “Thật là... ngàn cân treo sợi tóc”.

Càn Đạt Bà Vương nói với giọng an ủi: “Có thể giữ được mạng là tốt rồi... Ơn cứu mạng của ông coi như ta đã trả xong”.

Nhìn người phụ nữ so đo tính toán từng chút một trước mặt, A Tu La Vương không nén được ai oán: “Biết rồi...”, lại nói, “Cô gái đó...”.

Càn Đạt Bà Vương dùng mũi chân di giày thêu hoa đá đá vào Thẩm

Tri Ly: “Ta chưa hề giết ngươi, vẫn còn sống chứ?”.

Thẩm Tri Ly ngước gương mặt trắng bệch vì mất máu lên, yếu ớt nói: “Vẫn còn sống...”.

Càn Đạt Bà Vương tỏ vẻ rất hứng thú, đặt tay lên ngực: “Thập Nhị Dạ công tử không thừa nhận ngươi, ngươi có buồn không?”.

Giọng Thẩm Tri Ly yếu ớt: “Buồn...”. Nàng cố sức kéo lớp áo trước ngực Càn Đạt Bà Vương, “Nhưng nếu ngươi không cầm máu cho ta thì ta sẽ chết!”.

Ngực... ngực của ả...

Càn Đạt Bà Vương hét toáng lên một tiếng rồi giơ tay đánh thẳng vào đầu Thẩm Tri Ly, Thẩm Tri Ly nhanh chóng ngất đi.

Càn Đạt Bà Vương sắc mặt u ám: “Có cần giết ả không?”.

Thập Nhị Dạ công tử rõ ràng đã không bận tâm đến cô gái này, còn cô gái này sau khi nghe những lời của Thập Nhị Dạ công tử cả người trở nên ỉu xìu, ai phụ ai đã quá rõ ràng, Càn Đạt Bà Vương bình sinh ghét nhất loại đàn ông phụ tình, nên thấy thương xót không muốn giết Thẩm Tri Ly...

Nhưng... nàng lại dám đụng vào ngực ả!

“Hay là... thôi đi”, A Tu La Vương nói.

Hắn còn tiếc mấy bức tranh đó... Nàng chết rồi sau này gã xem gì chứ...

A Tu La Vương vừa để cho đệ tử Ma Giáo bôi thuốc cầm máu vào vết thương cho gã vừa vô thức vuốt ngực, haizzz!?

Cùng lúc đó, Tô Trầm Triệt cúi người nhặt một xấp giấy từ trong ngực áo A Tu La Vương rơi ra.

...

Đau...

Toàn thân đau đớn...

Thẩm Tri Ly rên khẽ một tiếng, ngón tay siết chặt, đột nhiên dùng sức, nàng mở trừng mắt ra.

Một đôi mắt hiền hòa đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Tri Ly không kịp nghĩ ngợi gì đã đấm thẳng tới.

Đối phương ôm mũi kêu đau.

Thẩm Tri Ly sửng sốt nhìn gương mặt quen thuộc.

Ấy, hình như có gì đó không đúng.

Tiếng bước chân vội vã truyền đến, hai đệ tử Ma giáo đỡ lấy người trước mắt kinh ngạc kêu lên: "Vũ hộ pháp đại nhân, người làm sao thế...".

"Đại nhân, để thuộc hạ gọi người đến..."

Thẩm Tri Ly bước xuống giường, đi đến trước mặt Vũ Liên, giơ tay ra.

Còn chưa đụng vào Vũ Liên thì tay nàng đã bị chụp lấy, đệ tử Ma giáo nhìn nàng đầy vẻ cảnh giác, tức giận nói: "Ngươi còn muốn làm gì Vũ hộ pháp đại nhân...".

Thẩm Tri Ly đâm thẳng một chiếc ngân châm để hắn im miệng, thò tay nắn nắn sống mũi Vũ Liên, đầu ngón tay vừa dùng sức, sống mũi đã ngay ngắn trở lại.

Làm xong tất cả, nàng hơi cúi đầu xin lỗi: "Vừa rồi ta... không nhìn rõ".

Vũ Liên ấn ấn mũi, đôi mắt hiền hòa không hề có nửa tia tức giận.

"Không sao... ta không để bụng đâu."

Thẩm Tri Ly nhìn xung quanh: "Ta đã trở về tổng đàn rồi ư?".

Vũ Liên lắc đầu: "Hiện giờ chúng ta đang ở trong Huy Nguyệt thành, một trong hai biên thành lớn của Thần giáo, đây là chỗ ta ở... Là A Tu La Vương bảo ta đến chữa trị cho cô".

Thẩm Tri Ly ngẩn ra: "Chúng ta còn ở trong thành đó sao... thế nhân sĩ võ lâm...".

Vũ Liên gật đầu: "Cũng đang ở đây".

Đầu nàng bỗng đau trở lại

Thẩm Tri Ly lùi lại ngồi xuống giường, nhắm mắt nhớ lại...

Dưới tường thành, công tử áo trắng...

... Thế, nàng ta là người yêu của ta ư? Sao ta không biết?

... Thế ta đành giết ngươi trước... sau đó sẽ giết sạch Ma giáo báo thù cho Thẩm cốc chủ!

Thật ra nàng đã biết trước kết cục xấu nhất này... Tô Trầm Triệt đã quên tình cảm với nàng.

Điều thật sự khiến nàng buồn chính là, cho dù biết nàng đang ở phía trên lầu thành, Tô Trầm Triệt hôm đó cũng không hề liếc nhìn nàng lấy một lần, đôi mắt màu hổ phách từ đầu đến cuối bình thản, phẳng lặng, như thể chẳng bận tâm đến bất kỳ điều gì... Hắn không bận lòng, không chút bận lòng.

Thẩm Tri Ly cười đau khổ, đó chính là thuốc giải mà nàng tự tay bào chế ra...

Quên nàng... có lẽ là một chuyện tốt...

Dù gì nàng cũng chẳng sống được bao lâu nữa...

Quên rồi mới tốt...

Móng tay từ từ in dấu trong lòng bàn tay, nhưng... vẫn cảm thấy không thoải mái...

Vì sao ta vẫn nhớ, còn hắn thì đã quên hết rồi.

Giây phút này, Thẩm Tri Ly hơi có chút hối hận... Nếu hôm đó nghe lời Hoa Cửu Dạ quên Tô Trầm Triệt thì...

Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị nàng loại ra khỏi đầu...

Thì là vì nhớ mà đau buồn, thương cảm, nàng cũng không muốn đứng trước mặt Tô Trầm Triệt mà không nhớ bất kỳ thứ gì.

... Nếu đến cả nàng cũng quên, thì còn ai có thể nhớ nữa... Tất cả sẽ

giống như chưa từng xảy ra thật.

Cứ phải có một người còn nhớ, nhớ mối tình đã từng xảy ra, đã từng đứt đoạn.

Như thế nàng chết cũng yên lòng... chí ít, trước khi chết, nàng đã từng yêu, không oán không hận.

***

Ở mấy ngày trời, Thẩm Tri Ly lần đầu tiên mới biết biên thành nhỏ này có tên là Huy Nguyệt thành.

Ngoài ra Ma giáo còn một tòa thành khác đối ứng với nó là Húc Nhật thành.

Hai tòa thành trì này bao bọc tổng đàn Ma giáo, là tấm lá chắn thứ nhất đề phòng kẻ địch của Ma giáo.

Vũ Liên nói với Thẩm Tri Ly Diệp Thiển Thiển đã biết nàng đang ở trong tay A Tu La Vương, chỉ là Diệp Thiển Thiển cùng với hai vị hộ pháp khác đang trấn giữ Húc Nhật thành nên mới không thể đến kịp.

Do dự hồi lâu, Thẩm Tri Ly mới hỏi: "Tình hình trận chiến thế nào rồi?".

Vũ Liên nhè nhẹ lắc đầu, trong giọng nói có vài phần hoang mang: "Không được lạc quan cho lắm, dĩ nhiên ta nói như vậy có lẽ cô sẽ rất vui... Từ sau khi giáo phái tan rã hơn hai mươi năm về trước, sau khi giáo chúng tám bộ bị thương la liệt trong đó bốn bộ gần như bị tiêu diệt, Ma giáo đã rất nhiều năm không động can qua lớn thế này, đồng lòng chống lại kẻ địch bên ngoài cũng tốt, vì chưa chọn được giáo chủ nên đấu đá trong nội bộ Ma giáo cũng...".

Thẩm Tri Ly buột miệng: "Hai mươi năm trước?".

Vũ Liên gật đầu, lại cười: "E rằng lúc đó cô nương còn chưa ra đời, chuyện này liên quan đến một bí mật trong giáo... e rằng không tiện...".

Thẩm Tri Ly hiểu ý gật đầu, ngập ngừng một lúc, nàng không nén được lại hỏi: "Thế...".

Vũ Liên bật cười: "Cô muốn hỏi Thập Nhị Dạ công tử đúng chứ?".

Thẩm Tri Ly im lặng.

Vũ Liên nói: "Chưởng môn phái Kỳ Sơn đã đến bên ngoài Huy Nguyệt thành, tay chân chính phái ở Húc Nhật thành không đủ, Thập Nhị Dạ công tử hôm qua hình như đã sang Húc Nhật thành rồi".

Thẩm Tri Ly không biết nên tiếc nuối hay nên thở phào nữa.

Nhưng vừa nghĩ đến Diệp Thiển Thiển cũng ở Húc Nhật thành, nàng lại có một dư vị không nói thành lời.

Có lẽ do Vũ Liên hoặc do thấy Thẩm Tri Ly không có khả năng thoát thân, nên nàng không bị canh gác nghiêm ngặt ở Huy Nguyệt thành, chỉ là lúc ra vào đều có đệ tử Ma giáo canh chừng, đề phòng tháo chạy.

Sự đối đầu giữa Ma giáo và chính phái không chỉ là một trận chiến, Thẩm Tri Ly lúc nào cũng thấy có người bị thương được khiêng vào.

Vũ Liên chạy ngược chạy xuôi chẩn bệnh kê đơn nhưng hắn rốt cuộc chỉ có một mình.

Thẩm Tri Ly có lòng muốn giúp một tay, nhưng nghĩ đến âm chiêu tàn độc của Ma giáo, lại nhớ đến thân phận của mình, cuối cùng chỉ đứng ngoài nhìn.

Buổi tối, Thẩm Tri Ly nhìn thấy A Tu La Vương, gã rõ ràng đang bị thương, mặt trắng bệch khó coi.

Thẩm Tri Ly cố gắng đè nén tấm lòng thánh mẫu của mình xuống...

Vì là đại phu nên vừa nhìn thấy bệnh nhân đã muốn bắt mạch kê đơn...

A Tu La Vương lặng lẽ móc ra một tập giấy trắng đặt trước mặt Thẩm Tri Ly, Thẩm Tri Ly giật giật khóe môi: "Tình huống này ông còn muốn ta..." *vẽ tranh cho ông sao?*

Mặt lạnh lùng, u ám, A Tu La Vương rất không vui nói: "Mấy cái lúc trước làm mất rồi".

Thẩm Tri Ly thẳng thừng: "Không vẽ được".

Tuy cố gắng bắt mình không để tâm, nhưng... bây giờ những thứ nàng vẽ ra e rằng sẽ rất khủng khiếp.

A Tu La Vương sa sầm quay đầu lại, trừng mắt với nàng: "Không vẽ thì nuôi ngươi có ích gì?".

Thẩm Tri Ly mặt không biến sắc nói: "... Ông không phải đang nuôi ta, mà là đang bắt cóc ta! Hơn nữa, bắt kẻ bị giam cầm làm việc là một điều rất bất nhân...".

A Tu La Vương: "Tâm trạng ta rất tệ".

Thẩm Tri Ly: "Thì sao?".

A Tu La Vương: "Muốn giết người".

Thẩm Tri Ly: "...".

Mắt A Tu La Vương lóe lên tia hung tợn: "Thập Nhị Dạ công tử đã không còn tình cảm với ngươi, ngươi đã không còn giá trị lợi dụng nữa". Gã rút thanh đại đao sáng loáng sau lưng ra, "Không vẽ thì sẽ chết, tự chọn đi".

Thẩm Tri Ly nhìn thanh đại đao không ngừng phát ra tia sáng sắc lạnh, nuốt nước bọt nói: "... Ông thắng rồi".

Bảo dọn lên vài món điểm tâm và mấy hũ rượu ngon, A Tu La Vương vừa đặt thanh đao bên cạnh Thẩm Tri Ly vừa ăn bánh xem nàng vẽ tranh.

Thẩm Tri Ly ấm ức khịt khịt mũi, rồi vùi đầu vẽ tranh.

A Tu La Vương toét miệng, cười hắc ám: "Vẽ khiến bổn vương vui, sẽ thưởng ngươi ăn...".

Nói đoạn giựt mấy tờ Thẩm Tri Ly vừa vẽ xong, A Tu La Vương vừa thích chí ngắm nghía, vừa uống vài hớp rượu cho khỏi nghẹn.

"Ha ha ha ha ha..."

Xem xong còn chưa thỏa mãn, A Tu La Vương chồm người sang hỏi: "Này, vì sao hôm nay tên bạch diện thư sinh lại thảm thế chứ... Ngày nào cũng bị tên áo đỏ đè xuống đánh, lại còn luôn gặp xui xẻo, rõ

ràng là uống nước cũng mắc nghẹn".

Thẩm Tri Ly không ngẩng đầu lên: "Vì tác giả nhìn hắn khó chịu".

"Ta đúng là lần đầu tiên xem loại tranh này, đúng rồi..." A Tu La Vương lại hỏi, "Vì sao mỗi lần đều chủ yếu là hai tên nam tử này, dù là viết truyện hay viết kịch thì cũng nên có nhân vật nữ chứ".

Thẩm Tri Ly xoạt xoạt rồi lại bực dọc ném một tờ sang: "Xem thì xem đi sao lại nói nhiều thế chứ...".

Đại đao xoạt một nhát sáng loáng.

Thẩm Tri Ly: "Hi hi hi... là thế này, sư phụ ta nói với ta, con gái là để cưng chiều, con trai là để đánh... Đặt nhân vật nữ vào trong câu chuyện suốt ngày đánh đấm thế này có thích hợp không? Nhân vật nữ đó sẽ thảm biết bao nhiêu... cho nên hai gã đàn ông đánh nhau là vui rồi".

A Tu La Vương quẹt vụn bánh dính trên mép, gật đầu: "Nói cũng phải...".

Dừng bút một lát, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên: "Này... ông không cảm thấy tên tiểu bạch diện này có chút quen quen sao?".

A Tu La Vương ngước mắt lên: "Quen? Ai?".

Loại người thích bị ngược đãi, giả vờ tội nghiệp còn thích giày vò người khác, đáng bị đá một cú bay đến tận chân trời nhất đó... không phải chỉ cần liếc nhìn một cái là nhận ra sao?

Dường như nhận ra sự nghi hoặc trong mắt Thẩm Tri Ly, A Tu La Vương đặt bức vẽ xuống: "Ngươi không phải là đang nói đến Thập Nhị Dạ công tử đấy chứ?".

Thẩm Tri Ly chần chừ một lúc rồi gật đầu.

A Tu La Vương ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ha ha ha ha ha ha...".

Thẩm Tri Ly: "...".

Tên này điên rồi chắc...

“Cái tên ngốc nghếch này lại là Thập Nhị Dạ công tử... ha ha ha ha ha ha, đại ngu ngốc...”

Thẩm Tri Ly nhìn A Tu La Vương bằng ánh mắt quái dị.

Cố nén cười, A Tu La Vương đưa nắm tay lên miệng giả vờ ho vài tiếng, nói: “Ta không ngờ là vì... tuy xảo quyệt hơn hẳn, nhưng cảm giác mà Thập Nhị Dạ công tử cho ngươi lại không phải như vậy”.

Thẩm Tri Ly ngồi ngay ngắn lại, im lặng dỏng tai lắng nghe.

Mắt A Tu La Vương lóe lên vài phần hiểm độc: “... Dù là kẻ thù, nhưng hắn lại mấy lần liền từ bỏ cơ hội lấy mạng ta... Đáng hận nhất là, ta không thể hiểu nổi hắn nghĩ gì, ánh mắt hắn nhìn ta như thể nhìn người trong cuộc, còn bản thân hắn thì lại ở ngoài cuộc, giống như chẳng có gì có thể lung lay tư tưởng của hắn... Thật sự khiến người ta không kiềm được ý muốn giết hắn ngay”.

Thẩm Tri Ly: Người chúng ta đang nói đến là cùng một người sao?

Vì sao người ông nói giống như một lão quái vật đã thành tiên vậy? Hắn rốt cuộc đứng ngoài cuộc lúc nào, không bị người khác làm cho lung lay lúc nào?

Hơi ngập ngừng, Thẩm Tri Ly nắm chặt cán bút: “Thế chuyện của hắn và Diệp hộ pháp là như thế nào...”.

A Tu La Vương sực tỉnh: “Diệp Thiển Thiển ấy à... Hắn với Diệp Thiển Thiển ở cùng nhau có chút kỳ lạ...”.

Thẩm Tri Ly áp sát: “Cái gì?”.

“Binh” một tiếng, cửa bị đạp tung.

Càn Đạt Bà Vương vận váy lụa mỏng ánh bạc nhướng cao mày nói: “Ta tìm ông cả buổi, hóa ra đang tư tình với cô nương này... Hừ, ta còn nói sao ban đầu ông lại cố chấp nằng nặc đòi Vũ hộ pháp cứu sống ả ta...”.

Dưới ánh trăng, vẻ đẹp diễm lệ thoát tục như tiên nữ từ cung trăng giáng trần - dĩ nhiên tiền đề là không nghe những lời bà ta nói.

A Tu La Vương mặt sa sầm: “Có chuyện gì?”.

Càn Đạt Bà Vương: “Nhặt giày rách của Thập Nhị Dạ công tử à?”.

A Tu La Vương đứng phắt dậy, mặt đầy vẻ dữ tợn: “Bà muốn ăn đòn không?”.

Càn Đạt Bà Vương nghiêng người, rút cây đàn vũ khí của ả ra: “Ông muốn vì con ả này mà đánh nhau với ta à?”.

A Tu La Vương: “Đúng là mụ đàn bà gàn dở... Này này, ai cho phép ngươi đi đấy? Tranh còn chưa vẽ xong mà”.

“Tranh gì?”

Càn Đạt Bà Vương bước tới trước giựt lấy xấp giấy trên bàn, liếc nhìn một cái rồi chuẩn bị xé nát...

Í... Đây là cái gì...

Sau hai tuần nhang.

Càn Đạt Bà Vương thò bàn tay ngọc ngà thon thả ra bốc một miếng bánh, cho vào trong chiếc miệng xinh đẹp, hồng hào mềm mại, trên mặt không giấu nổi nụ cười: “Phì... cái này buồn cười quá... còn nữa không, còn nữa không... sao mới xem được một chút đã hết rồi... Này này, cô nương kia, ngươi vẽ nhanh lên một chút, lão nương đang chờ xem đây...”.

Thẩm Tri Ly: “...”.

Xem xem xem chỉ biết xem thôi... xem cho chết luôn đi!

A Tu La Vương thở dài hớp một ngụm rượu: “Tiếc là xấp tranh trước đó rơi vào tay Thập Nhị dạ công tử rồi... haizzz...”.

Càn Đạt Bà Vương giằng lấy hũ rượu trong tay A Tu La Vương, cũng nốc một ngụm to: “Không sao... cướp lại là được mà... lão nương thích nhất cướp đồ của người khác”.

A Tu La Vương mặt mày nhăn nhó, u ám: “Đây là hũ Nữ Nhi Hồng cuối cùng đó! Bà ói rượu ra cho ta!”.

Càn Đạt Bà Vương hai má ửng đỏ: “Nữ Nhi Hồng, Nữ Nhi Hồng, ta

uống không phải là thích hợp nhất sao?".

Một canh giờ sau.

A Tu La Vương đã ngồi bẹp trên ghế lờ đờ muốn ngủ, Càn Đạt Bà Vương nhìn gã cười chế giễu: "Đồ bỏ đi... say nhanh thế kia à?".

Thẩm Tri Ly đặt bút xuống, nắn nắn cổ tay mỏi nhừ của mình, nói: "Bà cũng say rồi".

Càn Đạt Bà Vương cười hềnh hệch: "Ta chưa say, tiểu nha đầu đừng hòng tháo chạy, bị lão nương tóm lại lão nương sẽ cho ngươi nếm mùi ngay... ồ, nấc...".

Kéo tay áo Thẩm Tri Ly lại, Càn Đạt Bà Vương lảo đảo thân người như không xương: "Tiểu nha đầu, ngươi từng thích người nào chưa?".

Thẩm Tri Ly còn chưa lên tiếng, Càn Đạt Bà Vương đã vỗ trán nói: "Ồ, đúng rồi... ngươi thích Thập Nhị Dạ công tử, ta suýt nữa thì quên mất... Bị hắn bỏ rơi cảm giác thế nào... Có muốn lột... hức... lột da rút gân chặt tứ chi hắn và... hức, cái phía dưới...".

Nghiêm túc suy nghĩ một lát, Thẩm Tri Ly: "Thật lòng mà nói... có chút chút".

Càn Đạt Bà Vương cười khẽ: "Thật ra, hức...".

Thẩm Tri Ly: "Cái gì?".

Càn Đạt Bà Vương: "Thật ra ta cảm thấy Thập Nhị Dạ công tử cũng không hoàn toàn là không bận tâm đến ngươi...".

Thẩm Tri Ly: "?".

Càn Đạt Bà Vương: "Hức... ngươi không phát hiện đúng không, hắn ta hôm đó... thôi, dù gì hắn cũng là kẻ phụ tình, nói gì đi nữa cũng không thể thay đổi được, loại nam nhân này không cần...".

Thẩm Tri Ly mím môi: "Ta biết... là bà buông ta ra trước đúng không? Ta muốn đi ngủ rồi...".

Càn Đạt Bà Vương thả tay áo nàng ra: "Được rồi, được rồi... xin lỗi nhé, vừa nãy nói ngươi là giày rách... thật ra là nghe người khác nói ta

tiện miệng nói theo mà thôi...".

Thẩm Tri Ly nói dứt khoát: "Không sao".

Lảo đảo vài cái nữa, Càn Đạt Bà Vương ngã phịch xuống.

Thẩm Tri Ly thấm mực, vẽ lên bầu ngực lấp ló của Càn Đạt Bà Vương một con rùa đen vô cùng hình tượng.

Đặt bút xuống, Thẩm Tri Ly nói khẽ "xin lỗi" rồi ra ngoài.

Sáng hôm sau, tiếng hét của Càn Đạt Bà Vương vang vọng khắp Huy Nguyệt thành: "Ngực của ta!!!".

Thẩm Tri Ly nằm trên giường dụi dụi mắt, khóe mắt vừa đỏ vừa rát. Tối qua không cẩn thận nàng lại nằm mơ thấy cảnh tượng Tô Trầm Triệt ở dưới lầu thành... thật đáng ghét.

***

Ở Huy Nguyệt thành thêm mấy ngày nữa, cục diện bên ngoài thế nào, Thẩm Tri Ly không muốn hỏi, vì chuyện này vốn dĩ không phải là chuyện nàng có thể hỏi được.

Hồi Xuân cốc không chính không tà, bất luận là Ma giáo hay chính phái, thật ra nói cho cùng cũng chẳng liên quan gì đến nàng...

Chỉ có một người duy nhất liên quan là Tô Trầm Triệt...

Thẩm Tri Ly lặng lẽ cụp mắt xuống...

Ba hôm sau, sáng sớm, tiếng vó ngựa lộc cộc ngoài phòng, theo sau đó là một tràng âm thanh dữ dội, kịch liệt.

Thẩm Tri Ly đang ngủ mơ mơ màng màng thì có người lôi ra khỏi giường.

Thẩm Tri Ly hơi nhíu mày: "Sao thế?".

Càn Đạt Bà Vương lôi Thẩm Tri Ly, phóng ra ngoài: "Huy Nguyệt thành có lẽ không giữ được rồi... Chúng ta đến Húc Nhật thành".

Động tác của ả rất nhanh, Thẩm Tri Ly còn chưa kịp phản ứng đã ngồi trên xe ngựa tròng trành.

Trên xe chỉ có nàng và Càn Đạt Bà Vương, kéo rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy một số ít đệ tử Ma giáo đi theo, ngập ngừng một lát, Thẩm Tri Ly mới hỏi: "A Tu La Vương và Vũ hộ pháp thì sao?".

Nàng đã biết Ma giáo phái A Tu La Vương, Càn Đạt Bà Vương và Vũ Liên trấn giữ Huy Nguyệt thành.

Càn Đạt Bà Vương nói ngắn gọn: "A Tu La Vương đi sau, Vũ hộ pháp đã dẫn theo đa số đệ tử về tổng đàn Thần giáo rồi...".

Nói xong, ả đưa thế tay khó coi về phía lầu thành, miệng liên tục chửi bới, mắng nhiếc, đối lập hoàn toàn với hình tượng diễm lệ tuyệt trần của ả.

Thẩm Tri Ly lặng lẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng không nghe thấy gì.

Chửi mệt rồi, Càn Đạt Bà Vương ngồi xuống rót cho mình tách trà, trong hương trà thơm phảng phất, Càn Đạt Bà Vương lấy tay khều khều Thẩm Tri Ly: "Kể vài chuyện cười nghe đi".

Thẩm Tri Ly: "Không biết".

Càn Đạt Bà Vương: "Lừa quỷ à! Vẽ tranh buồn cười thế kia mà! Ta không cần biết, dù sao nếu ngươi không thể chọc cười ta, ta sẽ vứt ngươi ra khỏi xe".

Thẩm Tri Ly mặt tỉnh bơ: "Tối qua ta nhìn thấy một con rắn, nó bò... bò...".

Càn Đạt Bà Vương rất hứng thú: "Sau đó thì sao?".

Thẩm Tri Ly: "... rồi té ngã".

Càn Đạt Bà Vương ngớ ra một giây rồi ôm bụng: "Ha ha ha ha ha... một con rắn... ha ha ha ha... bò... ha ha... rồi té ngã...", cười chảy cả nước mắt.

Thẩm Tri Ly nhăn mặt nhìn bà ta...

... Ma giáo đều là loại người vô vị thế này sao?

Quẹt quẹt mắt, Càn Đạt Bà Vương nhịn cười nói: "Ngươi đúng là thú vị thật".

Thẩm Tri Ly: "Cảm ơn...".

Càn Đạt Bà Vương: "Rõ ràng là ngươi lạnh lùng xa cách thế kia mà lại vẽ ra được những thứ buồn cười như vậy...".

Thẩm Tri Ly: "Cảm ơn".

Cõ lẽ là vì ta có một trái tim thích chọc cười thiên hạ chăng.

Càn Đạt Bà Vương chống tay lên chiếc cằm xinh đẹp: "Bây giờ nghĩ lại, Thập Nhị Dạ công tử thích ngươi thật ra không có gì kỳ lạ cả".

Thẩm Tri Ly: "... Vì sao lại nói như vậy?".

Càn Đạt Bà Vương: "Vừa nhìn đã biết hắn là một kẻ cuộc đời chẳng có gì thú vị bla bla bla... hê hê... ở cùng với ngươi chắc sẽ thấy rất vui vẻ".

Trầm ngâm một lúc, Thẩm Tri Ly cười: "Cảm ơn".

Lần này đến lượt Càn Đạt Bà Vương trầm ngâm: "Ngươi thật sự... rất thích hắn ta nhỉ".

Điều này chẳng có gì phải ngại không thừa nhận cả.

Thẩm Tri Ly bật cười gật đầu: "... Thật lòng mà nói, ta cũng không ngờ mình sẽ thích loại người như vậy... vô lại vô sỉ, vô cớ hờn mát, bám dai như đỉa, dù có cự tuyệt thế nào cũng vô dụng, nói chuyện với ta lúc nào cũng Tri Ly thế này Tri Ly thế kia, những lời mật ngọt chết ruồi cứ tuôn ra ào ào như chẳng cần phải trả tiền, mười câu thì đã hết chín câu là giả, nhưng chỉ một câu thôi cũng đủ khiến người ta...", mắt hơi cụp xuống, "đủ khiến người ta động lòng".

Thật vậy, từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ đến.

Từ nhỏ đã đem lòng thương thầm nhớ trộm sư phụ, Thẩm Tri Ly có khái niệm rất rõ ràng đối với người mình thích, chắc chắn phải là mẫu người điềm đạm, đáng tin cậy, biết chăm sóc người khác và có thể tuổi phải lớn hơn nàng.

Nhưng... Tô Trầm Triệt thật đến một nửa cũng không có.

Chắc chẳng thể tìm được mấy người đàn ông không đáng tin như hắn...

Thậm chí đến cả mình cũng quên...

"Đợi đã...", Càn Đạt Bà Vương ném sang nàng ánh mắt hoài nghi, "Người mà ngươi nói có thật là Thập Nhị Dạ công tử không?... Vì sao vô lại vô sỉ, vô cớ gây sự, bám dai như đỉa, hắn nhìn bề ngoài hoàn toàn không giống loại người đó...".

Đến cả nhan sắc của nàng cũng có thể vờ như không thấy...

Thẩm Tri Ly ngạc nhiên: "Không phải lúc trước hắn cũng đối với Diệp Thiển Thiển như vậy sao?".

Càn Đạt Bà Vương trầm ngâm: "... Hắn đối với Diệp Thiển Thiển ấy à, hình như cũng rất tốt, nhưng nghiêng về yêu chiều hơn chứ không phải vô lại vô sỉ vô cớ gây sự bám dai như đỉa...".

Thẩm Tri Ly: "... Có khác biệt sao?".

Càn Đạt Bà Vương liếc xéo, không đáp mà hỏi ngược lại: "Vì sao ngươi lại bình thản như thế? Không bộc lộ một chút đau khổ vì bị bỏ rơi nào?".

Giọng Thẩm Tri Ly rất lý trí: "... Hắn không phải là bỏ rơi, chỉ là quên mà thôi", ngừng một lát, khóe môi nhướng lên thành nụ cười nhẹ, "Hơn nữa, cứ cho là vậy đi, vì một người đàn ông bỏ rơi mình mà phải đau khổ đến chết đi sống lại có vẻ như là không cần thiết lắm...".

Chẳng qua chỉ là bị bỏ rơi thôi mà.

... So với nỗi đau bị bỏ rơi từ khi vừa mới sinh ra, chuyện này có đáng là gì.

Bị cha mẹ ruột vứt bỏ, bị mẹ nuôi bỏ rơi, bị người ta chê cười, bị sư phụ bỏ rơi... Nàng đã từng trải qua cảm giác bị bỏ rơi đau khổ hơn thế này nhiều, bây giờ tuy buồn nhưng rời xa Tô Trầm Triệt nàng vẫn có thể sống, cũng không phải là không thể chịu đựng nổi.

Tô Trầm Triệt không nợ nàng thứ gì, không có lý do phải tốt với nàng... Hắn chỉ là thu hồi lại tình cảm mà thôi.

Càn Đạt Bà Vương đột nhiên cười, kéo Thẩm Tri Ly lại, tiếng cười lảnh lót vui tai: "Ta thích tính cách của ngươi, hợp với khẩu vị của ta... thật là càng ngày càng thích ngươi rồi".

Được mỹ nhân quan tâm là một việc tốt, nhưng được mỹ nhân ôm vào lòng chính là một việc khiến người ta sởn gai ốc.

Thẩm Tri Ly ngắc ngứ: "Bà đừng như vậy mà pháp vương đại nhân...".

Càn Đạt Bà Vương lấy tay che miệng, cười thẹn thùng: "... Coi ngươi sợ hãi kìa, hê hê, nhìn bộ dạng ta giống như sẽ làm chuyện không tốt với ngươi lắm hả?".

Thẩm Tri Ly: "...".

Bà giống! Bà rất giống!

***

Đi trên sa mạc suốt mấy ngày trời, nhìn ra xa thấy một tòa thành nguy nga, sừng sững đón ánh mặt trời đỏ ối nơi chân trời, giống như một tòa thánh thành vậy.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, không nén được cảm thán: "... Đẹp quá, nhưng... sao lại khác xa Huy Nguyệt thành như thế".

Có lẽ là vì suốt dọc đường bắt nạt Thẩm Tri Ly rất sảng khoái, Càn Đạt Bà Vương giải thích cặn kẽ đến không ngờ: "Đó là hiển nhiên, Huy Nguyệt thành chỉ là một thành nhỏ so với Húc Nhật thành mà thôi... Húc Nhật thành mới là thành lũy thật sự của Thần giáo, được rồi, nghỉ ở ngoài một đêm nay nữa". Bà ta quay đầu sang dặn dò các đệ tử khác, "Mau dựng lều, ngày mai chúng ta vào thành".

Tối đó, Thẩm Tri Ly nhìn bầu trời bao la... mãi không ngủ được.

Húc Nhật thành... Tô Trầm Triệt đang ở Húc Nhật thành, ngày mai có khi nào sẽ gặp hắn không?

Trằn trọc một hồi, Thẩm Tri Ly đứng dậy đến một khe suối bên cạnh

rửa mặt... Màn đêm thâm sâu, cô tịch không một bóng người, nhìn ra rừng cây tối đen không xa, nàng khẽ động lòng, chẳng có thời cơ tháo chạy nào tốt hơn bây giờ...

Có nên chạy không?

Chỉ do dự một giây, Thẩm Tri Ly ngoái nhìn phía sau rồi đứng dậy cắm đầu chạy về phía rừng cây.

... Tuy lúc đầu đồng ý ra đi với Diệp Thiển Thiển, nhưng nói cho cùng cũng là vì nàng sợ ả sẽ đại khai sát giới Hồi Xuân cốc, bất luận thế nào, tự đáy lòng nàng vẫn muốn trở về Hồi Xuân cốc, đây không phải là vùng đất hoang liêu của tổng đàn Ma giáo, nên chắc có cơ hội trốn thoát.

Chạy không biết bao lâu, Thẩm Tri Ly thở dốc dừng lại.

Đột nhiên nghe thấy tiếng lá cây bị giẫm lên lạo xạo, trong rừng cây tối đen đến mức thò tay ra không thấy nổi năm ngón, tiếng bước chân vang lên rất rõ.

Có người!

Thẩm Tri Ly trở nên cảnh giác, hơi cúi người xuống, thận trọng nín thở.

Phía sau bỗng có một cánh tay thò ra, trước khi Thẩm Tri Ly kịp phản ứng đã bịt miệng nàng lại, có thứ gì đó theo cuống họng nuốt xuống, một giọng nói truyền vào tai Thẩm Tri Ly.

“Đừng la.”

Giọng nữ lảnh lót, Càn Đạt Bà Vương.

Cùng với giọng nói của ả, một giọng nói khác cũng khác cũng vang lên.

“Còn chưa quyết định sao?” Giọng nói trầm ấm rung động, hơi khàn nhưng lại rất có sức hút.

Tay bất giác siết chặt lại, giọng nói này...

“Quan trọng là... ta quyết định rồi thì chàng có bảo đảm không,

Thập Nhị Dạ công tử?"

Trong giọng nữ bình thản ẩn chứa sự sắc bén, thấp thoáng vài phần chất vấn.

"Nàng không phải thích gọi ta là Tô Trầm Triệt sao?", giọng nói mang tiếng cười khẩy.

Người Thẩm Tri Ly run lên.

Móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay nhưng không hề có chút cảm giác, bỗng chốc lòng nàng trào dâng cảm xúc phức tạp mà chính nàng cũng không thể phân định rõ.

Thế này rốt cuộc là thế nào...

Phẫn nộ, oán hận, đau buồn, tổn thương, đố kỵ hay là thứ gì khác...

Nói không để tâm, nhưng khi thật sự đối diện, mấy người có thể giữ được bình tĩnh?

Tô Trầm Triệt, ngươi đã quên ta rồi, lại vẫn còn nhớ ả ta sao...

Tô Trầm Triệt, ngươi đã nhờ ả ta chăm sóc ta, thế thì lúc biết ta bị áp giải ở trên lầu thành, sao ngươi không hề chất vấn...

Tô Trầm Triệt, ngươi thật đã...

Nàng vùng vẫy kịch liệt một lúc, Càn Đạt Bà Vương nhanh tay lẹ mắt điểm vào huyệt đạo của nàng.

Giọng nói vẫn truyền thẳng vào tai nàng: "Ngươi điên rồi à, chẳng lẽ ngươi muốn bị họ phát hiện sao...", ngừng một lát, "Ngươi tưởng Thập Nhị Dạ công tử sẽ cứu ngươi ư? Không nhìn thấy hiện giờ hắn đang ở cùng Diệp Thiển Thiển sao, cứ cho là hắn có tình cảm với ngươi đi, cũng không cứu ngươi vào lúc này...".

Cuộc đối thoại bên kia vẫn đang tiếp diễn.

Diệp Thiển Thiển hình như trầm ngâm một lát: "Ta dựa vào cái gì mà tin chàng, chàng bây giờ đang dẫn quân áp sát thành, nếu chàng muốn giết sạch tứ vương, ta cũng chẳng có cách nào ngăn chàng".

“Nàng biết mục đích của ta chỉ là báo thù mà.” Tô Trầm Triệt cười, “Ma giáo thuộc về ai, đối với ta chẳng có chút quan trọng nào”.

Xuyên qua đám lá đan xen, có thể lờ mờ nhìn thấy bóng hai người.

Cô gái áo đỏ ngồi bên cạnh chàng trai áo trắng, ánh trăng dịu dàng chiếu rọi, hắt bóng lên người họ, thanh tịnh mà đẹp lạ lùng, như thể một bức họa dưới trăng, vô cùng tương xứng.

Không thể nhúc nhích, Thẩm Tri Ly đờ đẫn nhắm mắt lại.

“Vậy thứ gì mới quan trọng đối với chàng?”, Diệp Thiển Thiển hỏi, ngữ khí sắc bén.

Tô Trầm Triệt ngừng một lát, mới chậm rãi lên tiếng: “Ta không muốn nói với nàng cho lắm, sao, nàng muốn biết à?”.

Một lúc sau, Diệp Thiển Thiển đột nhiên hỏi: “Chàng thích ta không?”.

Tô Trầm Triệt hình như cười khẽ một tiếng: “Ta hình như đã trả lời nàng rồi”.

“Thế trả lời lại lần nữa!”, giọng Diệp Thiển Thiển có phần gấp gáp.

Thở dài một tiếng, Tô Trầm Triệt nói: “Thích... người thông minh xinh đẹp tính tình cao ngạo dám yêu dám hận trên đời này có người đàn ông nào là không thích nàng chứ?”.

Câu trả lời này hình như không làm Diệp Thiển Thiển hài lòng.

“Tô Trầm Triệt?”, giọng nữ gọi khẽ.

“Ừm?”, giọng nam dịu dàng.

Thẩm Tri Ly cắn môi mình rỉ máu, bất giác mở mắt ra.

Ngón tay Diệp Thiển Thiển nâng cằm Tô Trầm Triệt lên, nghiêng người, cánh tay dùng sức ấn Tô Trầm Triệt xuống thảm cỏ mềm mại, khuôn mặt đẹp đến mê hồn với biểu cảm phức tạp áp sát xuống.

Thẩm Tri Ly bỗng nhắm tịt mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng y phục cọ sát vang lên.

Phía bên đó, Tô Trầm Triệt lấy tay chặn giữa hai người, giữ vai Diệp Thiển Thiển, từ từ đẩy ả ra, chầm chậm nhưng là sự cự tuyệt dứt khoát.

Diệp Thiển Thiển dường như không cam tâm, nhưng Tô Trầm Triệt chỉnh lại y phục, ngồi thẳng người lên.

Gập gối lại, Tô Trầm Triệt cười nhẹ: "Được rồi, chúng ta nên quay về rồi", nói xong đứng lên.

Diệp Thiển Thiển ngước đầu lên: "Chàng rốt cuộc...".

Ánh trăng soi rọi những đường nét tuyệt đẹp trên gương mặt chàng trai, ấm áp, dịu dàng rung động lòng người.

Lúc không nói chỉ khẽ mỉm cười, hắn đẹp hoàn hảo như một vị thần không nhiễm chút bụi trần.

Nhìn hồng trần vạn trượng, cầm hoa mỉm cười.

Nhưng lúc này, chàng trai đó nheo mắt lại, nụ cười trên khóe miệng không biểu lộ cảm xúc gì, đôi mắt màu hổ phách phản chiếu muôn vàn vì sao trên trời, có gì đó hiu quạnh: "Tri Ly của ta... nàng bây giờ, nhất định là đang rất hận ta".

Chương 7: Vũ Liên rất biến thái

Mãi đến khi tiếng bước chân của Tô Trầm Triệt và Diệp Thiển Thiển xa dần, bàn tay bịt miệng Thẩm Tri Ly mới thả ra.

Càn Đạt Bà Vương thở hắt ra, giải huyệt đạo cho Thẩm Tri Ly: "May mà ta phản ứng nhanh cho ngươi uống Bế tức đơn, nếu không với kẻ một chút võ công cũng không biết như ngươi đã sớm bị họ phát hiện rồi... Gan ngươi thật to đấy, dám một mình bỏ trốn, nếu không bị ta phát hiện...".

Thẩm Tri Ly quay người đi về phía lều của họ: "Ta biết rồi".

Giọng nói bình thản, nàng đi cũng rất bình thản.

Càn Đạt Bà Vương đuổi theo, lòng hơi bất an: "Ngươi... không sao chứ?".

Thẩm Tri Ly nhắm mắt lại, đấm mạnh vào thân cây bên cạnh...

Nhánh cây đung đưa, lá rơi lạo xạo.

"Đau quá." Thẩm Tri Ly ôm mu bàn tay đau rát, mặt nhăn nhó.

Càn Đạt Bà Vương cười khùng khục: "Không có võ công thì đừng bắt chước người ta đấm cây giải tỏa...".

Mu bàn tay bị trầy da, rỉ máu, cơn đau âm ỉ, không mãnh liệt, nhưng lại kéo dài không dứt.

... Câu nói đó của Tô Trầm Triệt rốt cuộc là có ý gì.

Thẩm Tri Ly thừa nhận giây phút nghe thấy Tô Trầm Triệt nói "Tri Ly của ta", tim nàng đập lỗi mấy nhịp.

Câu chữ vương vấn như thế, giống như những lời hắn nói khi chưa chia xa...

Nhưng câu phía sau...

Hắn rốt cuộc là nhớ hay không nhớ?

Nếu không phải bị Càn Đạt Bà Vương ngăn lại, Thẩm Tri Ly đã xông ra truy hỏi đến cùng rồi, hỏi xem Tô Trầm Triệt rốt cuộc là có ý gì, vì sao nói điều gì cũng nửa vời như thế?

Nhưng bây giờ, nàng mừng là mình đã không xông ra.

Quên rồi, nàng không nhất thiết phải xông ra, chưa quên... nàng thật có thể răng long đầu bạc với Tô Trầm Triệt sao?

Đã quyết định sẽ cắt đứt mối tình này, dù cho Tô Trầm Triệt chưa quên, nàng cũng quyết định quên.

Càn Đạt Bà Vương kéo Thẩm Tri Ly lại: "Này này, đừng đi nhanh thế chứ...". Ả trầm ngâm: "Không ngờ Diệp Thiển Thiển lại thông đồng với Thập Nhị Dạ công tử... Ta chính là nói Thập Nhị Dạ công tử lần trước rõ ràng rơi xuống vực rồi sao lại không chết chứ... Không được, phải bàn mưu tính kế lại mới được...".

Suốt dọc đường suy tính, hai người về đến nơi dựng lều.

Trời lại sáng.

Húc Nhật thành có ba cổng, ngoài mặt giáp với sa mạc, những mặt còn lại đều bị nhân sĩ chính phái bao vây.

Càn Đạt Bà Vương cầm đầu đám đệ tử Ma giáo chọn tấn công vào cổng ít người nhất, bất ngờ đột kích xông vào.

Tiếng đàn của Càn Đạt Bà Vương độc nhất vô nhị, kỹ thuật gảy đàn đầy sát khí đó tuyệt đối khó bắt chước.

Đệ tử Ma giáo giữ thành nhìn thấy bèn nhanh chóng mở cửa để Càn Đạt Bà Vương vào thành, vài đệ tử chính phái theo vào được trong thành nhanh chóng bị giết chết.

Thẩm Tri Ly theo Càn Đạt Bà Vương vào thành, cảnh chém giết gần trong gang tấc và mùi máu tanh nồng nặc khiến dạ dày Thẩm Tri Ly quặn lại, sắc mặt tái nhợt, nàng phải vịn vào tường rất lâu mới dần dần hồi phục lại được.

Trấn giữ Húc Nhật thành gồm có Long Vương tính tình thô bạo, ngông cuồng, Dạ Xoa Vương có sở thích giết người trở mặt cùng Diệp Thiển Thiển, vừa rồi họ vào từ cổng mà Long Vương trấn giữ.

Càn Đạt Bà Vương lôi Thẩm Tri Ly vào một gian phòng, vứt lại giấy bút rồi lập tức ra ngoài.

Thẩm Tri Ly nhìn xấp giấy bút hồi lâu, tự bôi thuốc vào mu bàn tay mình rồi ngã xuống giường ngủ một giấc thật sâu, lúc tỉnh lại bên ngoài vẫn đèn đuốc sáng trưng, có tiếng tranh cãi ồn ào.

Có lẽ là họ quên rồi, mãi chẳng có ai đến đưa cơm.

Thẩm Tri Ly tìm quần áo đệ tử Ma giáo trong phòng, sờ cái bụng đang sôi lên ùng ục nhảy cửa sổ ra ngoài.

Men theo mùi thức ăn thơm ngào ngạt, Thẩm Tri Ly nhanh chóng tìm được đến thiện phòng.

Trong thiện phòng đám đệ tử Ma giáo đang làm việc của mình, không ai chú ý đến Thẩm Tri Ly, Thẩm Tri Ly dáo dác nhìn xung

quanh, chấm ngay đĩa thịt kho đặt ở một bên, vừa mới nấu xong, đang bốc khói nghi ngút.

Nuốt nước miếng, Thẩm Tri Ly quả quyết thò tay lấy trộm.

Cùng lúc đó, một bàn tay múp míp từ phía dưới thò ra, chụp lấy bên kia đĩa thịt.

Thẩm Tri Ly kéo, bên kia cũng kéo.

Thẩm Tri Ly dùng sức, bên kia cũng dùng sức.

Thẩm Tri Ly buông tay, bên kia... "binh".

Một gã áo xanh nhìn mặt quen quen thò nửa đầu ra, "Mẹ kiếp, đứa nào dám giành thịt kho với lão tử vậy?".

Thẩm Tri Ly: "...".

Gã này có chút giống Long Vương của Ma giáo.

Không đúng, nhất định không đúng, làm gì có pháp vương Ma giáo nào núp trong thiện phòng ăn vụng thịt kho...

"Thì ra là ngươi", gã áo xanh thò nửa người ra, trừng mắt nhìn Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly kinh ngạc... bị phát hiện nhanh thế sao!

Nàng thật sự chỉ muốn ăn vụng thức ăn thôi... còn chưa nghĩ đến chuyện chạy trốn mà...

Thẩm Tri Ly quay người định bỏ đi, thì cổ áo bị nắm kéo lại: "Ngươi tưởng ta không nhớ ngươi sao, lão tử đây nổi tiếng nhớ dai đó...". Thẩm Tri Ly vùng vẫy, Long Vương đại nhân chỉ dùng một bàn tay đã hoàn toàn trấn áp sự vùng vẫy của Thẩm Tri Ly, "Ngươi không phải là tên đệ tử theo ả đàn bà chết tiệt Càn Đạt Bà Vương vào đây lúc sáng sao, thế nào, muốn trộm thức ăn về cho pháp vương của ngươi à... Nói cho ngươi biết nhé, cả gian thiện phòng này đều là của lão tử này!".

Đám đệ tử trong thiện phòng đều im lặng quay đầu lại nhìn Long Vương.

Long Vương thẹn quá hóa giận: "Nhìn gì mà nhìn, lão tử là người

của Thần giáo còn không được sao?! Mau nấu thức ăn đi, mau nấu thức ăn đi!".

Thẩm Tri Ly không vùng vẫy nữa.

Long Vương khoan khoái bốc một miếng thịt to bỏ vào miệng, nhai nhồm nhoàm, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát vẻ thỏa mãn, sung sướng.

Thẩm Tri Ly không phải chưa từng ăn thịt kho bao giờ nhưng lại là lần đầu tiên thấy có người ăn thịt kho một cách vui sướng như vậy.

Long Vương gắp một miếng thịt, nói với nàng bằng giọng ban ơn: "Thôi được rồi... nhìn ngươi thèm đến chảy nước miếng, đến đây, lão tử đang vui, cho ngươi một miếng".

... Con mắt nào của gã nhìn thấy nàng thèm đến chảy nước miếng chứ!

Chê bai liếc nhìn đôi đũa dính đầy nước miếng của Long Vương, Thẩm Tri Ly định từ chối thì miếng thịt đã bị nhét thẳng vào miệng.

Nhai miếng thịt trong bi phẫn, nàng cảm thấy mùi thơm ngon, béo ngậy nhưng không ngán của miếng thịt ba chỉ chín mềm đang tan ra trong miệng, nước khô đậm đà, thơm phức chảy vào cổ họng, cảm giác tuyệt vời vô cùng.

Long Vương đắc ý cười: "Ngon đúng không, không cho ngươi nữa?". Gã giơ tay lên, nhét từng miếng thịt vào miệng, đồng thời làu bàu: "Đều là do lỗi của gã trưởng lão quản lý tiền bạc, nghe mụ tiện nhân Càn Đạt Bà Vương nói cái gì mà ta đã mập như heo rồi ăn nhiều quá e muốn vận công cũng không được... Rắm thối, có con heo nào khỏe mạnh, vạm vỡ như lão tử không... Ồ, ngon quá, ăn vài miếng nữa...".

... Trong thiện phòng dường như có tiếng thở dài rất khẽ.

Thẩm Tri Ly: "...".

Ma giáo rốt cuộc là loại sinh vật như thế nào đây?

Nhìn Thẩm Tri Ly không tỏ thái độ gì, Long Vương rất không vui, lại

lén lấy thêm vài đĩa thức ăn từ phía sau lại.

"Muốn ăn món này không?", Long Vương nhếch khóe môi, cười ám muội: "Sườn heo chua ngọt!".

Thẩm Tri Ly: "Cũng được".

Long Vương: "Thế món này thì sao? Đầu cá hầm ớt!".

Thẩm Tri Ly: "Ta không ăn cay".

Long Vương: "Thăn heo kho tương!".

Thẩm Tri Ly: "Bình thường".

Long Vương: "Thịt heo đông, giò heo hầm tương, Phật trèo tường... mau nói cho lão tử nghe, ngươi rốt cuộc thích ăn gì? Lão tử không tin không mê hoặc nổi ngươi!".

Thẩm Tri Ly ráng nhịn, nhưng nhịn không được: "... Long Vương điện hạ, ngài đừng trẻ con như thế có được không...".

Long Vương: "...", sấm sét giữa trời quang.

Thẩm Tri Ly phải giải thích thế nào với gã rằng nàng và loại phàm ăn tục uống như gã là hai thể loại hoàn toàn khác nhau đây?

"Long Vương, Long Vương điện hạ..."

Long Vương nắn nắn khuôn mặt nứt nẻ của mình, từ phía dưới kệ bếp bò ra, mặt sa sầm: "Gọi lão tử có chuyện gì?".

Tên đệ tử vội vàng nói: "Diệp hộ pháp bắt Càn Đạt Bà Vương rồi, người mau đến xem ạ!".

Long Vương bê đĩa lên, ngửa cổ nốc hết chỗ thịt kho nước tương rồi mới đi nhanh ra ngoài cửa, vừa rời khỏ kệ bếp hình như sực nhớ ra chuyện gì, quay đầu nói với Thẩm Tri Ly: "Ngươi không phải là người của Càn Đạt Bà Vương sao, chủ nhân của ngươi bị bắt, ngươi đi cùng ta...".

... Đi cùng với gã không phải là tự tìm cái chết sao!

Thẩm Tri Ly đang định từ chối, thì Long Vương đã nói trước: "Lão tử không phải sợ ngươi cướp đồ ăn của ta đâu nhé!".

Thẩm Tri Ly muốn khóc mà không khóc được: "...".

Có cần phải giấu đầu lòi đuôi như vậy không hả Long Vương đại nhân!

...

Điện chính của Húc Nhật thành.

"Diệp hộ pháp ngươi có ý gì hả?"

Diệp Thiển Thiển híp mắt gặm mía: "Ngươi nói ta thông đồng với Thập Nhị Dạ công tử, có chứng cứ gì không?".

Càn Đạt Bà Vương cười mà như không: "Ta tận mắt thấy còn có thể là giả sao... Ta đã nghi ngờ ngươi có vấn đề từ lâu rồi, hôm nay chi bằng nói cho rõ ràng luôn, để ngươi ngăn chặn sự xâm lược của Thập Nhị Dạ công tử, chi bằng dứt khoát đợi ngươi để hắn vào thành cho rồi", nói xong, quay sang nhìn Dạ Xoa Vương, "Dạ Xoa Vương, ông tin ai?".

Dạ Xoa Vương với mái tóc màu tím bắt chéo chân, hai tay khoanh trước ngực: "Hai mỹ nhân cãi nhau, ta không xem vào".

... Diệp Thiển Thiển và Càn Đạt Bà Vương đều lóe lên hai chữ trong đầu, giảo hoạt.

Càn Đạt Bà Vương đè nén tâm trạng: "Ta có nhân chứng".

Diệp Thiển Thiển: "Ai?".

Càn Đạt Bà Vương, "Dĩ nhiên là tiểu tình nhân của Thập Nhị Dạ công tử rồi... Cô ta cùng với ta tận tai nghe thấy".

Diệp Thiển Thiển đảo mắt: "Bà đưa theo cô ta đến rồi ư?".

Càn Đạt Bà Vương: "Sao? Không được à?".

Diệp Thiển Thiển nhếch khóe môi, nụ cười lạnh băng hiện trên gương mặt diễm lệ: "Như vậy cũng tốt, đỡ mất công ta chặn người giữa đường".

Đây là... ý gì?

Càn Đạt Bà Vương suy nghĩ nhanh như điện xẹt, nhưng vẫn cho người gọi Thẩm Tri Ly đến.

Không lâu sau, đệ tử mặt mày hoảng hốt đến báo, Thẩm Tri Ly không thấy tăm hơi.

Tâm Trạng Càn Đạt Bà Vương hơi hỗn loạn.

Diệp Thiển Thiển lạnh lùng nhả ra mấy tiếng: "Thế ta đành bắt bà trước vậy".

Càn Đạt Bà Vương còn chưa kịp phản ứng, Diệp Thiển Thiển đã một tay đè Càn Đạt Bà Vương xuống, nhanh chóng điểm huyệt, vũ khí của Càn Đạt Bà Vương là đàn, đấu ở cự ly gần thua xa các pháp vương khác, Diệp Thiển Thiển khuất phục bà ta dễ như trở bàn tay.

Thần sắc Dạ Xoa Vương cuối cùng cũng thay đổi: "Diệp hộ pháp, cô định làm gì?".

Diệp Thiển Thiển: "... Không liên quan đến ông".

Ánh mắt Dạ Xoa Vương cũng dần dần trở nên lạnh băng: "Ngoài giáo chủ ra không ai có quyền tùy tiện xử trí bất kỳ một pháp vương nào".

Diệp Thiển Thiển vứt khúc mía sang một bên, chụp lấy thanh đại đao Cửu Hoàn, chém xuống bên cạnh Dạ Xoa Vương: "Yên tâm, ta sẽ không xử trí bà ta".

Dạ Xoa Vương cũng rút kiếm ra, ánh mắt sa sầm nhìn Diệp Thiển Thiển.

Bỗng chốc không khí trở nên căng thẳng.

"Dừng tay lại... Mẹ kiếp, các ngươi đánh nhau thật đấy à! Lão tử bực mình rồi, chính phái còn chưa đánh vào, các ngươi đã vội tàn sát nhau rồi đấy phải không?"

Tiếng của Long Vương vang lên kịp thời.

Diệp Thiển Thiển đảo mắt nhìn, sau đó thu đao lại, đi thẳng về phía Long Vương kéo người vừa được ông ta dẫn đến ra, "Thì ra ngươi ở

đây".

Thẩm Tri Ly thở dài nhìn Diệp Thiển Thiển.

Ánh mắt sắc lẹm mà tinh tường trừng lên nhìn Long Vương, Long Vương bất giác buông tay ra.

Diệp Thiển Thiển kéo Thẩm Tri Ly bỏ đi.

Thẩm Tri Ly loạng choạng: "Cô định dẫn ta đi đâu?".

Diệp Thiển Thiển: "Trả cho Tô Trầm Triệt".

Thẩm Tri Ly ngẩn ra một hồi rồi mới hỏi: "Vì sao?".

Diệp Thiển Thiển: "Ta đã hứa với hắn".

Thẩm Tri Ly như thể vô tình nói: "Cô không phải thích Tô Trầm Triệt sao? Thế vì sao còn dẫn ta đi gặp hắn?", ngừng một lát, "Hắn chưa quên ta, có đúng không?".

Diệp Thiển Thiển dừng bước.

Lúc đợi lâu đến nỗi Thẩm Tri Ly tưởng Diệp Thiển Thiển sẽ không trả lời nàng thì Diệp Thiển Thiển bỗng quay đầu lại, kéo Thẩm Tri Ly vào sát mình.

"Ngươi dựa vào cái gì mà chắc chắn là hắn thích ngươi như thế? Thích đến nỗi ta không thể trả ngươi về?"

Thẩm Tri Ly bật bười, giọng nói có chút chua chát: "... Ta không biết...".

"... Thực ra, cho dù bây giờ ta cũng không thể xác định được là Tô Trầm Triệt rốt cuộc có thật lòng thích ta hay không, thích đến mức nào...".

Diệp Thiển Thiển: "Sao ngươi có thể không biết? Hắn chưa từng nói với ngươi sao?".

Thẩm Tri Ly cười khổ: "Những lời có thể dễ dàng nói ra đáng tin được bao nhiêu?... Nhưng, nếu cô thật sự thích hắn, chắc sẽ không muốn trả ta lại cho hắn chứ, hơn nữa... ta và hắn đã định là không có kết quả rồi...".

Diệp Thiển Thiển trầm ngâm một lát: "Vì sao?".

Thẩm Tri Ly nhướng môi cười, dù gì trước khi rời khỏi Hồi Xuân cốc nàng đã đem chuyện này nói với Lôi Ảnh và Hoa Cửu Dạ rồi, thêm một người nữa biết cũng chẳng sao.

Thập Nhị Dạ Hoa và nàng chắc chẳng còn sống bao lâu nữa.

Chỉ là nàng quên nói... Thập Nhị Dạ Hoa là một loại hoa hút hết tinh lực của người khác, từ giây phút nuôi dưỡng nó bằng máu của mình, Thẩm Tri Ly cũng chẳng còn bao năm để mà phung phí cuộc đời nữa.

Cho dù không hiến tế nàng cũng chẳng thể sống quá ba mươi tuổi.

Diệp Thiển Thiển: "... Cũng chính là nói, cô không thể ở cùng với hắn?".

Thẩm Tri Ly gật đầu, cười rất nhạt: "Đừng đưa ta đi gặp hắn, có được không?".

Diệp Thiển Thiển: "Không được".

Thẩm Tri Ly phát điên: "Vì sao???".

Diệp Thiển Thiển: "Ta đã hứa với hắn".

... Hơn nữa ta còn muốn nghe chính miệng cô nói với hắn những lời này.

***

Thẩm Tri Ly lại trở về căn phòng đó, bên ngoài vẫn có tiếng cãi vã không dứt.

Nàng quay người đi, không muốn nghe âm thanh bên ngoài nữa.

Một đêm không an giấc.

Trời tờ mờ sáng.

Diệp Thiển Thiển đã xuất hiện trước cửa, tâm trạng không được tốt cho lắm, gương mặt diễm lệ rõ ràng tỏ ra rất mất kiên nhẫn.

Thẩm Tri Ly vệ sinh cá nhân xong theo ả ra ngoài.

Đi theo Diệp Thiển Thiển dù sao cũng tốt hơn là theo Càn Đạt Bà Vương, ít nhất nàng không bị đè trên lầu thành, Thẩm Tri Ly tự an ủi mình.

Không lên lầu thành, Diệp Thiển Thiển dẫn Thẩm Tri Ly ra khỏi thành qua một cánh cửa nhỏ bên hông thành, phía sau có hai tên đệ tử Ma giáo phụ trách canh chừng Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly ngáp một cái, cảm thấy có gì đó rơi trúng đầu mình.

Nàng sờ đầu, mềm mềm như bông, lấy xuống xem, là một chú chim nhỏ màu vàng còn chưa trưởng thành.

Nàng chưa ngẩng đầu lên, cành cây phía trên lắc lư, một người rơi xuống.

"Tối qua cãi vã lâu như thế, ta đồng ý cho Diệp hộ pháp đưa ngươi đi lúc nào?", Càn Đạt Bà Vương ôm đàn tựa vào thân cây, cười duyên dáng.

Phía sau một người nữa đi tới: "Xin lỗi Diệp hộ pháp, lão tử cũng cảm thấy chuyện này cô làm không rạch ròi cho lắm".

Long Vương phủi phủi vụn bánh còn dính trên miệng.

Diệp Thiển Thiển rút đao ra: "Thế thì đừng nhiều lời nữa".

Đồng thời, ả hơi nhíu mày ra lệnh: "Đưa cô ta đi".

Có lẽ vì không muốn sinh thêm phiền phức, Diệp Thiển Thiển chỉ dẫn theo hai đệ tử, còn Càn Đạt Bà Vương và Long Vương chỉ có một thân một mình đến.

Thẩm Tri Ly vừa kịp sững sờ thì bên kia đã xông vào đánh nhau, võ công Diệp Thiển Thiển rất lợi hại, tiếng khua đao xoèn xoẹt, Càn Đạt Bà Vương phóng vút lên lướt qua lưỡi đao, năm ngón nhanh chóng chụp lấy đàn, ngỡ như hư ảnh.

Nghe lệnh của chủ nhân, một đệ tử vội vàng kéo tay Thẩm tri Ly, chạy ra khỏi thành.

“Ngăn cô ta lại!”

Tiếng đàn của Càn Đạt Bà Vương bỗng vang lên quyết liệt, đệ tử lôi Thẩm Tri Ly khựng lại, ngã xuống Thẩm Tri Ly đã đề phòng từ trước, vẫn thấy tai ong ong, đầu óc quay cuồng.

Dừng lại hay tiếp tục chạy?

Thẩm Tri Ly do dự một lát, rồi chạy về phía đằng xa.

So với tâm trạng không muốn gặp lại Tô Trầm Triệt, rõ ràng tính mệnh quan trọng hơn nhiều.

Chạy không biết bao lâu, Thẩm Tri Ly cuối cùng cũng kiệt sức, vịn vào gốc cây phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếng đàn của Càn Đạt Bà Vương thật đáng sợ.

Lần tìm thuốc cấp cứu trong ngực áo, nàng khó nhọc nuốt xuống, nhìn ra xa, cũng không biết rốt cuộc Tô Trầm Triệt ở nơi nào… Tên chết tiệt đó sao không ở gần hơn một chút nhỉ?

Hơi lấy lại sức, Thẩm Tri Ly lê thân thể rã rời khó nhọc chạy về phía trước.

… Tô Trầm Triệt đang ở ngay trước mặt, phải cố gắng lên.

Móng tay bấu chặt lấy lòng bàn tay, cảm giác đau nhói khiến Thẩm Tri Ly cắn răng gắng gượng.

Một bước, hai bước...

Thẩm Tri Ly ấn chặt ngực mình, lục phủ ngũ tạng đau như bị ai vần bò, bóp nghẹt. Cuối cùng gắng gượng không nổi nữa, chân nàng mềm nhũn, cơ thể mềm oặt đổ về phía trước.

Nhắm mắt lại, nàng chờ đợi cơn đau tiếp đất.

Nhưng không ngờ ngay sau đó, nàng lại rơi vào một nơi ấm áp, mềm mại, lại phảng phất mùi hương dễ chịu mà quen thuộc.

Giọng nói đó vang bên tai rất rõ ràng.

Không còn khoảng trống, không còn ngăn cách, giọng nói run run

từ trong lồng ngực truyền đến: “Tri Ly...”.

Giọng nói quen thuộc, ngữ khí quen thuộc...

Trong khoảnh khắc, cái gì là Thập Nhị Dạ Hoa, phản bội, lạnh nhạt, mất trí nhớ đều bị vứt sang một bên, Thẩm Tri Ly chỉ muốn sà vào vòng tay đó khóc một trận thỏa thích.

... Biết bao tủi thân, biết bao cảm xúc phức tạp không nói được thành lời.

Không đợi nàng nói gì, cánh tay đó đã ấn nàng vào lòng, dùng sức áp thật chặt, cánh tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài rối tung vì chạy của nàng, cử chỉ dịu dàng và chậm rãi.

Thẩm Tri Ly vùng vẫy: “Mau buông tay ra, ta sắp không thở được nữa rồi...”.

Vòng ôm cuối cùng cũng buông lỏng, nhưng vẫn ôm lấy nàng không chịu rời tay.

Tiếng lích cha lích chích từ trong ngực áo nàng phát ra, Thẩm Tri Ly cúi đầu, chú chim nhỏ màu vàng vừa nãy rơi xuống đang choáng váng thò đầu ra ngoài cổ áo nàng.

Chim nhỏ: “Chíp chíp...”.

Thẩm Tri Ly: “...”.

“Bốp bốp bốp.”

Cùng với tiếng vỗ tay bôm bốp, giọng một người khác cũng đồng thời vang lên.

“Thật là chim liền cánh cây liền cành, cảm động quá...”, giọng nam hằn học và khiêu khích, “Nhưng, hôm nay các ngươi sẽ thành một đôi uyên ương chết yểu”.

Thẩm Tri Ly ngoái đầu, phía sau Dạ Xoa Vương tóc tím không biết đến từ lúc nào.

Ngũ quan anh tuấn thâm sâu có vài phần đắc ý, Dạ Xoa Vương cười lạnh: “Thập Nhị Dạ công tử, chúng ta hình như chưa từng giao

đấu nhỉ?".

Thủ lĩnh của tứ vương Dạ Xoa Vương có thể nói là võ công cao cường nhất trong Ma giáo.

Đêm qua, gã đã cùng Càn Đạt Bà Vương và Long Vương vạch sẵn kế hoạch, hai người bọn họ sẽ ngăn cản Diệp Thiển Thiển, còn Dạ Xoa Vương sẽ ngầm theo dõi Thẩm Tri Ly để hạ thủ Thập Nhị Dạ công tử... Chuyện gặp gỡ riêng người của Ma giáo, Thập Nhị Dạ công tử tất nhiên không dám khoa trương, người dẫn theo chắc chắn không nhiều.

Quả nhiên, hắn chỉ mang theo hai tùy tùng, đến ngay cả một Thập Nhị Dạ đường chủ cũng không dẫn theo.

Tô Trầm Triệt nheo mắt mỉm cười: "Ngươi muốn giết ta?".

Dạ Xoa Vương huýt sáo, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một đám đệ tử Ma giáo tay lăm lăm vũ khí, xếp thành vòng tròn bao vây Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt hôn nhẹ lên trán Thẩm Tri Ly, đặt nàng xuống, quay đầu cười: "Ngươi có chắc với nhúm người này có thể giết được ta không?".

Dạ Xoa Vương: "Được hay không thì phải thử mới biết".

Hai người cơ hồ cùng tuốt kiếm một lúc, không nhìn rõ kiếm của ai nhanh hơn sắc hơn.

Có đệ tử Ma giáo định hạ thủ Thẩm Tri Ly, nhưng nhanh chóng bị tùy tùng mà Tô Trầm Triệt dẫn theo ngăn lại chém chết.

Thẩm Tri Ly ngả người về sau, tay áp chặt ngực, chân mày bất giác nhíu lại.

Chấn động ban đầu qua đi, bao nhiêu nghi vấn bỗng trào dâng.

... Tô Trầm Triệt rõ ràng là đã uống thuốc giải Thất tình đơn, vậy hắn có mất trí hay không?

... Nếu mất trí rồi, vì sao vẫn còn nhớ nàng?

... Nếu chưa mất trí, vậy Thất tình đơn là như thế nào, thái độ của hắn lúc ở dưới lầu thành là như thế nào, còn nữa, hắn với Diệp Thiển Thiển rốt cuộc là có quan hệ gì?

Quan trọng nhất là, tình cảm Tô Trầm Triệt đối với nàng rốt cuộc là thật hay giả?

Từ giây phút ôm lấy nàng đến bây giờ, hắn chỉ nói với nàng một câu " Tri Ly".

... Bình thường Tô Trầm Triệt đã bắt đầu ba hoa không ngừng rồi.

Đệ tử Ma giáo càng lúc càng nhiều thấy không thể xen ngang vào giữa Tô Trầm Triệt và Dạ Xoa Vương bèn quay đầu tấn công Thẩm Tri Ly.

Hai tùy tùng dần dần chống đỡ rất vất vả, thậm chí để vài tên đệ tử Ma giáo rơi ngay chỗ Thẩm Tri Ly, Thẩm Tri Ly ngoặt tay rút vài cây ngân châm xử lý ngay.

Thẩm Tri Ly vừa định đứng lên thì mũi bỗng ngửi thấy một mùi rất kỳ quái.

Không xong rồi, là chất độc!

Nàng vội vàng móc thuốc trong ngực áo ra, chưa kịp nhét vào miệng thì một bàn tay bịt lấy mũi nàng.

Đó là một bàn tay tuyệt đẹp - Vũ Liên.

Trong đầu vừa lóe lên cái tên Vũ Liên, Thẩm Tri Ly phát hiện mình đã bị lôi nhanh về phía sau, miệng bị bịt chặt, nàng muốn vùng vẫy nhưng không còn chút sức lực nào.

Hai bóng người đang giao đấu ở không xa giống như gần ngay trước mặt, Thẩm Tri Ly giơ tay ra nhưng không sao chạm tới được.

Ngay sau đó, cánh tay giơ ra từ từ rũ xuống, nàng cuối cùng không thể chống cự nổi với dược tính, rơi vào hôn mê.

***

Lúc tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy vẫn là Vũ Liên.

Chiếc áo gấm màu bạc viền ánh vàng càng làm nổi bật vẻ tuấn tú của Vũ Liên, đến ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng, rung động.

"Là Thiển Thiển bảo ta đến."

Đang bận rộn với các lọ thuốc, hắn ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ lo lắng: "Nhưng ta làm thế này, chắc Thiển Thiển không biết đâu nhỉ".

Vẫn là một người nhưng Thẩm Tri Ly lại mơ hồ cảm thấy lạnh sống lưng.

Đầu óc vừa tỉnh táo còn chút mơ màng thì bây giờ tỉnh hẳn, nàng chống tay xuống giường lùi về sau, ngực bỗng nhiên đau tức.

Bàn tay mĩ miều kề sát môi nàng, vẫn là một bát thuốc: "Tiếng đàn của Càn Đạt Bà Vương không hay đâu, huống hồ thể chất cô lại rất đặc biệt, uống thuốc này vào sẽ đỡ hơn".

Thuốc không vấn đề gì, Thẩm Tri Ly uống cạn, Vũ Liên lại đưa mứt ra, nụ cười hiền hòa.

Thẩm Tri Ly ăn nửa miếng, hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?".

Vũ Liên đỡ nàng nằm xuống: "Thiển Thiển dự đoán các pháp vương khác có thể sẽ hạ thủ với cô cho nên bảo ta đến cứu cô, ta cứu cô rồi, nhưng...". Vũ Liên cười cười, "ta không muốn trả cô lại cho Thập Nhị Dạ công tử, đúng rồi, đây là tổng đàn Ma giáo, không ai biết cô hiện đang ở đây".

Thẩm Tri Ly đã phát hiện ra, cách bài trí ở đây giống hệt với lần đầu tiên nàng tỉnh lại ở tổng đàn Ma giáo.

Nàng vốn cho rằng Vũ Liên là người tốt, nhưng lúc này không thể không nảy sinh nghi ngờ: "Không trả ta cho Thập Nhị Dạ công tử, huynh định làm gì?". Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên, nhìn hắn bằng ánh mắt rất cổ quái: "Chẳng lẽ huynh thích ta?".

Vũ Liên ngớ ra: "Vì sao lại nói như vậy?".

Thẩm Tri Ly: "Giấu tất cả mọi người... hi hi, cứu ta rồi giấu ở một nơi không ai biết...". Càng nghĩ càng thấy không bình thường, Thẩm

Tri Ly khoanh tay trước ngực, mặt đầy vẻ cảnh giác, "Huynh muốn làm gì?".

Vũ Liên im lặng nhìn sang hướng khác: "...".

Thẩm Tri Ly: "Huynh quay đầu đi làm gì?".

Vũ Liên: "Có ai từng nói cô nương rất giàu trí tưởng tượng chưa?".

Thẩm Tri Ly: "... Huynh là người đầu tiên".

... Đột nhiên nàng có cảm giác bị đả kích.

Vũ Liên cười: "Thế thì cô còn chưa nếm mùi cầu mà không được". Hắn cười hiu hắt, ánh mắt trong trẻo hiện rõ một màn u ám đặc quánh.

Cầu mà không được.

Thẩm Tri Ly chỉ nghĩ qua rồi thăm dò: "Người huynh thích là Diệp Thiển Thiển à? Diệp Thiển Thiển thích Thập Nhị Dạ công tử... cho nên huynh muốn báo thù? Nhưng... nếu trả ta lại cho Thập Nhị Dạ công tử, huynh không phải càng có thể quang minh chính đại...".

"Câm miệng", giọng nói đột ngột khiến Thẩm Tri Ly im bặt.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, nàng khó lòng tưởng tượng ra giọng nói trầm khàn đột ngột vừa rồi phát ra từ miệng Vũ Liên.

Vũ Liên nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng.

"Không đơn giản như vậy đâu." Thở dài một tiếng, Vũ Liên chầm chậm cúi đầu, "Còn nữa... vì sao cô cảm thấy Thập Nhị Dạ công tử thật lòng yêu cô?".

Nhẹ nhàng tiến lại gần, đôi bàn tay thon dài tuyệt đẹp như ngọc thạch chạm vào má Thẩm Tri Ly, không nóng không lạnh, ngón tay dịu dàng vuốt ve, "Đối xử dịu dàng với cô là yêu ư? Nói những lời ngọt ngào và luôn chiều chuộng cô thì gọi là yêu ư? Không màng tất cả cứu cô gọi là yêu ư? Nếu... hắn chỉ muốn tìm một người để cưng chiều thôi thì sao?".

Thẩm Tri Ly nghiêng đầu, tránh bàn tay của Vũ Liên: "Huynh có ý

gì?”.

Vũ Liên: “Cô biết chuyện Thất tình đơn đúng không?”.

Thẩm Tri Ly kinh ngạc nhìn hắn: “Sao huynh...”.

“Sao ta biết ư?” Vũ Liên cúi đầu, thái độ vẫn dịu dàng, “Vì đơn thuốc đó là do ta tiết lộ với Thiển Thiển, nàng ấy rất tin ta, lúc mang đi cũng không một chút nghi ngờ, nhưng đơn thuốc đó thật sự chỉ có một nửa là thật”.

Tim Thẩm Tri Ly bỗng đập rất nhanh, vội vàng chụp lấy áo Vũ Liên hỏi: “Phần nào là giả?”.

“Trình tự và thời gian.”

Vũ Liên nhẹ nhàng giải thích: “Trình tự trong sách thuốc viết ngược lại, cũng chính là nói, thuốc giải và Thất tình đơn trái ngược nhau, còn thời gian thuốc phát tác dụng, không phải một tháng mà là ba tháng. Cho nên khi lần đầu tiên uống thuốc, hắn quên đi tình cảm với Thiển Thiển, nhưng tàn dư của tình cảm này chuyển sang cô, ta biết hắn đã uống lần thứ hai... Đã một tháng rồi đúng không???”.

Thẩm Tri Ly nhíu mày: “Nhưng...”.

Vũ Liên tiếp tục nói những lời tàn nhẫn bằng giọng dịu dàng: “Từ đầu đến cuối chẳng qua là ân oán tình thù giữa họ, chẳng liên quan gì đến cô”.

Thẩm Tri Ly từ từ cụp mắt xuống, như muốn che giấu tâm trạng chấn động cực mạnh của mình.

Vũ Liên đứng lên, bê thức ăn lại: “Được rồi, cô ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài trước”.

Vũ Liên đi rồi, Thẩm Tri Ly ngồi đối diện với thức ăn trên bàn nhưng thật sự chẳng muốn ăn chút nào, may mà trên bàn còn có một ít canh rau.

Tùy tiện ăn một chút, rồi húp vài muỗng canh, Thẩm Tri Ly mới đặt bát đĩa sang một bên.

Bên ngoài đang là lúc mặt trời lên cao nhất, trời nắng chói lọi, không

chút âm u, tia nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng.

Trong không gian yên tĩnh vang lên một tiếng kêu rất nhỏ.

Thẩm Tri Ly cúi đầu nhìn thấy tiểu hoàng điểu nhảy ra từ trong ngực áo nàng, thân mật mổ vào ngón tay nàng, bộ dạng rất vui vẻ.

Xị mặt hồi lâu, Thẩm Tri Ly nhướng môi cười.

... Dù là gặp chuyện đau buồn thế nào chăng nữa, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn.

Cách đó một trăm dặm.

Có người dùng tay siết cổ phu xe, khuôn mặt ma mị đầy vẻ lạnh lùng: "Trong vòng hai ngày nữa mà không đến nơi, ta sẽ giết ngươi".

Phu xe khóc không thành tiếng.

Rõ ràng là do công tử người lần nào cũng chỉ sai đường mà...

***

Từ trong viện bước ra, tay Vũ Liên hơi run run.

"Vũ hộ pháp đại nhân."

Nghe tiếng, Vũ Liên kinh ngạc, khiến đối phương giật mình: "Vũ Liên đại nhân, người... không sao chứ ạ, sắc mặt người rất khó coi".

Giấu tay trong tay áo, giọng Vũ Liên khôi phục lại vẻ hiền hòa: "Ta không sao".

Cụp mắt, Vũ Liên lách người vội vàng đi thẳng.

Rẽ vào phòng thuốc, từ trong ngăn tủ lấy ra một viên thuốc, rót nước ấm cố gắng nuốt vào miệng.

Cánh tay run run của Vũ Liên dần bình thường trở lại.

... Hắn đã nói dối, cái gì mà trình tự thời gian chẳng qua là để gạt người.

... Hắn chỉ muốn cô gái đó hận Thập Nhị Dạ công tử, giống như nỗi thống hận trong lòng hắn vậy.

***

Thẩm Tri Ly nằm trên giường mấy ngày, cơ thể bị Càn Đạt Bà Vương làm cho trọng thương cuối cùng cũng hồi phục một chút.

Từ đầu đến cuối chẳng qua là ân oán tình thù giữa họ, chẳng liên quan gì đến cô.

Lời của Vũ Liên nàng không dám tin hoàn toàn nhưng như mảnh xương mắc ở cổ họng, không tài nào nuốt trôi được.

Thật ra, chuyện này chưa hẳn đã không tốt, quên nàng, bất luận là đối với Tô Trầm Triệt hay đối với nàng mà nói đều là lợi nhiều hơn hại, chỉ là cuối cùng vẫn cảm thấy buồn, hay có thể nói là thất vọng.

Cuối cùng Thẩm Tri Ly đành ép mình không nghĩ đến nó nữa, chuyên tâm dưỡng thương.

Mỗi ngày Vũ Liên đều định kỳ đưa thuốc đưa cơm đến, nói qua quýt với Thẩm Tri Ly vài câu, nhưng cuối cùng lúc nào cũng nhắc tới Tô Trầm Triệt và chuyện giữa hắn và Diệp Thiển Thiển.

Đó là câu chuyện đồn đại trong giang hồ có liên quan đến Thập Nhị Dạ công tử và Bách Thiển, hồng nhan tri kỷ của hắn.

Vấn vương không dứt, bồn chồn không yên.

Kết thúc câu chuyện, làm như vô tình, Vũ Liên ôn tồn hỏi: "Cô có thấy buồn bã, thống hận không?".

Lúc đầu Thẩm Tri Ly còn vì chuyện này mà cảm thấy buồn bực, nhưng dần dà, tâm trạng buồn bực cũng biến chất.

... Vì sao ngày nào Vũ Liên cũng kể chuyện cho nàng nghe không biết mệt mỏi như thế, hắn không cảm thấy vô vị sao, lại còn ngày nào cũng lặp đi lặp lại có mỗi một chuyện.

Vô vị và chán ngán đã làm phai nhạt cảm giác chua chát vốn có trong lòng nàng.

Vết thương dần bình phục, Thẩm Tri Ly muốn rời khỏi nơi khiến tâm trạng nàng càng lúc càng nặng nề này.

Lúc Vũ Liên không có mặt, Thẩm Tri Ly cũng đã thử ra ngoài.

Nơi nàng ở là một viện không lớn lắm, cửa sổ phía sau là một con suối, khu vườn bên ngoài trồng rất nhiều cây không biết tên, phía trên trổ rất nhiều hoa màu vàng nhạt, nhìn rất thanh nhã đẹp mắt, mùi hương dìu dịu phảng phất trong không trung, xuyên qua vườn cây, cửa chính của viện đã bị Vũ Liên khóa chặt.

Thẩm Tri Ly cũng đã thử hạ thủ với Vũ Liên, nhưng Vũ Liên rõ ràng là có đề phòng, hai lần không thành, ngược lại còn báo hại ngân châm và bột thuốc mà nàng cất giấu cũng bị tịch thu hết.

Không còn cách nào khác, Thẩm Tri Ly nhìn tiểu hoàng điểu thở dài.

Tiểu hoàng điểu lắc lắc cái đầu bé xíu dụi dụi vào ngón tay nàng, rồi lại nhẹ nhàng mổ xuống để lại những dấu mờ mờ, chẳng có cảm giác gì là bị giam cầm cả.

Con chim ngốc nghếch này quả thật quá ngốc, không chịu rời Thẩm Tri Ly đến nửa bước.

Rút kinh nghiệm xương máu, chỉ có một cách... là bơi theo dòng suối lạnh ra ngoài.

Tuy bơi cũng chưa chắc đã có đường ra, nhưng dù sao cũng tốt hơn cứ ngồi ở đây chết vì héo hon.

Đợi thêm vài ngày nữa, Thẩm Tri Ly thấy sức khỏe đã gần như hồi phục hoàn toàn, nhân lúc Vũ Liên vừa ra ngoài, buộc chặt vạt áo, quay người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bao năm ngâm mình trong suối nước nóng, Thẩm Tri Ly không dám nói là mình bơi giỏi nhưng nàng tự tin chí ít cũng không bị chết chìm.

Chỉ là nhảy xuống rồi mới phát hiện... suối nước nóng và suối nước lạnh là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Vừa chạm vào nước, toàn thân nàng đã ngấm lạnh.

Thẩm Tri Ly vẫy vùng hồi lâu mới nổi được trên mặt nước, nhiệt độ

trong cơ thể đã hạ xuống mức thấp nhất, răng đập vào nhau, như thể đến xương cốt bên trong cũng bị đóng băng vậy.

Cố hết sức bơi về phía trước, không biết là bao lâu, cuối cùng nàng cũng tìm được một con đường.

Lóp ngóp trèo lên, Thẩm Tri Ly lạnh đến độ cảm thấy mình sắp chết đến nơi.

Không còn thiết tìm lối ra nữa, chui vào một căn nhà, Thẩm Tri Ly trải tấm chăn ra quấn mình vào trong đó.

Quả thật rất lạnh, nhìn không thấy người, Thẩm Tri Ly lại lục tung tìm chiếc váy dài màu bạc và một chiếc khăn, nhanh chóng lau khô người, thay y phục rồi mới lại quấn chăn lên.

Vũ Liên mãi vẫn chưa thấy đến tìm, ở đây cũng không có người.

Thẩm Tri Ly chẳng mấy chốc bắt đầu cảm thấy đói, xuống giường định lấy màn thầu để trên bàn, thì nhìn thấy phía bên trong của gian phòng có treo một bức họa, là chân dung của một người con gái.

Chiếc váy ánh bạc đính đầy những chuỗi ngọc tua rua, cô gái khoan thai giơ một cánh tay lên, suối tóc dài chảy xuống bờ vai, eo thắt đáy lưng ong tạo thành những đường cong tuyệt đẹp, tư thế như hồ điệp tung bay, phía sau là bầu trời xanh thẫm đầy sao, cô gái lại như hư ảo, làm mờ nhạt toàn bộ khung cảnh trong bức họa.

Phía dưới có một hàng chữ.

Ngô Ái Tế Nguyệt Vũ Yến.

... Cô gái này.

Tuy là từ sau lưng nhưng lại khiến Thẩm Tri Ly nhất thời nghẹn lời.

Giống như bức họa từng xem qua ở chỗ Thanh Hạnh, người này chính là mẫu thân của Tô Trầm Triệt.

Chỉ là, vì sao bức họa của mẫu thân Tô Trầm Triệt lại ở đây?

Thẩm Tri Ly cố chịu đựng cảm giác khó chịu trong cơ thể, xuống giường tìm tòi, trên kệ sách phía ngoài chất đầy sách, trong đó có

không ít ký thuật chép tay, lật giở từng quyển ra xem, không biết là bao lâu, cuối cùng cũng tìm được tin tức trong câu chữ.

Vũ Yến là tên húy của giáo chủ tiền nhiệm Ma giáo, Tế Nguyệt chính là thánh nữ tiền nhiệm của Ma giáo.

Theo thông lệ của Ma giáo, người kế tục sẽ do con cháu đời sau của giáo chủ và thánh nữ kế thừa, nếu giáo chủ phản bội lại lời thề thì sẽ bị phế truất ngôi vị giáo chủ, nếu thánh nữ phản bội lại lời thề thì sẽ bị giết chết, kẻ dám xúc phạm thánh giả sẽ bị xử cung hình.

Hai mươi năm trước, thánh nữ đời thứ mười lăm của Ma giáo Tế Nguyệt phản bội Ma giáo, gây ra một cuộc huyết chiến trong nội bộ Ma giáo, bát bộ thiên vương chỉ còn lại bốn người, huyết mạch Ma giáo bị đứt đoạn, nhất thời rơi vào khủng hoảng trầm trọng...

Tất cả tin tức không ngừng chồng chất, lặp lại trong đầu nàng.

Thẩm Tri Ly bỗng vỡ lẽ ra rất nhiều chuyện.

Thì ra mối thù giữa Tô Trầm Triệt và Ma giáo chính là thế này...

Đặt sách xuống, Thẩm Tri Ly hắt xì một cái, đảo mắt đã thấy một người ướt như chuột lột đứng trước cửa.

Hắn bước nhanh vào trong, không chút bận tâm đến thân thể ướt sũng, thậm chí đang nhỏ nước tí tách xuống sàn nhà, bước tới đoạt tập sách trong tay Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly theo phản xạ ngẩng đầu lên.

Giây phút nhìn thấy nàng, Vũ Liên bỗng lùi lại một bước.

Mái tóc ướt sũng bết vào nhau dính chặt trước trán, giọng nói Vũ Liên hơi khàn đi và bất giác có phần mỉa mai: “Cô rốt cuộc là ai?”.

Thẩm Tri Ly trả lời rất nhanh: “Ta là Thẩm Tri Ly, cốc chủ Hồi Xuân cốc”.

Trầm ngâm hồi lâu, Vũ Liên mới lại liếc nhìn Thẩm Tri Ly một cái, cụp mắt nói: “Cô vẫn còn muốn biết điều gì?”.

Không đợi Thẩm Tri Ly nói, Vũ Liên đã lên tiếng trước: “Cô chắc đã

đoán ra... thánh nữ tiền nhiệm Tế Nguyệt chính là mẫu thân của Thập Nhị Dạ công tử, bà ta phản bội Ma giáo, tư thông với nam nhân, cấu kết với người ngoài, xông vào thánh điện Thần giáo mưu toan trốn chạy, nhưng cuối cùng vì sinh hạ Thập Nhị Dạ công tử mà cơ thể suy kiệt và bị giết ngay tại chỗ...".

Chỉ ngoài đoạn cuối cùng có chút bất ngờ, còn lại Thẩm Tri Ly đã đoán đúng tám chín phần.

"Thế thì ngươi là ai?"

Thẩm Tri Ly khẽ giọng hỏi, những ngày qua, Vũ Liên luôn đối với nàng rất nhã nhặn, duy chỉ có lúc nhắc đến Tô Trầm Triệt thì thái độ có thay đổi lớn.

Cho dù cách một khoảng nhưng cũng có thể cảm nhận được Vũ Liên có một mối hận thâm căn cố đế với Tô Trầm Triệt.

Vũ Liên: "Thần giáo Tả hộ pháp...".

Thẩm Tri Ly cắt ngang lời hắn: "Ngươi biết ta muốn hỏi không phải là cái này... Vì sao ngươi lại hận Thập Nhị Dạ công tử đến như vậy?".

Lần này Vũ Liên trầm tư rất lâu.

Lâu đến mức sàn nhà chỗ hắn đứng nước nhỏ thành vũng, đến khi tiếng nước tí tách vang vọng trong không trung im bặt, Thẩm Tri Ly mới nghe thấy câu trả lời của hắn: "Người đàn ông sinh ra ta chính là Vũ Yến...".

Giáo chủ tiền nhiệm Ma giáo Vũ Yến.

Chỉ là mẹ Vũ Liên không phải là thánh nữ, điều này đã định Vũ Liên không cách nào trở thành người kế tục mới của Ma giáo, nhưng đau khổ nhất là đến ngay cả phụ thân hắn cũng không muốn thừa nhận sự tồn tại của hắn, người đàn ông đó đã đoạt lấy quyền mang họ Vũ[*] của hắn, bởi vì hắn chẳng quả chỉ là kết quả của một đêm hoan lạc của giáo chủ Ma giáo và cung nữ Ma giáo mà thôi, sự tồn tại của hắn là vết nhơ trong mối tình hoàn mỹ của người đàn ông đó, người đàn ông đó... chỉ muốn giết quách hắn cho xong.

(*) Chữ Vũ (羽) trong tên của Vũ Liên không giống chữ Vũ (宇) trong tên của Vũ Yến mà chỉ là từ đồng âm.

Buổi tối của hai mươi năm trước không chỉ đoạt mất sinh mạng Tế Nguyệt mà còn lấy đi cả một chút nhân tính còn sót lại trong Vũ Yến.

Thế nhưng, đứa con trai mà người phụ nữ đã hủy hoại tất cả đó sinh ra lại có thể sống trong ánh sáng, còn được mọi người tung hô ca tụng, có thể dùng danh nghĩa chính phái, quang minh chính đại thảo phạt Ma giáo báo thù cho mẹ, thậm chí còn có thể cùng với Diệp Thiển Thiển...

Còn mẹ của hắn, người cung nữ đó lúc chết thậm chí đến cả tên cũng không được lưu lại, bị chôn vùi trong bụi cát sa mạc.

Không ai còn nhớ, mối oán thù này trở nên nhỏ bé đến mức không đáng để nhắc đến.

Sao có thể không hận cơ chứ?

Thẩm Tri Ly im lặng nghe Vũ Liên nói, nhất thời không biết nói gì, chỉ hắt xì một cái thật mạnh.

Hồi lâu nàng ngẩng đầu lên, nhìn Vũ Liên: "Thế thì có liên quan gì đến ta, cho dù ta có đồng cảm với cảnh ngộ của ngươi, nhưng chuyện của ngươi không phải do ta hay Thập Nhị Dạ công tử gây nên... Còn nữa, ngươi kể cho ta nghe nhiều như thế, không sợ ta sẽ đi nói với người khác sao, hay là...".

Vũ Liên cười nhẹ, ngón tay búng ra một chút bột óng ánh.

Không kịp đề phòng, Thẩm Tri Ly bị chất bột tấn công, trong chốc lát cơn buồn ngủ không tài nào kiềm chế được ập đến, sức lực Thẩm Tri Ly yếu ớt đến mức muốn giữ cho mí mắt không sụp xuống mà cũng không được.

Cánh tay sũng nước ôm lấy nàng, đi ra khỏi gian nhà.

Âm thanh cuối cùng văng vẳng bên tai Thẩm Tri Ly hình như là từ một nơi rất xa.

“Bột hoa hoàng vi trong viện của cô trộn với nước cốt của một loại cỏ cực độ chỉ có ở vùng sa mạc này, sẽ từ từ làm giảm trí nhớ của con người cho đến khi mất trí nhớ hoàn toàn...”

“Vì sao lại tìm cô, vì cô là người mà Tô Trầm Triệt yêu, ta muốn hắn cũng phải một lần nếm mùi cầu mà không được...”

“Ngủ ngon đi, ngủ một giấc tỉnh dậy cô sẽ quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra hôm nay...”

Cánh tay hơi nhấc lên rũ xuống, Thẩm Tri Ly hoàn toàn chìm vào trong giấc ngủ.

Tia nắng mặt trời rọi thẳng vào mặt, nàng cảm thấy hơi chói mắt.

Thẩm Tri Ly lấy tay che mắt lại mới ngồi dậy, cách không xa, một người đàn ông đang ngồi trước hương án, nửa thân trên hơi chúi về phía trước, hai ngón tay thon dài hệt như một bức điêu khắc tuyệt mỹ của tạo hóa nho nhã lật giở y thư, cử chỉ vô cùng đẹp mắt.

Thấy Thẩm Tri Ly đã tỉnh dậy, người đàn ông đứng lên, giọng nói hiền hòa: “Hi hi... may mà hơi lạnh còn chưa ngấm vào trong xương”.

Quan sát hắn từ xa, mắt Thẩm Tri Ly lóe lên tia khổ sở, còn chưa tỉnh hẳn, nàng nói bằng giọng bất mãn: “Vũ hộ pháp... hôm nay ngươi có thể đừng nhắc đến chuyện Thập Nhị Dạ công tử và Diệp hộ pháp được không?”.

Vũ Liên hơi ngẩn ra, hỏi nàng: “Hôm nay là mùng mấy?”.

Thẩm Tri Ly không hiểu, lẩm nhẩm tính trong đầu: “Không phải mùng ba thì là mùng bốn”.

Vũ Liên ôn tồn nói: “... Không, hôm nay đã là mùng tám rồi”.

“Sao có thể!”, Thẩm Tri Ly kêu lên, “Rõ ràng hôm qua ta mới, í... tiểu hoàng điểu đâu?”.

Thẩm Tri Ly vừa dứt lời, tiểu hoàng điểu từ trong chăn của nàng thò nửa đầu ra, Thẩm Tri Ly kinh ngạc nhấc chú chim đã béo lên không ít trong lòng bàn tay: “... Mới tối qua không gặp mà mày đã béo như thế này rồi!”.

“Ta cho ăn đấy”, Vũ Liên khẽ giọng nói.

Thẩm Tri Ly nhìn Vũ Liên bằng ánh mắt rất kỳ quái, rồi lại nhìn tiểu hoàng điểu, hồ nghi: “Ông định làm gì?”.

Vũ Liên: “Không làm gì cả, cô muốn gặp Thập Nhị Dạ công tử không?”.

“Thập Nhị Dạ công tử...”, Thẩm Tri Ly hơi kéo dài giọng, hình như là đang suy nghĩ, nhưng sau đó chân mày nhíu rất chặt, “Vũ hộ pháp, ngươi rốt cuộc là có ý gì, những chuyện ngươi nói với ta trước đó không phải là để chia cắt ta và Thập Nhị Dạ công tử sao, vậy sao bây giờ lại...”.

Mắt Vũ Liên lóe lên tia lạnh lùng.

Nàng vẫn còn nhớ... Thế thì đành phải cố gắng làm phai nhòa đi mảng ký ức tốt đẹp đó của nàng, thay thế bằng căm hận.

***

“Thập Nhị Dạ công tử đang ở đâu?”

Đệ tử áo đen bị túm cổ áo nhấc lên, tứ chi quẫy đạp trong không trung, giọng nói hoảng hốt: “Cái này... tiểu nhân thật sự không biết”.

Tay Hoa Cử Dạ đẩy lên cao, máu bạo ngược sôi lên trong lồng ngực, thái độ của hắn bỗng chốc vô cùng nanh ác: “Không biết thì ngươi chết đi...”.

“Thả hắn ra.”

Một viên đá nhỏ bắn thẳng về phía tay Hoa Cửu Dạ.

Hoa Cửu Dạ thu tay lại, đệ tử Ma giáo rớt bịch xuống đất, viên đá đó cũng hằn một lỗ sâu trên mặt tường.

Người có nội lực như thế... mà Hoa Cửu Dạ biết chỉ đếm chưa hết mười đầu ngón tay.

Nộ khí vẫn còn, Hoa Cửu Dạ quay ngoắt người lại, thân hình như điện xẹt vút về hướng phát ra tiếng nói, tiếp đó vung quyền đấm thẳng vào mặt người mới đến.

Gương mặt bị đấm trúng nổi lên một mảng tím xanh.

Hoa Cửu Dạ lại giơ nắm đấm, nhưng lần này không trúng mục tiêu, ngược lại nắm đấm còn bị giữ chặt lấy.

Tô Trầm Triệt phun ra một ngụm máu, nở nụ cười: "Đủ rồi đấy".

Hoa Cửu Dạ nhấc chân đạp tới: "Tri Ly đâu?".

Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng lách người né sang một bên.

Hoa Cửu Dạ cười gằn: "Ngươi không phải nói yêu muội ấy sao, muội ấy hiện giờ ở đâu?! Diệp Thiển Thiển nói đã trả người cho ngươi rồi!... Ngươi giấu người ở đâu rồi hả? Ta đã nói rồi mà, ngoài ngươi ra ai còn có thể khiến Tri Ly không nói tiếng nào đã rời khỏi Hồi Xuân cốc như thế! Tri Ly nếu có bề gì, họ Tô kia, ta sẽ bắt ngươi đền mạng!", nói đến cuối cùng giọng như được rít ra từ kẽ răng.

Tô Trầm Triệt trầm tư một cách bất thường một lát, rồi lập tức cười nhẹ: "Được".

Chương 8: Thôi miên và mất trí

"Chíp chíp..."

Thẩm Tri Ly dụi mắt, nhìn tiểu hoàng điểu trong lòng bàn tay.

Tiểu hoàng điểu chớp chớp đôi mắt to vô tội, cục bông béo núc ních vui vẻ nhún nhảy trên tay Thẩm Tri Ly, cảm giác thật mềm mại và dễ chịu.

Ngước mắt lên, Thẩm Tri Ly nhìn xung quanh, những nụ hoa vàng nhạt trên các bụi cây trong vườn đã nở rộ, mùi hương phảng phất.

Nàng đang ngồi xổm dưới đất thì một giọng nói vang lên từ phía sau.

"Cô lạnh không?", người đàn ông vẻ mặt hiền hòa khoác chiếc áo choàng lông cáo lên người Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly theo phản xạ lùi một bước, người đàn ông chụp lấy cánh tay nàng, rồi buộc chặt dây áo choàng lại.

Mấp máy môi một hồi, Thẩm Tri Ly: "Ông..."

Vũ Liên dịu dàng: "Trời lạnh rồi, nếu thích hoa hoàng vi, có thể ngắt một ít để trong phòng". Hắn quay người, rồi như đang diễn kịch lấy ra một chiếc bình ngọc, cắm vài nhánh hoa vào sau đó đặt vào tay Thẩm Tri Ly.

Mùi hương dìu dịu bay vào mũi.

Thẩm Tri Ly cúi đầu nhìn hoa: "Ta..."

Vũ Liên giữ vai Thẩm Tri Ly đẩy vào trong phòng: "Sức khỏe không tốt, cô vào trong nghỉ ngơi đi".

Ngày qua ngày ở trong đình viện nhỏ bé này, thời gian dường như cũng bất giác trở nên vô cùng chậm chạp.

Thẩm Tri Ly phát hiện trí nhớ của mình ngày càng kém đi, sự việc mới vừa nãy còn nhớ, chớp mắt đã biến thành mơ hồ không rõ ràng, có lúc nàng ngay đến cả việc mình sao lại ở đây, mình là ai cũng không nhớ rõ lắm.

... Chẳng lẽ mình đã đến lúc già nua trí nhớ sa sút rồi ư?

Dĩ nhiên là không thể nào.

Cô gái soi bóng trên mặt nước vẫn còn trẻ, chỉ có sắc mặt xanh xao, vô cùng tiều tụy.

Dù Thẩm Tri Ly có đần độn đến mức nào cũng phát giác ra có gì không ổn, không nhớ rõ thì biện pháp duy nhất là ghi lại nhân lúc nàng còn nhớ.

Thừa lúc Vũ Liên không có mặt, Thẩm Tri Ly chép tất cả tàn dư trong trí nhớ của mình ra, rồi giấu vào trong vạt áo, mỗi sáng tỉnh dậy việc đầu tiên là đọc những trang giấy đó, rồi lại giả vờ như trí nhớ mình càng lúc càng kém đi, để qua mặt Vũ Liên.

Có lẽ do quá tự tin nên Vũ Liên không chút nghi ngờ trước biểu hiện ngụy tạo nào của Thẩm Tri Ly.

Nhưng cho dù như thế, Vũ Liên vẫn canh giữ nàng rất nghiêm ngặt, không chỉ khóa chặt cửa mà ngay đến cả cửa sổ cũng đóng hết.

... Có cần phải đối xử với người sắp mất trí như vậy không!

Thẩm Tri Ly làm ra vẻ ngơ ngơ nhưng mắt thì quan sát mọi ngóc ngách trong viện, thoáng chốc thở dài não nề trong lòng... Xem ra đành phải đợi cơ hội xuất hiện vậy.

Chim mỏi về tổ, lá rơi đầy sân.

Vũ Liên ngồi bên cạnh Thẩm Tri Ly, mày hơi nhíu lại.

Thẩm Tri Ly nuốt miếng thức ăn cuối cùng mà hắn bưng đến, giọng bình thản hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi à?"

Vũ Liên gật đầu, chân mày giãn ra cười nhẹ: "Xảy ra một số chuyện không tốt". Đứng dậy, hắn bưng một bát thuốc đến, kề vào miệng Thẩm Tri Ly: "Uống thuốc hôm nay trước đã".

Thẩm Tri Ly khẽ nhíu mày, nhè nhẹ lắc đầu: "Không thích... đắng lắm..."

Vũ Liên nhét một gói giấy vào ngực áo Thẩm Tri Ly, dịu dàng dỗ dành: "Đây là mứt... uống hết rồi ăn là sẽ không cảm thấy đắng nữa".

Thẩm Tri Ly nhắm mắt lại, há miệng uống vào.

Mắt sáng lên, Vũ Liên hỏi: "Cô còn nhớ Thập Nhị Dạ công tử là ai không?".

Thẩm Tri Ly ngước mắt lên, mắt hiện vẻ mơ hồ: "Thập Nhị Dạ công tử...", cúi đầu: "Để ta nghĩ xem, nghe quen lắm..."

Vũ Liên cười: "Không nhớ cũng không sao... Hắn là kẻ phụ tình, hắn làm tổn thương cô, lừa dối cô, cô vô cùng, vô cùng căm hận hắn, thậm chí còn lựa chọn quên đi những ký ức đã có với hắn..."

... mới là lạ.

Thẩm Tri Ly tiếp tục nhìn Vũ Liên bằng ánh mắt nghi hoặc.

Vũ Liên đưa tay vuốt nhẹ tóc Thẩm Tri Ly, ngữ khí vô cùng dịu dàng, lại thấp thoáng vài phần tiếc than: "... Nhưng ta cảm thấy, cô không cần phải bỏ qua dễ dàng cho kẻ phụ tình đó như vậy. Quên hắn rồi, để hắn và người hắn yêu long phượng sum vầy, cô thật ra... không

cam tâm chút nào đúng không?".

... Không cam tâm thì có liên quan gì đến ông.

Giọng Vũ Liên trầm xuống, vang lên bên tai Thẩm Tri Ly, đầy vẻ đầu độc: "Cô hận hắn... căm hận đến cực điểm, thậm chí vừa nhìn thấy tên hắn thôi đã muốn giết hắn, thậm chí sự tồn tại của hắn cũng khiến cô đau khổ".

... Đó là bản thân ngươi thôi.

Nhìn thấy mặt Thẩm Tri Ly vẫn tỏ vẻ ngờ vực, Vũ Liên xót xa thở dài: "Cô không nhớ cũng không sao... Ta sẽ làm cô nhớ lại".

... Cách làm nàng nhớ lại chính là Vũ Liên mỗi ngày đều nói với nàng những lời giống hệt nhau.

Không ngừng đầu độc nàng bằng mối hận thuộc về bản thân hắn.

Chỉ là, cùng với trí nhớ mỗi ngày một sa sút, thậm chí có vài lần Thẩm Tri Ly còn suýt quên xem tập giấy giấu trong vạt áo mình, một tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

Mấy ngày sau.

Sau khi Vũ Liên bón hết thuốc cho nàng, nàng cúi đầu trầm ngâm: "Ta có thể gặp Thập Nhị Dạ công tử không?".

Vũ Liên ngớ ra, rồi lập tức cụp mắt nói: "Vì sao cô muốn gặp hắn?".

Thẩm Tri Ly nhìn sang hướng khác, tay nắm chặt góc chăn: "Ta... hận... ta muốn...".

Vũ Liên: "Ta biết rồi". Hắn nhếch khóe môi, bát thuốc đặt bên cạnh Thẩm Tri Ly bị nàng không cẩn thận hất rơi xuống đất, Vũ Liên thở dài nhè nhẹ, hơi khom người đang định dọn dẹp thì Thẩm Tri Ly đột ngột ra tay, điểm mạnh vào huyệt đạo trên cổ Vũ Liên.

Tay nàng rất vững nhưng tim lại đập liên hồi.

Bước xuống giường, nàng đoạt lấy chìa khóa giắt ở thắt lưng Vũ Liên.

"Cô muốn đi đâu?"

Thẩm Tri Ly hơi nhíu mày, định điểm vào huyệt câm của Vũ Liên, Vũ Liên đã cử động thân hình, chụp lấy cổ tay Thẩm Tri Ly.

Vì không biết võ công, lực tay Vũ Liên không mạnh lắm.

Nhưng dù gì cũng là đàn ông, tay Thẩm Tri Ly không thể động đậy.

"Vì sao lại làm như vậy?"

Không thể ngụy trang tiếp được nữa, Thẩm Tri Ly trừng trừng nhìn hắn: "Ngươi giam cầm ta, ta muốn chạy trốn không phải là chuyện rất thường tình sao?".

Ánh mắt Vũ Liên phức tạp: "Cô thật sự vẫn còn nhớ..."

Trước đó hắn cảm thấy Thẩm Tri Ly có gì không bình thường, nên cho dù thấy Thẩm Tri Ly mất trí nhưng cũng vẫn đề phòng.

Nhưng trước mắt... bột hoa hoàng vi và loại cỏ cực độc trộn với nhau tuyệt đối không có vấn đề, hơn nữa trên đời này chắc chỉ có mình hắn biết, sao có thể có vấn đề được!

Thẩm Tri Ly híp mắt, ánh mắt lờ đờ bỗng trở nên sắc lẹm, ngữ khí dồn người khác vào chân tường: "Bất luận là còn nhớ hay không ta cũng không muốn bị giam cầm... Nếu ngươi thật sự muốn thắng hắn thì chỉ dựa vào việc dùng ta để uy hiếp làm tổn thương hắn thì có ích gì? Cho dù thắng cũng chẳng ai hay biết, trăm năm sau trên giang hồ chỉ có những lời truyền tụng về Thập Nhị Dạ công tử, căn bản chẳng có ai biết ngươi là ai! Ngươi thích Diệp Thiển Thiển đúng không? Thế thì quang minh chính đại nói cho nàng ta biết, đi giành lấy nàng ta đi! Ngươi muốn thắng Thập Nhị Dạ công tử đúng không? Thế thì đấu với hắn như một trang nam nhân đi! Bộ dạng ngươi bây giờ mà so với hắn, rõ ràng chỉ giống như con rùa rụt đầu mà thôi!"

Nói một mạch không ngừng nghỉ, trong không khí chỉ còn sót lại tiếng thở hổn hển của Thẩm Tri Ly.

Vũ Liên chậm rãi bật cười: "Vì sinh không đủ tháng nên kinh mạch của ta không chịu được nội lực, võ công gì cũng không thể học. Nếu không được trời phú cho khả năng phân biệt chất độc bẩm sinh, ta bây giờ e rằng vẫn chỉ là một nô bộc hèn kém... Có thể lên được vị trí Ma

giáo Tả hộ pháp, cô tưởng dễ dàng lắm sao? Còn hắn từ lúc sinh ra đã có mọi thứ rồi".

Thẩm Tri Ly cười khẽ: "Ngươi cảm thấy mình rất đáng thương sao?... Nhưng ta cảm thấy đáng thương không phải là ngươi mà là trái tim ngươi".

Méo mó và tự ti.

"Mấy năm nay hành nghề y, ta đã gặp đủ loại bệnh nhân... trong đó có một người vợ nghèo khổ trong người không có nổi một cắc tự nguyện lấy thân mình trả nợ phí điều trị của người chồng đang lâm trọng bệnh, bà ta nói đây là việc duy nhất có thể làm để cứu chồng mình, có đau khổ cũng sẽ trở thành không đau khổ nữa, còn chồng bà ta đồng ý làm việc cực khổ để dành dụm đủ tiền mua cho bà ta một chiếc trâm trân châu... Cảnh ngộ của bà ta khiến người ta thương cảm, nhưng, ta lại cảm thấy bà ta không đáng thương chút nào..."

"Thế ngươi sống rốt cuộc là vì cái gì, Vũ hộ pháp?"

Lại im lặng một lúc lâu.

Giọng Vũ Liên hơi khàn đi: "Vì sao cô vẫn còn nhớ?"

Hắn quay phắt đầu lại nhìn Thẩm Tri Ly trừng trừng, Thẩm Tri Ly định nói gì đó, Vũ Liên đột nhiên động thủ lôi xấp giấy từ trong vạt áo nàng ra.

Thẩm Tri Ly không kịp trở tay, Vũ Liên đã nhìn lướt qua, sắc mặt sa sầm.

"Thì ra là vậy."

Thẩm Tri Ly định giằng lại: "Trả cho ta".

Vũ Liên giơ cao tay, dùng sức vo tròn chúng lại: "Xin lỗi, ta nghĩ cô không cần những thứ này... Quên hắn là một việc tốt cho cô. Ta không phải đã nói với cô Thập Nhị Dạ công tử đã uống Thất tình đơn, tình cảm trước đó chuyển sang cô rất nhanh thôi sẽ tiêu tan, sau ba tháng nữa hắn sẽ nhớ lại tình cảm với Diệp Thiển Thiển, đến lúc đó..."

Thẩm Tri Ly cố hết sức nhảy lên với lấy: "Muốn nhớ hay quên là chuyện của ta! Trả lại cho ta!".

“Đến lúc đó hắn sẽ chẳng màng đến sự sống chết của cô, cô là ai đối với hắn không quan trọng chút nào!”

“Trả cho ta!”

“Vì sao muốn nhớ, dù hắn từ đầu tới cuối chưa từng yêu cô!?”

“Trả... cho ta.”

Thẩm Tri Ly kéo tay áo Vũ Liên, cố sức ghì xuống... Cho dù trí nhớ sa sút đến nỗi nàng không còn nhớ vì sao phải giằng lấy, nhưng trong cơ thể có một giọng nói đang nói rằng không muốn quên, nàng không muốn quên, phải lấy lại xấp giấy đó, nhất định phải lấy lại.

Vì sao lại cố chấp như thế!

Cho dù Thẩm Tri Ly ghi ra giấy, nhưng hắn rõ ràng đã vô số lần đầu độc nàng ý nghĩ Thập Nhị Dạ công tử làm tổn thương nàng kia mà, hơn nữa lúc ở Huy Nguyệt thành không phải Thập Nhị Dạ công tử đã gây tổn thương nặng nề cho nàng sao? Thật ra không cần hắn dẫn dụ, cô gái này chắc cũng sẽ đem lòng oán hận Thập Nhị Dạ công tử thôi... Nhưng vì sao cô ta vẫn cố chấp như thế.

Ngón tay chứa chất bột lấp lánh vừa búng ra, định thần lại, Thẩm Tri Ly đã ngã vào lòng hắn.

Vũ Liên rút trâm bạc ở mũ cắm lên đầu Thẩm Tri Ly, môi hắn kề sát tai Thẩm Tri Ly khẽ động, không ngừng lặp đi lặp lại như thể thôi miên.

“Cô hận Thập Nhị Dạ công tử, hận hắn, hận đến mức muốn giết hắn...”

Cô gái nằm trong lòng mở đôi mắt vô hồn vô tri vô giác lầm rầm như một con rối: “Hận... giết hắn, giết hắn...”

“Ta không muốn làm như thế này đâu.”

Vũ Liên lấy tay vuốt mắt cô gái... Đôi mắt vừa nãy vẫn sắc sảo, tinh anh giờ đây vô hồn, bất động.

Đặt Thẩm Tri Ly xuống giường, nàng bỗng nhíu mày lại, bộ dạng vô cùng giằng xé, ngón tay giữ đỉnh đầu Thẩm Tri Ly của Vũ Liên rút

trâm bạc ra, dùng sức đâm mạnh xuống, Thẩm Tri Ly chỉ vùng vẫy một chút rồi im ắng, chân mày cũng từ từ giãn ra.

Rốt cuộc là sống vì cái gì...

Đáy mắt Vũ Liên một màu u tối, dĩ nhiên là... vì để đoạt lại những thứ thuộc về hắn, bất luận là dùng cách gì, thủ đoạn gì.

***

Húc Nhật thành.

Một đại hán lực lưỡng vận áo xám vải thô đứng trên lầu thành hướng sa mạc mịt mù phóng mắt nhìn ra xa, giọng nói không giấu nổi tâm trạng nóng lòng muốn thử: "Thập Nhị lão đệ, bọn Ma giáo này quả nhiên đều là hổ giấy, chẳng mấy chốc Húc Nhật thành đã bị chúng ta công phá! Nhưng, ha ha, cũng phải cảm tạ lão đệ đã cho vận chuyển vũ khí công thành từ Tế Châu đến. Cứ cái đà này thì việc tấn công tổng đàn Ma giáo chỉ còn là sớm muộn mà thôi! Sớm mai lão Cái ta dẫn người tiến vào sa mạc này thăm dò đường đi..."

Nam tử áo trắng đứng cách đó không xa ngữ khí ôn tồn, hòa nhã, mỉm cười nói: "Thế thì làm phiền Cái đại ca rồi".

Dường như nhận ra nỗi buồn man mác trong giọng nói chàng trai, bàn tay to béo vỗ vỗ vai nam tử áo trắng: "Thập Nhị lão đệ đừng lo, em dâu là cát nhân thiên tướng, rất nhanh thôi chúng ta sẽ tấn công Ma giáo giết chúng không còn một manh giáp".

Ừm một tiếng, rồi lại cười, nam tử áo trắng quay người đi xuống lầu thành.

Nhìn theo bóng nam tử áo trắng xa dần, lão Cái vò đầu thở dài.

Dưới lầu thành, nam tử áo đỏ hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt dài nhắm hờ, liếc về phía tường thành.

Nhìn thấy Tô Trầm Triệt đi xuống, môi Hoa Cửu Dạ nở nụ cười đủ khiến người ta đông cứng lại: "Đừng quên... lời hứa của ngươi".

Tô Trầm Triệt: "Sao có thể, ta là hạng người đó sao?"

Lời còn chưa nói dứt, đột nhiên trên lầu thành vang lên tiếng bước

chân gấp gáp.

Lão Cái miệng kêu toáng lên, đi hai bậc một lao xuống phấn khích tột độ: "Thập Nhị Thập Nhị! Vừa rồi dưới lầu thành có người nói có một cô gái đang ngất xỉu dưới đó, nhìn rất giống em dâu!"

***

Thẩm Tri Ly hôn mê còn chưa tỉnh lại, trong phòng đã ồn ào như một cái chợ.

Mãng xà Tiểu Hoa nằm cuộn tròn bên cạnh Thẩm Tri Ly, uể oải thè lưỡi.

Đặt bát thuốc vừa đút cho Thẩm Tri Ly xuống, Hoa Cửu Dạ xoay xoay thiết địch trong tay, giọng nói u ám, mất kiên nhẫn: "Đi ra ngoài hết cho ta, ân oán giữa Ma giáo và các ngươi thì có liên quan gì đến ta, ta sẽ đưa sư muội đi ngay bây giờ".

Cả phòng nhất thời im phăng phắc.

Thập Nhị Dạ giáo chúng đưa mắt nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Vốn chẳng có lý do nào để ngăn cản, huống hồ mấy ngày nay Hoa Cửu Dạ coi như cũng đã giúp họ giết không ít đệ tử Ma giáo.

"Hoa công tử, có thể đợi đến lúc Tri Ly tỉnh lại được không?"

Trong không khí yên ắng, tiếng bước chân vang lên, một giọng nam trầm thấp cùng với tiếng đóng cửa lẹt kẹt càng lúc càng gần.

"Ngươi là thứ quái gì chứ! Dựa vào cái gì mà phải đợi sư muội ta tỉnh lại!" Giọng Hoa Cửu Dạ bỗng giận dữ, hơi cúi người bế Thẩm Tri Ly lên, miệng phun ra một tiếng: "Cút!".

Tô Trầm Triệt cụp mắt: "Xin lỗi, ta không thể để ngươi mang Tri Ly đi như vậy".

Chẳng buồn nhìn hắn lấy một cái, Hoa Cửu Dạ bế Thẩm Tri Ly lướt ngang qua Tô Trầm Triệt, giơ chân đạp cửa.

Kết quả...

Cánh cửa không nhúc nhích.

Hoa Cửu Dạ cầm thiết địch, nện xuống.

Một miếng gỗ trên cửa gãy lìa, run rẩy đung đưa bên cửa, để lộ mấy tấm thép cực lớn xếp chồng phía sau.

Cổ tay Hoa Cửu Dạ di chuyển nện về hướng cửa sổ, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng hô khẽ: "Một, hai, ba, bốn... đặt!"

... Lại là mấy tấm thép.

Hoa Cửu Dạ tức quá hóa rồ: "Họ Tô kia, giải thích cho ta coi, đây là cái gì?".

Tô Trầm Triệt thật thà trả lời: "Vũ khí công thành từ Tế Châu mang đến... Bình thường mười mấy người mới nhấc nổi một tấm, chuyên dùng để đề phòng mưa tên của đối phương."

Hoa Cửu Dạ giật giật khóe môi: "Ngươi..."

Tô Trầm Triệt nheo mắt, ánh mắt kiên định: "Trừ phi Tri Ly tỉnh lại, còn không những tấm thép này sẽ luôn đặt ở phía ngoài".

Hoa Cửu Dạ nhẹ nhàng đặt Tri Ly về giường, bay lên đạp thẳng vào người Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt lùi về sau một bước né đòn, tay Hoa Cửu Dạ mạnh như vũ bão, nhanh như cắt đấm vào mắt Tô Trầm Triệt.

Giơ tay chụp lấy nắm đấm của Hoa Cửu Dạ, Tô Trầm Triệt cười nhẹ: "Nếu ta để ngươi đánh, ngươi có thể đợi đến lúc Tri Ly tỉnh lại được không?"

Móng tay Hoa Cửu Dạ lóe lên một vệt màu lam cứa ngang qua cổ Tô Trầm Triệt: "Không cần thiết!"

Mặc cho móng tay sắc nhọn của Hoa Cửu Dạ cứa rách da mình, máu từng giọt từng giọt theo chiếc cổ trắng ngần lăn xuống, Tô Trầm Triệt hơi khép đôi mắt màu hổ phách lại nói: "... Ngươi không muốn để Tri Ly gặp ta, nhưng nếu nàng muốn thì sao..."

Vệt sáng màu lam theo cổ Tô Trầm Triệt lan ra, biến thành màu sắc quái dị trên làn da trắng ngần. Loại độc mà Hoa Cửu Dạ dùng không chí mạng, nhưng sẽ đau đớn vô cùng, bộ phận trúng độc như thể có hàng ngàn hàng vạn con dòi lúc nhúc cắn dưới da.

“Ngươi thích sư muội ta đúng không?”, Hoa Cửu Dạ cười lạnh lùng, “Nhưng ngươi chỉ toàn mang đến cho muội ấy đau khổ và tổn thương, nếu không phải là ngươi, nó vì sao phải xem bệnh cho bọn người tự xưng là nhân sĩ chính đạo đó, nếu không phải là ngươi, sao nó lại bị rơi vào tay Ma giáo!”

Tô Trầm Triệt đưa tay điểm mấy huyệt đạo trên người mình, giữ cho độc tố không lan ra, hắn nhướng môi mỉm cười, thái độ điềm đạm: “Cảm thấy ta có lỗi với Tri Ly, ngươi không muốn tận mắt chứng kiến nàng ấy báo thù ta sao? Cảm thấy ta làm tổn thương nàng ấy... thế thì hãy để nàng ấy làm tổn thương lại ta là được rồi”.

Kẻ ngu ngốc như nàng sao biết làm tổn thương người khác!

Chỉ cần đối với nàng tốt một chút là nàng sẽ không nhẫn tâm làm tổn thương họ, đối với sư phụ cũng thế, đối với Tô Trầm Triệt cũng thế...

Tuy không nói ra, nhưng con bé ngốc nghếch đó lương thiện đến mức không có nguyên tắc.

Hoa Cửu Dạ mím môi, nhớ lại lời Thẩm Tri Ly.

Cho nên, sư huynh, muội nhiều nhất chỉ còn sống được chưa đầy một năm rưỡi nữa... Đừng bắt muội quên hắn có được không?

Một nỗi đau trào dâng trong lòng, cho dù hắn không muốn thừa nhận thế nào đi chăng nữa, Thẩm Tri Ly thích Tô Trầm Triệt là thật...

Đúng vậy, Tô Trầm Triệt nói không sai.

Cho dù bây giờ hắn đưa Thẩm Tri Ly về, dù Thẩm Tri Ly không nói ra, nhưng trong lòng vẫn sẽ muốn gặp Tô Trầm Triệt. Nàng đã không còn là tiểu nha đầu dù bị hắn bắt nạt, bị hắn cấu véo vẫn ngốc nghếch gọi sư huynh như ngày xưa nữa, đã có người khác không thể thay thế rồi...

Hai tay khoanh trước ngực, Hoa Cửu Dạ trầm ngâm một lát, nhắm mắt lại, hằn học: “Được... Nhưng chỉ cần chúng ta vẫn còn ở đây, ngươi không được giải độc.”

Tô Trầm Triệt nhếch môi: “Được.”

Nhìn những tấm thép đen ngòm xếp đầy ở ngoài, Địch Phụng thử lấy tay đẩy đẩy, bất giác mặt nhăn nhó: "Chủ thượng, nếu Thẩm cô nương không tỉnh lại thì sao?"

Tô Trầm Triệt mắt tối lại, hờ hững nói: "Thế thì cứ đợi".

Địch Phụng: "Nhưng... chủ thượng sẽ đói bụng lắm..."

Tô Trầm Triệt mặt sa sầm: "Ta vừa ăn xong, không đói."

Địch Phụng kéo kéo áo Thanh Hạnh: "... Tôi không nói người, tôi nói chúng tôi sẽ đói... Ông nói có phải không, Thanh Hạnh?"

Tô Trầm Triệt không buồn nhấc mắt lên: "Các ngươi đói thì liên quan gì đến ta".

Địch Phụng ôm đầu: "Chủ thượng người thật là càng ngày càng..." vô sỉ đó!

Tô Trầm Triệt mặt không cảm xúc quay đầu lại, nở nụ cười sởn gai ốc: "Chất độc này rất thú vị, muốn chủ thượng truyền một ít độc tố cho các ngươi không?"

Địch Phụng: "... Không cần đâu, tôi sai rồi!"

***

Nửa canh giờ qua đi.

"Ục ục."

Địch Phụng: "Đói quá... bụng sôi lên ùng ục rồi..."

Thanh Hạnh: "Ráng chịu chút đi..."

Một canh giờ trôi qua.

"Ục ục ục ục..."

Địch Phụng: "... Chịu không nổi nữa, ta sắp chết đói rồi".

Thanh Hạnh khó xử nói: "Có trà trên bàn, ta rót cho bà nhé?"

Địch Phụng: "Uống trà thì được tích sự gì, ta muốn ăn thịt!"

"Cái này... ục ục...", bụng sôi ùng ục, mặt Thanh Hạnh đỏ lên,

“Thẩm cô nương chắc sắp tỉnh lại rồi”.

Hai canh giờ trôi qua.

Nắm lấy tay áo Tô Trầm Triệt, Địch Phụng hốt hoảng nói: “Thuộc hạ không xong rồi... Chủ thượng người cho thuộc hạ ra ngoài đi, í, thuộc hạ hình như ngửi thấy mùi thức ăn”.

Tô Trầm Triệt: “Ảo giác”.

Địch Phụng dùng sức kéo tay áo Tô Trầm Triệt: “Không phải đâu, thật đó thật đó...”

Tô Trầm Triệt mỉm cười: “Buông... ra”.

Địch Phụng lập tức buông tay ra.

Ba canh giờ trôi qua.

“Ục ục ục ục ục ục...”

Địch Phụng ngồi xụi lơ trên ghế: “Không phải bụng ta đâu”.

Thanh Hạnh: “Cũng không phải ta...”

Giáo chúng Thập Nhị Dạ phía sau: “Cũng không phải chúng tôi...”

Hoa Cửu Dạ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc lạnh: “Các ngươi nhìn ta làm gì”.

“Đói quá...”

Tiếng lầm rầm khe khẽ phát ra từ trên giường.

Tô Trầm Triệt vội vàng bước đến bên giường, dịu dàng mà cẩn thận hỏi: “Tri Ly?”

Mắt người trên giường khẽ động, Tô Trầm Triệt bị Hoa Cửu Dạ gạt sang một bên, Hoa Cửu Dạ nhíu mày: “Tỉnh rồi thì mở mắt ra”.

Mắt từ từ mở ra, Thẩm Tri Ly đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Tô Trầm Triệt: “Đói...”

Tô Trầm Triệt lấy một hộp cơm nhỏ vô cùng tinh tế từ trong tay áo ra, vội vàng dùng nội lực hâm nóng thức ăn, đưa đến trước mặt Thẩm

Tri Ly, mở nắp ra, bên trong món ăn phong phú, trình bày tinh tế, trông rất ngon miệng, mùi thức ăn bay ra khắp phòng.

Địch Phụng: "..."

Thẩm Tri Ly liếc nhìn hộp cơm rồi lại nhìn Tô Trầm Triệt, ngần ngừ hỏi: "Ngươi là..."

Mọi người lại được phen đưa mắt nhìn nhau.

Chuyện gì thế này?

Lại... mất trí rồi ư?

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay Thẩm Tri Ly: "... Phu quân của nàng!"

Ngay lập tức, tay bị hất mạnh ra, miệng Hoa Cửu Dạ nở nụ cười, kéo Thẩm Tri Ly lại, nói ngắn gọn: "Không, hắn chỉ là người qua đường mà thôi".

Thẩm Tri Ly chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt: "Muội nhớ, hắn là... phu quân của muội".

Hoa Cửu Dạ quả quyết: "... Muội nhớ sai rồi!"

Thẩm Tri Ly nhắm mắt lại, ấn sống mũi khẽ khàng nói: "Sư huynh, muội nhớ thật mà... chỉ là lúc nãy nhất thời không nhớ ra mà thôi".

"Nhớ ra thì hắn cũng không phải là phu quân của muội!"

Phía bên kia, đôi mắt màu hổ phách cong thành hình bán nguyệt, nụ cười trên môi đẹp và trong lành như gió xuân: "... Tri Ly, nàng không sao là tốt rồi".

Địch Phụng: Chủ thượng, người còn giả bộ được thêm chút nào nữa không? Miệng sắp ngoác ra đến mang tai rồi kìa! Mau mở cửa cho tôi ra ngoài đi!

Đặt tay xuống, Thẩm Tri Ly nhìn Tô Trầm Triệt, hơi nhíu mày: "Thiếp không sao, chàng..."

Chiếc trâm bạc cố định trên đầu nàng hơi khẽ động, Thẩm Tri Ly đột nhiên rên lên một tiếng, cúi gập người.

"Tri Ly!"

“Sư muội!”

“Thẩm cô nương!”, “Thẩm cốc chủ!”

Thẩm Tri Ly đã cúi gập người, khẽ giọng nói: “Không sao không sao... chỉ là vừa nãy đột nhiên đau đầu, bây giờ đã đỡ rồi”.

Những sợi tóc mai dài rủ trước trán nàng, không ai chú ý một tia dữ tợn xẹt ngang qua mắt nàng.

Thẩm Tri Ly không muốn nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Hoa Cửu Dạ và Tô Trầm Triệt cũng không muốn truy cứu, nên tự nhiên cũng chẳng còn ai hỏi nữa.

Trên người nàng tuy không có vết thương nặng, nhưng vết thương nhỏ lại không ít, Hoa Cửu Dạ kê hai đơn thuốc dưỡng khí bổ máu, định thần tĩnh khí, mỗi ngày đều ép Thẩm Tri Ly uống.

Một đoàn nhân sĩ chính giáo đã cưỡi lạc đà tiên phong xâm nhập Ma giáo, đoàn thứ hai cũng theo sau, nhân sĩ chính phái lưu lại Húc Nhật thành ngày càng ít đi.

Sức khỏe Thẩm Tri Ly hồi phục nhanh chóng, Hoa Cửu Dạ không có ý định đối phó với Ma giáo, chỉ muốn đưa Thẩm Tri Ly rời khỏi đây, nhưng không ngờ Thẩm Tri Ly lại không đồng ý.

“Thẩm Tri Ly... muội nói lại lần nữa xem!”

Thẩm Tri Ly trầm mặc rất lâu, cụp mắt, chỉ nói: “Sư huynh, xin huynh cho muội ở lại đây”.

... Có thế nào cũng chẳng thể ngờ lại là câu trả lời này.

“Tốt, rất tốt.”

Hoa Cửu Dạ cười gằn: “Vì loại người đó mà cầu xin ta, muội thật là vô tích sự”.

Mắt Thẩm Tri Ly hiện lên vài phần giằng xé, cuối cùng trở lại bình thản: “Xin lỗi, sư huynh.”

Hoa Cửu Dạ đứng dậy nói ngắn gọn: “... Nếu ngày mai muội không chịu theo ta trở về, thế thì kiếp này đừng đi tìm sư huynh này nữa...

Hừ, ta là đồ ngu mới đi nhúng mũi vào chuyện của muội!"

Thẩm Tri Ly vội vàng nói: "Sư huynh..."

Không đợi nàng nói hết, Hoa Cửu Dạ đã đẩy cửa bỏ ra ngoài.

Thẫn thờ nhìn theo bóng Hoa Cửu Dạ, Thẩm Tri Ly định nói gì đó nhưng lại không biết mình rốt cuộc nên nói gì, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy hình như đã làm sai chuyện gì.

Cơ hồ cùng lúc đó, Tô Trầm Triệt từ cửa sổ thò đầu vào, tiếp theo là cả người nhảy vào.

Thẩm Tri Ly hơi đờ ra, ngón tay để dưới chăn siết chặt.

Tô Trầm Triệt không nói lời nào cúi người ôm lấy Thẩm Tri Ly, gương mặt hơi tái xanh, thần sắc tĩnh lặng.

Trước đó đều là Hoa Cửu Dạ trông nom, hắn không có cơ hội tiếp cận Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly để mặc cho hắn ôm, cơ thể cứng đờ, tiếp đó mấp máy môi: "Chàng làm gì vậy?"

Tô Trầm Triệt ôm nàng không nỡ buông: "Tri Ly... để ta ôm nàng một chút có được không?"

"Không..."

"Xin lỗi."

Thẩm Tri Ly nhướng khóe môi: "Chàng xin lỗi thiếp về chuyện gì?"

Tô Trầm Triệt: "... Tri Ly...". Không trả lời, hắn chỉ gọi đi gọi lại tên nàng.

Hơi thở, mùi cơ thể của Tô Trầm Triệt nhanh chóng bao quanh Thẩm Tri Ly, không quá nồng, mà nhàn nhạt vương vấn toàn bộ cảm quan của Thẩm Tri Ly, khiến người ta đắm say.

Thẩm Tri Ly ngước cổ lên, đôi mắt đen láy đang nhìn trần nhà hơi hoảng hốt, nhưng nhanh chóng bình thản trở lại, biến thành nỗi căm hận.

Không biết bao lâu sau, Tô Trầm Triệt mới nói: "... Trước đó ở lầu

thành..."

Thẩm Tri Ly cắt ngang hắn: "Chàng muốn đến Ma giáo không?"

Tô Trầm Triệt ngập ngừng: "Muốn, nhưng..."

Thẩm Tri Ly đột nhiên nghiêng mặt, hôn lên môi Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt: "Ưm..."

Cảm giác đau đớn ập đến sau nụ hôn ngọt ngào, Thẩm Tri Ly từ từ lùi ra.

Nhìn xuống phía dưới, Tô Trầm Triệt nhìn thấy một thanh chủy thủ đang cắm sâu vào ngực mình.

***

Một vệt nắng sớm xuyên qua lầu thành.

Hoa Cửu Dạ tỉnh lại sau cơn say dùng ngón cái ấn huyệt thái dương, kéo dây cương ngựa, nhíu mày mấy cái, cổng thành rất lâu không có người đi ra.

... Nha đầu ngốc nghếch Thẩm Tri Ly quả thật vì Thập Nhị Dạ công tử mà không cùng hắn trở về.

... Tô Trầm Triệt là cái quái gì chứ!

Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, Hoa Cửu Dạ vác Tiểu Hoa trên vai, đạp cổng thành bước vào trong.

"Cô gái đó từ Ma giáo trở về, chắc chắn là đã bị Ma giáo đầu độc, đến nay may mà chỉ ra tay với Thập Nhị Dạ công tử, lỡ đâu... hậu quả thật khôn lường, nhất định không thể giữ lại."

"Nhưng bây giờ nếu xử lý cô ta cũng không được, suy cho cùng cô ta là cốc chủ Hồi Xuân cốc, hơn nữa biết đâu trong chuyện này có nguyên nhân... Việc này đợi Thập Nhị Dạ công tử tỉnh lại rồi hẵng quyết định..."

"Không được, Thập Nhị Dạ công tử trước nay đều mềm lòng trước cô ta, nếu động lòng nhân từ, thả hổ về rừng, thì..."

Hoa Cửu Dạ đột nhiên đẩy cửa vào: "Các ngươi đang nói gì thế

hả?”

Nhìn thấy Hoa Cửu Dạ, đám nhân sĩ chính phái đang tranh luận trong phòng bỗng im bặt, rất nhiều cao thủ trong số họ đã ở trong đoàn người đến Ma giáo rồi, Thập Nhị Dạ công tử lại hôn mê bất tỉnh, đánh tay đôi thì ở đây không có ai là đối thủ của Hoa Cửu Dạ, lại thêm Hoa Cửu Dạ biết dùng độc...

“Là cô gái nào? Sư muội của ta đâu?!”

Một nữ đệ tử to gan bước tới trước nói: “Hoa công tử, tuy cô ta là sư muội của ngươi... nhưng cô ta đã đâm liên tiếp bảy nhát vào người Thập Nhị Dạ công tử, đây là sự thật, hy vọng ngươi có thể lấy đại cuộc... á...”

Một tay nắm chặt tóc nữ đệ tử, dùng sức kéo, Hoa Cửu Dạ gằn từng tiếng lạnh lùng: “Ta-hỏi-sư-muội-của-ta-đâu?”

Hoa Cửu Dạ căn bản không hề biết thương hoa tiếc ngọc, nữ đệ tử đau đến nước mắt đầm đìa.

“Dừng tay, dừng tay...”

Thanh Hạnh đứng ra, thở dài nói: “Hoa công tử, ta dẫn ngươi đi.”

Thẩm Tri Ly không bị nhốt vào ngục, chỉ bị giam lỏng ở một biệt viện, lúc Hoa Cửu Dạ bước vào, hai mắt Thẩm Tri Ly nhắm nghiền, nằm trên giường.

Hoa Cửu Dạ quay đầu nhìn Thanh Hạnh, Thanh Hạnh cười khổ: “Không phải do chúng tôi làm, thực ra chúng tôi cũng không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, lúc nghe thấy tiếng kêu, thì chủ thượng đang nằm dưới đất máu chảy lênh láng, Thẩm cốc chủ chụp lấy chủy thủ đang cắm trên bụng người rút ra, sau đó Thẩm cốc chủ cũng ngất đi...”

Hoa Cửu Dạ quay đầu lại quan sát, trên tay và trên người Thẩm Tri Ly vẫn còn những vệt máu khô.

Thanh Hạnh vội vàng giải thích: “Chúng tôi không hề động đến Thẩm cô nương.”

Bắt mạch cho Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ nhíu mày rất chặt, bế Thẩm Tri Ly lên định đi ra ngoài.

Thanh Hạnh đứng chặn trước cửa, bộ dạng rất khó xử: "Hoa công tử... chủ thượng nhà tôi còn chưa tỉnh lại."

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nói: "Có liên quan gì đến ta!"

... Cho dù Thẩm Tri Ly có giết sạch cả thế giới này, hắn cũng phải đưa nàng đi mà không cần bất cứ lý do gì.

Xe ngựa đã chờ sẵn ở bên ngoài, Hoa Cửu Dạ nhảy phóc lên xe, nhẹ nhàng đặt Thẩm Tri Ly nằm xuống, kéo dây cương cho ngựa phóng nước đại.

Gần đến cổng thành, hắn nghe thấy tiếng nói ồn ào.

"Chủ thượng, không được, người không được động đậy..."

"Chủ thượng, chậm một chút, đặt xuống..."

Một người vận áo trắng đứng ở cổng thành, trong tay hắn là một thanh trường kiếm, môi hơi mím lại, khô khốc tái nhợt, sắc mặt rất khó coi, đứng bất động trong gió như thể bất cứ lúc gió cũng có thể thổi bay đi.

Xe ngựa của Hoa Cửu Dạ bất giác đi chậm lại.

"Tránh ra."

Người vận áo trắng dường như không nghe thấy.

Hoa Cửu Dạ rút thiết địch từ đai áo ra, cười gằn: "Dựa vào bộ dạng bây giờ của ngươi mà đòi ngăn ta sao?"

Tô Trầm Triệt mấp máy môi, nhìn vào trong xe hỏi: "Nàng tỉnh chưa?"

Hoa Cửu Dạ cảnh giác dựng thiết địch ngay trước xe: "Tỉnh hay không cũng không liên quan tới ngươi."

Tiếng gió rít thổi bay áo trắng, cũng thổi bay mái tóc dài có chút rối của Tô Trầm Triệt, hắn cụp mắt, môi khẽ động, giọng nói yếu ớt và đầy kìm nén: "Các người đi đi."

Khẽ nhúc nhích, Tô Trầm Triệt đứng tránh sang một bên nhường đường, vì cử động này mà vết thương ở bụng lại chảy máu, hắn đành

ấn bụng, không màng gì nữa.

Xe ngựa lăn bánh, lúc đến chỗ Tô Trầm Triệt, Hoa Cửu Dạ nhanh tay bắt mạch ở cổ tay Tô Trầm Triệt, tiếp đó vứt lại một lọ thuốc.

"Thuốc giải, uống toàn bộ."

Giọng nói tan biến trong không gian, Hoa Cửu Dạ đã cho xe ngựa mất dạng sau lớp bụi mù.

Xe đi được vài dặm, Hoa Cửu Dạ dừng lại trước một dịch quán.

Tiểu nhị nhanh nhẹn chạy tới trước giúp hắn dắt ngựa, ánh mắt Hoa Cửu Dạ khiến tiểu nhị đờ người, vứt ra một ngân lượng, giọng nói bất nhã ra lệnh cho tiểu nhị: "Chuẩn bị thức ăn ngon, trong vòng hai tuần nhang, chậm một giây thì coi chừng mạng ngươi đó."

Run run ghi lại thực đơn, chẳng mấy chốc tiểu nhị đã chạy đến tỏ ý thức ăn đã chuẩn bị xong.

Hoa Cửu Dạ vén rèm xe, Thẩm Tri Ly vẫn trong tư thế đang ngủ say.

Xuống xe, Hoa Cửu Dạ vội vàng ăn cơm, lúc quay lại xe, vén rèm nhìn vào trong.

Không thấy Thẩm Tri Ly đâu nữa!

Hoa Cửu Dạ lập tức muốn quay người nhưng bỗng có một vật lành lạnh kề ngang cổ.

Hắn hơi đảo mắt, giọng nữ tử bình thản không chút run rẩy: "Sư huynh đừng cử động thì hơn".

... Đây không phải là giọng Thẩm Tri Ly sao?

"Sư muội, muội có ý gì?"

"Không có gì... Chỉ là muội muốn quay lại Húc Nhật thành."

Hoa Cửu Dạ nhướng môi: "Húc Nhật thành? Về Húc Nhật thành làm gì?"

Thẩm Tri Ly nói: "Muội có việc".

Hoa Cửu Dạ: "Việc gì?"

Thẩm Tri Ly áp chủy thủ vào sát hơn: "Đừng nhiều lời."

"Được..." Tiếng "được" còn chưa nói dứt, Hoa Cửu Dạ đột nhiên nhấc chân đá mạnh vào bắp chân Thẩm Tri Ly.

Chân Thẩm Tri Ly nhũn ra, cả người đổ xuống, Hoa Cửu Dạ đã đoạt lấy chủy thủ, vác Thẩm Tri Ly lên vai nói: "Ngươi là ai?"

Giọng nói hắn lộ rõ tức giận.

... Hắn chính là nói Tô Trầm Triệt sao lại dễ dàng thả người như thế, thì ra là đồ giả.

Lại dám chơi trò này trước mặt hắn, hắn lại còn ngu ngốc tưởng Tô Trầm Triệt bị thương thật, không có sức để giải độc mà đưa thuốc giải cho hắn!

***

Húc Nhật thành.

"Tỉnh rồi à?"

"..."

"Tỉnh rồi thì ăn cơm đi, nàng đã ngủ hai ngày nay không ăn gì rồi."

"..."

"Không muốn ăn, thế thì uống chút canh nhé? Món thịt này mùi vị rất tuyệt, ta vừa nếm thử rồi, không nóng đâu..."

"... Đầu óc ngươi có vấn đề à?"

Cô gái mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhìn chàng trai mặt trắng bệch như tờ giấy đang ngồi bó gối trước mặt.

Nàng dĩ nhiên biết vì sao mặt hắn lại trắng bệch như vậy - là bởi nàng đâm, nàng nhớ rõ từng nhát dao, từng nhát dao đâm vào bụng hắn.

Thực ra có chút kỳ lạ, vì đầu nàng rõ ràng bảo nàng là, nếu đâm người, tốt nhất là đâm vào ngực theo hướng chếch về phía trái, vị trí đó đơn giản nhanh gọn, một nhát đâm là chết ngay, quyết không có lần thứ hai.

Nhưng... tay nàng không biết vì sao lại đâm vào bụng hắn.

... Có lẽ đâm vào bụng có thể đâm nhiều nhát hơn để hả cơn giận chăng?

Nhưng... đâu có đâm chết, không những không chết mà tên này còn đang ngồi đối diện mỉm cười với nàng, còn hỏi nàng có muốn ăn cơm không nữa, đúng là không tài nào hiểu nổi.

Chẳng lẽ nàng nhớ sai rồi sao, nàng thật ra là đâm trong mơ, hay là đâm người có gương mặt giống kẻ đang ngồi trước mặt nàng nhỉ?

Ấn ấn đầu suy nghĩ một lát, cô gái quả quyết đưa tay chọc vào bụng chàng trai.

Chàng trai nheo mắt, cười gượng: "Tri Ly... chọc ở đâu cũng được, đừng chọc vào chỗ đó."

Nàng nhíu mày: "Vì sao?"

Chàng trai: "Vì ta sẽ chết..."

Nàng không tin: "... Sao có thể chết dễ dàng như thế được, ta đâm ngươi nhiều nát như thế mà ngươi vẫn chưa chết cơ mà!"

Đôi mắt màu hổ phách lóe lên gì đó, hàng mi dài khép lại, chàng trai tỏ ra rất buồn bã, rất đau lòng: "... Nàng còn muốn đâm ta không?"

Thẩm Tri Ly chớp hai mắt, vò đầu.

Đúng rồi, vì sao nàng phải đâm hắn...

Không, hình như trong tiềm thức có một người sai khiến nàng đâm người trước mặt... mau giết người trước mặt...

Nhưng, vì sao phải giết?

Nàng thăm dò: "Nếu ta muốn giết..."

Chàng trai đột nhiên ngước mắt lên, mắt lấp lánh nước: "... Nếu bây giờ nàng đâm ta, ta mười phần chết chắc, nếu thật lòng muốn, thì chí ít đợi ta dưỡng lành thương thế đã."

Nàng kỳ lạ hỏi: "Ta đâm ngươi vì sao còn phải đợi ngươi dưỡng lành thương thế?"

Chàng trai trả lời như lẽ dĩ nhiên: “Vì ta chết rồi, sau này nàng không thể đâm được nữa.”

Nàng gật đầu, cảm thấy có lý, chỉ là loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đợi đã...”, nàng nói, “Vì sao ngươi tốt như thế, để ta đâm, ngươi có phải đã làm chuyện gì có lỗi với ta không?”

Chàng trai mỉm cười nói: “Ừm.”

Nụ cười rất đẹp, rất ấm áp, nàng bị lóa mắt.

Dụi hai mắt, nàng kéo tay hắn lại: “Này này, đừng chỉ ‘ừm’ không thôi, mau nói cho ta biết rốt cuộc ngươi đã làm gì có lỗi với ta...”. Nàng trầm ngâm, bắt đầu đoán già đoán non, “Ngươi nhất định nợ ta rất nhiều, rất nhiều tiền đúng không? Cho nên muốn dùng mạng để cấn trừ khoản nợ đó, để ta đâm ngươi một nhát là hết nợ...”

Chàng trai kinh ngạc: “Sao nàng biết...”

Nàng hơi cảm thấy đắc ý, khóe miệng vênh lên: “Ha ha, ngươi rốt cuộc đã nợ ta bao nhiêu hả? Đúng rồi, một nhát dao nhiêu tiền?”

Chàng trai thở dài: “Rất nhiều rất nhiều, chắc cả đời cũng trả không hết... Một nhát à, một vạn lượng nhé...”

“Ta... sao đắt thế!”

Nàng ảo não: “Sớm biết hôm qua ta đâm vài nhát rồi... Ngân lượng ơi ngân lượng, dao trắng vào dao đỏ ra đều là ngân lượng đó!!!”

Nhìn thấy nàng như thế, chàng trai nheo mắt cười: “Ừm, không sao, mấy nhát dao đó tính tặng không là được rồi”

Nàng mừng rỡ lắc lắc vai hắn: “Huynh đệ! Ta nhớ ra rồi, sau này ngươi trả nợ, ta nhất định sẽ chọn chỗ không đau đâm!”

Bên ngoài phòng.

Nam tử áo xanh mặt mày khổ não: “Thẩm cốc chủ không phải biến thành kẻ đần độn rồi chứ.”

Nữ tử mặc áo lòe loẹt thôi không nghe lén nữa: “... Đây không phải

là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, chủ thượng vì sao lại làm bộ dạng vui vẻ như thế..."

Nam tử áo xanh lại nhìn vào trong phòng, thở dài thườn thượt: "Thôi vậy, đây chưa chắc đã là chuyện không tốt."

Quả thật vậy.

Nữ tử mặc áo lòe loẹt phụ họa gật đầu, bà ta quả thật khó mà quên được cảnh tượng tối qua.

Ban đêm tuần tra, vốn định hóng chuyện, không ngờ chưa kịp ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Bà ta đẩy cửa bước vào, Thanh Hạnh đứng một bên cũng đần người ra.

Trong phòng đầy mùi máu tanh, dưới đất là chiếc bình gốm vỡ tan tành.

Thẩm Tri Ly ngồi trên giường, mặt và người nhuốm đầy máu, tay cầm cán chủy thủ rút mạnh ra, chủ thượng vẫn giữ tư thế ôm Thẩm Tri Ly, ngực loang lổ máu, ánh mắt thất thần, người mềm nhũn ngã về phía sau.

Giống như đột ngột tỉnh lại, bị kích động bởi cảnh tượng trước mắt, Thẩm Tri Ly phát ra tiếng kêu đanh gọn mà thảm thiết, kéo giữ chủ thượng lại bằng bàn tay đầy máu.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Chủ thượng từ từ ngã xuống vẫn cố níu tay Thẩm Tri Ly, nhắm mắt lại.

Thẩm Tri Ly nhìn hai bàn tay mình, dường như bị kích động mạnh hơn, người run lên, đưa hai tay lên ôm lấy mặt mình, phát ra không biết là tiếng khóc hay tiếng cười.

Thanh Hạnh và Địch Phụng đều vô cùng sợ hãi.

Lúc định thần lại đang định tiến tới trước thì nhìn thấy Thẩm Tri Ly chụp lấy chủy thủ vứt trên giường, nhìn trừng trừng, rồi đâm về hướng mình.

May mà Thanh Hạnh đã có chuẩn bị trước, dùng kiếm đánh bật chủy thủ, nhưng cũng khiến Thẩm Tri Ly va vào tường, hôn mê bất tỉnh.

Ai ngờ lúc tỉnh lại, Thẩm Tri Ly chỉ nhớ chuyện mình đã đâm Tô Trầm Triệt, nhưng lại quên những chuyện trước đó.

Địch Phụng đang nghĩ ngợi, thì cánh cửa "cạch" một tiếng bị đẩy ra, Tô Trầm Triệt bước ra đóng cửa lại.

Tà áo gấm trắng tinh mới thay, không một chút máu, cũng không nhìn thấy chút gì thảm hại ngày hôm đó.

Tô Trầm Triệt đặt một ngón tay lên miệng: "Nói nhỏ một chút, nàng ấy đang ngủ."

Thanh Hạnh gật đầu, Địch Phụng muốn nói nhưng lại thôi, một lúc sau không nhịn được nói: "Chủ thượng... Thẩm cốc chủ lỡ đâu nhớ lại.."

Tô Trầm Triệt đảo mắt, giọng khẽ khàng: "Nhớ lại thì đã sao, ta sẽ không chết đâu."

***

Sáng sớm.

"Chủ thượng, thuộc hạ sẽ cố gắng làm nhẹ nhàng hơn."

Tô Trầm Triệt nằm bẹp trên giường, cười dịu dàng: "Ta biết rồi, không sao."

Tay cầm lọ thuốc của Thanh Hạnh run lên.

... Vì sao, vì sao là ông ta bôi thuốc cho chủ thượng!

Mắt nhắm lại tim đã quyết, Thanh Hạnh run run cởi đai áo cho Tô Trầm Triệt, nghe thấy tiếng ho khe khẽ, mở mắt ra thì đối diện ngay với ánh mắt trong vắt cười mà như không của Tô Trầm Triệt, tim Thanh Hạnh bỗng đập thình thịch, một cảm giác rất đáng sợ hình như đang thành hình trong lòng...

"Binh." Cửa bật mở.

Hai người trong phòng đồng thời quay đầu ra, cô gái bước vào khựng lại một lát, nhìn hành động của hai người bằng ánh mắt kì dị.

"Ấy... ta có làm phiền không? Nếu làm phiền ta..."

Thanh Hạnh như nhìn thấy cứu tinh, ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Thẩm Tri Ly, nhét thứ trong tay vào lòng Thẩm Tri Ly nói: "Chủ thượng, ta xin nhờ cậy Thẩm cô nương!"

Nói đoạn ông ta hớt hải bỏ chạy.

Thẩm Tri Ly nhìn theo bóng Thanh Hạnh mất hút nhanh như chớp, lại đảo mắt nhìn vị công tử nọ đang nằm trên giường.

Tô công tử chỉnh lại trang phục, miệng nở nụ cười hòa nhã: "Tri Ly, lại đây."

Thẩm Tri Ly: "..."

... Lại đây cái đầu ngươi, đừng nhìn ta bằng nụ cười buồn nôn đó.

Giật giật khóe môi, Thẩm Tri Ly quay người định bỏ đi, giọng Tô Trầm Triệt vang lên từ phía sau: "Tri Ly... giúp ta bôi thuốc có được không?"

Thẩm Tri Ly: "Không được."

Thật bất ngờ, Tô Trầm Triệt cũng không cố níu kéo, chỉ bật cười nói, "Cũng được, ta chết nàng cũng chẳng bận lòng đâu..."

Sắc mặt hắn trắng bệch, bộ dạng còn chưa hồi phục.

"... Vì nàng không còn nhớ ta nữa."

Ngữ khí không hề ai oán, chỉ nói một cách bình thản nhưng lại khiến tim Thẩm Tri Ly rung động.

"Chết tiệt, đừng nhúc nhích, ngồi im!"

Thẩm Tri Ly trong lòng thở dài, tay chân lanh lẹ cởi áo ngoài cho Tô Trầm Triệt, rồi lại tháo miếng băng đã nhuốm loang lổ máu ra.

Vì động tác này mà mặt Tô Trầm Triệt dường như càng trắng hơn, đôi môi mỏng mím chặt, khóe miệng méo mó nhìn nàng.

Lúng túng vì bị hắn nhìn, Thẩm Tri Ly đẩy mặt hắn sang hướng

khác rồi mới nói: "Đừng làm ảnh hưởng đến ta..."

Bên tai loáng thoáng tiếng cười của Tô Trầm Triệt, rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ như hơi thở.

Bộ phận dưới dải băng còn thậm tệ hơn Thẩm Tri Ly tưởng tượng, rõ ràng là một đống máu thịt lẫn lộn, liên tưởng tới ban ngày tên này còn bưng bát đến dỗ ngon dỗ ngọt nàng ăn cơm... thật là... không biết tên này rốt cuộc là loại thể chất gì đây!

Đè nén nỗi chua chát không nói được thành lời đang trào lên trong tim, Thẩm Tri Ly định thần, dứt khoát nhanh gọn giúp Tô Trầm Triệt xử lý vết thương.

Động tác thành thục đến mức chính Thẩm Tri Ly cũng ngẩn ra.

Tô Trầm Triệt không nói gì, không khí ngột ngạt, nặng nề.

Thẩm Tri Ly khẽ lên tiếng: "Cái đó... thật ra không phải là do nợ tiền gì đó đúng không? Rốt cuộc là vì sao ta phải đâm ngươi, ngươi lại vì sao phải nhẫn nhịn ta như thế?"

Một lúc sau nàng mới nghe thấy Tô Trầm Triệt trả lời: "Ừm, không phải vì nợ tiền."

... Nàng biết ngay mà.

Buồn bực một lát, Thẩm Tri Ly hậm hực nói: "Thế thì vì cái gì?"

Tô Trầm Triệt trầm ngâm: "Thật ra là nàng nợ ta một thứ, nàng dùng cái đó để uy hiếp ta... cho nên ta đành chịu nhịn trước mọi hành động tác oai tác quái của nàng." Hắn nói rất nghiêm túc, lại rất có lý lẽ, không có dấu vết nào là nói dối lừa gạt hết.

Tác oai tác quái cái gì... nghe thật giống lưu manh...

Trong đầu nhanh chóng xẹt qua một số thứ không nên có, Thẩm Tri Ly hoài nghi nhìn hắn, "Thế ý ngươi chính là ta uy hiếp ngươi? Thứ gì của ngươi đang ở trong tay ta?"

Tô Trầm Triệt cười than: "Quả thật là một thứ vô cùng quan trọng..."

Thẩm Tri Ly: "Rốt cuộc là thứ gì?"

Tô Trầm Triệt đặt tay lên ngực trái, ngữ khí ba phần dịu dàng bảy phần quyến luyến, mắt rất thành khẩn: "Trái tim, trái tim của ta... nàng đã lấy đi mà không chịu trả lại, ta rất khổ tâm... ấy ấy, Tri Ly, nàng nhẹ tay một chút chứ..."

Thẩm Tri Ly mạnh tay bôi thuốc cho Tô Trầm Triệt, khóe miệng giật giật: "Ngươi đừng có mà ba hoa như thật. Ta rõ ràng không quen..."

"Ta quen nàng là được rồi." Tô Trầm Triệt vội vàng cắt ngang, giọng khổ não, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười: "Trước đây cũng vậy, những lời ta nói rõ ràng là nói thật nhưng nàng chẳng bao giờ tin..."

Mắt nhắm lại, hàng mi rậm càng khiến khuôn mặt hắn trắng nhợt nhạt.

Rất lâu không thấy Thẩm Tri Ly trả lời, Tô Trầm Triệt vừa định mở miệng, quay đầu thì thấy Thẩm Tri Ly đang giơ cao chiếc kéo dùng để cắt băng, đang nhắm thẳng hướng vết thương đâm xuống, mắt Tô Trầm Triệt tối sầm lại.

***

May mà Tô Trầm Triệt phản ứng lanh lẹ, ngón tay nhanh chóng điểm dưới nách Thẩm Tri Ly.

Tay Thẩm Tri Ly mất lực, xụi lơ, chiếc kéo rơi sang một bên, chỉ là tư thế chồm tới vẫn không thay đổi, Tô Trầm Triệt không biết làm thế nào đành dang hai tay ôm lấy Thẩm Tri Ly.

Vùng vẫy trong lòng hắn một hồi, Thẩm Tri Ly mới dần dần yên lặng trở lại.

Chỉ cách một lần áo mỏng, cơ thể Tô Trầm Triệt rất ấm áp, dĩ nhiên có lẽ là vì huyết dịch.

Giọng cô gái buồn bực vang lên: "Vừa nãy ta..."

Tô Trầm Triệt gật đầu: "Muốn giết ta."

Rời khỏi vòng tay Tô Trầm Triệt, Thẩm Tri Ly ấn ấn đầu, nhìn sang hướng khác: "Vừa rồi, cái đó, xin lỗi... không biết vì sao ta hoàn toàn mất khả năng kiểm soát..."

“Không sao.”

Tô Trầm Triệt trả lời rất nhanh, mắt nheo lại, miệng nở nụ cười gượng gạo: “Nhưng nàng có thể giúp ta cầm máu trước được không... Ta cảm thấy mình sắp chết rồi...”

Thẩm Tri Ly đối diện với nụ cười không chút bận lòng của Tô Trầm Triệt, không biết vì sao cảm giác nặng nề trong lòng cũng tiêu tan đi vài phần.

Vừa trả qua một cuộc giằng co, vết thương trên bụng Tô Trầm Triệt mới bôi thuốc xong lại rách toạc chảy máu, Thẩm Tri Ly hổ thẹn giúp hắn bôi lại thuốc rồi băng bó vết thương, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng, cố gắng không làm đau Tô Trầm Triệt.

Nàng rất chuyên tâm, thậm chí không hề phát hiện mắt Tô Trầm Triệt cứ mãi dán chặt vào người nàng không chịu rời đi.

Làm xong đâu đấy, Thẩm Tri Ly lau mồ hôi trên trán: “Ngươi có thể mặc áo vào rồi.”

Tô Trầm Triệt mặt mày khổ sở: “Vết thương rất đau, tay không thể cử động...”

Dù gì là do nàng lúc nãy hại vết thương của Tô Trầm Triệt hở miệng, Thẩm Tri Ly chỉ đắn đo trong giây lát rồi bắt đầu giúp Tô Trầm Triệt mặc áo ngoài, rồi buộc từng nút thắt lại.

Khoảng cách quả thật rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Thẩm Tri Ly buộc từ nút cuối cùng lên, có thể cảm nhận hơi thở nong nóng của Tô Trầm Triệt phả vào vùng cổ mình.

Hơi ẩm ướt, hơi âm ấm, hơi mờ ám.

Mặt Thẩm Tri Ly bất giác đỏ lên.

Giọng Tô Trầm Triệt vang lên từ trên đầu: “Tri Ly, thật ra không nhớ cũng rất tốt, nàng trước đây không dễ đỏ mặt như bây giờ...”

Mặt Thẩm Tri Ly càng đỏ hơn.

Vai có cảm giác nằng nặng, là Tô Trầm Triệt tựa cằm vào vai nàng.

Cơ thể Thẩm Tri Ly cứng đờ, không biết phải cử động thế nào, động tác ở tay cũng từ từ chậm lại.

Kỳ lạ là, nàng không hề gạt ra, thậm chí hình như đã rất quen với sự tiếp cận của người này.

Bên ngoài cửa sổ có tiếng cãi vã đủ loại đủ kiểu, nhưng lúc này, nó hình như thuộc về một thế giới khác, thời gian không gian xung quanh trong phút chốc hình như lắng đọng lại.

Động tác càng lúc càng chậm, Thẩm Tri Ly phát hiện mình hình như... có chút tham luyến khoảnh khắc tĩnh lặng này.

Buông tay xuống, im lặng chờ đợi, mãi đến khi vai tê đi, Thẩm Tri Ly mới không nén được nói: "Này này, ngươi đừng dựa nữa đi."

Không có tiếng trả lời.

Thẩm Tri Ly cẩn thận đẩy người bên cạnh ra, Tô Trầm Triệt mắt nhắm, hơi thở đều đều, đã ngủ say rồi.

... Lại có thể ngủ trong tình huống này sao?

Cái người này thật là!

Thẩm Tri Ly thần người ra một lúc, cuối cùng cũng nhẹ nhàng đặt Tô Trầm Triệt nằm lại ngay ngắn, rón rén xuống giường, rồi giúp hắn giắt lại góc chăn.

Hàng mi tuyệt đẹp phủ xuống càng làm nổi bật quầng thâm dưới mắt Tô Trầm Triệt,

Chắc là do mệt quá đây...

Đây rốt cuộc là một người như thế nào?

Là người nàng rất quan tâm chăng... nhưng vì sao nàng lại không kiềm chế được muốn ra tay giết hắn?

Nhưng... chăm chú nhìn gương mặt hiền lạnh, thuần khiết, bình yên khi ngủ của hắn Thẩm Tri Ly nghĩ, gã này diện mạo rất ưa nhìn, chỉ là, mình ở lại bên cạnh hắn, chắc không phải là một việc tốt nhỉ?

"Thẩm cô nương, việc này tôi không thể làm chủ được."

Thanh Hạnh cảm thấy cuộc đời mình là một chuỗi xui xẻo, hết chuyện xui xẻo này đến chuyện xui xẻo khác.

Người khác không biết, chúa thượng yêu chiều Thẩm Tri Ly đến mức độ nào, nếu để nàng ta đi, hậu quả sẽ...

Thẩm Tri Ly nói như lẽ dĩ nhiên: "Cho ta một chút ngân lượng, rồi đưa ta rời khỏi nơi này, chắc không phải là chuyện rất khó khăn chứ?"

Thanh Hạnh: "Việc này, chủ thượng..."

Thẩm Tri Ly mặt đầy cảnh giác: "Ngươi không phải muốn ta trả bảy nhát dao đó chứ, nói rõ trước nhé, ta không nhớ rõ đâu đấy, mà chủ thượng ngươi cũng đã nói rồi, đó là do hắn nợ tiền của ta... Bây giờ ta không muốn đâm nữa, chỉ muốn lấy lại tiền rồi đi thôi, ngươi nên vui mới phải chứ. Mau lấy cho ta mấy chục vạn lượng rồi ta sẽ đi ngay."

Thanh Hạnh vô cùng khổ sở: "Không phải là nguyên nhân này Thẩm cô nương à, thật ra là..."

Thẩm Tri Ly: "Thế thì mười vạn lượng, mười vạn lượng là đủ rồi! Cũng không cần ngươi tiễn ta đâu."

Thanh Hạnh: "Thật sự không phải cái này..."

Thẩm Tri Ly đau khổ nói: "Thế thì năm vạn lượng vậy... ta đâm hắn bảy vạn lượng rồi, các ngươi không đến nỗi keo kiệt như thế chứ."

Thanh Hạnh: "..."

Cái điệu lúc nào cũng tiền tiền này cho dù mất trí cũng không có chút thay đổi nào sao?

Thấy Thanh Hạnh không lung lay, Thẩm Tri Ly đành thở dài: "Nếu không để ta đi, ta nói trước nhé, lỡ mà ta có chuyện gì, thật không dám đảm bảo không động dao với chủ thượng nhà ông... Nếu chủ thượng nhà ông bị ta đâm bảy, tám nhát mất mạng, thì cũng đừng trách ta đấy nhé."

Thanh Hạnh đần ra: "Thẩm cô nương, đây là có ý gì?"

Thẩm Tri Ly: "Sáng nay suýt chút nữa ta lại đâm chủ thượng nhà ông lần nữa."

Thanh Hạnh: "... Thật sao?"

Thẩm Tri Ly gật đầy: "Cho nên để bảo đảm tính mạng cho chủ thượng nhà ông, ta nên rời khỏi đây thì tốt hơn."

Ông ta tưởng nàng muốn đi sao, với trí nhớ mơ hồ của nàng bây giờ, có một đối tượng thích đâm lúc nào là đâm lại còn có rất nhiều tiền, không phải nghĩ đến nếu giết chết chủ thượng của ông ta, mạng quèn của mình cũng khó giữ, thì đuổi nàng đi nàng cũng chẳng muốn đi đâu.

Nàng không hề quên hôm đó, sau khi biết tên Thập Nhị Dạ công tử đó bị nàng đâm, một đám người bên ngoài phòng nhao nhao đòi bắt nàng chịu tội.

Nếu không phải là Tô Trầm Triệt bảo một nữ thuộc hạ thay thế thì nàng đã sớm bị bắt giam rồi.

... Nếu làm lại một lần nữa, nếu Tô Trầm Triệt bị đâm chết thật, thì chẳng còn ai có thể giúp nàng nữa.

Lại ngập ngừng một lúc, Thanh Hạnh mới nói: "Thẩm cô nương, cô thật sự không nhớ gì hết sao... nếu bỏ đi như vậy, thì mãi mãi không thể nhớ lại được nữa đâu..."

Thẩm Tri Ly: "Thế thì đã sao, chỉ cần hiện tại ta sống vui vẻ không phải là rất tốt rồi sao?"

Thanh Hạnh kinh ngạc: "Hả?"

Thẩm Tri Ly nhìn tay mình: "Hai bàn tay này của ta vừa nhìn đã biết là không biết võ công cũng chưa từng làm việc cực nhọc, thể chất cũng không thể học được võ công, đối với những chuyện của nhân sĩ võ lâm các người ta thật sự không muốn mắc mớ, can dự vào... nhưng...". Nàng rờ cằm, "Ta hình như biết băng bó, hoặc giả biết chút ít y thuật, có lẽ là một thầy lang không chừng, ừm, nếu rời khỏi đây, ta sẽ tìm đọc y thư, mở một y quán nhỏ, lấy một tấm chồng là xong."

Khóe môi Thanh Hạnh giật giật hồi lâu: "... Kế hoạch hay."

Thẩm cốc chủ sau khi mất trí lại có tính tình thế này, đột nhiên có chút buồn thay cho chủ thượng.

Thẩm Tri Ly ngước nhìn lên mỉm cười, giơ tay ra: "Đưa tiền cho ta."

Một xấp ngân phiếu đặt vào tay Thẩm Tri Ly.

Mắt Thẩm Tri Ly dựng đứng, vội vàng lật xem, ngón tay linh hoạt đếm số tờ, đếm số tiền ghi bên trên, trong đầu vội nhẩm tính.

Một vạn lượng, năm vạn lượng, mười vạn lượng...

Ta phát tài rồi!

"Ngân lượng đủ rồi chứ?", có người hỏi.

Thẩm Tri Ly đáp ngay: "Đủ rồi đủ rồi! Không đúng, chưa đủ, có bao nhiêu đưa ta bấy nhiêu!"

Người đó nói: "Chỗ ta còn rất nhiều, nhưng có một điều kiện..."

Thẩm Tri Ly cắt ngang: "Cái gì! Cái gì cũng được!"

Người đó nói: "... Trong kế hoạch của nàng, có thể tính ta vào đó luôn được không?"

Thẩm Tri Ly ngẩng phắt đầu lên, đối diện với đôi mắt màu hổ phách trong veo của Tô Trầm Triệt.

Lùi một bước, Thẩm Tri Ly dựa tường, hỏi: "Ngươi nghe được bao lâu rồi?"

Tô Trầm Triệt dụi dụi cặp mắt vừa tỉnh ngủ: "Được một chút."

Thẩm Tri Ly thở dài: "Thế thì chúng ta nói cho rõ luôn..."

"Nói rõ cái gì?"

Thẩm Tri Ly: "Ta không kiềm chế được sẽ động thủ với ngươi..."

Tô Trầm Triệt cười gật đầu: "Ừm."

Thẩm Tri Ly: "Ta sẽ giết ngươi đó..."

Tô Trầm Triệt tiếp tục: "Ừm."

Thẩm Tri Ly nổi điên: "Ngươi có hiểu không vậy hả, ngươi sẽ chết đấy, lần sau chưa chắc sẽ có bảy nhát dao may mắn thế đâu! Ngươi còn muốn giữ ta ở lại không?"

Tô Trầm Triệt đặt tay lên vết thương ở bụng, tay còn lại nâng mặt Thẩm Tri Ly lên, hôn "chụt" một cái: "So với cái chết, ta cảm thấy chia tay nàng đau khổ hơn rất nhiều... còn nữa, Tri Ly, nàng thật đáng yêu..."

***

Trên đời này còn có kẻ hứng thú với những lời nổi da gà đó.

Thẩm Tri Ly không ngừng vuốt má nghĩ.

Ra ngoài mới phát hiện có chút khác thường, người ở Húc Nhật thành hình như đều đang bận rộn, nàng nghĩ một lát, quyết định đi tìm kẻ dễ hỏi chuyện nhất là Thanh Hạnh.

Thanh Hạnh cũng đang thu dọn đồ đạc, nghe tiếng, gật đầu nói: "Trước đó đã trì hoãn rất lâu, chúng tôi cuối cùng cũng phải đến tổng đàn Ma giáo."

Thẩm Tri Ly ngẩn ra: "Với cơ thể hiện giờ của chủ thượng ông, còn muốn đến Ma giáo sao?"

Thanh Hạnh gật đầu: "Chủ thượng là Thập Nhị Dạ công tử, chính phái tiến công Ma giáo, chủ thượng đã dò thám ở đó rất lâu, bây giờ nếu chủ thượng không đi, sau chuyện này chắc chắn sẽ bị cho là phi nghĩa, hơn nữa... chủ thượng tính toán đã lâu, chuyến đi này đến Ma giáo là bắt buộc."

Ngập ngừng một lát, Thẩm Tri Ly hỏi: "Các người đi rồi, thế ta..."

Thanh Hạnh ngập ngừng rồi nói: "Dĩ nhiên là đi cùng chúng tôi rồi."

Thẩm Tri Ly: "Ông không sợ..."

"Sợ." Thanh Hạnh cười khổ, "Nhưng mệnh lệnh của chủ thượng không thể làm trái, vì kế hoạch hôm nay, tôi đành phải xem chừng chủ thượng, cố gắng ngăn chặn trước khi cô nương ra tay mà thôi."

Thẩm Tri Ly: "Nếu ngăn không được thì sao..."

Thanh Hạnh chùng giọng: "Thế thì tôi đành lấy cái chết để tạ tội vậy."

Thẩm Tri Ly đi ra ngoài, vừa đi vừa suy tính gì đó.

Hôm sau, quả nhiên có xe ngựa chờ sẵn bên ngoài phòng nàng, Thẩm Tri Ly vén rèm, thì nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, trong trẻo nhưng cũng rất vô lại.

Thả mạnh rèm xuống, Thẩm Tri Ly đeo tay nải, nhảy lên xe ngựa phía cuối cùng.

... Tô Trầm Triệt đã không cho nàng rời khỏi đây, thế thì tránh mặt hắn chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ.

Trong xe là một người đàn ông vận áo xám, tóc tai rối bù, mặt mũi bẩn thỉu, ngồi xếp bằng, trên chiếc bàn phía trước mặt chất một đống hỗn độn sắt có gỗ có, nói chung là chẳng nhìn ra được là thứ gì, nghe thấy tiếng động, gã thờ ơ quay đầu sang.

Thẩm Tri Ly mỉm cười: "Hạnh ngộ hạnh ngộ."

Gã đàn ông hờ hững nhìn nàng một cái rồi quay đầu tiếp tục công việc của mình.

Bàn tay gã rất khéo léo, không ngừng gắn kết thứ gì đó, Thẩm Tri Ly nhìn mãi cũng chẳng hiểu là thứ gì, im lặng quan sát một lúc, Thẩm Tri Ly cảm thấy vô vị bèn nhoài người ra cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài.

Thời gian chưa đến một tuần nhang, "lóc cóc" có tiếng người lên xe.

"Tri Ly, nàng khát không, muốn uống trà không?"

Thẩm Tri Ly không buồn quay đầu lại: "Không muốn."

Lại một tuần nhang.

"Tri Ly, nàng đói chưa, muốn ăn chút gì không?"

Thẩm Tri Ly hơi liếc mắt: "Không muốn."

Lại sau một tuần nhang.

"Tri Ly, nàng..."

Thẩm Tri Ly quay đầu lại, giận dữ: "Không muốn!"

Ngón tay thon dài của Tô Trầm Triệt vịn vào thanh gỗ trên xe ngựa, nét mặt dịu dàng: "Ta muốn nói..."

Gã đàn ông trong xe ấn vào cơ quan được đính ở một bên xe, chỉ nghe "xoạt xoạt" hai tiếng, tấm gỗ Tô Trầm Triệt đang vịn tay đột ngột chuyển động, hất tay Tô Trầm Triệt ra.

Tô Trầm Triệt nhanh như cắt nhón chân nhảy vào trong xe, gã đàn ông lại ấn tiếp một cơ quan khác, hai bên xe ngựa mọc ra một hàng nỏ ngắn, sắc lẹm nhắm chính xác vào Tô Trầm Triệt, tên lắp vào cung thuần thục nhắm thẳng về phía Tô Trầm Triệt bắn ra.

Tô Trầm Triệt nghiêng trái né phải tránh tên, không nhẫn nại được thêm, nói: "Mục Ca, ta hiện đang bị trọng thương, ngươi không thể hạ thủ lưu tình một chút được sao!"

Giọng của gã đàn ông khàn đục: "Trong từ điển của ta chưa bao giờ có hai chữ lưu tình."

Nói đoạn gã ấn vào cơ quan thứ ba, bốn mặt xe ngựa phóng ra một tấm lưới lớn chụp lấy Tô Trầm Triệt, sau đó hất Tô Trầm Triệt bay đến tận chỗ xe ngựa đầu tiên.

Trán Thẩm Tri Ly rịn ra một giọt mồ hôi cực lớn, hồi lâu sau mới tìm lại được giọng mình: "Này... hắn quả thực đang bị thương nặng đó, ông làm vậy không tốt cho lắm."

Gã đàn ông bình thản nói: "Nếu hắn không bị thương, ta đã ấn cái này rồi."

Nói là làm, vừa ấn một cái, hai miếng sắt cắm đầy châm thép rít lên rồi chập mạnh vào nhau, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lùng, sắc lẹm.

Thẩm Tri Ly: "..."

... Nàng rốt cuộc đã lên phải một chiếc xe ngựa thế nào đây hả!

Lại mất một hồi, Thẩm Tri Ly mới lắp bắp nói: "Ông, ông... ông không làm như thế với ta chứ?"

Gã đàn ông tiếp tục bận rộn bày biện đồ đạc trên bàn: "Không đâu, chỉ cần ngươi không làm ồn."

Như ngồi trên thảm đinh cả một buổi sáng, lúc xe dừng ăn trưa, Thẩm Tri Ly vội vàng xuống xe rào trước đón sau hỏi han.

Không đợi Thanh Hạnh lên tiếng, Địch Phụng đã vỗ vai Thẩm Tri Ly: "Đó là Lôi đường Đường chủ Mục Ca chuyên chế tạo vũ khí của Thập Nhị Dạ, Thẩm cô nương, cô biết xe ngựa của hắn vì sao lại đi sau cùng không?"

Thẩm Tri Ly không hiểu: "Vì sao..."

Địch Phụng khẽ giọng nói: "Hồi xưa chúng tôi từng một lần bị Ma giáo truy sát, chủ thượng vứt lại hai mươi đệ tử luyện binh khí và Mục Ca cản đường phía sau... Ai cũng tưởng Mục Ca chín phần chết chắc, có ai ngờ Mục Ca dùng xe ngựa của hắn giết sạch một lúc hơn hai trăm tên đệ tử Ma giáo, hơn nữa còn thoát khỏi sự bao vây của Ma giáo mà không chịu bất kỳ tổn thất nào..."

Thẩm Tri Ly kinh hãi: "Thật khủng khiếp! Sau đó thì sao?"

"Sau đó?", Địch Phụng nhún vai, "Sau đó chủ thượng tránh né các loại ám toán bằng các cơ quán ám khí trong ba tháng trời."

Thẩm Tri Ly: "..."

Địch Phụng: "Cho nên thường ngày đừng nói chúng ta, đến ngay cả chủ thượng nhìn thấy Mục Ca cũng phải đi đường vòng, vũ khí công thành lần này là do một tay hắn thiết kế, quả thật rất đáng sợ..." Địch Phụng ngừng lại, điệu bộ không dám nghĩ tiếp nữa, rồi lại vỗ vai Thẩm Tri Ly: "Thẩm cô nương nếu muốn tránh mặt chủ thượng, chỗ Mục Ca là một lựa chọn rất tuyệt, nhưng nhớ đừng chọc giận hắn đó!"

Thẩm Tri Ly gật đầu lia lịa.

Mang tâm trạng phức tạp, Thẩm Tri Ly lại chui vào xe,

Suốt dọc đường Tô Trầm Triệt bao lần thử lên xe nhưng đều không có kết quả, Thẩm Tri Ly ôm tay nải, nghe tiếng cộc cộc binh binh vang lên bên tai, nhìn ra hoang mạc mênh mông, rộng lớn.

"Ngươi mất trí à?"

Một hồi sau, Thẩm Tri Ly mới kịp phản ứng là giọng nói đó đang hỏi nàng, nuốt một ngụm nước miếng, nàng vội vàng gật đầu.

Mục Ca liếc nhìn nàng một cái, "Lại đây."

Thẩm Tri Ly đấu tranh tư tưởng một thoáng, đôi mắt chẳng gợn chút cảm xúc, cảnh giác tiến lại gần, còn chưa kịp phản ứng thì Mục Ca bỗng giơ tay ra trước mặt nàng.

... Ta... ngươi muốn làm cái quái gì vậy hả?

Thẩm Tri Ly nhắm tịt mắt lại, đợi một lúc, chỉ cảm thấy đầu mình đau nhói, nhưng chẳng có chuyện đáng sợ nào xảy ra.

Nàng mở mắt ra thăm dò, thì thấy Mục Ca đang cầm một chiếc trâm cài tóc, trán nhíu lại, ngón tay vận lực, chiếc trâm gãy làm đôi: "Trò trẻ con."

Định thần nhìn lại, Thẩm Tri Ly nhận ra là chiếc trâm của mình, miếng ngọc bội đính phía trên bị bóp đến biến dạng rơi xuống sàn xe, nhất thời xót của, nhưng lại bị Mục Ca chắn ngang nên nàng không dám tiến tới trước, đành giương mắt nhìn.

Hai hàng chân mày Mục Ca vẫn nhíu rất chặt: "Ngươi có cảm giác gì không?"

Thẩm Tri Ly: "Hả?"

Mục Ca: "Nhớ ra gì chưa?"

Thẩm Tri Ly lắc đầu: "Không."

Mục Ca tiện tay vứt chiếc trâm gãy ra ngoài cửa sổ, hờ hững nói: "Không sao rồi."

Thẩm Tri Ly: "..."

Trả chiếc trâm cho ta, đồ chết tiệt.

Chương 9: Thế thì ở bên nhau

Buồn bực, vô vị suốt hai ngày, Thẩm Tri Ly cuối cùng cũng bị thu hút bởi một thứ khác.

Tuy là hoang mạc rộng lớn, mênh mông, nhưng suốt đường đi đều có ký hiệu mà nhân sĩ đi tiền trạm lưu lại nên cũng không khó đi, chỉ là

dọc đường đều nhìn thấy nhiều thi thể bị cát chôn vùi, khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Cuối cùng sau mấy ngày, họ cũng gặp cơ quan thứ nhất của Ma giáo, may mà có chuẩn bị trước nên thương vong không đáng kể.

Trong đoàn có rất ít đại phu, Thẩm Tri Ly liền xuống xe giúp băng bó, kỹ thuật của nàng thành thục lại rất kiên nhẫn, nên rất nhanh đã băng bó xong xuôi, rồi lười nhác trở lại xe ngựa của Mục Ca.

Mục Ca đang bận rộn nghiên cứu tháo dỡ xác cơ quan, chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến nàng.

Đội xe cách tổng đàn Ma giáo mỗi lúc một gần.

"Thẩm cô nương, Thẩm cô nương, vết thương của ta rách rồi, có thể giúp ta băng bó được không?"

Thẩm Tri Ly quay lại, mỉm cười: "Ồ, đợi ta một chút, xong ngay thôi."

Đệ tử Thập Nhị Dạ vừa lên tiếng đó lo lắng một lát, Thẩm Tri Ly đã quay lại giúp hắn tháo băng, xem xét tỉ mỉ vết thương, rồi bôi thuốc, mới cẩn thận băng lại.

Động tác của nàng rất cẩn trọng, thần sắc chăm chú, gương mặt thanh tú tuy không thể nói là tuyệt sắc nhưng lại thuộc loại càng ngắm càng thích càng nhìn càng yêu.

"Thẩm cô nương..." Tuy nói có tin đồn Thẩm cô nương và chủ thượng có tình cảm với nhau, nhưng mấy ngày qua Thẩm cô nương đều bận rộn chăm sóc người bị thương, đến nhìn cũng chẳng nhìn chủ thượng lấy một cái, đâu giống có tình cảm với nhau!

Thẩm Tri Ly hỏi: "Ừm?"

Gã đệ tử bị hỏi ấp úng một hồi rồi mới nói: "Cô ăn chưa?"

Đúng là một câu hỏi ngu ngốc! Hắn hối hận muốn tự cắn lưỡi mình.

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên: "Lúc nãy không phải là ngươi đưa cơm đến cho ta sao?", nói đoạn mỉm cười, "Đúng rồi, quên mất nói cảm ơn."

Đối diện với nụ cười tươi như hoa, mặt gã đệ tử đỏ dần lên.

... Hắn lớn từng này rồi, đa số thời gian đều làm nhiệm vụ, chẳng có thời gian gặp các muội tử mà! Trước đây muội tử gặp nhiều nhất lại là tình cũ của chủ thượng, Diệp Thiển Thiển.

So với Diệp Thiển Thiển hung dữ, thích bạo lực thì Thẩm cô nương đúng là rất tốt! Vừa dịu dàng vừa lương thiện lại biết chăm sóc người khác! Rõ giống với hình mẫu nương tử mà lúc nhỏ mẹ hắn hay nói đến!

... Ối, tim sao lại đập nhanh thế này! Hồi hộp quá! Không thốt nổi nên lời rồi!

Thẩm Tri Ly áp tay lên trán hắn, hơi kinh ngạc hỏi: "Í, nóng quá, có phải vết thương của ngươi bị viêm rồi không?"

Mặt gã đệ tử càng đỏ tợn: "Không, ta..."

"Ngươi có thể ra ngoài rồi", giọng nói hòa nhã vang lên.

Gã đệ tử: "Đừng... đợi một lát ta còn chưa..." Ngẩng đầu lên kinh ngạc tột cùng, "Á, chủ thượng, tiểu nhân đi ngay đây ạ!"

Tô Trầm Triệt hai tay khoanh trước ngực, miệng nở nụ cười hòa nhã bước tới, kề sát vào tai gã đệ tử nói thầm một câu.

Mặt gã đệ tử biến sắc, không dám tin vào tai mình, nói: "Chủ thượng, đây..."

Tô Trầm Triệt xoa đầu hắn: "Ngoan, chúa thượng tin ngươi có thể mà."

Gã đệ tử mếu máo: "Chủ thượng, không thể được đâu ạ."

Tô Trầm Triệt cười càng dịu dàng hơn, tiếp tục dùng giọng dễ nghe nói vào tai hắn: "Đến người của chủ thượng mà cũng dám trêu ghẹo, ngươi có gì mà không làm được hả, mau đi ngay!", nói rồi giơ chân đạp hắn bay ra ngoài.

Thẩm Tri Ly không nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, bất mãn nói: "Người đó đang bị thương, vết thương ta vừa mới băng bó xong, ngươi có thể đừng dã man như thế không hả?"

Tô Trầm Triệt trề môi: “Ta không vui.”

Thẩm Tri Ly: “Ngươi không vui thì liên quan gì đến ta.” Thu dọn đồ đạc trên bàn xong, Thẩm Tri Ly quay người định bỏ đi, nàng còn chưa quên phải tránh xa Tô Trầm Triệt, lỡ đâu không cẩn thận nổi điên đâm hắn chết thì...

Tô Trầm Triệt xẹt người chặn lại, mặt đầy vẻ tủi thân: “Tri Ly, vì sao lại tránh mặt ta?”

Thẩm Tri Ly đường ta ta cứ đi: “Không phải tránh mặt, mà là không muốn gặp ngươi.”

Kéo tay áo Thẩm Tri Ly lại, Tô Trầm Triệt: “... Giúp ta băng bó vết thương có được không?”

Thẩm Tri Ly quả quyết: “Không cần thiết! Ngươi không phải có đại phu riêng rồi sao?” Sau đó Thẩm Tri Ly mới biết, là thủ lĩnh của đám người này, Tô Trầm Triệt căn bản không thiếu đại phu.

Tô Trầm Triệt: “Ta muốn nàng băng bó cho ta.”

Thẩm Tri Ly giật tay áo lại: “Không hứng thú... buông ra!”

Tô Trầm Triệt càng nắm chặt hơn: “Không buông! Nàng giúp gã lúc nãy băng bó, còn cười với hắn ta.” Giọng nói của hắn ngang bướng lại trẻ con, thậm chí còn mang vài phần trách móc.

Thẩm Tri Ly chun mũi: “Ngươi trẻ con quá đấy... Chuyện này cũng so đo. Mau buông tay ra!”

Tô Trầm Triệt sống chết không buông: “Ta không phải so đo.”

Thẩm Tri Ly: “Thế thì là gì?”

Tô Trầm Triệt nói chắc như đinh đóng cột: “Là ghen tuông!”

Thẩm Tri Ly: “...”

Ghen, ngươi ghen cái gì chứ, ghen có gì hay ho đâu!

Tô Trầm Triệt cụp mắt: “Gã vừa nãy thích nàng.”

Thẩm Tri Ly: “... Ngươi nghĩ nhiều quá đấy.”

Tô Trầm Triệt gằn giọng: "Thật đó."

... Chỉ có kẻ ngốc nghếch như nàng mới không nhận ra người ta thích mình mà thôi.

Thấy Tô Trầm Triệt không giống như đang nói dối, Thẩm Tri Ly hơi kinh ngạc, nhớ lại, gã lúc nãy bị thương ở cánh tay khi qua cơ quan thứ nhất, nàng chăm sóc hắn vài lần, tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng hắn hình như vừa nhìn thấy mình đã trở nên kỳ kỳ thế nào ấy, chẳng lẽ thích mình thật ư?

Rờ rờ cằm, Thẩm Tri Ly tiếp tục nhớ lại, hình như mặt mũi cũng rất được đó chứ, xem ra địa vị không cao nhưng thích hợp với kẻ dân dã như nàng, hơn nữa tính tình cũng rất mềm mỏng, chắc sẽ không từ chối ở rể đâu nhỉ, càng nghĩ càng cảm thấy thích hợp, nàng đấm vào lòng bàn tay mình, quay người nói: "Sao không nói sớm, bây giờ ta đi hỏi hắn xem có muốn ở rể nhà họ Thẩm không..."

Còn chưa đi được một bước, eo nàng đã bị ôm lấy.

Thẩm Tri Ly vùng vẫy: "Ngươi làm gì thế hả, buông ra..."

Tô Trầm Triệt phả hơi thở nóng hổi vào tai nàng, giọng giống như thương lượng: "Tri Ly, ta cảm thấy có phải dạo này sự tồn tại của ta quá vô dụng không?"

Thẩm Tri Ly: "... Ngươi khiêm tốn quá rồi."

Thở dài nhè nhẹ, Tô Trầm Triệt bất lực nói: "Quả nhiên cách này là thích hợp nhất với nàng..."

Thẩm Tri Ly theo phản xạ tiếp lời: "Cách..."

Chữ cuối cùng còn chưa kịp thốt ra thì miệng đã bị bịt chặt.

Đẩy Thẩm Tri Ly tựa vào một bên, Tô Trầm Triệt dùng môi truyền hết mọi tình cảm đè nén bao ngày qua sang cho nàng.

Cùng với nụ hôn mãnh liệt, đột nhiên bốn bề cũng chấn động dữ dội.

Thẩm Tri Ly cố sức đẩy Tô Trầm Triệt ra, lại sợ đụng vào vết thương ở bụng hắn, trong một phút đắn đo hai tay nàng đã bị Tô Trầm Triệt

khóa chặt.

Tô Trầm Triệt mắt khép hờ hung hãn hôn nàng, bộ dạng như thể dù trời long đất lở biển cạn đá mòn cũng tuyệt đối không nhúc nhích vậy.

Thẩm Tri Ly khổ sở nghĩ, họ sẽ không hôn như thế này đến chết đấy chứ, chết như thế này thật mất mặt quá!

Nhưng rất nhanh, nàng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ những thứ khác nữa.

Cơn chấn động xung quanh càng lúc càng dữ dội, mặt đất nứt toác ra, tốc độ nhanh đến nỗi không kịp đề phòng, bóng tối phút chốc đã bao trùm lấy cả hai.

Ở một thạch động cách đó không xa.

Một tên đệ tử Ma giáo quỳ dưới đất, cung kính nói: "Vũ hộ pháp đại nhân, họ đã rơi vào địa cung rồi ạ."

Ánh mắt Vũ Liên rời khỏi miếng ngọc khí vỡ nát trên bàn ngước nhìn lên, chơi đùa một lát với tiểu hoàng điểu béo phị đầy lông vũ, nhẹ nhàng nói: "Ta biết rồi."

***

Thẩm Tri Ly được Tô Trầm Triệt ôm rơi mạnh xuống, vì có Tô Trầm Triệt chèn phía dưới nên không quá đau, có điều ngực nhói lên một lúc.

Đợi đã, Tô Trầm Triệt chèn bên dưới...

Tim Thẩm Tri Ly đập lạc một nhịp, tay chân quờ quạng ngồi lên.

Phía dưới tối om, không nhìn thấy Tô Trầm Triệt đâu, nàng vội vàng rút từ trong ngực áo ra một cây đuốc nhỏ dùng lúc cấp bách đốt lên, quay đầu soi về hướng Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt nằm dưới người nàng, không nhúc nhích, mi mắt rung rung khẽ động đậy một hồi rồi mới đột ngột mở ra.

Ánh mắt phức tạp của Thẩm Tri Ly nhìn hắn, tay lơ lửng giữa không trung không dám đụng vào bụng hắn.

Tô Trầm Triệt còn nhướng môi cười với nàng: "Tri Ly..."

"Tri cái đầu ngươi..." Máu từ bụng Tô Trầm Triệt chảy ra nhuộm đỏ cả lớp áo trắng, từng vệt loang lổ, nỗi hoảng hốt, sợ hãi trào lên trong tim Thẩm Tri Ly, nàng tức giận, "Ngươi còn tâm trí gọi ta, có lộn không vậy, vết thương trên người còn chưa lành, gan ngươi to đến thế sao, nếu như..."

Lời phía sau còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Thẩm Tri Ly đã bị Tô Trầm Triệt ôm lấy, áp chặt vào người hắn.

Giọng của hắn có phần yếu ớt nhưng rất kiên định: "Không sao, ta không sao."

Giọng nói của hắn khe khẽ vang vọng trong không gian hầm tối, một nỗi yên lòng mơ hồ.

Thẩm Tri Ly nhắm mắt lại mới cảm thấy có chút kỳ lạ, vì sao lại quan tâm đến Tô Trầm Triệt như thế, vì sao nhìn thấy hắn vì mình mà bị thương lại cảm thấy phẫn nộ đau buồn khó lòng kiềm chế, vì sao chỉ vì một câu nói của kẻ này mà cảm thấy xót xa.

"Chúng ta trước đây có quen biết nhau ư?"

Tô Trầm Triệt: "Ừ."

Giọng Thẩm Tri Ly rất nhẹ: "Xin lỗi, ta không nhớ..."

Tô Trầm Triệt tiếp lời rất nhanh: "Không sao!"

Thẩm Tri Ly: "Cái gì?"

Tô Trầm Triệt: "Quên rồi cũng không sao..." Trong bóng tối tiếng nói rõ ràng mà bình thản, "Nhớ cũng được, quên cũng được, thứ ta quan tâm là nàng, dù là bao nhiêu lần ta cũng sẽ khiến nàng lại yêu ta."

Đây không chỉ là tự tin mà còn là sự chắc chắn.

... Một sự chắc chắn mà dù có phải trả giá thế nào, dù có khó khăn, đau khổ thế nào cũng nhất định phải làm bằng được.

Thẩm Tri Ly cụp mắt, trong lòng dậy sóng.

Nói không xúc động là nói dối, nhưng trong sự xúc động lại hình như có cái gì đó giấu ở bên trong.

"Ưm..." Hình như động phải vết thương, Tô Trầm Triệt khẽ nhíu mày.

"Ngươi ráng chịu một chút."

Thẩm Tri Ly cắn chặt một đầu ngọn đuốc, mò tím mấy lọ thuốc trị thương thường dùng, ngân châm và chỉ ruột cừu cất sẵn trong tay áo ra, định thần vạch áo Tô Trầm Triệt ra.

Tuy vết thương đã khép miệng không ít, nhưng bao nhiêu lần hở miệng khiến chỗ đó thậm chí còn đáng sợ, nhầy nhụa hơn cả lúc nàng vừa đâm, cảm giác chấn động ban đầu qua đi, tay Thẩm Tri Ly cũng dần ổn định lại, dùng thuốc tê ở đầu ngân châm làm giảm cảm giác đau đớn cho Tô Trầm Triệt, cắn đầu kim luồn chỉ qua, rồi nhanh nhẹn dứt khoát khâu vết thương ở bụng Tô Trầm Triệt lại.

Tô Trầm Triệt rên khẽ một tiếng.

Mồ hôi lạnh từ trán Tô Trầm Triệt nhỏ xuống, tay nàng ngừng lại, giọng nói mơ hồ: "Nếu đau quá thì cắn một cái gì đó để phân tán sự chú ý, nhất thiết đừng cắn lưỡi đấy."

Tiếp tục luồn chỉ qua đầu kim, cẩn thận khâu liền một khối máu thịt lẫn lộn lại.

Khâu gần xong, Thẩm Tri Ly thả lỏng người, đột nhiên cảm thấy vai lành lạnh, lúc này nàng mới nhận ra một bên áo của mình bị kéo xuống, để lộ một bên vai trắng ngần.

... Tô Trầm Triệt sẽ không cắn vai nàng chứ!

Suy nghĩ này chưa kịp tan biến thì Thẩm Tri Ly cảm nhận bờ môi nóng ấm của Tô Trầm Triệt đang dán vào một bên vai trần của nàng.

... Hắn, hắn không phải làm thật đấy chứ!

Thẩm Tri Ly đang định co người lại né sang một bên nhưng nhìn thấy tay mình vẫn còn dở dang công việc, nàng cắn răng nghĩ, thôi vậy, để Tô Trầm Triệt cắn một miếng cũng chẳng chết.

Tiếp tục công việc còn dang dở, vai lại không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, ngược lại giống như có người thuận theo vai nàng liếm lên trên, cảm giác hơi tê dại hòa lẫn với cảm giác ươn ướt do sự đụng chạm của đầu lưỡi truyền đến.

Thở hắt ra, Thẩm Tri Ly phát hiện... không biết từ lúc nào, sự đụng chạm ở vai phản xạ gấp ngàn vạn lần đến dây thần kinh của nàng, dù chỉ là một cử chỉ nhỏ của Tô Trầm Triệt cũng dường như khơi gợi cảm giác ham muốn không nói được thành lời trong nàng.

... Chuyện này là thế nào!

Dùng ý chí đè nén cảm giác ham muốn đó, Thẩm Tri Ly chuyên tâm khâu vết thương.

Xong rồi! Khâu xong rồi!

Thu dọn kim chỉ, Thẩm Tri Ly đang định nghỉ mệt một lát, thì ngón tay Tô Trầm Triệt chạm vào má nàng, kích thích một chuỗi khoái cảm khó nói thành lời.

Giọng nói trầm khàn của Tô Trầm Triệt như có sức mê hoặc vô hạn, khiến người ta hồn siêu phách lạc: "Hình như là... độc tình phát tác rồi."

Môi Thẩm Tri Ly run rẩy: "Độc tình là cái gì..."

Ngọn đuốc nhỏ trong miệng rơi xuống đất, "phụt" một tiếng lửa tắt ngóm.

Giúp Thẩm Tri Ly kéo áo lên, Tô Trầm Triệt ấn đầu Thẩm Tri Ly vào vai mình, giọng nói yếu ớt mà dịu dàng: "Không có gì, một lát là hết thôi."

Trước khi ngọn đuốc tắt, Tô Trầm Triệt nhìn thấy rất rõ, đây rõ ràng là một địa cung dưới lòng đất.

Bốn bề không cửa sổ, đều được xây dựng bằng đất, vô cùng sơ sài cũ nát, phía cuối cùng bên phải có một cửa đá có thể ra ngoài.

Gian phòng không lớn, chỉ có hắn và Thẩm Tri Ly.

Những người khác e rằng đã rơi xuống nơi khác.

Thẩm Tri Ly nhoi tới nhoi lui trong lòng Tô Trầm Triệt, nhưng vẫn còn lý trí, không vùng vẫy mạnh động đến vết thương của hắn.

Nhưng, đối với Tô Trầm Triệt, như thế đã đủ khó chịu.

Chớp chớp mắt, hắn đang nghĩ xem có nên làm điều gì đó không thì một tràng âm thanh như tiếng đá rơi vang lên, ngước mắt nhìn lên, chính ngay chỗ họ đang đứng một bức tường đá đang lao thẳng xuống.

Ôm lấy Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt định né sang một bên thì đột nhiên người trong lòng vùng vẫy, cắm đầu vào bức tường đá.

Tốc độ quá nhanh, Tô Trầm Triệt không kịp kéo Thẩm Tri Ly lại, chỉ nhìn thấy cảnh tượng lướt qua trước khi bức tường đá rơi xuống, có một nam tử vận áo trắng lặng lẽ đứng ở đó hai mắt trừng trừng nhìn hắn, giống như là đã đợi hắn từ rất lâu.

Ánh mắt u ám nhưng đắc ý.

***

Phía bên kia tường đá.

Ôm lấy Thẩm Tri Ly, Vũ Liên không ngừng chuyển động cơ quan, từng bậc từng bậc đi lên phía trên.

Thẩm Tri Ly hai mắt nhắm nghiền, cắn chặt môi, cố gắng lấy cơn đau đè nén cơn sóng tình đang trào dâng trong lòng.

“Sao thế?” Đặt Thẩm Tri Ly ngồi xuống giường, hắn hỏi.

Thẩm Tri Ly mơ màng mở mắt ra.

Gã đàn ông trước mặt dung mạo hiền lành, giọng nói dịu dàng, duy chỉ có đôi mắt là không chút ấm áp, khiến Thẩm Tri Ly cảm thấy không thoải mái, nàng ngồi lùi về sau, đề phòng hỏi: “Ông là ai?”

“Đến ta cũng quên luôn rồi sao?”

Vũ Liên cúi người, vuốt tóc Thẩm Tri Ly, chiếc trâm đó quả nhiên không còn nữa.

Không có chiếc trâm đó, sự khống chế ở cự ly xa sẽ trở nên vô cùng

khó khăn.

Vì sự đụng chạm của hắn, mặt Thẩm Tri Ly không thể kiềm chế đỏ lên.

Vũ Liên hơi bất ngờ, dịu giọng hỏi: "Cô trúng xuân dược rồi à?"

Thẩm Tri Ly ấp úng: "Không có."

Nói đoạn tránh né, bàn tay của Vũ Liên thuận thế trượt xuống mặt nàng.

... Thực ra đến chính nàng cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì.

Vũ Liên vẫn giữ động tác tay, đờ ra một lúc rồi cười: "Mới có vỏn vẹn mấy ngày, cô không phải lại thích Thập Nhị Dạ..."

Cắn chặt môi, Thẩm Tri Ly không lên tiếng.

Giọng nói dịu dàng của Vũ Liên dần dần có chút méo mó, hắn chụp lấy vai Thẩm Tri Ly, gầm gừ: "Vì sao? Hắn có gì tốt chứ? Vì sao các người lần lượt đều bị trúng tà thuật của hắn! Rõ ràng ta quen biết cô lâu hơn, đối với cô tốt hơn, không đúng sao? Vì sao người cô thích không phải là ta? Ta đối với cô chưa đủ tốt ư, hãy nói cho ta biết vì sao?".

Ngón tay hắn dùng sức, vai Thẩm Tri Ly bị bóp đau nhói.

Tuy cảm thấy hắn đáng thương nhưng trong lòng nàng lại chẳng có chút xúc động nào, Thẩm Tri Ly mấp máy môi, khó nhọc nói: "Người ngươi muốn hỏi căn bản không phải là ta."

Bàn tay bấu chặt vai nàng từ từ thả lỏng ra.

Mái tóc dài rủ xuống, che khuất mắt Vũ Liên: "Đúng, không phải là cô."

Là một đứa con riêng không có bất kỳ danh phận nào lại thêm thể chất không học được võ công, định mệnh đã an bài tuổi thơ hắn phải chịu nhiều tủi nhục.

Ban đầu những đứa trẻ cùng lứa còn có chút nể sợ hắn, nhưng từ lần đó...

“Hừ, bắt nạt ngươi thì đã sao, lão tử còn đánh ngươi nữa đó, đến đây, ấn nó xuống... Á, giáo chủ.”

Vũ Yến trên người khoác trường bào giáo chủ màu đen mặt lạnh tanh nhìn họ, ánh mắt không chút cảm xúc quét ngang qua Vũ Liên đang bị đè dưới nền nhà, không dừng lại một khắc nào, rồi quay người đi thẳng.

“Ha ha ha ha, ngươi xem, giáo chủ chẳng thèm quan tâm đến ngươi, còn dám nói gì ngươi là con trai của giáo chủ, giáo chủ sao có thể đối xử với con trai mình như vậy chứ, xem ra ngươi chỉ là một thằng con hoang mà thôi!”

... Ông ta trước giờ chỉ để tâm đến người phụ nữ đó, đến cả tâm trạng nhìn con trai của người đàn bà đó còn nhiều hơn muốn nhìn hắn.

Sau đó, hắn bị bắt nạt ức hiếp thường xuyên như cơm bữa.

“Đánh hắn đánh hắn, ha ha ha...”

“Treo hắn lên, treo hắn lên mới vui, xem mặt hắn đỏ hệt như gan heo kìa!”

“Xem hắn kìa, hắn bị bắt nạt sắp khóc rồi, ái chà, chúng mày đã phát hiện gì chưa, da tên tiểu tử này còn mịn hơn da con gái đấy, tính tình cũng ẻo lả hơn cả con gái, không biết...”

Hắn bị đè tay chân, bị ấn xuống đất, thằng bé cầm đầu vừa cởi áo hắn, vừa tỏ vẻ phấn khích mà hắn không hiểu nổi.

Thế nhưng, đúng lúc đó.

“Á á!” Thằng bé đồng bọn kêu lên thảm thiết như heo bị cắt tiết, một chiếc đĩa vỡ bay tới.

Vũ Liên ngước mặt lên, đảo mắt nhìn qua nhìn lại, cuối cùng ánh mắt cũng dừng ở nơi có màu đỏ rực rỡ diễm lệ, giống như một đầm sen đỏ nở rộ ở nơi thâm sơn cùng cốc, chói lọi mà xinh đẹp, cơ hồ làm bỏng mắt hắn.

Một giọng nữ lạnh giá cao ngạo, không chút gợn chậm rãi vang lên:

“Cút hết cho ta.”

Đám người dương oai diễu võ trước mặt hắn kinh hãi tột độ, lập tức biến hết.

Thiếu nữ ôm đại đao Cửu Hoàn giơ tay ra trước mặt hắn, hờ hững nói: “Có thể đứng lên không?”

Hắn không dám nhận, chỉ nói khẽ: “Vừa rồi chúng nó... là con trai của trưởng lão, cô chặt đứt tay nó...”

“Đó là việc của ta”, thiếu nữ mất kiên nhẫn nói, “Rốt cuộc ngươi có đứng lên không thì bảo?”

Hắn nắm lấy tay cô gái, bàn tay nhỏ nhắn, dù không ấm áp cũng đủ thiêu đốt hắn.

Thiếu nữ kéo hắn lên, quay người định đi, nhưng hình như lại nhớ ra điều gì đó, từ trong ngực áo lấy ra một cuốn sách vứt cho hắn: “Cái này cho ngươi, ta đọc không vào, nhưng có lẽ có ích cho ngươi”, dừng một lát, “Còn nữa, nam tử hán đại trượng phu phải có chút khí phách, đừng động một tí đã khóc như vậy.”

Đó là một quyển độc kinh, chỉ có đệ tử cao cấp của Ma giáo mới có thể có được.

Hắn nhìn theo bóng thiếu nữ, nhìn chăm chú rất lâu, giống như có cái gì đó chớm nở trong lồng ngực vậy.

Đối với nàng, đó chỉ là một phút hào hiệp nhất thời.

Đối với hắn, lại như người chết đuối vớ được cọc.

Sau đó nữa, bất luận hắn lên đến vị trí nào nhờ khả năng dùng độc xuất thần nhập hóa của mình, chỉ cần là yêu cầu của nàng, hắn cũng sẽ thỏa mãn bằng hết sức có thể mà không chút đắn đo, do dự.

Vì hắn yêu nàng, yêu hơn bất kỳ người nào.

Nhưng vì sao... nàng lại thích Thập Nhị Dạ công tử?

Sự tồn tại của kẻ đó khiến hắn không thể nào chịu đựng được.

Phải cướp đi... phải cướp đi tất cả những gì mà tên đó có.

Vũ Liên đột nhiên đưa tay lên, lại một chiếc trâm bạc cắm vào tóc Thẩm Tri Ly, hắn dịu dàng thì thầm: "Quên Thập Nhị Dạ công tử đi, ở bên cạnh ta, quên hắn đi..."

Mắt Thẩm Tri Ly bỗng chốc trống rỗng, chỉ có phản ứng của cơ thể chân thật mà đơn giản.

Vũ Liên đặt Thẩm Tri Ly nằm xuống, ngón tay dừng lại ở nút buộc áo nàng.

"Vũ hộ pháp đại nhân..."

Vũ Liên khựng lại, buông rèm xuống, nói: "Có chuyện gì?"

Tên đệ tử mới đến mặt đầy khó xử nói gấp gáp: "Diệp hộ pháp đại nhân tìm người, bây giờ sắp xông vào rồi, chúng tôi không ngăn được!"

"Ta biết rồi..."

Lời còn chưa dứt, cô gái áo đỏ đã phá cửa xông vào.

***

Vũ Liên đứng lên, nét mặt vô cùng dịu dàng, gọi khẽ: "Diệp hộ pháp."

Diệp Thiển Thiển ôm thanh đại đao Cửu Hoàn, vật bất ly thân của mình, có chút không vui hỏi: "Địa cung đó là như thế nào?"

"Đó là một cái bẫy của Ma giáo trong quá khứ, chỉ là vì nhiều năm không được mở khóa nên ít người biết, ta đã tìm thấy cách mở khóa trong điển tịch, đã nói với các trưởng lão và các pháp vương khác rồi...", nét mặt hắn bình thản.

Diệp Thiển Thiển căn bản là chẳng có kiên nhẫn nghe hắn nói hết: "Thế Thập Nhị Dạ công tử và Thẩm Tri Ly đâu?"

Vũ Liên ngập ngừng: "... Ta không biết."

Diệp Thiển Thiển quay người, đột nhiên một tiếng rên khẽ vọng ra sau bức rèm.

Ngón tay Vũ Liên khựng lại, Diệp Thiển Thiển đã vén rèm lên, nhìn thấy Thẩm Tri Ly đang nằm trên giường mồ hôi lạnh không ngừng

tuôn trên mặt, một tay nhấc bổng Thẩm Tri Ly lên, Diệp Thiển Thiển bước nhanh ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, bước chân Vũ Liên động đậy, như thể muốn ngăn lại, nhưng rốt cuộc không làm.

Diệp Thiển Thiển dừng bước, mắt nhìn thẳng nói: "Huynh trước đây chưa bao giờ lừa dối ta... ta rất thất vọng."

Vũ Liên há miệng, chỉ thốt ra được một tiếng: "Xin lỗi."

Ngón tay tuyệt đẹp giữ áo Diệp Thiển Thiển lại, giống như lúc nhỏ hắn từng làm, nhưng lần này Diệp Thiển Thiển không chút do dự hất tay hắn ra.

Vũ Liên ngước mắt lên, chăm chú nhìn theo bóng Diệp Thiển Thiển xa dần, nỗi hoảng loạn mới từ từ bò lên sống lưng.

Hắn có cách giữ Diệp Thiển Thiển, nhưng dù cho có một ngàn cách một vạn cách, hắn cũng không dám làm.

Để báo thù, để đoạt lại những thứ hắn mất, hắn có thể làm tổn hại đến bất kỳ người nào trên đời này, duy chỉ không dám động đến một ngón tay của Diệp Thiển Thiển.

Trong nỗi giằng xé, nhẫn nại từ ngày này qua ngày khác, thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng đó đã dần dần trở thành nữ thần dẫn lối của hắn.

"Tỉnh lại đi."

Diệp Thiển Thiển có chút thô lỗ lay đầu Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly mơ màng một lát, mới khó nhọc ngồi dậy, sau khi nhìn mọi thứ rõ ràng mới hồ nghi hỏi: "Cô là?"

Diệp Thiển Thiển ngẩn ra, mấp máy khóe môi: "Tin cô mất trí lại là thật ư... Cô và cái tên chết tiệt họ Tô đó thay nhau mất trí à?"

"Tô Trầm Triệt!"

Thẩm Tri Ly ngồi phắt dậy, định xuống giường: "Hắn vẫn còn ở trong địa cung."

Nàng chưa kịp xuống thì đã bị Diệp Thiển Thiển ấn ngồi lại trên

giường: “Ta sẽ có cách cứu hắn, cô đi chỉ thêm vướng víu thôi.”

Thẩm Tri Ly vẫn có chút mơ hồ: “Thế rốt cuộc cô là ai?”

Diệp Thiển Thiển nhếch môi, một chút không cam tâm xen lẫn hẹp hòi, ả nói: “Ta là tình nhân của Tô Trầm Triệt.”

“Hả?”

Dung mạo tinh tế được tô điểm bởi màu áo đỏ rực càng nổi bật vẻ đẹp phi phàm, xung quanh như tỏa ánh hào quang, lại thêm khí chất cao ngạo thích gì làm đó, xinh đẹp bảy phần cũng sẽ được phóng đại thành mười phần.

... Vậy là, kẻ này là tình địch của nàng thật ư?

Không đúng, nàng đâu đã gật đầu với Tô Trầm Triệt, tình nhân của Tô Trầm Triệt là ai thật ra đâu có liên quan gì đến nàng.

Nhưng... nàng vẫn cảm thấy khó chịu thế nào ấy.

Kẻ đó không phải rõ ràng nói thích nàng sao? Vì sao lại mọc ra thêm một...

Thẩm Tri Ly cố dằn lòng, khẽ nói: “Ta biết, cô yên tâm đi, chỉ là vì vết thương trên người hắn là do ta đâm, nếu hắn chết, lương tâm ta có chút không yên... sau khi ra khỏi đây, ta nhất định sẽ không dây dưa với hắn đâu.”

Nàng nói xong lâu rồi mà vẫn không nghe thấy tiếng Diệp Thiển Thiển, lấy làm ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì ngạc nhiên nhìn thấy trong mắt Diệp Thiển Thiển thấp thoáng niềm thương cảm.

“Nếu Tô Trầm Triệt nghe thấy những lời này của cô, chắc sẽ buồn lắm.” Diệp Thiển Thiển đứng lên đi ra ngoài cửa, “Xem ra cô đúng thật là không nhớ gì hết rồi.”

Nghe Diệp Thiển Thiển nói những lời ý tại ngôn ngoại, Thẩm Tri Ly không tự chủ được nói: “Đợi đã, ta nên nhớ gì sao?”

Vứt lại một câu “Cô đợi ở đây”, Diệp Thiển Thiển đi ra ngoài.

Từ chỗ Vũ Liên biết được Tô Trầm Triệt đã thoát ra khỏi địa cung, lại cầm lấy thuốc giải, Diệp Thiển Thiển mới quay trở lại.

Ả không lo Vũ Liên không cho ả, Vũ Liên trước nay chưa bao giờ từ chối bất kỳ yêu cầu nào của ả.

Cho Thẩm Tri Ly uống thuốc xong, Diệp Thiển Thiển nhàn rỗi vừa nhai mía vừa luyện đao.

Việc ả tự tiện thả Thẩm Tri Ly và tư thông với Tô Trầm Triệt đã bị Long Vương, Càn Đạt Bà Vương và Dạ Xoa Vương biết, tuy có Vũ Liên bảo vệ, Long Vương và Càn Đạt Ba Vương chịu ơn của cha mẹ Diệp Thiển Thiển cũng nói tốt cho nàng vài câu, nhưng hiện nay, Diệp Thiển Thiển cũng đồng nghĩa với đang bị giam lỏng, tuy hành động vẫn tự do nhưng hơn nửa quyền lực đã bị tước đoạt, cũng cấm tiếp xúc với nhân sĩ chính phái.

Diệp Thiển Thiển cũng biết mình lần này quá manh động, nên cũng không dám khinh suất thêm nữa.

Thực ra, nếu không vì cha mẹ ả từng là pháp vương đời trước, hiện giờ trận huyết chiến giữa Ma giáo và chính phái đang hồi quyết liệt nhất không ai có tâm trí xử lý ả, thì ả đã sớm bị trừng phạt rồi.

Hai ngày sau, Thẩm Tri Ly vẫn chưa nhớ lại những chuyện trong quá khứ.

Diệp Thiển Thiển đến tìm Vũ Liên, Vũ Liên thề rằng thuốc giải của hắn tuyệt đối không có vấn đề, e rằng Thẩm Tri Ly chịu quá nhiều kích động nên không muốn nhớ lại nữa.

Chịu kích động?

Diệp Thiển Thiển hỏi thẳng Thẩm Tri Ly: "Dạo gần đây cô có làm chuyện gì kích động không?"

Thẩm Tri Ly nghĩ một hồi: "Đâm Tô Trầm Triệt bảy nhát có tính không?"

Diệp Thiển Thiển: "..."

Thấy Diệp Thiển Thiển lộ vẻ thương hại, Thẩm Tri Ly đột nhiên sực tỉnh, cảm thấy bất an: "Cái đó... ta cũng không biết mình sao lại đâm hắn nữa, ta thật sự không cố ý đâm tình nhân của cô đâu, thật đó, vả lại hắn cũng chưa có chết mà!"

Vẻ thương hại trong mắt Diệp Thiển Thiển càng nhiều hơn, rất lâu sau mới nói: "Kẻ đau xót là cô, không phải ta."

Thẩm Tri Ly ngỡ ngàng.

Diệp Thiển Thiển tiện tay rút thanh đao để trên bậu cửa sổ, ngón tay miết trên thân đao, bỗng nhiên cười: "Tuy không cam tâm, nhưng hắn chưa bao giờ thích ta."

Thẩm Tri Ly càng ngỡ ngàng hơn.

"Rắc rắc", thanh đao trong tay Diệp Thiển Thiển gãy lìa.

Thẩm Tri Ly: "..."

Diệp Thiển Thiển vứt đao đi, rồi lại rút một thanh đao khác ra, ngắm nghía: "Trước đây là lừa cô, ta với Tô Trầm Triệt không hề có mối quan hệ đó, cô muốn nghe câu chuyện giữa bọn ta không?"

Thẩm Tri Ly nhìn thanh đại đao sáng loáng trong tay Diệp Thiển Thiển, nuốt nước miếng, gật đầu.

Cha mẹ Diệp Thiển Thiển từng nhận ơn huệ từ mẹ Tô Trầm Triệt, cho nên trước lúc lâm chung có dặn dò ả, nếu gặp Tô Trầm Triệt, có thể giúp được gì thì phải giúp.

Diệp Thiển Thiển vừa bước chân vào giang hồ có tên là Bách Thiển, dựa vào đao pháp xuất thần nhập hóa và dung mạo tuyệt sắc tạo được tiếng tăm lừng lẫy, nhưng lúc đó, nàng không hề nghĩ đến chuyện đi tìm Tô Trầm Triệt, chỉ là vài tháng sau, lúc vô tình nhìn thấy cáo thị treo thưởng của Trấn Nam tiêu cục ở khắp nơi, mới khởi phát tâm tư.

Lúc đó, ả đang bị con trai của chưởng môn phái Thanh Thành theo đuổi, cảm thấy rất phiền phức, đang định tìm chuyện gì đó để trút giận, liền xé cáo thị treo thưởng đi dò la, tìm kiếm Tô Trầm Triệt khắp nơi.

Tìm được rồi mới phát hiện Tô Trầm Triệt ngoài đời thực và Tô Trầm Triệt trong tưởng tượng của nàng không hề giống nhau.

Chí ít không phải là một vị công tử hào hoa phong nhã, chí khí ngất trời như lời giang hồ đồn đại, ả lấy thân phận Bách Thiển hành tẩu

trong giang hồ nhiều năm cũng không phải không có người nghi ngờ thân phận của ả, nhưng Tô Trầm Triệt lại là kẻ vừa nhìn đã nhận ra thân phận của nàng.

Tô Trầm Triệt mỉm cười nói với ả: "Chúng ta hợp tác với nhau nhé, ta biết nàng không hề thích Ma giáo hiện tại."

Đúng vậy, ả không thích.

Vì sao rời khỏi Ma giáo, chính là vì không thích thói đấu đá, hục hặc nội bộ ở đó, không thích sự phân biệt cấp bậc giới tầng rõ ràng ở đó, không thích phân cấp bằng vũ lực.

Rất mâu thuẫn, ả vừa sinh ra đã ở vào vị trí cao trong Ma giáo, nhưng nàng không thích.

Thế là, họ hợp tác với nhau.

Tô Trầm Triệt nói với tất cả mọi người Diệp Thiển Thiển là người yêu của hắn, hắn giúp ả chặt đứt những cái đuôi cứ lẵng nhẵng bám theo ả, hắn đối tốt với ả không có nguyên tắc.

Ả phạm lỗi gây sự, Tô Trầm Triệt đều đến tận nơi bồi thường xin lỗi.

Ả muốn gì, Tô Trầm Triệt cũng không tiếc ngàn vàng mua cho ả.

Cho dù ả muốn phóng hỏa, cho dù ả muốn đánh hắn, cho dù ả vô cớ gây sự kề dao vào cổ hắn, Tô Trầm Triệt vẫn đối với ả hết sức dịu dàng, hòa nhã.

Tất cả những người trong giang hồ đều nói Thập Nhị Dạ công tử nuông chiều hồng nhan tri kỷ Bách Thiển đến tận xương tủy.

Nhưng, thật ra, hắn chỉ là không bận tâm.

Hắn chỉ là, muốn tìm người để nuông chiều.

... Hắn không thích ả.

Thẩm Tri Ly cắt ngang lời của Diệp Thiển Thiển, giọng chua xót không thể lý giải: "Hắn đối với cô tốt như thế, sao lại có thể không thích được, làm gì có người đối xử tốt với người mình không thích chứ."

“Ban đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng...”

Diệp Thiển Thiển liếc Thẩm Tri Ly một cái, bình thản nói: “Ta thừa lúc hắn tắm đè hắn xuống, nhưng hắn không làm bất cứ chuyện gì.”

... Cô đừng nói bằng giọng bình thản như thế có được không hả!

Thẩm Tri Ly giật giật khóe môi: “... Hắn có lẽ khá là bảo thủ.”

Nói xong, Thẩm Tri Ly nhớ lại cảnh tượng Tô Trầm Triệt ôm nàng hôn nàng dưới hầm tối...= = | | |

“Đừng cắt ngang ta”, Diệp Thiển Thiển: “... Ta tưởng phía dưới hắn có vấn đề, còn đi khắp giang hồ giúp hắn tìm đại phu và phương thuốc.”

Thẩm Tri Ly: “...”

Cô ta hận Tô Trầm Triệt biết bao nhiêu...

Diệp Thiển Thiển tiếp tục nói: “Sau khi ầm ĩ đến mức cả giang hồ đều biết, hắn không thể nhẫn nại thêm nữa ấn tay ta nói ‘không cần phải làm đến mức này đâu’. Ta không hiểu, tối đó về phát hiện hắn nhét hai gã đàn ông vào giường của ta.”

Thẩm Tri Ly: “...”

Cái này chắc là Tô Trầm Triệt muốn báo thù đây!

“Hắn không thích ta, sao hắn có thể không thích ta chứ? Ta có chỗ nào không tốt chứ? Sao có thể có đàn ông không thích ta!”, giọng Diệp Thiển Thiển rất bình thản, “Lúc đó ta nghĩ như thế nên mới tìm Vũ Liên lấy phương thuốc Thất tình đơn.”

Thẩm Tri Ly ngẩn ra một lúc mới phản ứng: “Thất tình đơn, là loại thuốc trong truyền thuyết khiến người uống vào sẽ yêu đối phương đó hả?”

Diệp Thiển Thiển chẳng buồn giải thích, lại gật đầu: “Ta và thống lĩnh Thập Nhị Dạ Ám bộ Lôi Ảnh đã thỏa thuận với nhau, bỏ ra nửa năm trời thu thập tất cả dược liệu rồi tìm người bào chế, cuối cùng tựu kế khiến Tô Trầm Triệt uống Thất tình đơn, tưởng rằng chỉ cần uống xong, hắn nhất định sẽ... nhưng cuối cùng hắn vẫn không thích ta.”

Thẩm Tri Ly kỳ lạ hỏi: "Sao có thể? Thuốc là giả hay là do hắn không uống?"

Diệp Thiển Thiển: "Cái này ta cũng muốn biết."

Ngừng một lát, Thẩm Tri Ly lại nhớ ra một chuyện khác: "Thống lĩnh Thập Nhị Dạ Ám bộ... chắc là thuộc hạ của Tô Trầm Triệt nhỉ, sao hắn lại đồng ý để chủ thượng của mình uống loại đơn dược đó? Cho dù vô hại với cơ thể, nhưng chuyện này có quá..."

Diệp Thiển Thiển: "Cái này ta nghĩ Lôi thống lĩnh vì muốn báo thù."

Thẩm Tri Ly: "... Mối ân oán tình thù này thật là phức tạp."

Diệp Thiển Thiển: "Sau đó Tô Trầm Triệt biết được, ta với hắn đánh nhau một trận, chắc là khoảng hai ngày hai đêm, đánh mấy trăm dặm đường, cho đến khi đến bên bờ vực, ta đã đẩy hắn xuống."

Thẩm Tri Ly: "..."

Diệp Thiển Thiển nhìn gương mặt kinh ngạc của Thẩm Tri Ly, nhếch môi: "Sự việc sau đó chắc cô cũng biết rồi, sau khi hắn rơi xuống đó thì cô đã cứu mạng hắn, sau đó hắn yêu cô."

Thẩm Tri Ly nói khẽ: "Ta không nhớ..."

Diệp Thiển Thiển: "Quen biết Tô Trầm Triệt bao lâu nay, hắn đối với phụ nữ đều rất tốt, nhưng đều là lịch sự không chút sỗ sàng. Đối với hắn, chỉ có ba người phụ nữ đặc biệt, nếu tính ta là một, thì người nữa chính là cô."

Thẩm Tri Ly bất giác hỏi: "Thế còn một người nữa đâu?"

Diệp Thiển Thiển: "Mẹ của Tô Trầm Triệt."

Thẩm Tri Ly: "..."

Diệp Thiển Thiển: "Cô không nhớ cũng không sao, vốn dĩ sự hợp tác của Tô Trầm Triệt và ta là để ta giúp hắn lật đổ Ma giáo, nhưng bây giờ yêu cầu duy nhất của hắn là ta đưa cô ra ngoài bình an vô sự."

Thẩm Tri Ly im lặng một hồi mới lên tiếng, giọng như lạc đi: "Vậy là nói, hắn đối với ta là thật lòng ư?"

Diệp Thiển Thiển: "Có lẽ là thật lòng nhất trong đời hắn."

Lại ngừng một lát, Thẩm Tri Ly mới nói: "Vì sao lại nói với ta..." Tuy ở cùng với nhau không lâu, Thẩm Tri Ly cũng biết tính tình Diệp Thiển Thiển rất cao ngạo, chuyện mất mặt như thế sao có thể chủ động kể cho nàng nghe.

Diệp Thiển Thiển quay mặt sang hướng khác, giọng nói gượng gạo: "Cứ coi như ta thương hại tên họ Tô đó đi."

Có thế nào ả cũng không thể quên được nét mặt Tô Trầm Triệt khi bị đẩy xuống vực sâu.

Không phải phẫn nộ, không phải kinh hoàng, không phải hoảng loạn, thậm chí không có chút căm hận, oán trách, hắn mỉm cười, dang rộng hai tay rơi thẳng xuống, đôi mắt màu hổ phách trống rỗng không chút tức giận, nét mặt như trút được một gánh nặng.

Dường như, đối với hắn, tính mạng là thứ chẳng đáng để bận tâm.

Tô Trầm Triệt đối với ả mà nói là một sự không cam tâm.

Thừa nhận cũng chẳng sao, quãng thời gian được giang hồ xưng tụng là cặp đôi đệ nhất, ả đã phải lòng Tô Trầm Triệt.

Cho nên khi biết Tô Trầm Triệt không thích mình, ả mới tức giận như vậy, ngoài cảm giác bị phụ tình ra, sâu sắc hơn chính là lòng tự trọng bị tổn thương, cuộc đời ả thuận buồm xuôi gió, đàn ông thích ả nhiều vô số, chỉ duy nhất có tên Tô Trầm Triệt mà ả một lòng hướng về lại dám không thích ả.

Nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của Tô Trầm Triệt và Thẩm Tri Ly, nỗi phẫn uất trong lòng cũng từ từ phai nhạt dần, người ả thích là Thập Nhị Dạ công tử một lòng một dạ, tình cảm sâu nặng đối với Bách Thiển, dù là sao trên trời cũng chịu hái xuống cho ả, chứ không phải kẻ hiện nay.

Tô Trầm Triệt chẳng qua chỉ là giúp ả dệt nên một giấc mộng mà thôi.

Bây giờ, mộng đã tỉnh rồi.

Diệp Thiển Thiển đặt đao về chỗ cũ: "Đợi vài ngày nữa tìm được cơ

hội, ta sẽ đưa cô ra ngoài...", rồi lại nhấc thanh đao Cửu Hoàn lên, đi ra ngoài cửa: "Ban đầu là ta đưa cô đến tổng đàn Ma giáo, ta dĩ nhiên cũng sẽ đưa cô về, còn nửa tháng nữa mới đến ba tháng, trước lúc đó, ta chắc có thể giữ lời hứa đưa cô trở về Hồi Xuân cốc."

...

Tuy không biết Diệp Thiển Thiển nói gì nhưng Thẩm Tri Ly không có ý kiến gì đối với việc rời khỏi đây.

Tính nàng luôn thích ứng với mọi hoàn cảnh, điểm này dù có mất trí hay không cũng chẳng thể thay đổi được.

Rảnh rỗi không có chuyện gì làm, Thẩm Tri Ly tìm giấy bút vẽ vời.

Nàng vẽ đẹp ngoài sức tưởng tượng, Tô Trầm Triệt dưới nét bút của nàng sống động như thật, hệt như nàng đã vẽ rất nhiều lần trước đó vậy, trầm ngâm một hồi, nàng lại vẽ một nam tử vận áo đỏ thẫm ma mị diêm dúa, vẽ xong không biết vì sao Thẩm Tri Ly càng xem càng muốn cười.

Chưa vui vẻ được bao lâu, nàng lại bị tiểu hoàng điểu béo ục không biết từ đâu bay đến thu hút sự chú ý, chơi với nó mệt chết được.

Tiểu hoàng điểu dang cánh bay ra ngoài, thấy Thẩm Tri Ly không đuổi theo, lại vòng trở lại, sau mấy lần như vậy Thẩm Tri Ly mới hiểu nó muốn dẫn nàng ra ngoài.

Bên ngoài có người canh giác, đến ngay cả Diệp Thiển Thiển ra vào cũng bị theo dõi, thì nàng đi lại còn khó khăn hơn.

Xị mặt, Thẩm Tri Ly vuốt vuốt cái đầu nhỏ mềm mại của tiểu hoàng điểu: "Không được đâu, ta không ra được."

Lời còn chưa dứt một bóng đen đã đứng sau lưng nàng.

Thẩm Tri Ly quay đầu lại, sợ hãi giật lùi ba bước: "Vũ, Vũ..."

Thần sắc Vũ Liên tiều tụy đi rất nhiều, nhưng nét mặt dịu dàng lại không thay đổi bao nhiêu, chỉ tiểu hoàng điểu trên tay Thẩm Tri Ly nói: "Có thể trả chim lại cho ta không?"

Thẩm Tri Ly giơ tiểu hoàng điểu lên, đồng thời cảnh giác: "Ông..."

Tiểu hoàng điểu do dự một lát rồi nhảy sang tay Vũ Liên, ngón tay tuyệt đẹp vuốt ve tiểu hoàng điểu, nét mặt Vũ Liên tĩnh lặng mà dịu dàng, giống như một công tử hiền lành vô hại: "Cô không cần lo lắng, Thiển Thiển đã cứu cô, ta cũng sẽ không động thủ với cô nữa."

Thẩm Tri Ly thở phào.

"Chính phái có một bộ phận đã trà trộn vào đây, thế cục càng lúc càng căng thẳng, ta không động thủ với cô nhưng không bảo đảm người khác cũng không động thủ."

Vũ Liên cười bình thản, nụ cười hiện trên nét mặt nhưng đáy mắt thì lạnh băng: "Còn nữa, tốt nhất cô nên cầu xin mình đừng gặp lại Thập Nhị Dạ công tử, mệnh lệnh mà ta chỉ định trong não cô vẫn chưa tan biến hết."

Lòng Thẩm Tri Ly bỗng chùng xuống, cũng không biết Tô Trầm Triệt hiện giờ ra sao rồi, vết thương ở bụng hắn chưa lành, lại đang ở Ma giáo...

Nhưng, gặp được Tô Trầm Triệt đâu có dễ như vậy.

...

Tối đó, lúc Thẩm Tri Ly nhìn thấy Diệp Thiển Thiển kéo Tô Trầm Triệt vào, thái độ phức tạp khó tả. = =

Diệp Thiển Thiển vứt Tô Trầm Triệt lên giường Thẩm Tri Ly rồi nói: "Cô không phải biết y thuật sao, đừng để hắn chết", rồi quay người bỏ đi.

Thẩm Tri Ly thu mình ở một góc trước, tháo bỏ tất cả những thứ trên người có thể làm chết người xuống, lại thấy khao khát muốn giết Tô Trầm Triệt của mình không mạnh mẽ cho lắm, mới thận trọng tiến lại gần Tô Trầm Triệt hôn mê sâu, Thẩm Tri Ly bắt mạch xem hắn có nguy hiểm đến tính mạng không rồi mới cẩn thận cởi áo Tô Trầm Triệt ra xem vết thương ở bụng.

Quả nhiên vết thương đã nặng thêm, Thẩm Tri Ly thở dài rồi bôi thuốc cho hắn.

Mãi đến khi xử lý thương thế của Tô Trầm Triệt xong xuôi mà vẫn

chưa thấy hắn tỉnh lại, Thẩm Tri Ly đành tựa vào thành giường ngắm hắn.

Không thể không thừa nhận dung mạo Tô Trầm Triệt quả thật rất đẹp.

Thẩm Tri Ly nhìn rất lâu mà không hề cảm thấy chán, ngược lại còn cảm thấy gương mặt tuấn tú, thanh thoát, làn da trắng ngần, sống mũi cao, khóe miệng hơi nhướng lên rất vừa mắt, khiến nàng rất muốn đưa tay chạm vào.

Thế là... nàng đưa tay ra...

Dùng đầu ngón tay lần theo những đường nét trên khuôn mặt Tô Trầm Triệt, Thẩm Tri Ly hơi mơ màng.

Rất lâu, nàng đứng dậy, lấy giấy bút, đối chiếu với Tô Trầm Triệt, tỉ mỉ vẽ dáng vẻ hắn.

Cứ vẽ như thế trái tim nàng cũng mềm đi.

... Trong quá khứ nàng thích hắn thật sao?

Hồi tưởng những lời Diệp Thiển Thiển nói, Thẩm Tri Ly bất giác buông bút xuống chống cằm nghĩ ngợi, nếu Tô Trầm Triệt cũng thích nàng như thế, vậy thì họ đúng là một cặp đang yêu nhau rồi chăng?

Đã yêu nhau thế thì ở bên nhau là đúng rồi.

Tuy ước nguyện trở về mở một y quán nhỏ tìm một phu quân có thể ở rể của nàng có thể sẽ tan thành bong bóng nhưng... hình như cũng không khó chấp nhận cho lắm.

Hơn nữa... là người một khi đã quyết định thì không bao giờ thay đổi, Thẩm Tri Ly bắt đầu tưởng tượng xa xôi hơn.

Tô Trầm Triệt có nhiều tiền như thế, gả cho hắn, thế thì tiền của hắn chẳng phải là của mình sao?

Nghĩ đến đây, trong đầu Thẩm Tri Ly bỗng hiện lên cảnh tượng vàng bạc chất cao như núi xung quanh nàng.

Chỉ một cái hất tay, lá vàng rơi lả tả trong không trung...

Thật tuyệt diệu...

Thẩm Tri Ly ôm lấy mặt, không tự chủ được cười khúc khích.

Thế là Tô Trầm Triệt tỉnh lại, nghe thấy tiếng cười sởn gai ốc của Thẩm Tri Ly, hắn: "..."

... Chuyện quái gì xảy ra thế này?

Thẩm Tri Ly chồm người tới, miệng tươi cười, quan tâm hỏi: "Chàng tỉnh rồi à?"

Tô Trầm Triệt: "..."

... Tri Ly đột nhiên nhiệt tình như thế, hắn lại có chút không quen.

Thẩm Tri Ly giúp Tô Trầm Triệt dằn góc chăn: "Nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, hi hi hi hi..."

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, mắt chớp chớp, biểu hiện mơ hồ: "Tri Ly, nàng sao thế?"

Thẩm Tri Ly lật tay lại, hai tay nắm lấy tay Tô Trầm Triệt, siết rất chặt, giọng nói vô cùng quan tâm: "Ta không sao, chàng thế nào, có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?"

Rút tay ra áp lên trán Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt hơi nhíu mày: "Bị sốt rồi sao?"

Thẩm Tri Ly cầm lấy tay Tô Trầm Triệt đặt lên ngực trái, nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn núi vàng núi bạc: "Triệt, ta không sao thật mà."

Tô Trầm Triệt: "..."

Vì sao đột nhiên hắn lại có cảm giác lạnh sống lưng?

Ngập ngừng một lát, Tô Trầm Triệt bỗng đưa tay véo mạnh vào má Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly la toáng lên: "... Chàng đang làm gì vậy?"

Tô Trầm Triệt mặt nghiêm túc: "... Đây là Tri Ly của ta sao, Tri Ly của ta đâu có dịu dàng như thế, lại còn gọi là ta là 'Triệt', đáng sợ quá..."

... Đáng sợ cái đầu ngươi!

Thẩm Tri Ly hất tay Tô Trầm Triệt ra, tức giận nói: “Ta không phải là Thẩm Tri Ly thì còn ai là Thẩm Tri Ly nữa!”

Tô Trầm Triệt thở phào một cái, nheo mắt: “Tri Ly, nàng thế này ta thấy quen hơn.”

... Tên này thích bị ngược đãi hay sao ấy nhỉ?

Thấy Thẩm Tri Ly mặt nhăn mày nhó nhìn hắn, không nói tiếng nào, Tô Trầm Triệt thận trọng nhích sát tới, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Tri Ly, giọng nói trầm khàn mà đầy sức hút vang lên bên tai: “Tri Ly, nàng không sao là tốt rồi... ta rất lo cho nàng, thật đấy, rất lo rất lo.”

Cằm Thẩm Tri Ly tựa vào vai Tô Trầm Triệt, khẽ đáp: “Ta biết.”

... Vì ta cũng lo cho ngươi chút chút.

Ôm hồi lâu, Tô Trầm Triệt hơi đẩy Thẩm Tri Ly ra, hỏi dò: “Tri Ly, nàng... biểu hiện vừa nãy... là... thể hiện nàng đã chấp nhận ta rồi ư?”

Bị hỏi thẳng như vậy, Thẩm Tri Ly cũng có chút ngượng ngùng, mắt nhìn sang hướng khác: “Ta...”

Tô Trầm Triệt chớp chớp mắt, vô cùng kỳ vọng: “Thế ta có thể hôn nàng một cái không Tri Ly?”

Thẩm Tri Ly: “Này này, đừng được nước làm tới nhé...”

Tô Trầm Triệt trề môi: “Rất muốn rất muốn.”

Tim Thẩm Tri Ly đập lạc một nhịp, tai đỏ dần lên.

Tô Trầm Triệt ngồi dậy áp sát Thẩm Tri Ly, tim Thẩm Tri Ly đập càng nhanh hơn, cuối cùng khoảnh khắc Tô Trầm Triệt chồm tới, Thẩm Tri Ly nhất thời lúng túng tiện tay rút một vật chặn giữa hai người.

Lùi ra, Tô Trầm Triệt nhìn tờ giấy in dấu môi hắn: “...”

Thẩm Tri Ly lật bức vẽ lại, phát hiện chỗ Tô Trầm Triệt hôn lên đúng ngay môi của nam tử áo đỏ thẫm: “...”

“Đúng rồi.” Tô Trầm Triệt lôi từ trong ngực áo ra một xấp giấy, biểu

hiện phức tạp đưa cho Thẩm Tri Ly: "Những thứ này là..."

Thẩm Tri Ly cầm lấy giở ra xem, chê bai: "Ngươi lấy từ đâu ra vậy? Nét vẽ mấy bức tranh này hơi quen, nhưng nội dung thì chẳng có logic gì cả, rõ ràng chỉ để chọc cười thôi! Nhưng, cái tên áo trắng này sao nhìn giống ngươi thế nhỉ..."

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lúc, nói: "... Cái này hình như là nàng vẽ đó."

"Ta?" Thẩm Tri Ly kinh ngạc, "Sao có thể, ta sao có thể vẽ ra thứ chẳng có chút ý nghĩa gì thế này!"

Hắn phải nói với nàng thế nào đây, thứ này hình như vô cùng thịnh hành trong nội bộ Ma giáo, lúc hắn vừa thoát ra khỏi địa cung đã trốn vào phòng của một nữ đệ tử Ma giáo, kết quả đối phương mặt đầy phấn khích nhìn hắn, còn đưa một xấp giấy bắt hắn ký vào nữa, "Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, một ngày không gặp, nhớ đến phát điên", "Bình sinh không hiểu tương tư, mới gặp Tiểu Hoa, liền biết tương tư"... Thật chẳng hiểu gì cả...

Hắn còn tưởng rằng là ám hiệu thịnh hành gần đây của Ma giáo, nghiên cứu một hồi mới phát hiện có liên quan chặt chẽ với những bức vẽ mà hắn nhặt được ở dưới lầu thành hôm đó...

Đúng rồi, lầu thành.

Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng nâng một lọn tóc Thẩm Tri Ly lên hôn rồi nói: "Xin lỗi, Tri Ly."

Thẩm Tri Ly chớp mắt: "Ngươi lại xin lỗi ta chuyện gì?"

Tô Trầm Triệt cười: "Không có gì, chỉ là muốn nói mà thôi."

... Đã không nhớ cũng không cần thiết phải nói cho nàng biết, bao gồm cả việc hôm đó nàng bị đè trên lầu thành, hắn lo sợ đến nỗi tay mướt mồ hôi, Càn Đạt Bà Vương từng bị đàn ông bỏ rơi, cho nên bà ta sẽ không hạ thủ với Thẩm Tri Ly cũng bị bỏ rơi như thế, hắn đang đánh cuộc, là vì hắn không có đủ tự tin có thể mười phần chắc chín cứu được Thẩm Tri Ly, hắn không thể tưởng tượng hôm đó Thẩm Tri Ly nếu từ trên lầu thành rơi xuống thật, hắn sẽ như thế nào?

Lại một lần nữa hắn mất nàng ư?

Thẩm Tri Ly hoài nghi nhìn hắn: "Ngươi càng nói càng khả nghi..."

Tô Trầm Triệt lại cười, nụ cười dịu dàng, ấm áp như mùa xuân, một lần nữa ôm Thẩm Tri Ly vào lòng, hắn nói: "Dù có lỗi với nàng cũng không sao, dù gì ta cũng sẽ trả bằng cả cuộc đời này."

Thẩm Tri Ly: "Này này, đừng có nói những lời sởn gai ốc như thế, lời hứa cả đời là không đáng tin nhất đấy..."

Tô Trầm Triệt cọ cọ mũi vào cổ Thẩm Tri Ly: "Tri Ly, thế thì cái gì mới đáng tin?"

Thẩm Tri Ly nói chắc như đinh đóng cột: "Ngân lượng."

Tô Trầm Triệt cười khùng khục.

Thẩm Tri Ly không vui: "Ngươi cười cái gì?"

Tô Trầm Triệt: "Ta đang vui mà, Tri Ly, ta thích nàng, rất thích, rất thích."

Thẩm Tri Ly ngập ngừng một lúc, mới ngượng ngùng nói: "Tự dưng nói cái này làm gì?"

Tô Trầm Triệt cười khẽ: "Sợ nàng không nhớ thôi mà..."

Thẩm Tri Ly không nói.

Đồ ngốc, chuyện này ta sao có thể quên được chứ?

Mấy ngày sau đó, Thẩm Tri Ly luôn đề phòng mình làm Tô Trầm Triệt bị thương, mấy lần phản ứng lại kịp, mới không giết chết Tô Trầm Triệt.

Lúc Diệp Thiển Thiển đến Thẩm Tri Ly vừa thu dọn bát thuốc định đập vào đầu Tô Trầm Triệt, Diệp Thiển Thiển nói với nàng: "Tên canh cửa đã bị ta đánh gục rồi, mau đi theo ta."

Thẩm Tri Ly gật đầu, vừa ra khỏi cửa thì phát hiện có gì đó không ổn: "Tô Trầm Triệt thì sao?"

Tô Trầm Triệt đứng tựa cửa, cười: "Ta còn phải lấy Ma giáo làm lễ vật cưới nàng, sao có thể đi bây giờ được? Tri Ly, nàng theo nàng ấy đi

trước sẽ rất an toàn.”

Trên đường rời khỏi tổng đàn Ma giáo.

“Diệp hộ pháp.”

“Hửm?”

“Cái đó, liên quan đến Tô Trầm Triệt...”

“Cái gì... ngươi...”

Diệp Thiển Thiển kinh ngạc quay đầu lại, Thẩm Tri Ly rút thanh ngân châm đâm lén trên người Diệp Thiển Thiển ra, cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, ta không thể rời khỏi đây một mình được.”

Chương 10: Hết lần này đến lần khác

“Chủ thượng, thuộc hạ đã thăm dò được mật thất của Ma giáo”, Địch Phụng cung tay.

Môi mím lại, ánh nắng loang lổ nhảy nhót trên mặt Tô Trầm Triệt, làm cho gương mặt anh tuấn đó sáng tối lờ mờ không nhìn rõ.

Hắn đặt tay lên vết thương trên bụng, nhướng môi cười.

... Cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Địch Phụng ở bên dưới nghe thấy tiếng cười khẽ của Tô Trầm Triệt, bất giác rùng mình, thấy lạnh sống lưng.

Tay Tô Trầm Triệt ấn vai bà ta, hơi hất hàm về phía trước, nói khẽ: “Ừm, có thể giết người phóng hỏa rồi.”

Cùng lúc đó.

Thẩm Tri Ly dùng ngân châm hạ gục một tên đệ tử Ma giáo không biết từ đâu chạy đến, thay quần áo rồi âm thầm quay lại, mới phát hiện Ma giáo lúc này còn hỗn loạn hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Chốc chốc lại vang lên tiếng đánh nhau, vì sợ bị phát hiện, Thẩm Tri Ly đành men theo tường mà đi.

“Bùm.”

Một ngọn lửa bốc cao tới trời đột ngột bùng lên.

Thẩm Tri Ly bất giác ngẩng đầu nhìn lên, vị trí ngọn lửa ở chính giữa Ma giáo, như một con rồng lửa đang uốn mình trong không trung.

... Ngọn lửa này đẹp dáng thật đấy!

"Mau dội nước, mau dội nước!"

"Thánh điện bén lửa rồi! Không được, mau dập lửa ở thánh điện đi!"

Cùng với tiếng bước chân vội vàng và hỗn loạn, những nơi khác ở tổng đàn Ma giáo cũng đồng thời bắt lửa, cả nội bộ Ma giáo bỗng chốc chìm trong biển lửa.

Khói đen cuồn cuộn xông tới.

Thẩm Tri Ly định thần lại, tìm một chiếc khăn thấm nước bịt mũi rồi xông vào.

Ngoại điện Ma giáo.

"Thập Nhị Dạ công tử, cái này..."

Tô Trầm Triệt nhìn về hướng các nhân sĩ chính phái đang tập trung ở một chỗ, mỉm cười: "Chư vị đừng lo lắng, ngọn lửa này chỉ đốt ở những nơi không có người ở thôi, chỉ là để đánh lạc hướng chú ý của Ma giáo... còn đệ tử của các phái bị giam cầm trong nhà lao của Ma giáo, chưởng môn phái Kỳ Sơn đã dẫn người đi cứu rồi."

Chưởng môn phái Kỳ Sơn là võ lâm minh chủ đương nhiệm, dĩ nhiên không ai có ý kiến, mọi người đồng loạt tỏ ý yên tâm.

Yên lặng một lúc, Tô Trầm Triệt hơi cúi đầu, ôn tồn lễ độ: "Lần này quả thực rất cảm tạ các vị đã giúp một tay lật đổ Ma giáo."

Mọi người lập tức bày tỏ, diệt trừ Ma giáo là trách nhiệm của mọi người, Thập Nhị Dạ công tử không cần phải đa lễ.

"Nhưng..."

Tô Trầm Triệt có vẻ rất cảm động, vẫn phong thái hào sảng nói:

“Nếu muốn diệt trừ Ma giáo bắt buộc phải tiêu hủy cơ quan đầu não trong mật thất Ma giáo, có như thế thì các cơ quan nhằm đối phó với bên ngoài của Ma giáo cũng sẽ bị hủy theo, nếu không rất khó tiêu diệt Ma giáo... Ngoài ra, trong chư vị có lẽ có một số vị biết có một số không biết, gia mẫu từng là thánh nữ Ma giáo, vì phản bội Ma giáo mà bị Ma giáo giáo chủ Vũ Yến giết chết hơn hai mươi năm trước, cho nên tại hạ muốn một mình vào mật thất Ma giáo kết thúc mối ân oán này, cũng xem như an ủi vong linh gia mẫu trên trời.”

Trong lúc nói, hàng mi dài rậm khẽ động nhắm lại, dường như chất chứa nỗi ai oán thê lương không nói được thành lời.

Những người biết chuyện năm đó vội vàng an ủi Tô Trầm Triệt, những người không biết sau thái độ ngạc nhiên tỏ ý thấu hiểu.

Thân phận của Thập Nhị Dạ công tử luôn là bí mật với bên ngoài, chỉ biết lúc mười mấy tuổi hắn bước chân vào giang hồ đã có ngân lượng không bao giờ dùng cạn và vô số thuộc hạ, rất nhiều nhân sĩ võ lâm đã thành danh đều vô cùng khách sáo với hắn, trong đó đặc biệt là chưởng môn phái Kỳ Sơn, năm đó, vị chưởng môn đại nhân này không ít lần ra tay giúp đỡ Tô Trầm Triệt, đến nỗi có người đồn rằng không biết Thập Nhị Dạ công tử có phải là con riêng của chưởng môn phái Kỳ Sơn Kế Mông hay không.

Nhưng may mà theo năm tháng, Thập Nhị Dạ công tử dần dần có thể tự độc lập, những lời bàn tán về cha mẹ hắn cũng giảm đi rất nhiều.

Tô Trầm Triệt cung tay, lại cúi người trước quần hùng một cái.

“Đa tạ chư vị.”

Sau đó hắn liền sải bước đi ra, chỉ lưu lại bóng lưng lặng lẽ.

Mấy nữ đệ tử có mặt đồng thời đưa tay giữ chặt ngực trái... Thập Nhị Dạ công tử chất chứa mối huyết hải thâm thù trong lòng mà vẫn có phong thái ôn tồn, lễ độ, khiêm nhường của người quân tử, thật là... khiến tim người ta chua xót mà!

Ngoài điện.

Địch Phụng đứng trước bậc thang đá, bẩm báo: “Chủ thượng, đã phóng hỏa ở một số nơi, đánh lạc hướng quá nửa, còn một bộ phận nhỏ đã bị Lôi thống lĩnh dẫn người xử lý hết, Mục Ca đường chủ đang nghiên cứu làm thế nào mở cửa mật thất, ông ta nói nhiều nhất cũng không quá nửa canh giờ là xong.”

Tô Trầm Triệt gật đầu: “Ngươi và Thanh Hạnh ở lại đây, ta đi một mình được rồi.”

Thanh Hạnh đang động viên các đệ tử bị thương nghe thấy thế, vội vàng nói: “Chủ thượng, người đang bị thương ở bụng, hay là để thuộc hạ...”

Tô Trầm Triệt mím môi cười: “Không phải còn có Lôi Ảnh và Mục Ca sao?”

Thanh Hạnh: “...”

Chủ thượng người thật không biết hay giả vờ không biết vậy, chính là vì có hai người đó mới đáng sợ đó!

“Đừng quá lo lắng cho ta.”

Tô Trầm Triệt phất áo quay người bước đi, có một đệ tử dẫn đường đến tổng đàn Ma giáo.

Mục Ca mở được cửa, phía trong mật thất là một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo dẫn xuống phía dưới, Tô Trầm Triệt đánh lửa thắp một ngọn đuốc trên tường, lấy xuống soi đường tiến về phía trước.

Mật đạo không có nhiều bụi bặm, chứng tỏ có người thường vào đây.

... Nói đến đây, Tô Trầm Triệt nhìn ít bụi trên đầu ngón tay mình nghĩ, trước đây hắn cũng đã từng đi qua con đường này, chỉ là lúc đó hắn còn quấn tã được người khác dẫn ra, còn chưa biết gì.

“Đừng sờ mó lung tung.”

Lôi Ảnh lạnh lùng nhắc nhở Tô Trầm Triệt: “Sờ phải cơ quan nào đó thì ta không kịp cứu ngươi đâu.”

Tô Trầm Triệt bật cười: “Có cần phải thù dai như thế không? Lúc

nhỏ chẳng qua là trêu đùa ngươi mà thôi... Ngươi xem Mục Ca nghĩ thoáng biết bao nhiêu, chưa bao giờ chủ động kiếm chuyện với ta..."

Lôi Ảnh ôm kiếm nhăn mặt trả lời: "Hắn không phải là nghĩ thoáng, hắn đã coi ngươi như kẻ chết rồi."

Tô Trầm Triệt khựng lại, vỗ vai Lôi Ảnh, cười rạng rỡ: "Nhưng ngươi thì không thể xem ta là kẻ chết rồi, tuy hiện giờ ta chỉ còn lại nửa tính mạng, nhưng nếu ta chết, ta dám bảo đảm ngươi mười phần chắc chín sẽ chôn cùng ta, cho nên lo mà bảo vệ chủ thượng đi."

Lôi Ảnh: "..."

Nhịn nhịn nhịn.

...

Cuối mật đạo, tầm nhìn được mở rộng, sáng sủa hơn.

Phía cuối có một cửa đá, Lôi Ảnh bỗng đẩy ra, một người đàn ông cũng vận áo trắng đang đứng ở phía bên kia cửa.

Hắn đang cầm một quyển sách, thần sắc dịu dàng, ngũ quan mơ hồ có vài phần giống với Tô Trầm Triệt, dù rất tinh tế nhưng nhìn không dễ chịu như nhìn Tô Trầm Triệt, cho nên khi so sánh với nhau lại có cảm giác như hàng nhái so với hàng thật vậy.

Vũ Liên đập một cái lên chiếc bàn phía sau, cánh cửa đá phía sau Tô Trầm Triệt khép chặt lại.

"Lại gặp nhau rồi, Thập Nhị Dạ công tử." Nụ cười hắn vẫn dịu dàng nhưng màu sắc trong mắt lại dần dần tối sầm lại, rồi nhuộm đen hoàn toàn, thấp thoáng vẻ điên cuồng, "Ta biết là ngươi sẽ đến đây mà."

Tô Trầm Triệt thu lại vài phần nụ cười: "Ta cũng đoán được ngươi sẽ ở đây."

Vũ Liên: "Biết mà ngươi còn đến sao? Lại còn to gan chỉ mang theo một thị vệ?"

Tô Trầm Triệt gật đầu, nói như lẽ dĩ nhiên: "Ừm, vì hai người cũng đủ xử lý ngươi rồi."

Vũ Liên cơ hồ muốn cười thành tiếng.

Xử lý hắn?

Tô Trầm Triệt lấy đâu ra sự tự tin thế nhỉ?

"Thập Nhị Dạ công tử, ta nên khen ngươi quá to gan hay nói ngươi quá ngu ngốc đây?", Vũ Liên cuối cùng cũng xé bỏ lớp ngụy trang, cười gằn nói, "Ta thật sự không nhìn ra ngươi rốt cuộc mạnh hơn ta ở điểm nào, dựa vào cái gì mà thứ gì cũng đều là của ngươi. Nhưng, những thứ đó sẽ kết thúc ở đây thôi. Ngươi nên biết, cơ quan ở đây thao túng tất cả, cũng là nơi tập trung nhiều cơ quan nhất... Nhưng chết cùng chỗ với mẹ ngươi cũng rất thích hợp với ngươi, suy cho cùng, chính là ngươi hại chết bà ta..."

Trong lúc nói, ngón tay Vũ Liên khẽ cử động phía sau lưng, bức tường bật ra cơ quan - mấy chục giá cung tên, tiếp đó một trận mưa tên bắn ra, lực từ những mũi tên này nặng ngàn cân, rơi xuống đất thậm chí có thể đâm xuyên qua đất.

Nhưng, cảnh tượng máu chảy lênh láng trong tưởng tượng của Vũ Liên không hề xuất hiện.

Lôi Ảnh vung kiếm đỡ hơn nửa trận mưa tên, còn thân người Tô Trầm Triệt bay lên, nhẹ nhàng linh hoạt xuyên qua làn mưa tên, chỉ có thể nhìn thấy tà áo trắng tinh khiết của hắn bị thổi tung, vị trí vừa đúng không sai sót dù chỉ một phân.

Liền sau đó!

Tay Tô Trầm Triệt đặt trên cổ Vũ Liên!

Tốc độ nhanh như thể chỉ trong một cái chớp mắt!

Vũ Liên sững sờ, nhưng ngay lập tức hét lớn: "Không thể nào... ngươi bị thương cơ mà, hơn nữa tốc độ của ngươi không thể nhanh như vậy được!"

Hắn vốn dĩ đã chuẩn bị rất nhiều hậu thủ, nhưng chẳng thể ngờ được Tô Trầm Triệt đã thô bạo khống chế hắn nhanh như thế, đơn giản như thế.

Tốc độ của Tô Trầm Triệt quả thật quá nhanh, nhanh đến nỗi không cho người ta có thời gian kịp phản ứng.

Hoàn toàn là một tốc độ áp đảo!

Ngón tay vận lực, chỉ nghe thấy tiếng xương cổ Vũ Liên gãy răng rắc, Tô Trầm Triệt thờ ơ nói: "Không có gì là không thể", quay đầu lại dặn dò Lôi Ảnh: "A Ảnh, ta đã xử lý hắn, ngươi đi tiêu hủy các cơ quan đi."

Lôi Ảnh lừng khừng, gượng ép vâng lệnh.

Vũ Liên vùng vẫy tay chân, vô tình đụng phải bụng Tô Trầm Triệt, cảm giác ươn ướt, âm ấm.

Bỗng chốc, Vũ Liên hiểu ra.

Tô Trầm Triệt cũng đang gắng gượng, dùng cơ thể mình gắng gượng, vì những cử động vừa rồi mà vết thương rách toạc cũng không hề bận tâm.

Hắn định giơ tay ra nhưng bị Tô Trầm Triệt đạp xuống đất, nhanh như cắt lôi hết ám khí thuốc độc trên người hắn vứt sang một bên, cúi xuống nhìn hắn, nụ cười của Tô Trầm Triệt càng sâu hơn, có ý mỉa mai: "Ta biết ngươi căm hận ta, nhưng, xin lỗi nhé, trong mắt ta chưa bao giờ có ngươi."

Những lời hống hách đó được nói ra bằng một giọng bình thản, càng khiến người ta cảm thấy xấu hổ và tức giận.

Vũ Liên: "Ta..."

Không đợi Vũ Liên nói, Tô Trầm Triệt giơ chân đạp mạnh xuống, xương sườn lập tức gãy lìa, hắn nhếch môi, nói, "Nhưng... ngươi đáng lẽ không nên hạ thủ với nàng ấy."

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, nhưng nét mặt ngược sáng của Tô Trầm Triệt lúc này bỗng có vài phần nanh ác khó nói thành lời.

Vũ Liên nhíu mày, đau đến mức không nói được.

Tô Trầm Triệt từ trong người Vũ Liên lấy ra một lưỡi dao mỏng như cánh ve, ngón tay như điện xẹt cứa xuống, tay chân Vũ Liên bắt đầu

chảy máu.

"Cho nên, ta thật sự rất tức giận..."

Nụ cười nhướng môi quen thuộc, ngữ khí ôn hòa: "Nhưng không cần phải lo lắng, ta sẽ không giết ngươi đâu, vì như vậy thì dễ dàng cho ngươi quá... Căm hận ta đúng không? Nhưng kể từ giây phút này trở đi, định mệnh đã an bài ngươi làm việc gì cũng không thành..." Thái độ Tô Trầm Triệt thản nhiên đến tàn nhẫn, "Vì cả đời này ngươi không thể ngóc đầu lên được."

Đứng lên, Tô Trầm Triệt lau vết máu vấy bẩn trên người, đi thẳng vào trong.

Lôi Ảnh đứng trước một đống cơ quan cực lớn và phức tạp, bộc lộ vẻ hoang mang hiếm thấy, hắn tỉ mỉ nghiên cứu một lượt nguyên cơ quan, lại càng hoang mang hơn.

Tô Trầm Triệt ôm lấy bụng, giọng hơi yếu nói: "Sao thế?"

Lôi Ảnh tức giận: "Việc này rõ ràng là nên để Mục Ca đến, ta làm sao biết phải làm thế nào để hủy hệ thống cơ quan này..."

"Để ta thử xem sao."

Tô Trầm Triệt cười, đâm mạnh kiếm vào cơ quan, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, nguyên cả cỗ máy không ngừng bắn ra các tia lửa do ma sát, tiếp theo đó gãy rời ở giữa, tê liệt hoàn toàn.

Lôi Ảnh: "...", như thế cũng được sao?

Tô Trầm Triệt tra kiếm vào vỏ trên tay Lôi Ảnh, rồi lại ôm lấy bụng, nói: "Được rồi, đi thôi."

Lôi Ảnh âm thầm nhìn vết thương đang bắt đầu rỉ máu ở bụng Tô Trầm Triệt, cố dằn ham muốn thừa nước đục thả câu của mình, đi theo sau Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt không hề đi ra ngoài, ngược lại còn đi về một bên cơ quan, vận lực tháo cơ quan được giấu ở nơi sâu nhất ra.

Sau tiếng "rầm rầm", một mật thất khác lộ ra.

Tô Trầm Triệt trấn tĩnh đi vào trong.

Không ngờ... lại là thật...

Gian mật thất có vẻ cũ nát chứa đầy sách quý và vũ khí, tùy tiện lấy một món ra ngoài e rằng cũng khiến người ta phát điên lên.

Hắn không có ý định lấy, tiền bạc không thiếu, hắn không cần những thứ này.

Đi thẳng vào nơi sâu nhất, nơi đặt một quan tài bằng gỗ tử đàn, trên quan tài là một bức họa chân dung rất sinh động.

Tô Trầm Triệt ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trên bức họa, chiếc áo dài quét đất bồng bềnh như áng mây thêu hoa bướm màu bạc, tóc búi cao, ánh mắt trong vắt như nước, người phụ nữ đó đẹp khiến người ta thán phục, nhưng lại không tạo cho người ta khoảng cách, ngược lại bất giác nảy sinh cảm giác gần gũi với người trong bức họa.

... Mẫu thân của hắn.

Hắn không hề cảm thấy mình hại chết bà, chuyện vì sinh hạ hắn dẫn đến cơ thể suy nhược mới bị Vũ Yến thừa cơ giết hại chẳng có logic nào, nhưng rõ ràng cha hắn không nghĩ như vậy, kẻ nhu nhược đó, kẻ đáng thương đó...

Tô Trầm Triệt yên lặng nhìn bức họa không giống với những gì hắn thấy lúc nhỏ nhưng khí chất thì lại tương đồng ấy, hơi thẫn thờ.

"Ngươi..." Một giọng nói già nua khàn đục mà lạnh lùng đột ngột vang lên.

Tô Trầm Triệt kinh ngạc quay đầu lại.

Ở nơi mắt vừa chạm đến, một nam nhân râu tóc bạc phơ nhưng ngũ quan vẫn trẻ trung, thâm sâu đang đứng đó, ông ta chỉ đứng ở tít đằng xa nhưng giống như một ngọn núi cao uy nghi, sừng sững, khí thế ngút trời, khiến người khác phải khiếp sợ.

Đầu Tô Trầm Triệt suy nghĩ nhanh như điện xẹt, lóe lên một cái tên: "Vũ Yến?"

Ngoài mật đạo.

"Thẩm cô nương, mật thất có thể vào bằng lối này... chỉ cần cẩn

thận là được.”

Thanh Hạnh nhẹ nhàng dặn dò.

Nhìn theo bóng Thẩm Tri Ly dần dần trở nên mơ hồ, Địch Phụng nói: “Để Thẩm cô nương vào trong đó có tốt thật không?”

Thanh Hạnh ấn ấn vùng giữa hai chân mày: “Không biết, nhưng ta luôn có dự cảm không được tốt lắm... Để Thẩm cô nương xuống dưới đó thì tốt hơn.”

...

Mật thất rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách.

Lôi Ảnh nằm trên nền đất, bất tỉnh nhân sự, rõ ràng vừa bị đối phương đánh ngất đi.

Hơi đảo mắt, Tô Trầm Triệt bình thản lên tiếng: “Muốn giết ta ư? Nghe nói ông đã chết rồi mà giáo chủ Ma giáo đại nhân?”

Người đàn ông đó chỉ nhìn Tô Trầm Triệt mà không nói gì.

Tô Trầm Triệt nhướng khóe môi: “Nếu không giết ta thì ta đi đây.”

Người đàn ông đó vẫn không nói gì.

Tô Trầm Triệt ngập ngừng, giơ tay chạm bức chân dung của mẹ hắn, chưa kịp chạm vào thì đường kiếm mạnh như vũ bão đâm tới, bức tường đá thủng một lỗ to.

Nếu là kiếm của hắn tuyệt đối không làm được đến mức này.

Võ công như thế, chỉ có thể là Vũ Yến, không sai.

Tô Trầm Triệt rụt tay về, nhìn đầu ngón tay đăm chiêu.

Vũ Yến cuối cùng cũng lên tiếng, giống như rất lâu rồi không nói, chầm chậm: “Thánh giáo hiện nay thế nào rồi?”

Tô Trầm Triệt ngước mắt lên: “Sắp bị ta tiêu diệt rồi.”

Ngoài dự liệu, Vũ Yến không hề tỏ ra tức giận, chỉ hờ hững nói: “Rất tốt... không hổ là con trai của Nguyệt.”

Tô Trầm Triệt cười nhẹ: “Ta không cần ông khen ngợi.”

Vũ Yến trầm tư một lúc: “Ngươi giống mẹ ngươi còn hơn lúc nhỏ.”

Tô Trầm Triệt: “Ta không nhớ ta đã gặp ông lúc nào... còn nữa, ông đã giết mẹ ta, có tư cách gì mà nói những lời này.”

Vũ Yến bật cười: “Thế ngươi bây giờ... là đến báo thù cho mẹ ngươi sao?”

Tô Trầm Triệt: “Vốn là vậy.”

Vũ Yến: “Vốn là?”

Tô Trầm Triệt: “Dù ta có giết được ông hay không, ta cũng chẳng có hứng thú giết một người chẳng khác gì đã chết”.

Vũ Yến có vẻ không hiểu.

Tô Trầm Triệt bình thản nói: “Từ bỏ vị trí giáo chủ Ma giáo, trốn ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời sám hối, thương tiếc trước quan tài mẹ ta, cả đời không thể thoát ra khỏi nỗi ám ảnh đã giết mẹ ta, sống như một xác chết biết đi... như thế không giống với kẻ đã chết sao? Hơn nữa... giết ngươi rồi, ngươi sẽ không còn đau khổ như bây giờ nữa.”

Vũ Yến khe khẽ vỗ tay, khóe miệng như mang nụ cười: “Nói rất hay.”

Tô Trầm Triệt đáng ra phải hận kẻ này.

Nếu không phải là Vũ Yến giết mẹ hắn, cha hắn Tô Thận Ngôn cũng không suốt ngày chìm đắm trong rượu, sống không có mục đích như vậy, một năm gặp con trai chẳng được mấy lần.

Hắn cũng không cần phải gánh vác mối thù giết mẹ từ nhỏ, càng không cần phải trở thành Thập Nhị Dạ công tử mà hắn không hề thích chút nào.

Nhưng thật đáng tiếc, Tô Trầm Triệt chưa bao giờ bận tâm đến những điều này.

Dù cha hắn có quan tâm đến hắn hay không, dù ai là người giết mẹ hắn, dù có trở thành ai, hắn cũng chẳng bận tâm.

Hắn đến chỉ là vì Thẩm Tri Ly không hy vọng có thêm nhiều người chết nữa, hơn nữa hắn cũng muốn dùng Ma giáo để làm sính lễ cầu hôn Thẩm Tri Ly.

Những chuyện thị phi chẳng có lý do này Tô Trầm Triệt căn bản không có hứng thú tham gia.

"Vũ giáo chủ muốn ở đây bao lâu cũng không việc gì, tiểu bối xin đi trước." Tô Trầm Triệt cung tay, đỡ Lôi Ảnh lên đi ra ngoài.

Vũ Yến: "Đợi đã..."

Tô Trầm Triệt không quay đầu lại: "Còn chuyện gì nữa?"

Vũ Yến nhấn từng lời: "Thập Nhị Dạ Hoa... ngươi không muốn cứu mẹ ngươi sống lại sao?"

Tô Trầm Triệt: "Sống chết có số, cái tên Thập Nhị Dạ Hoa là vì cha ta muốn cứu sống mẹ ta, chứ không phải ta."

Giọng Vũ Yến đột nhiên trở nên gấp gáp: "Nếu ta nói cho ngươi biết ở đâu có Thập Nhị Dạ Hoa thì sao? Hơn nữa chỉ vài tháng nữa thôi nó sẽ nở hoa..."

Tô Trầm Triệt cười: "Không hứng thú."

Vũ Yến: "... Chính là ở Hồi Xuân..."

Quay phắt đầu lại, ánh mắt bỗng như đông lại, Tô Trầm Triệt cắt ngang ông ta: "Ông rốt cuộc là ai?"

Vũ Yến đột nhiên bật cười thành tiếng, nhưng vội ho mấy cái: "Xem ra, ngươi đã nhớ ra rồi. Lúc đó ngươi rõ ràng rất muốn cứu sống mẹ mình không phải sao?"

Tô Trầm Triệt đặt Lôi Ảnh xuống, nét mặt dần dần đanh lại.

"Lúc đó là lúc đó, nhưng bây giờ ta có thứ mà ta thật sự muốn có."

Vũ Yến: "Còn quan trọng hơn việc cứu sống mẹ ngươi?"

Tô Trầm Triệt: "Đúng." Ngừng một lát, nét mặt hắn dịu lại, "Dĩ nhiên, cũng phải cảm ơn ông, nếu không có ông thì không có nàng ấy hôm nay."

Vũ Yến thở hắt ra: "Ta hiểu rồi."

Lại đỡ Lôi Ảnh dậy, Tô Trầm Triệt quay người đi ra ngoài.

Một luồng khí bạc xoay tròn dần dần thành hình trong tay Vũ Yến, ngón tay hắn cuộn tròn thành vòng, nụ cười nhếch mép, ánh mắt nhìn theo Tô Trầm Triệt dần tối sầm lại và trở nên vô tình.

Lúc Tô Trầm Triệt sắp ra khỏi mật thất, Vũ Yến bỗng vận lực!

Luồng khí trong lòng bàn tay bất ngờ phóng thẳng vào giữa lưng Tô Trầm Triệt!

Tô Trầm Triệt trượt chân, từ vị trí đang đứng bị đẩy ra vài thước.

Hắn định quay đầu lại thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ hối hả: "Tô Trầm Triệt, cẩn thận!"

Tô Trầm Triệt bị một người đâm sầm vào, còn cô gái đâm vào hắn vì tốc độ quá nhanh đầu đập vào tường, bất tỉnh nhân sự.

...

"Tri Ly..."

Tô Trầm Triệt sững sờ trong giây lát, thì thầm hai tiếng, hai tay nâng khuôn mặt như đang ngủ say của Thẩm Tri Ly lên.

Vũ Yến cũng kinh ngạc ngẩn người ta vì biến cố đột ngột này, sau khi nhìn rõ mặt Thẩm Tri Ly, nét mặt ông ta có chút biến hóa phức tạp.

Hơi khom người xuống, ông ta nói: "Buông tay, để ta xem thế nào."

Tô Trầm Triệt chỉ do dự trong giây lát, rồi cắn môi buông tay ra, đồng thời giữ lấy bụng mình.

Vũ Yến tìm kiếm trên đầu Thẩm Tri Ly một lát, khẽ nhíu mày, rút ra một chiếc trâm.

Tiếp đó tay còn lại bắt mạch cho Thẩm Tri Ly.

Trầm ngâm một lúc, Vũ Yến biến sắc, nói khẽ: "Bột hoa hoàng vi và nước cỏ độc lang..." Ông ta quay đầu nhìn Tô Trầm Triệt, "Con bé có phải đã quên rất nhiều chuyện không?"

Tô Trầm Triệt gật đầu.

Vũ Yến hình như hơi do dự một lát: "Có cần ta giúp con bé hồi phục trí nhớ không?"

Tô Trầm Triệt không chút do dự: "Không cần. Ông chỉ cần trị thương giúp nàng ấy là được rồi.

"Vì sao?" Vũ Yến ngớ ra, nhưng lập tức điềm nhiên nói: "Trên người nó không có vết thương nào nghiêm trọng, chỉ là đầu bị va đập mạnh nhất thời bất tỉnh mà thôi, sau nửa ngày sẽ tỉnh lại, không có trở ngại gì lớn... Nhưng vì sao ngươi không muốn nó nhớ lại?"

Tô Trầm Triệt cười tuyệt đẹp: "Vì không cần thiết, cho dù nàng ấy có quên ta thêm lần nữa, ta cũng vẫn sẽ làm nàng ấy yêu ta."

Hắn nói rất tự nhiên, không phải chỉ nói cho qua chuyện, mà là Tô Trầm Triệt vốn chính là nghĩ như vậy.

Trái tim khô khan của Vũ Yến bỗng rung động.

Khoảnh khắc đó, cảm giác chiếm ngự tâm hồn chính là ghen tị.

... Đúng vậy, ông ta ghen tị, ghen tị với sự tự tin của Tô Trầm Triệt, càng ghen tị hơn với hành động xả thân cứu hắn của Thẩm Tri Ly.

"Ngươi nhớ lại lúc nào vậy?", Vũ Yến mím môi, "Ngươi... có hận ta không?"

Tô Trầm Triệt suy nghĩ một lát: "Chỉ là hơn hai tháng trước lúc ta uống thuốc giải Thất tình đơn... Ông nên biết, thứ đó ngoài có thể giải Thất tình đơn ra còn có một công dụng là làm vô hiệu hóa đơn dược khống chế người khác, còn về hận ông..." Hắn ngẩng đầu lên cười, "Lúc vừa nhớ lại, ta đã rất hận ông, vì ông đã trì hoãn rất lâu mới để ta gặp nàng ấy, nhưng, hận ông cũng chẳng để làm gì, mấy năm huy hoàng đó ta cũng chẳng thể lấy lại được, hà tất phải vì hận ông mà bỏ lỡ thời khắc huy hoàng đến tay ta."

Vũ Yến thở dài: "Ngươi rất thích con bé?"

Tô Trầm Triệt mỉm cười: "Không phải là thích, ta yêu nàng ấy."

Vũ Yến: "Nhưng ngươi có bao giờ nghĩ hoặc là vì mẹ ngươi..."

“Không chút liên quan” Tô Trầm Triệt lại một lần nữa cắt ngang lời ông ta, “Ta yêu Thẩm Tri Ly, chỉ vì nàng ấy là Thẩm Tri Ly, chẳng có liên quan gì đến các nguyên nhân khác.”

Vũ Yến trầm ngâm không biết đang nghĩ gì.

Tô Trầm Triệt khó nhọc vịn tường đứng lên: “Nếu muốn giết ta, bây giờ có thể tiếp tục... Vết thương ở bụng ta còn chưa lành, ông muốn giết ta thật dễ như trở bàn tay, không cần phải đánh lén đâu.”

Vũ Yến vẫn trầm ngâm.

Tô Trầm Triệt muốn đón lấy Thẩm Tri Ly từ tay ông ta, nhưng Vũ Yến lại không chịu buông.

Đứng ngây ra một lúc, Vũ Yến cúi đầu chăm chú nhìn cô gái trong lòng mình, gương mặt thanh tú của nàng thấp thoáng vài phần lo âu, biểu hiện rất quen thuộc, lúc lo lắng cho người khác Thẩm Tri Ly luôn có dáng điệu này, mũi hơn nhíu lại, môi mím chặt, mồ hôi trên trán lăn theo viền má chảy xuống.

Trong mơ màng, dường như vẫn còn là thiếu nữ năm đó bạo dạn tỏ tình với ông ta, còn tính toán xem gả cho ông ta thì phải tốn bao nhiêu tiền.

Ông ta nói: “Xin lỗi”, giọng rất nhẹ, lại không biết là đang nói với ai.

Lời còn chưa dứt, tay Vũ Yến nhanh chóng nhét một viên đơn dược vào miệng Thẩm Tri Ly.

Tô Trầm Triệt: “Ông cho nàng ấy uống gì vậy?”

Vũ Yến: “Chẳng qua chỉ là đơn dược giúp phục hồi trí nhớ thôi... Ngươi thật ra cũng rất muốn con bé nhớ lại đúng chứ?”

Dù Tô Trầm Triệt muốn nói hay không, nàng cũng không thể quên, đặc biệt là lời hứa đối với ông ta.

Tay Vũ Yến từ từ buông ta, Tô Trầm Triệt cuối cùng cũng thuận lợi đón lấy Thẩm Tri Ly từ tay ông ta, dịu dàng vén tóc Thẩm Tri Ly lên, Tô Trầm Triệt nói: “Ta đưa nàng ấy đi đây, ta nghĩ ông chắc không muốn để nàng ấy nhìn thấy ông lúc này đúng chứ, dĩ nhiên ta cũng

không hy vọng nàng biết vị sư phụ mà mình sùng kính lại là một kẻ lừa đảo không hơn không kém... Nàng ấy không giống ta, dù ông có thay đổi diện mạo, nàng ấy cũng chắc chắn sẽ nhận ra. Đúng chứ..."

Tô Trầm Triệt hờ hững gọi một cái tên khác của ông ta.

"... Thẩm Thiên Hành."

Cái tên này giống như một chiếc chìa khóa có thể mở hộp ma thuật, khiến Vũ Yến, hay là nói Thẩm Thiên Hành, bất giác sững lại.

Lúc định thần lại thì Tô Trầm Triệt đã bế Thẩm Tri Ly bước ra khỏi cửa, Thẩm Thiên Hành quét mắt một cái nói: "Thuộc hạ của ngươi, ngươi không mang hắn đi sao?"

Tô Trầm Triệt dừng lại: "Tâm trạng của ông chắc không được tốt lắm, để Lôi Ảnh lại cho ông tiêu khiển, đừng làm hắn chết là được, tự hắn chắc cũng sẽ nghĩ cách thoát ra thôi."

Vũ Yến bật cười.

Đôi mắt lại dường như xuyên qua chiếc bóng nửa tối nửa sáng đó nhìn thấy thiếu niên ngửa đầu đối diện với ánh mặt trời nở nụ cười rạng rỡ nhưng xảo quyệt của mấy năm trước.

Lúc đó Hoa Cửu Dạ vừa biết được chân tướng đã đùng đùng bỏ đi, ông ta cũng không ngăn lại.

Ba tháng sau, ông ta vô tình đi ngang qua viện của Thẩm Tri Ly, nhìn thấy thiếu niên áo trắng ngồi trên nóc nhà, gió thổi tóc thiếu niên tung bay, che khuất nửa khuôn mặt không nhìn rõ, những cánh hoa đỏ thẫm rơi trên vai tóc hắn, thiếu niên đưa tay về phía nữ đệ tử vừa nhút nhát vừa đơn độc của ông ta, vô cùng dịu dàng nói: "Tri Ly, lên đây được chứ?"

Thiếu nữ áo xanh trù trừ một lát, dáo dác nhìn quanh, rồi nhấc tà áo men theo bậc thang ở một phía trèo lên mái nhà.

Thiếu niên áo trắng cười thật tươi, dang rộng hai tay, ôm thiếu nữ vào lòng: "Tri Ly, muội xem, đâu có gì đáng sợ đâu!"

Thiếu nữ áo xanh: "Ấy ấy, buông ta ra, ai cho phép ngươi ôm ta! Sư huynh từng nói, con gái không được tùy tiện để cho người khác ôm,

này, ngươi rốt cuộc là có nghe ta nói không hả..."

"Nghe rồi, dĩ nhiên là không thể tùy tiện, cho nên nàng sau này gả cho ta là được rồi." Thiếu niên áo trắng hôn "chụt chụt" lên mặt thiếu nữ, đầy vẻ say mê: "Tri Ly, mặt nàng mềm thật, thơm thật."

Thiếu nữ áo xanh thẹn quá hóa giận, một quyền đấm xuống.

Thiếu niên áo trắng hoảng hốt kêu lên một tiếng, cả người lăn xuống dưới.

Thiếu nữ áo xanh vội vàng đưa tay kéo lại, thiếu niên áo trắng xoay người, ôm lấy thiếu nữ áo xanh, ngồi vững vàng trên mái nhà, mắt long lanh: "Tri Ly, nàng xem nàng vẫn rất lo lắng cho ta mà, gả cho ta có gì không tốt chứ?"

... Vì động tác xoay người đó mà ông ta nhìn thấy mặt thiếu niên, bỗng chốc như bị sét đánh trúng.

Vốn dĩ ông ta chỉ cảm thấy không vui, Hoa Cửu Dạ và Thẩm Tri Ly đã quen biết nhau ba năm, còn gã thiếu niên này chỉ cần ba tháng đã khiến cho Thẩm Tri Ly không còn cảnh giác đề phòng, Thẩm Tri Ly sao có thể thiếu cảnh giác đến thế chứ, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt có đến sáu, bảy phần giống Thẩm Tế Nguyệt, Thẩm Thiên Hành bỗng hiểu ra tất cả.

... Hắn vì mẹ mình mà đến.

Giữ lại cũng không được, mà giết chết cũng không xong.

Suy nghĩ trước sau, Thẩm Thiên Hành xóa sạch trí nhớ của Tô Trầm Triệt và Thẩm Tri Ly, rồi đưa Tô Trầm Triệt trở về Thập Nhị Dạ.

Còn sau đó, ông ta luôn nghĩ cách để ngăn cản hai người gặp nhau.

Nhưng không ngờ, dù có ngăn cản thế nào, hai người vẫn gặp và yêu nhau, hết lần này đến lần khác.

Chưa từng ước hẹn, chưa từng quên nhau.

...

Nghe tiếng bước chân Tô Trầm Triệt xa dần, gương mặt Thẩm Thiên Hành vẫn như cũ, nhưng thần thái bỗng chốc già đi rất nhiều.

Giơ tay gỡ bức họa xuống, Thẩm Thiên Hành yên lặng nhìn rất lâu, người phụ nữ ông ta yêu một đời, người phụ nữ mà ông ta tưởng rằng sẽ ở bên mình đến răng long đầu bạc, dù là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau nhưng không thắng nổi tình yêu của nàng và kẻ đó khi chỉ gặp nhau trong một thời gian ngắn ngủi.

Đây là số mệnh ư?

"Thẩm Tế Nguyệt."

Ông ta khẽ thầm thì cái tên đó, mỗi từ đều tràn trề nỗi thất vọng, cay đắng.

Lúc nhỏ vì nghịch ngợm thường xuyên bị thương, đành phải nhờ đại phu trong giáo bôi thuốc điều trị, nàng thường chống cằm hai mắt sáng long lanh nói với ông ta rằng, đại phu đều rất lợi hại, muội lớn lên nhất định sẽ gả cho một đại phu!

Thế là, ông ta lập nên Hồi Xuân cốc.

Vì nàng từng nói tâm nguyện lớn nhất của nàng là cùng người mình yêu đi đến chân trời góc bể.

Thế là, ông ta đổi tên mình là Thẩm Thiên Hành.

Vì nàng nói nàng cảm thấy người trầm lặng ít nói đáng tin cậy.

Thế là, từ đó ông ta nói năng rất cẩn trọng.

Ông ta làm tất cả mọi việc theo sở thích của nàng, đáng tiếc là, cuối cùng người đi cùng nàng đến chân trời góc bể...

... Không phải là ông ta.

Ông ta thậm chí còn nhớ, lúc Thẩm Tế Nguyệt hồ hởi nói với ông ta: "Tiểu Yến, muội hình như đã phải lòng một nam nhân rồi", trái tim ông ta trong phút chốc vỡ vụn.

Cơ hồ có thể nghe thấy rõ từng tiếng nứt vỡ đó.

Ông ta lúc đó rất muốn ôm Thẩm Tế Nguyệt, nói với nàng rằng mình thích nàng nhiều như thế nào, lại hy vọng biết bao nhiêu nàng không thích người đàn ông khác.

Nhưng bản tính cao ngạo ngấm vào tận xương không cho phép ông ta làm như vậy.

Đây chính là việc ông ta hối hận nhất đời này.

Dần dần, Thẩm Tế Nguyệt càng lúc càng rời xa ông ta.

Mỗi lần đến đến đi đi đều vội vàng, trong nụ cười cũng mang sự lấy lệ, thờ ơ, nói chuyện với ông ta mà hồn cứ để tận đẩu đâu, có lúc bất giác mỉm cười... nhưng không phải là dành cho ông ta.

Ông ta cố gắng nhẫn nại.

Nhưng lúc Thẩm Tế Nguyệt nói với ông ta mình hoài thai.

Dù có cố đè nén thế nào, thì trái tim đau nhói đến không thể chịu đựng được của ông ta vẫn cứ nổ tung.

Ông ta chọn cách nói với trưởng lão.

Thân là một thánh nữ, trách nhiệm lớn nhất của Thẩm Tế Nguyệt là cùng ông ta sinh hạ người thừa kế Ma giáo.

Thánh nữ phản bội lời thề sẽ bị xử tử!

Sau đó nữa, Thẩm Tế Nguyệt phản bội, ông ta đã giết chết Thẩm Tế Nguyệt, tất cả thậm chí có chút không thật... Đó là thời kỳ đen tối nhất của Ma giáo, chia năm xẻ bảy, sụp đổ, tan rã, ông ta nói với mình rằng vì Thẩm Tế Nguyệt phản bội nên ông ta mới giết chết Thẩm Tế Nguyệt, như một lẽ đương nhiên thấu tình đạt lý chẳng có chỗ nào đáng phải hổ thẹn... nhưng trong tim ông ta biết rõ, là vì ghen tuông.

Hành vi trẻ người non dạ không màng đến hậu quả của một thời tuổi trẻ đó khiến ông ta nếm mùi trái đắng.

Thẩm Thiên Hành nhắm mắt lại, giơ tay đẩy quan tài trước mặt.

Ngón tay chạm vào lớp áo lạnh ngắt bên trong quan tài, ông ta khẽ thở dài, Thẩm Tri Ly nhớ lại lời hứa với ông ta cũng nhớ lại những năm tháng ở bên Tô Trầm Triệt, để nàng tự quyết định có phải là tàn nhẫn lắm không?

...

Nội bộ Ma giáo.

Càn Đạt Bà Vương không ngừng đi qua đi lại trong mật thất: "Bây giờ phải làm sao?"

Long Vương ấn ấn đầu: "Càn Đạt Bà... bà đừng đi qua đi lại nữa, ta chóng mặt quá, í, đói bụng quá."

Dạ Xoa Vương nhướng môi, vứt một xâu quả vẻ ngoài kỳ quái như cho chó ăn vào miệng Long Vương, nói: "Chỉ có ba con đường: giết, chạy, đầu hàng."

Long Vương phẫn nộ: "Mẹ kiếp..."

Càn Đạt Bà Vương trầm tư một lát: "A Tu La Vương đi tìm Vũ hộ pháp rồi... hay là đợi ông ta quay lại đã..."

Cửa bất ngờ bị đạp tung.

Ba người cùng quay đầu lại.

Diệp Thiển Thiển đỏ từ đầu đến chân, tựa cửa đứng ngược sáng, ánh mặt trời nhàn nhạt từ phía sau ả chiếu vào, ả nhướng mày, ngữ khí không lấy gì làm tốt đẹp, nói: "Chư vị, có nhã ý nói chuyện không?"

Một gian phòng khác trong Ma giáo.

"Cô... vì sao?"

Thẩm Tri Ly điềm tĩnh cắt phăng lớp vải mỏng, rồi lại lấy một dải băng buộc lại, nói: "Ta thương hại ngươi."

Vũ Liên lặng lẽ quay đầu đi: "... Không cần đâu."

Thẩm Tri Ly: "Ngươi khiến ta đâm huynh ấy bảy nhát, lại bị huynh ấy cắt đứt gân tay gân chân, thế là hòa rồi, nhưng ngươi thấy huynh ấy thứ gì cũng có, xuất thân danh giá có tiền có thế lại không thiếu nữ tử yêu, ngươi cái gì cũng không có, vừa là con riêng vừa không được ai yêu, dĩ nhiên là ngươi tội nghiệp hơn rồi, ta thương hại ngươi thì có vấn đề gì sao?"

Vũ Liên: "..."

Cô đang cố ý khích bác ta sao?

Thẩm Tri Ly đập mạnh vào tay Vũ Liên: "Tốt rồi, sau này cử động không thành vấn đề, chỉ tuyệt đối không được luyện võ, mà ngươi vốn cũng không biết võ công, không sao rồi, chỉ cần cẩn thận đừng để bị thương là được."

Vũ Liên: "...", cổ tay đau đến mức mặt nhăn mày nhó.

Thẩm Tri Ly lại đưa tay trêu ghẹo tiểu hoàng điểu đang đậu trên người Vũ Liên, tiểu hoàng điểu rất khoái chí dụi dụi vào tay Thẩm Tri Ly, nhưng chân lại bám chặt vai Vũ Liên không nhúc nhích.

Hơi có chút cảm khái, Thẩm Tri Ly nói: "Con chim này hình như rất thích ngươi đó... cũng chẳng trách, ngươi nuôi nó tốt thế này cơ mà, ồ, hình như béo thành một cục bông rồi."

Vũ Liên: "..." Căn bản là chẳng buồn để ý đến nàng.

Ta vừa lợi dụng cô vừa muốn giết cô còn có ý đồ không tốt với cô, cô ít nhiều cũng cho ta một chút phản ứng bình thường có được không hả?

Thẩm Tri Ly: "... Cũng không biết tên này bay được không nhỉ?" Nói đoạn Thẩm Tri Ly chụp lấy chú chim vứt vào không trung.

Tiểu hoàng điểu kinh hoàng mở to mắt, cố hết sức đập cánh, Vũ Liên trông thấy thế, cơ thể bất giác nhoài tới trước mở hai lòng bàn tay đón lấy tiểu hoàng điểu vì quá béo mà hoàn toàn không bay nổi nữa.

Tiểu hoàng điểu còn chưa hết kinh hoàng nằm bẹp trên tay Vũ Liên, chớp đôi mắt to ngấn nước, bên trong đầy vẻ... có lẽ là cảm kích.

Ánh mắt Vũ Liên cũng bất giác trở nên dịu dàng.

Thẩm Tri Ly cười, khom người: "Vũ Liên, ngươi đã tự tay giết người bao giờ chưa?

Vũ Liên ngẩn ra, mím môi, không đáp.

Thẩm Tri Ly: "Ta đã từng, hơn nữa còn là một nhân vật máu mặt nữa... đâm xuyên tim, một nhát chết ngay... nhưng dư vị thật sự rất khó chịu, một đại phu lại phải tự tay đoạt một mạng người..."

Vũ Liên: "... Cô muốn nói gì?"

Thẩm Tri Ly lấy một chủy thủ từ trong tay áo ra, đưa cho Vũ Liên: "Ông hận Thập Nhị Dạ công tử, đúng chứ... thế thì giết ta là sự báo thù tốt nhất cho hắn, ra tay đi."

Vũ Liên cầm lấy chủy thủ, tức giận nói: "Cô đang đùa kiểu gì thế hả?"

Thẩm Tri Ly: "Ta không đùa, đâm xuyên tim có thể có chút khó khăn, nhưng cứa cổ ta chắc ngươi vẫn làm được."

Tay Vũ Liên run rẩy, rất lâu, mới vứt chủy thủ sang một bên rồi lại mím môi không nói.

Thẩm Tri Ly nhặt chủy thủ lên: "Ta không điên, ngươi không dám, đúng không... Ngươi căn bản là không dám giết người, ngay cả lúc đầu ra ám hiệu cho ta, đều là hận Tô Trầm Triệt, thật sự nếu ngươi ra lệnh cho ta giết chết Tô Trầm Triệt, chắc bảy nhát dao đó ta đã không đâm vào bụng hắn rồi..."

Có lẽ do nàng nhân từ, nhưng nàng không thể đứng nhìn một người có số phận bi thảm như Vũ Liên chết đi trong cô độc.

... Nàng luôn nhớ chàng trai dịu dàng chuẩn bị mứt cho nàng khi nàng vừa uống thuốc xong, lại còn chăm chỉ ghi chép lại những kiến thức y học mà nàng nói, lo lắng nói "chỉ một chút thôi đấy" khi nàng muốn ra ngoài, mà lúc đó Vũ Liên e rằng không hề biết thân phận của nàng.

Thẩm Tri Ly thở dài không thành tiếng, nói cho cùng, tính cách nàng là thế, chỉ cần từng đối tốt với nàng, nàng sẽ ghi nhớ suốt đời, một giọt nước ân tình một suối nước báo đáp.

Huống hồ Vũ Liên không phải là người không có thuốc chữa.

Lúc nói đến Diệp Thiển Thiển, lúc chăm sóc cho tiểu hoàng điểu, nét mặt hắn dịu dàng đến không ngờ.

Trong lúc mơ màng, Thẩm Tri Ly nghe thấy tiếng Vũ Liên khẽ khàng đến mức không nghe thấy.

“Xin lỗi...”

Không đợi Thẩm Tri Ly nói, Vũ Liên nhanh chóng rút ra một xấp giấy nhét vào lòng Thẩm Tri Ly, rồi nhanh chóng quay mặt đi.

Thẩm Tri Ly cầm lên xem, bật cười, đó là nội dung mà nàng ghi lại vì sợ mình sẽ quên mất khi nàng bị mất trí nhớ, rõ ràng là lúc đó đã bị Vũ Liên vò nát vứt đi, bây giờ lại được vuốt lại thẳng thớm ngay ngắn thế này.

Nội dung viết trên đó rất lộn xộn nhưng nhiều nhất vẫn là về Tô Trầm Triệt.

Ví dụ như:

Những lời Tô Trầm Triệt nói nhất định không được nhẹ dạ cả tin, nhưng thỉnh thoảng tin cũng không có việc gì.

Tô Trầm Triệt rất biết cách giả vờ tội nghiệp, không được tùy tiện mềm lòng.

Tô Trầm Triệt có rất nhiều tiền, có thể tùy ý bóc lột.

Ấy... Tô Trầm Triệt dáng người cao ráo, đường nét vô cùng hoàn mỹ.

Vừa đi vừa đọc chăm chú, Thẩm Tri Ly đâm sầm vào một vòng tay.

Vội vàng giấu xấp giấy đi, Thẩm Tri Ly mới ngước mặt lên.

Tô Trầm Triệt chu môi: “... Tri Ly.”

Thẩm Tri Ly né đầu sang một bên tránh.

Tô Trầm Triệt chồm tới, ôm eo, giọng nói đầy vẻ tủi thân: “Tri Ly... vì sao mấy hôm nay không quan tâm đến ta, còn đi trị thương cho cái tên (tỉnh lược một vạn từ độc địa) đó?”

Bây giờ hắn vô cùng hối hận vì đã không thẳng tay giết chết Vũ Liên.

Thẩm Tri Ly nói khẽ: “Buông ta ra có được không?”

Tô Trầm Triệt: “Không được.”

Thẩm Tri Ly ôm đầu, đau khổ nói: “Ta bây giờ không muốn nhìn

thấy ngươi..."

Tim Tô Trầm Triệt tan nát: "Vì sao?"

Thẩm Tri Ly: "Ngươi tưởng đâm ngươi bảy nhát dao ta không có gánh nặng tâm lý sao!?"

Tô Trầm Triệt: "Những thứ không có giá trị đó cần nhớ để làm gì?"

Thẩm Tri Ly vùng vẫy: "... Thả ta ra."

Tô Trầm Triệt đột nhiên buông tay ra, cúi người, ôm lấy bụng, khẽ rên lên một tiếng.

Thẩm Tri Ly lập tức quay người lại, thận trọng chạm vào bụng Tô Trầm Triệt, mặt đầy vẻ lo lắng: "Ta vừa đụng phải vết thương của ngươi ư? Có sao không? Này, ngươi..."

Bị Tô Trầm Triệt ôm gọn vào lòng, lúc này mặt hắn chẳng còn một chút khổ sở nào vì đau cả.

"Tri Ly, nàng vẫn rất lo lắng cho ta mà!"

Thẩm Tri Ly mặt nhăn nhó quay người bỏ đi.

Lại bị ôm lại.

Giọng hắn nhẹ tựa gió thoảng, thì thầm bên tai.

"Tri Ly, ta thật sự không để bụng..."

Nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, đặt lên môi, giọng Tô Trầm Triệt dường như có chút mất kiên nhẫn: "Tri Ly, ta yêu nàng, trên đời này ta chỉ yêu một mình nàng. So với nàng, cho dù là tính mạng cũng không phải là thứ quan trọng, chứ đừng nói đâm ta vài nhát dao, dù nàng có giết ta, ta cũng vẫn yêu nàng. Cho nên, đừng dằn vặt nữa, vui vẻ sống với ta không tốt sao? Ta từng hứa sẽ tổ chức một hôn lễ linh đình nhất, lớn nhất giang hồ, nàng quên rồi sao?"

Thẩm Tri Ly cảm thấy nổi da gà.

Nhưng cũng không khỏi thở dài... trên đời này lại có người có thể nói những lời tình tứ sởn gai ốc một cách tự nhiên, rành rọt như thế.

Hôn lễ...

Nàng dĩ nhiên còn nhớ.

Đợi ta trở về, Tri Ly, ta sẽ rước nàng bằng hôn lễ linh đình nhất, to nhất trên đời này.

Được, ta đợi chàng.

Nàng đã trả lời như thế, nhưng từ đầu không hề nghĩ câu nói đó là thật.

Hôn lễ, là thứ mà sau khi nàng hứa với sư phụ đã không còn mơ tưởng đến... Chỉ sống không đến ba mươi tuổi thì nói gì đến chuyện kết hôn sinh con, cuối cùng chẳng qua chỉ là dối người dối mình, chi bằng không làm...

Thẩm Tri Ly đột nhiên xoay tay nắm lấy tay Tô Trầm Triệt, nói: "Chỉ yêu một mình ta, thế... mẹ ngươi thì sao?"

Tô Trầm Triệt ngập ngừng, nhưng liền đáp: "Bà ấy là người phụ nữ rất quan trọng với ta không sai, không có bà ấy thì không có ta, nhưng... ta không thể có tình cảm khắc cốt ghi tâm với một người mà thậm chí chưa từng sống cùng ta lấy một ngày."

Lời chưa dứt, Tô Trầm Triệt đột nhiên mỉm cười: "Tuy ta cảm thấy nếu là mẹ ta thì chắc cũng không cần lo lắng, nhưng bà ấy đã mất rồi, nàng gả cho ta sẽ trực tiếp là nữ chủ nhân của Thập Nhị Dạ, không cần phải hầu hạ mẹ chồng, cũng không cần phải suy nghĩ có hợp với mẹ chồng hay không..."

Nụ cười của hắn ấm áp mà rạng rỡ, đôi mắt màu hổ phách trong vắt, giống như chưa từng trải qua đau thương, khổ sở.

Trong đầu Thẩm Tri Ly bỗng lóe lên một cảnh tượng.

Thiếu niên áo trắng đứng trước mặt nàng, nghiêng đầu, môi nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt long lanh mê đắm lòng người: "Thiếu cốc chủ, tôi là tiểu đinh mới đến, tôi sẽ bưng trà đưa nước quét dọn vệ sinh, còn có..." Hắn e thẹn cụp mắt, "làm ấm giường".

... Lúc đó Hoa Cửu Dạ vừa bỏ đi, tâm trạng nàng rất tệ, mấy tháng liền không cười nổi, nhưng lại bị một câu nói của thiếu niên đó chọc cười.

Chỉ là...

Chủ thượng ra đời chưa bao lâu thì phu nhân đã qua đời, đành phải dựa vào bức họa để duy trì ký ức về mẹ, sau đó người cũng dần dần lười giở ra xem, tôi cất giùm người.

Lời của Thanh Hạnh.

Hắn thật sự không để tâm sao?

Hay là vì chờ đợi quá lâu, cũng dần dần thất vọng đi rồi.

Thẩm Tri Ly mím môi: "Ngươi ở đây dưỡng thương vài ngày đi, Ma giáo còn có một số việc chưa xử lý xong sao? Chính phái e rằng cũng sẽ chẳng để ngươi đi nhanh thế đâu. Ta... về Hồi Xuân cốc trước đây."

Tô Trầm Triệt: "Bao giờ?"

Thẩm Tri Ly: "Sáng mai."

Tô Trầm Triệt trề môi: "Có thể không đi không?"

Thẩm Tri Ly đáp rất nhanh: "Không thể", quay người, "Ta đi ngoài, không được đi theo."

Bên ngoài mấy mươi dặm.

Lạc đà: "...", miệng sùi bọt mép.

Hoa Cửu Dạ quất roi: "Đi nhanh cho ta!"

Lạc đà khuỵu xuống.

Lão tử thật không xong rồi, mẹ kiếp, ngươi còn muốn xoay vòng vòng bao lâu nữa hả!

Hoa Cửu Dạ liếc mắt, giọng miệt thị: "... Đồ vô dụng."

Lạc đà: "..."

Hoa Cửu Dạ nhảy xuống lạc đà, phóng mắt ra xa.

Bất giác cảm khái: Ta..., cái sa mạc chết tiệt này sao lại dài thế nhỉ!

Chương 11: Lời hứa và đau lòng

Thẩm Tri Ly khăng khăng đòi đi, nhanh gọn thu dọn hành trang, sáng sớm hôm sau đã chuẩn bị xuất phát.

Trong vòng ba tháng, cách đây không xa.

Nàng phải về kịp Hồi Xuân cốc bằng tốc độ nhanh nhất.

Còn chưa ra khỏi cửa viện đã thấy Diệp Thiển Thiển sa sầm mặt, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn xuống trầm tư, vừa nhìn thấy nàng bước ra, Diệp Thiển Thiển buông hai tay xuống, nói: "Phải về Hồi Xuân cốc sao? Ta đưa cô về".

Thẩm Tri Ly có chút ngại ngùng: "Trước đó gây mê cô…".

Diệp Thiển Thiển: "Đừng nói nữa, ta đã hứa đưa cô về bình an".

Nói đoạn, ả dắt hai con lạc đà đến, nói với Thẩm Tri Ly: "Đi thôi".

Đi theo Diệp Thiển Thiển, Thẩm Tri Ly bất giác hỏi: "Thế chuyện của Ma giáo…".

Diệp Thiển Thiển: "Đã đồng ý đàm phán hòa bình rồi, cụ thể như thế nào còn phải chờ hai bên thỏa thuận, ta đưa cô về trước cũng còn kịp".

Thẩm Tri Ly mấp máy môi hồi lâu nhưng chỉ nói ra được một tiếng: "Ồ".

Suy cho cùng nàng chẳng qua chỉ là người ngoài cuộc.

"Nhưng…" Diệp Thiển Thiển quay đầu lại nhìn Thẩm Tri Ly, làn môi cong tuyệt đẹp nhướng lên, mỉm cười, thần thái đẹp đến say lòng người: "Tiền đề đàm phán là, giáo chủ Thần giáo tiếp theo là ta".

Thẩm Tri Ly kinh ngạc: "Á?".

Diệp Thiển Thiển nói ngắn gọn: "Là Tô Trầm Triệt dạy dấy. Nói với Thần giáo là ta giả vờ thuận theo chính phái, nhưng thật ra trái tim luôn hướng về Thần giáo, lại nói với chính phái rằng ta đã cải tà quy chánh, Thập Nhị Dạ công tử bảo sao nghe vậy. Sau đó hai bên đều đồng ý rồi".

Thẩm Tri Ly: "…".

… Cái kiểu ăn ở hai mặt này vô sỉ thật!

Sắp đến tổng đàn, Diệp Thiển Thiển kéo dây cương, nói: "Lên lạc đà đi".

Thẩm Tri Ly lừng khừng một lúc, tay chân lóng ngóng trèo lên giữa hai bướu lại đà, lạc đà nhàn nhã khẽ quay người, Thẩm Tri Ly sợ hãi toàn thân run lẩy bẩy.

Diệp Thiển Thiển bật cười: "Để ta đỡ cô lên".

Khó khăn lắm mới yên vị, Thẩm Tri Ly liếc ngang thì thấy Diệp Thiển Thiển nhẹ nhàng thanh thoát nhảy phóc lên mình lạc đà, tà áo đỏ bay bay trong gió.

Thấy Thẩm Tri Ly đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, ganh tị, Diệp Thiển Thiển ngớ ra một lát: "… Chẳng lẽ cảm thấy ngồi trên lưng lạc đà là một việc đáng ngưỡng mộ sao?".

Thẩm Tri Ly: "…".

… Cô đang muốn gây thù chuốc oán đó hả?

Biết ngồi trên lưng lạc đà thì có gì to tát lắm đâu!

Diệp Thiển Thiển cười, nhưng lập tức lại như nhớ ra điều gì, thu vài phần nụ cười lại: "Thẩm Tri Ly, thật ra cô cũng có một chút khiến ta ngưỡng mộ đó".

Thẩm Tri Ly nhìn ả bằng ánh mắt nghi hoặc, căn bản không mong nghe thấy lời tốt đẹp từ miệng ả.

Mắt nhìn ra xa, giọng Diệp Thiển Thiển nhẹ đến mơ hồ: "… Rất giống với Tô Trầm Triệt, bất luận bản thân phải trải qua chuyện đau đớn, thảm khốc thế nào hay phải đối diện với bất kỳ thứ đáng sợ nào, cô cũng rất điềm tĩnh".

Thẩm Tri Ly sửng sốt, thật không ngờ ả lại nói những lời này, nhưng lập tức cười ngay: "Có lẽ vậy".

Diệp Thiển Thiển: "Trước đây không liên tưởng đến, sau đó ta mới kịp hiểu ra cô bảo ta ba tháng sau nhất định phải đưa cô về Hồi Xuân cốc, là vì Thập Nhị Dạ Hoa đúng chứ. Cô từng nói định kỳ cô phải

dùng máu mình để nuôi nó, định kỳ là ba tháng đúng chứ? Có thể nói cho ta biết, còn bao lâu nữa thì Thập Nhị Dạ Hoa sẽ nở không?".

Thẩm Tri Ly trầm ngâm một lúc: "Nhiều nhất là nửa năm, ít nhất là nửa tháng".

Lời vừa dứt, không gian bỗng yên ắng lạ thường.

Hồi lâu, Diệp Thiển Thiển mới nói: "Nếu thế thì hắn sẽ đau lòng lắm".

Thẩm Tri Ly bật cười: "Cô không phải muốn ta tự nói với hắn bọn ta không thể sao?".

Diệp Thiển Thiển: "Lúc đó khác bây giờ khác, bây giờ ta nghĩ thông rồi, không phải của ta thì cuối cùng cũng không phải của ta, miễn cưỡng cũng không được ích gì. Còn nữa, cô… không định nói cho hắn biết thật sao?".

Thẩm Tri Ly cụp mắt.

Lớp ký ức đóng bụi dần dần được mở, Tô Trầm Triệt không nói cho nàng biết những chuyện xảy ra trong gian mật thất sau đó, nhưng trí nhớ nàng quả thật đã dần dần hồi phục, ban đầu là những phân đoạn, sau đó chắp nối, liên kết lại với nhau thành từng chuỗi ký ức, nàng chưa bao giờ nhớ rõ ràng mọi sự từ lúc sinh ra cho đến hiện tại như thế này.

… Bao gồm cả ba tháng tự dưng mọc thêm ra này.

Nàng chưa từng nghĩ mình lại quen biết Tô Trầm Triệt trong quá khứ.

Tuy ngũ quan đường nét có chút khác biệt, nhưng nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay, thiếu niên với nụ cười đã chôn sâu trong ký ức và bụng đầy những điều xấu xa đó chính là Tô Trầm Triệt.

Và cùng với nó còn có một thứ tình cảm lạ lẫm, không mãnh liệt và một nỗi quyến luyến nhàn nhạt.

Nàng quyến luyến nụ cười của thiếu niên đó và cả những cái ôm ấm áp của hắn nữa.

Cố ép mình thản nhiên, Thẩm Tri Ly nói: "Nếu nói cho hắn biết, hắn nhất định sẽ nghĩ cách làm đảo lộn tất cả. Ta đã hứa với sư phụ, nhất định phải làm được. Còn nữa…", ngừng một lát, "Có lẽ cô không biết người mà sư phụ ta muốn cứu sống là mẫu thân của Tô Trầm Triệt".

"Cho nên, ta nghĩ, cho dù ta chết đi, hắn cũng không đến nỗi cô đơn".

Nàng hãy còn nhớ dung mạo của người phụ nữ đặt trong quan tài bằng thủy tinh trong thạch động Hồi Xuân cốc, giống hệt như trong bức họa, chỉ có điều dịu dàng hơn, xinh đẹp hơn nhiều, chắc chắn là một người mẹ rất dịu dàng.

Người phụ nữ mà sư phụ thích chắc chắn không thể là một kẻ kém cỏi.

Diệp Thiển Thiển cho lạc đà đi một lát mới nói: "Cô tự quyết định, hy vọng cô sẽ không hối hận".

Sẽ hối hận chứ?

Tay Thẩm Tri Ly áp lên ngực trái, vô tình kéo ra một vật.

Nàng cúi đầu nhìn, là hai múi tóc tết lại với nhau, dưới cùng còn có sợi tua mảnh rủ xuống.

Nàng bỗng nhớ ra, hình như lúc còn ở Hồi Xuân cốc, Hoa Cửu Dạ nhổ một nhúm tóc Tô Trầm Triệt, hắn bèn dứt khoát tết cùng với tóc nàng.

Kết tóc, là chuyện chỉ có vợ chồng mới làm trong đêm động phòng.

Kết tóc thành phu thê, ân ái không xa rời.

Một cảm xúc không nói thành lời xâm chiếm trái tim Thẩm Tri Ly.

Hắn không đến tiễn nàng…

Ngón tay nắm chặt chỗ tóc tết, Thẩm Tri Ly không nén được quay đầu nhìn về phía sau.

…

Thẩm Tri Ly: "…".

Ai đó: "…".

Thẩm Tri Ly giật giật khóe môi: "…Sao ngươi lại ở đằng sau?!".

Ai đó nhe răng cười, hàm răng trắng lóa: "Tri Ly, ta đi theo nàng rất lâu rồi, giờ nàng mới phát hiện sao?".

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly mặt mày méo mó, ai đó tự động cướp lấy thứ trên tay nàng: "Thứ vừa nãy nàng nhìn chăm chú là…". Ai đó mặt đầy vẻ sung sướng, "Tri Ly, đây không phải là tín vật đính ước của chúng ta sao?".

Thẩm Tri Ly giằng lại, mặt hơi đỏ lên: "… Không phải!".

Họ làm gì có tín vật đính ước kia chứ!

Tô Trầm Triệt chẳng hề để bụng, quay sang kéo vạt áo nàng: "Tri Ly, nếu muốn đi thì đưa ta theo với".

Thẩm Tri Ly lừ mắt, hất tay ra: "Ngươi đi cái gì? Vết thương ở bụng ngươi chưa đủ sao? Ngoài kia là sa mạc, lỡ vết thương rách ra, ngươi muốn quay lại cũng không quay lại được nữa".

Tô Trầm Triệt lại kéo kéo, chớp mắt vô tội: "Tri Ly, nàng sẽ bảo vệ ta mà, đúng không?".

… Đúng cái đầu ngươi!

Ta mới là kẻ tay trói gà không chặt cần có người bảo vệ biết chưa hả?

Thẩm Tri Ly đột nhiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ với tâm trạng giằng xé trước đó của mình.

Tuy vẫn còn sớm, xung quanh vẫn chưa nhiều người qua lại, nhưng lúc này đã có vài đệ tử không biết là của Ma giáo hay chính phái giương đôi mắt hóng chuyện về phía họ!

Mau chóng thoát khỏi cái tên làm mình mất mặt này mới là thượng sách!

Diệp Thiển Thiển nhận được ánh mắt cầu cứu của Thẩm Tri Ly,

nắm chặt dây cương vận lực, tốc độ lạc đà bỗng chốc nhanh hơn hẳn.

Thẩm Tri Ly: "Ngươi còn không buông tay?".

Tô Trầm Triệt: "Không buông!".

Thẩm Tri Ly: "Từng tuổi này rồi chứ có phải là con nít ba tuổi đâu mà còn lôi lôi kéo kéo, ngươi không biết xấu hổ à? Mau buông áo ta ra!".

Tô Trầm Triệt mặt đầy vẻ nghiêm túc: "Không thích!".

Thẩm Tri Ly nổi điên: "Có người đang nhìn kìa! Á… ngươi xem đằng sau ngươi hình như có thứ gì đang xông tới kìa!".

Tô Trầm Triệt nhìn sâu lắng: "Tri Ly, vô ích thôi, ta không quay đầu ra sau đâu…".

Lời vừa dứt, chỉ thấy một chiếc giày rơi trúng đầu Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt: "…".

Thẩm Tri Ly ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ha ha ha… Ta không lừa ngươi mà, phía sau ngươi đúng là có…".

Chỉ nghe mấy tiếng bước chân lướt qua, một bàn tay thon dài chụp lấy chiếc giày trên đầu Tô Trầm Triệt, điềm nhiên đi vào chân, rồi điềm nhiên bóp cổ Tô Trầm Triệt, giọng băng giá, u ám đến mức khiến người ta run rẩy: "Dám dùng đồ giả để lừa ta…".

Ngón tay siết chặt, âm thanh thoát ra từ cổ họng có vẻ uể oải lẫn với hơi thở dốc gằn từng tiếng: "Ta đã rất lâu rồi chưa gặp phải một việc khiến mình khó chịu đến thế".

Tô Trầm Triệt nhấc chân đạp tới, Hoa Cửu Dạ nghiêng người né sang một bên, Tô Trầm Triệt huých khuỷu tay nhanh chóng thoát ra khỏi vòng kim tỏa của Hoa Cửu Dạ.

Giống như màn kịch đã diễn ra vô số lần, hai người sát tới đánh nhau.

Thẩm Tri Ly: "Sư huynh, dừng tay…".

Hoa Cửu Dạ hừ một tiếng: "Không được cầu xin! Hôm nay không

giết chết tên này, ba từ Hoa Cửu Dạ tên ta sẽ viết ngược lại!".

Thẩm Tri Ly: "Dạ Cửu Hoa, khó nghe quá sư huynh ơi…".

Hoa Cửu Dạ chẳng buồn để ý đến nàng, lo đánh nhau với Tô Trầm Triệt quên cả trời đất.

Vì Tô Trầm Triệt đang bị thương nặng, Hoa Cửu Dạ thì đuối sức, các chiêu thức màu mè chỉ diễn ra được một lúc, cuối cùng biến thành hai bên bóp cổ nhau với tư thế vô cùng cổ quái.

Thẩm Tri Ly ôm đầu quay đi.

Diệp Thiển Thiển tay chống cằm, tỏ ra thích thú, nhàn nhã lên tiếng: "Này, có thấy họ rất giống đá gà không?".

Thẩm Tri Ly: "…".

Bất giác quay lại nhìn, mặt mày đỏ gay cổ phình ra, nét mặt méo mó, nhăn nhó, đúng là rất giống…

Phía sau, nữ đệ tử Ma giáo A: "Ngươi xem, ngươi xem, hai người đó có giống Tiểu Hoa và Tiểu Hắc trong bức tranh này không?".

Nữ đệ tử B: "Giống chỗ nào, Tiểu Hoa, Tiểu Hắc rõ ràng là yêu nhau mà! Hơn nữa ngươi xem hai người này mặt méo mó nhìn không ra nguyên dạng luôn".

Nữ đệ tử A ôm lấy ngực trái: "Chính như thế mới khiến trái tim người ta rung động mà, không tin ngươi nhìn xem họ gầm ghè nhau rất dữ dội, rõ ràng còn kịch tính hơn trong tranh ấy chứ, á á á… Đây chính là yêu nhau giết nhau trong truyền thuyết đó sao?".

Thẩm Tri Ly mặt không cảm xúc quay đầu nói: "Xin lỗi, có thể cho ta mượn xem một chút được không?".

Đoạt lấy, giở ra… quả nhiên là nàng vẽ…

Trong lúc đang khổ sở tìm cách, Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên thì thấy Tô Trầm Triệt đã nằm bò lên người Hoa Cửu Dạ, tay cầm một viên đơn dược to bằng móng tay nhét vào miệng Hoa Cửu Dạ.

Hoa Cửu Dạ giơ tay đấm Tô Trầm Triệt hai cái, vừa định phun ra thì thấy Tô Trầm Triệt bỗng cúi gập người, khuôn mặt anh tuấn bỗng chốc

to ra trước mặt hắn, khoảng cách giữa môi và môi gần trong gang tấc, nghe thấy cả hơi thở của nhau.

Hoa Cửu Dạ thất kinh.

Mẹ kiếp, Tô Trầm Triệt mà dám hôn hắn, hắn sẽ vặn mồm Tô Trầm Triệt!

Tô Trầm Triệt mơ mơ màng màng nở nụ cười mờ ám với hắn, ngón tay còn điểm trên cổ hắn!

Mắc ói quá…

"Á á á á á á á, phấn khích quá, ta chịu không nổi nữa rồi!".

"Á á á, ta cũng vậy, họ sắp hôn rồi đúng không, hôn rồi đúng không!".

Nữ đệ tử ma giáo A đột nhiên hét toáng lên, bưng mặt lao đi.

Ực ực.

Hoa Cửu Dạ trong lúc hốt hoảng, thất kinh, rướn cổ lên, viên đơn dược đó bỗng bị nuốt vào trong.

Tô Trầm Triệt khôi phục lại vẻ bình thường, trèo xuống khỏi người Hoa Cửu Dạ đang sững sờ, ngoáy mông chạy đến bên Thẩm Tri Ly nịnh nọt.

Hoa Cửu Dạ dường như đột nhiên định thần lại, ôm lấy cổ, mặt tái xanh: "Nghẹn… nghẹn rồi… nước…".

Một lúc sau, Hoa Cửu Dạ vừa tu nước vừa vuốt cổ ho sặc sụa, mặt đen như đít nồi.

Thẩm Tri Ly lo lắng hỏi: "Ngươi cho huynh ấy uống gì vậy hả?".

Tô Trầm Triệt kề sát tai nàng thì thầm: "Thất tình đơn".

Thẩm Tri Ly kinh ngạc: "… Đó không phải là…", đã cho ngươi uống rồi sao?

Tô Trầm Triệt cười dịu dàng: "Ngoài thứ Tri Ly nàng đút cho ta, những thứ người khác đưa ta đâu dễ mắc mưu như vậy". Hắn cười càng dịu dàng hơn, "Dám ám hại ta, chí ít cũng phải chuẩn bị sẵn tâm

lý bị ta ám hại trở lại chứ".

Thẩm Tri Ly: "…".

Vì sao lại có cảm giác dựng tóc gáy thế nhỉ?

Thứ nguy hiểm như Thất tình đơn vì sao ngươi lúc nào cũng mang theo người thế hả?

Tô Trầm Triệt tiếc nuối nói: "Vốn định đợi Lôi Ảnh có người yêu rồi sẽ đút cho hắn, không ngờ… Ta thật là lương thiện quá mà".

Thẩm Tri Ly: "…".

Thương cảm nhìn sư huynh.

Lại nói viên thuốc đó cũng đã được mấy năm rồi, có khi nào hết hạn sử dụng biến chất không, sư huynh uống vào chắc không sao chứ…

…

Sau nửa tuần nhang.

"Đi rồi còn quay lại nhìn cái gì?", Hoa Cửu Dạ khó chịu quẹt quẹt khóe miệng, giọng hậm hực, ta cảnh cáo muội, sư huynh thấy hắn rất rất rất ngứa mắt!".

Thẩm Tri Ly thu lại ánh mắt nhìn ra sau, nói: "Ừm, đi mau thôi".

Trong lúc nói, nàng lại bất giác nhớ lại cảnh tượng lúc nãy.

Giữa bầu khí kỳ lạ, một gã nam tử vận áo đen rách rưới tóc cột đuôi ngựa tay cầm thanh kiếm nặng trịch vận lực lớn ngút trời, vung kiếm lên cao, gõ mạnh vào Tô Trầm Triệt khiến hắn ngất đi.

Sau đó, hắn hơi cúi người, nắm cổ áo Tô Trầm Triệt lôi đi mất dạng.

Cả thế giới bỗng chốc yên lặng hẳn.

"Uống nước không?"

Đưa bình rượu ngay trước mặt, Thẩm Tri Ly cầm lấy uống một ngụm, rồi trả lại cho Diệp Thiển Thiển.

Diệp Thiển Thiển quay đầu, tóc hất sang một bên, đưa cho Hoa

Cửu Dạ: "Uống nước không?".

Hoa Cửu Dạ không nghĩ ngợi nhiều cầm lấy tu ừng ực.

Thẩm Tri Ly: "…".

Này này, đó là chỗ nàng mới uống mà, không đúng…

Ánh mắt Thẩm Tri Ly dừng ở nơi tay hai người giao nhau… trong viên Thất tình đơn mà vừa nãy Hoa Cửu Dạ uống có…

Máu của Diệp Thiển Thiển!

Ánh mắt Thẩm Tri Ly nhìn theo bóng lưng hai người bỗng trở nên vô cùng phức tạp.

Hai người hoàn toàn không phát giác ra vẫn cười lạc đà đi thẳng, cô gái áo đỏ xinh đẹp, lạnh lùng vô song, nam tử áo đỏ thẫm ma mị, u ám… ngược ánh mặt trời đỏ ối trên sa mạc rộng lớn, vắng vẻ, lại… xứng đôi ngoài sức tưởng tượng.

Thẩm Tri Ly âm thầm nghĩ, nếu họ đến với nhau thật thì đúng là một cặp khiến người ta nghẹn ngào không nói nên lời…

Đây là nơi Diệp Thiển Thiển vô cùng quen thuộc nên ra khỏi sa mạc chỉ mất đúng năm sáu ngày.

Ra khỏi Huy Nguyệt thành, Diệp Thiển Thiển tìm một khách điếm cho ba người lưu lại, chiếu theo nam nữ thì Diệp Thiển Thiển và Thẩm Tri Ly một phòng, Hoa Cửu Dạ một phòng, nhưng Hoa Cửu Dạ nhất định không yên tâm để sư muội ở cùng phòng với Diệp Thiển Thiển, kết quả thỏa thuận là, ba người ở chung một phòng.

Gian phòng chỉ có hai chiếc giường một trong một ngoài, để bảo đảm an toàn thì chiếc bên trong là của Thẩm Tri Ly rồi.

Mấy ngày đường vất vả nhọc nhằn, Thẩm Tri Ly vừa ngả xuống giường đã ngủ say, lúc tỉnh dậy dụi mắt đẩy cửa ra ngoài: "Chào…".

Đột nhiên im bặt.

"Xin lỗi, ta quay về giường ngủ thêm nữa."

… Trên chiếc giường lộn xộn ở bên ngoài, Diệp Thiển Thiển và Hoa

Cửu Dạ quần áo xộc xệch, tứ chi đan nhau, trên chiếc bàn nhỏ mấy hũ rượu cạn nằm ngổn ngang, áo choàng ngoài vứt tứ tung dưới đất.

Có cần phải vừa mở cửa ra đã bắt nàng phải nhìn thấy cảnh tượng đau mắt như thế không?

Thẩm Tri Ly cố gắng giữ lấy chiếc cằm đã sắp rớt xuống của mình.

Lại đẩy cửa ra lần nữa, cảnh tượng bên ngoài đã biến thành vô cùng bình thường, nhưng lại vô cùng bất bình thường.

Diệp Thiển Thiển thản nhiên lau đao, Hoa Cửu Dạ cúi đầu đút thức ăn cho Tiểu Hoa không biết từ đâu chui ra.

Nhưng… Thẩm Tri Ly trề môi, các người sao lại ngồi quay lưng với nhau thế kia?

Cảm thấy bất bình thường không chỉ có mỗi Thẩm Tri Ly.

Hoa Cửu Dạ điềm nhiên cưỡi trên lưng ngựa, nhưng… ta…, tối qua rốt cuộc là thế nào!

Rõ ràng là hai người họ chỉ ngồi uống rượu tán gẫu với nhau, vì sao cuối cùng lại thành ra như thế!

Còn nữa… hắn hơi híp mắt lại, quét ánh mắt vô cùng cẩn trọng nhìn sang Diệp Thiển Thiển đang ngồi một bên gặm mía, mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì.

Vì sao…

Hắn lại cảm thấy…

Cái ả Diệp Thiển Thiển này càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng xinh đẹp thế nhỉ, thật lòng ta…!

Mang theo nỗi ám ảnh khó nghĩ của Hoa Cửu Dạ, vẻ lạnh lùng điềm nhiên của Diệp Thiển Thiển và ánh mắt kín đáo thâm sâu của Thẩm Tri Ly, ba người họ cuối cùng cũng đã về tới Hồi Xuân cốc.

Diệp Thiển Thiển dừng trước cửa cốc nói: “Ta không vào trong cốc đâu, chúng ta cáo từ ở đây thôi”.

Hoa Cửu Dạ ngẩn ra: “Vậy là cô đi sao?”.

Diệp Thiển Thiển ghìm dây cương, nhè nhẹ gật đầu: "Ừm, hẹn gặp lại trong giang hồ".

Vó ngựa vừa đi chưa được một bước, đã nghe thấy tiếng Hoa Cửu Dạ: "Đợi đã, ta tiễn cô".

Diệp Thiển Thiển ngạc nhiên: "Tiễn ta?".

Hoa Cửu Dạ dường như rất khó nhọc mở miệng: "Nữ tử một thân một mình không an toàn".

Diệp Thiển Thiển càng ngạc nhiên, đột nhiên rút đao cắm xuống đất, ánh đao sắc lạnh: "Không an toàn?".

Mặt Hoa Cửu Dạ lộ vẻ tiến thoái lưỡng nan hiếm có, hắn nhìn sang hướng khác, cố gắng giữ giọng nói bình thản: "Dù sao ta chính là muốn tiễn cô, một câu thôi muốn hay không?".

Diệp Thiển Thiển vuốt vuốt tóc: "Được thôi".

Nhìn theo bóng hai người xa dần, Thẩm Tri Ly lờ mờ có cảm giác như cha mình sắp lấy vợ lẽ.

Nhưng… vẫn cứ phải chúc họ hạnh phúc thôi.

Tiện thể tiếp tục thương cảm cho sư huynh một chút, khuất phục cô gái như Diệp Thiển Thiển chắc phải đổ máu đổ nước mắt nhọc nhằn lắm đây.

…

Quay đầu nhìn lại, vẫn là Hồi Xuân cốc mà nàng đã sống bao năm ở đây.

Từng gian nhà, ngọn cỏ, nhành cây đều quen thuộc như thể đã khắc sâu vào trong ký ức.

Đây dù sao cũng là địa bàn của nàng, tìm đường đến thạch động dễ như không, Thẩm Tri Ly đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng bên trong thạch động không hề thay đổi, vẫn là một cái hồ lạnh và một chiếc quan tài.

Thẩm Tri Ly chạm vào quan tài, dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong chiếc quan tài bằng thủy tinh trong suốt óng ánh, một phụ nữ nằm yên lặng, một người phụ nữ xinh đẹp, chiếc váy dài màu bạc ôm trọn thân hình tuyệt mỹ, những đường cong uốn lượn, mắt nhẹ nhàng nhắm lại, dường như vẫn có thể nhìn thấy hàng mi dài khẽ động, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, nhưng cho dù có bảo quản cẩn thận thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi được sự thật bà ấy đã chết rồi.

Lúc biết bà ấy là người trong trái tim sư phụ, Thẩm Tri Ly đã từng rất ghen tị với người phụ nữ này.

Bà ta rõ ràng đã chết, sao lại còn chiếm mất tình yêu sâu thẳm nhất trong trái tim sư phụ.

Nhưng lúc này, nàng dùng ngón tay vẽ theo đường nét trên khuôn mặt bà, trong lòng chỉ còn lại mỗi một tình cảm dịu dàng,

Đây là… mẫu thân của Tô Trầm Triệt.

Trước đây chưa từng để ý, bây giờ nhìn lại, đôi mày thanh tú, tinh tế và đôi môi mỏng tuyệt đẹp kia giống hệt như Tô Trầm Triệt, Thẩm Tri Ly thậm chí có thể tưởng tượng, người phụ nữ này lúc cười chắc cũng sẽ dịu dàng vô hại như thế.

Nàng thật ra rất quen thuộc người phụ nữ này,

Thập Nhị Dạ Hoa tuy là một bông hoa thần có thể cải tử hoàn sinh trong truyền thuyết nhưng hạn chế cũng rất nhiều.

Ví dụ như, một bông hoa chỉ có thể do một cô gái hiến tế, người con gái hiến tế nhất thiết phải cam tâm tình nguyện, còn phải trinh trắng, thuần khiết; ví dụ như, nhất định phải lấy máu của người được cứu sống nhỏ lên hoa trước khi hoa được trồng xuống ; lại ví dụ như người hiến tế và người được hiến tế phải khí tức tương thông.

Thập Nhị Dạ Hoa thật ra không phải là cứu sống, mà là mượn mạng.

Hút hết sinh khí, máu và sức sống của người hiến tế để cho người được hiến tế, cũng chính là người đã chết lợi dụng sinh mạng của người chưa chết để tiếp tục sống thôi.

Cho nên, nàng thật sự rất quen thuộc với người phụ nữ này, từ giây phút mà Thập Nhị Dạ Hoa được trồng xuống, tính mệnh nàng và tính mệnh người phụ nữ này đã gắn chặt vào nhau.

Định mệnh đã bắt nàng phải chết vì người phụ nữ này, Thẩm Tri Ly vốn chỉ định bình yên sống nốt những tháng ngày còn lại của mình ở Hồi Xuân cốc này.

Nhưng, không ngờ…

Tô Trầm Triệt.

Tay giữ chặt ngực trái, nơi có bím tóc được kết lại của hai người sưởi ấm trái tim, nàng cảm thấy thật ấm áp.

Mím môi, đóng nắp quan tài lại, Thẩm Tri Ly mới đi về phía bờ hồ.

Mặt hồ lạnh lẽo rộng lớn dập dờn rất nhiều hoa, nhưng bắt mắt nhất vẫn là bông hoa màu tím nhạt ở ngay chính giữa mặt hồ đó.

Đài hoa tím thẫm cực lớn nổi lên mặt nước băng giá, cánh hoa tím nhạt đã nở hơn nửa, nhị hoa trong suốt, tỏa sáng lấp lánh.

… Đó là một đóa hoa sắp nở rộ.

Là thần hoa nổi tiếng khắp thiên hạ - Thập Nhị Dạ Hoa.

Thẩm Tri Ly ấn nút cơ quan, mặt nước tự động tách ra, nàng đi thẳng đến bên hoa, lấy chủy thủ trong ngực áo ra, cứa vào cổ tay, dòng máu đỏ tươi chảy xuống cánh hoa, từng giọt từng giọt tụ lại với nhau.

Trong chốc lát, máu nhỏ xuống cánh hoa liền bị nó tham lam hút lấy.

Thẩm Tri Ly cắn răng chịu đau, thầm nhẩm tính thời gian.

Chỉ trong chốc lát mà tựa như một năm.

Bất kỳ lúc nào cũng vô cùng đau đớn.

Nàng sợ lạnh, ở đây lại băng giá như hố băng, nàng chỉ cần một vết xước nhỏ máu đã chảy không ngừng, lúc này lại bất đắc dĩ phải tự cắt máu mình.

Cuối cùng, khi lượng máu đã đủ, Thẩm Tri Ly vội vàng bôi thuốc trị

thương lên cổ tay mình, đồng thời ấn chặt vết thương, cơ thể đuối sức mệt lả trượt ngồi xuống đất.

Một chút sức lực để cử động, nàng cũng không có.

Trước đây tuy cũng rất mất sức, nhưng không đến mức độ này, quả nhiên đã sắp đến thời khắc cuối cùng rồi sao?

Cứ ngồi thế một hồi, Thẩm Tri Ly mới đứng lên loạng choạng rời khỏi Thập Nhị Dạ Hoa, đồng thời khởi động cơ quan một lần nữa.

Cơ quan vừa đóng lại, cánh cửa đá đã mở ra.

"Tiểu thư…"

Điệp Y quệt nước mắt, chạy thẳng đến ôm lấy Thẩm Tri Ly. "Tiểu thư, muội biết tỷ đang ở đây, tỷ cuối cùng cũng trở về rồi".

Thẩm Tri Ly khựng lại: "Buông tay".

Điệp Y ngẩn ra, rồi nhìn thấy máu rỉ ra từ cánh tay Thẩm Tri Ly, vội vàng xót xa buông ra, rồi quay lại nhìn mặt hồ, muốn nói gì đó lại thôi.

Thẩm Tri Ly cười, kéo tay Điệp Y lại: "Được rồi, ra ngoài thôi".

Điệp Y thở dài: "Tiểu thư…".

Thẩm Tri Ly: "Thở dài gì chứ, nhanh lên! À, rời khỏi đây lâu như vậy, thật nhớ tay nghề nấu nướng của Điệp Y, tối nay xuống bếp nấu cho ta vài món có được không?".

Nhìn nụ cười của Thẩm Tri Ly, Điệp Y gật gật đầu.

Tắm xong, bôi thuốc rồi ngủ trưa một giấc dài, Thẩm Tri Ly mới vươn vai tỉnh dậy.

Cẩn thận băng bó vết thương, Thẩm Tri Ly ra khỏi phòng ngủ, thì nhìn thấy trên bàn bày sẵn thức ăn, toàn là những món nàng thích.

Tuy nhạt miệng, nhưng mùi thức ăn quả thật tuyệt diệu, thơm đến mức khiến Thẩm Tri Ly suýt chút nữa nuốt cả lưỡi mình.

Xem ra những ngày nàng không có ở đây, tay nghề nấu nướng của Điệp Y đã tiến bộ vượt bậc.

Chút niềm vui nho nhỏ khiến Thẩm Tri Ly mỉm cười.

Trên bàn ăn còn thiếu món canh, chắc Điệp Y đang làm, Thẩm Tri Ly đứng lên nghĩ, ừm, nên xuống nhà bếp biểu dương muội ấy!

Điệp Y chắc đã thông báo trong cốc là nàng trở về, suốt dọc đường luôn nghe thấy tiếng "chào cốc chủ", Thẩm Tri Ly thong thả đi đến của nhà bếp, trời cũng bắt đầu xẩm tối, trong nhà bếp lúc này vô cùng ồn ào náo nhiệt. Nàng định dợm chân bước vào thì vừa đúng lúc Điệp Y đi ra.

Thấy Thẩm Tri Ly ra ngoài một mình, Điệp Y bất giác lo lắng: "Tiểu thư, bên ngoài gió lạnh, tỷ mau về phòng đi, muội nấu canh xong sẽ quay về ngay thôi!".

Thẩm Tri Ly cười: "Được, nhưng ta đến để khen muội mà, mới xa cách chưa bao lâu mà khiến ta lóa cả mắt rồi, thức ăn rất rất ngon".

Điệp Y đỏ mặt, một lúc sau mới ấp úng: "Mấy món đó… không phải muội làm".

Thẩm Tri Ly hơi ngớ ra: "Vậy là đầu bếp mới à? Để ta đi xem".

"Là…"

Điệp Y vừa mới thốt ra lời, Thẩm Tri Ly đã bước vào trong bếp.

Chỉ thấy một đám đầu bếp vây quanh một bóng người dong dỏng cao, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chỉ điểm và tán dương.

Từ chỗ Thẩm Tri Ly đứng chỉ nhìn thấy đầu bếp mới đó đầu hơi cúi xuống, để lộ làn da cổ trắng ngần, mái tóc đen dài chảy xuống lưng, cơ thể căng thành một độ cong đẹp mắt, một tay giữ thớt, tay còn lại không ngừng chuyển động, tiến hành động tác thái rất thuần thục.

Thẩm Tri Ly nhìn người đó cho những thứ vừa cắt xong vào một bên nồi, sau đó nhanh chóng cho vài thứ khác vào, chậm rãi khuấy đều, một lúc sau, lại chốc chốc khom lưng nếm thử mùi vị.

Cả quá trình đều làm rất tỉ mỉ mà tự nhiên.

Tim Thẩm Tri Ly đập lỗi một nhịp.

Đầu bếp mới cuối cùng cũng múc canh ra, tô điểm thêm vài cọng rau xanh, mới đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, cười dịu dàng

thân thiết: “Tri Ly, uống canh không?”.

Thẩm Tri Ly nhất thời không thốt nên lời.

Kéo tay nàng lại, ấn nàng ngồi xuống ghế, hắn mới quay người múc canh ra bát, đưa cho Thẩm Tri Ly, sau đó ngồi xuống trước mặt nàng, mặt đầy vẻ chờ đợi nhìn nàng, như một đứa trẻ đang đợi được khen vậy.

Nhưng chiếc tạp dề có phần hơi cũ kỹ khoác lên người hắn trông thật quái dị.

Thẩm Tri Ly không động thìa, ngược lại nói: “Tô Trầm Triệt, ngươi không cần như vậy đâu”.

Tô Trầm Triệt nheo mắt: “Tri Ly, ăn thử xem thế nào trước đã mà, nghe nói là món nàng thích nên ta vừa học từ các đầu bếp ở đây đấy”.

Các đầu bếp đứng bên cạnh cũng tranh nhau phụ họa: “Thập Nhị Dạ công tử quả thật có tài năng thiên bẩm, học một buổi chiều là biết ngay, cốc chủ nếm thử đi!”.

Thẩm Tri Ly không để ý tới, chỉ cụp mắt nói: “Tô Trầm Triệt, về đi”.

Nàng chỉ còn sống được một thời gian ngắn ngủi nữa thôi.

Tô Trầm Triệt: “Không về”.

Thẩm Tri Ly gằn giọng, như thể đang tức giận: “Bảo ngươi về thì ngươi về, có hiểu tiếng người không vậy hả?”. Nàng giơ tay gạt đổ bát canh trước mặt, bát vỡ tan tành, món canh nóng hổi vung vãi trên nền nhà.

… Nhất định phải bắt hắn rời khỏi đây!

Lời nàng chưa nói dứt, cả gian bếp im phăng phắc.

Các đầu bếp đều nơm nớp lo sợ nhìn nàng cốc chủ trước giờ rất nhã nhặn lần đầu tiên nói chuyện với người khác bằng giọng chua ngoa, hà khắc như vậy.

Tô Trầm Triệt không hề tức giận, ngược lại còn vui vẻ hòa nhã nói: “Tri Ly, để ta múc cho nàng một bát khác, được không?”.

Thẩm Tri Ly đứng phắt lên, lạnh lùng nói: "Không phải đã nói ta quay về một mình rồi sao? Ngươi còn đến đây làm gì? Cứ luẩn quẩn theo ta, ngươi không chán à? Ngươi không chán nhưng ta chán rồi!".

Không, không phải là lời nói thật.

Tô Trầm Triệt cười không đủ kiên nhẫn: "Chán cũng chẳng còn cách nào khác, Tri Ly, ai bảo ta thích nàng làm chi?".

Thẩm Tri Ly: "Ta đều nhớ lại hết rồi".

Tô Trầm Triệt không hiểu: "Cái gì?".

Giọng Thẩm Tri Ly càng lạnh lùng hơn: "Ngươi là vì Thập Nhị Dạ Hoa đúng chứ, mấy năm trước là vậy, bây giờ vẫn vậy, ngươi chẳng qua là vì biết Hồi Xuân cốc có Thập Nhị Dạ Hoa, có thể cứu sống mẹ ngươi nên ngươi mới tiếp cận ta đúng không? Giả vờ mất trí, ta đã bị ngươi lừa một lần rồi, không bao giờ có lần thứ hai đâu! Ta nói cho ngươi biết, Thập Nhị Dạ Hoa ta có chết cũng không đưa cho ngươi! Ngươi bỏ cuộc đi!".

Là giả, nàng biết là giả mà.

Tô Trầm Triệt: "Không, ta thích…".

Thẩm Tri Ly cắt ngang hắn, vô cớ gây chuyện đến cực điểm: "Ngươi không cần phải giải thích, ta không muốn nghe! Ta không muốn nghe, một từ cũng không muốn nghe! Bây giờ ngươi lập tức cút khỏi Hồi Xuân cốc cho ta, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa!".

Nói đoạn, nàng hất cả tô canh xuống đất, phát ra âm thanh rất lớn.

"Cút ngay cho ta!".

Tô Trầm Triệt trầm ngâm một lát, ôm lấy Thẩm Tri Ly hôn.

Ai ngờ Thẩm Tri Ly hình như đã có chuẩn bị, không đợi Tô Trầm Triệt hôn tới, lưỡi dao sắc đã cứa rách mặt Tô Trầm Triệt, tạo thành một đường máu nhạt.

Kề dao vào cổ mình, Thẩm Tri Ly dường như phẫn nộ đến cực điểm: "Cút".

Tô Trầm Triệt rờ vết thương trên mặt, đứng yên lặng một lát, mới cởi

tạp dề, chậm chạp đi ra.

Đợi hắn mất hút hoàn toàn, Thẩm Tri Ly cuối cùng chầm chậm thu dao lại, cúi người lấy đầu ngón tay quệt nước canh nóng hổi còn sót lại trên mảnh sứ vỡ.

Mặn vừa phải, mùi vị rất tươi ngon.

Quả thực là nàng rất thích.

Nhìn nền nhà bừa bãi, lộn xộn, Điệp Y nắm lấy bàn tay lạnh giá của Thẩm Tri Ly, xót xa kêu khẽ: "Tiểu thư".

Thẩm Tri Ly đứng lên, nhìn tì nữ cười nhẹ: "Ta không sao", rồi quay sang nhìn các đầu bếp, "Cái này… phiền các vị dọn dẹp giúp. Còn nữa, sau này đừng để người đó vào đây nữa".

Ra khỏi bếp, bầu trời đen kịt không trăng, đến cả một vì sao cũng không nhìn thấy.

Lúc sắp về đến viện của nàng, Thẩm Tri Ly đột nhiên lên tiếng hỏi: "Ta vừa nãy có phải rất quá đáng không?".

Nước mắt Điệp Y chực rơi: "Tiểu thư, muội biết…".

Đã quyết định rồi, thần sắc Thẩm Tri Ly rất bình thản: "Nếu một trăm năm sau có cơ hội, hãy giúp ta nói một tiếng 'xin lỗi' đến hắn".

…

Nghỉ ngơi xong, việc trong cốc vẫn cần phải xử lý.

Lúc nàng rời khỏi cốc, chuyện lớn nhỏ trong cốc đều do quản gia trong cốc xử lý, bây giờ nàng đã về, những việc này dĩ nhiên đều phải bẩm báo rành rọt với nàng, vì dù sao nàng mới là cốc chủ thật sự của Hồi Xuân cốc.

Bận rộn mấy ngày liền, Thẩm Tri Ly mới có chút thời gian nhàn rỗi ngồi trong viện nghỉ ngơi.

Điệp Y đặc biệt nấu canh hạt sen ngân nhĩ cho nàng, vừa thổi vừa uống một bát, đặt bát sứ xuống, nhìn chút nước canh còn dư trong bát, Thẩm Tri Ly chợt nhớ đến Tô Trầm Triệt.

Sau khi bị nàng làm cho tức giận bỏ đi, Tô Trầm Triệt cũng đã mấy ngày rồi không có tin tức.

Cũng chẳng trách, lòng tốt của mình bị đối xử như thế bất kỳ ai cũng cảm thấy bị tổn thương, không đến gặp nàng cũng là lẽ thường tình.

Đã không còn sống được bao lâu nữa, thì không nên có bất kỳ tình cảm gì.

Thẩm Tri Ly luôn nghĩ như vậy, cho nên đối đãi với người khác trước nay đều khách sáo, rất ít tỏ ra thân thiết.

Rất nhiều bệnh nhân đến rồi đi, cũng có không ít người cảm tạ ân đức của nàng, muốn ở lại bên cạnh nàng hầu hạ, hoặc có kẻ điều kiện tốt, tiền của dư dả muốn cầu thân với nàng, đều bị Thẩm Tri Ly từ chối thẳng thừng.

Bệnh nhân chỉ là bệnh nhân, đại phu cũng chỉ là đại phu.

Xem bệnh là trách nhiệm của nàng, huống hồ phí xem bệnh của nàng không hề rẻ. Nhưng ngoài điều đó ra, họ không cần thiết phải có những mối quan hệ khác.

Hai bên chẳng qua chỉ là khách qua đường.

Thẩm Tri Ly.

Tri Ly, Tri Ly…

Từ lúc sư phụ đặt cái tên này cho nàng, thì đã là định mệnh.

Sớm biết sẽ rời khỏi.

Nàng lạnh lùng nhìn bệnh nhân đến đến đi đi, chưa bao giờ nghĩ sẽ gửi gắm tình cảm vào bất kỳ ai, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ phát sinh quan hệ gì với một trong số bọn họ, càng chưa bao giờ nghĩ sẽ yêu ai.

Từng có một công tử giàu có không thể lý giải nổi hỏi nàng: "Tuy nói là vì cảm tạ ơn cứu mạng gia phụ của cô nương mà cầu thân, nhưng tại hạ cũng thật sự ngưỡng mộ nhân phẩm và y đức của cô nương, tại hạ tự thấy mình điều kiện không tệ, hơn nữa có thể bảo đảm tam mai lục sính rước cô nương vào nhà, cô nương vì sao lại dứt

khoát cự tuyệt?".

Thẩm Tri Ly bị đeo bám dai dẳng, không còn kiên nhẫn nên nói thẳng: "Ta nhiều nhất chỉ có thể sống đến ba mươi tuổi, như thế ngươi còn muốn lấy ta không?".

Đối phương ngớ ra, nhưng lập tức trả lời ngay: "Thế thì đã sao, đời người dù sao cũng một lần chết, chết sớm chết muộn cũng có gì to tát lắm đâu. Huống hồ gì ba mươi tuổi đã đủ để sinh con đẻ cái".

Lời nói này không phải là không cảm động, Thẩm Tri Ly lại chỉ cười cười: "Bây giờ ngươi nói dĩ nhiên là có thể, nhưng thật sự đến lúc đó, ngươi chưa chắc đã nghĩ như vậy. Huống hồ, khi ta chết đi, ngươi cũng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, là tuổi sung mãn nhất của nam giới, chắc chắn sẽ nạp thêm thiếp, đến lúc đó phu quân của ta sẽ yêu chiều người con gái khác, còn con cái của ta phải gọi người phụ nữ khác là mẹ… Xin lỗi, điểm này cho dù là ta có chết cũng không cam lòng".

Nhưng lúc này, Thẩm Tri Ly lấy bím tóc được kết lại ra, nắm trong lòng bàn tay.

Nàng đột nhiên cảm thấy, cho dù Tô Trầm Triệt sẽ quên nàng, lấy người con gái khác cũng chẳng có gì to tát hết.

Trước đây không yêu, nàng có thể ích kỷ nói không cam lòng, nhưng yêu rồi mới phát hiện, điều nàng hy vọng hơn là Tô Trầm Triệt sống hạnh phúc.

Cho nên nàng mới tức giận với hắn, mới muốn đuổi hắn đi, mới…

Thẩm Tri Ly đặt bím tóc xuống bàn, cười đau khổ nghĩ, mình thế này thật chẳng giống với Thẩm Tri Ly trước đây chút nào.

Lại khám xong một bệnh nhân, bên ngoài cửa sổ trời đã đổ mưa.

Tiếng mưa rơi rả rích không ngớt, có vẻ như sẽ không tạnh, thời tiết u ám bao phủ cả bầu trời.

Thẩm Tri Ly đang định dặn dò Điệp Y mặc thêm áo thì Hoa Cửu Dạ ngồi trên lưng ngựa lao đi trong mưa đến trước mặt nàng, đón đầu hỏi thẳng: "Làm Tô Trầm Triệt tức giận bỏ đi rồi đúng không? Muội rốt cuộc là có ý gì? Không phải là chưa từ bỏ chuyện đó đấy chứ!".

Thẩm Tri Ly nhất thời kinh ngạc, không kịp trả lời.

Hoa Cửu Dạ nhảy xuống ngựa, lại thở hổn hển hỏi: "Muội nghĩ mình sắp chết rồi ư? Cho nên làm hắn tức giận bỏ đi để hắn không phải giương mắt nhìn muội chết sao? Thế muội có từng nghĩ, sau khi muội chết rồi, hắn sẽ không biết không?".

Thẩm Tri Ly khẽ nói: "Muội có dự định của muội".

Hoa Cửu Dạ: "Dự định gì?".

Thẩm Tri Ly mím môi: "Muội đã chuẩn bị sẵn người thế thân, sau khi muội chết, cô ta sẽ thay muội xuất giá, sau đó sinh con đẻ cái, sống một cuộc sống bình thường. Của hồi môn là một nửa Hồi Xuân cốc, sẽ không có ai không nhận lời".

Hoa Cửu Dạ: "Ta không đồng ý! Thẩm Thiên Hành bảo muội giữ Hồi Xuân cốc, muội giữ như thế sao?".

Thẩm Tri Ly ngước mắt lên: "Sư huynh, huynh cũng biết sư phụ quan tâm đến gì nhất, người muốn muội nhất định phải làm được thay người".

"Thế còn Tô Trầm Triệt thì sao?" Những vòng xoáy u tối cuồn cuộn dâng lên trong đôi mắt đen của Hoa Cửu Dạ, vết sẹo ở đuôi mắt trông càng đáng sợ hơn, "Muội nghĩ hắn biết muội gả cho người khác thì sẽ không đau khổ, buồn bã ư?".

Thẩm Tri Ly bình thản nói: "Nhưng hắn sẽ nghĩ muội vẫn còn sống, biết muội gả cho người khác và biết muội chết rồi, cái nào đau khổ hơn?".

Hoa Cửu Dạ: "Nếu ta không cho muội chết thì sao?".

Thẩm Tri Ly cười: "Sư huynh, giết muội đối với huynh mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng ngăn muội chết chưa chắc đã dễ như thế đâu".

Hoa Cửu Dạ giữ vai Thẩm Tri Ly lại, thái độ vô cùng tức giận: "Muội quyết lòng chết vì Thẩm Thiên Hành ư?".

Thẩm Tri Ly gật đầu.

Hoa Cửu Dạ giơ cao tay: "Cố chấp! ngu si!".

Thẩm Tri Ly vẫn đứng đó, nhắm mắt lại, không muốn trốn tránh.

Tay bỗng quất mạnh xuống, nhưng phút chạm đến má Thẩm Tri Ly thì ngừng lại, năm ngón tay co lại thành nắm đấm.

Lúc Thẩm Tri Ly mở mắt ra, Hoa Cửu Dạ đã sập cửa bỏ đi, bóng lưng ướt sũng lầm lũi đi trong đêm mưa.

Không giống.

Sư huynh, huynh không giống như muội.

Cho nên không hiểu tâm tư của muội.

Trên đời này, muội hứa với ai việc gì cũng có thể nuốt lời, nhưng chỉ có sư phụ là không thể.

Trách muội ngu si cũng được, cố chấp cũng xong, năm đó được Thẩm Thiên Hành cứu sống từ trong đống tuyết vùi giữa trời giá rét, nàng quỳ trước mặt Thẩm Thiên Hành nói, ơn cứu mạng của ân nhân nguyện lấy cái chết báo đáp, đó là những lời thật lòng, đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Cho dù lão đầu tử đó đã chết rồi thì sao, việc nàng từng hứa, không thể vì điều này mà tùy tiện thay đổi.

…

Hoa Cửu Dạ và Tô Trầm Triệt đều bị nàng làm cho tức giận bỏ đi hết, nhưng vẫn phải tiếp tục sống thôi.

Cứ cách năm ngày nàng lại đi thăm Thập Nhị Dạ Hoa một lần.

Nàng chăm sóc hoa rất tốt, chỉ còn đợi ngày hoa nở. Đã đợi rất lâu rồi, đợi thêm vài ngày nữa cũng chẳng đáng bận tâm.

Thẩm Tri Ly đặt may quần áo ở một tiệm may trong cốc, lại mua rất nhiều đồ chơi mới đi thăm bọn trẻ. Bọn trẻ trong đại tạp viện vẫn sống những ngày vô tư vô lo, đối với chúng mà nói, nỗi phiền muộn của chúng là hôm sau liệu có học thuộc lòng những lời phu tử dạy hay không, có phân biệt được tất cả các loại thảo dược hay không, ít tiền kiếm được từ việc phân loại thảo dược có đủ để lén mua quà vặt hay không mà thôi.

Mặt trời buổi trưa chiếu xuống đất chếnh choáng, dưới ánh nắng màu cam vàng ấm nóng, Thẩm Tri Ly cũng có chút biếng lười.

Đến quán rượu ở đầu trấn mua rượu, nàng lại đến chỗ Thẩm Thiên Hành thắp nén nhang.

Nghe người trong giang hồ vào cốc chữa bệnh nói, bây giờ Ma giáo đã đàm phán hòa bình với chính phái.

Giáo chủ Ma giáo mới là một cô gái, vẫn là cái cô hộ pháp Ma giáo Diệp Thiển Thiển ban đầu còn thịnh truyền là giai ngẫu của Thập Nhị Dạ công tử, giống như những gì nàng biết, hơn nữa hai bên Ma giáo và chính phái đã ước định trong ba mươi năm sẽ không khơi dậy phong ba.

Ba mươi năm, chỉ sợ người chủ sự hiện tại đã già rồi, có đánh nữa cũng chẳng liên quan gì đến nhau.

Chính phái vốn dĩ chính là vì những đợt đột kích đánh lén của Ma giáo mới nổi dậy phản kháng, bây giờ đạt được kết quả thế này, cũng coi như hài lòng, suy cho cùng, hai bên đều đã tổn thất nặng nề, muốn diệt cỏ tận gốc cũng là chuyện không thể.

Ngoài ra, Thập Nhị Dạ công tử do đã góp công cực lớn trong cuộc chiến với Ma giáo lần này, được mọi người đồng lòng xưng tụng, thậm chí có vài vị chưởng môn còn tỏ ý tương lai nhất định sẽ đề cử Thập Nhị Dạ công tử vào ngôi Võ lâm minh chủ.

… Một kết cục nhà nhà đều vui mừng.

Thẩm Tri Ly nghe xong, chỉ cười, không có phản ứng gì.

Chương cuối: Hoa nở rực rỡ

Lại mấy ngày trôi qua, trong cốc xuất hiện một người khá là đặc biệt.

“Chào Thẩm cốc chủ, tại hạ là Chiến Hiên”.

Người mới đến vận đồ trắng, eo giắt kiếm, nhưng hoàn toàn khác xa so với Tô Trầm Triệt, chiếc áo trắng mà Tô Trầm Triệt mặc thế nào cũng

toát ra vẻ công tử quý phái hào hoa, còn vị này lại khiến người ta cảm thấy… ầy, lưu manh khó tả.

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, lần này đến là để cầu thân cho chủ nhân nhà tại hạ".

Thái độ hắn rất nghiêm túc, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hài hước.

"Cầu… thân?"

Chiến Hiên gật đầu dứt khoát, toét miệng cười: "Sính lễ đang ở bên ngoài, Thẩm cốc chủ, có cần mang vào không?".

Thẩm Tri Ly nhấc cốc trà đặt bên cạnh lên uống một hớp, rồi chậm rãi đặt xuống…

"Người đâu? Tiễn khách".

Chiến Hiên xua tay: "Đừng như vậy mà Thẩm cốc chủ, người thương tình tại hạ già cả lăn lộn đường sá xa xôi đến đây không dễ dàng chút nào mà nhận đi ạ…".

Vẫn còn bệnh nhân khác, Thẩm Tri Ly chẳng muốn lãng phí thời gian, đi thẳng ra cửa, dù sao cũng có người đuổi khéo hắn đi.

Nàng đi, nàng đi, nàng…

Í, sao đi không được?

Cúi đầu nhìn thì phát hiện Chiến Hiên vừa mới đứng đằng sau nàng lúc này lại, lại…

Chiến Hiên mặt ti tiện ôm cứng lấy chân nàng, ngửa đầu nói: "Thẩm cốc chủ nếu không nhận sính lễ của chủ nhân nhà tôi, thì đạp tôi chết luôn ở đây đi!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Thấy Thẩm Tri Ly cứng đơ, Chiến Hiên cố gắng giật giật chân nàng: "Phu nhân!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Trên đời này thật có kẻ ti tiện như thế này sao…

Nàng hất chân, đối phương vẫn ôm cứng không buông.

Nàng đạp xuống, đối phương vui vẻ chấp nhận.

Loại này quả thật hết phương cứu chữa rồi.

Nàng…

"Coi như ta cầu xin ngươi đi, Chiến công tử, buông ta ra có được không? Ta còn có chuyện chính phải làm…"

Chiến Hiên hất tóc, thủng thẳng hất đầu: "Sính lễ!".

Thẩm Tri Ly nổi khùng: "Ta nhận, ta nhận được chưa, ngươi mau đi đi!".

Chiến Hiên lúc này mới vừa lòng thỏa ý lôi giấy bút ra đưa cho Thẩm Tri Ly: "Ký tên…".

Nhìn dáng dấp như là tờ hôn ước, Thẩm Tri Ly không biết làm thế nào, nhưng muốn thoát thân cho nhanh, trầm ngâm một lúc, ký ở góc bên dưới: Thẩm Thiên Hành.

Thấy Chiến Hiên cầm tờ giấy đi xa, Thẩm Tri Ly mới thở phào nhẹ nhõm, quay sang lập tức dặn dò, từ nay trở đi, phàm gặp phải người này, chết cũng không được cho vào cốc.

… Đúng là đồ thần kinh.

Quay người trở về phòng, đang định khám bệnh nhân mới thì Điệp Y mặt mày xanh lét hối hả chạy tới…

Tri Ly: "Sao vậy?".

Điệp Y: "Tiểu thư, thạch động hình như…", con bé cắn môi, "xảy ra…".

Chữ "chuyện" chưa kịp thốt ra, Thẩm Tri Ly đã phóng như bay đến thạch động.

…

Lúc Thẩm Tri Ly chạy đến thạch động, bên ngoài thạch động đang có tiếng nổ ầm ầm.

Vây quanh là rất nhiều người đang không hiểu chuyện gì xảy ra, lo lắng không dám tiến tới trước, nhìn thấy Thẩm Tri Ly như nhìn thấy cứu tinh: "Thẩm cốc chủ… Hoa… Hoa công tử muốn…".

Hoa Cửu Dạ ngồi xéo trên một bậc thang đá, phía trước là một chiếc máy bắn đá, tay cầm một tảng đá cực lớn nhẹ nhàng vứt vào trong máy bắn đá, rồi gạt cần gạt xuống, tảng đá to lao thẳng vào thạch động, tạo ra một tràng tiếng va đập kinh thiên động địa.

Rất rõ ràng, những âm thanh lúc nãy chính là do hắn dùng máy bắn đá hủy hoại thạch động.

Thẩm Tri Ly dường như có chút không kiên nhẫn đi tới đứng trước mặt Hoa Cửu Dạ.

Hoa Cửu Dạ ngước mắt lên, ba phần say, ba phần lạnh, còn lại ba phần u tối: "Tránh ra!".

Thẩm Tri Ly vẫn đứng đó, chằm chằm nhìn hắn: "Sư huynh…".

Hoa Cửu Dạ đứng lên, mùi rượu phảng phất theo tà áo hắn, đáy mắt nhuốm tia đỏ ngầu: "Cút".

Thẩm Tri Ly chỉ cố chấp nói: "Sư huynh".

"Ta không có một sư muội xuẩn ngốc như muội!"

Có lẽ từ lúc bắt đầu đã biết Hoa Cửu Dạ không dễ dàng chịu để yên như thế, nên Thẩm Tri Ly không hề ngạc nhiên.

Nàng chỉ nắm lấy cánh tay Hoa Cửu Dạ, nhẹ nhàng nói: "Đủ rồi, sư huynh… muội rất cảm kích, nhưng… đủ rồi, không cần phải làm nhiều như thế vì muội đâu. Nếu có lòng, thì hãy yên tâm tiễn muội đi một đoạn đi".

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nói: "Muội bảo ta phải yên tâm thế nào đây?".

Làm sao có thể yên tâm nhìn nàng chết?

Nàng là tiểu sư muội thanh mai trúc mã ở bên cạnh hắn bao năm, nàng là điều tốt đẹp duy nhất có thể nhớ tới trong những năm tháng tuyệt vọng nhất của hắn, nàng là người kéo hắn ra khỏi vực tối ở Nam

Cương… Cũng là người thân còn sống duy nhất trên đời này của hắn.

Thẩm Tri Ly ôm Hoa Cửu Dạ từ phía sau, bỗng nhiên nhướng khóe môi nói: "Sư huynh, Diệp Thiển Thiển là một cô nương tốt".

Hoa Cửu Dạ sững lại: "Muội tự dưng nhắc đến cô ta làm gì…".

Giọng Thẩm Tri Ly nhẹ đến bất ngờ: "Thích thì theo đuổi là được rồi, tuy tính khí Diệp Thiển Thiển có hơi… một chút, nhưng muội cảm thấy sư huynh rất có hy vọng… Sau khi muội đi rồi, sư huynh…".

Nói ra, nàng thật sự phải cảm ơn Thất tình đơn của Tô Trầm Triệt.

Tuy tình cảm do công hiệu của thuốc mà có không đáng tin cho lắm, nhưng Diệp Thiển Thiển quả thật là một người tốt, nếu Hoa Cửu Dạ có thể theo đuổi được ả, chưa chắc sẽ không thật lòng, dù gì… thích có lúc cũng là một thói quen, huống hồ, cho dù không thích, Hoa Cửu Dạ cũng không còn cô đơn một mình nữa.

Hoa Cửu Dạ trầm ngâm một lúc, quay lại ôm lấy Thẩm Tri Ly.

Ngực áp sát nhau, hơi thở ấm nóng xua tan tất cả băng giá, Thẩm Tri Ly cũng ôm Hoa Cửu Dạ chặt hơn.

Không ai nói thêm gì nữa.

Cũng không cần phải nói thêm gì, tất cả đều chẳng qua là những lời sáo rỗng.

Đám người không biết từ lúc nào cũng tản ra, đá vụn vung vãi đầy đất.

Nắng vẫn chói chang, khiến Thẩm Tri Ly cơ hồ không mở nổi mắt, trong đôi mắt nửa nhắm hờ xót xót cay cay, có cái gì đó từ từ xuyên qua mí mắt chảy ra, tầm nhìn mờ nước.

Một giọt nước nóng ấm nhỏ xuống mu bàn tay nàng, thuận theo ngón tay chảy xuống.

Nàng bỗng chốc nhớ lại lúc ở địa lao trong hoàng cung Nam Cương, nàng cũng từng ôm lấy Hoa Cửu Dạ đang khóc nức nở thế này.

Chỉ là lần này đổi lại người khóc là nàng.

Nàng không sợ chết, chỉ là… bỗng nhiên có chút sầu thương ly biệt.

Quả thật chỉ là một chút…

Vòng tay ôm lấy nàng càng siết chặt hơn.

Thẩm Tri Ly cắn môi, ngả đầu vào vai Hoa Cửu Dạ.

Số lần nàng yếu đuối ở kiếp này rất ít, từ lúc còn nhỏ nàng đã biết trên đời này người có thể dựa dẫm vào nhất chỉ có chính mình, nhưng những lúc thế này, bỗng hy vọng có gì đó có thể nương tựa, có gì đó có thể lấp đầy trái tim trống rỗng của chính mình.

Thế nhưng nhắm mắt lại, thứ đầu tiên lóe lên trong đầu nàng lại là gương mặt trong trẻo ấm áp tựa mặt trời mùa đông đó.

Dù là cười nhẹ, cười dịu dàng thậm chí cười mất kiên nhẫn cũng đều hiện lên rất rõ ràng như thể đang ở trước mắt, sinh động đến nỗi khiến tim nàng nhói đau.

Hắn nói:

"Tri Ly, ta nhớ nàng…"

"Tri Ly, không sao, nàng tin hay không, ta đều thích nàng".

"Tri Ly, ta sẽ cưới nàng bằng hôn lễ to nhất linh đình nhất thế gian này…"

Không biết từ lúc nào, nàng đã thích người này đến như vậy.

Thích đến…

Thẩm Tri Ly nhắm chặt mắt lại, tay nắm chặt vạt áo.

… Thích đến mức cảm thấy buồn bã ảo não vì hắn bị mình làm cho tức giận mà bỏ đi.

Hối hận vì những việc mình làm.

Đây chắc cũng là tình cảm hiếm có trong kiếp này của nàng.

…

Vừa về đến phòng mình, Thẩm Tri Ly sững người.

“Đây là… thứ gì?”

Điệp Y nhìn thấy hòm ngọc đặt chính giữa phòng, cũng cảm thấy khó hiểu vô cùng, thấy Thẩm Tri Ly cũng không biết, thế là dứt khoát bước tới trước mở hòm ra.

Không đợi Thẩm Tri Ly nhìn kỹ, Điệp Y lại đột nhiên đóng sầm lại, nói bằng giọng lơ lửng trên mây: “Tiểu… thư…”.

“Rốt cuộc là cái gì vậy?”

Thẩm Tri Ly ngập ngừng một lúc, không nén nổi tò mò, dứt khoát tự bước tới trước mở hòm ra.

Kết quả…

Thẩm Tri Ly đóng sập nắp hòm lại.

Một lúc sau nàng mới mở ra, lấy đồ trong đó ra xem.

Phía trên cùng là một chồng kim phiếu, phía dưới là mười vạn lượng.

Phía dưới nữa là khế nhà khế đất, đều rộng cả ngàn mẫu, chỉ nhìn địa chỉ trên văn tự thôi thì đã trải rộng khắp cả nước.

Lại phía dưới nữa là các loại cửa tiệm, tiêm may, quán rượu, quán cơm, ngân hàng, quán trà, hàng gạo, hàng thịt… không đếm xuể…

Điệp Y trợn mắt há miệng nhìn, lắp bắp nói: “Chiếc hòm này… có thể mua được cả cốc của chúng ta đó”.

Thẩm Tri Ly càng bới xuống dưới tay càng mềm nhũn ra.

… Thẩm Tri Ly biết rất rõ giá trị của Hồi Xuân cốc, trong tay nàng mà có những thứ này thì đừng nói là mua Hồi Xuân cốc, mà đủ mua cả mấy tòa thành ấy chứ.

… Mấy cái hòm vàng hòm bạc gì đó thật quá kém cỏi rồi, quá kém cỏi rồi!

Điệp Y: “Tiểu thư… Loại tiền không rõ lai lịch này chúng ta không thể nhận, ai biết sẽ gây ra rắc rối gì”.

Thẩm Tri Ly lầm bầm: “Sính lễ…”.

Điệp Y không hiểu: “Sính lễ? Sính lễ của ai?”.

Thẩm Tri Ly mê mẩn: “… Người ta mang đến”.

Điệp Y nhìn Thẩm Tri Ly đang trong tư thế bò rạp trong hòm,vội vàng nói: “Tiểu thư tiểu thư, nếu là sính lễ thì càng không thể nhận ạ! Nhận rồi thì phải gả đấy! Rốt cuộc là ai đưa đến, để muội gọi người đến trả lại giúp tiểu thư, nếu thiếu mất một thứ thì khó ăn nói với người ta lắm ạ…”.

Thẩm Tri Ly tiếp tục mê mẩn: “… Không trả lại”.

Điệp Y giậm chân thùm thụp: “Tiểu thư tiểu thư!”.

Thẩm Tri Ly hai mắt mơ màng bò nhoài trên đống giấy đó: “… Gả thì gả, nhưng không phải là ta…”.

Điệp Y: “Hả?”.

Thẩm Tri Ly: “Kết hôn âm phủ, ngày mai ta đào quan tài sư phụ lên là được rồi… Về ta sẽ xây lăng mộ cho ông ấy, chắc ông ấy không phiền lòng đâu”.

Điệp Y thất kinh: “…Tiểu thư, tỷ đang nói gì vậy!”.

Thẩm Tri Ly thoáng cười: “Hôm qua giấy hôn ước ta ký tên là Thẩm Thiên Hành, viết bằng thảo thư, đối phương nhìn được mỗi chữ Thẩm liền ra về…”.

Điệp Y: “…”.

Tiểu thư… tỷ làm như thế đáng sợ thật đấy!!!!

Không phải chỉ là chút ngân lượng thôi sao! Tiểu thư, tỷ bình tĩnh lại đi mà!!!!

Bất kỳ kẻ mê tiền nào khi nhìn thấy đống tài sản kếch sù này đều không thể bình thản được.

Tuy tâm nguyện có thật nhiều tiền của Thẩm Tri Ly lúc ban đầu là vì không muốn chịu cảnh nghèo khổ nữa, không muốn vì thiếu ngân lượng mà phải chết, nhưng dần dà tính keo kiệt đó đã ăn vào tận xương tủy… Đối diện với đống tài sản kếch sù ngay trước mặt, ham

muốn mãnh liệt muốn chiếm hữu làm của riêng thật sự…

Thẩm Tri Ly dần dần bình tĩnh lại chống tay tựa đầu, tuyệt vọng nói: "Điệp Y, đánh ngất ta đi!".

… Nếu cho nàng toàn bộ số ngân lượng này, nàng có thể mở y quán, tiệm thuốc Hồi Xuân cốc trên khắp Bắc Chu này.

Nhưng chuyện đào mồ sư phụ lên nàng thật sự không thể làm được!

Không kiềm chế được, thật sự rất đau khổ.

Đang lúc đau khổ thì ngoài cửa một giọng nói sang sảng vang lên.

"Thẩm cốc chủ!", Chiến Hiên mặt đầy hỉ sự, "Người cũng đang ở đây ạ! Thật tốt quá, phiền viết cho tại hạ sinh thần bát tự, để tại hạ tìm người đối bát tự rồi quyết định ngày rước dâu!".

Ánh mắt Thẩm Tri Ly phức tạp: "…".

Điệp Y đứng chặn trước mặt Thẩm Tri Ly, chống nạnh: "Ngươi, ngươi… mau thu hồi sính lễ đi! Tiểu thư nhà ta không gả cho ngươi đâu!".

Chiến Hiên chấn động, xông tới một bước, nắm lấy tay Điệp Y, tình thâm ý thiết đến nổi da gà: "Vị cô nương đây… xin hỏi tên gì? Năm nay bao tuổi? Đã có hôn ước hay chưa?".

Điệp Y đỏ mặt: "Ngươi hỏi gì thế hả?".

Kẻ vận áo trắng thân cao tám thước, cũng có thể coi là một hảo hán tướng mạo đường đường, nghĩ đến đây, mặt Điệp Y càng đỏ hơn.

Chiến Hiên sáp lại gần hơn nữa, cố sức sỗ sàng, trêu ghẹo trên tay Điệp Y: "… Tiểu thư nhà nàng sắp trở thành phu nhân nhà ta rồi, đến lúc đó chúng ta sớm hôm cận kề nàng khó tránh nảy sinh tình cảm với một người anh tuấn phong độ võ công phi phàm là ta đây, ta dĩ nhiên phải hỏi trước, ta đây là người rất có nguyên tắc, trước giờ chưa yêu người nào… ui cha…".

Điệp Y: "Cút!".

Chiến Hiên bị đạp văng ra, tiếp theo đó chiếc hòm sính lễ giá trị liên

thành cũng bị ném theo.

"Đồ thối tha không biết sĩ diện!".

Tiếp đó, rầm một tiếng, cửa lớn đóng sập lại.

Định thần lại, Chiến Hiên quỳ dưới đất đập cửa: "Ấy ấy, ta sai rồi, mở cửa đi, ta sẽ lại đến nữa, cho ta một cơ hội đi mà… Thẩm cốc chủ, làm không xong việc chủ nhân nhà tôi sẽ rất tức giận, tôi không muốn làm chủ nhân tức giận đâu, tôi rất yêu chủ nhân nhà tôi mà, này này…".

Điệp Y nhìn trời không còn sớm nữa, cẩn thận nói với Thẩm Tri Ly: "Tiểu thư, tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi".

Thẩm Tri Ly cắn khăn tay, không cam lòng oán than nói: "Vứt đi rồi, vứt đi rồi, vứt đi rồi…".

Điệp Y: "…".

Chiến Hiên cơ hồ mỗi ngày đều khiêng chiếc hòm đó đến, nhưng cũng cơ hồ mỗi ngày đều bị Điệp Y đuổi như đuổi tà.

Ôm đùi, ôm bắp chân đến ngay cả ôm eo ôm bàn chân đều đã làm rồi, nhưng Điệp Y không chỉ không xiêu lòng, mà Chiến Hiên càng ôm tới, Điệp Y càng nổi giận đùng đùng, thế là ban ngày Chiến Hiên đuổi theo Điệp Y tặng quà, buổi tối Điệp Y dùng chổi đuổi đánh Chiến Hiên, cuối cùng cũng không biết rốt cuộc là ai đuổi ai nữa…

Thẩm Tri Ly vừa chỉnh lý mọi thứ trong Hồi Xuân cốc vừa xem hai người đuổi bắt nhau, tuy xót tiền trong hòm nhưng tâm trạng cũng từ từ khá dần lên.

… Đợi nàng ra đi, ngoài trả lại Hồi Xuân cốc cho sư huynh, nàng sẽ để lại cho Điệp Y mấy cửa tiệm thuốc, đến lúc đó con bé có thể lấy được người mình thích, Điệp Y đi theo nàng lâu như vậy cũng đã để lỡ mất tuổi gả cho người ta đẹp nhất rồi.

Bỏ di chúc vào bao thư nhét vào hộc tủ, Thẩm Tri Ly lại đi đến thạch động.

Trong thạch động, một đóa hoa màu tím nhạt vô cùng diễm lệ lúc này đã nở rực rỡ.

… Thập Nhị Dạ Hoa nở rồi.

…

Từ mấy hôm trước, Thập Nhị Dạ Hoa đã có dấu hiệu nở, hôm nay cuối cùng cũng chính thức nở rồi.

Thẩm Tri Ly không muốn kinh động đến bất kỳ ai. Vốn trong ý nghĩ của nàng, một mình lặng lẽ bước vào như thế này, rồi lặng lẽ chết đi.

Không gian phảng phất mùi hương dìu dịu, tuy nhạt nhưng đủ mê hoặc lòng người.

Đóa hoa nổi trên mặt hồ lạnh tham lam trổ nhụy, mỗi cánh hoa tựa như băng ngọc đẽo thành, ánh sáng băng giá lấp lánh, như muốn phô bày tất cả vẻ trác tuyệt, diễm lệ, rực rỡ của mình, tựa như một đóa anh túc mê hoặc người ta bước tới trước, tự nguyện hiến tế máu cho nó.

Cho dù là Thẩm Tri Ly cũng sững sờ, ngẩn ngơ trước vẻ đẹp ma mị, rạng rỡ, bất chấp tất cả đó.

Thập Nhị Dạ Hoa nở trong đơn độc, dùng toàn bộ sức lực để một đời chỉ nở một lần.

… Sau đó tuyệt vọng nghênh đón cái chết.

Thực tế cũng vậy, bất luận là có được sử dụng hay không, Thập Nhị Dạ Hoa cũng sẽ khô héo chỉ trong phút chốc.

Không thể vãn hồi.

Thẩm Tri Ly đứng đờ ra một hồi lâu, mới nhấn nút cơ quan, chầm chậm đi về phía Thập Nhị Dạ Hoa.

Như thể chào đón nàng, các cánh hoa lại vươn mình ra thêm nữa, khẽ lay động trong thạch động yên ắng, cô tịch.

Thạch động dường như càng lạnh hơn.

Từ trong thạch đạo, có một quyển sổ nhỏ giấy đã ngả vàng úa.

Vì đã trải qua một thời gian dài, chất giấy của quyển sổ đã trở nên giòn yếu, dễ rách, Thẩm Tri Ly cẩn thận từng chút một lật ra.

Đây là sách hướng dẫn cách hiến tế mà Thẩm Thiên Hành để lại

cho nàng.

Nội dung quyển sổ nhỏ không đầy đủ, nhưng may mà phần hiến tế một câu cũng không thiếu.

Xác nhận lại một lần nữa nội dung đã thuộc làu làu, Thẩm Tri Ly mới gấp sổ lại.

Nhắm hai mắt, trong đầu hiện lên cặn kẽ, tỉ mỉ toàn bộ nội dung một lần nữa, khi đã chắc chắn không có sai sót, nhầm lẫn nào, nàng mới quay lại.

… Dù có chậm một chút, cũng phải bảo đảm cả quá trình không có một chút sai sót nào dù nhỏ.

Dù gì đã phải hy sinh tính mạng nàng để vẹn toàn cho sự việc, nếu cuối cùng nàng chết rồi, mà người sư phụ yêu thương vẫn không thể sống lại, há chẳng phải là chuyện nực cười sao.

Đi đến trước quan tài bên hồ, Thẩm Tri Ly lợi dụng cơ quan phía dưới gần quan tài đẩy nó đến bên Thập Nhị Dạ Hoa giữa hồ.

Mệt bở hơi tai mới đẩy được nắp quan tài, mở cơ quan, nàng cẩn thận bế người phụ nữ trong quan tài ra.

Nói là quan tài thủy tinh, nhưng thật ra là hàn băng ngàn năm mà sư phụ không biết mang từ đâu về, có thể bảo quản thi thể ngàn năm không mục rữa.

Tay Thẩm Tri Ly lạnh cóng, nhưng rất cẩn thận, từng chút từng chút bế người phụ nữ ra, bảo đảm không để bà ta va chạm bất cứ thứ gì.

Không thể không nói, cơ thể này được bảo quản quá tốt, không những không già đi chút nào mà da dẻ vẫn hồng hào, mịn màng, có thể làm được đến mức độ này chỉ dựa vào hàn băng ngàn năm là không đủ, không biết sư phụ đã nhọc sức thế nào mới khiến thời gian như ngưng đọng lại lúc bà ta vừa mới chết đi.

Cẩn thận đặt người phụ nữ đó bên cạnh hoa, Thẩm Tri Ly rút từ trong ngực áo ra một phong thư đặt vào lòng người phụ nữ, đồng thời hơi nghiêng thân hoa, bảo đảm lúc Thập Nhị Dạ Hoa kết tinh, thì

những giọt sinh khí quý giá đó có thể thuận lợi chảy vào miệng Tế Nguyệt.

Sau đó, nàng thắp một nén hương dẫn hồn, hương hoa tản đi, chỉ còn lại mùi hương thiền như thể có thể rửa sạch bụi trần ai.

Thẩm Tri Ly thở phào, tiếp tục bước cuối cùng.

Cắt máu.

Tựa vào quan tài, Thẩm Tri Ly nắm chặt chủy thủ, bên ngoài thạch động bỗng có tiếng náo loạn.

"Thẩm Tri Ly, muội mở cửa cho ta!"

"Tiểu thư, tiểu thư!"

"Thẩm cốc chủ!"

Thẩm Tri Ly lấy hai viên bông gòn nhét vào tai, đồng thời giơ dao lên, cứa một đường vào cổ tay mình.

Không giống như bình thường chỉ tưới một chút, đây là lần cuối cùng, cho dù không tưới toàn bộ máu trong cơ thể nàng, chí ít cũng phải tưới bảy tám phần, cho nên huyết quản trên cổ tay nàng đều bị rạch ra, máu chảy xối xả lên Thập Nhị Dạ Hoa, nhìn mà kinh hãi.

Đã quá quen thuộc với đau đớn này, nhưng chưa bao giờ nàng lại thấy đau như thế.

Bỗng chốc nàng nhớ lại cái đêm tuyết phủ đầy mặt đất đó, nàng nằm rạp trên đất, đến động đậy một ngón tay cũng không còn sức, toàn thân bị tuyết chôn vùi, giá rét ngấm vào tận xương tủy, máu trong cơ thể dường như đông cứng lại, tứ chi tê cứng đã không còn cảm nhận được hơi ấm.

Đến cả ý thức cũng dần dần biến mất theo cơ thể tím tái vì lạnh của nàng.

Không gì sánh nổi đau đớn đó, nàng lúc đó còn có thể chịu đựng được, bây giờ sao lại không.

Gác tay lên Thập Nhị Dạ Hoa, Thẩm Tri Ly từ từ nhắm mắt lại.

Thể chất nàng rất đặc biệt, không cần phải cố ý dẫn dắt, máu cũng tuôn ra không ngừng.

Quan tài đá lạnh lẽo, máu bị hút cạn khiến cánh tay nàng tê dại, đau đớn, ngập ngừng một lát, Thẩm Tri Ly nhét vào miệng một viên thuốc mê, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ sâu.

… Có lẽ là một giấc ngủ không bao giờ tỉnh lại?

Nàng nghĩ.

…

Chỉ tiếc là nàng không may mắn đến vậy, không biết là bao lâu sau, lại mơ màng tỉnh dậy.

Tay vẫn đang nhỏ máu, nửa thân đã tê liệt, ý thức của nàng không còn rõ ràng được như trước, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, tim đập hoảng loạn.

Triệu chứng này…

Chắc hai ba phần máu trong cơ thể nàng đã chảy ra rồi.

Bản thân là đại phu, nàng rất rõ, tuy trước khi đến nàng đã ngậm đơn dược duy trì sinh mệnh, nhưng chỉ cần máu chảy ra sáu phần là nàng sẽ hoàn toàn mất ý thức.

Đến lúc đó chẳng còn cứu vãn được nữa.

Ở nơi mắt có thể nhìn thấy, Thập Nhị Dạ Hoa đang nở ra trong tư thế ma mị, yêu kiều nhất, đủ để mê đắm lòng người, lay động tâm hồn.

Đóa hoa đang kết tinh từng chút một những giọt châu trong suốt, chảy xuống miệng người phụ nữ.

Trên mặt người phụ nữ xuất hiện một lớp ánh sáng nhàn nhạt, gương mặt vốn lạnh giá bất động bắt đầu có chút sinh khí, cứ tiếp tục như thế, có lẽ không lâu sau sẽ dần dần có ý thức.

… Thế thì sự hi sinh của nàng cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Ngoài thạch động có tiếng ầm ầm vang lên.

Là tiếng phá cửa động.

Thẩm Tri Ly sửng sốt.

Họ vẫn chưa chịu từ bỏ ư?

… Nhưng từ tận sâu tâm hồn, nàng mơ hồ nhớ đến một người khác.

Đó là người mà tay nàng chỉ xước chút xíu da đã lo lắng, xót xa, lúc này nếu nhìn thấy cảnh tượng này, người ấy có đau lòng lắm không?

Nghĩ như thế nhưng nàng lại không hy vọng Tô Trầm Triệt sẽ đến ngăn nàng thật.

Đã làm nhiều như thế rồi, chỉ còn thiếu bước cuối cùng này thôi, nếu Tô Trầm Triệt thật sự bắt nàng bỏ cuộc, dù có cứu sống nàng, nàng cũng sẽ không cảm kích hắn, thậm chí có lẽ sẽ hận hắn, hận hắn khiến nàng thất hứa, hận hắn dập tắt hoàn toàn mọi nỗ lực của nàng trong từng ấy năm.

Con người luôn mâu thuẫn như thế.

Tiếng phá cửa động đã lớn đến mức dù Thẩm Tri Ly đã nhét bông gòn vào tai cũng không thể làm ngơ.

Cho dù cửa động được xây bằng vật liệu kiên cố nhất, cứ tiếp tục bị phá như thế cũng khó tránh khỏi đổ xuống.

Đêm dài lắm mộng.

Nàng chỉ dòng máu chảy ra từ cổ tay mình, thở dài không thành tiếng: Tốc độ thế này vẫn chậm quá.

Đợi thêm một lúc nữa, chỉ sợ nàng cũng không động đậy nổi nữa.

Quyết lòng, Thẩm Tri Ly dùng chút sức lực còn sót lại lấy từ trong thạch đạo ra một ống to bằng ngón tay đã được chuẩn bị sẵn từ trước đâm vào tim mình.

Nàng đâm rất chính xác, cộng thêm chiếc ống đã được thiết kế đặc thù, người bị đâm sẽ không chết ngay lập tức.

Một lượng máu lớn theo đường ống trào ra, nhưng cơn đau như thế với cơ thể nàng bây giờ là không chịu đựng nổi.

Vừa cắm vào, Thẩm Tri Ly đau đến mắt tối sầm lại, ngất đi.

…

"Tri Ly…"

Nàng… đã chết rồi sao?

Vì sao lại nghe thấy tiếng Tô Trầm Triệt?

"Tri Ly, tỉnh lại đi".

Mắt híp lại thành một đường thẳng, khuôn mặt sáng sủa, anh tuấn của Tô Trầm Triệt hiện rõ mồn một trước mặt, thần thái hắn rất bình thản, trong đôi mắt màu hổ phách lại như có một ngọn lửa lớn lặng lẽ cháy, từng đợt từng đợt xuyên qua mắt đâm vào tim nàng, thiêu đốt linh hồn nàng.

… Có lẽ nàng đã chết thật rồi.

Nếu không thì sao nàng lại mơ thấy Tô Trầm Triệt.

… Nhưng cho dù là giả, có thể nhìn thấy Tô Trầm Triệt cũng là một việc khiến nàng rất vui.

Thẩm Tri Ly nhìn Tô Trầm Triệt, từ từ nở nụ cười.

Một nụ cười rất nhẹ rất nhẹ, nhưng lại xinh đẹp lạ thường, không chua chát, không vội vàng, không có dù chỉ là một chút muộn phiền, chỉ đơn giản là vì nhìn thấy hắn mà vui sướng.

Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng đỡ cổ Thẩm Tri Ly lên, đặt một nụ hôn nhẹ như gió thoảng lên trán nàng, rồi trượt xuống mũi tựa chuồn chuồn đạp nước, rồi cằm, môi, một sự đụng chạm không sâu nhưng da diết.

"Tri Ly, nàng thật ngốc".

Hắn thở dài nhè nhẹ.

Giọng nói êm tai như thế, hệt như tiếng sáo du dương, đi vào trong giấc mơ khiến người ta không muốn tỉnh lại.

Chỉ là trước lúc tỉnh mộng, nàng còn có chuyện chưa nói với hắn.

Thẩm Tri Ly liếm bờ môi khô nẻ, day dứt nói: "Tô Trầm Triệt, xin lỗi… với lại, ta yêu chàng".

Cuối cùng nàng cũng nói ra những lời giấu kín trong lòng bao lâu nay.

Nàng trút được một gánh nặng.

Yêu thì nói yêu, có gì mà không thể thừa nhận chứ, chỉ tiếc là, lúc còn sống nàng không có cơ hội để nói với hắn…

Lời vừa dứt, Thẩm Tri Ly cảm thấy vai mình đột nhiên bị chụp lấy, bờ môi lạnh ngắt bị đè xuống, bị bịt chặt bởi một nụ hôn sâu đến nghẹt thở, nụ hôn đó mãnh liệt mà nồng nàn, hơi ấm truyền sang làm cho linh hồn nàng cũng run rẩy từng hồi.

Cảm quan của cơ thể bỗng chốc rõ ràng.

Môi lưỡi quấn vào nhau, hơi ấm và mùi hương trong miệng Tô Trầm Triệt bao bọc lấy nàng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đồng thời nàng cũng cảm nhận được hơi ấm từng đợt phả ra từ ngực Tô Trầm Triệt.

Không đúng!

Đầu Thẩm Tri Ly giống như bị sét đánh trúng!

… Chết rồi, sao có thể có cảm giác này?

Cảm giác mộng ảo vừa rồi cũng tan biến mất, thạch động vẫn là thạch động u ám, lạnh lẽo đó.

Nàng cúi xuống nhìn, chiếc ống cắm vào ngực nàng vẫn đang cắm ở đó, chỉ là đầu bên kia của chiếc ống…

Lúc này đang cắm vào ngực Tô Trầm Triệt.

Cùng với nhận thức này, nàng có thể cảm nhận được vết thương trên cổ tay mình đã được xử lý, máu của Tô Trầm Triệt đang chảy vào cơ thể nàng, bình lặng mà hòa dịu, như thể chúng vốn là một thể vậy, sinh khí và sức lực từng chút một căng tràn trong người nàng.

Thẩm Tri Ly ngước mắt lên, đôi mắt màu hổ phách của Tô Trầm Triệt nheo lại.

Như mới gặp lần đầu.

Khoảnh khắc đó, đầu nàng trống rỗng, hồi lâu sau mới sực tỉnh lại.

… Hắn rốt cuộc đã làm gì rồi!

Rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc!

"Đừng khóc, Tri Ly của ta".

Đầu ngón tay lạnh giá dịu dàng chạm vào mí mắt nàng, làm nổi rõ gương mặt trắng ngần đến mức trắng bệch đó.

Thẩm Tri Ly mới phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, nước mắt đã men theo khóe mắt chảy xuống, giọt này tiếp giọt khác, hoàn toàn không thể khống chế được, cổ họng như có vật gì đó tắc lại, nghẹn ngào đến mức nói không ra lời.

…

Trong thạch động yên ắng không người, khắp nơi đều là những hòn đá nặng trịch, lạnh ngắt, đến ngay cả nói chuyện cũng có thể nghe tiếng vọng lại loáng thoáng.

Siết chặt lòng bàn tay, các đốt tay nàng đều trắng bệch.

"Rút ra". Thẩm Tri Ly thấp giọng nói.

Tô Trầm Triệt không hiểu: "Cái gì?".

Thẩm Tri Ly gắt lên: "Rút ống ra để ta cầm máu cho ngươi! Ngươi rốt cuộc đã cắm bao lâu rồi, chảy bao nhiêu máu rồi hả? Chết người đó ngươi có biết không hả!".

Tô Trầm Triệt cười nhẹ: "Hãy tin ta, ta không chết đâu", ngừng một lát, hắn lại bổ sung, "Nàng cũng sẽ không chết đâu".

Không biết Tô Trầm Triệt lấy đâu ra sự tự tin đó.

Nhưng Thẩm Tri Ly lại nghĩ đến một chuyện khác, buột miệng hỏi: "Tế Nguyệt thì sao? Mẹ ngươi đâu! Bà ấy…".

Đã sống lại rồi chứ?

Tô Trầm Triệt lắc đầu nhè nhẹ: "Bà ấy không tỉnh lại, ta đã đặt bà ấy vào trong quan tài băng rồi".

Vuốt tóc trước trán Thẩm Tri Ly, hắn lại nói: "Chỉ dựa vào một bông hoa muốn cứu mạng người khác, là một việc làm ngu ngốc biết chừng nào, vì sao vẫn có người tin chứ, huống hồ… người chết sao có thể so với người sống được".

Thẩm Tri Ly nghiêng mắt nhìn, thì thấy ngay đóa hoa đang khoe sắc rực rỡ vô song đó, lúc này đã héo rũ bên hồ, chỉ còn nhụy hoa úa vàng trơ trọi, thê lương vô cùng.

Trái tim nàng vừa mới vui được một chút lại chùng xuống.

"Tô Trầm Triệt".

Bĩnh tĩnh trở lại, giọng Thẩm Tri Ly vang vọng trong thạch động: "Rút ống ra đi, cho dù bây giờ ngươi cứu ta, ta cũng sống không quá ba mươi tuổi".

… Đó là trước đây, lúc bị mất máu nhiều, đến cả nàng cũng có thể cảm thấy được sự yếu ớt của cơ thể.

Bây giờ e rằng nàng không sống nổi đến ba mươi tuổi rồi.

Nàng đã hơn hai mươi, chẳng còn lại bao nhiêu năm nữa.

Tô Trầm Triệt đưa tay vén tóc nàng ra sau, nhẹ nhàng nói: "Không bao giờ".

Ngữ khí rất kiên định.

Không đợi Thẩm Tri Ly nói gì, Tô Trầm Triệt đã chậm rãi nói tiếp.

"Thập Nhị Dạ Hoa là mượn mệnh, nàng chắc cũng biết chứ. Cho dù nàng không cứu sống bà ấy, Thập Nhị Dạ Hoa cũng hút hết sinh khí của nàng, nàng bây giờ thật ra đã chết rồi", Tô Trầm Triệt bẹo má Thẩm Tri Ly, nhìn xuống vô định, khóe miệng dần dần nhướng lên: "Người hiến tế quả thật có dùng Thập Nhị Dạ Hoa cũng không thể cứu được… nhưng thật ra còn có một cách khác".

Hai tờ giấy mỏng màu vàng được nhét vào tay Thẩm Tri Ly.

Thấy đã không biết bao lần, nàng dĩ nhiên nhận ra, đây là phần bị mất trong quyển sổ tay mà sư phụ đưa cho nàng.

Tô Trầm Triệt: "… Chính là lúc người hiến tế chưa chết, lợi dụng

người được hiến tế được Thập Nhị Dạ Hoa cứu sống, truyền máu ngược lại, để tuổi thọ đồng đều nhau, dĩ nhiên, cách này hầu như không thể, bởi người được hiến tế lúc này vẫn đang hôn mê nên việc truyền máu rất khó, huống hồ máu trong cơ thể của người được hiến tế quá ít, truyền ngược lại thì chắc tám chín phần là không đủ máu, cho nên đây là một cách vô dụng… nhưng mấy hôm nay ta đã nghiên cứu rất nhiều lần, phát hiện có một kẽ hở có thể lách, truyền ngược máu cần phải có máu và sinh khí, không nhất thiết phải là người được hiến tế, người thân của bà ấy cũng có thể…".

"Ta là con trai ruột bà ấy, còn ai thích hợp hơn ta nữa?".

Thẩm Tri Ly sững sờ lắng nghe.

Mãi đến khi Tô Trầm Triệt nói xong, mới đột nhiên nói: "Tuổi thọ đồng đều nhau là thế nào?".

Tô Trầm Triệt ngập ngừng nói: "Chính là nghĩa trên câu chữ".

Thẩm Tri Ly đột nhiên nắm lấy tay hắn, nhíu mày, dự cảm không lành càng lúc càng mãnh liệt: "Vậy chính là nói ta đã san bằng tuổi thọ với ngươi, vậy không phải nói nếu ngươi vốn có thể sống thêm hơn năm mươi năm nữa đến tám mươi tuổi thì bây giờ chỉ còn sống đến năm mươi?".

Tim nàng đột nhiên đập điên cuồng.

"Tô Trầm Triệt, ngươi điên rồi à? Rút ra, mau rút ra!".

Tay nàng không tự chủ được giơ về hướng ống cắm ở ngực, nhưng đã bị Tô Trầm Triệt nắm chặt lấy.

"Đúng, nhưng ta cảm thấy đây là chuyện tốt".

Thẩm Tri Ly định nói gì đó thì đã bị Tô Trầm Triệt một lần nữa cắt ngang.

"Nàng chết, ta chết. Nàng sống, ta sống".

Hôn từng ngón tay Thẩm Tri Ly, hắn dịu giọng nói: "Nếu nàng chết rồi, chỉ còn mình ta sống trên đời này… ta sẽ rất đau khổ, Tri Ly à".

Thẩm Tri Ly hoảng loạn nói: "Nhưng…".

“Cho dù là năm mươi hay ba mươi, chỉ cần được ở bên nàng, vậy là đủ rồi”.

Ôm trọn lấy Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt nói: “… Còn nữa, ta rất vui, cuối cùng nàng cũng chịu thừa nhận nàng yêu ta. Thật đó, rất rất rất vui, kiếp này ta chưa bao giờ được vui như vậy”.

Chắc chẳng có ai trên đời này nói những lời tình tứ nổi da gà một cách tự nhiên đến thế, tự nhiên như thể hắn đang kể lại một câu chuyện có thật vậy.

Thẩm Tri Ly mấp máy môi, nhưng không thốt ra lời nào.

Một dòng máu rỉ ra từ khóe miệng Tô Trầm Triệt.

Mím chặt môi, quyệt vệt máu bên miệng, hắn vịn trán, giọng nói bỗng hạ thấp xuống: “… Cái ống này cắm vào tim đau thật”.

Thẩm Tri Ly phát giác có gì không ổn, nhẹ đẩy Tô Trầm Triệt ra: “Nhưng ta…”.

Sao không cảm thấy đau như thế!

Tô Trầm Triệt khẽ thở ra: “Tri Ly, hay là nàng ngủ thêm chút nữa đi, lúc tỉnh lại mọi thứ đều sẽ ổn thôi”.

Thẩm Tri Ly: “Này này, lúc này là lúc nào mà bảo ta ngủ…”.

Hắn không cho nàng nói nhiều, bàn tay lạnh ngắt che mắt Thẩm Tri Ly, tầm nhìn bỗng tối sầm, ý thức mất dần, dù không muốn cũng không cách nào khống chế nổi cơn buồn ngủ.

Tuy là Thẩm Tri Ly tự nguyện, nhưng trước đó để nàng phải chịu đau đớn nhiều như thế hắn đã rất đau lòng rồi.

Chỉ còn chút xíu này nữa thôi, để hắn gánh chịu thay nàng là được rồi.

Hàng mi dài rậm của hắn khẽ chớp rồi nhắm lại, khóe miệng cong cong tuyệt đẹp, rồi lại là một tiếng thở dài.

Chỉ là tiếng thở dài này như khơi gợi lại vô số chuyện cũ xuyên qua bao năm tháng lần lượt ùa về, bao gồm cả những tình cảm phức tạp,

cuối cùng hóa thành một tiếng gọi không thể đơn giản hơn mà cũng không thể kiên định hơn bật ra khỏi miệng.

"Tri Ly của ta".

…

Sáng sớm.

Vô số chim sẻ lông vàng nhạt lích cha lích chích đậu trên đầu ngọn cây, nhánh cây lay động, những giọt sương sớm chưa kịp tan men theo triền lá rơi xuống ngấm vào lòng đất.

Làn sương mỏng dần tan biến, sông núi từ từ hiện ra, xanh thẳm, trong lành như vừa được tắm gội.

Ánh mặt trời cũng dần dần ló dạng.

Trời quang mây tạnh, trong vắt mát lành.

"Ngươi mà là đường chủ của Thập Nhị Dạ Điện đường sao?", Điệp Y không tin nói.

Chiến Hiên cười gian xảo: "Hoa Vũ Lôi Điện, đường chủ Lôi đường đứng đầu trong Thập Nhị Dạ tứ đại đường chính là tại hạ".

Địch Phụng khinh khỉnh, khoác tay nói: "Có bản lĩnh thì nói trước mặt Mục Ca ấy".

Chiến Hiên cười càng gian hơn: "Bà không cảm thấy luận ngoại hình, ta hơn đứt Mục Ca sao? Loại đàn ông không hiểu chút phong tình nào ấy có gì để so với ta chứ!?". Nói đoạn hắn làm tư thế mà hắn tự cho là hiên ngang, lẫm liệt.

Địch Phụng liếc nhìn khinh bỉ.

Dưới sự huấn luyện của tên chủ thượng biến thái, thủ hạ Thập Nhị Dạ nhìn thấy chủ thượng nhà mình là như gặp phải ma quỷ, đặc biệt là mấy tay đường chủ bị đầu độc quanh năm suốt tháng phải tiếp xúc ở khoảng cách gần.

… Đến ngay cả đường chủ Lôi đường Mục Ca ngoài nghiên cứu khí giới ra không có hứng thú với bất cứ thứ gì khác mà khi nhắc đến Tô Trầm Triệt cũng thay đổi sắc mặt, dĩ nhiên, Địch Phụng hoàn toàn có

thể hiểu được, cách mà Tô Trầm Triệt đối xử với đám thuộc hạ còn đáng sợ hơn cả với thù địch.

Thế nhưng, trong đó cũng có ngoại lệ.

Chiến Hiên chính là sự ngoại lệ lạ lùng, hiếm có đó.

Cái của hiếm này dưới sự hành hạ thường niên của Tô Trầm Triệt, không những không cảm thấy đau không muốn sống mà ngược lại còn thấy ngọt như đường phèn.

Căn bản chính là nếu Tô Trầm Triệt tát má trái của hắn, hắn sẽ đưa má phải ra cho tát nốt, đánh xong còn nói, rất sảng khoái, rất sảng khoái, đạp tôi vài cái nữa đi, sau đó giơ mông ra…

Địch Phụng bất giác rùng mình.

… Thật là nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh.

Hơn nữa loại này còn vô cùng sùng bái Tô Trầm Triệt.

Hoàn toàn không bận tâm đến ngoại hình ti tiện, gớm ghiếc của mình, hắn bắt chước Tô Trầm Triệt cả ngày mặc áo trắng như đi đám tang, còn trong khi tất cả mọi người gọi Tô Trầm Triệt là chủ thượng thì hắn lại hếch mặt lên nhất quyết gọi Tô Trầm Triệt là chủ nhân…

Chủ nhân cái đầu hắn!

Mọi người đều vì kiếm miếng ăn, cái loại nịnh nọt nhà ngươi có để cho người khác kiếm ăn không hả!

May mà, bản thân Tô Trầm Triệt cũng có chút dị ứng với cách xưng hô này… dĩ nhiên là hắn sẽ không thể hiện ra, chỉ là mỗi lần Chiến Hiên gọi hắn là chủ nhân, Tô Trầm Triệt luôn mang bộ mặt vô cùng hiền từ xoa đầu Chiến Hiên "Tiểu bộc ngoan, cùng ta tập võ được không", sau đó Chiến Hiên bị hắn tẩn cho bầm giập…

Nhưng dù bị giáo huấn như thế, Chiến Hiên lại càng trở nên vô sỉ, mặt dày, ti tiện hơn.

Hết lần này đến lần khác không ngừng phá vỡ giới hạn thâm sâu khó lường của Tô Trầm Triệt.

… Nhưng tục ngữ nói, nhân chí tiện tắc vô địch.

Khi một người ti tiện đến cực điểm, thì hắn quả là thiên hạ vô địch.

Chí ít lúc này, e rằng đến cả Tô Trầm Triệt cũng không làm được đến mức độ đó…

Chiến Hiên gào khóc nhảy bổ tới, ôm lấy chân Thẩm Tri Ly: "Phu nhân".

Thẩm Tri Ly vừa tỉnh lại đứng đờ ra trước cửa phòng.

Chiến Hiên lắc lắc: "Phu nhân, người không sao thật là tốt quá!".

Điệp Y tức giận, cuốn tay áo đẩy Chiến Hiên ra: "Thả tiểu thư ta ra! Nghe chưa hả! Cho dù ngươi là đại diện của Tô công tử…".

Muội tử phẫn nộ thì sức mạnh vô cùng.

Chiến Hiên bị đẩy ra, dứt khoát chuyển trận địa, ôm lấy Điệp Y.

Điệp Y: "…".

Thẩm Tri Ly: "Cái gì là đại diện cho Tô công tử?".

Chiến Hiên liếm môi cười: "Chủ nhân của tại hạ chính là Thập Nhị Dạ công tử Tô Trầm Triệt".

Thẩm Tri Ly ngớ ra: "… Thế hôn ước là?".

Chiến Hiên: "Dĩ nhiên là của chủ nhân nhà tôi với phu nhân người rồi!".

Khóe miệng Thẩm Tri Ly giật giật, giữ chặt ngực trái đang nhói đau, khẽ ho vài tiếng.

Điệp Y vội vàng đạp Chiến Hiên ra, đỡ lấy Thẩm Tri Ly.

Thẩm Tri Ly lắc đầu.

… Không nghiêm trọng như tưởng tượng, tuy vết thương có lẽ phải điều dưỡng rất lâu, nhưng sẽ có ngày khỏi thôi.

"Ta không sao, Tô Trầm Triệt đâu?".

Điệp Y có chút bối rối: "Muội cũng…".

"Hắn chưa chết".

Hoa Cửu Dạ vận áo đỏ bước vào trong sân, nhếch miệng chế giễu: "Không biết gì mà dám đâm ống vào tim mình, cũng là tên đó còn may, không tự đâm chết mình".

Thẩm Tri Ly nhìn Hoa Cửu Dạ không chớp mắt, thấy hắn không giống nói đùa, không ngăn được cười nói: "Cảm ơn sư huynh".

Y thuật của sư huynh tuyệt đối không thua kém nàng.

… Nụ cười này thật là ngứa mắt.

Thân người Hoa Cửu Dạ khẽ động, khom người bế Thẩm Tri Ly lên, đi vào phòng đặt nàng xuống giường.

"Ai cho phép muội ra ngoài! Ngoan ngoãn nằm im đó cho ta, ta không cho muội bước xuống thì muội không được xuống giường đâu đấy!", quay đầu, "Cái cô tì nữ Điệp gì đó…".

Điệp Y chỉ mình: "Tôi?".

Hoa Cửu Dạ: "Đúng! Trông nom tiểu thư nhà ngươi cho ta, không có lệnh của ta tuyệt đối không cho muội ấy ra khỏi phòng, biết chưa hả?".

Điệp Y nhận lệnh, mặt đầy vẻ sùng kính gật mạnh đầu: "Biết rồi thưa Hoa công tử!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Thôi miên lâu như vậy còn chưa giải sao…

"Đợi đã, thế… sư huynh, lúc nào thì muội có thể đi thăm Tô Trầm Triệt?".

Đã quay người chuẩn bị ra khỏi cửa, Hoa Cửu Dạ hơi đưa mắt nhìn ra sau, ánh mắt chẳng có chút ý tốt nào: "Muốn gặp hắn? Vậy đợi vết thương của muội hoàn toàn bình phục rồi hẵng nói. Sức khỏe của muội bản thân muội cũng biết rất rõ… Nếu may mắn thì chắc hơn nửa năm".

Sét đánh giữa trời quang.

Thẩm Tri Ly kéo gấu áo Hoa Cửu Dạ, ôm lấy chân, ai oán: "Sư huynh… đừng vậy mà…".

Chiến Hiên: "…".

Thì ra phu nhân cũng thích dùng chiêu này!

Ở một gian phòng cách đó không xa.

"Chàng thiếu niên, sao ngươi lại làm bản thân mình ra nông nỗi này", một người đàn ông đeo mặt nạ tựa cửa nhìn vào, giọng nói khàn đục khó nghe.

Người nằm trên giường chớp chớp mắt: "Ông là… cái người Nam Cương đòi nhận ta làm con nuôi đó hả?".

Người đàn ông đeo mặt nạ tỏ vẻ ngạc nhiên, bước đến bên giường: "Í, thiếu niên ngươi còn nhớ ta à?".

Người trên giường cười cười nói: "Ừm, trí nhớ của ta rất tốt".

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng cười: "Này chàng thiếu niên có trí nhớ tốt, nói cho ta biết vì sao ngươi lại thành ra thế này?".

Người trên giường không chút nghĩ ngợi đáp: "Là vì cứu nương tử của ta. Còn ông? Sao lại làm mình người không ra người quỷ không ra quỷ thế kia?".

Người đàn ông đeo mặt nạ sờ vào chiếc mặt nạ, nghĩ một hồi, đột nhiên cười đập đập vào ngực người nằm trên giường: "Chàng thiếu niên, chúng ta thật có duyên đó, ta cảm thấy ta hình như cũng vì cứu nương tử của mình mới thành ra thế này… Ấy ấy, chàng thiếu niên, tỉnh lại đi, sao ngươi lại ngất đi thế này?".

…

Người đàn ông đeo mặt nạ: "…".

Hoa Cửu Dạ: "…", thở dài, "Ông rốt cuộc đã làm gì hắn thế hả?".

Người đàn ông đeo mặt nạ tiếp tục ho.

Hoa Cửu Dạ liếc xéo, ngữ khí khó đoán định: "Ông có biết hắn đã làm gì không? Hắn cắm đầu còn lại của đoạn ống cắm vào tim sư muội ta vào tim mình, cơ thể của sư muội ta được nuôi dưỡng bằng các dược liệu quý hiếm nên máu vào cơ thể nó sẽ không có phản ứng bài

trừ, nhưng tên này chỉ nuốt vội hai viên đơn dược bảo vệ tâm mạch mà đã mạo hiểm động thủ, còn nữa thứ từ cơ thể hắn chảy ra không chỉ có máu mà còn có sinh khí và tính mệnh… Hắn có thể sống đã là may mắn lắm rồi, ông lại đi đấm vào ngực hắn!".

Tô Trầm Triệt mặt nhợt nhạt nằm trên giường, hơi thở yếu ớt, dường như không thể nhìn ra là chết hay sống.

Hoa Cửu Dạ khẽ mím môi.

Nhưng cho dù là đã chết, hắn cũng nhất định phải cứu bằng được Tô Trầm Triệt!

Nếu không với tính cách của Thẩm Tri Ly, một khi biết Tô Trầm Triệt vì cứu nàng mà chết, thì không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Hồi Xuân cốc có trữ một lượng lớn các loại thuốc quý hiếm.

Chỉ cần không phải dùng chính mình, Hoa Cửu Dạ hầu như đã dùng hết tất cả các cách có thể, cuối cùng cũng giữ được mạng sống của Tô Trầm Triệt, chỉ là hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Một thời gian dài không nhìn thấy Tô Trầm Triệt, dù là dưỡng thương Thẩm Tri Ly cũng không thể nào yên lòng.

Mắt nhìn vết thương ngày một chuyển biến tốt, Thẩm Tri Ly cuối cùng cũng không kìm được lợi dụng lúc đêm tối chạy đến phòng Tô Trầm Triệt, trong quá khứ Tô Trầm Triệt lén vào phòng nàng bao nhiêu lần như thế, đây lại là lần đầu tiên nàng đi tìm Tô Trầm Triệt.

Dưới ánh trăng tịch mịch, mắt Tô Trầm Triệt nhẹ nhàng nhắm lại, nét mặt an nhiên, dáng vẻ như hoàn toàn không biết gì.

… Tô Trầm Triệt vẫn chưa tỉnh lại.

Mạch và tim của hắn vẫn đập, chỉ là rất yếu rất yếu, yếu đến mức không đủ để hắn tỉnh lại.

Không thể cứu sống Thẩm Tế Nguyệt, không hoàn thành ước nguyện của sư phụ, nàng chỉ cảm thấy tiếc nuối, còn lại không có cảm giác nào khác nữa.

Suy cho cùng, đối với Thẩm Tế Nguyệt, nàng không hề có tình cảm,

hứa với sư phụ, làm được như thế đã là đủ lắm rồi.

Chỉ là… nếu một mình nàng gánh chịu cho dù có chết cũng không hề gì.

Nhưng… Thẩm Tri Ly cắn môi dưới, vì sao người nằm đây còn chưa biết sống chết thế nào lại là Tô Trầm Triệt…

Không biết vì sao, từ khi quen biết Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt bỗng lớn mạnh vô cùng, lớn mạnh đến nỗi không có gì là không làm được, dường như không có gì có thể làm khó hắn, cũng không có gì có thể thật sự làm tổn thương hắn, nhưng lần này nàng mới phát giác ra, Tô Trầm Triệt cho dù có mạnh thế nào, nói cho cùng cũng là một con người.

Một con người có thất tình lục dục, biết sợ hãi, biết đau đớn, biết sinh lão bệnh tử.

Thực ra, nàng đã từng chứng kiến lúc hắn thảm hại nhất, Tô Trầm Triệt rơi xuống vực núi ngàn trượng được thủ hạ khiêng đến Hồi Xuân cốc, cũng là Tô Trầm Triệt cận kề bên cái chết.

… Nhưng hình như trong tiềm thức, nàng lại không có cảm giác thế này.

Nói không dựa dẫm nhưng mỗi lần gặp nguy hiểm gặp khó khăn, nàng lại bất giác nghĩ đến hắn, vì hắn rất thích mình, vì hắn sẽ làm bất cứ chuyện gì vì mình…

Sờ vết thương ở cổ tay, Thẩm Tri Ly nghĩ, ngay cả khi trong thạch động, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, người nghĩ đến cũng là hắn, không phải sao?

Mỗi lần chờ đợi, cuối cùng nàng đều không thất vọng.

Tô Trầm Triệt làm được, hết lần này đến lần khác.

Chỉ là cái giá của lần này quá đắt, đắt đến nỗi thậm chí không biết lúc nào hắn tỉnh lại, hay là hắn đã chết trước khi tỉnh lại rồi.

Người nằm trên giường từ từ trùng hợp với người trong ký ức.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly bịn rịn không rời.

Ngón tay vê theo đường nét khuôn mặt Tô Trầm Triệt, mỗi phân mỗi tấc đều hiện rõ trong đầu.

Những mảnh ghép vụn vặt mà trước đây chưa từng suy nghĩ đến dần dần hợp thành một đoạn ký ức hoàn chỉnh.

Nàng và Tô Trầm Triệt… thật ra đã bỏ lỡ rất nhiều năm.

Chàng thiếu niên áo trắng dám cổ vũ nàng trèo cây, dạy nàng trèo tường chạy trốn, dẫn nàng lên chùa xem đèn lồng, dạy nàng bắt gà trộm chó, kéo nàng chạy thục mạng khi bị gia chủ phát hiện đuổi đánh, rồi thở hồng hộc cùng nàng ra ngoại thành nướng ăn, cùng say rượu cùng múa hát cười đùa vui vẻ.

Nàng vẫn còn nhớ, chàng thiếu niên ngồi bệt trên thảm cỏ, tiếng lửa nướng thịt tí tách nghe vui tai, nàng một tay cầm miếng thịt nướng thơm lừng, một tay uống Nữ nhi hồng, tựa vào vai chàng thiếu niên, nghe thiếu niên ngân nga một khúc nhạc bằng giọng vô cùng dễ chịu, sau đó hôn nhẹ lên má nàng…

Sao có thể quên được chứ…

Những tháng ngày vô ưu vô lo, dù là Thập Nhị Dạ Hoa hay là sư phụ cũng không cần phải suy nghĩ đến.

Những tháng ngày ngắn ngủi vui vẻ nhất trong đời nàng.

Nắm lấy tay Tô Trầm Triệt.

Tim Thẩm Tri Ly bỗng nghẹn lại.

Từ lúc nàng nhìn thấy đoạn ống đó cắm vào tim Tô Trầm Triệt, thật ra đã quyết định rồi, người này chính là người mà nàng muốn được ở bên cạnh suốt đời.

Nếu người này chết rồi, thế thì, nàng cũng sẽ theo hắn.

Thẩm Tri Ly hầu như mỗi ngày đều đến, thời gian không lâu, có lẽ chỉ một tuần hương, hay chỉ uống một tách trà.

Hoa Cửu Dạ chắc là biết, nhưng lại mắt nhắm mắt mở để mặc nàng đến.

Sau khi đến, nàng sẽ ngồi cạnh Tô Trầm Triệt, nắm lấy tay hắn nói những chuyện quá khứ của mình, hoặc là đọc một quyển truyện nào đó, hoặc là không làm gì hết chỉ yên lặng ngắm nhìn Tô Trầm Triệt, đến giờ lại lặng lẽ trở về phòng.

Làm những chuyện này nàng cũng không hề cảm thấy vô vị, ngược lại còn cảm thấy vô cùng yên lòng.

Có lúc đến ngay cả bản thân Thẩm Tri Ly cũng thấy kinh ngạc, chí ít trước khi gặp Tô Trầm Triệt, nàng chưa từng nghĩ mình sẽ coi trọng một người đến như vậy, thậm chí hơn cả sư phụ.

Khi sư phụ qua đời, nàng tuy buồn nhưng nỗi bi thương như thế này vẫn có thể kiềm chế được.

Thời gian trôi qua, nàng dần dần chấp nhận, sau đó thì quen dần.

Nhưng… chỉ cần nghĩ đến Tô Trầm Triệt chết trước mặt nàng, thì tim nàng đã đau đến mức không thể thở được.

Hơi cúi người ôm lấy Tô Trầm Triệt, đầu nàng đặt trên vai hắn.

Thẩm Tri Ly nhắm mắt, nhớ lại thời gian chăm sóc Tô Trầm Triệt, vừa lợi dụng Tô Trầm Triệt vừa chê bai hắn.

Chê hắn chỉ vì bị bỏ rơi mà xem nhẹ tính mạng của mình, nhưng cũng đoán già đoán non không biết hắn rốt cuộc là người như thế nào.

Sống mũi cay cay, khóe mắt nàng cũng dần dần đỏ lên.

Nàng lầm rầm không thành tiếng: "Tỉnh lại đi, đồ ngốc… Ngươi còn không tỉnh lại, ta gả cho người khác đó!".

Chuyện đã đến nước này mới phát hiện chờ đợi là một việc đau khổ như vậy, cho dù có cố gắng thế nào cũng không nhận được lời hồi đáp, lại khiến người ta khổ sở như thế.

Trong quá khứ, bất luận Tô Trầm Triệt làm gì nàng cũng đều không chịu tin, không chịu động lòng, Tô Trầm Triệt lúc đó cảm giác như thế nào nhỉ?

Hắn làm rất nhiều việc vì nàng, nàng lại hình như chưa từng làm gì cho hắn.

… Nhưng, nàng có còn cơ hội không?

Có cơ hội để nàng làm những việc chưa làm được trong quá khứ không?

Thẩm Tri Ly đang nhắm mắt không hề để ý đến, ngón tay đang đặt bên hông Tô Trầm Triệt khẽ nhúc nhích.

Giống như hắn đang cố sức giằng co để giữ lại tính mệnh, dùng toàn bộ sức lực thoát khỏi vòng kim tỏa của cái chết.

Ngón tay khẽ cử động viết lên mu bàn tay Thẩm Tri Ly một chữ.

… Đừng.

Đừng gả cho người khác, hắn chỉ mệt một chút thôi, nhưng nhất định sẽ tỉnh lại, cho nên đừng gả cho người khác.

Thẩm Tri Ly thảng thốt, ngồi phắt lên nhìn Tô Trầm Triệt.

Tay Tô Trầm Triệt đã rũ xuống, hai mắt nhắm nghiền, dung mạo trong trẻo như nước, vẫn là dáng vẻ đang ngủ sâu, chỉ có hơi ấm còn vương lại trên mu bàn tay chứng minh chuyện mới vừa xảy ra là thật.

Nhưng Thẩm Tri Ly đã không còn kìm được nữa.

Nàng nắm chặt tay Tô Trầm Triệt, rất chặt rất chặt, rồi từ từ cười thành tiếng.

Khóe mắt nàng càng đỏ hơn, nhưng nụ cười thì không kiềm chế được, càng lúc càng rộng ra, một niềm vui sướng khôn tả.

“Gạt ngươi thôi, đồ ngốc, ta không gả cho người khác đâu”, siết chặt tay: “Cho nên ngốc ạ, mau tỉnh lại đi nhé”.

…

Mấy tháng sau.

Thẩm Tri Ly điềm tĩnh soi gương.

Sau đó từ từ kéo sát áo lại, bất lực chống tay lên trán.

Đến ngay cả Tô Trầm Triệt bị thương nặng như thế đã có thể chạy nhảy rồi, vậy mà vết sẹo ở ngực trái nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi

phục.

Điệp Y vừa gặm lê vừa an ủi nàng: "Tiểu thư, tỷ yên tâm dưỡng thương đi, dù gì Tô công tử tối nào cũng len lén chạy sang, có ra ngoài được hay không cũng đâu có khác gì".

Thẩm Tri Ly: "Ta thật sự không thích cảm giác không danh chính ngôn thuận này…".

Điệp Y không cho là như vậy: "Không phải là vụng trộm sao?".

Thẩm Tri Ly quay phắt đầu lại: "Muội nghe từ đâu ra từ này?".

Điệp Y giơ hai tay lên, ngậm miếng lê hàm hồ nói: "Ấy… không liên quan đến muội, là Chiến Hiên, Chiến Hiên nói đó! Hắn nói là chủ nhân quả nhiên thông minh, việc kích thích nhất của đời người là vụng trộm, thú vị hơn nam nữ yêu đương bình thường nhiều…".

Thẩm Tri Ly sầm giọng: "… Sau này ngươi tránh xa Chiến Hiên ra một chút".

Điệp Y: "Ấy…".

Thẩm Tri Ly lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, phong thư đó chắc đã gửi đến nơi rồi nhỉ".

Điệp Y xòe tay tính: "Nửa tháng trước đã đến nơi rồi. Diệp cô nương chắc mấy hôm nữa sẽ đến thôi!".

"Binh".

Cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo, giọng nói dữ dằn vọng đến.

Diệp Thiển Thiển đạp trên nền nhà đầy mảnh vụn đưa mắt nhìn bốn phía: "Thẩm cốc chủ, ta đến thăm cô đây", quay đầu nói, "Lễ vật!".

Càn Đạt Bà Vương dẫn đầu ôm đàn bước vào, đặt một chiếc hộp trang sức tuyệt đẹp vào tay Thẩm Tri Ly, nụ cười dịu dàng thanh thoát, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng dữ dằn trong quá khứ, "Thẩm cốc chủ, nữ nhi làm đẹp vì người mình yêu… bên trong có phấn nước thượng hạng do ta đặc biệt điều chế, ta cảm thấy rất có ích cho ngươi".

Thẩm Tri Ly: "… Cảm ơn".

Dạ Xoa Vương theo sau bước vào, đặt một thanh chủy thủ lên hộp trang sức, nheo mắt cười: "Phòng thân".

Thẩm Tri Ly: "… Cảm ơn".

A Tu La Vương nhanh hơn cả, cơ hồ chỉ xẹt một cái, chiếc hộp đầy những thứ tẩm bổ đặt bên cạnh Thẩm Tri Ly

Thẩm Tri Ly: "Đa tạ".

… Cuối cùng cũng có thứ có vẻ đáng tin cậy.

Thẩm Tri Ly quét mắt nhìn một lượt các thứ tẩm bổ, khựng lại.

Chỉ nhìn thấy bên ngoài hộp đề mấy chữ nhỏ: Lộc tiên, Hồ tiên, Dương tiên…

Long Vương rớt lại sau cùng, tay chắp sau lưng, có chút ngượng ngùng: "Một đĩa thịt kho".

Thẩm Tri Ly: "…"

Cúi đầu, Thẩm Tri Ly nhìn thấy trên tay mình… ấy, nửa đĩa thịt kho.

Long Vương vội vàng giải thích: "Không phải lão tử ăn vụng đâu, vừa nãy giữa đường bị vấp, nửa đĩa thịt đã rơi xuống đất rồi!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Xin ông lau sạch mỡ trên mép trước khi nói dối được không?

"Cái này…"

A Tu La Vương đột nhiên híp mắt chỉ xấp giấy vẽ đầy hình người trên bàn Thẩm Tri Ly.

Càn Đạt Bà Vương nhanh tay bước tới trước cầm lên: "Đưa ta xem! Ha ha, đúng thật là nó!".

A Tu La Vương gằn giọng: "Không được mang hết đi! Chia cho ta một nửa!".

Càn Đạt Bà Vương cười phong tình: "Của ông đây, của ông đây, nói rồi đấy, xem xong đổi lại".

A Tu La Vương mất kiên nhẫn: "Biết rồi, nữ nhân, ta có khi nào

nuốt lời đâu".

Sau đó hai người tụm đầu xem như ở chỗ không người, thi thoảng lại phát ra tiếng cười vô cùng đáng sợ và kỳ dị…

Dạ Xoa Vương cầm kiếm lên: "Ta ra ngoài tìm người luyện kiếm".

Long Vương ợ lên một cái, nói nghiêm chỉnh: "Ta đi xem thiện phòng có cần giúp gì không đây!".

Hai người cũng biến mất trong tích tắc.

Thẩm Tri Ly bỗng nhiên nhớ ra: "Diệp… giáo chủ, Vũ hộ pháp thế nào rồi?".

Diệp Thiển Thiển: "Bọn ta ra ngoài chơi, hắn ở lại trông coi giáo".

Thẩm Tri Ly: "… Vậy à".

Diệp Thiển Thiển vuốt vuốt tóc, nghĩ xem mình có thể làm gì: "Ta…".

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã vang lên giọng nói mừng rỡ.

"Diệp… Thiển Thiển?".

Diệp Thiển Thiển thản nhiên như không quay người: "Ồ, Hoa công tử".

Hoa Cửu Dạ đứng ngoài cửa, bất giác lắc lắc mái tóc đen mượt, tay nắm lại để dưới môi.

"Khụ khụ… sao cô lại đến đây?".

Có chút hồi hộp.

Diệp Thiển Thiển: "Đại cục Ma giáo đã định, ta đến thăm Thẩm cốc chủ".

Hoa Cửu Dạ: "Khụ khụ, cô muốn tham quan Hồi Xuân cốc không? Ta có thể dẫn đường".

Diệp Thiển Thiển nghĩ ngợi một lát, dù sao cũng không có việc gì, đang lúc nhàn rỗi nên gật đầu: "Được".

Tiếp đó, hai người thân thiện sát vai đi ra ngoài.

…

Thẩm Tri Ly thở ra nhè nhẹ, vẫy tay với Điệp Y: “Chúng ta có thể ra ngoài rồi…”.

Không có tiếng đáp lại.

“Điệp Y, Điệp Y, …”

Điệp Y từ ngoài cửa thò đầu vào: “Tiểu thư, cô cô và cô gia của Tô công tử đến rồi!”.

Thẩm Tri Ly: “Á!”.

Một lát sau.

Cô cô của Tô Trầm Triệt cũng là hoàng hậu nương nương của Bắc Chu, Tô Uyển Chi vui vẻ nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, đặt vào đó một bao lì xì: “Tuy Trầm Triệt là con trai của ca ca ta, nhưng ta luôn nuôi dạy nó như con mình, làm trưởng bối không cho được gì khác, nên bỏ bao lì xì cho con xem như lễ gặp mặt”.

Thẩm Tri Ly nước mắt rưng rưng, cố gắng gật đầu.

Một cánh tay mĩ nam thon dài tuyệt đẹp xen vào, cầm lấy bao lì xì.

Hoàng đế điện hạ Bắc Chu Cơ Khác hơi có ý trách móc: “Lần đầu tiên gặp mặt sao lại đưa thứ bao lì xì này”.

Nói rồi hắn thuận tay nhét vào tay tiểu chính thái Cơ Định Loan đang đứng bên cạnh, đồng thời đặt vào tay Thẩm Tri Ly một kim bài.

Cơ Khác cười dịu dàng: “Hễ nha môn châu phủ nào mà dám làm khó con, con hãy đưa kim bài này ra”.

Tuy tuổi tác không còn trẻ nhưng danh hiệu đệ nhất mỹ nam Bắc Chu năm xưa của Cơ Khác quả là không trao lầm người, chỉ một nụ cười đã khiến người khác tim đập thình thịch.

Chỉ tiếc là…

Thẩm Tri Ly ai oán: Thật ra thứ mình muốn là bao lì xì cơ, bao lì xì lúc nãy dày thiệt đó!

Nhìn thấy Thẩm Tri Ly mặt xị xuống, Tô Uyển Chi cúi đầu lo lắng

hỏi: “Sao thế… có phải Tô Trầm Triệt bắt nạt con không? Nói với cô cô, cô cô sẽ đòi lại công bằng cho con!”.

Tô Trầm Triệt không thể kiên nhẫn hơn nữa: “Cô cô…”.

Cơ Định Loan đứng một bên bước đôi chân ngắn, chạy đến trước mặt Thẩm Tri Ly, đặt bao lì xì vào tay Thẩm Tri Ly, đôi mắt to tròn tuyệt đẹp chớp chớp, nở nụ cười rạng rỡ: “Đại tỷ tỷ, Định Loan không cần đâu, Định Loan cho tỷ!”.

Thẩm Tri Ly cười tít mắt nhận lấy, tiện thể xoa đầu Cơ Định Loan.

Nhìn đôi mắt to, chiếc mũi nhỏ tinh tế này, lớn lên chắc chắn sẽ sát bao nhiêu cô nương đây.

Lúc này, đột nhiên một thị vệ chạy như bay đến, thì thầm gì đó với Cơ Khác.

Cơ Khác khẽ nhíu mày.

Nhưng không đợi mọi người kịp phản ứng, từ cách đó không xa bỗng xuất hiện một thiếu niên.

Lúc này đã là quá trưa, tiếng ve kêu rền rĩ, ánh nắng oi bức chiếu xuống mặt đất, đến ngay cả mặt đất dường như cũng bốc mùi oi nồng, khét lẹt, có lẽ đây là lúc nóng nực nhất của mùa thu.

Nhưng người đó lại khiến tất cả bỗng chốc dịu đi, hắn như được tạc bằng ngọc, bằng băng bước ra từ cung điện không vướng chút bụi trần, mang theo vị băng giá không thể chạm tới được.

Tà áo trắng đơn giản, nhưng khoác lên người hắn lại toát lên vẻ quý phái, hoa lệ như thể thiên y gấm vóc.

Bờ môi nở nụ cười hiếm có, thấm vào tận tâm can, thần thái cao ngạo, bất cần nhưng lại rung động lòng người, đôi mắt giống như chứa đựng vạn thiên hồng trần nhưng lại như đến cả một áng mây cũng không thể thâm nhập.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn ở một nơi hắn không nên xuất hiện lại hài hòa như thế. Ngược lại những người khác trong khoảnh khắc này lại dường như chẳng ăn nhập gì với khung cảnh.

Không, có lẽ không liên quan đến địa điểm, người này đứng ở đâu cũng thích hợp hết.

Thiếu niên đi thẳng đến trước mặt Cơ Khác, hờ hững nói gì đó.

Cơ Khác hình như rất tức giận, nhưng cuối cùng không bộc phát ra, chỉ nhíu mày phẩy tay đuổi đi.

Thiếu niên không chút do dự quay người bỏ đi, trong cả quá trình này, đám người vốn đang ồn ào náo nhiệt bỗng im bặt, dường như đến cả mặt trời giữa trưa cũng nhạt dần.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía thiếu niên nọ.

Dù hắn chẳng làm chuyện gì.

Mãi đến khi thiếu niên đi xa, Thẩm Tri Ly mới để ý tóc của thiếu niên thuần một màu bạc, nhưng khí thế của hắn quá chói lòa, đến nỗi chuyên chú nhìn hắn mà quên đi đặc điểm đáng kinh ngạc này.

Nàng sững người, trong đầu lóe lên hai cụm từ.

Phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành.

Tô Trầm Triệt nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, ngữ khí có chút chua chua: "Nhìn đến thẫn thờ rồi à?".

Thẩm Tri Ly nói cứng: "Đâu có!".

Tô Trầm Triệt: "Tất cả mọi người lần đầu tiên nhìn thấy hắn đều như thế". Nhìn Thẩm Tri Ly chớp mắt chờ đợi, hắn bất giác thở dài: "Hắn là con trai cả của cô cô, Cơ Định Lam, ca ca của Định Loan. Nhưng năm ngoái hắn tự đổi tên mình, không thích cái tên này".

Thẩm Tri Ly không thể tin nổi: "Hắn và Định Loan là huynh đệ?".

Rõ ràng vừa nãy nàng vừa thầm khen Cơ Định Loan, nhưng so ra cách biệt rõ ràng là… một trời một vực…

Tô Trầm Triệt gật đầu, lại bổ sung: "Là một tên nhóc khiến người ta vô cùng đau đầu".

Thẩm Tri Ly vẫn muốn hỏi nữa, Tô Trầm Triệt đã bất mãn ôm lấy nàng.

“Tri Ly, đừng quan tâm đến người khác nữa mà!”.

Thẩm Tri Ly nói theo phản xạ: “Thế quan tâm cái gì?”.

Tô Trầm Triệt: “Ví dụ như ta…”.

Thẩm Tri Ly đột nhiên nói: “Đúng rồi… mẹ của chàng…”.

Tô Trầm Triệt cười: “Ta đã nói từ lâu rồi, ta không hề bận lòng đến bà ấy như nàng nghĩ, tuy lúc đầu có lẽ có chút hiếu kỳ đối với người phụ nữ này, nhưng tuy sinh ra ta, bà ấy lại chưa từng xuất hiện trong thế giới của ta, có thể sống lại hay không ta thật sự không bận tâm… Còn Tri Ly, nàng mới là toàn bộ thế giới của ta…”.

Thẩm Tri Ly đờ ra.

Tô Trầm Triệt vuốt tóc nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn: “Nàng cũng đừng bận lòng nữa, sống chết có số, một đóa hoa không thể quyết định được, nàng đã vì sư phụ nàng mà chết đi một lần, bây giờ tính mạng nàng là của ta…”. Ngữ khí của hắn dịu dàng bịn rịn, ánh mắt trong vắt ấm áp tựa mùa xuân.

“Nói với nàng một lần nữa cũng chẳng sao, người chết rồi mãi mãi không quan trọng bằng người đang sống”.

Thẩm Tri Ly thở dài, mỉm cười như thỏa hiệp: “Được rồi, ta biết rồi…”.

Tô Trầm Triệt đảo mắt, đột nhiên nói: “Đừng bận tâm đến mấy thứ đó nữa! Tri Ly, hôn lễ của chúng ta sắp được cử hành rồi, toàn bộ gia tài của ta đều cho nàng rồi, không thể không có trách nhiệm đối với ta đâu đấy! Còn nữa, Tri Ly…”. Hắn sờ sờ bụng Thẩm Tri Ly, đôi mắt màu hổ phách nheo lại, nũng nịu đầy vẻ kỳ vọng: “Ta rất muốn có một Tiểu Tiểu Tô!”.

Thật là… giang sơn dễ đổi bản tính khó dời…

Thẩm Tri Ly: “…”.

… Muốn thì ngươi tự đi mà sinh = =!

Nói rồi nàng quay người bỏ đi.

Tô Trầm Triệt vội vàng đuổi theo, nét mặt ra chiều suy nghĩ: “Tri Ly,

không cần sinh nhiều đâu, chúng ta sinh hai đứa được rồi, sinh ca ca trước, đợi chơi chán rồi lại sinh muội muội, để ca ca chăm sóc muội muội tiện thể ta giao cho nó toàn bộ Thập Nhị Dạ, chúng ta lại đi du ngoạn, mùa đông đến Vân Quận có bốn mùa như xuân hoặc Nam Cương, mùa hè đến Minh Nguyệt cung tắm suối nước nóng, đúng rồi, ta đã cho người đi đào Minh Nguyệt cung rồi, ta cảm thấy nơi đó rất thích hợp cho chúng ta dưỡng lão, đợi già rồi chúng ta có thể ngâm mình trong suối nước nóng…".

Thẩm Tri Ly: "… Này này, tay ngươi đang để ở đâu thế?".

Tô Trầm Triệt: "Ấy…", ngừng lại, khổ não nói: "Tri Ly, ta cảm thấy nàng nên ăn nhiều đu đủ thêm một chút, nếu không sau này Tiểu Tiểu Tô ra đời sợ nhỡ đâu…", lại véo véo…

Thẩm Tri Ly cứng đờ.

Trong không trung bỗng vang vọng một tiếng gào thét xa xăm, rất lâu không dứt.

"Tô Trầm Triệt, ngươi đi chết điiiiiiiiiiiiiiiiii!".

Ngoại truyện

Chương 1: Lịch sử trưởng thành của họ Tô

Lôi Ảnh ngoại truyện: Về sự tồn tại của kẻ phá bĩnh đầu óc đen tối

1.

Đó là một ngày xuân ấm áp, hoa nở rực rỡ.

E rằng cả đời này Lôi Ảnh cũng không bao giờ quên ngày đó, ngày mà hắn gặp khắc tinh lớn nhất đời mình.

[Nghiến răng rít ra từng tiếng]: Tô Trầm Triệt.

Tiểu Lôi Ảnh bảy tuổi áo đen tóc đen, mặt thâm trầm như nước, hai tay ôm bảo kiếm cao gần bằng hắn, theo sát nam tử áo đen đi phía trước.

Trong đợt tuyển chọn định kỳ nửa năm một lần, hắn bộc lộ tài năng của mình trong hơn một ngàn cô nhi bằng thành tích cao nhất trong tất cả các hạng mục sát hạch, sắp phải gánh vác nhiệm vụ nặng nề nhất, gánh nặng như thế đè lên vai, khiến hắn không thể không biến khuôn mặt búng ra sữa của mình thành khó đăm đăm.

Nam tử áo đen nói: "Đứng lại".

Lôi Ảnh lập tức dừng bước, tay nắm chắc kiếm, sắc mặt nghiêm trang, nửa thân trên nghiêng về phía trước, tư thế sẵn sàng nghênh chiến.

Nam tử áo đen nói: "Nhìn phía trước".

Lôi Ảnh cảnh giác quay đầu.

Ở phía bụi hoa không xa có một thằng bé xinh đẹp xấp xỉ tuổi hắn đang ngồi đó, toàn thân vận một màu trắng, nụ cười rạng rỡ, từ nơi khóe miệng nhướng lên có thể nhìn thấy sáu chiếc răng nhỏ trắng ngần, đôi mắt màu hổ phách trong vắt, cả người toát ra vẻ sạch sẽ đến mức người ta không dám nhìn thẳng, hệt như một con búp bê sứ tinh tế.

Lôi Ảnh căng gương mặt nhỏ, hỏi: "Nhiệm vụ là giết nó sao?".

Nam tử áo đen lắc đầu: “Còn khó hơn cả giết”.

Lôi Ảnh nhíu mày: “Khiến nó muốn sống không được muốn chết cũng không xong ư?”.

Nam tử áo đen tiếp tục lắc đầu: “Không! Là cùng luyện võ với nó…”. Ông ta ngập ngừng rồi trịnh trọng bổ sung, “Nhưng… trong quá trình này, bất luận ngươi có muốn thế nào cũng không thể giết nó”.

Lôi Ảnh không hiểu: “Nhiệm vụ này khó đến thế sao?”.

Câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng, vị sư phụ dạy học luôn nghiêm khắc, vô tình, lạnh lùng như núi băng trong mắt Lôi Ảnh lần đầu tiên tỏ thái độ vô cùng khổ sở.

Ông ta đưa mắt nhìn ra xa rầu rầu nói: “… Ngươi sẽ hiểu ra nhanh thôi”.

2.

Bên bụi hoa.

Thằng bé mỉm cười: “Ngươi tên Lôi Ảnh?”.

Lôi Ảnh gật đầu.

Thằng bé nghiêng đầu hỏi, mái tóc mềm mại che trước trán nó: “A Ảnh, sau này ngươi cùng luyện võ với ta đúng chứ?”.

Dù có chút không quen với kiểu xưng hô thân mật của kẻ mới gặp lần đầu, nhưng Lôi Ảnh vẫn gật đầu.

“Ta tên Tô Trầm Triệt”. Thằng bé vẫn cười, hàm răng sữa trắng tinh lóe sáng, giơ tay ra với hắn: “Lại đây, bắt tay một cái nào!”.

Nụ cười của nó ấm áp tựa mặt trời mùa đông, có chút rung động lòng người.

Lôi Ảnh bất giác đưa bàn tay quanh năm cầm kiếm của mình ra, bắt lấy bàn tay nhỏ của Tô Trầm Triệt.

Nhỏ quá, mềm quá, ấm áp quá, còn có cảm giác ngọt ngọt dính dính nữa.

Thì ra bắt tay người khác là cảm giác này đây…

Lôi Ảnh thận trọng nghĩ.

Không thể vận lực quá nhiều, lỡ đâu vặn nát bàn tay nhỏ mềm mại của nó thì không xong rồi.

Thu tay về, Tô Trầm Triệt bỗng dưng quay đi làm chuyện của mình, rất lâu không để ý đến hắn.

Tuy chững chạc hơn so với tuổi, nhưng Lôi Ảnh rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, không nén được hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?".

Tô Trầm Triệt không quay đầu lại: "Làm đồ chơi".

Lôi Ảnh: "Đồ chơi gì vậy?".

Tô Trầm Triệt: "Đợi một chút… A, xong rồi".

Tiếp đó Lôi Ảnh nhìn thấy Tô Trầm Triệt cầm trong tay vật gì đó ra sức chọc, rồi bỏ chạy mất dạng.

Lôi Ảnh: "???".

Vừa mới đứng lên, quay đầu lại Lôi Ảnh nhìn thấy một bầy ong chi chít đang lao về phía hắn, mắt Lôi Ảnh bỗng chốc tối sầm lại.

Lúc tỉnh lại thì hắn đã nằm trên giường, toàn thân đau nhức như thể không phải là cơ thể của mình nữa.

Nhìn thấy hắn tỉnh lại, đại phu già vừa thu dọn thuốc vừa thở dài nói: "… Dù gì cũng chỉ là một đứa trẻ, Tiểu Lôi Ảnh, tổ ong không được chọc như thế có biết không?".

Trước đây, lúc còn luyện tập, lão đại phu cũng thường giúp hắn trị thương, hắn luôn giữ hình tượng chững chạc, kiên định, nên hôm nay… hắn cần giải thích!

Lôi Ảnh mở miệng, phát hiện hai má sưng to đến không nói được, lấy tay sờ, hai tay cùng với mặt đã sưng phù như một quả bóng.

Hắn vô cùng kinh hoàng, đành cật lực lắc đầu.

Lão đại phu: "Đừng chống chế nữa, mật ong còn dính trên tay ngươi kìa, nếu không phải vì nó, ngươi cũng đâu bị đốt thê thảm đến

vậy”.

… Tô Trầm Triệt! Lúc bắt tay với hắn!!!

Sáng hôm sau, Tô Trầm Triệt không chút tổn thất cầm một thứ giống trái bóng đứng trước mặt hắn.

Lôi Ảnh quay mặt đi, không nhìn hắn.

Tô Trầm Triệt trề môi, bộ dạng tủi thân nói: “Xin lỗi, ta không ngờ ngươi bị đốt thê thảm thế này… ta nghĩ ngươi chắc chắn đã bỏ chạy cùng ta”.

Lôi Ảnh phẫn nộ quay đầu lại: “#%^#%...#”. [Phiên dịch: Ta còn kịp chạy ư!]

Tô Trầm Triệt đẩy vật trong tay về phía trước, nét mặt như chực khóc: “Cái này cho ngươi chơi, chịu không?”.

Lôi Ảnh trợn mắt nhìn… Cái quái gì thế này? Hình như là thứ vàng vàng bên trong có lỗ…

Không đợi hắn nhìn kỹ, một con ong thợ từ bên trong nhàn nhã bay ra, nhắm thẳng trán Lôi Ảnh, cắm chiếc mông nhọn xuống.

Hai mắt Lôi Ảnh tối sầm, lại bất tỉnh nhân sự.

Trước lúc ngất đi, trong lòng Lôi Ảnh chỉ có một tâm niệm, để ta giết tên khốn kiếp này đi!

3.

Vài tháng sau khi thương thế của Lôi Ảnh đã lành.

Tô Trầm Triệt: “A Ảnh, A Ảnh, chúng ta đi chơi đi!’.

Lôi Ảnh: “…”.

Tô Trầm Triệt xị mặt ra: “Ngươi còn giận ta sao?”.

Lôi Ảnh: “… Không có”.

Tô Trầm Triệt nở nụ cười rạng rỡ: “Không có là tốt rồi, chúng ta ra ngoài chơi đi!”.

Lôi Ảnh trầm tư, nếu ra ngoài… tuy không thể giết hắn nhưng cũng có thể nhân lúc hắn không chú ý đánh cho hắn một trận bầm giập.

Nhìn nụ cười ngây thơ không chút phát giác của Tô Trầm Triệt, Lôi Ảnh âm thầm nhếch một bên môi.

Ngoài đường người rất đông, hàng quán cũng rất nhiều.

Người người chen lấn nhau, tiếng rao hàng không ngừng vang lên bên tai.

Tô Trầm Triệt nhìn đông sờ tây, dáng vẻ rất phấn khởi, Lôi Ảnh âm thầm từng bước từng bước tiến gần sau lưng hắn.

"Đại thẩm, đây là thứ gì vậy?".

"Vật nhỏ, vật nhỏ không đáng tiền, cầm lấy, cầm lấy".

"Í, tỷ tỷ xinh đẹp, cái này đệ chưa từng nhìn thấy đó!".

"Nếu tiểu đệ thích, có thể lấy một cái".

"Cái này trông ngon quá".

"Tiểu công tử lấy vài cái ăn thử xxem, thích thì lần sau đến mua nhé".

Không bao lâu sau Tô Trầm Triệt đã khệ nệ ôm một đống thứ hỗn độn nào là hình nộm, hồ lô đường, bánh mật, xe gió, táo đỏ, cổ vịt… Dừng bước, hắn đột nhiên quay đầu nhìn Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh khoanh tay trước ngực: "…", nhìn ta làm gì, đừng mơ ta sẽ xách giùm ngươi.

Tô Trầm Triệt chớp đôi mắt long lanh: "Ngươi muốn không? Ta có thể chia cho ngươi một nửa!". Nói rồi hắn nhét cho Lôi Ảnh nào hồ lô đường, một chiếc xe gió, một…

Im lặng nhận lấy, lòng Lôi Ảnh có một cảm giác mơ hồ.

Hắn đang lấy lòng mình sao?

Lôi Ảnh trầm ngâm một lát, mới lên tiếng: "Vì sao cho ta?".

Tô Trầm Triệt nheo mắt, nói như lẽ dĩ nhiên: "Cô cô nói có thứ gì

ngon thì phải chia sẻ với bằng hữu tốt! Nếm thử đi, hồ lô đường có ngọt không?".

Bằng hữu tốt?

Lôi Ảnh cắn một miếng, mùi vị lớp áo đường tan trong miệng, ngọt đến tận tim, hắn thầm nghĩ, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Tô Trầm Triệt, thôi không đánh một trận tơi tả nữa, đấm hắn hai cái cho có là được rồi.

4.

Tô Trầm Triệt: "Á, phía trước là cái gì?".

Lôi Ảnh ngẩng đầu lên, phía trước là một cửa tiệm, bên ngoài phủ bằng vải đen nhìn không rõ tình hình bên trong, thỉnh thoảng lại có tiếng ồn ào vọng ra, nhìn kỹ lại, phía trên cao đề một chữ to đùng: ĐỔ *(cờ bạc)*.

Tô Trầm Triệt rất hứng thú chớp chớp mắt: "Chúng ta vào chơi nhé?".

Lôi Ảnh suy nghĩ một lát, gật đầu.

Canh bạc ngư long lẫn lộn, rất thích hợp để gian lận.

Hì, hắn chỉ chơi một ván thôi, một ván là được rồi.

"Nhóc con, đây không phải là chỗ của ngươi, không có ngân lượng…".

Tô Trầm Triệt móc từ trong ngực áo ra mười đĩnh bạc, cười thật thà: "Ngân lượng thì ta có!".

"…Thế, mời quý khách vào trong".

Vừa thích thú nhìn ngó xung quanh, Tô Trầm Triệt vừa nhét vào lòng Lôi Ảnh một đống thứ hắn đang cầm.

Lôi Ảnh cầm lấy thứ đó nghĩ: Phải ra tay lúc nào đây, đợi thêm chút nữa, đợi người đến đông một chút, bây giờ ra tay rất dễ bị phát hiện…

"Mua lớn mua nhỏ, thắng chắc rồi!".

“Lớn!”.

Tô Trầm Triệt mừng rỡ: “Thắng rồi!”.

“Nhỏ!”.

Tô Trầm Triệt rầu rĩ: “Thua rồi”.

“Thắng rồi!”, “Thua rồi!”, “Thua rồi!”, “Thua rồi!”, “Thắng rồi!”, “Thắng rồi!”, “Thua rồi!”, “Thua rồi!”, “Thua rồi!”.

“Thua sạch rồi”.

Tô Trầm Triệt trề môi nhìn Lôi Ảnh, lo lắng nói: “Làm sao đây, nếu thua sạch ngân lượng rồi về nhà ta thể nào cũng bị cô gia mắng”.

Lôi Ảnh ôm một đống đồ: “…”, liên quan gì đến ta.

Tô Trầm Triệt móc ra một chiếc lược ngọc: “Chỉ còn nước cầm cố thứ này thôi, đây là kỷ vật mà người mẹ ta chưa từng gặp mặt để lại cho ta…”.

Ánh mắt bi thương buồn bã, là dáng vẻ buồn thương mà Lôi Ảnh chưa từng nhìn thấy.

Lôi Ảnh: “… Đợi đã”.

Tô Trầm Triệt ngẩng đầu lên.

Lôi Ảnh hối hận muốn cắn lưỡi, nhưng móc từ trong ngực áo ra một miếng ngọc bội: “Cầm cái này đi”.

Đó là phần thưởng mà hắn giành được trong lần huấn luyện đầu tiên, giá trị chắc cũng không thấp.

Tô Trầm Triệt: “Thế này sao được”.

Lôi Ảnh cố nén tâm lý càng lúc càng hối hận, cắn răng nói: “Bảo ngươi cầm thì ngươi cầm đi!”.

Tô Trầm Triệt nắm chặt miếng ngọc bội, nhìn hắn rất lâu.

Lôi Ảnh: “…”, mặt ta có dính gì à?

“A Ảnh, ngươi… ngươi tốt thật đấy!”, Tô Trầm Triệt mặt đầy vẻ cảm kích ôm lấy hắn, nhưng lập tức buông ra ngay nói: “… Ta sẽ quay lại

nhanh thôi!”.

Nhìn Tô Trầm Triệt từ từ mất dạng, Lôi Ảnh luôn cảm thấy có gì không ổn, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không ổn.

Một lát sau, mấy tên đại hán bao vây Lôi Ảnh.

Đại hán: “Tiểu tử, ngươi đi theo bọn ta”.

Lôi Ảnh: “?”.

Đại hán: “Chủ nhân nhà ngươi bán ngươi gán nợ, ngươi còn không mau lăn dấu tay. Người đâu, ấn tên tiểu tử này xuống cho ta!”.

Lôi Ảnh: “Đợi đã…”.

Đại hán: “Đợi cái gì, giấy trắng mực đen làm chứng!”. Xoạt một cái, đại hán rút một mảnh giấy ra.

Lôi Ảnh im lặng nắm chặt thanh kiếm giắt ở lưng.

Nét chữ nghiêng nghiêng ngả ngả của Tô Trầm Triệt, hắn có hóa thành tro cũng nhận ra.

Không thể giết tên Tô Trầm Triệt đó thì hắn cũng có thể giết người khác chứ!!!

Tịch dương Tây Hạ.

Lôi Ảnh lê tấm thân đầy thương tích trở về, thì nhìn thấy Tô Trầm Triệt ngồi trước cửa, đang nghịch ngợm miếng ngọc bội.

Nhìn thấy hắn đi tới, Tô Trầm Triệt đứng thẳng người lên: “A Ảnh, A Ảnh, ta không bán miếng ngọc bội của ngươi đâu!”.

Từng tiếng được rít qua kẽ răng, Lôi Ảnh nói: “Ngươi bán ta!”.

Tô Trầm Triệt nhướng môi cười: “Ngươi không phải trở về rồi đó sao!”.

Lôi Ảnh trợn mắt: “…”.

Tô Trầm Triệt: “Ấy, A Ảnh ngươi sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó? Đáng sợ quá…”.

Lôi Ảnh tiến tới một bước, tóm lấy cổ áo hắn: “Ta giết ngươi được

chứ, được chứ, được chứ?”.

Tô Trầm Triệt: “Ta thì không vấn đề gì, nhưng người cầm cự nổi không?”. Nói rồi, hắn dùng ngón út đẩy đẩy đầu Lôi Ảnh.

Chút gắng gượng cuối cùng Lôi Ảnh bị thổi tan, ngã rầm ra đất.

… Ông Trời ơi, cho sét đánh chết hắn đi!

5.

Đính kèm nhật ký của Tô Trầm Triệt.

Mồng 1 tháng 3

Cô cô nói cho mình một đối tác để cùng luyện võ, rất vui.

Vì mấy đại thúc đó thật vô vị, hy vọng người mới có thể chơi đùa được lâu hơn một chút.

Mồng 5 tháng 3

Người mới là một tên đen đen bộ dạng dễ lừa phỉnh, nhét mật ong vào tay hắn hắn cũng không phát hiện nhưng may mà hắn cuối cùng cũng có thể làm được một tổ ong thợ.

Sau đó đi thăm hắn, chẳng ngờ trong tổ ong vẫn còn sót lại mấy con ong, ầy, cái này không phải ta cố ý đâu, hình như hắn rất tức giận thì phải?

Mồng 8 tháng 6

Không ngờ hắn nhận lời đi chơi với mình.

Các đại thẩm vẫn dễ lừa gạt như thế. (Liệt kê chiến lợi phẩm.)

Chia cho hắn một ít, hắn lại cảm động vô cùng, hơi có chút bất an.

Lần đầu tiên đến sòng bạc, thì ra có kẻ lừa bịp thật, mình có chút hưng phấn, nhưng thua sạch cũng không được, đành tranh thủ sự thương hại, hắn ngốc hơn mình nghĩ, thôi, không cầm cố nữa đi thẳng về nhà vậy, mình thật là lương thiện.

Bổ sung: Lược ngọc mười hai văn tiền phải mua thêm vài cái nữa

mới được.

Về chuyện nhỏ tè dầm

Đối với mỗi thiếu niên đến tuổi dậy thì, đều có một số vấn đề nhỏ xấu hổ lại không dám hé răng.

Điểm này, bất luận là thiếu niên họ Tô có đầu óc đen tối thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Đối mặt với vấn đề này, thiếu niên họ Tô áp dụng một phương pháp là…

"A Ảnh!"

Lôi Ảnh mặt lạnh tanh quay đầu sang: "Chuyện gì?".

Tô Trầm Triệt dài mặt, đôi mắt to vô hại chớp chớp: "Giúp ta mua một thứ có được không?".

Lôi Ảnh: "Không được".

Giết hắn! Không được giết… Giết hắn! Không được giết…

Tô Trầm Triệt cúi đầu ủ rũ, ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất, trề môi: "… Ta chỉ muốn mua một quyển sách thôi mà, hiệu sách gần đây chắc có bán…".

Lôi Ảnh nghi ngờ nhìn: "Sao ngươi không tự đi mua?".

Tô Trầm Triệt khổ não: "Cô cô không cho ta ra ngoài".

Lôi Ảnh càng nghi ngờ hơn: "Ngươi nghe lời như vậy từ lúc nào thế…".

Tô Trầm Triệt ôm đầu: "Ta làm sai một chuyện rồi".

Lôi Ảnh: "Chuyện gì?".

Tô Trầm Triệt dáo dác nhìn quanh, chắc mẩm là không có người, mới kéo Lôi Ảnh vào phòng.

Lôi Ảnh cảnh giác nhìn hắn, tóc gáy dựng ngược, tay đặt lên chuôi kiếm giắt ở hông, toàn thân trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Tô Trầm Triệt ngước gương mặt sạch sẽ lên, chỉ là lúc này trên mặt đầy vẻ khổ sở.

… Đây không phải là biểu hiện thường ngày của mình sao? Lôi Ảnh nghĩ.

Tô Trầm Triệt: "Nếu ta nói với ngươi, ngươi không được cười nhạo ta đó".

Lôi Ảnh dối lòng gật đầu.

Tô Trầm Triệt: "… Ta tè dầm ra giường".

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!!!!

Tô Trầm Triệt lại tè dầm ra giường!!!!!

Ha ha ha, từ lúc có ý thức đến nay hắn chưa bao giờ tè dầm ra giường, nhưng Tô Trầm Triệt lớn thế này rồi còn tè dầm!!!

Mất mặt quá đi!!! Mất mặt quá!!! Mất mặt chết được!!!

[Tống Tử: Lôi Ảnh, ngươi điên rồi à…]

Tuy Lôi Ảnh cố hết sức giữ vẻ lạnh lùng, nhưng vai không ngừng rung lên đã tố cáo nội tâm của hắn.

Tô Trầm Triệt cụp mắt xuống, cả người toát ra vẻ rầu rĩ, buồn bã khó nói thành lời: "Ta biết ngay mà, thôi đi, coi như làm trò cười cho ngươi…".

Lôi Ảnh: "Ta không có… híc… không buồn cười… ha…".

Tô Trầm Triệt nói bằng giọng tiu nghỉu: "Giúp ta mua một quyển sách đi".

Lôi Ảnh: "Được… híc… sách gì… ha…".

Tô Trầm Triệt: "Ầy, tựa có lẽ là *Xuân cung đồ thư*".

Lôi Ảnh với thân phận là một thiếu niên quanh năm suốt tháng chỉ biết làm tròn bổn phận của mình tỏ thái độ: "Đây là sách gì?".

Tô Trầm Triệt rầu rầu quay sang: "Sách hình thôi mà, cảnh cung

đình mùa xuân".

Lôi Ảnh: "Ngươi mua sách này làm gì?".

Tô Trầm Triệt rầu rầu quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ lưu lại bóng lưng buồn bã: "Tiêu khiển".

Mua một quyển sách chắc chẳng có vấn đề gì.

Nhìn tên này với bộ dạng xui xẻo như thế, thương hại hắn một chút cũng chẳng sao.

Lôi Ảnh quay người chuẩn bị đi thì nghe thấy thấy tiếng Tô Trầm Triệt: "Còn một việc quên nói".

Lôi Ảnh mất kiên nhẫn quay lại.

Tô Trầm Triệt: "Nhớ lấy, nhất thiết nhất thiết trong hiệu sách không được giở quyển sách này ra".

Thiếu niên luôn là như thế…

Bạn càng bảo hắn đừng làm chuyện gì, hắn càng thích làm…

Thở dài.

Lôi Ảnh vào hiệu sách, bên trong đa số là thư sinh đồng tử, dĩ nhiên cũng có không ít thiếu nữ mới lớn đỏ mặt lật xem những tiểu thuyết diễm tình trên kệ sách.

Đặt kiếm xuống quầy, Lôi Ảnh giữ vẻ mặt lạnh, nói với chưởng quỹ hiệu sách: "Lấy cho ta một quyển *Xuân cung đồ thư*".

Chưởng quỹ hiệu sách ngẩng đầu lên: "…".

Thư sinh xung quanh: "…".

Các thiếu nữ quan sát Lôi Ảnh, có chút xấu hổ ngượng ngùng, có tiếng thở dài, có tiếng xôn xao.

Lôi Ảnh mặt vẫn lạnh tanh.

Tên Tô Trầm Triệt trời đánh lại chơi mình rồi ư!?

Chưởng quỹ hiệu sách ngẩn ra một hồi, cơ thịt trên mặt giật giật, nhoẻn miệng cười: "Có có, thiếu hiệp đợi một lát, để tôi đi lấy, nhưng

không biết thiếu hiệp thích loại nào?”.

Lôi Ảnh: “Cái gì mà loại nào?”.

Chưởng quỹ hiệu sách nén cười: “Chỗ ta có rất nhiều loại, muốn loại nào cũng có. Ngài thích úp úp mở mở hay là phong cách cuồng nhiệt…”.

Lôi Ảnh mất kiên nhẫn: “Ta mua giùm người khác, lấy đại một quyển là được rồi…”.

Chưởng quỹ hiệu sách: “Người khác?”.

Lôi Ảnh: “Một tên…”, nhớ đến Tô Trầm Triệt, lòng Lôi Ảnh bất giác trào dâng nỗi oán hận, “Khốn kiếp, dáng vẻ đồng bóng hơn con gái lại khó hầu hạ”.

Chưởng quỹ nhìn hắn một cái thật sâu, một lúc sau, mới như ngộ ra vấn đề: “… Ta biết ngài cần gì rồi”.

Chẳng mấy chốc, hắn đưa ra một quyển sách mỏng được bọc cẩn thận cho Lôi Ảnh.

Rồi hắn đưa tay vẽ một chữ ngũ.

Lôi Ảnh lấy năm văn tiền, chưởng quỹ lắc đầu: “Năm mươi văn, chúng tôi đây là mời Tống Tử Tống đại nhân vẽ đó, bảo đảm hình tinh tế, tỉ mỉ, bét bút sống động, tuyệt đối là một quyển sách quý! Nhất định thỏa mãn yêu cầu của ngài và… ầy, vị đó”.

Lôi Ảnh nhíu mày, nhưng lười trả giá, cuối cùng cũng trả tiền.

… Đây là sách gì vậy nhỉ, sao lại đắt thế!

Thiếu niên luôn sống tiết kiệm như Lôi Ảnh nghĩ mãi vẫn không hiểu…

Trong đầu hắn bỗng hiện lên lời của Tô Trầm Triệt.

Nhớ lấy, nhất thiết nhất thiết trong hiệu sách không được giở ra xem.

Rốt cuộc là vì sao không được mở, quyển sách này rốt cuộc có nội dung gì, vì sao mỏng thế này mà lại đắt như thế?

Suy nghĩ hồi lâu, Lôi Ảnh làm một việc mà hắn hối hận đến mức

xanh cả ruột.

Đúng vậy!

Hắn giở ra xem!

Chỉ thấy trên bìa quyển sách, hai gã nam tử trần như nhộng được vẽ bằng nét bút sống động, tỉ mỉ như thật, họ đang ôm lấy nhau…

Nam tử!!!

Chỉ liếc một cái, Lôi Ảnh cảm thấy bụng thắt lại, một cảm giác buồn nôn khó nói cuồn cuộn trong lòng.

Thò tay túm lấy cổ áo chưởng quỹ hiệu sách, Lôi Ảnh tức giận gầm lên: "Thứ ta cần là *Xuân cung đồ thư*!".

Bốn bề im phăng phắc.

Chưởng quỹ hiệu sách run lẩy bẩy, từ phía dưới lại lôi ra một quyển sách khác: "Cái đó… cái đó, là ta hiểu lầm rồi, ta hiểu sai rồi… chắc là quyển này…".

Lôi Ảnh buông hắn ra, cầm lấy sách xem.

… Lại tối mắt một lần nữa.

Nhưng lần này… Lôi Ảnh liếc thêm vài lần nữa…

Hê hê hê hê…

Chưởng quỹ hiệu sách mặt mày mếu máo, nhìn đám thư sinh bị dọa bỏ chạy tán loạn, trong đó còn có mấy tên hôi của ôm cả sách chạy.

Tiền, các ngươi còn chưa trả tiền mà…

"Thiếu hiệp, đây thật sự chính là *Xuân cung đồ thư* đó, *Xuân cung đồ thư* chẳng lẽ không phải là vẽ cảnh tình ái của nam nữ sao… hu hu hu hu …"

Hắn cúi đầu hồi lâu mới phát hiện không có động tĩnh.

Ngẩng đầu lên, thiếu niên áo đen tóc đuôi ngựa đó cầm quyển sách trong tay nộ khí ngút trời hầm hầm bỏ đi xa…

“Tô Trầm Triệt!!!!!!!”

Ngoáy ngoáy tai, Tô Trầm Triệt chớp mắt: “Mua về rồi à?”.

Lôi Ảnh vứt quyển sách xuống trước mặt Tô Trầm Triệt, Tô Trầm Triệt không chút bận tâm giở ra xem, còn xem rất hứng thú, vừa xem vừa cảm khái theo kiểu “Thì ra còn có như thế nữa, thế này cũng được sao”.

Lôi Ảnh: “…”.

Hắn biết! Hắn biết! Hắn từ đầu đã biết *Xuân cung đồ thư* là cái gì!!!

Lại giở một cuốn khác ra, Tô Trầm Triệt kinh ngạc nhìn Lôi Ảnh đầu tóc đang dựng ngược lên: “A Ảnh, không ngờ ngươi lại có sở thích này…”.

Tô Trầm Triệt rụt người vào trong, mặt đầy vẻ phòng bị nhìn Lôi Ảnh: “… Đừng nhìn ta như thế, ta chỉ thích con gái thôi”.

Sắc mặt Lôi Ảnh càng lúc càng khó coi…

Tô Trầm Triệt gấp trang cuối lại, cười: “Được rồi được rồi, cho ngươi cùng coi là được chứ gì”.

Thở nhẹ ra một tiếng, Tô Trầm Triệt nhét *Xuân cung đồ thư* vào tay áo Lôi Ảnh, ngáp một cái, về phòng ngủ.

Lôi Ảnh vẫn đứng sững ở đó, nắm tay siết chặt kêu răng rắc.

Ta nhịn, ta nhịn…

Quyển sách rơi xuống đất lật ra ngay đúng một trang, cô gái dung mạo xinh đẹp ngẩng mặt lên, tay sờ mó khắp cơ thể trắng ngần của mình…

Sáng hôm sau.

Tô Trầm Triệt dậy sớm vươn vai, phát hiện kẻ theo đuôi nào đó vẫn chưa xuất hiện.

Lấy làm lạ đẩy cửa phòng Lôi Ảnh ra, Lôi Ảnh đang ở trong phòng… giặt tấm ga giường.

“Á… Lôi Ảnh, ngươi cũng tè dầm à!?”

Tô Trầm Triệt đứng tựa cửa, nói rõ to, làm kinh động cả đàn cò vạc…

…

Về vấn đề kiến thức sinh lý

Tô Trầm Triệt:

Như mọi người đã biết, thiếu niên nhà họ Tô lúc còn nhỏ bị bỏ ở thanh lâu, bị giày vò thê thảm, thế là từ đó có một mối hận sâu sắc với thanh lâu.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến lòng hiếu kỳ muốn tìm tòi kiến thức về các lĩnh vực hắn chưa biết.

[Tống Tử: Thiếu niên họ Tô thuộc cung Song Tử.]

Thiếu niên họ Tô lần đầu tiên xảy ra chuyện khó nói lúc ngủ, hắn hoàn toàn không hay biết.

Lúc tỉnh dậy, thiếu niên họ Tô suy nghĩ rất lung về chất dịch lạ lẫm trên giường.

Càng khiến hắn khó hiểu là thứ đó cứ dựng đứng lên bất chấp ý chí của hắn.

Hắn khều khều…

… Còn đàn hồi nữa.

… Chuyện này rõ ràng là nghĩ không ra kết quả.

Thế là nhìn trộm người khác trở thành một hành vi bình thường.

[Tống Tử: Rốt cuộc là bình thường ở chỗ nào =|||]

Nhìn trộm người khác có được kinh nghiệm, trong lúc nhìn trộm còn đạt đến thăng hoa, trong lúc nhìn trộm trở thành biến thái…

(Tô Trầm Triệt: Bla… của Lôi Ảnh thật ra nhỏ hơn của mình @_@)

Hoa Cửu Dạ:

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm.

Sư huynh ngoài trúng độc, khổ tình, thổ huyết, hắn vẫn là một gã nam tử phát triển bình thường.

Là nam tử thì sẽ biết cái đó…

Nhưng, ở bên cạnh hắn không có trúc mã có thể [gạch bỏ] lăng nhục [gạch bỏ], chỉ có một thanh mai có thể bắt nạt.

Có một vấn đề hắn để ý từ lâu là…

Vì sao sư muội và hắn không giống nhau?

Sư muội tháng nào cũng biến mất vài ngày… lúc trở về sắc mặt xanh xao hệt như bị rút nửa bình máu vậy…

Sư muội vì sao trắng hơn hắn, nhỏ hơn hắn, tay sư muội vì sao lúc nào cũng mềm mại, ồ, dĩ nhiên mặt lại càng mềm mịn hơn…

Còn nữa, sư muội vì sao lúc vào đi nhà xí lại không đứng chứ…

[Tống Tử: Câu cuối cùng này xóa đi thì hơn… mất hình tượng quá…]

Sư phụ nói, vì sư muội là nữ còn hắn là nam.

Nhưng, vì sao sư muội và Lý đại thẩm nấu cơm ở thiện phòng đều là nữ, ngực sư muội lại phẳng như thế?

(Hoa Cửu Dạ thâm trầm: Ta vốn dĩ đợi sư muội lớn lên sẽ thử xem cảm giác tay và mặt so ra cái nào tốt hơn, kết quả… vẫn chẳng đợi được đến ngày đó.

Thẩm Tri Ly: Huynh đủ rồi đó! T_T)

Dù sư phụ đã nói với hắn, nhưng Hoa Cửu Dạ vẫn trong trạng thái mù mờ nửa hiểu nửa không.

Mãi cho đến một ngày, sư phụ đưa cho hắn một quyển sách, *Âm dương điều hòa khái yếu* (kèm hai mươi câu hỏi lấy âm bổ dương).

Sau khi ngâm cứu tỉ mỉ, hắn cuối cùng cũng hiểu ra rất nhiều vấn đề vây khốn hắn bao lâu nay… đồng thời cũng nảy sinh một vấn đề

mới.

Sinh hài tử là một việc rất thú vị sao?

Sư phụ nói, ta cũng chưa từng sinh hài tử, nhưng chắc là rất thú vị.

Hắn trầm tư rất lâu, nói với sư muội: "Sư muội, chúng ta sinh một hài tử nhé".

Kết quả… Thẩm Tri Ly vừa lật quyển sách bày trên bàn vừa ngáp, nói: "Không thích".

Hoa Cửu Dạ: "Vì sao!?".

Thẩm Tri Ly siết nắm đấm: "Ta muốn sinh cũng là sinh cho sư phụ, không thích sinh cho huynh!".

Hoa Cửu Dạ: …

[Tống Tử: Thế là hắn ghi hận cho đến hôm nay… cứ mãi luẩn quẩn với việc sinh hài tử… ¬_¬]

Thanh Hạnh:

Thanh Hạnh: Sao lại lôi ta vào thế này, ta không phải là diễn viên quần chúng sao?

[Tống Tử, góp số chữ mà, ông hiểu chứ!]

Địch Phụng chống nạnh, nhấc chân lên, bắp chân trắng nõn nà thò ra giữa hai tà áo: Đến đây, Tiểu Thanh Hạnh, tỷ tỷ chuyên quản tiền quyền sắc đẹp, có gì không hiểu tỷ tỷ có thể dạy ngươi!

Thanh Hạnh [nhìn sang hướng khác, mặt hơi đỏ lên]: Nhiều người nhìn thế này…

Địch Phụng [kéo cổ áo Thanh Hạnh]: Chúng ta về phòng đi!

Thẩm Tri Ly:

Thẩm Tri Ly: Đừng nhìn ta, ta cũng như sư huynh xem sách mà biết… không có gì để hỏi cả… ta cũng không biến thái như sư huynh…

Diệp Thiển Thiển:

Diệp Thiển Thiển [nhai mía quay sang, rôm rốp rôm rốp]: Hỏi gì?

Tống Tử [lau mồ hôi]: Hi hi hi, không có gì, ta chỉ đi ngang qua thôi… la la la, trời hôm nay đẹp thật.

Chương 2: Hôn lễ và sinh con

Hôn lễ ngoại truyện

"Tiểu thư, tiểu thư, mau dậy đi!"

Thẩm Tri Ly dụi mắt, nhìn sắc trời còn chưa sáng hẳn, bất giác ngáp dài.

Điệp Y đẩy đẩy Thẩm Tri Ly sốt ruột nói: "Tiểu thư, hôm nay là ngày thành thân của tỷ! Tỷ không được đến trễ làm lỡ giờ lành đâu!".

"Biết rồi", Thẩm Tri Ly đặt tay lên trán từ từ ngồi dậy.

Không phải là thay áo cưới lên kiệu hoa bái đường sao…

"Thẩm tiểu thư, mời tắm rửa thay áo!"

Gọi ta?

Thẩm Tri Ly bất giác ngước mắt lên, nhất thời ngẩn ra.

Nàng nhìn thấy bên giường của mình các cô gái đang độ tuổi xuân đứng xếp thành hai hàng ngay ngắn tay bưng vô số các vật phẩm, dẫn đầu là một bà thím chừng bốn mươi tuổi.

Bà thím xoa tay, cười tít mắt: "Thẩm tiểu thư yên tâm, ta là bà mối tốt nhất Bắc Chu này. Các nha đầu này cũng rất khéo léo, lanh lẹ, nhất định sẽ làm cho tiểu thư bước lên kiệu hoa với ngoại hình đẹp nhất, lộng lẫy nhất!", quay đầu sang nói: "Người đâu, mau giúp Thẩm Tri Ly tắm gội".

Thẩm Tri Ly: "Đợi đã… này này…".

Tiếp theo Thẩm Tri Ly bị quấn trong một chiếc khăn tắm rồi bị vứt vào trong một chiếc thùng tắm cực lớn.

Đến khi được tắm rửa sạch sẽ thơm tho bước ra, Thẩm Tri Ly chỉ

còn lại một nửa mạng, sau khi khoác áo tân nương hoa lệ đến xa hoa lên người, đuôi áo dài quét đất được khảm vô số viên bảo ngọc nhỏ xíu lấp lánh chói lòa, soi mình trước gương, mỗi cử động của nàng đều có tầng tầng lớp lớp quầng sáng mạ vàng chói mắt, xem ra chẳng khác gì một con công đang xòe đuôi.

Nếu mặc bộ y phục nàng chỉ là khó chịu, thì khi nhìn thấy chiếc mũ phượng gắn bảy tầng đá quý, Thẩm Tri Ly…

"Thẩm tiểu thư, đừng chạy mà…"

"Mau bắt Thẩm tiểu thư lại!"

"Thẩm tiểu thư, nàng xem, chiếc mũ phượng này quý giá biết chừng nào! Mau bắt giữ nàng ta lại!"

Thẩm Tri Ly: "…".

Đầu của ta, đầu của ta sắp gãy rồi, hic hic, sao bỗng dưng có cảm giác rất muốn khóc T_T…

Đến lúc bà thím hài lòng nhìn Thẩm Tri Ly gật đầu, Thẩm Tri Ly mới thở phào nhẹ nhõm.

… Dù gì chút nữa là ngồi kiệu hoa rồi, chắc không thảm hại như thế nữa.

Đang lúc suy nghĩ thì Điệp Y cười khúc khích đẩy cửa phòng Thẩm Tri Ly.

Chỉ nhìn thấy từ cửa phòng Thẩm Tri Ly trải vải gấm hoa lệ, hai bên mép gấm được giữ bằng bình phong lưu ly ngũ sắc, kéo dài đến nơi nàng không nhìn thấy, còn viện của nàng chỉ trong một đêm đã được sơn phết lại thành một màu đỏ chói mắt!

Gấm… dùng để trải đường đi…

Bình phong lưu ly ngũ sắc… bình phong lưu ly ngũ sắc làm tường…

Đầu Thẩm Tri Ly nhanh chóng nhẩm tính giá tiền, nhất thời lòng đau như cắt.

Điệp Y vẫn đứng ở một bên không biết đến nỗi khổ nhân gian, vô cùng phấn khích nói: "Tiểu thư! Đẹp quá! Tô… không đúng, cô gia

dùng gấm và bình phong lưu ly ngũ sắc trải đến tận Thập Nhị Dạ đó! Nghe nói chỉ vận chuyển cả vạn tấm bình phong này thôi đã mất non một tháng rồi!".

Thẩm Tri Ly run run hai tay, kéo vạt áo Điệp Y: "Bao nhiêu ngân lượng…".

Điệp Y mắt long lạnh: "Là cô gia mua, muội cũng không biết nữa… Tiểu thư, lên kiệu hoa trước đi! Muội đi chuyển của hồi môn!".

Một lát sau.

Thẩm Tri Ly: "… Cái này gọi là kiệu hoa?".

Điệp Y nói yếu ớt: "To một chút ngồi thoải mái mà…".

Đâu chỉ to một chút, cái này còn to hơn cả phòng của nàng ấy chứ. Hơn nữa nhìn chất gỗ, kỹ thuật điêu khắc, rèm phủ phía trên và cả châu bảo đính khảm… lấp lánh chói cả mắt người ta rồi có biết không hả!

Haizzz…

Thẩm Tri Ly lên kiệu hoa với trái tim vỡ nát vì xót của, kiệu phu đi như gió, bình phong lưu ly ngũ sắc hai bên như muốn ngã rạp xuống nhưng kiệu hoa vẫn vững vàng như Thái Sơn, không hề có chút tròng trành lắc lư nào.

Thẩm Tri Ly hơi kinh ngạc, Điệp Y giải thích: "Đây là những cao thủ khinh công mà cô gia đặc biệt tìm về, nếu không chỉ tính quãng đường từ Hồi Xuân cốc đến Thập Nhị Dạ đã mất mấy ngày…".

Đội nhạc khua kèn gõ trống cách một bức rèm dày đang say sưa diễn tấu, tai Thẩm Tri Ly không ngừng nghe thấy tiếng kinh than của người xem hai bên đường, sau đó có người vui sướng trả lời: "Đây là công tử nhà tôi thành thân với cốc chủ Hồi Xuân cốc Thẩm Tri Ly… Nếu mọi người thích, có thể đi men theo dải gấm điều này đến Thập Nhị Dạ uống rượu mừng, tiệc mừng sẽ được tổ chức trong một tháng đó!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Một tháng, một tháng, một tháng, một tháng!

Ta @¥#¥%#@, cái tên chết tiệt này rốt cuộc giàu đến cỡ nào mà phung phí như thế này cơ chứ!

Trong niềm ai oán của Thẩm Tri Ly, sau vài canh giờ đi gần trăm dặm đường một cách vô cùng phô trương, bọn họ cuối cùng cũng đến trước cửa Thập Nhị Dạ.

Nói ra, Tô Trầm Triệt đến Hồi Xuân cốc không ít lần nhưng nàng lại là lần đầu tiên đến địa bàn của Tô Trầm Triệt.

Bà thím cẩn thận dìu Tô Trầm Triệt xuống kiệu, qua tấm vải lụa mỏng che đầu, Thẩm Tri Ly nhìn thấy cửa lớn nguy nga, phía trên là ba chữ lớn "Thập Nhị Dạ" khí thế ngút trời.

Nàng vốn cho rằng Thập Nhị Dạ có lớn đến đâu cũng chẳng qua chỉ là một sơn trang giang hồ mà thôi, nhưng…

Không những khí thế uy vũ, hùng tráng… mà phía xa, nàng thậm chí còn nhìn thấy thấp thoáng tầng tầng lớp lớp núi non trùng trùng điệp điệp…

Bà thím dìu Thẩm Tri Ly bước vào một gian phòng nhỏ, những người khác trừ Điệp Y đều dừng ở bên ngoài phòng, theo tay bà thím ấn vào cơ quan, gian phòng nhỏ từ từ lơ lửng trên không trung đi về hướng núi.

Hôm nay những thứ đáng kinh ngạc thật sự quá nhiều rồi, nên khi nhìn thấy đường cáp treo này, thái độ Thẩm Tri Ly rất điềm tĩnh, thậm chí còn điềm tĩnh hỏi: "Những người khác cũng ngồi cáp treo lên núi chứ?".

Bà thím trả lời rất nhanh: "Không, bọn họ tự trèo lên".

Thẩm Tri Ly: "…".

Từ gian phòng gỗ bước ra, sương mù giăng mắc khắp nơi hệt như trong tiên cảnh, mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ.

Lại đi hết một con đường mới nghe thấy tiếng trò chuyện rôm rả

trong yến tiệc linh đình, chỉ là nghe thấy trong khung cảnh như thế này khó tránh khỏi ảo giác Vương mẫu nương nương cùng quần tiên dự hội bàn đào.

Thẩm Tri Ly vừa định bước lại gần xem thì nghe thấy tiếng reo muốn điếc cả tai.

"Tân nương đến rồi!".

Không khí đột nhiên im bặt.

Cách một lớp khăn lụa và mây mù, Thẩm Tri Ly căn bản không nhìn rõ, thứ đội trên đầu lại nặng tựa ngàn cân, nàng đành nhắm mắt cắn răng bước từng bước một dưới sự dìu dắt của bà thím.

Đi không biết bao lâu, tay nàng được đặt vào lòng bàn tay ấm áp mà quen thuộc.

Cúi đầu nhìn xuống thì thấy một đôi giày màu đỏ ối thêu long văn.

Cơ hồ cùng lúc đó, tiếng reo hò chúc mừng vang lên như sấm dậy.

"Hai vị quá xứng đôi!"

"Xứng là trai tài gái sắc! Trời sinh một đôi!"

Dĩ nhiên trong đó cũng xen lẫn một số bình luận rất kỳ quái:

"Hức hức, đến Thập Nhị Dạ công tử cũng có nương tử rồi, ngươi sao còn chưa thành thân với ta…"

"Cũng không biết hôn lễ linh đình như thế có cướp dâu không, bỗng dưng mong chờ quá…"

Dĩ nhiên, hôn lễ của Thập Nhị Dạ công tử, kẻ dám cướp dâu đã bị băm ra thành tám mảnh ở dưới núi rồi.

Lễ bái đường được tiến hành rất thuận lợi.

Chỉ là, lần bái cuối cùng Thẩm Tri Ly nghe thấy Tô Trầm Triệt kề sát tai nàng thì thầm: "Tri Ly, có muốn kích thích một chút không?".

Thẩm Tri Ly buột miệng "ừm" một tiếng.

Ngay lập tức, khăn che đầu của nàng bị Tô Trầm Triệt vén lên.

Còn môi Tô Trầm Triệt dán chặt vào môi nàng.

Mọi người đều kinh ngạc.

Đợi Tô Trầm Triệt buông Thẩm Tri Ly ra, Thẩm Tri Ly mới đột nhiên phát hiện cả người mình đang bay lơ lửng giữa không trung.

Phía trên đầu là một quả cầu da lớn căng đầy khí, mây trời và chim chóc gần ngay trước mắt, người và các kiến trúc trên núi đều nhanh chóng trở nên xa xăm, cũng là lúc này Thẩm Tri Ly mới phát hiện Tô Trầm Triệt xây tổng bộ Thập Nhị Dạ trên núi phô trương như vậy, nhưng phô trương hơn là bao nhiêu cung các dọc theo các đỉnh núi trùng điệp đều chật ních khách mời, khắp nơi đều giăng lụa đỏ rực rỡ, ở cách rất xa cũng có thể nhìn thấy, phô trương đến mức khiến người ta không muốn nhìn cũng không được.

Hôn lên tóc Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt chỉ bầu trời nói: "Nhìn xem!".

Thẩm Tri Ly ngẩng đầu lên.

Chỉ nhìn thấy không biết pháo hoa từ đâu bắn ra, vô số những hoa pháo rực rỡ đủ sắc màu vô cùng đẹp mắt bao quanh nàng, chim chóc xung quanh kinh hãi tháo chạy tứ phía.

Trên mặt đất vọng tới một âm thanh muốn điếc tai: "Chúc chủ thượng và phu nhân bách niên giai lão, sớm sinh quý tử".

Có bao nhiêu người đang nhìn kìa!

Thẩm Tri Ly cảm thấy mặt bốc khói, khóe môi giật giật, cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói: "… Tô Trầm Triệt, bày biện hôn lễ đến mức này, chàng điên rồi sao?".

Tô Trầm Triệt cười: "Ta đã nói sẽ cưới nàng bằng hôn lễ hoành tráng nhất, đình đám nhất giang hồ mà, nàng quên rồi ư?".

Thẩm Tri Ly: "Nói là như vậy, nhưng chàng…".

Tô Trầm Triệt hôn lên trán Thẩm Tri Ly: "… Hứa với nàng rồi, ta nhất định sẽ cố gắng làm cho bằng được".

Thẩm Tri Ly: “Chàng…”.

Nắm lấy tay Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt cười dịu dàng vô ngần: “Tri Ly, nàng có bằng lòng sống với ta trọn đời không?”.

Thẩm Tri Ly chết chìm trong đôi mắt dịu dàng đó, thở dài một tiếng, nắm lấy tay Tô Trầm Triệt: “… Ta còn có lựa chọn khác không?”.

Dĩ nhiên là không có.

Tô Trầm Triệt nghĩ: Nếu không nhận lời, Tri Ly, ta sẽ không thả nàng xuống đâu!

Sinh con ngoại truyện

Thẩm Tri Ly hoài thai.

Đây là tin tức có sức công phá lớn nhanh chóng truyền đi khắp giang hồ.

“Tri Ly, cho ta nghe bụng nàng có được không?”

Gã đầu óc đen tối chớp chớp ánh mắt thuần khiết chờ đợi.

Thẩm Tri Ly mặt méo mó: “Mới ba tháng, nghe cái đầu chàng á! Đứng lên, đừng chắn ta”.

Tô Trầm Triệt: “Tri Ly, nàng muốn làm gì không? Muốn uống nước? Muốn ăn cơm? Muốn… thứ gì ta cũng có thể làm giúp nàng! Nàng không cần động tay động chân đâu”.

Thẩm Tri Ly: “… Chàng đang nuôi heo đấy à!”.

Điệp Y hai tay ôm ngực trái, cười ngô nghê: “Tiểu thư… không biết là tiểu tiểu thư hay tiểu công tử nữa, mong chờ quá đi, mong chờ quá đi”.

Chiến Hiên: “Tiểu Điệp, nàng muốn sinh một đứa không? Ta có thể giúp nàng!”.

Điệp Y: “… Cút!”.

Thanh Hạnh rưng rưng: “… Cảm động quá”.

Địch Phụng liếc xéo: "Đừng vội cảm động… ta cảm thấy chức vú em sắp đến với ông rồi đó, còn không biết con của chủ thượng sẽ là của hiếm gì nữa".

Mục Ca lạnh lùng: "Cái gì? Những chuyện thế này phiền đến ta làm gì?".

A Tu La Vương: "Liên quan gì đến ta?".

Càn Đạt Bà Vương: "Như trên".

Dạ Xoa Vương: "Xét lại".

Long Vương: "Ấy… nếu có tiệc mừng thì ta đi!".

Nam Cương vương phi: "Phu quân! Thẩm cô nương có thai rồi, nếu là con trai thì có thể chỉ phúc vi hôn cho Cốt Đóa nhà ta!".

Vua Nam Cương khổ sở nói: "Nhưng… Sắt Sắt, chúng ta là thù địch mà, như thế không được đâu…".

Hoa Cốt Đóa đắc ý nói: "Phụ vương mẫu hậu! Trưởng lão nói con là con gái độc nhất, để bảo đảm huyết mạch cho nhà ta, con phải lấy rất nhiều phu quân đó! Con đã tính rồi…", xòe tay đếm, "Một hai ba bốn năm… phu quân, thêm một người nữa cũng chẳng sao mà!".

Vua Nam Cương, Nam Cương vương phi: "…".

Hoa Cửu Dạ: "…", quay người bỏ đi.

Thẩm Tri Ly không hiểu.

Điệp Y chạy đi nghe ngóng, rồi lại chạy về báo: "Tiểu thư, tiểu thư, nghe nói Hoa công tử đang nghiên cứu làm thế nào để nam tử mang thai đó!".

Thẩm Tri Ly: "…".

Vài ngày sau.

Thẩm Tri Ly: "… Hi hi, sư huynh nghiên cứu thế nào rồi?".

Điệp Y: "Hình như hủy bỏ rồi".

Thẩm Tri Ly: “Vì sao??”.

Điệp Y: “Vì Diệp giáo chủ hình như cũng rất hứng thú với chuyện này… còn đặc biệt mang theo Vũ hộ pháp đến nghiên cứu cùng…”.

Được thôi… nàng cứ thật thà tự mình sinh là được rồi…

Trong mấy tháng hoài thai này, Thẩm Tri Ly hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống cơm đưa đến tận miệng, mặc áo chỉ cần giơ tay ra.

Tô Trầm Triệt đã hoàn toàn lười ra khỏi cửa, việc thích làm nhất hằng ngày là ở bên cạnh Thẩm Tri Ly, mặt dịu dàng si mê nhìn bụng Thẩm Tri Ly.

Ngoài ra hắn còn thích không ngừng nghiên cứu hơn trăm cuốn sách về sinh sản, dưỡng thai mà Thanh Hạnh mang đến cho hắn, cơm nước mỗi ngày của Thẩm Tri Ly đều do một tay hắn phụ trách, ăn mặc ở đi lại từ chi tiết nhỏ, tỉ mỉ đến mức Thẩm Tri Ly sắp phát điên lên.

Cuối cùng, mấy tháng sau.

Thẩm Tri Ly được nuôi tròn trịa mướt mát sinh ra một nam tử rất thuận lợi.

Lúc tỉnh lại, Thẩm Tri Ly nhìn thấy Tô Trầm Triệt mặt đầy vẻ yêu thương, nhân từ nhìn sinh mệnh đang cử động trên tay, tiếp đó không ngừng dùng ngón tay đùa nghịch với đứa bé ôm trong lòng, vừa trêu ghẹo vừa lẩm bẩm: “Nhóc này là con trai ta sao? Sao có cảm giác xấu xấu thế nào ấy nhỉ… Thôi, cha không chê bai con nữa! Sau này không thành thân được với ai thì cha sẽ trói một đứa bắt về cho con…!”.

Thẩm Tri Ly chống trán: “… Đưa con cho ta!”.

Tô Trầm Triệt giật mình, có chút lưu luyến đưa cho Thẩm Tri Ly, không nén được bổ sung: “Tuy nó có chút xấu thật, nhưng… nó dù gì cũng là con trai ruột thịt của chúng ta, Tri Ly, nàng…”.

Thẩm Tri Ly gầm gừ: “Cái đồ chết tiệt nhà ngươi! Trẻ sơ sinh đều như vậy biết chưa hả?”.

Đứa trẻ đầy tháng thì được đặt tên.

Tô Cảnh Hoàn.

Tiểu Cảnh Hoàn sau khi trút bỏ thời kỳ sơ sinh, mặt mũi càng lúc càng giống Tô Trầm Triệt, tinh tế thanh tú nhã nhặn thuần khiết vô ngần, thần thái thì có nhìn thế nào cũng giống Thẩm Tri Ly, quanh năm suốt tháng gương mặt nhỏ lúc nào cũng lạnh lùng khó chịu đăm chiêu.

Bất luận Điệp Y có trêu chọc thế nào, nó cũng không chịu hé một nụ cười.

Cả nhà nghĩ hết cách, Tiểu Cảnh Hoàn vẫn khuôn mặt khó đăm đăm đó.

Ai ngờ đến cuối cùng vấn đề làm khó tất cả mọi người này được Diệp Thiển Thiển giải quyết triệt để bằng đại đao Cửu Hoàn. Ả cắm đao bên cạnh Tiểu Cảnh Hoàn, đồng thời lạnh lùng nói: "Có cười hay không?".

Gương mặt nhỏ Tô Cảnh Hoàn giãn ra, nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Thẩm Tri Ly rầu rĩ ôm đầu.

Tô Trầm Triệt không hiểu: "Tri Ly, sao thế, Tiểu Cảnh Hoàn không phải cười rồi sao?".

Thẩm Tri Ly càng rầu rĩ hơn: "… Cái thói thích bị ngược đãi tổ truyền nhà các người đúng là không thay đổi được mà!".

… Về cơ bản nàng đã có thể dự liệu trước tương lai bi thảm của con trai mình rồi.

Chương 3: Độc thoại của họ Tô

1.

Ăn ngon mặc đẹp, nô bộc đầy nhà, môi trường tốt nhất, gia sư tốt nhất.

Dù không có phụ mẫu, phải sống cùng cô gia cô mẫu, thì những thứ hắn có đều là những thứ tốt nhất.

Tô Trầm Triệt nghe không ít những chuyện liên quan đến phụ mẫu hắn, Tô tướng trưởng tử quá cố từ bỏ thân phận trọng thần khi đang ở đỉnh cao vinh quang chuyển sang kinh doanh, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành thương nhân hoàng tộc giàu có nhất xuất sắc nhất trên toàn Bắc Chu, ông ta đã để lại cho hắn khối tài sản mà cho dù mấy đời phung phí cũng xài không hết.

Nhưng nhắc đến phụ thân hắn, tất cả mọi người đều dùng thái độ kín như bưng trước mặt hắn, ngược lại một vị đại thúc thuộc hạ của cha hắn lại cặn kẽ nói cho hắn biết, kẻ thù của hắn là giáo chủ Ma giáo, giáo chủ Ma giáo đã sát hại mẫu thân hắn, cũng gián tiếp hại chết cha hắn.

Hắn thật ra không để tâm.

Phụ thân có sống hay không, có tồn tại hay không, hoặc giả có cần phải báo thù hay không đối với hắn mà nói, là những việc không đáng để bận tâm.

Hắn chỉ sống vì mình, cuộc đời hắn là để tìm niềm vui mới.

Nếu miễn cưỡng nói bận tâm, chắc cũng chỉ có bức họa của mẹ hắn mới đủ để khiến hắn khơi dậy chút tinh thần.

Sau khi trêu chọc hết các vị thị vệ đại thúc có thể trêu chọc, cô gia không thể kiên nhẫn nữa tìm cho hắn một người bằng tuổi để hắn tiêu khiển, Lôi Ảnh.

Đây là một thiếu niên tuổi tác ngang bằng với hắn, ý chí kiên định cũng có chút thú vị, nhưng… chẳng mấy chốc cũng chơi chán.

Lúc mọi người đều tránh hắn như tránh hủi, Tô Trầm Triệt mới nhận ra, làm như thế là không đúng.

Cá tính hung hăng nếu bộc lộ ra ngoài quá nhiều thì chơi không được lâu, phải làm sao để vừa có thể trêu chọc họ vừa khiến họ cảm thấy hắn là một chính nhân quân tử mới là thượng sách.

Ấp ủ suy nghĩ như thế, chủ nhân Thập Nhị Dạ, Tô Trầm Triệt lần đầu tiên bước chân ra ngoài giang hồ.

Năm đó, hắn chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi.

Nhưng từ lúc vừa gia nhập giang hồ đến lúc có tiếng tăm vang dội, hắn chỉ cần có vỏn vẹn vài năm.

Hắn rất thông minh, võ công hắn không tồi, lại thêm hắn có rất nhiều tiền, cũng rất biết chơi, đối với hắn mà nói lăn lộn trong giang hồ giống như cá gặp nước hoàn toàn không thành vấn đề.

Đúng lúc đó, thuộc hạ của phụ thân hắn nói với hắn, đã tìm thấy tung tích của Thập Nhị Dạ Hoa rồi.

Lời đồn đại về Thập Nhị Dạ Hoa Tô Trầm Triệt cũng từng nghe qua, nhưng chưa bao giờ tin, vì đó là chuyện quá vô căn cứ.

Nhưng… đã có chút chán ghét những lời dối trá, lừa lọc, thêu dệt, hắn nghĩ đây có lẽ cũng là một trải nghiệm không tồi.

Nói với bên ngoài mình bế quan, Tô Trầm Triệt đổi họ đổi tên lén gia nhập vào Hồi Xuân cốc.

Sau đó, hắn lần đầu tiên gặp Thẩm Tri Ly.

2.

Năm đó trăm hoa đua nở, xuân sắc tưng bừng.

“Thiếu cốc chủ, tôi là gia đinh mới, tôi có thể bừng trà đưa nước, còn có thể… làm ấm giường”.

Hắn hơi nghiêng đầu, cười rất dịu dàng.

Thẩm Tri Ly vội vàng bước vào, cách mấy hàng liễu rủ, đưa mắt nhìn hắn, thần sắc lạnh lùng, nhưng vừa nghe lời hắn nói bỗng nhướng khóe miệng.

Giống như muốn cười, nàng lại không dám bật cười thành tiếng.

Vài phần đáng thương, vài phần khiến người ta xót xa.

… Khoảnh khắc đó, Tô Trầm Triệt bỗng nảy ra một ý niệm, nếu người này mà cười thật thì sẽ như thế nào nhỉ?

Ý niệm này cũng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Ban đầu trong mắt hắn không có Thẩm Tri Ly, chỉ là vì Thẩm Tri Ly là cầu nối để hắn có thể tiếp cận Thập Nhị Dạ Hoa, cho nên mới trêu ghẹo nàng theo thói quen.

Nhưng lừa đến cuối cùng, đến bản thân hắn cũng quên luôn ý định ban đầu.

Thẩm Tri Ly nói chuyện có gai, lạnh nhạt thành thói quen, đối với người khác lúc nào cũng giữ khoảng cách, và rất hiếm khi cười.

Qua vài ngày mới biết vốn dĩ Thẩm Tri Ly có một sư huynh rất thân thiết, vì phạm phải lỗi lớn mới rời khỏi Hồi Xuân cốc, cũng từ đó, nàng rất ít cười.

Nhưng Tô Trầm Triệt rất tự tin vào bản thân mình.

Chẳng qua chỉ là thân mật thôi mà, hắn có gì mà không làm được.

Vì Thẩm Tri Ly rất ít khi rời cốc, nên hắn mang tới cho nàng rất nhiều trò chơi ít thấy trong cốc, kể cho nàng nghe thế giới giang hồ mà nàng chưa từng tưởng tượng tới.

Lúc nàng buồn, hắn yên lặng ở bên cạnh nàng, nói những lời nói dối chẳng làm hại đến ai.

Hoặc là nhân lúc Thẩm Thiên Hành bế quan, hắn xúi giục Thẩm Tri Ly lén trốn ra khỏi cốc tham gia hội đèn lồng.

Tuy tính tình lạnh nhạt, nhưng nếu quen thuộc rồi sẽ phát hiện, nàng thật ra không biết cách từ chối, hắn nói đưa nàng đi xem náo nhiệt, nàng bèn thay y phục tiểu đinh mặt lấm la lấm lét theo hắn ra khỏi cốc.

Hội đèn lồng đó thật ra không lớn lắm, không hoành tráng xa hoa như hội đèn lồng mỗi năm một lần ở Minh Đô, thậm chí đến hội đèn lồng trong quận Tề Châu cũng không bằng.

Nhưng Thẩm Tri Ly lại xem rất vui vẻ, nàng trong mắt nhìn bốn phía đến chớp mắt cũng không nỡ chớp, Tô Trầm Triệt rất muốn cười nhưng chỉ ôn tồn nói: “Tiểu thư nếu muốn xem tỉ mỉ, ta có thể đợi nàng từ từ xem mà”.

Thẩm Tri Ly cụp mắt, lắc đầu: “Không đâu, không cần đợi ta”.

… Gan nàng rất nhỏ, hơn nữa không biết làm phiền người khác.

Hội đèn lồng dù có nhỏ đến đâu cũng có trò giải câu đố thưởng đèn.

Thẩm Tri Ly muốn có đèn hoa, có mù cũng nhìn ra, Tô Trầm Triệt không mù, hắn dẫn Thẩm Tri Ly đi tìm nơi có đèn hoa đẹp nhất và cũng khó giải nhất, trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người hắn giải câu đố trên đèn, rồi đưa đèn cho Thẩm Tri Ly - phàm là nữ đều không thể từ chối sự ân cần mang chút hư vinh này.

Lại chẳng ngờ đi đến nửa đường thì có một người xen vào: "Này, tiểu nha đầu, chiếc đèn hoa này đại gia rất thích, đại gia bỏ tiền, ngươi bán cho ta thế nào?".

Tô Trầm Triệt cười: "Xin lỗi, cái này không bán".

"Tiểu tử nhà ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?", người đó nạt nộ, "Không bán? Thế thì ông đây cướp!".

Có hai tên xông tới chụp lấy vai Tô Trầm Triệt.

… Luận võ công Tô Trầm Triệt mà nói, đám người này quả thật không đáng bận tâm.

Nhưng không đợi hắn ra tay, Thẩm Tri Ly đã nhanh hơn một bước đưa đèn lồng ra: "Đèn cho ngươi là được rồi, thả hắn ra!".

Gã đó cười phất tay ra hiệu buông ra.

Biến cố bỗng phát sinh.

Thẩm Tri Ly đập mạnh đèn lồng lên đầu đối phương, sau đó kéo Tô Trầm Triệt bỏ chạy.

Đối với chuyện bất ngờ này, không chỉ có kẻ bị đập không kịp phản ứng, mà đến Tô Trầm Triệt cũng bất ngờ, bị loạng choạng kéo đi.

… Đây là lần đầu tiên hắn được bảo vệ, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Dĩ nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên hơn chính là hành động của Thẩm Tri Ly, một Thẩm Tri Ly vừa ghét phiền phức vừa không thích

gây chuyện lại có thể làm ra chuyện nguy hiểm bất chấp hậu quả như thế…

Hắn nghĩ thế bèn nói ngay.

Thẩm Tri Ly trả lời như lẽ dĩ nhiên: "Bọn chúng chụp vai ngươi, ta đánh vào đầu chúng không phải là chuyện nên làm sao?".

Là bởi vì người bị thương là hắn sao? Cho nên, đã xem hắn là người rất thân thiết rồi ư?

Tô Trầm Triệt nghĩ.

Cách nghĩ này khiến hắn rất vui.

Lúc Thẩm Tri Ly đập đèn lồng lên đầu kẻ kia tay bị cứa rách, kéo thành một vết máu mờ mờ.

Thể chất nàng rất đặc biệt, chỉ cần chảy máu sẽ rất khó cầm, cho nên bình thường vô cùng chú ý, bị Thẩm Thiên Hành nhìn thấy nổi giận trách mắng, nàng chỉ nói là do mình không cẩn thận làm bị thương.

Thật là… lương thiện đến mức ngốc nghếch.

Nhưng… niềm vui cứ lớn dần lên trong lòng Tô Trầm Triệt, không cách nào kiềm chế được.

Hắn mỉm cười, mỉm cười hoài không dứt.

Thẩm Tri Ly không nhận ra, nhưng bản thân hắn biết, nụ cười này không giống lúc trước, hoàn toàn không giống.

Thế nhưng ngày nối ngày qua đi, Tô Trầm Triệt phát hiện đến cả Thập Nhị Dạ Hoa hắn cũng lười đi tìm.

Trêu ghẹo Thẩm Tri Ly, làm sao để nàng không tuân thủ các nguyên tắc trong Hồi Xuân cốc là thú vui mới của hắn, hắn cưng chiều nàng, bất luận Thẩm Tri Ly gây ra chuyện gì hắn cũng đều mỉm cười nói với nàng không sao.

Mãi đến khi Thẩm Thiên Hành trở về.

Tô Trầm Triệt mười bảy tuổi không thể là đối thủ của Thẩm Thiên

Hành.

Bị mất trí nhớ, hắn quên đi Hồi Xuân cốc, quên đi Thẩm Tri Ly, quên đi tất cả những chuyện hắn đã từng trải qua, hắn vẫn là Tô Trầm Triệt.

Chỉ là, không bao giờ nhận ra thiếu nữ lương thiện đến ngốc nghếch đó nữa.

3.

Diệp Thiển Thiển là một điều bất ngờ.

Từ ngay lần đầu tiên nhìn thấy ả, Tô Trầm Triệt đã biết ả là người của Ma giáo, ả cũng chưa bao giờ che giấu điều này, Diệp Thiển Thiển rất đặc biệt, thông minh, xinh đẹp, độc lập, võ công cao cường, lại không thèm bận tâm đến ánh mắt của thế nhân.

Tô Trầm Triệt rất ngưỡng mộ tính cách này của ả.

"Chúng ta hợp tác nhé, ta biết nàng không hề thích Ma giáo hiện tại".

"Hợp tác vui vẻ".

Diệp Thiển Thiển gia nhập giang hồ không phải vì Ma giáo, Tô Trầm Triệt nhìn ra ngay, ả chỉ là muốn chơi cho vui mà thôi.

Trong một lần uống say, Diệp Thiển Thiển nói với hắn.

Ả ghét những gã đàn ông theo đuổi, cung phụng ả chỉ vì dung mạo của ả, một khi nhìn thấy sự lạnh lùng của ả là đều bỏ chạy hết thậm chí còn quay sang dùng thủ đoạn bỉ ổi, ả cần một người mà bất luận thế nào cũng đối xử tốt với ả.

Tô Trầm Triệt quyết định thỏa mãn nguyện vọng của ả.

Yêu chiều, yêu chiều hết mức có thể, đồng ý làm mọi việc vì ả, bao dung, dịu dàng, nồng ấm.

Thứ này rất thú vị.

Cảm giác yêu chiều một người.

Người trong giang hồ đều cảm thấy hắn yêu chiều ả hết mực, tình thâm như biển cả, nhưng Diệp Thiển Thiển vẫn không nhận tình cảm đó…

Chỉ đến ngày Diệp Thiển Thiển thật sự thích hắn thì hắn lại cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị.

Nói cho cùng, vẫn là mình quá tẻ nhạt.

Tô Trầm Triệt nghĩ.

Không biết sống để làm gì, không biết chờ đợi gì ở tương lai, muốn thứ gì chỉ cần với tay là có, cũng không biết còn gì có thể khơi dậy hứng thú trong hắn nữa hay không.

Để hắn thích mình, Diệp Thiển Thiển đã chuẩn bị cho hắn một viên Thất tình đơn, lừa hắn uống.

Nhưng Tô Trầm Triệt lại không có gì là không biết.

Lôi Ảnh nói ngắn gọn với hắn: "Chủ thượng, là ta và Diệp Thiển Thiển hợp lực lừa ngươi, nhưng ngươi không cảm thấy thích một người chí ít sẽ làm cho ngươi không còn cảm thấy vô vị nữa sao?".

Người hiểu hắn như Lôi Ảnh sao không nhận ra biểu hiện tiêu cực của Tô Trầm Triệt trong thời gian này chứ.

Tô Trầm Triệt nắm chặt viên đơn dược rất lâu.

Thích một người?

Hình như có chút khác biệt, nuốt rồi cũng chưa chắc không thể…

Nhưng tận sâu trong đáy lòng loáng thoáng có thứ gì đó nói với hắn, không được nuốt, tim hắn hình như đã có một người trú ngụ, không thể dung nạp thêm người thứ hai…

Cuối cùng, hắn vẫn không uống.

Diệp Thiển Thiển và hắn đánh nhau một trận, hắn cố ý đánh thua, bị Diệp Thiển Thiển đẩy xuống vực sâu.

Sống vô vị, sống vô vị…

Chi bằng chết đi.

Tô Trầm Triệt dang rộng hai tay, cười với Diệp Thiển Thiển rơi xuống vực sâu…

Không oán, không hận…

Chương 4: Ngoại truyện của các nhân vật khác

1. Diệp Thiển Thiển và Hoa Cửu Dạ

Diệp Thiển Thiển từ khi sinh ra đã là ánh trăng lung linh trên bầu trời đầy sao.

Tài năng thiên phú và dung mạo xuất chúng đã khiến ả nhanh chóng bộc lộ hết tài năng của thế hệ mới trong Ma giáo, cùng lúc theo đuổi ả không dưới chục người, trong đó có không ít kẻ động thủ với nhau cũng chỉ vì ghen tuông.

Nhưng tất cả đều kết thúc khi ả nghe thấy lời của một đệ tử trong số đó.

"Thích Diệp Thiển Thiển ư? Ai mà thích cô gái như thế thật lòng chứ, chẳng qua là vì cô ta xinh đẹp lại thêm thân phận cao quý, nếu cưới cô ta thì sẽ được hưởng vô số cái lợi".

Ả không biết nhẫn nhịn, cũng không cảm thấy mình cần phải nhẫn nhịn, thanh đao Cửu Hoàn vừa giơ lên, hai cánh tay của đối phương đã đứt lìa.

Nhờ vào thân phận của mình mà cuối cùng Diệp Thiển Thiển chỉ bị giam cầm trong vài tháng.

Nhưng từ đó những gã thường lẽo đẽo theo ả lấy lòng dần dần tránh xa ả, như thể sợ ả nhất thời không vui chặt đứt hai tay mình vậy.

Cứu Vũ Liên chỉ đơn thuần là lòng tốt nhất thời, nhưng cũng khiến ả nhìn rõ bộ mặt thật của những gã nam tử đó.

Ả muốn có một người thật lòng đối tốt với ả, không phải vì thân phận hay vì dung mạo… nhưng thật sự rất khó rất khó.

Hết lần này đến lần khác hy vọng rồi hết lần này đến lần khác thất vọng.

Mãi đến khi gặp Tô Trầm Triệt ả mới phát hiện, từ trước đến nay, ả chỉ muốn người khác vì mình mà bản thân ả thì chưa làm bất cứ điều

gì, nếu đã không thật lòng thì làm sao có thể bắt người khác thật lòng với mình?

Ngay từ đầu, người sai chính là ả.

Cho nên…

"Hoa công tử".

Diệp Thiển Thiển dừng bước.

Hoa Cửu Dạ cũng dừng lại, giả vờ nhìn trời, cố nói bằng giọng hờ hững: "Việc gì?".

"Huynh đang tiếp cận ta sao?", Diệp Thiển Thiển hỏi khẽ.

Hoa Cửu Dạ phản xạ có điều kiện, chối đây đẩy: "Diệp giáo chủ nghĩ nhiều quá rồi".

Diệp Thiển Thiển: "Thế thì ta đi đây".

Hoa Cửu Dạ bất giác buột miệng: "… Đợi đã", nhìn sang hướng khác, ho vài tiếng, "Ta…".

Diệp Thiển Thiển ngước mắt lên: "Huynh có thích ta không?".

Hoa Cửu Dạ đấu tranh: "Thích…".

Diệp Thiển Thiển chớp mắt, quay người nhìn hắn trân trân: "Hoa Cửu Dạ, thật ra, ta rất thích huynh", ngừng một lát, "Nhưng huynh mãi không nói khiến ta rất khổ sở, cho nên, nếu huynh thích ta, thì chúng ta có thể thử…".

Hoa Cửu Dạ sững sờ: "Nàng… nghiêm túc đấy chứ?".

Diệp Thiển Thiển cười: "Huynh nói xem?".

Hoa Cửu Dạ nheo mắt, nhanh chóng nhập vai, áp sát Diệp Thiển Thiển, cười vô cùng sung sướng: "Thiển Thiển, nàng yên tâm, ta tin chúng ta sẽ là cặp tình nhân xứng đôi nhất giang hồ".

2. Chiến Hiên với Điệp Y

Chiến Hiên: "Điệp Y thân yêu…".

Điệp Y tức giận trợn mắt: “Ai thân yêu với ngươi hả?”.

Chiến Hiên lập tức ôm chân: “Nàng yêu, nàng không cần ta nữa sao!?”.

Điệp Y cố đạp ra: “Ta cần ngươi lúc nào?”.

Chiến Hiên bò dưới đất: “Nàng yêu, nàng đạp ta rất dễ chịu! Đạp thêm vài cái nữa đi!”.

Điệp Y: “…”.

Loại biến thái này…

Điệp Y quay người bỏ đi, Chiến Hiên tiếp tục ôm chân nàng: “Nàng yêu, đừng đi mà, ta cảm thấy chúng ta rất xứng đôi, nàng là tì nữ của phu nhân, ta là thủ hạ của chủ nhân, hơn nữa lại là đường chủ Thập Nhị Dạ Điện đường, ta tuy không lợi hại như Mục Ca, nhưng cũng có tiếng trong giang hồ đó! Nếu có ai dám bắt nạt nàng, ta đảm bảo sẽ khiến hắn sống không bằng chết! Cho nên nàng yêu, nàng suy nghĩ đi mà!”.

Điệp Y thủng thẳng quay đầu: “Thế ngươi có thể làm mình sống không bằng chết không?”.

Chiến Hiên: “Ấy…”.

Một lúc sau, Chiến Hiên mới buông tay, cúi đầu nói: “Nàng yêu, nếu đây là yêu cầu của nàng, thế thì ta…”, nói đoạn hắn rút kiếm đâm vào ngực mình.

Phụp một tiếng, máu tươi chảy ra như suối.

Điệp Y: “…”.

Không phải chứ! Hắn…

Vội vàng dìu Chiến Hiên dậy, Điệp Y sợ đến sắp khóc: “Này này, ngươi đừng dọa ta, ta nói đùa thôi mà, đâu muốn bắt ngươi chết thật đâu…”.

Chiến Hiên ngoẹo đầu tựa vào lòng Điệp Y, tay kéo tay áo Điệp Y, khó nhọc nói: “Thế thì nàng yêu, nàng bằng lòng… bằng lòng gả cho ta chứ?”.

Điệp Y: “Gả cho ngươi, gả cho ngươi! Chỉ cần ngươi không sao…”.

Chiến Hiên vẫn khó nhọc nói: “Thật không?”.

Điệp Y: “Thật mà, thật mà!”.

Chiến Hiên rút túi máu đã bị đâm thủng giấu trong áo ra, đồng thời rút thanh kiếm cắm ở ngực ra, thân kiếm vốn dài bằng cánh tay lúc này chỉ dài bằng nửa ngón tay…

Cười phơi phới, Chiến Hiên nói: “Nàng yêu, ta thật không sao rồi!”.

Điệp Y khóe miệng giật giật.

“Ngươi là đồ lừa đảo!”

Đạp mạnh Chiến Hiên ra, Điệp Y nhấc váy nhanh chân chạy biến.

Chiến Hiên tủi thân ôm bụng.

Nàng rõ ràng đã nhận lời người ta rồi mà…

3. Thanh Hạnh với Địch Phụng

Trong một viện ngập tràn nắng.

Địch Phụng khều khều Thanh Hạnh: “Tiểu Thanh Hạnh, ông có từng nghĩ sau khi nghỉ hưu sẽ làm gì không?”.

Thanh Hạnh ngước đầu lên từ đống văn thư của Thập Nhị Dạ, hơi ra chiều suy nghĩ rồi nói: “Chắc là sẽ chăm con cho chủ thượng, sau đó mua một ngôi nhà yên tĩnh gần đây, trồng hoa nuôi chó nuôi mèo, sống an nhàn tuổi già…”.

Địch Phụng hỏi thăm dò: “Thế ông có từng nghĩ sẽ lập thê sinh hài tử không?”.

Thanh Hạnh ngớ ra rồi lập tức cười ngay: “Cái này cũng có nghĩ đến, nhưng không thể miễn cưỡng, tùy duyên thôi”. Lật lật văn thư đã xem, ông ta lại nói, “Chỉ là ta bây giờ làm gì có thời gian đi tìm nữ tử…”.

Đôi mắt đẹp của Địch Phụng sáng lên: “Thế ông hy vọng một có một nương tử thế nào?”.

Thanh Hạnh: "Cái này… đại khái là hiền lương thục đức, ôn thuận lễ phép, tại gia tương phu giáo tử…".

Hiền lương thục đức, ôn thuận lễ phép, tại gia tương phu giáo tử…

Ba gói thuốc nổ liều cao nổ trong tim Địch Phụng.

Mặt bà ta cứng đờ, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, nói: "Thế tướng mạo thì sao?".

Bà ta rất tự tin vào tướng mạo của mình.

Thanh Hạnh: "Tướng mạo ấy à… ta chưa từng nghĩ tới, không cần phải quá đẹp, ta nhìn thấy dễ chịu là được rồi".

Địch Phụng lập tức nói: "Vì sao đẹp lại không tốt?".

Thanh Hạnh nhấc cổ tay, tra bút: "Cũng không phải là không tốt, chỉ là phụ nữ đẹp thì lúc nào cũng có quá nhiều chuyện phức tạp, yêu cầu cũng nhiều, ta chưa chắc có thể làm được, đến lúc đó khó tránh gia đình bất hòa…".

Địch Phụng liếm liếm môi, sấn tới: "Thế nếu có một nữ tử đẹp nhưng yêu cầu không cao thì sao?".

Thanh Hạnh lắc đầu.

Địch Phụng nổi khùng: "Vì sao vẫn không chịu?".

Thanh Hạnh: "Chỉ là sống qua ngày thôi mà, cái này…".

Địch Phụng không kìm được, chồm tới tóm lấy cổ áo Thanh Hạnh.

Thanh Hạnh không phòng bị, bút trong tay rơi xuống.

Mặt Địch Phụng đã gần trong gang tấc: "Ta nói ông có phiền không, ta chính là hỏi ông một chuyện… nếu lão nương sau khi về hưu muốn sống phần đời còn lại với ông, ông có bằng lòng hay không?".

Thanh Hạnh hiếm khi bị dọa trợn mắt đờ người thế này: "Bà… ta…".

Địch Phụng: "Một câu thôi, đồng ý hay không?".

Thanh Hạnh cúi đầu nhìn thanh kiếm Địch Phụng vừa mới rút ra,

mặt đau khổ nói: "Thế này thì ta còn có thể không đồng ý không?".

Địch Phụng: "Hứ hứ! Nói sớm có phải là tốt rồi không?".

Bà ta thu kiếm quay người.

Chỉ là trong tích tắc quay người đó, bà ta không nhìn thấy mắt Thanh Hạnh như đang cười, dịu dàng mà xảo quyệt.

4. Mục Ca với A Tu La Vương

Do Thập Nhị Dạ và Ma giáo đã giảng hòa, thế là người hai bên cũng dần dần qua lại với nhau.

Đến nhiều nhất không ai khác chính là A Tu La Vương… Gã thủy chung lưu luyến không quên họa tác của Thẩm Tri Ly, cứ một thời gian là lại đến xem Thẩm Tri Ly vẽ thế nào rồi…

Lại thêm Ma giáo ở trong sa mạc, thực phẩm không nhiều chủng loại như ở Trung Nguyên, hơn nữa mỹ vị…

Thế là A Tu La Vương dần dần sống luôn ở Thập Nhị Dạ.

Nhưng là một trong tứ đại pháp vương Ma giáo, võ công lại chỉ thua Dạ Xoa Vương, A Tu La Vương vẫn mỗi ngày không ngừng luyện kiếm.

Sau khi đơn đấu với Thanh Hạnh, Địch Phụng (tỉ võ với Chiến Hiên quá buồn nôn, hắn không muốn đánh tiếp) đều giành thắng lợi, hắn bắt đầu thấy ngứa tay…

Một hôm, ánh mặt trời chói lọi, hắn vui vẻ đi tìm đường chủ cuối cùng của Thập Nhị Dạ Mục Ca.

Còn chưa đến cửa, hắn đã nghe thấy tiếng gõ gõ đánh đánh vọng ra từ phòng Mục Ca, hiếu kỳ, A Tu La Vương bước vào xem…

Sau đó…

A Tu La Vương với vô số mũi tên cắm trên người ngã ra đất xụi lơ, không chút động đậy.

Nằm khoảng một hai canh giờ sau, người bên trong mới thủng thẳng bước ra.

“Ngươi là ai?”.

Gã nam nhân tướng mạo tầm thường lạnh lùng hỏi gã.

A Tu La Vương mở miệng định nói, mới phát hiện không thốt ra được tiếng nào.

“Thôi vậy, đến giúp ta làm việc đi”. Gã nam nhân túm lấy cổ áo A Tu La Vương lôi vào trong, vứt lên một chiếc ghế sắt, trói chân A Tu La Vương lại, rồi đút cho gã một viên đơn dược: “Đây là thuốc giải thuốc mê lúc nãy, ngươi ở đây giúp ta đẽo mấy thứ này thành hình dạng kia”. Hắn chi chỉ thùng gỗ trước mặt A Tu La Vương, rồi chỉ chỉ đống gỗ đã được đẽo sẵn, “Đẽo xong thì chiếc ghế này sẽ tự động thả ngươi ra, còn không…”.

A Tu La Vương đại nộ: “Ngươi chắc biết ta là ai! Ngươi còn dám!”.

Gã nam nhân chẳng thèm để ý đến gã, đi làm việc của mình.

Kêu la một hồi, phát hiện gã nam nhân chẳng có ý để tâm đến gã, A Tu La Vương mới đành chấp nhận đẽo đống đồ trước mắt, đẽo xong đã là nửa đêm, A Tu La Vương mệt đến nỗi không nhấc nổi tay lên, chỉ có thể lết về như một bóng ma vất vưởng…

Sớm hôm sau, gã càng nghĩ càng điên tiết!

Thế là, gã lại đi tìm Mục Ca!

Lần này gã ngã vào cơ quan thứ hai, Mục Ca tiếp tục vứt hắn lên chiếc ghế sắt…

Ngày thứ ba, gã lại ngã lăn quay…

Ngày thứ tư, gã vẫn ngã lăn quay…

Ngày thứ năm, Mục Ca túm lấy cổ áo gã, hờ hững nói: “Ngươi đến tìm ta báo thù hay là có ý đến giúp đỡ?”,

A Tu La Vương phẫn nộ lại thêm tủi thân.

Lần này sau khi gã làm việc xong, Mục Ca đưa cho gã một bát cháo thịt.

Đói đến rã ruột, A Tu La Vương húp hai lần đã hết sạch bát cháo,

vẫn đề cao cảnh giác nhìn Mục Ca: "Ngươi rốt cuộc là đang làm gì vậy?".

Mục Ca nói ngắn gọn: "Cơ quan".

A Tu La Vương: "Cơ quan gì?".

Mục Ca quay đầu sang: "Ngươi có hứng thú à?".

A Tu La Vương dối lòng gật đầu.

Mục Ca trình bày từng phát minh của mình cho A Tu La Vương nghe, A Tu La Vương vốn dĩ chỉ định chờ cơ hội để báo thù, nhưng càng xem càng thích thú… Những thứ này thần kỳ thật đấy! Đây là những thứ mà con người có thể làm ra sao? Thiết kế này cấu tứ này…

Bất giác, A Tu La Vương tìm được sở thích thứ hai của mình ở Thập Nhị Dạ.

Có lẽ trước đó bắt nạt A Tu La Vương quá nhiều, Mục Ca kiên nhẫn hiếm thấy giảng giải tác dụng của từng linh kiện, cấu tạo như thế nào cho gã nghe, A Tu La Vương nghe rất hứng thú, cơ hồ ngày nào cũng chạy đến đây, Mục Ca cũng không ngăn gã, hai người bỗng trở nên rất hợp nhau…

A Tu La Vương vuốt ve cơ quan không nỡ rời tay: "Những thứ này… đều là một mình ngươi làm và nghĩ ra sao?".

Mục Ca gật đầu.

A Tu La Vương nói: "Hay là ta làm cùng ngươi nhé!".

Mục Ca ngạc nhiên: "Vì sao?".

A Tu La Vương ngại ngùng quay đầu đi: "Thấy ngươi một mình khá là vất vả, này này, rốt cuộc là ngươi có cần hay không?".

Mục Ca nhếch môi, nói: "Được".

Mấy hôm sau.

Địch Phụng nhiều chuyện nói: "Thanh Hạnh, Thanh Hạnh, ông có cảm thấy A Tu La Vương dạo này rất thân mật với Mục Ca không…".

Thanh Hạnh không ngẩng đầu lên: "Thế thì đã sao?".

Địch Phụng: "Ông không cảm thấy…".

Thanh Hạnh nhìn bà ta mỉm cười: "Phụng Nhi, bà nghĩ nhiều quá rồi đấy".

Địch Phụng: "…".

Ông gọi lão nương là gì, gọi lão nương là gì thế hả… á á á á, mặt ta sao bỗng dưng lại đỏ lên thế này…

Chương 5: Năm mươi câu hỏi dành cho Tô - Thẩm

1. Vui lòng cho biết tên của bạn?

Thẩm Tri Ly: Thẩm Tri Ly.

Tô Trầm Triệt: (Cười dịu dàng) Tại họ Tô, đơn tự Hoa, tên Trầm Triệt.

Tống Tử: (Lặng lẽ quay mặt đi) Tên này thật biết giả vờ…

2. Tuổi?

Thẩm Tri Ly: Tống Tử không viết cụ thể, khoảng hơn hai mươi tuổi nhỉ.

Tô Trầm Triệt: Ta chắc cũng suýt soát.

Tống Tử: Thông thường trong các tiểu thuyết ngôn tình cổ đại, tuổi này thật ra đã làm cha làm mẹ hết rồi…

Tô Trầm Triệt: (mỉm cười, vội tiếp lời) Cho nên ta sẽ cố gắng hết sức.

Thẩm Tri Ly: (bĩu môi) … Câu hỏi tiếp theo!

3. Giới tính?

Thẩm Tri Ly: (gằn giọng) … Nhìn mà không thấy sao?

Tống Tử: … Ngực phẳng ấy mà, hi hi, thật ra cũng rất tốt, có thể cải trang thành nam nhân, lúc chạy bộ cũng không phiền toái…

Tô Trầm Triệt: (Chớp mắt) Tri Ly, ta không để bụng chút nào đâu, thật đó!

Thanh Hạnh: (nói khẽ) Chủ thượng, hai trăm cân đu đủ mới mua về kho đấy ạ…

Tống Tử: … Thật ra là rất để bụng mà ¬_¬

4. Tính cách của bạn thế nào?

Thẩm Tri Ly: Dịu dàng, lương thiện, thích giúp đỡ người khác.

Tô Trầm Triệt: Ôn tồn, nho nhã, quân tử, hào hoa.

Tống Tử: (… Lặng lẽ nhìn trời) Từ một góc độ nào đó mà nói hai người này thật ra rất hợp nhau.

5. Tính cách đối phương?

Tô Trầm Triệt: Dịu dàng, lương thiện, thích giúp đỡ người khác… Dù sao Tri Ly của ta cái gì cũng tốt hết.

Thẩm Tri Ly: Đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, nói dối không chớp mắt, giảo hoạt, lòng dạ khó lường…

Tô Trầm Triệt: (Oan ức) Thẩm Tri Ly, ta đâu có…

Thẩm Tri Ly: (Híp mắt nguy hiểm) Chàng không có sao?

Tô Trầm Triệt: Tri Ly, nàng nói có thì có vậy!

Tống Tử: … Tiểu Tô à, huynh là nam chính mà, có thể có chút khí khái của nam chính được không vậy!

Tô Trầm Triệt: (Nhìn ra xa) Có khí khái thì nương tử chạy mất tiêu rồi.

6. Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Thẩm Tri Ly: Hồi Xuân cốc, chàng chỉ còn lại một hơi thở.

Tô Trầm Triệt: Hồi Xuân cốc, trên giường.

Tống Tử: Trọng điểm của hai người là…

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương như thế nào?

Thẩm Tri Ly: Một đống… máu thịt lẫn lộn?

Tô Trầm Triệt: Nương tử thân yêu của ta!

Tống Tử: →_→ Đột nhiên có chút thương cảm Tô Trầm Triệt.

8. Thích đối phương ở điểm nào?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Thích toàn bộ.

Thẩm Tri Ly: Nói thật ra là… gương mặt.

Tống Tử: (Khều Tô mỗ) Này này, có cảm thấy bị đả kích không?

Tô Trầm Triệt: Không có.

Tống Tử: À há, vì sao?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Vì gương mặt này trên đời này chỉ có một thôi.

Tống Tử: (Liếc nhìn chàng trai ma quái ngồi trên ghế khán giả đang nhìn chòng chọc như hổ đói) … Sao mình cảm thấy lời của họ Tô có ý ám chỉ gì thế nhỉ?

9. Ghét đối phương ở điểm nào?

Tô Trầm Triệt: Không ghét điểm nào hết.

Thẩm Tri Ly: … Ngoài mặt ra.

Tống Tử: …Có khác gì với câu hỏi trước đâu?

10. Bạn cảm thấy chung sống với đối phương có tốt không?

Thẩm Tri Ly: Thật ra, nói thật là…

Tô Trầm Triệt: Hợp nhau. (Mỉm cười) Câu hỏi tiếp theo.

Thẩm Tri Ly: Này này, ta còn chưa nói xong mà!

11. Xưng hô với đối phương thế nào?

Tô Trầm Triệt: (Cười dịu dàng) Tri Ly.

Thẩm Tri Ly: Tô Trầm Triệt.

Tô Trầm Triệt: … Xa cách quá.

Thẩm Tri Ly: Thế Tô công tử được rồi.

Tô Trầm Triệt: …

12. Hy vọng đối phương xưng hô với bạn thế nào?

Thẩm Tri Ly: Thẩm Tri Ly.

Tô Trầm Triệt: (Quay đầu sang) Tri Ly, có thể gọi ta một tiếng "Triệt" thôi được không?

Thẩm Tri Ly: Thật buồn nôn.

Tô Trầm Triệt: (Tủi thân) Tên cha ta đặt mà…

Thẩm Tri Ly: Thế cũng rất buồn nôn… Dù sao kiếp này chàng đừng mơ tưởng nữa.

Tô Trầm Triệt: Không sao, thế thì đợi kiếp sau vậy.

Thẩm Tri Ly: (Đỏ mặt) Này này, ai nói sẽ có kiếp sau với chàng chứ!

13. Nếu ví von, thì đối phương giống động vật nào?

Thẩm Tri Ly: Con ruồi có được không?

Tống Tử: Ừm, nó thuộc họ côn trùng…

Thẩm Tri Ly: Vậy thì tắc kè được rồi.

Tô Trầm Triệt: Nhưng tắc kè xấu hoắc…

Thẩm Tri Ly: Thế thì công vậy.

Tô Trầm Triệt: Cái này…

Thẩm Tri Ly: Công cái ấy.

Tô Trầm Triệt: … Thẩm Tri Ly giống đà điểu.

Thẩm Tri Ly: ?

Tô Trầm Triệt: (Thở dài) Là loài hay rúc đầu vào cát ấy.

Tống Tử: = = Đều rất sát thực.

14. Nếu tặng quà thì sẽ tặng đối phương thứ gì?

Thẩm Tri Ly: Chàng đâu có thiếu thứ gì.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Bản thân ta.

Thẩm Tri Ly: Ta từ chối.

Tô Trầm Triệt: (Tủi thân) Vì sao?

Thẩm Tri Ly: Nuôi chàng quá đắt.

Tô Trầm Triệt: (Mắt sáng lên) Ta có thể bù mà!

Thanh Hạnh: (Lật sổ sách) Cái đó… Thẩm cốc chủ, có cần tôi hồi báo doanh số năm nay từ sản nghiệp đứng tên chủ thượng không?

Thẩm Tri Ly: (Mắt dựng ngược) … Lấy cái này để dụ dỗ người khác là phạm quy đó đồ chết tiệt ạ!

15. Muốn nhận được quà gì từ đối phương?

Thẩm Tri Ly: (Chắc như đinh đóng cột) Ngân lượng.

Tống Tử: Rất thẳng thắn…

Tô Trầm Triệt: Ta muốn…

Thẩm Tri Ly: (Vội vàng cắt ngang) Được rồi, ta biết chàng muốn gì, không cần phải trả lời đâu, câu hỏi tiếp theo!

16. Có điểm nào bất mãn về đối phương không? Nếu có, là điểm nào?

Tô Trầm Triệt: Cái gì cũng tốt, không có bất mãn.

Thẩm Tri Ly: Quá nhiều, nhiều đến mức không muốn nói.

Tô Trầm Triệt: … Tri Ly, đau lòng ghê gớm.

Thẩm Tri Ly: Chàng đau lòng thì có liên quan gì đến ta, nhanh lên, câu hỏi tiếp theo!

17. Bạn có khuyết điểm không?

Thẩm Tri Ly: Chắc là quá tốt bụng, hiền lành. (Thở dài)

Tô Trầm Triệt: (Nghĩ một lúc) Không có.

Thẩm Tri Ly: (Khó mà nhẫn nhịn) Chàng nghĩ kỹ lại đi.

Tô Trầm Triệt: (Lắc đầu) Thật không có mà.

Thẩm Tri Ly: (Quay người bỏ đi) Cái kiểu phỏng vấn không có câu nào là nói thật này có gì hay đâu, ta về kiếm tiền còn hơn.

Tô Trầm Triệt: (Kéo tay áo Thẩm Tri Ly lại, ngồi xổm xuống đất vẽ vòng tròn) Khuyết điểm gì ta cũng sẽ sửa mà, hơn nữa, thật ra chỉ cần Tri Ly nàng không phiền lòng, khuyết điểm gì ta cũng không bận tâm đâu…

Thẩm Tri Ly: (Ngẩn ra một hồi, quay người ngồi xuống, giọng dịu lại) Thôi đi, còn bao nhiêu câu, hỏi mau lên.

18. Đối phương có khuyết điểm gì không?

Tô Trầm Triệt: Không có.

Thẩm Tri Ly: Ấy, rất nhiều, ví dụ như… vô sỉ vô lại vô cớ sinh sự làm cho người ta không thể hiểu nổi hắn đang nghĩ gì…

Tô Trầm Triệt: (Oan ức) Ta…

Thẩm Tri Ly: Im miệng!

19. Ghét nhất đối phương làm gì?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Làm gì cũng không ghét.

Thẩm Tri Ly: Cảm thấy hình như đã trả lời rất nhiều lần rồi… Bỏ qua!

20. Bạn làm gì sẽ bị đối phương ghét?

Thẩm Tri Ly: Cái này sao ta biết được…

Tô Trầm Triệt: (Nói khẽ) Hình như ta làm gì nàng ấy cũng tức giận hết…

Thẩm Tri Ly: (Nổi giận) Ta dễ giận chỗ nào?

Tống Tử: Hình như đúng là như thế thật…

21. Quan hệ hai người tiến triển đến đâu rồi?

Thẩm Tri Ly: … Kết hôn rồi.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Cái cần tiến triển thì đều tiến triển rồi. (Nắn nắn vai) Vợ chồng già rồi.

Thẩm Tri Ly: ==|||

Tống Tử: Bỗng cảm thấy hạnh phúc ghê.

22. Lần hẹn hò đầu tiên ở đâu?

Thẩm Tri Ly: Hình như không có.

Tô Trầm Triệt: (Quay đầu sang) Tri Ly, phỏng vấn xong chúng ta cùng đi ăn khuya nhé.

Tống Tử: Cái này gọi là phái hành động…

23. Không khí lúc đó là?

Thẩm Tri Ly: (Gắt gỏng) Không có lần hẹn đầu tiên thì lấy gì có không khí, lôi tác giả ra đây đánh cho một trận!

Tô Trầm Triệt: (Cười dịu dàng) Chút nữa bọn ta hẹn hò xong sẽ nói cho ngươi biết.

Tống Tử: (Vùng vẫy) Ấy ấy… đừng đánh vào mặt đừng đánh vào mặt mà! Nói đừng rồi mà còn đánh, hu hu hu…

24. Lúc đó tiến triển tới đâu rồi?

Thẩm Tri Ly: …

Tô Trầm Triệt: …

25. Địa điểm hẹn thường ở đâu?

Thẩm Tri Ly: … Đã nói là bọn ta chưa từng hẹn hò rồi, còn hỏi nữa! Tô Trầm Triệt!

Tô Trầm Triệt: Có

Thẩm Tri Ly: Ăn cái bánh chưng này đi! (Tống Tử tiếng Hán có nghĩa là bánh chưng)

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Được.

Tống Tử: … Ấy ấy, hai người đừng vậy mà! Tôi chỉ là hỏi thôi, chương trình sắp xếp như vậy mà, không phải tôi mà!

26. Sinh nhật đối phương, sẽ làm gì?

Thẩm Tri Ly: Ta không biết sinh nhật của chàng.

Tô Trầm Triệt: Hôm nay!

(Thanh Hạnh: Sinh nhật chủ thượng rõ ràng… ưm ưm ưm…)

Thẩm Tri Ly: Á, hôm nay là sinh nhật chàng à… (Suy nghĩ, mò túi, lấy ra một đồng xu) Đây, quà cho chàng.

Tô Trầm Triệt: (Tủi thân cắn khăn tay) Chỉ có thế này thôi à…

Thẩm Tri Ly: (Liếc xéo) Không tệ đâu, có thể mua một cái bánh bao đó, nếu không chàng muốn gì?

Tô Trầm Triệt: Tối nay có thể…

Thẩm Tri Ly: (Ho khan) Chuyện tối nay tối nay nói.

Tống Tử: Hình như ngửi thấy mùi không hòa bình rồi…

27. Ai là người tỏ tình trước?

Tô Trầm Triệt: Ta.

Thẩm Tri Ly: Không phải ta.

Tống Tử: Vấn đề này rõ như ban ngày.

28. Thích đối phương đến mức độ nào?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Thích đến mức đau tim luôn.

Thẩm Tri Ly: (Đỏ mặt) Thì… đại khái… thích chút chút…

Tô Trầm Triệt: Chỉ một chút chút thôi sao?

Thẩm Tri Ly: (Mặt càng đỏ hơn) Đừng hỏi nữa, câu tiếp theo!

Tống Tử: … Đây cũng là chuyện rõ như ban ngày mà!

29. Á, là yêu chứ?

Tô Trầm Triệt: Đúng vậy.

Thẩm Tri Ly: (Mặt đỏ như gấc) Sao đều là câu hỏi kiểu này vậy?

Tống Tử: Chỉ cần trả lời có hoặc không thôi mà!

30. Đối phương nói gì khiến bạn hết cách?

Thẩm Tri Ly: Ấy… lúc hắn đưa ngân lượng ra thì ra hết cách.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) "Tô Trầm Triệt, thiếp rất yêu chàng". Câu này thì sẽ hết cách.

Thẩm Tri Ly: (Mặt khó coi) Xem ra ta nói gì chàng cũng đều có cách.

31. Nghi ngờ đối phương đứng núi này trông núi nọ thì làm thế nào?

Thẩm Tri Ly: Chắc là sẽ bỏ đi, sau đó không bao giờ gặp lại hắn nữa.

Tô Trầm Triệt: (Ai oán).

Thẩm Tri Ly: Đừng nhìn ta kiểu đó… Chỉ cần chàng không đứng núi này trông núi nọ, ta…

Tô Trầm Triệt: (Giơ tay thề thốt) Ta tuyệt đối không như vậy đâu!

Tống Tử: Thế còn huynh thì sao?

Tô Trầm Triệt: (Mắt nham hiểm) Chắc là sẽ tìm cách xử lý tình địch.

32. Cho phép đứng núi này trông núi nọ không?

Thẩm Tri Ly: Không cho phép.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Giống Thẩm Tri Ly.

Tống Tử: Thật là một câu trả lời giống nhau hiếm có.

33. Nếu hẹn mà đối phương đến trễ một tiếng thì làm thế nào?

Thẩm Tri Ly: Ta đã bỏ về từ lâu rồi.

Tô Trầm Triệt: Trực tiếp đi tìm nàng.

Tống Tử: (Thở dài) Đây chính là khác biệt.

34. Thích nhất bộ phận nào của đối phương?

Tô Trầm Triệt: Mắt, mũi, miệng, hõm cổ… Tóm lại, ta thích toàn bộ!

Thẩm Tri Ly: (Nhìn kén chọn) Mặt… vì đẹp trai.

Tống Tử: (Liếc xéo) Thật ra Tri Ly nàng là một người mê sắc tiềm ẩn đấy nhỉ…

Thẩm Tri Ly: Loại mê sắc hoàn toàn không có tư cách nói ta.

Tống Tử: Này này…

35. Cử chỉ nào của đối phương gợi cảm nhất?

Thẩm Tri Ly: (Đỏ mặt) Chắc là lúc đặt tay lên ngực trái nói "Tri Ly, ta càng ngày càng thích nàng…".

Tô Trầm Triệt: (Đặt tay lên ngực trái) Tri Ly, ta càng ngày càng thích nàng.

Thẩm Tri Ly: Này này, chàng…

Tô Trầm Triệt: Tri Ly gợi cảm nhất là lúc nằm trên giường mở nửa mắt cười nói với ta "Nếu chàng cảm thấy đang nằm mơ cũng được"…

Thẩm Tri Ly: Chàng nhớ rõ như thế để làm gì?

Tô Trầm Triệt: Cả đời cũng không quên.

Tống Tử: Sao đột nhiên nhiệt độ trong phòng dường như tăng cao thế nhỉ?...

36. Lúc nào hai người cảm thấy hồi hộp?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Lúc Tri Ly nói "Thiếp rất yêu chàng"…

Thẩm Tri Ly: Chàng không hề hồi hộp!

Tô Trầm Triệt: Ai nói, còn lần đầu làm chuyện đó nữa…

Thẩm Tri Ly: Im ngay! Câu tiếp theo!

Tống Tử: Tri Ly, nàng vẫn chưa trả lời mà…

Thẩm Tri Ly: Ta cự tuyệt!

37. Đã từng nói dối đối phương chưa? Có sở trường nói dối không?

Tô Trầm Triệt: Không có sở trường.

Thẩm Tri Ly: Không có sở trường.

Tống Tử: Có quỷ mới tin…

38. Lúc làm gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Mỗi giây phút có Tri Ly bên cạnh đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Thẩm Tri Ly: (Trầm tư) Lúc phát hiện chàng chưa chết…

Tô Trầm Triệt: Tri Ly, cảm động quá.

Thẩm Tri Ly: Này này, không việc gì thì đừng cảm động bừa bãi chứ!

39. Có từng cãi nhau chưa?

Thẩm Tri Ly: Thỉnh thoảng.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Vì thông thường là Thẩm Tri Ly mắng ta.

Thẩm Tri Ly: Ta không có! Rõ ràng là chàng tự để bị mắng đó chứ!

40. Cãi nhau thế nào?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Nàng mắng ta nghe.

Thẩm Tri Ly: Được rồi, ta từ chối trả lời câu hỏi này…

41. Làm lành thế nào?

Thẩm Tri Ly: Bỗng dưng thôi.

Tô Trầm Triệt: Ừm.

42. Kiếp sau vẫn muốn trở thành người yêu của nhau chứ?

Thẩm Tri Ly: Chuyện kiếp sau để kiếp sau nói.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Ta nghe lời Tri Ly.

Tống Tử: Họ Tô kia, huynh định làm ông xã thập nhị tứ hiếu à…

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Ta vốn là vậy mà…

43. Cảm nhận "được yêu" là vào lúc nào?

Thẩm Tri Ly: … Rất nhiều lúc.

Tô Trầm Triệt: (Suy nghĩ) Chắc là lúc đang làm…

Thẩm Tri Ly: (Cắt ngang) Câu tiếp theo!

Tống Tử: Thẩm Tri Ly, mặt nàng đỏ rồi kìa!

Thẩm Tri Ly: Không cần ngươi lo!

44. Cảm thấy "chẳng lẽ không còn yêu ta nữa sao???" là vào lúc nào?

Thẩm Tri Ly: Khi ở trên lầu thành Ma giáo lần đó…

Tô Trầm Triệt: (Cắt ngang) Tri Ly, ta đã rất hối hận rồi mà, nàng quên đi có được không?

Thẩm Tri Ly: (Liếc xéo) Không quên được.

Tô Trầm Triệt: (Oan ức, gí ngón tay) Dù gì sau này sẽ không vậy nữa mà!

45. Bạn biểu lộ tình yêu thế nào?

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Cho nàng ấy tất cả ngân lượng của ta.

Thẩm Tri Ly: Chắc là gọi chàng đi ngủ.

Tô Trầm Triệt: Tri Ly, tối nay…

Thẩm Tri Ly: Không nghĩ tới tối nay chàng sẽ chết à?

Tô Trầm Triệt: (Nói chắc như đinh đóng cột) Sẽ chết!

Thẩm Tri Ly: …

Tống Tử: Giấu mặt đi.

46. Nếu chết, thì sẽ chết trước đối phương? Hay là chết sau?

Tô Trầm Triệt: Dĩ nhiên là cùng chết rồi.

Thẩm Tri Ly: … Ừm.

Tống Tử: Bỗng dưng có chút cảm động…

47. Giữa hai người có điều gì giấu nhau không?

Tô Trầm Triệt: Chưa bao giờ có.

Thẩm Tri Ly: (Liếc xéo) Lúc chàng hồi phục trí nhớ.

Tô Trầm Triệt: Nàng không hỏi ta mà…

Thẩm Tri Ly: Ta không hỏi chàng không biết nói sao?

Tống Tử: Tham khảo câu 39, 40…

48. Hứng thú của bạn là gì?

Thẩm Tri Ly: (Mỉm cười) Đếm tiền.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Xem nàng đếm tiền.

Tống Tử: Đúng là một gia đình cát tường như ý trên thuận dưới hòa…

49. Quan hệ giữa hai người xung quanh có biết không? Hay giữ bí mật?

Thẩm Tri Ly: Công khai.

Tô Trầm Triệt: (Mỉm cười) Cả giang hồ đều biết, nhưng mục đích của ta là để cả thế giới đều biết!

Tống Tử: Lau mồ hôi…

50. Cảm thấy tình yêu giữa hai người sẽ mãi mãi không?

Thẩm Tri Ly: Mãi mãi thật ra quá lâu, nhưng… ta sẽ cố gắng.

Tô Trầm Triệt: (Cười toét miệng) Chắc chắn rồi, còn phải hỏi sao?

Tống Tử: Họ Tô, huynh tự tin thật đấy…

Tiểu kịch trường

1.

Là nói, rất lâu rất lâu sau, tên đầu óc đen tối nọ và kẻ mê tiền nọ cùng ngồi gói bánh chẻo đón năm mới.

Ăn uống no say.

Kẻ mê tiền: "Năm mới phải có lì xì!".

Đầu óc đen tối: "Bà xã à, ngân phiếu khế đất cửa tiệm đều cho nàng hết rồi = =".

Kẻ mê tiền: "Không cần biết, ta vẫn muốn!".

Đầu óc đen tối thở dài cởi y phục.

Kẻ mê tiền liếc mắt: "Chàng làm gì vậy? →_→".

Đầu óc đen tối nói dứt khoát: "Lấy thân gán nợ!".

Kẻ mê tiền: "… Thứ dùng quá nhiều lần rồi không đáng giá".

Đầu óc đen tối: "…".

Quay người bỏ đi.

Kẻ mê tiền: "Này này, đêm giao thừa mà chàng đi đâu thế hả?"

Đầu óc đen tối: "Ra ngoài biến thân!".

Kẻ mê tiền: "…".

Biến cái đầu chàng, bên trên có thay đổi thế nào thì bên dưới không phải cũng thế sao = =!

2.

Lại rất lâu rất lâu sau.

Đầu óc đen tối và kẻ mê tiền cùng đón lễ Thất tịch.

Đầu óc đen tối: "Bà xã bà xã, có muốn hoa không?".

Kẻ mê tiền ngẩng đầu lên từ đống sổ ghi nợ: "Hoa?".

Đầu óc đen tối: "Ngày mai là Thất tịch rồi, chúng ta ra ngoài đón Thất tịch đi! Trải hoa khắp đường đi, thế nào?".

Kẻ mê tiền trầm tư: "Được!".

Ngày hôm sau.

Đầu óc đen tối: "Bà xã, nàng đây là…".

Kẻ mê tiền đắc ý chỉ tấm biển hai bên đường, trên đó viết:

Lễ Thất tịch, hoa hai bên đường một chậu nửa quan tiền, trả tiền là có thể mang đi.

Kẻ mê tiền: "Chàng xem thế này tốt biết bao, vừa có thể ngắm lại không phải lãng phí, mọi người cùng tận hưởng vẻ đẹp của hoa!".

Đầu óc đen tối ôm đầu: "Bà xã à, chúng ta đâu có thiếu tiền…".

3.

Vẫn là rất lâu rất lâu sau.

Đầu óc đen tối ra ngoài tiếp khách, trong lúc ăn uống, có một bằng hữu uống một hớp rượu nói: "Không khí buồn tẻ, chi bằng gọi ra vài ca kỹ đến múa hát góp vui đi".

Sau đó, ca kỹ múa hát, múa đến bên cạnh Đầu óc đen tối.

Nâng chung rượu, kính cẩn nói: "Công tử phong tư anh tuấn, khiến nô gia đem lòng ngưỡng mộ…".

Đầu óc đen tối cự tuyệt, phất tay bảo nàng ta lui.

Ca kỹ rơi lệ: "Công tử nếu không uống, chỉ sợ Báo ma ma…".

Đầu óc đen tối nhét một đĩnh ngân lượng, ca kỹ nhìn một hồi, cười tươi rói lui ra.

Sau đó, kẻ mê tiền biết được, phẫn nộ nói: "Vì sao phải đưa ngân lượng, còn cho cả một đĩnh nữa… Chàng cứ để người ta sàm sỡ, lợi dụng một chút có sao đâu!".

Đầu óc đen tối tủi thân: "Bà xã…".

Kẻ mê tiền: "Ta còn có việc chưa làm xong, chàng đi ngủ trước đi…", lạnh nhạt.

Đầu óc đen tối: "Bà xã… thật ra thanh lâu đó là sản nghiệp của nhà ta…".

Kẻ mê tiền: "… Hả?".

Đầu óc đen tối thở dài: "Chính là nói ta cho đĩnh bạc đó, thật ra quá nửa số đó sẽ trở về túi chúng ta".

Kẻ mê tiền thở phào: "Sao không nói sớm", mỉm cười tắt đèn, "Đi đi đi, chúng ta về đi ngủ thôi!".

Hậu ký

Quyển sách này trước sau gộp lại tổng cộng viết trong hơn năm tháng, hơn ba trăm nghìn chữ, xem như là tiểu thuyết dài nhất mà tôi viết cho đến nay.

Thở dài một tiếng, cuối cùng cũng đã viết xong.

Trong thời gian viết tiểu thuyết này cuộc sống của tôi tràn ngập Thẩm Tri Ly, Tô Trầm Triệt, Hoa Cửu Dạ v.v…, họ hầu như đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi, mỗi ngày đều nghĩ họ sẽ làm gì, tiếp theo đó nên là tình tiết như thế nào, chuyện gì đang chờ đợi họ, có lúc tôi cũng giống như độc giả trông ngóng diễn biến tiếp theo, vì rất nhiều lúc đến cả chính tôi cũng không biết tình tiết phía sau sẽ thế nào, ôm mặt.

Đây có thể coi như lần đầu tiên tôi thử viết một cách nhẹ nhàng và hài hước thế này, có những đoạn thoại chọc cười, có những việc thú vị và những cảnh tượng khiến ta phải ôm bụng, mỗi nhân vật đều có những điểm đặc biệt khiến ta không nhịn được cười, cho nên cũng hy vọng mọi người đọc tiểu thuyết này xong có những trải nghiệm vui vẻ, thú vị, tuy trong diễn biến câu chuyện có thể có trắc trở nhưng kết cục cuối cùng chắc chắn sẽ tốt đẹp.

Thực ra lúc bắt đầu viết, tiểu thuyết này là một vở chính kịch.

"Hai hòn đá to sừng sững, che khuất lối vào cốc nhỏ hẹp, thứ có thể nhìn thấy chỉ là vô số bậc thang đá, thật là hút tầm mắt.

Nam tử áo xanh hơi giơ tay lên, đoàn người phía sau lập tức dừng lại, động tác chỉnh tề, ngay ngắn như chỉ có một người.

Ông ta nhìn cảnh tượng trước mắt, bất giác thở dài trong lòng: Đây

chính là Hồi Xuân cốc vô bệnh vô độc bất y như lời đồn đó sao?

Dù rất kinh ngạc nhưng ông ta vẫn không quên mục đích của chuyến đi này, đích thân bước lên bậc thang, dùng nội lực gõ vào hòn đá lớn, cất to giọng: 'Thẩm cốc chủ có nhà không? Tại hạ là đường chủ Thập Nhị Dạ Vũ đường Thanh Hạnh, đưa chủ thượng đến đây để cầu y'.

Một lát sau, một thiếu nữ vận áo trắng cầm đèn bát bảo lưu ly thong thả bước xuống, mặt nở nụ cười tươi như hoa.

'Thanh đường chủ không biết đã xem qua cầu y lệnh của Hồi Xuân cốc chưa?'

Cầu y lệnh của Hồi Xuân cốc, kẻ chưa được cho phép tự tiện đột nhập vào cốc không cứu, người chết hoặc kẻ một lòng muốn chết không cứu, kẻ gây nhiều tội ác tội lỗi tày đình không cứu.

'Đã xem qua, cô nương không cần lo lắng'.

Thiếu nữ mỉm cười, lộ hàm răng trắng sáng: 'Không biết Thanh đường chủ cầu y cho ai?'.

'Cho tiểu thư nhà tôi…'

Như thể dự liệu trước, thiếu nữ tiếp lời: 'Cốc chủ nói, nếu là cầu y cho người thân, bắt buộc phải bản thân người đó đến cầu'.

Bản thân người đó, dĩ nhiên là chỉ chủ nhân của Thập Nhị Dạ.

'Chủ thượng dĩ nhiên sẽ đến, mong cô nương rộng lòng cho.'

Thiếu nữ chặn trước cửa cốc, không nhúc nhích, nụ cười khách khí: 'Bản thân đến cầu là bản thân đến cầu, cũng mong Thanh đường chủ làm theo quy tắc, đừng làm khó tiểu nữ'."

Cách mở đầu này vô cùng vô cùng chính thống, hơn nữa chuyện này cũng có một cái tên tương đối nghiêm trang, gọi là "Thập Nhị Dạ Hoa" (đọc hết truyện chắc sẽ hiểu vì sao lại có tên này ^_^), còn nhân vật nam chính được phác họa theo dạng anh hùng truyền thống, võ công cao cường, tướng mạo anh tuấn, có sự nghiệp, nhưng cứ viết rồi viết tôi phát hiện thật ra quá nghiêm túc, cũng quá lan man, điều quan trọng nhất là không biết viết nhân vật yêu như thế nào, kết quả trong

một lần đi xe buýt, nhìn ra ngoài cửa sổ một cảnh tượng lờ mờ lóe lên, nam chính nheo mắt cười dịu dàng hòa nhã, rõ ràng là đang rất nóng lòng chờ đợi lại giả vờ cụp mắt thẹn thùng hỏi "Có cần hầu phòng không?"… Sau đó tôi bỗng thích nhân vật này.

Hắn có thể không cần hình tượng, có thể vô sỉ, nhưng đều vì hắn thích bạn, nói những lời vô sỉ, làm những việc vô sỉ, khiến bạn không biết phải đối phó thế nào, không biết phải đối đáp ra sao, chỉ muốn cho hắn một cái bạt tai, nhưng trong tiềm thức lại không hề ghét con người này, thậm chí bạn bắt đầu kỳ vọng sự tồn tại của hắn, bất giác thích hắn lúc nào không hay.

Đây cũng là lý do vì sao truyện này lại được đặt tên là "Công tử vô sỉ".

Thật ra ban đầu lý do viết truyện là vì muốn biết nếu một nhân vật ngay từ đầu đã biết mình sẽ chết, thế thì cô ấy sẽ có phản ứng thế nào, sẽ có suy nghĩ và ý niệm gì, cuộc sống của cô ấy sẽ ra sao, tính cách sẽ như thế nào, dưới sự phác họa đó, nhân vật nữ chính xuất hiện, không giống như những tiểu thuyết ngôn tình bình thường khác, cô ấy không đủ thông minh xinh đẹp, không có xuất thân lừng lẫy, nhưng cô ấy có phẩm chất tốt đẹp, lương thiện, có nguyên tắc, gặp khó khăn không đùn đẩy cho người khác, không ngồi một chỗ chờ chết, lời nói đi đôi với việc làm, có ơn tất báo, rất nhiều rất nhiều hợp lại, nhân vật Thẩm Tri Ly dần dần thành hình, mãi đến bây giờ chỉ cần tôi viết cái tên này là có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô ấy, tồn tại một cách thật sự trong một thế giới khác.

Sau khi có được nhân vật, tôi mới bắt đầu tiến hành xây dựng cấu tứ câu chuyện, sau đó tiếp tục thêm những nhân vật khác, và câu chuyện của họ.

Tôi luôn cảm thấy bất luận là trong truyện hay là hiện thực, thế giới này không có người xấu tuyệt đối, mỗi người đều đứng ở lập trường của mình làm những chuyện của mình, vì môi trường trưởng thành không giống nhau, trải nghiệm không giống nhau, tính cách không giống nhau cuối cùng sẽ dẫn đến hành vi, thói quen và cách thức không giống nhau.

Không có người nào trời sinh ra vốn ác, mỗi người đều là nhân vật chính trong thế giới của họ.

Nhưng cứ viết như thế, đến ngay cả bản thân tôi cũng không tự chủ bị nhân vật thu hút.

Vì tôi viết truyện thường không có một đề cương cụ thể, nên mỗi lần viết ngay bản thân tôi cũng không biết sau đó chuyện gì sẽ xảy ra (cười), càng không biết nhân vật dưới ngòi bút sẽ làm gì.

Họ không giống như bị tôi thao túng, ngược lại giống như đang khống chế tôi thuật lại câu chuyện của họ vậy.

Nhưng tôi lại không hề cảm thấy đây là chuyện không tốt, một tác giả kỳ thực quyết định tính cách, hành vi, thói quen và cách thức của nhân vật, và cả bối cảnh của toàn bộ câu chuyện nữa, sau khi xác định những thứ này rồi, có lúc có một số tình tiết và đối thoại tự nhiên xuất hiện, thậm chí có lúc tôi tin rằng, những nhân vật do tôi hư cấu nên thật ra cũng có cuộc sống vô cùng sinh động trong một không gian song song khác, họ có hạnh phúc niềm vui nỗi buồn của họ, đây lại càng giống như một câu chuyện chân thực.

Cũng chính vì như vậy, câu chuyện này mới có ngoại truyện cho nhiều nhân vật đến thế, thật ra tôi còn có rất nhiều điều chưa viết hết, nhưng độ dài có hạn, câu chuyện của những nhân vật khác mọi người cứ thoải mái tưởng tượng bổ sung vậy.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là hy vọng mọi người sẽ thích câu chuyện này, có thể vui cùng câu chuyện, cảm động cùng câu chuyện, hoặc là vì câu chuyện này mà có một buổi chiều vui vẻ, thậm chí một lúc nào đó, bạn còn nhớ trong câu chuyện nhẹ nhàng vui vẻ thế này, có một Tô Trầm Triệt rất vô lại rất vô sỉ nhưng cũng rất dịu dàng, có một Thẩm Tri Ly cố chấp mê tiền nhưng đồng thời cũng rất lương thiện, thế thì mục đích của tôi đã đạt được rồi.

Đúng rồi, vì là truyện nhiều kỳ nên phía sau vẫn còn hai tập nữa đó.

Một tập kể về cô cô và cô gia của Tô Trầm Triệt, cũng chính là vặp Tô Uyển Chi và Cơ Khác, trong quyển này tôi sẽ dùng phần ngoại truyện để viết về cha mẹ Tô Trầm Triệt.

Còn một quyển nữa kể về Cơ Định Lam, nhân vật cuối cùng xuất hiện trong truyện, câu chuyện đó cũng sẽ rất thú vị, hy vọng đến lúc đó mọi người cũng sẽ thích.

Cuối cùng cũng phải cảm ơn những độc giả biên tập đã ủng hộ tôi, nhờ các bạn tôi mới có thể kiên trì viết đến bây giờ, đến khi quyển truyện này viết xong, dĩ nhiên, tôi cũng rất hy vọng, các bạn đọc đến đây sẽ thích câu chuyện của tôi, thích nhân vật của tôi.

Truyện này thật ra tôi viết chưa được hài lòng cho lắm, nhưng tôi sẽ tiếp tục cố gắng, tiếp tục cải thiện, viết nhiều truyện hay hơn nữa.

Tóm lại, hẹn gặp lại ở quyển sau nhé!

-----HẾT-----